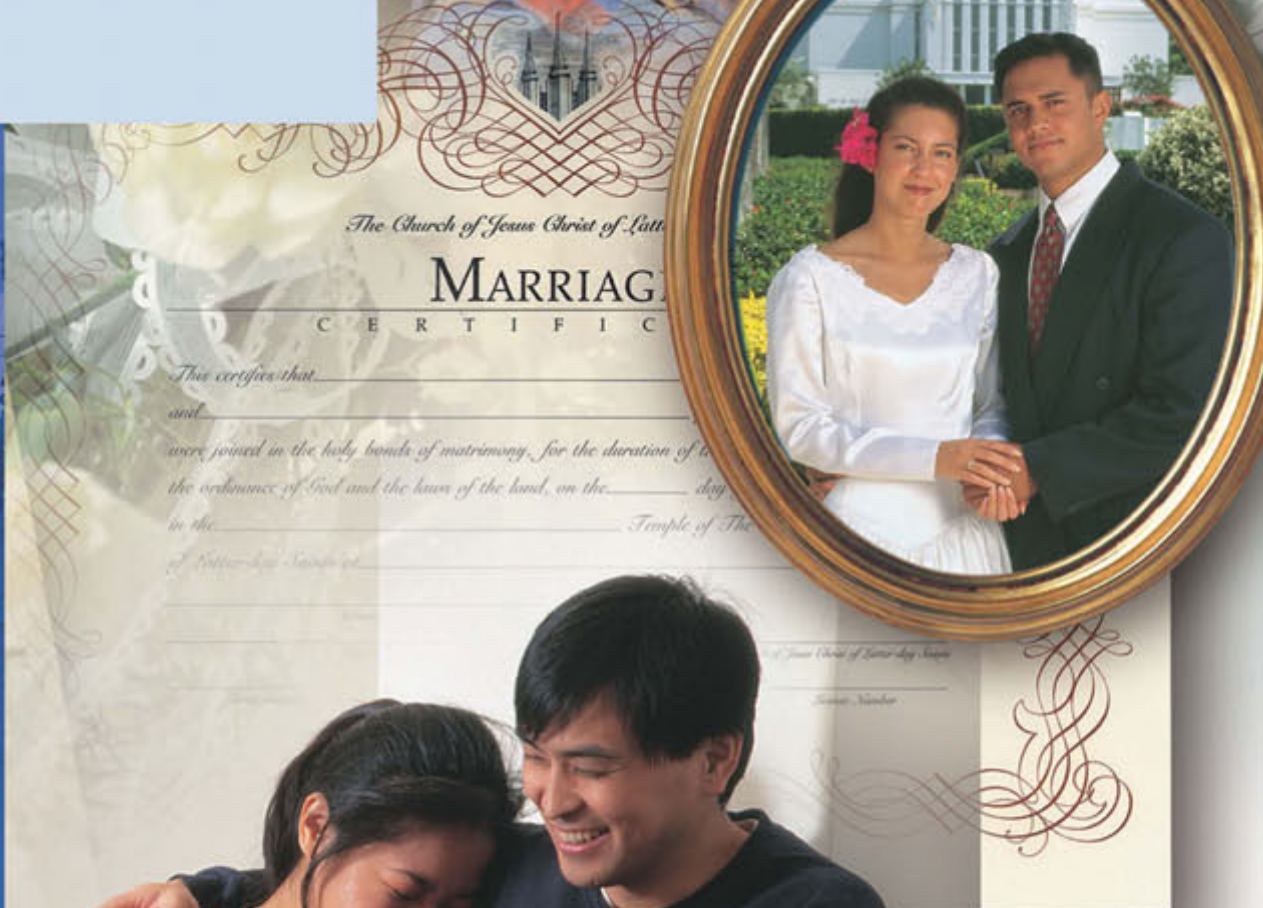

ÖRÖKKÉVALÓ HÁZASSÁG

TANULÓI KÉZIKÖNYV

Hittan 234 és 235

ÖRÖKKÉVALÓ HÁZASSÁG TANULÓI KÉZIKÖNYV

Felkészülés az örökkévaló házasságra, Hittan 234

Egy örökkévaló házasság építése, Hittan 235

Készítette az
Egyházi Oktatási Szervezet

Kiadja
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Salt Lake City, Utah

Kérjük, észrevételeit és javítási javaslatait (ideértve a gépelési hibákat is) a következő címre küldje:
CES Editing, 50 E. North Temple Street, Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2772 USA.
E-mail: ces-manuals@ldschurch.org

© Intellectual Reserve, Inc., 2001, 2003

Minden jog fenntartva

Printed in Germany

Az angol eredeti jóváhagyva: 6/03

A fordítás jóváhagyva: 1/05

Az *Eternal Marriage: Student Manual* fordítása.

Hungarian

TARTALOM

Előszó

A tanulói kézikönyv használata	IX
A kézikönyv célja	IX
A kézikönyv szerkezete	IX
Az evangéliumi tantételek szerinti élet	IX

Abortusz

Válogatott tanítások	1
--------------------------------	---

Adósság

Kapcsolódó szentírások	3
Válogatott tanítások	3
A fiúkhoz és a férfiakhoz, Gordon B. Hinckley elnök	4

Az anyák otthonon kívüli munkavállalása

Válogatott tanítások	7
--------------------------------	---

Az atyák hagyományai

Válogatott tanítások	12
Az igazlelkű hagyományok megőrzése	12
Példák hamis hagyományokra	12
A hamis hagyományok legyőzése	13
Atyáik hagyományai, Marion D. Hanks elder	14

Azonos nemhez való vonzódás

Válogatott tanítások	18
Azonos nemhez való vonzódás, Dallin H. Oaks elder	18

Azonos neműek közötti házasság

Válogatott tanítások	28
--------------------------------	----

Bántalmazás

Válogatott tanítások	30
A bántalmazás meghatározása	30
A bántalmazással szembeni álláspont	30
A bántalmazás okai	31
A bántalmazás elkerülése	31
A bántalmazás tragikus sebeinek gyógyítása, Richard G. Scott elder	33

Bizalom a házasságban

Válogatott tanítások	37
Bizalom	37
Nagyobb tisztelet, hűség és egység	37

Boldogság a házasságban

Válogatott tanítások	39
A házasság boldogságot és örömet eredményez	39
Sátán megpróbálja tönkretenni a boldogságot	40

A család: Kiáltvány a világhoz

A család: Kiáltvány a világhoz, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma	42
Válogatott tanítások	43
A hit tantétele	43
Az ima tantétele	44
A bűnbánat tantétele	45
A megbocsátás tantétele a házasságban	47
Megbocsátás: A szeretet legmagasabb formája, Marion D. Hanks elder	49
A kölcsönös tisztelet tantétele	50
A könyörület tantétele	51
A munka tantétele	52
„Húzd tovább a szekeret!”, Neal A. Maxwell elder	54
A tartalmas szabadidős tevékenységek tantétele	57
Az örökkévaló család, Robert D. Hales elder	61
A család, Henry B. Eyring elder	64

Egyedülálló szülők

Válogatott tanítások	72
--------------------------------	----

Egység

Válogatott tanítások	75
A házasságon belüli egység fontossága	75
Egység elérése az Úr és az Ő igazlelkűségének keresése által	75
Egység elérése jószívűség által	75
Egység elérése hűség által	76
Egység elérése hatékony kommunikáció által	76
Az egységből fakadó áldások	76

Elkötelezettség

Válogatott tanítások	78
Komoly felelősségeink, Gordon B. Hinckley elnök	79

Tartsatok ki és emelkedjétek fel, Russell M. Nelson elder	83	Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a feleséged lesz, Gordon B. Hinckley elnök	137
Engesztelés és örökkévaló házasság		Szent kötelességünk: a nők tisztelete, Russell M. Nelson elder	141
„A királyság békés dolgai”, Jeffrey R. Holland elder	89	Az atyák keze, Jeffrey R. Holland elder	144
Érettség		Fizikai felkészültség	
Válogatott tanítások	93	Válogatott tanítások	148
Erkölcösség és visszafogottság		Egészség	148
Válogatott tanítások	95	Foglalkozás és pénzügyek	148
Az engedelmesség és engedetlenség következményei	97	Otthoni raktározás és termelés	150
Visszafogottság	98	Függetlenség	
Visszafogottság a gondolatainkban	98	Válogatott tanítások	151
Visszafogottság a beszédünkben	99	Házasság az évek során	
Visszafogottság az öltözködésünkben	99	Válogatott tanítások	153
Visszafogott viselkedés	99	A házasság gazdagítása, James E. Faust elder	153
Öltsétek fel Isten teljes fegyverzetét!, Harold B. Lee elnök	100	A Hinckley házaspár a 60. évfordulóját ünnepli	155
Az erkölcsi tisztaság törvénye, Ezra Taft Benson elnök	104	Házassági hűség	
Az Első Elnökség Hivatala, levél az egyház minden tagjához	107	Válogatott tanítások	157
Erkölcsei környezetünk, Boyd K. Packer elder	107	A hűség tana	157
Személyes tisztaság, Jeffrey R. Holland elder	110	A hűtlenség ára	158
A férfiak és nők közötti egyenlőség		Elővigyázatosságok, melyek segítenek megelőzni a hűtlenséget	159
Válogatott tanítások	115	Házasságon kívüli együttélés	
A férfiak és nők közötti öröklött különbségek		Kapcsolódó szentírás	161
Válogatott tanítások	117	Válogatott tanítások	161
Az időre és az örökkévalóságra, Boyd K. Packer elder	120	Az ígéret Szent Lelke	
A női mivolt öröme, Margaret D. Nadauld nőtestvér	124	Válogatott tanítások	163
A férfiak isteni szerepei és felelősségei		Intimitás a házasságban	
Válogatott tanítások	128	Válogatott tanítások	164
Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat!, füzet	128	Kapcsolódó szentírás	164
Az apákhoz Izráelben, Ezra Taft Benson elnök	131	Isten rendelte el a testi intimitást	164
Igazlelkű férjnek és apának lenni, Howard W. Hunter elnök	134	Testi intimitás: csakis a házasság kötelékein belül	165
		Az intimitás céljai	165
		A helytelenül használt testi intimitás	165
		Az élet forrása, Boyd K. Packer elder	166
		Jézus Krisztus	
		Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága	173

Jószívűség	
Válogatott tanítások	175
Kapcsolódó szentírások	175
Az isteni természet részeseivé lenni	176
Kapcsolatok megfelelő kialakítása a házasságban	
Válogatott tanítások	177
A házastárs rokonaival való megfelelő kapcsolat kialakítása	157
A pénzügyek megfelelő intézése	157
Az intim kapcsolat megfelelő kialakítása	178
Kapcsolódó szentírások	178
Kevélyység	
A belső edény megtisztítása, Ezra Taft Benson elnök	179
Óvakodjatok a kevélységtől, Ezra Taft Benson elnök	180
Kommunikáció	
Kapcsolódó szentírások	185
Válogatott tanítások	185
Családon belüli kommunikáció, Marvin J. Ashton elder	186
Figyelj, hogy tanulj! Russell M. Nelson elder	189
Lelki dolgokról való tudás	
A lelki tudás megszerzése, Richard G. Scott elder	192
A nők isteni szerepei és felelősségei	
Válogatott tanítások	196
A nők isteni munkája	196
Mit jelent a segítőtárs fogalma?	198
Az igazlelkű nők szerepe, Spencer W. Kimball elnök	199
Az anyákhoz Sionban, Ezra Taft Benson elnök	201
Az egyház nőtestvérei, Gordon B. Hinckley elnök	207
A boldogság nagyszerű terve szerinti életből fakadó öröm, Richard G. Scott elder	211
Isten leányai vagyunk, Sheri L. Dew nőtestvér	214
„Egy a szükséges dolog”: olyan nőkké válni, akik nagyobb hittel rendelkeznek Jézus Krisztusban, Patricia T. Holland nőtestvér	217
Önállóság és önellátás	
Önállóság és önellátás, Boyd K. Packer elder	225
Önállóvá és önellátóvá válni, L. Tom Perry elder	228
Önzés	
Válogatott tanítások	231
Az örökkévaló házasság alapjai	
Válogatott tanítások	232
A tökéletes élet alkotmánya, Harold B. Lee elnök	232
A boldog otthon szegletkövei, Gordon B. Hinckley elnök	235
Isteni tulajdonságok kifejelesztése, Joseph B. Wirthlin elder	238
Örökkévaló perspektíva	
Válogatott tanítások	241
Örökre szóló házasság	
Válogatott tanítások	244
Örök gyarapodás	244
A házasság új és örök szövetsége	244
Azok, akik nem házasodnak meg	245
Házasság és válás, Spencer W. Kimball elnök	245
Amit Isten egybeszerkesztett, Gordon B. Hinckley elnök	252
Miért házasodjunk a templomban? John A. Widtsoe elder	256
Házasság, Boyd K. Packer elder	258
Párválasztás	
Válogatott tanítások	262
A bölcs döntés fontossága	262
Háttértényezők	262
A megfelelő személy	262
Külső megjelenés és belső szépség	263
Tanácsok egyedülálló nőtestvérek számára	264
Tanácsok egyedülálló férfitestvérek számára	264
Az ima és a személyes kinyilatkoztatás szerepe	265

Az „igazi” megtalálása	266	Eltűnőben lévő udvariasságunk, Gordon B. Hinckley elnök	316
Misszió vagy házasság?	266	Fegyelmezzétek a heves indulatokat!, Gordon B. Hinckley elnök	317
Döntést hozni a megfelelő időben	267	Vetkőzzétek le a természetes embert, és kerüljétek ki győztesként!, Neal A. Maxwell elder	319
Önrendelkezés vagy sugalmazás?, e R. McConkie elder	267	Kapcsolódó szentírások	322
Pénzügyek		A szabadulás terve	
Válogatott tanítások	273	„A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder	323
Ami a pénzt illeti: Útmutatás a család pénzügyeihez, Marvin J. Ashton elder	273	Szeretet	
Kapzsiság, önzés és mértéktelenség, Joe J. Christensen elder	278	Válogatott tanítások	328
Pornográfia		Kapcsolódó szentírások	328
Válogatott tanítások	282	Mi az igaz szeretet?	328
A pornográfia randevűzésra, házasságra és családra gyakorolt hatásai	282	Mely dolgok az igaz szeretet hamisítványai?	330
Filmek és videók	285	Hogyan befolyásolja Isten iránti szeretetünk a mások szeretetére vonatkozó képességünket?	331
Prioritások és egyensúly		A viselkedés mely fajtái segítenek igaz szeretetet kifejleszteni egy kapcsolatban?	332
Válogatott tanítások	286	„Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder	332
Lelki prioritások	286	A szeretet és megértés egysége, Marlin K. Jensen elder	337
Családi prioritások	287	Szövetségek és szertartások	
Levél az Első Elnökségtől az egyház tagjaihoz	287	Válogatott tanítások	343
Szülők Sionban, Boyd K. Packer elnök	288	Szövetségeink megtartása	343
Egyensúlyban tartani az élet követelményeit, M. Russell Ballard elder	291	Az Úrral való szövetségen alapuló kapcsolatunk	345
Problémamegoldás a házasságban		A szövetségben született önféjú gyermekek	352
Válogatott tanítások	294	A szövetségen alapuló házasság, Bruce C. Hafen elder	352
A házasság és a boldogság nagyszerű terve, Joe J. Christensen	295	Születésszabályozás	
A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon belüli egység megtalálásához, Robert E. Wells elder	297	Válogatott tanítások	356
Prófétai tanács		Van egy kérdésem, Dr. Homer Ellsworth	358
Biztonságra lelteni a tanácsokban, Henry B. Eyring elder	301	Szülői lét: Az evangélium-központú otthon megteremtése	
Randevűzési normák		Válogatott tanítások	361
Válogatott tanítások	305	Szülői siker	361
A fiatalság erősségéért: Isten iránti kötelezettségünk teljesítése, füzet	306	Családi est	364
Sátán kísértései és a természetes ember			
Válogatott tanítások	315		

A családi tanács menete	364	Templomi felkészülés	
A jó házasságok megáldják a gyermekeket . . .	366	Válogatott tanítások	384
Szülőnek lenni: egy örökkévaló perspektíva. . .	366	Templomi érdemesség	384
A szülői lét öröme	368	Szövetségek és kötelezettségek	384
Az evangélium tanítása a gyermekeknek. . . .	368	A templom jelképei	384
A gyermekek munkára történő tanítása	370	A felruházás célja	385
Az apa kötelességei	371	A felruházás megértése	385
Az anya kötelességei	373	Előkészületek a templomi házasságra	386
Szeretettel történő fegyelmezés.	373	Az ország törvényei	386
A személyes igazlelkűség felkészíti		Egyházi eljárás módok	386
a szülőket	374	A szent templom, Boyd K. Packer elder	389
Időtöltés a gyermekekkel	375	A templomi alsóruha: „Egy belső	
A legnagyobb kihívás a világban –		elkötelezettség külső megnyilvánulása”	
jó szülőnek lenni, James E. Faust elder	376	Carlos E. Asay elder	393
Tantételek		Válás	
Válogatott tanítások	380	Válogatott tanítások	398
Tanulás		Kapcsolódó szentírások.	398
Válogatott tanítások	382	Aggódás a családi életért.	398
Készüljetek fel a jövőre!	382	A válás egyre terjedő pestise nem	
A nők műveltségének fontossága	383	Istentől való	398
		Házasság és válás, David B. Haight elder.	399
		Források	403
		Tárgymutató	405

ELŐSZÓ

*Helyes tantételeket tanítok nekik,
és ők magukat kormányozzák.*

– Joseph Smith próféta

A TANULÓI KÉZIKÖNYV HASZNÁLATA

Ez a kézikönyv két hittudományi tanfolyam tanulói olvasmányának válogatása:

- Hittan 234, „Felkészülés az örökkévaló házasságra”
- Hittan 235, „Egy örökkévaló házasság építése”

A KÉZIKÖNYV CÉLJA

A tanulói olvasmányok a randevúzásról és házasságról szóló tanításoknak egy olyan válogatása, melyeket a múltbeli és a jelenlegi próféták, az egyházi vezetők és a szentírások tanítanak. Ez a kézikönyv lehetőséget ad a tanulóknak, hogy minden óra előtt elolvassák a kijelölt beszédeket, mely által felkészülhetnek arra, hogy jobban részt vegyenek és közreműködjenek az órai beszélgetésekben és tevékenységekben.

A próféták randevúzásról, házasságról és családi életéről szóló tanításainak megértése, valamint az azok szerinti életvitel által a tanulók felkészültebbek lesznek, hogy életüket helyes tantételek szerint irányítsák, és kövessék az Úr nagyszerű boldogságtervét. A kézikönyvbe került tanítások kiválasztásában „A család: Kiáltvány a világhoz” című nyilatkozat szolgált vezérelvül. A kiáltvány kimondja: „Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül” (*Liahóna*, 2010. nov. 129.).

A KÉZIKÖNYV SZERKEZETE

A tanulói kézikönyv téma szerint van rendszerezve. Található benne egy tárgymutató keresztutalásokkal olyan cikkekre, melyek több mint egy témára terjednek ki.

Többféle idézetet felsoroltunk a tartalmi fejléc alatt. Az első a „Válogatott tanítások” című rész, mely a témához kapcsolódó beszédrészleteket, illetve idéze-

teket tartalmazza. Ezek az idézetek gyakran olyan alcímek alatt jelennek meg, melyek a fő témához kapcsolódnak.

A második forma az, amikor egy egész beszédet idézünk az adott témáról. A legtöbb témához tartoznak válogatott tanítások, és egy vagy több teljes beszéd. Ez a fajta szerkezet kihangsúlyozza az olvasó számára a tanúk törvényének erejét. Henry B. Eyring elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, a tanúk törvényének fontosságáról tanított:

„A mi időnkben tanácsokkal figyelmeztettek minket arra, hogy hol találhatóunk menedéket a bűn és a fájdalom elől. Ezen figyelmeztetések felismerésének egyik kulcsa az, hogy mindig megismétlik őket. Ezekben az általános konferenciákon például többször hallottátok, amikor prófétánk azt mondta, hogy egy korábbi prófétát fog idézni és így második, sőt, néha harmadik tanúként fog állni. Mindannyian, akik figyeltünk, hallottuk Kimball elnök tanácsát az anya fontosságáról az otthonban, majd hallottuk, ahogy Benson elnök idézte őt, és hallottuk, ahogy Hinckley elnök idézte mindkettőjüket. Pál apostol azt írta, hogy »két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog« (2 Korinthusbeliek 13:1). Az egyik mód, mely által tudhatjuk, hogy az adott figyelmeztetés az Úrtól származik az, hogy idézve lett a tanúk – a felhatalmazott tanúk – törvénye. Amikor úgy tűnik, hogy a próféták szavai megismétlődnek, annak fel kellene keltenie a figyelmünket, és el kellene töltenie a szívünket hálával, hogy ilyen áldott időben élhetünk.

Az erős hittel rendelkezők számára érthető, miért keressük a biztonság ösvényét a próféták tanácsában” (in Conference Report, Apr. 1997, 32; vagy *Ensign*, May 1997, 25).

AZ EVANGÉLIUMI TANTÉTELEK SZERINTI ÉLET

Az életünk tantételek által történő irányítása

Ezra Taft Benson elnök ezt tanácsolta: „Az egyik legfontosabb dolog, amit tehettek... az, hogy elmerültök a szentírásokban. Szorgalmasan kutassátok őket! Lakmározzatok Krisztus szavain! Tanuljátok meg a tant! Sajátítsátok el a bennük található tantételeket!” („The Power of the Word,” *Ensign*, May 1986, 81).

Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja kijelentette: „Miközben lelki tudásra törekedtek, kutassatok tantételek után! Gondosan válasszátok el őket a magyarázatukra használt részletektől! A tantételek tömény igazságok, melyeket a körülmények széles skáláján felhasználhatunk. Egy igaz tantétel világossá teszi a döntéseket még a legzavarosabb és legkényserítőbb körülmények között is. Megér minden erőfeszítést, hogy az általunk összegyűjtött igazságokat egyszerű tantétel-kijelentésekké rendezzük össze” (in Conference Report, Oct. 1993, 117; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 86).

A helyes tantételek ismerete és az azok szerinti élet elengedhetetlen a boldog élethez és a boldog házassághoz. Az evangéliumi tantételek tant, parancsolatokat, szövetségeket, szertartásokat és előírásokat foglalnak magukban. Ebben a kézikönyvben azonban, a *tantétel* kifejezés olyan evangéliumi igazságra utal, mely életvitelre vonatkozó tanácsot és irányítást ad nekünk.

Meg kell tennünk a részünket

A tantételek gyakran két fő részre oszthatók: *ha* és *akkor*. A *ha* rész egy általános tanácsot tartalmaz az Úrtól. Az *akkor* rész pedig az adott tanácsnak való engedelmesség vagy engedetlenség megígért következményeit.

Isten a Bölcsesség szavát egy „ígérettel járó tantétel[nek]” (T&Sz 89:3) nevezte. A *ha* rész arra a tanácsra utal, hogy tartsuk a testünket tisztán fizikailag és lelkileg is. Az *akkor* rész pedig egészséget, bölcsességet, erőt és áldásokat ígér.

Az Úr betartja az ígéreteit: „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor

nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra” (T&Sz 82:10). Meg kell tennünk a részünket, hogy érdemesek legyünk az áldásokra. (Lásd T&Sz 130:20–22.) Arra is emlékeznünk kell, hogy az *akkor* részt Isten az Ő bölcsessége, nem pedig a mi elvárásaink szerint határozza meg.

A tantételeket nem mindig a *ha–akkor* formában írják le, illetve tanítják nekünk. Az általános felhatalmazottak például, nem mindig mondják ki, hogy „*ha* hited van, *akkor* veled lesz az Úr ereje az életedben”. Inkább megosztanak néhány példát, amely szemlélteti a hitet, vagy ösztönöz minket arra, hogy hithűek legyünk.

Az evangéliumi tantételek általános érvényűek

Az evangéliumi tantételek általános érvényűek – igazak minden helyzetben, minden kultúrában, minden időben. A tantételek, melyek a világ kezdetén lettek Ádámnak kinyilatkoztatva, ugyanúgy igazak ezekben az utolsó napokban. A próféták, a szentírások és a Szentlélek hatása segítenek nekünk meglátni és alkalmazni a helyes tantételeket.

Összegzés

A tantétel egy hosszantartó igazság, törvény vagy előírás, melyet magunkévá tehetünk, hogy segítsen a döntéshozatalban. A tantételek segítenek nekünk az evangélium tanait a mindennapi életünkben alkalmazni. Fényt adnak nekünk, hogy megvilágítsák előttünk az utat egy egyre zavarosabb és gonoszabb világban.

ABORTUSZ

Az abortusz egy valós, erős és visszataszító gonoszság, mely elárasztja a földet.

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Az abortusz növekvő gonoszság, mely ellen felszólalunk. Az előre eltervezett abortusz szörnyű bűnét bizonyosan nehéz lenne igazolni. Szinte teljességgel felfoghatatlan, hogy valaki abortuszt kövessen el azért, hogy elkerülje a megalázó helyzetet vagy a szégyent, hogy elkerülje a gondot vagy a kellemetlenséget, vagy hogy elmeneküljön a felelősség elől. Hogyan vetheti alá magát bárki is egy ilyesfajta műtétnek? Vagy hogyan lehet bármilyen módon is részese annak, akár azáltal, hogy finanszírozza azt, akár azzal, hogy másokat buzdít rá? Ha a különleges, ritka esetek igazolhatóak is, azok bizonyára valóban elég ritkák. A bűnök listáján magasra helyezük ezt, és határozottan ellenezzük.

»Az abortuszt a legvisszataszítóbb és legbűnösebb cselekedetek egyikének kell tekinteni ezekben a napokban, amikor tanúi vagyunk a nemi erkölcsatlansághoz vezető engedékenységek félelmetes bizonyítékának« (*Priesthood Bulletin*, February 1973, p. 1.)” (in Conference Report, Apr. 1974, 8; vagy *Ensign*, May 1974, 7).

Gordon B. Hinckley elnök

„3. kérdés: Mi az önök álláspontja az abortusz kérdésében?”

A betegségellenőrzési és -megelőzési központok szerint több mint 1 200 000 abortuszt hajtottak végre 1995-ben csak az Egyesült Államokban. Mi történt az emberi élet iránti megbecsülésünkkel? Hogyan tudják a nők és a férfiak visszautasítani az élet nagyszerű és becses ajándékát, amely isteni eredetű és természetű?

Mily csodálatos dolog is egy gyermek! Mily gyönyörű egy újszülött csecsemő! Nincs nagyobb csoda az emberi élet teremtésénél.

Az abortusz csúf dolog, lealacsonyító dolog, valami, ami elkerülhetetlenül büntudatot, bánatot és megbánást hoz.

Bár elítéljük, olyan körülmények esetén engedélyezzük, amikor a terhesség vérfertőzés vagy nemi erőszak eredménye, amikor a szakorvos véleménye szerint az anya élete vagy egészsége komoly veszélyben forog, vagy ha a szakorvos úgy látja, hogy a magzaton olyan súlyos elváltozások vannak, hogy a csecsemő nem élné túl a születést.

Ezek az esetek azonban ritkák, és csupán elhanyagolható valószínűséggel fordulnak elő. Ilyen körülmények között megkérjük azokat, akik szembesülnek a kérdéssel, hogy tanácskozzanak a helyi egyházi vezetőikkel, és nagy komolysággal imádkozzanak, hogy az imán keresztül megerősítést nyerjenek, mielőtt cselekednének.

Létezik ennél egy sokkal jobb út is.

Ha a férfi nem hajlandó a házasságra, és magára hagyja az édesanyját, akkor még mindig ott van az a nagyszerű lehetőség, hogy örökbe adják a gyermeket olyan szülőkhöz, akik szeretni fogják a gyermeket, és gondoskodnak majd róla. Sok olyan pár él jó otthonokban, akik vágnak egy gyermekre, ám nem adatik meg nekik” (in Conference Report, Oct. 1998, 91–92; vagy *Liahóna*, 1999. jan. 117.).

„Ti, feleségek és anyák, jelentitek a család horgonyját. Ti hozzátok világra a gyermekeket. Milyen hatalmas és szent felelősség ez! Elmondták nekem, hogy 1972 és 1990 között csupán az Egyesült Államokban 27 millió abortuszra került sor. Mi történt az emberi élet szentsége iránti megbecsülésünkkel? Az abortusz egy valós, erős és visszataszító gonoszság, mely elárasztja a földet. Kérem a nőket ebben az egyházban, hogy őrizkedjenek tőle, álljanak felette, tartsák magukat távol azoktól a veszélyes helyzetektől, amelyek ezt kívánatosnak tüntetik fel! Létezhet néhány olyan körülmény, melyek között előfordulhat, de ezek száma rendkívül korlátozott, és előfordulásuk többnyire eléggé valószínűtlen. Ti Isten fiainak és leányainak édesanyjai vagytok, azoknak, akiknek élete szent. Oltalmazásuk Istentől kapott felelősség, melyet nem lehet könnyedén félresöpörni” („Az Úr világosságában járni”, *Liahóna*, 1999. jan. 117.).

Boyd K. Packer elder

„Bármit is engedjenek meg az emberi törvények, a nemzés hatalmának helytelen használata, az ártatlan élet abortusz általi elpusztítása és a kisgyermek

bántalmazása hatalmas mértékű bűnnek számít. Hiszen e cselekedetek meghatározzák az ártatlan, tehetetlen gyermekek sorsát” (in Conference Report, Oct. 1986, 21; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 18).

„Sehol sem védelmezik nagyobb lendülettel a választás jogát, mint az abortusz esetében. Miután választás útján cselekedtünk, és megtörtént a fogamzás, nem dönthetünk úgy, hogy nem választjuk tovább ezt az utat. További döntéseket kell hozni; mindig a legjobbat.

Néha megszegik a házasság szövetségét; gyakran ez meg sem volt kötve. Házasságon belül vagy kívül, az abortusz nem egyéni választás. Legalább három életet érint.

A szentírások azt mondják nekünk: »ne ölj, és ne tegyél *semmi* ahhoz hasonló» (T&Sz 59:6; kiemelés hozzáadva).

Az olyan körülményeket kivéve, amikor valaki nemi erőszak vagy vérfertőzés áldozata, illetve ha szakorvos tanúsítja, hogy az anya élete veszélyben van, vagy a súlyosan sérült magzat nem élne túl a születést, az abortusz világosan egy »ne tedd« parancsolat. Azonban még az ilyen kivételes helyzetek esetében is több komoly imára van szükség ahhoz, hogy helyes döntést hozzunk.

Azért szembesülünk ilyen komoly döntésekkel, mert Isten gyermekei vagyunk” (in Conference Report, Oct. 1990, 108; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 85).

„Nem tudok egyetlen olyan erkölcsi normával kapcsolatos bűnről sem, amelyért ne lehetne bűnbocsánatot nyerni. Ez alól az abortusz sem kivétel” (in Conference Report, Apr. 1992, 95; vagy *Ensign*, May 1992, 68).

Neal A. Maxwell elder

„Az abortuszok száma óriásit nőtt, ezért felvetődik a kérdés: »Annyira eltávolodtunk már Isten második nagy parancsolatától – miszerint szeresd felebarátodat – hogy már az anyaméhben lévő csecsemő sem érdemes arra, hogy szeressék – legalább az édesanya felebarátjaként?» Ennek ellenére a születendő gyermek elleni erőszak nem igazolja a további erőszakot!” (in Conference Report, Apr. 1993, 94–95; vagy *Ensign*, May 1993, 76)

Russell M. Nelson elder

„Szeretteink elvesztése a háborúban sajnálatos dolog. Ezen adatokat azonban messze felülmúlja egy

új háború halottainak száma, amely több áldozatot követel *évente*, mint e nemzet összes háborúja együttvéve.

Ezt a háborút azok ellen vívják, akik védtelenek és némák. Ezt a háborút a még meg nem születettek ellen vívják.

Ez a háború, melyet »abortusznak« hívunk, járvány-szerű méreteket öltött, és az egész világon elterjedt. Csupán 1974-ben 55 millió abortuszról tettek jelentést világszerte. Jelenleg a világ lakosságának 64 százaléka él olyan országokban, ahol törvényesen jóváhagyják ezt az eljárást. Az Amerikai Egyesült Államokban több mint 15 millió abortuszt hajtanak végre évente. Ma a terhességeknek körülbelül 25-30 százaléka abortusszal ér véget. Néhány fővárosi övezetben magasabb az abortuszok száma, mint az élve születéseké. Hasonló adatok érkeznek más nemzetekből is” (in Conference Report, Apr. 1985, 13; vagy *Ensign*, May 1985, 11).

Dallin H. Oaks elder

„A pusztítás legmagasabb foka az, amikor elveszünk egy életet. Ezért olyan súlyos bűn az abortusz. Az abortuszhoz való hozzáállásunk nem olyan kinyilatkoztatott tudáson alapszik, amely kimondja, hogy a törvény szerint mikor kezdődik a halandó élet. Azon tudásunk erősíti ezt meg, hogy egy örökévaló terv szerint Isten minden egyes lélekgyermekeének egy dicsőséges célból kell erre a földre jönnie, és hogy saját személyiségünk jóval a fogantatás előtt megformálódott és az egész örökkévalóságon át megmarad. Isten prófétáira támaszkodunk, akik azt mondták, hogy bár előfordulhatnak »ritka« kivételek, »a saját választás útján történő abortusz eljárása alapvetően ellentétben áll az Úr parancsolatával, miszerint: 'Ne... ölj, és ne tegyél semmi ahhoz hasonló' (Tan és a szövetségek 59:6)« (1991 *Supplement to the 1989 General Handbook of Instructions*, p. 1).

A boldogság nagyszerű tervéről való tudásunk ugyancsak egyedülálló rálátást nyújt a házasság és a gyermeknevelés témájára. Ezzel összeütközésbe kerülünk a szokás, a törvény és a gazdaság néhány általánosan elfogadott, erős befolyásával is” (in Conference Report, Oct. 1993, 99–100; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 74).

ADÓSSÁG

*Itt az idő, hogy rendbe
tegyük a házunkat.*

– Gordon B. Hinckley elnök

Kapcsolódó szentírások

Példabeszédek 22:7

„A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.”

Rómabeliek 13:8

„Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte.”

Móziás 4:28

„És szeretném, ha emlékeznétek rá, hogy aki közületek kölcsönkér a felebarátjától, aszerint adja vissza azt a dolgot, amit kölcsönkért, ahogyan abba beleegyezett, máskülönben bűnt követ el; és talán előidézi azt, hogy a felebarátja is bűnt kövessen el.”

Tan és a szövetségek 64:27

„Íme, törvényeimben megmondatott, vagyis megtiltatott az, hogy ellenségeitek adósaivá legyetek.”

Tan és a szövetségek 104:78

„Továbbá, bizony mondom nektek, adósságaitokat illetően – íme, az én akaratom az, hogy fizessétek meg minden adósságaitokat.”

Tan és a szövetségek 136:25

„Ha kölcsönveszel a felebarátodtól, add vissza azt, amit kölcsönvettél; ha pedig nem tudod visszafizetni, akkor menj oda egyenest, és mondd el felebarátodnak, különben még kárhozhat téged.”

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Gyerekkorom óta, egész életemben hallottam a Fivéreket azt mondani: »kerüljétek ki az adósságból

és kerüljétek el az adósságot«” (in Conference Report, Apr. 1975, 166).

„Az önzőség és más bűnök az okozói a legtöbb válásnak. Pál apostol ismerte a választ. Azt mondta a férfiaknak, hogy szeressék feleségüket, a feleségeknek pedig, hogy szeressék férjüket. Ahhoz, hogy két ember együtt rendben tudja tartani házasságát, gondosan ki kell dolgozniuk egy költségvetést – a férjnek és a feleségnek közösen –, majd pedig vigyázva ragaszkodniuk kell ahhoz (in Conference Report, Oct. 1975, 6; vagy *Ensign*, Nov. 1975, 6).

Ezra Taft Benson elnök

„Sugalmazott vezetőink mindig arra buzdítottak minket, hogy kerüljünk ki az adósságból, lehetőségeinkhez mérten éljünk, és vásárláskor fizessünk” („Pay Thy Debt, and Live”, *Ensign*, June 1987, 3).

Gordon B. Hinckley elnök

„A vágyaink kielégítése érdekében eladósodunk, eltékozoljuk a forrásainkat a magas kamatok fizetésére, és csaknem rabszolgákká válunk, annyit dolgozunk, hogy fizetni tudjuk azokat. [...]

Figyelmetekbe ajánlom a takarékoság és a szorgalom erényét... A munka és a takarékoság teszi függetlenné a családot” („Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, Mar. 1990, 4).

Thomas S. Monson elnök

„Arra buzdítunk minden utolsó napi szentet, hogy megfontoltan tervezzenek, visszafogott életet éljenek, és tartózkodjanak minden túlzott és szükségtelen adósságtól” (in Conference Report, Apr. 1992, 68; vagy *Ensign*, May 1992, 47).

Marvin J. Ashton elder

Lásd a 273–278. oldalon található idézetet.

L. Tom Perry elder

„A nagy tágas épületből hallható aktuális kiáltások arra csábítanak bennünket, hogy versenyezzünk a világ dolgainak birtoklásáért... Ezeket a tárgyakat gyakran kölcsönkért pénzből vásároljuk meg, anélkül, hogy elgondolkoznánk, miből is fogunk gondoskodni a jövőbeli szükségleteinkről...

Bölcsen azt tanácsolták nekünk, hogy úgy kerüljük az adósságot, mint a pestist...

A jól gazdálkodó család nem fizet kamatot, hanem kamatoztat” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1995, 45, 47; vagy *Ensign*, Nov. 1995, 35–36).

James E. Faust elnök

„Óvatosnak kell lennünk, nehogy rosszul használjuk fel a hiteleket. A hitelkártyák használata számos helyen megrendítő mértékben megnövelte a fogyasztói adósságállományt. Eszembe jut annak az idős gazdának a története, aki a következőket írta az egyik postai rendelésekkel foglalkozó cégnek: »Kérem, küldjék el a 787. oldalon bemutatott dízel-motorjukat, és ha megfelel, akkor küldöm a csekket.

Nem sokkal később ezt a választ kapta: Küldje el a csekket! Ha megfelel, akkor küldjük a motort« [Jacob M. Braude, *Braude's Treasure of Wit and Humor* (1964), 45].

Korunk társadalma hanyatt-homlok rohan, hogy felhalmozza a világ anyagi javait. Emiatt sokan úgy vélik, hogy megváltoztathatják a betakarítás törvényét, és úgy szeretnék learatni a jutalmat, hogy nem fizetik meg érte az árat, becsületes munka és erőfeszítések formájában. Azonnali gazdagságra vágyva, kockázatos üzleti vállalkozásokba fognak a gyors meggazdagodás érdekében. Ez túl gyakran végződik gazdasági kudarccal, néha pedig teljes pénzügyi összeomlással. A Példabeszédekben ezt olvashatjuk: »A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad« [Példabeszédek 28:20]” (in Conference Report, Apr. 1998, 59; vagy *Liahóna*, 1998. júl. 50.).

James E. Faust elder

„Fontos megtanulnunk különbséget tenni a kívánságok és a szükségletek között. Nagy önfegyelmre van szükség ahhoz, hogy elkerüljük a »vidd el most, fizess később« gondolkodásmódot és magunkévá tegyük a »spórolj most, vedd meg később« szabályt.

Az előrelátó életmód fontos célja, hogy a tulajdonunkban lévő otthon tehermentes legyen... Azokat az otthonokat, melyeket nem terhel jelzálog vagy záloghitel, nem lehet lefoglalni...

A függetlenség nagyon sok dolgot jelent. Azt jelenti, hogy nem tartozunk, és nem kell fizetnünk hitellel járó kamatokat és kezelési költséget sehol a világon” (in Conference Report, Apr. 1986, 24–25; vagy *Ensign*, May 1986, 20–21).

Joe J. Christensen elder

Lásd „Kapzsiság, önzés és mértéktelenség” a 278. oldalon.

A FIÚKHOZ ÉS A FÉRFIAKHOZ

Gordon B. Hinckley elnök

Az egyház elnöke

Conference Report, Oct. 1998, 69–72; vagy Liahóna, 1999. jan. 63–66.

Az idősebb férfiakkhoz

Most testvérek, az idősebb férfiakkhoz szeretnék szólni abban a reményben, hogy a fiatalabb férfiak is tanulnak belőle.

A világi dolgokról szeretnék szólni hozzátok.

Mondanivalóm alapjaként felolvasok néhány verset 1 Mózes 41. fejezetéből.

A fáraó, Egyiptom uralkodója, olyan álmokat látott, amelyek nagyon nyugtalanították őt. Az udvarában szolgáló bölcsek nem tudták megfejteni az álmokat. Ezek után elébe hozták Józsefet:

„Monda azért a Faraó Józsefnek: Álomban ímé állok vala a folyóvíz partján.

És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jó vala ki, és legel vala a nádasban.

S ímé azok után más hét tehén jó vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak [...]

És elnyelék az ösztövér és rút tehenek, az elébbi hét kövér tehenet.

És láttam álomban... hét gabonafej nevelkedik vala egy száron, mind teljes és szép.

És ímé hét összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevelkedik vala azok után,

És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet...

És monda József a Faraónak: ... a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak.

A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz...

A mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. Ímé hét esztendő jó, és nagy bőség lesz egész Egyiptomban.

Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje [...]

És siet az Isten azt véghez vinni” (1 Mózes 41:17–20, 22–26, 28–30, 32).

Tegyük rendbe az otthonunkat!

Nos, fivéreim, tisztázni szeretném, hogy most nem jövendölök, nem jósolok éhséget a jövőre. „Azt azonban állítom, itt az ideje, hogy rendbe tegyünk az otthonunkat.

Népünk közül sokan alig jönnek ki jövedelmükből. Sőt, egyesek kölcsönökből tengetik életüket.

Az elmúlt hetekben tanúi lehettünk a világszerte széleskörű és ijesztő ingadozásainak. A gazdasági rendszer törékeny dolog. A Dzsakartában vagy Moszkvában bekövetkező gazdasági megingás azonnal kihat az egész világra. Végül pedig egyénileg is elérhet bennünket. Viharos idők előjeleit lehet látni, melyekre jobb lesz, ha figyelünk.

Teljes szívvel remélem, hogy sohasem zuhanunk gazdasági válságba. Én a harmincas években történt nagy gazdasági világválság gyermeke vagyok. 1932-ben fejeztem be az egyetemem, amikor a munkanélküliség ezen a vidéken meghaladta a 33 százalékot.

Édesapám volt ebben a völgyben az egyház legnagyobb cövekének elnöke. Ez még a jelenlegi jóléti program megalapítása előtt történt. Népéért érzett aggodalmában fel s alá járkált. Ő és segítőtársai létrehoztak egy egyszerű favágási projektet, azzal a céllal, hogy tűzfát juttassanak a kemencékbe és kályhákbá, hogy ezáltal melegen tartsák az embereket. Nem volt pénzük, hogy szemet vegyenek. Még a gazdag emberek is ott voltak azok között, akik fát aprítottak.

Figyelmeztetés a fogyasztói hitelek ellen

Megismétlem, hogy reményeim szerint soha többet nem találkozunk gazdasági válsággal. Aggódok a részletfizetéssel törlesztendő, hatalmas fogyasztói hitelek miatt, amelyek a nemzet egészét érintik, beleértve saját híveinket is. 1997 márciusában a hitelek összege elérte a 12 billió dollárt, ami 7 százalékos növekedést jelentett az előző évhez képest.

1997 decemberében az Egyesült Államokban 55–60 millió háztartásnak volt tartozása a hitelkártyáján. Ezek átlagos egyenlege 7000 dollár volt, melyre 1000

dollár kamatot és egyéb költséget kellett fizetni évente. A rendelkezésre álló jövedelem százalékos arányában a fogyasztói hitelek az 1993-ban mért 163 százalékról 1996-ban 193 százalékra emelkedtek.

Mindenki tudja, hogy minden egyes kölcsönként dollárért büntetésként kamatot kell fizetni. Amikor nem tudják visszafizetni a pénzt, akkor bekövetkezik a csőd. A tavalyi év folyamán 1 350 118 csődöt jelentettek az Egyesült Államokban. Ez 50 százalékos növekedés 1992 óta. Ez év második negyedében mintegy 362 000 ember vált fizetésképtelenné, ami rekordot jelent egy három hónapos ciklusban.

Becsapnak bennünket a megtévesztő hirdetések. A televízió csábítóan arra invitál, hogy vegyünk fel kölcsönt lakásunk értékének 125 százalékára. A kamatról azonban senki nem tesz említést.

Ifj. J. Reuben Clark elnök az 1938. évi áprilisi általános konferencián így szólt erről az emelvényről: „Ha már adósok vagytok, a kamat lesz társatok a nap és éj minden percében; nem kerülhetitek ki vagy nem menekülhetek el előle; nem mondhatjátok fel; nem enged sem a könyörgésnek, sem a követelésnek, sem a rendeleteknek; és bármikor, ha útjába álltok, kereszteltek pályáját vagy elmulasztotok követelésének eleget tenni, tönkre tesz benneteket” (in Conference Report, Apr. 1938, 103).

Éljünk anyagi erőforrásaink keretein belül

Természetesen felismerem, hogy esetleg kölcsönt kell felvennünk ahhoz, hogy otthonhoz jussunk. Ám ilyen esetben olyan házat vegyünk, melyet megengedhetünk magunknak, és így könnyítsünk a visszafizetendő részleteken, ami könyörület vagy haladék nélkül állandóan fejtünk felett függ, akár 30 évig is.

Senki sem tudja, hogy mikor kerül szorongató helyzetbe. Ismerem annak az embernek az ügyét, aki szakmájában nagyon sikeres volt. Kényelemben élt. Épített egy hatalmas házat. Aztán egy nap súlyos baleset érte. Hirtelen – egyik pillanatról a másikra – majdnem életét veszítette. Az illető rokkanttá vált. A pénzkereséshez szükséges ereje odalett. Óriási összegű kórházi számlákat kapott. Voltak egyéb pénzügyi kötelezettségei is. Tehetetlenül állt a hitelezőivel szemben. Az egyik pillanatban még gazdag volt, a következőben pedig nincstelenné vált.

Az egyház kezdetei óta az Úr szólt a hitelekkel kapcsolatban. A Martin Harrisnek szóló kinyilatkoztatásban ezt mondta: „Fizesd ki az adósságot, amire

a nyomdással szerződte! Szabadulj a rabságból!” (T&S 19:35).

Heber J. Grant elnök több ízben szólt erről a témáról a pulpitusról. Ezt mondta:

„Ha van olyan dolog, ami békét és megelégedettséget hoz az emberi szívbe és a családba, akkor az az, hogy anyagi erőforrásaink keretein belül élünk. És ha van valami, ami felemésztő, lehangoló és szívfájdító, akkor az az, ha olyan adósságaink és kötelezettségeink vannak, melyeknek nem tudunk eleget tenni” (*Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 111).

Váljunk önellátóvá

Egyházzerte azt az üzenetet terjesztjük, hogy önellátónak kell lennünk. Nem válhatunk önellátókká, ha a háztartás felett súlyos adósság függ. Egy ember nem lehet független, és nem rázhatja le a szolgáltatás láncait, ha le van kötelezve másoknak.

Az egyház ügyeinek kezelésével igyekeztünk jó példát mutatni. Szigorúan követjük azt a – szabályzatban lefektetett – gyakorlatot, hogy az egyház jövedelmének egy bizonyos százalékát minden évben félretesszük ínségesebb időkre.

Nagyon hálás vagyok, hogy azt mondhatom, hogy az egyház minden tevékenysége, kötelezettsége, az összes részlege, kölcsönként pénz nélkül képes működni. Ha nem jövünk ki a pénzből, akkor visszaveszünk a programokból. Csökkentjük a kiadásokat, hogy a jövedelemből fedezni lehessen azokat. Kölcsönt nem veszünk fel.

Joseph F. Smith elnök egyik legboldogabb napja volt, amikor az egyház visszafizette a régóta fennálló adósságait.

Milyen csodálatos érzés megszabadulni az összes adósságtól, félretenni egy kis pénzt a vészhelyzetekre, hogy amikor rászorulunk, hozzá tudjunk férni!

Faust elnök magától nem mesélné el a következő történetet. Én talán elmesélhetem, ő pedig utána számon kérheti rajtam. Volt egy jelzáloghitel az otthonán, amelyre 4 százalék kamatot kellett fizetnie. Sokan mondhatták volna, hogy bolond, ha ilyen alacsony kamat fizetése mellett mégis úgy dönt, hogy visszafizeti egyben a hitelt. A lehető legelső alkalommal azonban, amikor egy kis pénzhez jutott, ő és a felesége úgy döntöttek, hogy kiváltják a jelzáloghitelt. Azóta soha nem vett fel kölcsönt. Ezért mosolyog mindig, és ezért füttyörszik munka közben.

Szabaduljunk meg az adósság fogságából!

Arra buzdítalak titeket, fivérek, hogy vizsgáljátok meg anyagi helyzeteteket. Buzdítalak benneteket, hogy legyetek mértékletesek kiadásaitokban; fegyelmezzétek magatokat vásárlásaitok során, hogy elkerüljétek az adósságot, amennyire lehetséges! Fizesétek vissza adósságotokat, amilyen gyorsan csak tudjátok, és szabadítsátok ki magatokat a rabságból!

Ez része a világi evangéliumnak, melyben hiszünk. Az Úr áldjon meg benneteket, szeretett fivéreim, hogy rendbe tudjátok tenni otthonaitokat! Ha kifizettétek adósságotokat, ha van tartalékotok, még ha kevéske is, akkor süvölhetnek szélviharok körülöttek, mégis lesz menedéke feleségeteknek és gyermekeiteknek, és békesség lakozik majd a szívetekben. Ez minden, amit mondanom kell erről, de szeretném ezt akkora nyomatékkal mondani, amekkorával csak képes vagyok.

Veletek hagyom e munka isteniségéről szóló bizonyágomat, valamint szeretetemet, a Megváltó, vagyis az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen.

AZ ANYÁK OTTHONON KÍVÜLI MUNKAVÁLLALÁSA

*Szinte lehetetlenség teljes idejű
háziasszonynak és teljes idejű
alkalmazottnak lenni egy időben.*

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„A férjtől elvárják, hogy ő tartsa el a családját, és a felesége csupán vészhelyzet esetén vállaljon külső munkát. Az ő helye otthon van, hogy az otthonból örömteli mennyországot varázsoljon.

Számos válás vezethető közvetlenül vissza arra a napra, amikor a feleség otthagyta az otthont, és kiment a világba munkát vállalni. Két kereset átlag fölé emeli az életszínvonalat. Ha mindkét házaspár dolgozik, az megakadályozza a tökéletes és megfelelő családi életet, tönkreteszi a családi imákat, olyan függetlenséget teremt, amely nem együttműködő, törést okoz, korlátozza a családot, és megzavarja a már megszületett gyermekeket. [...]

Könyörgöm nektek, akik képesek vagytok és kell is családot alapítanotok és nevelnetek: Feleségek! Gyertek haza az írógép, a mosás, az ápolás mellől! Gyertek haza a gyárból, az étteremből!

Egyetlen karrier sem érhet fel egy feleség, egy otthonteremtő, egy édesanya jelentőségével, aki ebédet főz, mosogat, megágyaz a drága férjnek és a gyermekeknek.

Feleségek, gyertek haza a férjetekhez! Varázsoljátok mennyországgá az otthont számukra! Feleségek, gyertek haza a gyermekeitekhez, akár megszülettek már, akár még nem! Öltsetek magatokra az anyai köpenyt! Hatalmas szerepet betöltve segítsetek testet alkotni a türelmetlenül várakozó halhatatlan lelkek számára!

Miután teljesen kiegészítettétek a férjetekeket a családi életben, és megszültétek gyermekeiteket, akik hittel,

feddhetetlenségben, felelősségtudattal és jósággal telve nevelkednek fel, akkor értétek el teljesítményetek tetőpontját, mindenkit felülmúlva, és az időn és örök-kévalóságon át irigyelni fognak benneteket ezért” (Esti Beszélgetés, San Antonio, Texas, 27, 32–33).

„Mit gondoltok, az Úr hogyan tekint azokra, akik a hús-vér gyermekeket zongorára, televízióra, bútorra vagy autóra cserélik? Hiszen nem erről van szó, amikor az emberek luxuscikket vásárolnak, de nem engedhetik meg maguknak, hogy gyermeket vállaljanak?” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 329).

„Gyakran elmondtuk, hogy az anyaság ezen isteni szolgálatát kizárólag anyák nyújthatják. Ezt nem lehet másoknak átadni. Nem képesek rá az ápolónők; nem képesek rá a bölcsődék. Nem képesek rá a felfogadott segítség; nem képesek rá a kedves rokonok sem. Csakis egy anya, akinek nagyon is segíthet az apa, valamint a testvérek segítők keze, csakis ő nyújthatja a teljes mértékben szükséges, őrző gondoskodást” („The Blessings and Responsibilities of Womanhood”, *Ensign*, Mar. 1976, 73).

Ezra Taft Benson elnök

„Szakítsatok időt arra, hogy mindig ott legyetek gyermekeitekkel az útkereszteződéseknél, amikor jönnek vagy mennek – amikor iskolába mennek, és onnan visszajönnek, amikor randevúkra mennek és onnan visszajönnek, amikor barátokat hoznak haza! Legyetek ott az útkereszteződéseknél, legyenek akár hat vagy tizenhat évesek a gyermekeitek! A Példabeszédekben azt olvassuk: »a szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját« (Példabeszédek 29:15). Társadalmunk leginkább azon kulcsos gyerekek milliói miatt aggódik, akik naponta üres házba jönnek haza, és a dolgozó szülők nem felügyelik őket” (*To the Mothers in Zion*, 8).

„Olyan otthonban, ahol a férj életerős és képes erre, elvárjuk azt, hogy ő legyen a kenyérkereső. Időnként hallunk olyan férjéről, akik a gazdasági állapotok miatt elvesztették munkahelyüket, és elvárják, hogy a feleségük otthonról elmenvén munkába álljon, bár a férj még mindig képes lenne családját ellátására. Ezekben az esetekben arra biztatjuk a férjet, tegyen meg mindent azért, hogy a felesége otthon maradjon és törődhesse a gyermekekkel, míg ő a tőle telhető legjobban gondoskodik családjáról, bár esetleg nem ideális az állás, melyet meg tud szerezni, és a családi költségvetést szűkebbre kell szabni. [...]

Időnként férje biztatására, vagy talán unszolása miatt dolgozik az anya az otthonon kívül. Ő az, aki rendelkezni akar azokkal a kényelmet adó dolgokkal, melyeket a többletkeresetből megvásárolhat. Ilyen esetekben nemcsak a család szenved meg ezt, fivérek, hanem saját lelki fejlődésének és előrehaladásotok is gátolva lesz. Mindannyiotoknak azt mondom, az Úr a férfiakra bízta annak felelősségét, hogy gondoskodjanak a családjukról, hogy a feleség otthon eleget tehessen anyai szerepkörének. [...]

A nők mozgalmának egyik nyilvánvaló hatása azon fiatal nők elégedetlensége volt, akik a feleség és az anyaság szerepét választották. Velük gyakran érzetik, hogy léteznek annál izgalmasabb és önbeteljesítőbb szerepek is a nők számára, mint a házimunka, a pelenkázás, valamint az anyjuk után síró gyerekek. Ez a hozzáállás szem elől téveszti azt az örök perspektívát, hogy Isten az anyaság nemes szerepére választotta ki a nőket, valamint azt, hogy a felmagasztosulás örökkévaló apaságot és örökkévaló anyaságot jelent [»To the Elect Women of the Kingdom of God«, Nauvoo Illinois Relief Society Dedication, 30 June 1978.]” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 506–7, 548–49).

„Vannak olyan emberek közöttünk, akik megpróbálnak meggyőzni titeket arról, hogy ezek az otthonközpontú igazságok nem alkalmazhatóak napjaink körülményei közepette. Ha figyeltek és hallgattok rájuk, akkor el fognak csalogatni benneteket az elsődleges kötelezettségeitől.

Fondorlatos emberek szólalnak fel a »lehetőes életstílusok« mellett nők számára. Azt állítják, hogy néhány nőhöz jobban illik a karrier, mint a házasság és az anyaság.

Ezek az egyének elégedetlenségüket hirdetik a propaganda által, miszerint sokkal izgalmasabb és önbeteljesítőbb szerepek is léteznek a nők számára, mint az otthonteremtés. Néhányan még azt is bátorítottak javasolni, hogy az egyház tegye félre a »mormon nők sztereotípiáját«, miszerint legyenek otthonteremtők, és neveljenek gyermekeket. Azt is mondják, hogy bölcs dolog lenne korlátozni a családok gyermekvállalását, hogy több időtök legyen személyes céljaitok betöltésére és az önmegvalósításra” („The Honored Place of Woman”, *Ensign*, Nov. 1981, 105).

„Egy nő fontossági sorrendjének első pontja, hogy felkészítse magát isteni és örökkévaló küldetésére, bármikor is menjen férjhez. Ostobaság elhanyagolni

e felkészülést össze nem függő területeken végzett tanulmányok miatt, csak hogy átmenetileg több pénzt keressünk. Nők! Miután megházasodtok, a férj feladatává válik, hogy elartsa a családot, nem a ti feladatotokká. Ne áldozzatok fel az örökkévalóságban elrendelt küldetésekre való felkészülést azért, hogy átmenetileg alkalmazható pénzkeresési készségeket fejlessztek ki magatokban, melyeket vagy használtok a későbbiekben, vagy nem” („In His Steps”, 64).

„Itt az ideje, hogy nekünk, apáknak a szíve a gyermekeink felé forduljon, a gyermekek szíve pedig hozzánk, apákhoz, különben mindannyiunkat átok sújt majd. Gyakran az otthonon kívül dolgozó feleségek azok, akik elvetik a válás magját, és késleltetik a gyermekvállalás áldásait. A dolgozó anyák ne feledjék, hogy a gyermekeiknek általában nem pénzből, hanem anyából van többre szükségük” (in Conference Report, Oct. 1970, 24).

Howard W. Hunter elnök

Lásd a 137. oldalon található idézetet.

Gordon B. Hinckley elnök

„Nőtestvérek! Óvjátok gyermekeiteket! Gonosz világban élnek. Az erőszak teljesen körülveszi őket. Oly sok fiatokra és leányotokra vagyok büszke azért, mert jó életet élnek. De mély aggodalommal tölt el, hogy sokan mások fokozatosan a világ útjaira lépnek. Anyákként semmi sem drágább számotokra, egyáltalán semmi. Gyermekeitek jelentik azt a legértékesebb dolgot, amivel rendelkezni fogtok az időben vagy az egész örökkévalóságban. Valóban szerencsések lesztek, ha megöregedvén ránéztek azokra, akiket a világra hoztatok, s láthatjátok, hogy életüket a tisztesség és erény jellemzi, viselkedésüket pedig a feddhetetlenség.

Úgy gondolom, a gyermekek gondozása és felnevelése többet jelent egy részidős feladatnál. Elismerem, néhány nőnek dolgoznia kell, de attól tartok, túl sokan teszik ezt csupán azért, hogy megszerezzék az eszközöket egy kicsit több luxushoz és kicsit díszebb játékokhoz.

Ha dolgoznod kell, akkor nagyobb terhet kell viselned. Nem engedheted meg magadnak, hogy elhanyagold a gyermekeidet. Szükségük van a felügyeletre a tanulásban, az otthoni és az otthonon kívüli munkában, a gondozásban, amit csak te tudsz megfelelően megadni – az anyai szeretet, áldás, bátorítás és közelség által.

A családok mindenhol szerteszt szakadoznak. Feszültek a családi kapcsolatok, miközben a nők megpróbálnak két teljes idejű munkát ellátni.

Sok lehetőségem van vezetőkkel beszélni, akik beszámolnak arról, mi megy végbe – bandák vannak városaink utcáin, gyerekek ölnek meg gyerekeket, olyan dolgokkal töltik az idejüket, amelyek csak börtönbe vagy halálba vezetnek. Roppant nagy számban születnek gyerekek olyan anyáktól, akiknek nincs férjük. Az ilyen gyermekek jövője csaknem elkerülhetetlenül el van rontva attól a naptól kezdve, hogy megszületnek. Minden otthonnak szüksége van egy jó apára és egy jó anyára.

Nem tudunk elég gyorsan börtönöket építeni ebben az országban, hogy kielégítsük az igényeket.

Habozás nélkül mondom, hogy ti, anyák, többet tehettek a helyzet megváltoztatása érdekében, mint bármilyen más csoport. E problémák mindegyikének gyökerét az emberek otthonaiban találjuk. Az összetört otthonok vezetnek a társadalom összeomlásához.

Így ma este, szeretett nőtestvéreim, a hozzátok intézett üzenetem, felhívásom és imám az, hogy újra kötelezzétek el magatokat otthonotok megerősítése mellett” (lásd „Az Úr világosságában járni”, *Liahóna*, 1999. nov. 118.).

„Néhány éve Benson elnök beszédét intézett az egyház nőtestvéreihez. Arra biztatta őket, hagyják hátra munkahelyüket, és idejüket fordítsák gyermekeikre. Támogatom az álláspontját.

Felismerem azonban, ahogyan ő is felismerte, hogy van néhány nő (illetve mostanra már sok olyan nő van), akinek dolgoznia kell, hogy előteremtse a család szükségleteit. Nekik azt üzenem: tegyetek meg minden tőletek telhetőt! Remélem, hogy ha teljes időben dolgoztok, akkor azért teszitek ezt, hogy biztosítsátok az alapvető szükségleteket, és nem csupán azért, mert díszes otthonra, előkelő autókra és egyéb luxuscikkekre támadt kedvetek. Minden anya valaha is elvégezhető legnagyszerűbb munkája az, ha gondozza, tanítja, lelkesíti, biztatja, valamint igazlelkűségben és igazságban felneveli a gyermekeit. Senki más nem foglalhatja el a helyét méltóképp.

Szinte lehetetlenség teljes idejű háziasszonynak és teljes idejű alkalmazottnak lenni egy időben. Tudom, hogy sokatok küszködik az ezzel kapcsolatos döntés meghozatalával. Ismétlem, tegyetek meg minden tőletek telhetőt! Ti vagytok azok, akik ismeritek a körülményeiteket, és tudom, hogy

nagyon is törődtek gyermekeitek jólétével. Mind-egyikőtöknek van egy püspöke, akivel tanácskozhattok, és aki segít nektek. Ha úgy érzitek, hogy egy megértő nővel kell beszélgetek, akkor ne habozzatok felkeresni a segítőegyleti elnököket.

Az édesanyáknak az egyházban, minden édesanyának, aki ma itt van, azt szeretném mondani, hogy amint az évek telnek-múlnak, egyre hálásabbak lesztek azért, amit gyermekeitek fejlődő életében tettek az igazlelkűség, jóság, feddhetetlenség és hit irányában. Ez akkor a legvalószínűbb, ha elegendő időt töltötök velük” (in Conference Report, Oct. 1996, 93–94; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 69).

„Hadd szóljak hozzátok röviden, nők, akik szükségesnek találjátok, hogy dolgozzatok, habár szívesebben lennétek otthon. Tudom, hogy sokan vannak közöttetek, akik ilyen körülmények között élnek. Vannak közöttetek néhányan, akiket elhagytak, és akik elváltak, és gyermekeik vannak, akikről gondoskodniuk kell. Néhányan közülük özvegyek, de még vannak olyan családtagjaik, akiket el kell tartaniuk. Becsüllek és tisztellek titeket a feddhetetlenségetekért és az önállóságotokért. Imádkozom, hogy az Úr áldjon meg benneteket erővel és nagy teherbíró képességgel, mert mindkettőre szükségetek van. Rátok nehezednek a kenyérkereső és az otthonteremtő feladatai is. Tudom, hogy nehéz. Tudom, hogy csüggesztő. Imádkozom, hogy az Úr áldjon meg benneteket különleges bölcsességgel, és azzal a rendkívüli képességgel, hogy meg tudjátok adni gyermekeiteknek azt az időt, társaságot, szeretetet és különleges iránymutatást, melyet csak egy anya tud adni. Továbbá imádkozom, hogy áldjon meg benneteket segítséggel, nagylelkű segítséggel a családotok, barátaitok és az egyház részéről, amely leveszi terhetek egy részét a vállatokról, és segít nektek a szorult helyzetekben.

Hacsak kis mértékben is, de érezzük azt a magányt, melyet alkalmanként érezhettek, és a csalódottságot, melyet valószínűleg megtapasztaltok, miközben megpróbáltok megoldani a problémáitokat, melyekről néha úgy érzitek, túlnőnek rajtatok. Előfordul, hogy nincs étel, mit az asztalra tehetek, és bízunk benne, hogy a püspökök ott lesznek, hogy ellássanak benneteket élelemmel, valamint egyéb dolgokkal és szolgáltatásokkal azon nagyszerű program keretében, melyet az Úr az egyházának biztosított. De azt is tudjuk, hogy a leggyakrabban inkább megértésre, elismerésre és társaságra vágytok. Keményebben fogunk dolgozni azon, hogy

kialakítsuk magunkban ezeket az erényeket, és arra buzdítalak benneteket, nőtestvérek, akik olyan helyzetben vannak, hogy ezt megtehetik, hogy nagyobb törődéssel nyújtsátok ki karotokat azok felé, akik kevésbé szerencsés körülmények között élnek.

Most pedig azokhoz szólnék néhány figyelmeztető szót, akiknek nem lenne szükséges dolgozniuk, és akik mindeközben olyan emberek gondjaira bízzák gyermekeiket, akik legfeljebb csupán gyenge utána-zaik lehetnek. Ne tegyetek olyan dolgokat, melyeket később megbántok majd! Ha csupán azért dolgoztok naponta, hogy megkeressétek a pénzt egy hajóra, egy drága autóra vagy más kívánatos, ám szükségtelen dologra, és e folyamat során elvesztitek a gyermekeitekkel való kapcsolatot, valamint annak lehetőségét, hogy felneveljétek őket, akkor könnyen azon vehetitek észre magatokat, hogy kicsúszott kezetekből a lényeg, miközben annak árnyéka után kapkodtatok” (in Conference Report, Oct. 1983, 114; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 83).

A család: Kiáltvány a világhoz

„Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Fogytékosság, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget” (lásd *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Howard W. Hunter elder

„A személyes életemből emlékszem egy esetre, ami az után történt az én drága feleségemmel és velem, miután elhatároztam, milyen karriert válasszak magamnak. Elvégeztem néhány félévet a gyógyszerész szakon, azt tervezve, hogy később az orvosi pálya felé fordulok. Ahogyan sokan közülünk, én is meggondoltam magam, és más irányba fordultam, a bankszakmával kezdtem foglalkozni. Megáldottak bennünket egy biztos állással, de egyre inkább kezdett vonzani a jogi pálya. Ez komoly döntés elé állított, mert már házas voltam, és el kellett tartanom a családomat, de miután böjtöltem és imádkoztam róla, és további megerősítést nyertem arról, hogy ez lesz a legjobb megoldás, megszereztem az alapidiplo-mát, majd elkezdtem jogot tanulni. Este jártam

órákra, mert nappal dolgoznom kellett. Ezek nehéz évek voltak számunkra, de általában elérjük a vágyainkat, ha hajlandók vagyunk megtenni értük a szükséges erőfeszítést. Mondanom sem kell, hogy szükségem volt a feleségem segítségére és támogatására. Ő otthon maradt, hogy gondoskodjon a gyermekeinkről. Amit ő szeretetből, bátorításból, mértékleteségből és társas kapcsolatból nyújtott, meghaladta mindazt, amit azzal nyújthatott volna, ha ő is munkát vállal.

Feleségünk nagy elismerést érdemel azért a kemény munkáért, amit nap mint nap végez az otthonunk falain belül. Senki sem fektet bele több energiát a munkájába, mint egy odaadó anya és feleség. Akárhogy is, a dolgok rendes menetében az Úr a férfiakra jelölte ki a családfenntartó szerepet.

Jelentős oka van annak, hogy a nőtestvéreink is tervezzék egy szakma kitanulását. Azt szeretnénk, hogy szerezzenek meg minden lehetséges iskolázottságot és szakmai képzést a házasság előtt. Ha megőzvegyülnek vagy elválnak és dolgozniuk kell, azt szeretnénk, hogy méltóságteljes és kifizetődő munkájuk legyen. Amennyiben egy nőtestvér nem házasodik meg, joga van hozzá, hogy olyan hivatást válasszon magának, melyben megerősítheti a tehetségeit és az ajándékait.

Fivérek és nőtestvérek! Minden szükséges dolgot meg kell tennünk annak érdekében, hogy megfelelően felkészítsük magunkat a munkára és a karrierre. Tartozunk magunknak annyival, hogy megtegyük a tőlünk telhető legtöbbet, és a legjobbat kell nyújtanunk abban, hogy eltartsuk a családjunkat” („Prepare for Honorable Employment”, *Ensign*, Nov. 1975, 123–24).

Boyd K. Packer elder

„Az Első Elnökség tanácsa értelmében »az anya, aki másokra bizza gyermekei gondozását, hogy ő maga ne az anyasággal kapcsolatos munkát végezze, legyen az aranyért, hírnévért vagy társadalmi szolgálat miatt, ne felejtse el, hogy 'a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját' (Péld. 29:15)«. Napjainkban az Úr megmondta, hogy ha a szülők nem tanítják meg gyermekeiknek az egyház tanait, akkor »a bűn szálljon a szülők fejére« (T&Sz 68:25). [...]

Az Első Elnökség ezen üzenetére és figyelmeztetésére ma sokkal inkább szükségünk van, mint amikor az [1942-ben] eredetileg elhangzott. És az egyház bármely szervezetének szava, az igazgatás egyetlen

szintjén sem ér fel az Első Elnökség szavával” (in Conference Report, Oct. 1993, 30; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 23).

Richard G. Scott elder

„Benson elnök azt tanította, hogy egy gyermekes édesanyának otthon kell maradnia. Azt is mondta: »Elismerjük..., hogy néhány választott nőtestvérünk megözvegyült vagy elvált, és hogy vannak, akik

szükségszerűen olyan rendkívüli körülmények között élnek, melyekben muszáj ideiglenesen munkát vállalniuk. De ezek kivételek, nem pedig a szabály« (Ezra Taft Benson, *To the Mothers in Zion* [pamphlet, 1987], pp. 5–6). Ti, akik ilyen rendkívüli körülmények között éltek, további sugalmazásra és erőre vagytok jogosultak az Úrtól. Azok, akik ennél csekélyebb okok miatt hagyják ott az otthonukat, nem jogosultak ezekre” (in Conference Report, Apr. 1993, 42–43; vagy *Ensign*, May 1993, 34).

AZ ATYÁK HAGYOMÁNYAI

Isten arra tanít minket, hogy a gyermekek tiszteljék a szüleiket. [...] Mi van bennünk, ami nemes, felelősségteljes, hithű, kegyes, figyelmes? Mi az bennünk, amit érdemes tisztelniük és követniük?

– Marion D. Hanks elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Marion D. Hanks elder

„A »hagyomány« szó első meghatározása egy korszerű szótár szerint a következő: »Nemzedékről nemzedékre átadott tudás, tan, szokás, gyakorlat stb.«” (in Conference Report, Oct. 1968, 116).

Az igazlelkű hagyományok megőrzése

2 Mózes 20:12

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ad te néked.”

1 Nefi 1:1

„Én, Nefi, jó szülőktől születtem, ezért némileg kitáncoltam atyám minden tudományában.”

1 Nefi 3:19

„És íme, Isten bölcsessége szerint való, hogy megszerezzük ezeket a feljegyzéseket, hogy atyáink nyelvét megőrizhessük gyermekeink számára.”

1 Nefi 5:21

„És megszereztük a feljegyzéseket, melyekre az Úr parancsot adott nekünk, és tanulmányoztuk őket, és azt találtuk, hogy kívánatosak; igen, méghozzá nagy értékkel bírnak számunkra, olyannyira, hogy

általuk megőrizhetjük az Úr parancsolatait gyermekeink számára.”

2 Nefi 25:26

„És Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és prófeciáink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért.”

Énós 1:1, 3

„Íme, lőn, hogy én, Énós, tudván atyámról, hogy igaz ember volt – mert megtanított az ő nyelvére, és az Úr nevelő tanítása és intelmei szerint – és legyen áldott ezért Istenem neve...

Íme, vadakra mentem vadászni az erdőbe; és a szavak, melyeket gyakran hallottam midőn atyám az örök életről és a szentek öröméről szólt, mélyen a szívembe vésődtek.”

Tan és a szövetségek 68:25

„Továbbá, amennyiben Sionban, vagy annak bármely megszervezett cövekében lévő szülőknél gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére.”

Tan és a szövetségek 93:40

„De én megparancsoltam nektek, hogy világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket.”

Példák hamis hagyományokra

1 Péter 1:18

„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből.”

Móziás 10:12

„Vad, és kegyetlen és vérszomjas emberek voltak, akik atyáik hagyományában hittek.”

Móziás 26:1

„Most lőn, hogy sokan voltak a felnövekvő nemzedékből, akik... nem hitték atyáik hagyományait.”

Alma 9:8

„Íme, Ó ti gonosz és elfajzott nemzedék, hogy elfelejtettétek már atyáitok hagyományait; igen, mily hamar elfelejtettétek Isten parancsolatait!”

Alma 60:32

„Atyáik hagyománya okozta az ő gyűlöletüket.”

Tan és a szövetségek 93:39

„És az a gonosz jön és elveszi a világosságot és az igazságot az emberek gyermekeitől, engedetlenség által, és atyáik hagyományai miatt.”

Ezra Taft Benson elnök

„Az »atyáik hagyományai« természetesen az apák rossz példájára és tanításaira utal” (in Conference Report, Apr. 1981, 47; vagy *Ensign*, May 1981, 35).

A hamis hagyományok legyőzése**Máté 10:37**

„A ki inkább szereti atyját és anyját, hogyan engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogyan engemet, nem méltó én hozzám.”

Móziás 25:12

„És lőn, hogy azoknak, akik Amulonnak és testvéreinek... voltak a gyermekei..., nem tetszett atyáik viselkedése, és nem akarták többé, hogy atyáik nevén hívják őket, ezért magukra vették Nefi nevét, hogy Nefi gyermekeinek hívhassák őket.”

Alma 3:11

„És lőn, hogy azokat, akik nem voltak hajlandók a lámánita hagyományokban hinni, de hittek azon feljegyzéseknek, melyeket Jeruzsálem földjéről hoztak ki, és atyáik hagyományaiban is, melyek helyesek voltak, akik hittek Isten parancsolataiban és betartották azokat, őket... nefitáknak hívták.”

Alma 37:9

„Igen, azt mondom neked, hogy ha nem lettek volna ezek a dolgok, melyeket ezen lemezek feljegyzései tartalmaznak, akkor Ammon és testvérei nem

tudtak volna oly sok ezer lámánitát meggyőzni atyáik hagyományainak helytelenségéről; igen, ezek a feljegyzések és azok szavai vezették el őket a bűnbánathoz.”

Hélamán 15:4

„De íme, testvéreim, a lámánitákat gyűlölte, mivel szüntelenül gonoszak voltak a cselekedeteik, és ez atyáik hagyományainak gonoszsága miatt volt. De íme, a nefiták prédikálása folytán jutott el hozzájuk a szabadulás; és evégre hosszabbította meg napjait az Úr.”

Boyd K. Packer elder

„Nektek, felnőttek, akik megisméltitek azt a hanyagságot és bántalmazást, melyet kisgyermekként el kellett viselnetek, azt hívnék, hogy egy viselkedésforma körforgásának csapdájába estetek, melyből nincs kiút, ezt mondom:

A menny rendjével ellenkezik, hogy bármely lélek egy olyan kényszeres, erkölcstelen viselkedés rabja legyen, melyből nincs kiút!

Az *ellenség* munkájával fér össze, hogy megtévesszen benneteket, hogy azt higgyétek: *ilyen* helyzetben vagytok.

Hálatelt szívvel erősítem meg, hogy a vétkek – még azok is, amelyek kisgyermek ellen irányulnak – őszinte bűnbánattal helyrehozhatók. Teljes lelkeimmel teszem bizonyosságomat arról, hogy a bűnbánat tana igaz, és hogy az csodálatos, felszabadító hatással van a viselkedésre.

Nektek, akik *ártatlanok* vagytok, akik nem vétkeztek, ám kisgyermekként bántalmaztak titeket, és még mindig a bűn meg nem érdemelt súlyát cipeletek, ezt mondom:

Tanuljatok igaz tant: bűnbánatot és megbocsátást; tegyétek le a bűn terhét!

Hiszen mindannyian ugyanannak a Mennyei Atyának a gyermekei vagyunk. Ne tarthatna hát minden gyermeke igényt – korától függetlenül – Jézus Krisztus engesztelő áldozatára, s arra, hogy a tökéletes bűnbánat által megtisztuljon és gyermeki ártatlanságban megújuljon?” (in Conference Report, Oct. 1986, 21–22; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 18).

ATYÁIK HAGYOMÁNYAI

Marion D. Hanks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumának
segédje
Conference Report, Oct. 1968,
115–18

Atyáik hagyományai

Az „atyáik hagyományai miatt” kifejezésre, valamint a „szedd rendbe a saját házadat” felszólításra szeretnék ebben a néhány percben koncentrálni.

Korábban tiszteletemet fejeztem ki e szószerk mögül azon gyermekek iránt, akik hanyag szüleik életmódjánál sokkal jobb életet éltek, illetve együttérzésemet azon választott szülőik iránt, akik lelkiismeretesen próbálták úgy felnevelni a gyermekeiket, ahogyan kell, ám azok önrendelkezésüket és egyéniségüket használva más utakat választottak. Az Úr azt tanította, hogy az Ő szemében a fiú nem fogja az atya bűneit, és az atya sem fogja a fiú vétkeit viselni. Végül minden felelősségre vonható egyént a saját döntéseiért fognak felelősségre vonni.

Ám nagyon sokan vagyunk olyanok, akiknek még mindig otthon élnek a gyermekei, vagy unokáink vannak, illetve nagy hatással vagyunk az otthon élőkre, vagy mások gyermekeire. Rengeteg fiatal pár alapít most vagy valamikor a közeljövőben családot. Mindannyiunknak mélyen el kellene gondolkodnia azon komoly kijelentésen, hogy bár a gyermekek „ártatlan[ok]... Isten előtt”, a „gonosz” képes „engedetlenség által”, valamint „atyáik hagyományai miatt” elvenni „a világosságot és az igazságot”.

A „hagyomány” szó első meghatározása a szótárban a következő: „Olyan ismeretek, tanok, szokások, gyakorlatok stb., melyek nemzedékről nemzedékre szálltak...”

A mi hagyományaink

Milyen hagyományok léteznek a ti és az én saját otthonomban? Milyen „ismereteket, tanokat, szokásokat, gyakorlatokat” és így tovább, adunk át vagy fogunk átadni nemzedékünkől a gyermekeinknek és az ő gyermekeiknek?

Isten azt tanítja nekünk, hogy a gyermekeknek tisztelniük kell a szüleiket. Mi olyan dolog van bennünk,

az életünkben, a jellemünkben, a viselkedésünkben, ami *méltó* a tiszteletükre? Mi van bennünk, ami nemes, felelősségteljes, hithű, kegyes, figyelmes? Mi az bennünk, amit érdemes tisztelniük és követniük?

Úgy tanítunk becsületességet, hogy mi is becsületesek vagyunk? Szeretem feleleveníteni azt a történetet, amikor egy férfi a kisfiával megállt egy elhagyott kukoricaföld mellett az országúton, majd miután előttük és mögöttük, jobbra és balra körülnézett, elkezdett átmászni a kerítésen, hogy eltulajdonítson néhány cső kukoricát a farmertől. Ekkor a fia így szólt: – Apa, elfelejtettél felfelé is nézni.

Feddhetetlenség az otthon falain belül

Mi történik azzal a fiúval, akinek az édesapja egy ravasz üzlettel kérkedik, melyben másoknak túljártak az eszén? Évekkel ezelőtt a néhai Joseph Welch ezt mondta, amikor az év édesapjának választották:

„Ha hatalmamban állna csupán egyetlen jellemvonást a fiatalságra ruházni, akkor úgy vélem, nem a tudást vagy bölcsességet, sőt nem is e nagyszerű adományt – a műveltséget – választanám. Ha csupán egyet választhatnék, az a feddhetetlenség lenne. Ha egy nap a gyermekeim és az unokáim ezt mondják egymásnak, »megtanította nekünk a feddhetetlenség értékét«, akkor elégedett leszek.

Miként adjuk tovább a feddhetetlenség jellemvonását a gyermekeknek otthon? Úgy, hogy feddhetetlen, mélységesen becsületes, felelősségteljes állampolgári *életet* élünk. Miként tud valaki biztosan *kudarcot* vallani e felbecsülhetetlen értékű jellemvonás továbbadásában a gyermekeknek otthon? Azáltal, hogy egy kicsit törvénytelen, szélhámos és tisztességtelen. Nemrég az egyik fiam a következő elgondolkodtató szavakat mondta nekem. Így szólt: »Amikor fiatalok voltunk, voltak alkalmak, amikor te és anyu nyilvánvalóan elhatározottak, hogy elmagyarázzátok nekünk, miként éljünk jó életet. Mindig felismertük ezeket a pillanatokat, mi pedig befogtuk a fülünket és bezártuk az elménket. Azokban a pillanatokban voltatok ránk a legjobban hatással, amikor a legkevésbé voltatok tudatában. Hajlamosak voltunk azt utánozni, akik valójában voltatok – nem azt, amit állítottatok, vagy akinek hittétek magatokat.«

Ha azt szeretnétek, hogy gyermekeitek feddhetetlenek legyenek, akkor látniuk kell azt az otthonokban és bennetek is. Amennyiben tökéletesen feddhetetlen környezetben élnek, akkor azt fogadják

el követendő viselkedésformaként, és soha többé nem inognak meg. Feddhetetlen emberekként szabadságra lelnek; ezt megtalálva pedig hálásan adják azt tovább mindenki másnak is.”

Mintaképek és értékek

Minden szülőnek fel kell tennie a kérdést: Milyen mintaképeket és értékeket tanul a gyermekem? Milyen képet alakít ki önmagáról? Mit látnak mások, milyen dolgokat fejleszt ki magában az otthonunkban? A szüleivel való élményei erősebb tudatot ébresztenek benne arról, hogy „Isten ragyogó világossága” mindent betölt, valamint magabiztosabban áll majd a Mennyei Atyja jelenlétében?

Új-Zélandon tanultunk egy régi maori közmondást: „A madárnak tollakra van szüksége a repüléshez.” A szülők elsődleges felelőssége, hogy tollakkal lássák egy gyermekeiket a repüléshez. Az a gyermek, aki a tiszteletlenség, a kritika és a szégyen légkörében él, kevésbé lesz hajlamos arra, hogy tisztelje vagy elfogadja önmagát. A szégyenről pedig nagyon ösztönzően a következőképp írtak: „Teljes pusztulást nem csupán atomrobbanás okozhat. Teljes pusztulás megy végbe mindenhol, ahol egy embert megszégyenítenek” (Abraham J. Heschel, *The Insecurities of Freedom.*).

Másokkal szembeni viselkedésünk

A másokkal szembeni viselkedésünk kétségtelenül meghatározza egy gyermek másokhoz való hozzáállását. Azok a gyermekek, akik érzik, hogy szüleik őszintén törődnek másokkal, melyet a kedvesség, együttérzés és önzetlenség cselekedeteiben juttatnak kifejezésre, ők maguk is hajlamosak lesznek rá, hogy jót gondoljanak az emberiségről, és úgy cselekedjenek, ahogyan a szentírások meghagyják: „segítsd a gyengéket, emeld fel a lecsüggesztett kezeket, és erősítsd meg az ellankadt térdeket” (T&Sz 81:5).

Az ebben az áldásban részesülő fiatalok talán kevésbé fogékonyak arra a zavarodottságra, mellyel néhányan szembe találják magukat nemzedékünk emberi jogainak és kiváltságainak paradox hangsúlyozásával, miközben ugyanakkor lekicsinylik őket azzal, miszerint a környezetük teremtményei, melyet szociológiai és pszichológiai tényezők irányítanak, nem rendelkezvén az önrendelkezés, a gondolkodás és hit, a választás és elhatározás hatalmával és képességével, azzal az egyedülálló személyiséggel, akik – Isten tanításai szerint – mi

valójában vagyunk. A viselkedéskutató „feltételes reflex” modellje nem szárnyalhatja túl az ember dicsőségének titokzatosságát, bámulatosságát és csodáját. Annak ismerete azonban, hogy minden egyén örökkévaló személy, egy lehetséges isten vagy istennő, aki képes mély szeretetet, könyörületességet és irgalmat érezni, többet, mint amire egy ember képes, felkészít bennünket arra, hogy bátor és felelősségteljes életet éljünk, hogy kifejlesszük az önellátást, az önbecsülést, valamint a mások iránti őszinte tiszteletet.

A fegyelem hagyománya

Milyen hagyománya van a fegyelemnek az otthonunkban? Elnézzük, megengedjük gyermekünknek, hogy a kritikus pillanatban bűnét másokra, a szüleire, a társaira, a családjára, a nemzedékére vagy a társadalomra hárítsa? Hogyan fogja kezelni a csalódottságot és a kudarcot, ha nem tanítják meg neki, hogy őszintén vállalja fel a hibáit? Nem értelmetlen büntetések kiszabásáról beszélünk. Valóságról beszélünk, a tényekkel való szembenézésről, igazságos szabályokról, melyeket megértenek és érvényre juttatnak, következetes megtorlást alkalmazva, amikor megszegik azokat. Valaki egyszer azt mondta, hogy „az önbecsülés a fegyelem gyümölcse; a méltóság érzése azon képességünkkel együtt növekszik, hogy NEM-et tudunk mondani önmagunknak” (Heschel, *op. cit.*).

Más továbbadandó hagyományok

Mit adjunk tovább a gyermekeknek? Imádkozatok humorérzékért! „A nevetés életre kelti az életet” és derűs lelket varázsol.

Imádkozatok továbbá azért is, hogy átadjátok nekik a munka szeretetét, a kiválóságra való vágyat; a jogos erkölcsi felháborodásra való képességet, valamint az ahhoz való bátorságot, hogy ki tudjanak állni egyedül; a gonosz megvetését és az igazság szeretetét; annak képességét, hogy feltétel vagy kétségek nélkül szeressenek. Ismeritek annak a nyolcéves kislánynak a történetét, aki egy árvaházban élt, nem volt vonzó jelenség, bosszantó modora volt, és a tanárok és az ügyvezetők nem szerették őt? Egy délután azt jelentették, hogy megszegett egy szabályt, amely indokoltá tenné az intézményből történő elbocsátását. Szabálysértő módon elhelyezett egy üzenetet egy fa, kerítésen átnyúló ágán. Megkeresték az üzenetet. Ez állt rajta: „Annak, aki megtalálja: Szeretlek!”

Milyen hagyománya van a hazafiasságnak otthonainkban?

Tavaly, a karácsony előtti szombaton két ápolat, jóképű fiatalember – valójában még fiú –, harci fegyverzetüket maguk mellé pakolva, egy hatalmas csoportnyi bajtársuk előtt állva énekelte el a „Csendes éj” című dalt a dél-vietnami DaNang közelében lévő China Beachnél. Nem kísérte őket senki hangszeren, ám soha nem feledjük el hangjuk édes, tiszta csengését, valamint azokat az érzéseket, melyek mindannyiunkat átjártak. Másnap reggel pirkadat előtt az egyik fiatalember megkeresett engem a hálókörzetemben, hogy elbúcsúzzon és kezet fogjon velem még egyszer, mielőtt csatlakozik az alakulatához, és elindul a vadonba az ellenség felkutatására és elpusztítására. Nem ilyen sabbat napi tevékenységről álmodott. Csalódott volt, hogy nem hódolhat együtt katonatársaival az előre tervezett gyűlésen – ám ő elindult, hogy elvégezze a feladatát. Semmi kétség afelől, hogy milyen hagyományokat adtak át ennek a fiúnak otthon.

Önfegyelem otthon

Édesapák, édesanyák! Milyen hagyományokat ültetünk el a következő nemzedékben, az otthonunkban, az önfegyelemmel, azaz nyelvünk, vérmérsékletünk és vágyaink fegyelmezésével kapcsolatban? 1884-ben Henry Drummond a következő kijelentést tette e témában. Gyakran elolvashatnánk, hogy okuljunk belőle:

„Hajlamosak vagyunk a heves vérmérsékletet csupán ártalmatlan gyengéségeknek tekinteni. Úgy beszélünk róla, mintha az az ember természetének egyszerű fogyatékosága, egy rossz családi vonás vagy alkati kérdés lenne, nem pedig úgy, mintha komolyan számítana egy ember jellemének felmérése során. Ám... a Biblia újra és újra elítéli azt, mint az emberi természet egyik legpusztítóbb elemét.

A rossz vérmérséklet jellegzetessége, hogy az az erényesek vétke. Gyakran ez a szégyenfoltja az amúgy nemes jellemnek... A magas erkölcsi normákkal rendelkező jellem rossz vérmérséklettel párosulva az etikai rendszer legfurcsább és legszomorúbb problémája. Igazság szerint a bűnnek két nagy csoportja van: a test bűnei és a jellem bűnei... Sem világiasság, sem kapzsiság, sem maga az ittasság, sem a bűnök egyetlen formája nem képes jobban eltávolítani egy társadalmat a kereszténységtől, mint a gonosz természet. Ez az egyetlen befolyás felel az élet megkeserítéséért, a közösségek feloszlásáért, a

legszentebb kapcsolatok elpusztításáért, az otthonok feldúlásáért, a férfiak és a nők elcsüggedéséért, a gyermekkor hamvaságának elvesztéséért; röviden, a teljesen szükségtelen nyomorúságot okozó hatalomért” (Henry Drummond: *The Greatest Thing in the World*, pp. 43–46).

Hagyományok a leendő otthonokban

Milyen hagyományokat adunk tovább más, leendő otthonok számára, melyekre érdemes visszaemlékeznünk? Az évek során számos alkalommal kértem meg felnőtt vezetőket hatalmas csoportjait, hogy egy pillanatra gondolkozzanak el egy befejezetlen mondat befejezésén, majd pedig osszák meg a gondolataikat. A mondat így szól: „Amire a legszívesebben emlékszem vissza a szüleimmel és a családommal otthon töltött időből gyermekkoromban, az _____.”

Feltételezem, hogy válaszaitok nagyjából hasonlóak lennének a tőlük kapott válaszokhoz. Soha senki nem említette a magas életszínvonalat vagy az anyagi javakat. Mindig olyasmiről beszéltek – amiről én is beszélnék –, mint az anyutól és aputól kapott figyelem; vagy családi kapcsolatok, hagyományok, áldozatok, közös kalandok, hangosan felolvasott könyvek, elénekelt dalok, elvégzett munkák; családi imák és családi tanácsok; szeretettel és önzetlen módon elkészített apró ajándékok; meghitt, építő és boldog emlékek. Az egyetlen kérdés, amit mindig feltettem nekik, és ma is felteszem, így szól: „Mi olyat adunk a saját gyermekeinknek, amelyre ugyanilyen örömmel és hálával emlékeznek majd?”

A gyermekénekek hagyománya

A legutóbbi konferencia óta a feleségemnek és nekem abban a kiváltságban volt részünk, hogy ellátogathattunk Szamoára, valamint a tengerek más, távoli szigeteire. Egyik délután az amerikai Szamoán lévő Upolu hegycsúcsain, Sauniatu falujában rendkívüli élményben volt részünk. Néhány nagyon fiatal gyermeket kivéve, és egy-két felnőttet, akik otthon maradtak velük, a falu elhagyatott volt. A többiek a földeken dolgoztak vagy egyéb feladataikat végezték. Miközben végigsétáltunk Sauniatu egyetlen utcáján a szalmatetős házak között, az új kápolnát és iskolát jelző tábla felől gyermekek énekét hallottuk. Körülbelül hatan lehettek, egyik sem több mint négyéves, és a gyermekkor üdeségével énekeltek egy dalt, melyet azonnal felismertünk, és könnyek között

álltunk ott megigézve, miközben az „Isten gyermeke vagyok” című éneket hallgattuk.

A tenger egyik szigetén, egy hosszú kanyargós út végén meghúzódó hegyi búvóhelyen apró sötétbőrű gyermekek, akik a saját kis falvukon kívül semmit nem láttak még a világból, azt énekelték, amit atyáik hagyományai által tanultak: a létező egyik legnagyobb igazságot: Isten gyermeke vagyok.

Mi a másik igazság? Hogy létezik egy Isten, aki meghallja gyermekei hangját.

Isten áldjon meg bennünket, hogy úgy éljünk és tanítsunk, hogy visszaállítsuk az otthont, hogy feltámasszuk a szülői létet, hogy a „gonosz” soha többé ne vehesse el „a fényt és az igazságot” a gyermekeinktől „atyáik hagyományai miatt”.
Jézus Krisztus nevében, ámen.

AZONOS NEMHEZ VALÓ VONZÓDÁS

Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

– A család: Kiáltvány a világhoz

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Gordon B. Hinckley elnök

„Mi az egyház álláspontja a homoszexualitással kapcsolatban?”

Először is hisszük, hogy a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el. Hiszük, hogy a házasságok örökké tarthatnak, amennyiben az örökkévaló papság hatalmával köttetnek az Úr házában.

Sokszor megkérdézik minket arról, hogy mi az álláspontunk a magukat úgynevezett melegeknek és lesbikusoknak tartó emberekkel kapcsolatban. A válaszom az, hogy Isten fiaiként és leányaiként szeretjük őket. Lehet, hogy vannak bizonyos hajlamaik, melyek erőteljesebbek, s amelyeket nehéz kordában tartani. A legtöbb embernek vannak alkalmanként ilyen vagy olyan hajlamai. Amennyiben nem cselekszenek e hajlamok szerint, akkor az egyház többi tagjához hasonlóan élhetik tovább az életüket. Ha azonban megszegik az erkölcsi tisztaság törvényét és az egyház erkölcsi normáit, akkor ki vannak téve az egyházi fegyelmezésnek csakúgy, mint bárki más.

Mi szeretnénk segíteni ezeknek az embereknek, szeretnénk megerősíteni őket, támogatni őket a problémáik közepe, és segíteni nekik a nehézségeikben. De nem nézhetjük tétlenül, ha erkölcstelenül viselkednek, ha megpróbálják támogatni, megvédeni és alkalmazni az úgynevezett azonos neműek közötti házasságot. Ha ezt engednénk, azzal jelentéktelennek tüntetnénk fel az Isten által szentesített házasság komoly és szent alapját, valamint annak célját, a családalapítást” (in Conference Report, Oct. 1998, 91; vagy *Ensign*, Nov. 1998, 71).

A család: Kiáltvány a világhoz

„Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének” (lásd *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

AZONOS NEMHEZ VALÓ VONZÓDÁS

Dallin H. Oaks elder

*a Tizenkét Apostol Kvórumából
Ensign, Oct. 1995, 7–14*

Minden utolsó napi szent tudja, hogy Isten megtiltott mindennemű szexuális kapcsolatot a házasság kötelékein kívül. A legtöbben tisztában vannak a Szabadító azon tanításával is, hogy ha egy férfi kívánsággal vagy vágyakozással tekint egy asszonyra, azzal bűnt követ el (lásd Máté 5:28; T&Sz 42:23; 63:16).

A férfi és nő közötti vonzódást a Teremtő ültette belénk, hogy biztosítsa a halandó élet fennmaradását, és hogy férjként és feleségként egymáshoz vonjon bennünket egy olyan családi környezetben, melyet célja eléréséhez rendelt el, beleértve a gyermekek nevelését is. A nemzőerő használatában az Isten parancsolataitól való eltérés ezzel szemben súlyos bűnnek számít. Joseph F. Smith elnök ezt tanította:

„A szexuális egyesülés törvényes dolog a házasságon belül, és amennyiben helyes szándékkal vesznek részt benne, akkor tiszteletreméltó és megszentelő. A házasság kötelékein kívül azonban a szexuális élvezetek közönséges bűnnek számítanak, melyek utálatosak az Istenség szemében”¹.

Néhány utolsó napi szent abból eredő zavarodottsággal és fájdalommal küzd, amikor azonos nemű egyénnel kerül szexuális kapcsolatba, vagy amikor olyan erotikus érzéseket táplál valaki iránt, amely ilyen viselkedéshez vezethet. Hogyan reagáljanak az egyházi vezetők, a szülők vagy más egyháztagok, amikor szembekerülnek az ilyesfajta viselkedés vagy érzések vallási, érzelmi és családi kihívásaival? Mít

mondunk annak a fiatalnak, aki beismeri, hogy a saját neméhez vonzódik, és a saját neméhez tartozók iránt táplál erotikus gondolatokat vagy érzéseket? Hogyan reagálunk, amikor valaki bejelenti, hogy ő homoszexuális vagy leszbikus, és tudományos kutatások „bizonyítják”, hogy ő „így született”? Hogyan reagálunk, amikor a nem a mi hitünket valló emberek azzal vádolnak bennünket, hogy intoleránsak vagy kíméletlenek vagyunk, mert azt állítjuk, hogy az ugyanazon nem iránti erotikus érzések rendellenesek, és hogy bármilyen ilyen természetű szexuális viselkedés bűn?

Evangéliumi tanok

E kérdésekhez való hozzáállásunkat olyan evangéliumi tanok határozzák meg, melyekről tudjuk, hogy igazak.

1. Isten „férfi[vá] és nő[vé]” teremtett minket (T&Sz 20:18; Mózes 2:27; 1 Mózes 1:27). A nemünk létünk alapvető jellemvonása volt már a születésünk előtt is².
2. A halandó élet célja, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza küldetése az, hogy felkészítse Isten fiait és leányait azon rendeltetésükre, hogy olyanná váljanak, mint mennyei szüleik.
3. Örök rendeltetésünk – a celesztialis királyságban történő felmagasztosulás – egyedül Jézus Krisztus engesztelése által lehetséges (mely által „ártatlanná vál[unk] Isten előtt”, és azok is maradhatunk [T&Sz 93:38]), és kizárólag azon férfiak és nők számára érhető el, akik Isten templomában belépnek az örök házasság szövetségébe, és ahhoz hűek maradnak (lásd T&Sz 131:1–4; 132).
4. Mennyei Atyánk irgalmas terve által azoknak, akik vágnak arra, hogy helyesen cselekedjenek, de rajtuk kívül álló okok miatt nem tudnak örökévaló házasságot kötni a halandó életben, jogosultak lehetnek az örök életre a halandóság utáni időszakban, ha betartják Isten parancsolatait, és hűek a kereszteselési és egyéb szövetségeikhez³.
5. Az engesztelés megtisztító hatása mellett Isten önrendelkezést is adott nekünk – hatalmat, hogy válasszunk a jó (az élet ösvénye), valamint a gonosz (a lelki halál és pusztulás ösvénye [lásd 2 Nefi 2:27; Mózes 4:3]) között. Habár a halandóság körülményei kezdetben korlátozhatják szabadságunkat (például befolyásolják a testünk mozgékonyosságát, vagy a cselekvési lehetőségeinket bizonyos helyzetekben), amikor azonban elérjük a felelősségre vonhatóság korát, illetve állapotát (lásd Moróni 8:5–12; T&Sz 68:27; 101:78), semmilyen halandó vagy lelki hatalom nem foszthat meg bennünket az önrendelkezésünktől.
6. Ahhoz, hogy betöltsük a halandó élet egyik célját, elengedhetetlen, hogy ellentéteket állítva elénk próbára tegyenek minket, hogy lássák, betartjuk-e Isten parancsolatait (lásd 2 Nefi 2:11; Ábrahám 3:25–26). Ezen ellentétek biztosítása érdekében megengedik Sátánnak és követőinek, hogy arra csábítsanak minket, hogy gonoszságra és bűn elkövetésére használjuk az önrendelkezésünket és szabadságunkat.
7. Mivel Sátán azt szeretné, hogy „minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27), a legbuzgóbb erőfeszítései arra irányulnak, hogy olyan döntésekre és tettekre ösztönözzön, melyek romba döntik Isten tervét, melyet gyermekei számára készített. Azon igyekszik, hogy aláassa az egyéni felelősségre vonhatóság tantételét, hogy rávegyen minket a nemzés szent hatalmának helytelen használatára, hogy meggátolja az érdemes férfiak és nők közötti házasságkötést és a gyermekvállalást, valamint hogy összezavarja az embereket azzal kapcsolatban, mit jelent férfinak és nőnek lenni.
8. Összességében az ördög, akinek nincs teste, arra törekszik, hogy rávegye a halandókat: rontsák meg testüket azáltal, hogy „az örök halált választ[ják], a test... szerint, mely hatalmat ad az ördög lelkének, hogy foglyul ejt[se], hogy lehurcol[ja] [őket] a pokolba, hogy ott uralkodhasson felett[ük] a saját királyságában” (2 Nefi 2:29).
9. Az Első Elnökség kijelentette, hogy „különbség van [1] az erkölcstelen gondolatok és érzések, valamint [2] az erkölcstelen heteroszexuális kapcsolatok, illetve bármilyen homoszexuális viselkedés gyakorlása között”.⁴ Habár az erkölcstelen gondolatok nem olyan súlyosak, mint az erkölcstelen viselkedés, az ilyesfajta gondolatoknak is ellen kell állni, és meg kell bánni őket, hiszen tudjuk, hogy „gondolataink is kárhozthatni fognak minket” (Alma 12:14). Az erkölcstelen gondolatok (valamint az azokhoz vezető kevésbé komoly érzések), bűnös viselkedést eredményezhetnek.
10. Hatalmas szeretetének köszönhetően, melyet Isten a gyermekei iránt érez, még a leggonoszabb

bűnösök is (vagy legalábbis nagy többségük) végül abban a jutalomban részesülnek, hogy a dicsőség egyik királyságában foglalhatnak helyet⁵. Azok az emberek, akik jó életet éltek, és részesültek a szabadulás legtöbb szertartásában, ám nem tették magukat érdemessé a felmagasztosulásra az örökkévaló házasság által, a celesztialis királyságnál alacsonyabb helyen lesznek megszabadítva, ahol nem lehet részük örök gyarapodásban (lásd T&Sz 131:1–4).

11. A halandó élet kihívásai és döntései közepette mindannyiunknak engedelmessé kell a Szabadító azon parancsolatának, hogy szeressük egymást (lásd János 15:12, 17). Ahogyan az Első Elnökség mondta nemrég egy üzenetben:

„Arra kértek bennünket, hogy legyünk kedvesebbek egymáshoz, legyünk gyengédebbek és megbocsátóbbak. Arra kértek bennünket, hogy ne gerjedjünk oly gyorsan haragra, és hamarabb legyünk készek a segítségnyújtásra. Arra kértek bennünket, hogy nyújtsunk másoknak baráti kezet, és fogjuk vissza a megtorlás kezét. Felszólítottak bennünket, hogy legyünk Krisztus igaz tanítványai, hogy őszinte könyörülettel szeressük egymást, mert Krisztus is így szeretett minket”⁶.

A kedvesség, a könyörület és a szeretet erőteljes szerepet játszanak abban, hogy megerősítsenek minket azon súlyos terhek hordozásában, melyek önhibánkon kívül kerültek ránk, és azon dolgok megtételében, melyekről tudjuk, hogy helyesek.

A tanok és kötelezettségek alkalmazása

E tanok, parancsolatok és kötelezettségek irányítanak bennünket az e cikkben korábban feltett kérdések megválaszolásában.

Tanaink egyértelműen elítélik az úgynevezett „melegbírókat”, akik tettelesen vagy szóban támadják azokat az embereket, akikről úgy vélik, homoszexuális vagy leszbikus kapcsolataik vannak.

Könyörületet kell mutatnunk a betegségekben szenvedők, különösen a HIV-fertőzöttek vagy AIDS-betegek iránt (akár szexuális kapcsolat útján, akár más úton kapták meg a betegséget). Ösztönöznünk kell őket, hogy vegyenek részt az egyház tevékenységeiben.

Az Első Elnökség megkülönböztetését alkalmazva az azonos neműek közötti kapcsolat kérdésében, különbséget kell tennünk (1) a homoszexuális (vagy leszbikus) „gondolatok és érzések” (melyeknek ellen kell

állni, s melyeket el kell terelni), valamint (2) a (súlyos bűnnek számító) „homoszexuális viselkedés” között.

Figyelembe kell vennünk, hogy a *homoszexuális*, *leszbikus* és *meleg* szavak olyan jelzők, melyek adott gondolatokat, érzéseket vagy viselkedésformákat írnak le. Tartózkodnunk kell attól, hogy ezeket a szavakat főnévként, bizonyos helyzetek vagy konkrét személyek megnevezésére használjuk. Vallásunk tanai megszabják ezek használatát. Helytelen, ha e szavakat egy *állapot* megjelölésére használjuk, mivel ez azt sejtetné, hogy az adott személy születésénél fogva egy olyan körülménynek van kiszolgáltatva, amelyben nincs választási lehetősége a szexuális *viselkedés* döntő fontosságú kérdését tekintve.

Az érzések már egy másik kérdéskörbe tartoznak. Néhány érzés úgy tűnik, velünk született. Mások visszavezethetők a halandóság tapasztalataihoz. Vannak olyan érzések is, melyek valószínűleg a »természet és nevelés« összetett egymásra hatásból erednek. Mindannyiunkban vannak olyan érzések, melyeket nem mi választottunk, de Jézus Krisztus evangéliuma azt tanítja, hogy megvan bennünk az erő, hogy (szükség esetén) ellenálljunk ezeknek az érzéseknek vagy átalakítsuk azokat, valamint hogy meg kell győződnünk arról, hogy azok nem indítanak minket helytelen gondolatokra vagy bűnös viselkedésre.

A különböző embereknek eltérő fizikai jellemvonásaik vannak, és más-más érzékenységgel reagálnak a sokféle fizikai és érzelmi készítésre, melyekkel gyermek- és felnőttkori környezetükben találkoznak. Nem mi választottuk meg a személyes hajlamainkat, abban viszont mi döntünk – és felelősséggel is tartozunk érte –, hogy milyen hozzáállásba, prioritásokba, viselkedésformákba és „életvitelbe” ültetjük át azokat.

E kérdésekkel kapcsolatos tanbéli álláspontunk meghatározásához elengedhetetlen, hogy különbséget tegyünk a szabadság és az önrendelkezés között. A halandóság számos körülménye korlátozhatja minket a szabadságunkban, ám önrendelkezésünk Istentől kapott ajándékát nem korlátozhatja külső erők, hiszen ez az alapja annak, hogy felelősségre vonhatók legyünk Őelőtte. A szabadság és az önrendelkezés közötti különbség jól illusztrálható az érzések gondolatokká, viselkedéssé, majd függősséggé történő képzeletbeli átalakulásával. Ez az átalakulás számos területen megfigyelhető, mint például a szerencsejátékban, illetve a dohányzás vagy az alkoholfogyasztásban is.

Ahogy a különböző embereknek más és más érzéseik lehetnek, néhányan – úgy tűnik – különösen hajlamosak bizonyos cselekedetekre, reakciókra vagy függőségekre. Talán néhány ilyen hajlam veleszületett, vagy személyes döntés nélkül alakul ki, illetve önhibán kívül szerzett, mint például az a névtelen betegség, melyet Pál apostol a következőképpen írt le: „tövis... a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettből ne bízokodjam” (2 Korinthusbeliek 12:7). Az érzése valakit talán a szerencsejáték felé vonzanak, ám azoktól eltérően, akik csupán belekóstolnak, ő megrögzött szerencsejátékos lesz. Valaki más talán kipróbálja a dohányzást, és hajlamos arra, hogy függővé váljon. Megint más talán szokatlanul nagy vonzerőt érez az alkohol iránt, és gyengeségéből adódóan azonnal ki van téve az alkoholizmus veszélyeinek. A további példák közé sorolhatnánk még az indulatos vagy a vitatkozásra hajlamos természetet, a kapzsi hozzáállást és így tovább.

Mindegyik esetben (és más példákat is felhozhatnánk még) az érzéseknek, illetve egyéb olyan jellemvonásoknak, melyek növelik az egyes viselkedésekre való hajlandóságot, lehet némi köze az öröklődéshez. Ez a kapcsolat azonban valószínűleg nagyon összetett. Az öröklött rész talán nem jelent többet annál, mint hogy megnövekszik annak valószínűsége, hogy valakiben felébrednek bizonyos érzések, ha fejlődése során bizonyos hatásokkal szembekerül. Azonban függetlenül a különböző hajlamainktól és gyengeségeinktől, melyek csupán bizonyos változatait képviselik halandóságbeli szabadságunknak (a halandóságban csak a test szerint vagyunk szabadok [lásd 2 Nefi 2:27]), felelősek maradunk önrendelkezésünk gyakorlásáért az általunk táplált gondolatok és az általunk választott viselkedésformák során. Néhány évvel ezelőtt beszéltem erről a témáról a Brigham Young Egyetemen:

„Legtöbbünk tüskével a testében született [vagy tüskét növesztett], e tüskék közül néhány jobban észrevehető, s van olyan, amely komolyabb a többinél. Úgy tűnik, mindannyian hajlamosak vagyunk ilyen vagy olyan rendellenességre, de bármire legyünk is fogékonyak, megvan bennünk az akarat és a hatalom, hogy gondolatainkat és tetteinket ellenőrzésünk alatt tartjuk. És ennek így kell lennie. Isten azt

mondta, felelősséggel tartozunk Neki azért, amit teszünk, és amit gondolunk, így tehát gondolatainknak és tetteinknek önrendelkezésünk által szabályozhatónak kell lenniük. Amikor elértük a felelőségre vonhatóság korát vagy állapotát, az állítás, miszerint »így születtem«, nem lehet mentség olyan tettekre és gondolatokra, amelyek nincsenek összhangban Isten parancsolataival. Meg kell tanulnunk, miképpen éljünk úgy, hogy a gyengeség, amely földi kívánság, ne akadályozzon meg minket az örökkévaló cél elérésében.

Isten megígérte, hogy megpróbáltatásainkat a javunkra fogja szentelni (lásd 2 Nefi 2:2). Arra irányuló erőfeszítéseink, hogy legyőzzünk bárminemű öröklött [vagy kialakult] gyengeséget, olyan lelki erővel vértéznek fel bennünket, amely az egész örökkévalóságon át szolgál majd minket. Így, amikor Pál harmadjára imádkozott, hogy a »testében lévő tövis« eltávozzon tőle, az Úr így válaszolt: »Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.« Pál, engedelmeskedve e szavaknak, így fejezte be:

»Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem.

Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős« (2 Korinthusbeliek 12:9–10).

Akármilyen hajlamokkal, illetve irányultsággal [érzésekkel] is rendelkezünk, ezek nem tehetnek ki bennünket örökkévaló következményeknek, hacsak önrendelkezésünkkel élve mi magunk nem teszünk vagy gondolunk olyan dolgokat, amelyeket Isten parancsolatai tiltanak. Például az alkoholizmusra való hajlam megnyirbálja az áldozat szabadságát, hogy szenvedély nélkül igyon, de szabad akarata lehetővé teszi számára, hogy tartózkodjék az italtól, és így megmenekül az alkohol fizikailag gyengítő hatásától és a káros szenvedély okozta lelki leépüléstől.

[...] Óvakodjatok az érveléstől, miszerint ha egy ember erős késztetést érez egy bizonyos tett elkövetésére, akkor ennek az embernek nincs választási lehetősége, ezért nem tartozik felelősséggel tetteiért. Ez az állítás ellentétben áll Jézus Krisztus evangéliumának legalapvetőbb feltételeivel.

Meg kell tanulnunk, miképpen éljünk úgy, hogy a gyengeség, amely földi kívánság, ne akadályozzon meg minket az örökkévaló cél elérésében.

Sátán azt szeretné, ha azt hinnénk, nem tartozunk felelősséggel ebben az életben. Ezt igyekezett kiharcolni már a földi létezés előtti létben is. Az az ember, aki kitart amellett, hogy nem felelős azért, miképpen él szabad akaratával, mégpedig azért nem, mert ő »így született«, az megpróbálja figyelmen kívül hagyni a mennybéli háború következményeit. Mi *igenis* felelősek vagyunk, és ha ezzel vitába szállunk, akkor erőfeszítéseink az ellenség propagandájának részévé válnak.

Az egyéni felelősség az élet törvénye. Ez vonatkozik mind az ember, mind pedig Isten törvényére. A társadalom felelősségre vonja az embereket azért, hogy uralkodjanak az ösztöneiken, és így civilizált társadalomban élhessünk. Isten azért vonja felelősségre gyermekeit az ösztöneiken való uralkodásért, hogy be tudják tartani a parancsolatait, és felismerjék örökkévaló rendeltetésüket. A törvény nem menti fel az indulatos embert, aki enged az ösztöneinek, és meghúzza a ravaszt lelövi haragosát, vagy a kapzsi embert, aki enged az ösztöneinek, és lop, vagy a pedofilt, aki enged az ösztöneinek, és szexuális vágyait gyermekekkel elégíti ki. [...]

Sok minden van, amit nem tudunk még szabadságunk mértékéről a testünkben lévő azon tövisek miatt, melyek a halandóságban gyötörnek minket. Azt azonban tudjuk: *mindannyiunknak* van szabad akarata, és Isten felelősségre von minket azért, hogy miként használjuk azt a gondolataink és a tetteink formálásában. Ez alapvető dolog⁷.

A tudomány meglátásai

A tanbéli szemléletünkkel ellentétben sokan csupán a tudomány jelenlegi álláspontja felől közelítik meg az azonos neműek közötti vonzalom problémáját. Bár én nem vagyok tudós, néhány tudományos irodalom segítségével, valamint képzett tudósok és orvosok tanácsaival megpróbálom megcáfolni néhány ember azon állítását, miszerint tudományos felfedezések bizonyítják, hogy a magukat homoszexuálisnak és leszbikusnak valló emberek úgymond „így születtek”.

Olyan korban élünk, amikor egyre több tudományos felfedezés kerül napvilágra az emberi testről. Tudjuk, hogy számos fizikai jellemvonásunk öröklött. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy viselkedésünket mélyen befolyásolják az olyan pszichoszociális tényezők, mint a szülői és a testvéri kapcsolatok (különösen a fejlődő korszakban), valamint az a kultúra, amelyben élünk. Már évszázadok óta kutatják, hogy az egyes viselkedések vajon a

„természetnek” vagy a „nevelésnek” tudhatók-e be, és hogy milyen mértékben. Az azonos neműek közötti érzelmekre és viselkedésre vonatkoztatva, ez csupán egyike azon roppant összetett kérdéseknek, melyek kapcsán a tudományos ismeretek még gyerekcipőben járnak.

Néhány tudós tagadja, hogy a genetikának köze lenne az ilyesfajta viselkedéshez⁸. Mások azt állítják, vagy olyan elméletek támogatnak, melyek azt sugallják, hogy „szilárd bizonyíték van rá, hogy a szexuális irányultság genetikailag kódolt”⁹.

Természetesen mi is tisztában vagyunk azokkal a bizonyítékokkal, amelyek megerősítik, hogy a bizonyos betegségekre, mint például egyes rákbetegségekre, illetve a cukorbetegségekre való hajlam örökletes tényezővel magyarázható. Létezik továbbá néhány elmélet és bizonyíték arra vonatkozóan is, hogy az olyan viselkedésbeli rendellenességekre való hajlam is öröklődhet, mint például az agresszió, az alkoholizmus és az elhízás. Könnyű tehát azt feltételezni, hogy a szexuális irányultság is örökletes. Azonban e megközelítés két támogatója is elismerte: fontos emlékeznünk arra, hogy „nem szabad összekevernünk a részleges és a biztosan bekövetkező örökletesség fogalmát. [...] A legtöbb mechanizmus során az örökletes hajlamok és a környezeti hatások valószínűleg kölcsönhatásban vannak egymással”¹⁰.

De bárhogy is foglaljanak állást a tudósok a szexuális irányultság biológiai megalapozottságának kérdésében – akár teljesen mértékben elfogadják azt, akár visszautasítják annak lehetőségét –, a legtöbbjük elismeri, hogy jelenleg nem áll rendelkezésre elegendő bizonyíték, így a megalapozott következtetések levonásához további tudományos kutatásokra van szükség.

Egy felmérés szerint, amelyben 56 olyan egypetéjű férfi ikerpárt vizsgáltak meg, melyeknél a testvérpár egyik tagja „melegnek” vallotta magát, az ikerpárok 52 százalékában a másik testvér szintén homoszexuálisnak vallotta magát¹¹. Egy hasonló kutatás során, melyben női egypetéjű ikreket vizsgáltak, körülbelül hasonló arányban vallotta magát leszbikusnak az ikerpárok másik fele (hetvenegy párból harmincnégyen, vagyis 48 százalékuk).¹² Bár ezek a tanulmányok igazolnak bizonyos örökletes hatást a tekintetben, hogy egy férfi vagy egy nő homoszexuálisnak illetve leszbikusnak vallja-e magát, nyilvánvaló, hogy ez nem döntően meghatározó. Ahogyan azt egy neves tudós megfigyelte: „Még egy meleg férfi egypetéjű ikertestvérenek is 50 százaléknyi vagy még több esélye van arra, hogy

heteroszexuális legyen – annak ellenére, hogy ugyanazokkal a génekkel rendelkezik, és ugyanazok a szülők nevelik”¹³. Azt is figyelembe kell vennünk, hogy ezen (valamint az alábbiakban említésre kerülő) tanulmányok eredményeinél az alanyok önosztályozása szolgált kiindulási pontként, amely bizonytalan alap a tudományos következtetéshez, főleg amikor „a homoszexualitásra még általánosan elfogadott meghatározás sincs a klinikai orvosok és viselkedéskutatók körében, nemhogy egyetértés annak eredetével kapcsolatban”.¹⁴

A tudomány kevésbé feltárt területein szívesen fogadják a bizonyítékok új forrását. 1993 júliusában dr. Dean Hamer világszerte a címlapokra került, amikor bejelentette, hogy „statisztikailag jelentős összefüggést talált az Xq28 jelű kromoszómaterületen lévő öröklődésért felelős genetikai markerek [a DNS egy beazonosítható szakasza], valamint a szexuális irányultság között... a 18 év feletti homoszexuális férfiak, illetve rokonaik csoportjában”. Más szavakkal, „úgy tűnik, hogy az Xq28 olyan gént tartalmaz, amely a férfiaknál hozzájárul a homoszexuális irányultsághoz”¹⁵. Felfedezése pontos magyarázataként dr. Hamer így fejezi be az erről szóló könyvét:

„Az egész népeiséget tekintve csupán megalapozott feltételezéseket tehetünk az Xq28 szerepének fontosságáról. [Az X kromoszómán található Xq28 jelű] terület maximálisan a meleg férfiak legfeljebb 67 százalékára volt képes hatást gyakorolni, vagyis akkora hányadban, amely a gondosan kiválasztott meleg testvérek csoportjaiban e területhez kötődött. A legalacsonyabb befolyást tekintve – ha a homoszexualitást főleg környezeti tényezők vagy pedig nagyszámú, egymásra kölcsönösen ható gén okozza – az Xq28 a férfiak szexuális irányultságában megjelenő eltérések csupán néhány százalékáért felelős. A kapcsoltsági adataink, valamint az ikrekről és a családokról készült tanulmányok azt mutatják, hogy az Xq28-nak átlagosan a meleg férfiak 5–30 százalékánál játszik valamilyen szerepet. E becslések széles skálája azt bizonyítja, hogy még mindig sok munka van hátra”¹⁶. A magukat „melegnek” valló férfiak „5–30 százalékánál játszott szerep” még nem képes alátámasztani azt az állítást, miszerint a tudomány bebizonyította, hogy a „homoszexualitást” genetikai öröklődés „okozza”.

A szexuális kapcsolat kizárólag a férj és feleség között helyénvaló, amikor az a házasság kötelékén belül helyesen kerül kifejezésre.

Egy kiváló tudós két bizonytalanságot fogalmazott meg ezzel kapcsolatban:

„Az eddig szerzett bizonyítékok, melyek azt állítják, hogy a homoszexualitást veleszületett biológiai jellemvonások okozzák, mind hiányosak. [...] Azon genetikai kutatások eredményei, melyek a homoszexualitás öröklődését kívánják alátámasztani, sem azt nem teszik egyértelművé, hogy mi öröklődik, sem pedig azt, hogy az miként befolyásolja a szexuális irányultságot”¹⁷.

A Columbia Egyetem Elmeorvostani Tanszékén dolgozó dr. Byne és dr. Parsons az emberi szexuális irányultság biológiai elméleteiről alkotott nagyszerű újraértékelésével a következő jelentős figyelmeztetéseket és javaslatokat tárják elénk:

„Nagyon fontos, hogy az orvosok és a viselkedéskutatók elkezdjék felismerni a szexuális irányultság összetettségét, és álljanak ellen annak a kényszernek, hogy túlságosan egyszerű szociálpszichológiai, illetve biológiai magyarázatokkal értelmezzék azt.

Ami nyilvánvalóan hiányzik a szexuális irányultság eredetére vonatkozó legtöbb elméletből, az az egyén aktív szerepe a saját identitása kialakításában. [...] Olyan kölcsönhatási modell felállítását javasoljuk, amelyben a gének és a hormonok nem határozzák meg önmagukban

a szexuális irányultságot, hanem inkább bizonyos személyes jellemvonások kialakulásának kedveznek, ezáltal befolyásolva az egyén és környezetének egymásra hatását a szexuális irányultság, illetve a többi egyéni jellemvonás kialakulása során”¹⁸.

Ez a megfigyelés, bár csupán egyikét jelenti a tudósok számos elméletének, mégis különösen meggyőző, mert számításba veszi az egyéni választás alapvető szerepét, melyről tudjuk, hogy halandó állapotunk igaz tantétele.

Az egyházi hivatalnokok és az egyháztagok felelősségei

Az 1991. november 14-ei levelében az Első Elnökség a következőket jelentette ki az erkölcsi tisztaság törvényének fontosságával kapcsolatban: „A szexuális kapcsolat kizárólag a férj és feleség között helyénvaló, amikor az a házasság kötelékén belül, helyesen kerül kifejezésre. Bármilyen más nemi

kapcsolat, beleértve a paráználkodást, a házasságtörést, valamint a homoszexuális és leszbikus viselkedést, bűnnek számít.”

Ezen útmutatással megegyezően az egyházi hivatalnokok felelőssége, hogy a vétkeket bűnbánatra szólítsák, és emlékeztessék őket arra a tantételre, melyet Sámuel próféta tanított a gonosz nefitáknak: „Életetek minden napján arra törekedtetek, amit nem tudatok megszerezni; és gonosz cselekedetekben kerestétek a boldogságot, mely ellentétben áll azon igazlelkűség természetével, mellyel a mi nagyszerű és Örökkévaló Főnk rendelkezik” (Hélamán 13:38).

Az emberek nem maradhatnak az egyház tagjai, ha nem hagynak fel komoly bűnük gyakorlásával. És fegyelmezés adható azért, ha másokat bűnre buzdítanak. Nem jár egyházi fegyelmezés a helytelen gondolatokért vagy érzésekért (habár arra ösztönöznek bennünket, hogy javítsuk ki azokat), de a viselkedésnek következményei vannak. Ugyanabban a beszédben, melyben azt tanította, hogy az embereket ne „űzzék ki” maguk közül, a Szabadító a következőt parancsolta: „ne engedjétek, hogy bárki is tudatosan méltatlanul részesüljön az én testemből és véreimből...; ha tehát tudjátok, hogy valaki érdemtelen..., annak tiltsátok meg azt” (3 Nefi 18:28–29). A Szabadító továbbá a következő parancsolatot adta: „De ha nem tart bűnbánatot, akkor ne számláltasson népem közé, hogy ne pusztíthassa el népemet” (31. v.; lásd még Móziás 26:23; Alma 5:56–61). Következésképpen, ha a vétkesek nem reagálnak a bűnbánatra történő felszólításra, az egyház nyája pásztorainak fegyelmi lépést kell tenniük, hogy eleget tegyenek az Istentől kapott felelősségeiknek.

Ugyanakkor mindig különbséget kell tennünk a bűnös *cselekedetek*, a helytelen *érzések* és az esetlegesen veszélyes *hajlamok között*. Szeretettel kell kitarunk karunkat azok felé, akik azzal küzdenek, hogy ellenálljanak a kísértéseknek. Az Első Elnökség is így tett az 1991. november 14-ei levelében. Miután az Első Elnökség megerősítette a „paráználkodás, a házasságtörés, valamint a homoszexuális és leszbikus viselkedés” bűnös természetét, hozzátette:

„Azok az egyének és a családjuk, akik ezekben az ügyekben kívánnak segítséget kérni, forduljanak tanácsért a püspökükhöz, gyülekezeti elnökükhöz, a cövek- vagy kerületi elnökükhöz. Arra buzdítjuk az egyház vezetőit és tagjait, hogy szeretettel és megértéssel forduljanak azok felé, akik ezekkel a

problémákkal küszködnek. A krisztusi szeretetre és a sugalmazott tanácsra sokan közülük pozitívan reagálnak majd, miközben elfogadják a meghívást, hogy visszajöjjenek, és alkalmazzák a Szabadító engesztelését és gyógyító erejét. (Lásd Ésaia 53:4–5; Móziás 4:2–3.)”

Hasonlóképpen, Gordon B. Hinckley elnök ugyanerről a témáról a következőket mondta egy konferenciai beszédében: „Most pedig szeretném kihangsúlyozni, hogy a bűn keserű gyümölcse miatti aggodásunk mellé krisztusi együttérzés társul az áldozatok iránt, akár ártatlanok, akár vétkesek. Követjük az Úr példáját, aki elítélte a bűnt, ám szerette a bűnöst. Kedvességgel és vigasztaló szándékkal kell közelednünk a szerencsétlenek felé, szükségleteik szerint szolgálva nekik, és segítve őket a problémáikban”¹⁹.

Mіндеzen felhívások és megerősítések ellenére az egyház és annak tagjai továbbra is félreértésekre ütköznek az ezekben a kérdésekben felvállalt álláspontunkkal kapcsolatban. Tavaly ősszel az egyik egyházi hivatalnokunknak a következő kérdést tette fel a riporter egy televíziós interjú során: „Mit tesznek az egyházban azért, hogy megpróbálják megállítani a homoszexuálisok iránt táplált gyűlöletet?” Kilenc évvel ezelőtt egy televíziós interjú alkalmával ugyanebben a témában, olyan beszámolóok miatt vontak kérdőre, melyek szerint az egyház azt tanítja vagy sugallja, „hogy kerülni kell ezeket az embereket..., és hogy gyűlölik magukat, és ez a hozzáállás az egyház miatt alakul ki bennük.”

De ami még fontosabb, hasonló kérdéseket tesznek fel nekünk a hithű egyháztagnak is. Egy nemrég érkezett levél jól szemlélteti ezt:

„Amiatt is aggodunk, hogy fiainkat és leányainkat deviáns és kéjelgő emberekként címkézik meg. Néhanyan talán azok is, de a legtöbbjük nem az. E fiatal férfiak és nők csupán túl akarják élni, lelki életet szeretnének, és közel akarnak maradni a családjukhoz és az egyházhoz. Különösen ártalmas ez, amikor e negatív megjegyzéseket a pulpitusról teszik. Hisszük, hogy az ilyen beszédek csupán még súlyosabb depressziót, óriási büntudatot, szegényt, valamint önbecsülésük elvesztését okozzák, melyektől már amúgy is egész életükön át szenvedtek. Néha nagyon hiányzik Krisztus tiszta szeretetének kifejezése, hogy segítsenek nekik keresztüljutni a megpróbáltatásaikon. Nagyra értékelünk mindent, amit tenni tudnak azért, hogy segítsék Mennyei Atyánk e nagyon is félreértett gyermekeinek hely-

zetét. Ha néhány általános felhatalmazott több megértést tudna mutatni e probléma iránt, az bizonyosan segítene megelőzni a családokban előforduló öngyilkosságokat és elszakadásokat. Sokan egyszerűen nem képesek elviselni a tényt, hogy az egyháztagok »gonosz embereknek« ítélik őket, és így melegbeállítottágú életformákban keresnek vigaszt²⁰.

E beszélgetések igencsak megmutatják, hogy fejlődünk kell azon fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel való kommunikációkban, akik problémákkal küzdenek – bármilyen jellegűek is azok. Krisztus egyházának minden tagjának világos tanbeli felelőssége, hogy kimutassa szeretetét, segítséget nyújtson, és megértő legyen. A bűnös, illetve a helytelen érzéseikkel küzdő embereket nem szabad kiűzni magunk közül, hanem szeretnünk és segítenünk kell őket (lásd 3 Nefi 18:22–23, 30, 32). Ugyanakkor az egyházi vezetők és az egyháztagok nem vonhatják ki magukat azon felelősségük alól sem, hogy (minden területen) helyes tantételeket és igazlelkű viselkedést tanítsanak, még akkor is, ha ez kényelmetlenséget okoz néhány ember számára.

Olykor megkérdezik az egyházi vezetőket, hogy van-e helyük a homoszexuális vagy lesbikus hajlammal vagy érzéssel küzdő embereknek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Természetesen van! A nehézség mértéke, valamint az ahhoz szükséges módszer, hogy képesek legyenek tartózkodni valamilyen viselkedéstől, és uralkodni tudjanak a gondolataikon, minden egyénnél más és más, ám a remény üzenete, valamint a baráti kéz, melyet az egyház nyújt, minden küszködő számára ugyanaz.

Ezt az elengedhetetlen különbséget megpróbáltam elmagyarázni annak a tévériporternek is, aki arra utalt, miszerint az egyház azt tanítja, hogy „kerülni kell ezeket az embereket”. Ezt mondtam:

„Annak az embernek, aki azon dolgozik, hogy [ellenálljon] e hajlamoknak, nem kell kirekesztettnék éreznie magát. Nos, a házasság kötelékein kívül gyakorolt szexuális kapcsolat teljesen más dolog. Aki ilyen viselkedést folytat, annak nagyon is bűnösnek kell éreznie magát. Érezniük kell, hogy elidegenednek Istentől, aki parancsolatban tiltotta meg az ilyesfajta viselkedést. Nem meglepő, hogy úgy érzik, elidegenedtek az egyházuktól. Ami meglepő azonban, hogy úgy érzik, az egyháznak érvénytelenítenie kellene Isten parancsolatait. [...] A nőhöz, akit házasságtörésen értek (ami eléggé példamutató eset számunkra)..., a [Szabadító] irgalmas és szeretetteljes volt..., de ezt mondta: »eredj el és többé ne

vétkezzél!«. Szerette a bűnöst, de elítélte a bűnt. Úgy vélem, az egyház ugyanezt teszi, talán tökéletlenül, de ez az, amit az egyháztagjainknak tanítunk: szeresd a bűnöst, ítéld el a bűnt!”²¹

Az azonos nemhez való vonzódással küszködők problémája nem egyedülálló. Számos kísértés létezik, szexuális és más jellegű egyaránt. Annak kötelessége, hogy ellenálljunk a bűnnek, mindenkire vonatkozik.

A legfontosabb segítség, melyet az egyház nyújthat azoknak, akik engedtek a bűnnek, illetve azoknak, akik azzal küszködnek, hogy ellen tudjanak állni a bűnnek az, hogy betöltsi isteni küldetését, hogy igaz tant tanít, és elvégi a visszaállított evangélium isteni szertartásait. Az evangélium mindenkire ugyanúgy vonatkozik. Ennek központi igazsága Szabadítónk engesztelése és feltámadása, hogy egy nap majd halhatatlanok legyünk, és örök életet nyerjünk. E rendeltetés eléréséhez az örökkévaló házasság Isten minden gyermekének isteni és előírt célja kell hogy legyen, akár ebben, akár az elkövetkezendő életben. E szent célnak azonban az Úr módja szerint kell történnie. Például, Gordon B. Hinckley elnök kijelentette, hogy „a házasságra nem szabad terápiás lépésként tekinteni, hogy az majd megoldja az olyan problémákat, mint a homoszexuális hajlamok vagy viselkedések”²².

Akik küszködnek, segítséget kaphatnak Krisztuson és az Ő egyházán keresztül. Ez a segítség a böjt és az ima, az evangélium igazságai, az egyházi gyűlések látogatása, az egyházban való szolgálat és a sugalmazott vezetők tanácsai által érkezik, valamint – ahol szükséges – szakértők közreműködésével. A segítség egy másik fontos forrása a szerető fivérek és nőtestvérek erősítő befolyása. Mindenkinek meg kell értenie, hogy azoknak az embereknek (és családtagjaiknak), akik az azonos neműekhez való vonzódás terhét cipelik, különösen szükségük van arra a szeretetre és bátorításra, amely az egyháztagok világos felelőssége, akik szövetség által jelezték, hogy hajlandók „egymás terheit viselni” (Móziás 18:8), hogy „úgy töltsék be a Krisztus törvényét” (Galátziabeliek 6:2).

Az evangélium első tantétele az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, aki világosságot és erőt ad nekünk ahhoz, hogy legyőzzük a halandóság akadályait, és hogy arra használjuk az Istentől kapott önrendelkezésünket, hogy olyan viselkedést válasszunk, amely elvezet minket az isteni rendeltetésünkhöz. A következő ígéretet kaptuk: „Nem egyéb, hanem

csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1 Korinthusbeliek 10:13).

Befejezés

A tudományos bizonyítékok és a vallási tanok nézőpontja közötti különbség ahhoz hasonlítható, mint amikor úgy tanulmányozunk egy gépjárművet, hogy megfigyeljük a működését, majd szétszedjük és megvizsgáljuk a különböző részeit, vagy pedig elolvassuk a gyártó által írt használati útmutatást. Sokat tanulhatunk megfigyelés és vizsgálat által, de ez a módszer csupán részinformációkat nyújt a gép működéséről és annak lehetőségeiről. Ezekről úgy szerezhetjük meg a legjobb és legtökéletesebb ismeretet, ha áttanulmányozzuk a gyártó által írt kézikönyvet. A testünkre és lelkünkre vonatkozó használati útmutatók a szentírások, melyeket Isten írt, aki teremtett bennünket, és amelyeket az Ő prófétái tolmácsoltak felénk. Ezek a legjobb forrásai az élet céljáról szóló ismereteknek, valamint annak, hogy milyen viselkedésformákat és gondolatokat kell ápolnunk magunkban ahhoz, hogy boldogan éljünk, és elérjük isteni rendeltetésünket.

Mindenki, aki a halandóság kihívásaival küzd, át tudja érezni Nefi zsoltárát: „Ó én nyomorult ember! Igen, szívem el van keseredve testem miatt; lelkem bánkodik gonoszságaim miatt.

Körül vagyok véve a kísértések és a bűnök következtében, melyek oly könnyen zaklatnak engem” (2 Nefi 4:17–18).

Bíznunk kell Istenben, és imádkoznunk kell a segítségéért ahhoz, hogy meglegyen a hajlandóságunk és az erőnk, hogy ellenálljunk a bűnnek. Nefi örvendezett az Úrban, aki támogatta és vezette őt a megpróbáltatásai közepette (lásd 20. v.). „Miért engednék a bűnnek testem miatt?” – kérdezte Nefi (27. v.), azért imádkozva az Úrhoz, hogy megváltsa a lelkét, és „olyanná te[gye], hogy megremegje[n] a bűn láttán” (31. v.).

Nefi zárószavai közvetlenül vonatkoznak azokra, akik szeretnének kikerülni az ebben a cikkben tárgyalt nehézségekből:

„Ó Uram, tebenned bíztam, és tebenned bízom mindörökre. Nem test karjába helyezem bizalmamat, mert tudom, hogy átkozott az, aki test

karjába helyezi bizalmát. Igen, átkozott az, aki emberbe helyezi bizalmát, vagyis testet tesz karjává.

Igen, én tudom, hogy Isten készségesen ad annak, aki kér” (34–35. v.).

Ő, aki megparancsolta nekünk, hogy legyünk tökéletesek, a vérét adta azért, hogy lehetőséget nyújtson nekünk isteni rendeltetésünk elérésére. Abban való bizalma, hogy képesek vagyunk elnyerni az örök életet, e csodálatos felhívásában válik nyilvánvalóvá: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyannak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).

Jegyzetek

1. *Gospel Doctrine*, 5th ed. (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939), p. 309.
2. Az Első Elnökség kijelentései, 1912. jan. 31.; nyomtatva: , Mar. 1912, *Improvement Era* p. 417; lásd még *Millennial Star*, 24 Aug. 1922, p. 539.
3. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 31 Aug. 1899, p. 547; discussed in Dallin H. Oaks, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), pp. 61–62.
4. Az Első Elnökség levele, 1991. nov. 14.
5. Lásd T&Sz 76; tárgyalva: Dallin H. Oaks, „Apostasy and Restoration”, *Ensign*, May 1995, pp. 86–87.
6. „An Easter Greeting from the First Presidency”, *Church News*, 15 Apr. 1995, p. 1.
7. „Free Agency and Freedom”, *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), pp. 46–47; az itt nyomtatott változat kiadása megtalálható: Monte S. Nyman and Charles D. Tate, Jr., eds., *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), pp. 13–15.
8. R. C. Lewontin and others, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); R. Hubbard and E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R. C. Friedman and J. Downey, „Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships,” *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993): 149.
10. Uo.

11. J. M. Bailey and R. C. Pillard, „A Genetic Study of Male Sexual Orientation”, *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089–96.
12. J. M. Bailey and R. C. Pillard, and others, „Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women”, *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217–23.
13. D. Hamer and P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994), p. 218.
14. W. Byne and B. Parsons, „Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraised”, *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
15. Dean Hamer and others, „A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation,” *Science* 261 (16 July 1993): 321–27.
16. *The Science of Desire*, pp. 145–46.
17. W. Byne, „The Biological Evidence Challenged”, *Scientific American*, May 1994, pp. 50, 55.
18. Byne and Parsons, „Human Sexual Orientation”, pp. 236–37.
19. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality”, *Ensign*, May 1987, p. 47.
20. Dallin H. Oaksnak írott levél, 1994. szept. 3.
21. Televíziós interjú Dallin H. Oaksszal, 1986. dec. 3.; közvetítésen kívüli válasz; kivonatok nyomtatva: „Apostle Reaffirms Church’s Position on Homosexuality”, *Church News*, 14 Feb. 1987, pp. 10, 12.
22. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality”, p. 47.

AZONOS NEMŰEK KÖZÖTTI HÁZASSÁG

A nemzőerők egyetlen helyénvaló alkalmazása a férj és feleség között történhet, akik jogszerűen és törvényesen megesküdték egymással.

– Boyd K. Packer elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza

„A homoszexualitás gyakorlása súlyos bűn. Ha azt veszitek észre, hogy a saját nemetek iránt éreztek vonzalmat, forduljatok tanácsért szüleitekhez és a püspökötökhöz! Segíteni fognak nektek” (*A fiatalság erősségéért: Isten iránti kötelességünk teljesítése*, 28).

Gordon B. Hinckley elnök

„Még egy kérdés megbeszélésére van időm: »Miért foglalkozik az egyház a törvényhozás és a választótestület elé kerülő ügyekkel?«

Sietek hozzátenni, hogy csak azokról a törvényhozói dolgokról van szó, amelyek szigorúan erkölcsi természetűek, vagy közvetlenül az egyház jólétét érintik. Eddig is elutasítottuk a szerencsejátékot és a szeszes italokat, és továbbra is ezt tesszük. Nemcsak jogunknak, hanem kötelességünknek is tekintjük, hogy szembeálljunk azokkal az erővel, melyekről úgy érezzük, hogy aláássák a társadalom erkölcsi hálóját. Erőfeszítéseink nagy része, nagyon nagy része, kapcsolatban áll olyanokkal, akiknek érdekei hasonlóak. Zsidó csoportokkal, katolikusokkal, muszlimokkal, protestánsokkal és olyanokkal, akik különösebben nem tartoznak egyik valláshoz sem. Olyan szövetségekben dolgoztunk együtt, melyek azért jöttek létre, hogy alapvető erkölcsi normákat védelmezzünk. Ez történik jelenleg Kaliforniában is, ahol utolsó napi szentek egy szövetség részeként azon munkálkodnak, hogy megoltalmazzák a hagyományos házassági formát társadalmunkban azoktól az erőktől, melyek próbálják újradefiniálni

ezt a szent intézményt. Az Isten által jóváhagyott házasság férfi és nő között már évezredek óta a civilizáció alapja. A házasság mivoltának újradefiniálása nem elfogadható. Ez nem a mi jogunk, és azok, akik megkísérlik, magyarázattal fognak tartozni Istennek.

Néhányan az úgynevezett azonos neműek közötti házasság törvényesítését polgári jogként festik le. Ez nem a polgári jogról szól, hanem az erkölcsről. Mások megkérdőjelezzik alkotmányos jogunkat, hogy mint egyház felemeljük hangunkat egy olyan problémával szemben, amely döntően fontos a család jövőjének szempontjából. Hisszük, hogy ennek a szent intézménynek a megóvása azáltal, hogy azon fáradozunk, hogy megőrizzük a hagyományos házasságot, vallási és alkotmányos kiváltságunk. Mi több, tanaink készítetnek bennünket arra, hogy felszólaljunk.

Mindazonáltal, és kihangsúlyozom ezt, szeretném elmondani, hogy szembenállásunkat azokkal a próbálkozásokkal – melyek igyekeznek törvényesíteni az azonos neműek közötti házasságot – nem szabad úgy értelmezni, mint utálatot, türelmetlenséget vagy sértést azok iránt, akik egyénileg vagy csoportként kiállnak a homoszexuális viselkedés gyakorlása mellett. Ahogy már mondtam egy évvel ezelőtt erről a szószeréről, szívünk nyitva áll azok előtt, akik magukat melegnek vagy leszbikusnak nevezik. Isten fiaiként és leányaiként szeretjük és tiszteljük őket. Örömmel látjuk őket az egyházban. Tőlük is elvárjuk azonban, hogy ugyanazokat az Isten által adott viselkedési szabályokat kövessék, amelyek mindenki másra vonatkoznak, akár egyedülállóak, akár házasok” (*Liahóna*, 2000. jan. 68.).

Boyd K. Packer elder

„A nemzőerők egyetlen helyénvaló alkalmazása a férj és feleség között történhet, akik jogszerűen és törvényesen megesküdték egymással. Bármilyen más ezen kívül megsérti magát Isten törvényét. Amint pedig Alma mondta: „Azt mondom nektek, mit sem jelent, ha ez ellen szóltok, mert Isten szavának be kell teljesednie” (Alma 5:58). [...]

Már figyelmeztettem arra, hogy az ellenség beveti majd minden bámulatatos erejét, hogy arra csábítsa az embert, hogy szent nemzőerejét bűnös módon használja. Ezt ne engedjétek, mert a vétek minden adósságát ki kell majd egyenlíteni” (*Things of the Soul*, 113–14).

„A világi vezetők és a törvényszéki bírók egyetértenek abban, hogy a családoknak fenn kell maradniuk, ha életben akarunk maradni. Ugyanakkor a szabadság és a választás szavakat használják arra, hogy szétfeszítsék a múlt biztonsági berendezéseit, és lazítsanak a házasságra, az abortuszra és a nemekre vonatkozó törvényeken. Miközben ezt teszik, pontosan azt a dolgot mozdítják előre, amely veszélyezteti a családot” (in Conference Report, Apr. 1994, 24; vagy *Ensign*, May 1994, 19).

Dallin H. Oaks elder

„Olyan korban élünk, amikor hatalmas a politikai, a jogi és a társadalmi nyomás, hogy olyan változtatások történjenek, melyek felcserélik a nemeket, és homogenizálják a férfi és a nő közötti különbségeket. Örökkévaló perspektívánk szembeállít minket azokkal a változtatásokkal, amelyek meg akarják másítani a férfiak és a nők azon kötelességeit és kiváltságait, amelyek létfontosságúak a boldogság nagyszerű tervének végrehajtásához (in Conference Report, Oct. 1993, 99; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 73).

BÁNTALMAZÁS

A bántalmazás másokkal szembeni fizikai, érzelmi, szexuális vagy lelki értelemben vett helytelen bánásmód.

– Responding to Abuse

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A bántalmazás meghatározása

„A bántalmazás másokkal szembeni fizikai, érzelmi, szexuális vagy lelki értelemben vett helytelen bánásmód. Ez nemcsak a testet károsíthatja, hanem mély hatással lehet az elmére és a lélekre is, elpusztítva a hitet, és zavart, kételyt, bizalmatlanságot, bűnt, valamint félelmet szülve” (*Responding to Abuse: Helps for Ecclesiastical Leaders*, 1).

Gordon B. Hinckley elnök

„Az irodámban van egy mappa tele levelekkel, amelyeket olyan nőktől kaptam, akik otthonukban a férjüktől elszenvedett bánásmód miatt kiáltanak segítségért. Elmondják, hogy e férfiak közül néhányan aktívan ellátják egyházi feladataikat. Még olyan férfiakra is szólnak, akik templomi ajánlással rendelkeznek. És erőszakról beszélnek, titokban és nyíltan egyaránt. Olyan férjéről mesélnék nekem, akik elvesztik az önuralmukat, és kiabálnak a feleségükkel és a gyermekeikkel. Olyan férfiakra mesélnék nekem, akik megbotránkoztató intim kapcsolatot követelnek. Olyan férfiakra mesélnék, akik megalázzák és lealacsonyítják őket, valamint olyan apákról, akik keveset tudnak a gyermekeik iránti türelem és elnézés fogalmáról” (in Conference Report, Apr. 1990, 68; vagy *Ensign*, May 1990, 52).

James E. Faust elder

A fizikai vagy érzelmi bántalmazás bármilyen formája egy nővel szemben méltatlan egy papságviselőhöz... Ez természetesen magában foglalja mind a szóbeli, mind pedig a fizikai bántalmazást” (in Conference Report, Apr. 1988, 44; vagy *Ensign*, May 1988, 37).

A bántalmazással szembeni álláspont

Ezra Taft Benson elnök

„Az a papságviselő, aki szidalmazza a feleségét, bántalmazza őt akár szóban, akár tettekben, vagy ugyanezt teszi a saját gyermekei egyikével, gyalázatos bűnt követ el.

»Lehettek haragosak úgy, hogy ne kövessetek el bűnt?« – kérdezte Pál apostol (Joseph Smith fordítás, Efézusbeliek 4:26)” (in Conference Report, Oct. 1983, 61–62; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 42).

„Ha egy férfi nem tud uralkodni az indulatain, akkor szomorúan be kell ismerni, hogy nem tudja uralni a gondolatait sem. Ezután saját szenvedélyei és érzelmei áldozatává válik, amelyek olyan cselekedetekre indítják, melyek teljesen méltatlanok a civilizált viselkedéshez, különösen egy papságviselő viselkedéséhez” (in Conference Report, Oct. 1986, 62; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 47).

„Mit jelent teljes szívből szeretni valakit? Azt jelenti, hogy minden érzelmünkkel és teljes odaadásunkkal tesszük azt. Ha teljes szívetekből szeretitek feleségeket, akkor semmiképpen sem alázhatjátok meg vagy kritizálhatjátok őt, illetve hibáztathatjátok, vagy bánthatjátok őt szavakkal, mogorva viselkedéssel vagy tettekkel” (in Conference Report, Oct. 1983, 63; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 43).

Howard W. Hunter elnök

„Bármely férfi, aki bántalmazza vagy megalázza feleségét akár fizikailag, akár lelkileg, gyalázatos bűnt követ el, és őszinte és komoly bűnbánatra van szüksége” (in Conference Report, Oct. 1994, 64; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 51).

Gordon B. Hinckley elnök

6. kérdés: Mi az önök álláspontja a házastársi, illetve gyermekbántalmazás kérdésében? [...]

„Minden tőlünk telhető megteszünk, hogy megállítsuk ezt a szörnyű gonoszsgot. Amikor elismerik a férj és feleség egyenlőségét, amikor tudomásul veszik, hogy minden gyermek, aki a világra született, Isten gyermeke, akkor ezt követi majd egy nagyobb mértékű felelősség, hogy tápláljuk, segítsük és sohasem lankadó szeretettel szeressük azokat, akikért felelősek vagyunk.

Az a férfi, aki bántalmazza feleségét vagy gyermekeit, nem érdemes arra, hogy viselje Isten papságát.

Az a férfi, aki bántalmazza feleségét vagy gyermekeit, nem érdemes arra, hogy ennek az egyháznak megbecsült tagja legyen. A házastárs és a gyermekek bántalmazása az egyik legkomolyabb véték Isten előtt, és bárki, aki erre vetemedik, számíthat az egyház fenyítésére” (in Conference Report, Oct. 1998, 92–93; vagy *Liahóna*, 1999. jan. 84–85.).

A bántalmazás okai

Ezra Taft Benson elnök

„A kevélység másik formája az ellenségeskedés. A vitatkozások, veszekedések, az igazságtalan uralom, a nemzedékek közötti eltérések, a házastársi bántalmazások, a lázongások és zavargások mind a kevélység kategóriájába tartoznak” (in Conference Report, Apr. 1989, 5; vagy *Ensign*, May 1989, 6).

Gordon B. Hinckley elnök

„Hálás vagyok azért, hogy egyre nagyobb általános figyelmet kap ez az alattomos gonoszság. A gyermekek kizsákmányolása, illetve a házastársi bántalmazása szadista vágyak kielégítése céljából, a legsötétebb bűnök egyike” (in Conference Report, Oct. 1985, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1985, 51).

A bántalmazás elkerülése

Ezra Taft Benson elnök

„Mértéktartásunk párosuljon *türelemmel* is. Egy papságviselőnek *türelemesnek* kell lennie. A türelem az önuralom egyik formája. Annak képessége, hogy elhalasszuk vágyaink kielégítését, és féken tartjuk szenvedélyeinket. Egy türelmes ember nem vesz fel olyan indulatos viselkedést a szereteteivel való kapcsolata során, melyet később megbán. A türelem feszültségek során gyakorolt önuralmat jelent. Egy türelmes ember megértést tanúsít mások hibáival szemben” (in Conference Report, Oct. 1986, 63; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 47).

Gordon B. Hinckley elnök

„Szükségünk van arra az önfegyelemre, amely visszatart bennünket a feleségünk, a gyermekeink és saját magunk bántalmazásától. Szükségünk van Isten Lelkére, meg kell hívnunk és dolgoznunk kell érte, táplálnunk és erősíteniünk kell. Fel kell ismernünk azt a tényt, hogy ők mindannyian Isten gyermekei – apa, anya, fiú és leány, akik mind isteni származással rendelkeznek –, és azt is fel kell ismernünk, hogy

amikor ezek közül egyet is megbántunk, akkor Mennyei Atyánkat bántjuk meg” (in Conference Report, Apr. 1991, 97; vagy *Ensign*, May 1991, 74).

„Kérdés: »Mit tesznek annak érdekében, hogy csökkentsék a [gyermekbántalmazások] számát?«

Válasz: »Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy csökkentsük azt. Tanítjuk a népünket. Beszélünk róla. Képzést tartunk erről püspökeinknek a nemzet minden területén. Tavaly egész évben oktatói tanfolyamot tartottunk. Felállítottunk egy segélyvonalat számukra, ahol szakértők tanácsát és segítségét kérhették ezekkel a problémákkal kapcsolatban. Kiadtunk egy könyvet, amely foglalkozik a gyermekbántalmazással, a házastársi bántalmazással, az idősek bántalmazásával, valamint a bántalmazás problémájának egészével. Aggódunk miatta. Mélységesen aggódom az áldozatok miatt. Szívem feléjük fordul. Minden tőlünk telhetőt meg szeretnénk tenni annak érdekében, hogy könnyítsünk a fájdalomon, hogy megakadályozzuk, hogy e gonosz és bűnös dolog megtörténjen... Nem ismerem még egy olyan szervezetet ezen a világon, amely fáradtságosabb lépéseket tett volna, keményebben próbálkozott volna, többet tett volna azért, hogy megoldja ezt a problémát, hogy dolgozzon, illetve változtasson rajta. Felismerjük a probléma szörnyű természetét, és segíteni akarjuk népünket, fel szeretnénk karolni, és támogatni akarjuk őket«” (in Conference Report, Oct. 1996, 72; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 51).

Neal A. Maxwell elder

„A családon belüli bántalmazás formái, és az igazságtalan szülői uralom nyilvánvalóan mély hatással vannak ránk. Ezeknek azonban nem kell rabságukba ejteni az eljövendő nemzedékeket. A helyes szülői nevelés hiánya nem jelent automatikus és örök érvényű pusztulást. Ez alól fel lehet szabadulni. Isten meg tud gyógyítani minket, ha magunkat alárendeljük neki. Ez nem azért van, hogy csökkentsék a kívánt változás eléréséhez szükséges nehézség mértékét, hanem pont ebben a nehézségben van szükség a hitre és a türelemre” (*Not My Will, But Thine*, 62–63).

H. Burke Peterson elder

„A *felhatalmazás embere* az alábbiak szerint elnököl: *Meggyőzéssel*. Nem enged meg magának lealacsonyító szavakat, illetve viselkedést, nem vezet félre másokat, csak a legjobbat látja mindenkiben, és

tiszteletben tartja az emberek méltóságát és önrendelkezését – férfiakét, nőkét, fiúkéét és leányokét egyaránt.

Türelemmel. Vár, amikor szükséges, és meghallgatja a legszerényebb vagy legfiatalabb személyt is. Toleráns mások elképzeléseivel szemben, és elkerüli a gyors ítéleteket és a haragot.

Gyengédséggel. Gyakrabban mosolyog, mint ráncolja a homlokát. Nem goromba, nem emeli fel a hangját, nem kelt félelmet; nem fegyelmez haraggal.

Szelídséggel. Nem fuvalkodik fel, nem uralja a beszélgetéseket, és hajlandó saját akaratát Isten akaratával összehangba hozni.

Őszinte szeretettel. Nem színlel. Őszinte, feltétel nélküli, tiszta szeretetet ad mindenkinek, még akkor is, ha mások nem mutatnak szeretetet.

Jószággal. Előzékenyen és körültekintően jár el a kis dolgokban ugyanúgy, mint a nagyobb horderejűnek ítélt ügyek során.

Tiszta megértéssel. Elkerüli a féligazságokat, és határozott fellépésre törekszik.

Képmutatás nélkül. Az általa tanított tantételek szerint él. Tudja, hogy nincs mindig igaza, és hajlandó beismerni a hibáit, és azt mondani: „Sajnálom.”

Álnokság nélkül. Nem alattomos vagy fondorlatos a másokkal szembeni viselkedésében, hanem őszintén és hitelesen beszél saját érzéseiről...

Minden férjnek és minden édesapának fel kellene tennie néhány kérdést önmagának, hogy lássa, vajon az igazságtalan uralom határvonalán áll-e:

1. Többször kritizálom, mint dicsérem a családom tagjait?
2. Ragaszkodom hozzá, hogy a családtagok azért engedelmeskedjenek nekem, mert én vagyok az apa vagy férj, aki viseli a papságot?
3. Inkább a munkahelyemen vagy valamely más helyen keresem a boldogságot, ahelyett, hogy az otthonomban tenném?
4. A gyermekeim vonakodva osztják meg velem érzéseiket vagy aggodalmaikat?
5. Megpróbálom fizikai fegyvelméssel vagy büntetéssel biztosítani a tekintélyemet?
6. Úgy találom, hogy számos szabályt állítok fel, illetve erőltetek rá a családtagokra, hogy irányítsam őket?

7. Úgy tűnik, hogy a családtagjaim félnek tőlem?
8. Fenyegedve érzem magam attól a gondolatától, hogy megosszam családom más tagjaival a családon belüli döntéshozatal jogát és felelősségét?
9. A feleségem nagymértékben függ tőlem, és képtelen egyedül döntéseket hozni?
10. Előfordul, hogy feleségem panaszkodik amiatt, hogy nincs elegendő anyagi forrása a háztartás vezetéséhez, mivel én kezelem minden pénzünket?
11. Ragaszkodom ahhoz, hogy én legyek minden egyes családtag fő sugalmazási forrása ahelyett, hogy megtaníttam minden gyermeknek, hogy hallgasson a Lélekre?
12. Gyakran érzek haragot és kritizálom a családom tagjait?

Ha bármelyik kérdésre igennel válaszoltunk, akkor szükség lehet arra, hogy kiértékeljük a családtagjainkkal való kapcsolatunkat. Egy papságviselő leginkább úgy állapíthatja meg, hogy vajon uralkodni próbál-e a családtagok életén, hogy megvizsgálja az Úrral való kapcsolatát. Ha egy férfi úgy érzi, hogy visszahúzódik a Szentlélek vagy gyengül a hatása (amely veszekedésben, az egység felbomlásában, illetve ellenszegülésben nyilvánul meg), akkor tudhatja, hogy igazságtalan uralmat gyakorol” („Unrighteous Dominion,” *Ensign*, July 1989, 10–11).

Aileen H. Clyde nőtestvér

Ha nem mindig értjük a jószívűség jelentését, akkor alkalmanként félreérthetjük azt. Az nem jószívűség, vagy kedvesség, hogy elviselünk bárminemű bántalmazást vagy igazságtalanságot, amelyet mások okoznak nekünk. Isten azon parancsolata, amely kimondja, hogy ha szeretjük őt, akkor tisztelnünk kell saját magunkat, azt sugallja, hogy nem szabad elfogadnunk a tiszteletlenséget másoktól. Nem jószívűség, ha engedjük másoknak, hogy isteni természetünket és önrendelkezésünket rendszeresen meghazudtolják. Az nem jószívűség, hogy fejet hajtunk a kétségbeesés és tehetetlenség közepette. Az ilyesfajta szenvedésnek véget kell vetni, és ezt nagyon nehéz egyedül megtenni. Vannak papsági vezetők és más szeretetteljes szolgák, akik segítséget és erőt adnak, amikor *ismerik* mások szükségleteit. Engednünk kell, hogy mások segítsenek rajtunk” (in Conference Report, Oct. 1991, 107; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 77).

A BÁNTALMAZÁS TRAGIKUS SEBEINEK GYÓGYÍTÁSA

*Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1992,
43–46; vagy Ensign, May 1992,
31–33*

A bántalmazás tragikus sebei

Szívem mélyéből szólok mindannyiótokhoz, akiken a bántalmazás szörnyű bűne ejtett sebet, akár az egyház tagjai vagytok, akár nem. Szívesebben beszélgetnék veletek személyesen erről a kényes témáról, és kérném a Szent Lélek segítségét, hogy mindketten megnyugvásra leljünk attól a kegyetlenségtől, mely életeteket megsebezte.

A mentális, fizikai vagy szexuális bántalmazás súlyos, maradandó következményekkel járhat, hacsak az Úr be nem gyógyítja az általuk ejtett sebeket. Áldozatként néhányat megtapasztalhattatok ezekből. Ide tartozik a félelem, a depresszió, az öngyűlölet, az önbecsülés elpusztulása és a normális emberi kapcsolatokról való elidegenedés. Súlyosabb esetben, melyet az állandó bántalmazás idéz elő, erőteljes érzelmi lázadás, harag és gyűlölet is felszínre tör. Ezek az érzelmek gyakran önmagunk, mások, maga az élet vagy akár Mennyei Atyánk ellen is irányulhatnak. Az elfojtásért vívott hasztalan küzdelem kábítószerrel való visszaélést, erkölcstelenséget, az otthon elhagyását és – tragikus, szélsőséges esetekben – öngyilkosságot is eredményezhet. Ezek az érzelmek – hacsak nem ellensúlyozzák őket – elkeseredett élethez, diszharmonikus házassághoz, vagy akár odáig is vezethetnek, hogy maga az áldozat is bántalmazóvá válik. Az egyik legszörnyűbb következmény a másokba vetett bizalom egyre mélyülő hiánya, mely megakadályozza a gyógyulást.

A sebeknek nem kell maradandónak lenniük

Ahhoz, hogy segítséget kaphassatok, meg kell értenetek néhány dolgot az örökkévaló törvényről.

Bántalmazásokat egy másik ember szabadságokra mért igazságtalan támadásának következménye. Mivel Mennyei Atyánk minden gyermeke megkapta a szabad választás lehetőségét, előfordulhat, hogy néhányan szándékosan azt választják, megsértik a parancsolatokat, és ártanak nektek. Az ilyesfajta cselekedetek átmenetileg korlátozzák a szabadságokat. Igazságossága folytán, valamint kárpótlásképpen, az Úr elkészített számotokra egy utat, amely által legyőzhetitek egy másik ember – saját akaratok ellen irányuló – cselekedeteinek pusztító következményeit. Ez a megnyugvás akkor érhető el, ha a papság segítségével alkalmazzuk életünkben az örökkévaló igazságokat.

Értsétek meg, hogy mások gonosz döntései nem pusztíthatják el teljes mértékben az önrendelkezéseket, hacsak meg nem engeditek nekik. Cselekedeteik talán fájdalmat, szenvedést, sőt fizikai sérelmet okozhatnak, de örökkévaló lehetőségeiteket nem tudják elpusztítani e rövid, ám elengedhetetlenül fontos földi életben. Meg kell értenetek, hogy *szabadon elhatározhatjátok, hogy legyőzitek a bántalmazás ártalmas következményeit!* Hozzáállásokat képes jó irányba terelni életetek változását. Feljogosít arra a segítségre, amelyet az Úr szeretne

megadni nektek. Senki sem veheti el tőletek az előttetek álló legnagyobb lehetőségeket, amikor megértitek az örökkévaló törvényeket, és azok szerint éltek. Mennyei Atyátok törvényei és az Úr engesztelése lehetővé tette, hogy ne legyetek megfosztva azoktól a lehetőségektől, melyek Isten gyermekei számára vannak fenntartva.

Talán fenyegetve érzitek magatokat valaki által, aki hatalmat és befolyást gyakorol feletetek. Talán úgy érzitek, csapdába estetek, ahonnan nincs kiút. Kérlek, higgyétek el, hogy *Mennyei Atyátok nem akarja, hogy igazságtalan hatalom, megtorló fenyegetések vagy az egyik családtag bántalmazásainak káros következményeitől való félelem fogva tartson benneteket.* Biztatok abban, hogy az Úr majd elvezet benneteket a megoldáshoz! Kérjétek hittel, semmit sem kételkedvén (lásd Jakab 1:6; Énós 1:15; Moróni 7:26; T&S 8:10; 18:18)!

Ünnepélyesen bizonyítom, hogy amikor megsebeznek benneteket egy másik ember erőszakos, romlott cselekedetei, vagy akaratok ellenére vérfertőzés áldozatául estek, mindezért nem vagytok felelősek, és nem szabad, hogy bűnösnek érezzétek magatokat. A

A bántalmazás sebeket ejtethajtatok, ám ezeknek a sebeknek nem kell maradandónak lenniük.

bántalmazás sebeket ejthet rajtatok, ám ezeknek a sebeknek nem kell maradandónak lenniük. Az örökkévaló terv alapján, az Úr által meghatározott időben, ezeket a sérüléseket helyre lehet hozni, amint megteszitek a ti részeteket. *Jelenleg* a következő dolgokat tehetitek.

KérjeteK segítséget!

Ha akár most, akár a múltban bántalmazás áldozatai lettetek, kérjeteK segítséget még ma! Lehet, hogy bizalmatlanok vagytok másokkal szemben, és úgy érzitek, sehol sem találtok megfelelő segítséget. Kezdjétek Mennyei Atyátoknál, és szeretett Fiánál, a Szabadítónál! TörekedjeteK arra, hogy megértséteK parancsolataikat, és kövesséteK őket! Olyan emberekhez fognak vezérelni benneteket, akik erősíteni és bátorítani fognak titeket. MelletteK áll egy papsági vezető, rendszerint a püspök, vagy esetenként fordulhattok a cövekelnökség egyik tagjához is. ŐK segíthetnek mélyebb megértésre és gyógyulásra lelneteK. Joseph Smith ezt tanította: „Az ember semmit sem tud megtenni önmagától, hacsak Isten nem vezeti őt a helyes úton; és a papság ezt a célt szolgálja” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938], p. 364).

Bátran beszéljeteK a püspökötökkel! Elhívása lehetővé teszi számára, hogy az Úr eszközeként cselekedjen a ti érdeketekben. Tanbéli alapot adhat, így vezetve benneteket a felépülésetek útján. Az örökkévaló törvények megértése és alkalmazása fogja megadni nekteK azt a gyógyulást, amelyre vágytok. Ő jogosult arra, hogy sugalmazást nyerjen az Úrtól a ti érdeketekben. Papságát használva megáldhat benneteket.

Püspökötök segíthet olyan megbízható barátokra lelneteK, akik támogatnak benneteket. Segíteni fog, hogy visszanyerhesséteK önbizalmatokat és önbecsüléseteket, hogy ezáltal elkezdhesséteK a megújulás folyamatát. Amikor a bántalmazás súlyos mértékű, segíthet olyan megfelelő védelmet és szakértett ellátást keresnetek, melyek összegegyeztethek a Szabadító tanításaival.

A gyógyulás tantételei

Az alábbiakban felsorolom a gyógyulás néhány tanté-
telét, melyeket ti is egyre inkább meg fogtok érteni:

IsmerjéteK fel, hogy Mennyei Atyátok szeretett gyermekei vagytok! Tökéletes szeretettel szeret benneteket, és úgy képes segíteni nekteK, ahogy egyetlen

földi szülő, házastárs vagy odaadó barát sem tudna. Fia életét adta azért, hogy a belé vetett hit és a tanításainak való engedelmesség által meggyógyulhassatok. Ő a tökéletes gyógyító.

NyerjeteK bizalmat fivéreteK, Jézus Krisztus szeretetében és könyörületében azáltal, hogy elgondolkodtok a szentírásokon. Hasonlóan a nefitákhoz intézett szavaihoz, *hozzátok* is így szól: „Könyörülettel vagyok irántatok; irgalom tölti el a bensőmet. ...látom, hogy elegendő hitetek van ahhoz, hogy meggyógyítsalak benneteket” (3 Nefi 17:7–8).

A legtökéletesebb gyógyulás azzal kezdődik, hogy őszinte imában Mennyei Atyátok segítségét kériteK. Önrendelkezésetek ily módú használata lehetővé teszi az isteni beavatkozást. Ha hagyjátok, a Szabadító szeretete meglágyítja szíveteket, és megtöri a bántalmazás körforgását, mely az áldozatot támadóvá változtathatja. A csapások – még akkor is, ha azokat szándékosan okozza mások féktelen vágya – a fejlődés forrásai lehetnek, amikor az örökkévaló tantételek szemzőgéből nézzük őket (lásd T&Sz 122:7).

Az áldozatnak minden tőle telhetőt meg kell tennie azért, hogy véget vessen a bántalmazásnak. Legtöbbször az áldozat ártatlan, mivel lebéni-tja a félelem, illetve a bántalmazó hatalma vagy ereje. Idővel azonban, az Úr arra ösztönözheti az áldozatot, hogy felismerje a bántalmazásért való valamilyen mértékű felelősségét. Papsági vezetőtök segíteni fog felelősségeK megállapításában, hogy – amennyiben szükséges – foglalkozni lehessen a problémával. Máskülönben a vétkesség magjai megmaradnak, és később keserű gyümölcsöt hoznak. Függetlenül azonban a felelősség mértékétől, illetve mások jóváhagyásától, Jézus Krisztus engesztelésének gyógyító ereje teljes gyógyulást nyújthat (lásd T&Sz 138:1–4). Mindenki, aki valamilyen módon bántalmazás részesévé válik, bűnbocsánatot nyerhet (lásd Hittételek 1:3). Ezután következik az önbizalom és az önbecsülés visszaállítása, valamint az élet megújulása.

Áldozatként soha ne pazaroljateK erőt arra, hogy bosszút álljateK, vagy megbüntesséteK a támadókat. KoncentráljateK azon felelősségeKre, hogy minden tőleteK telhetőt megtegyeteK a változtatás érdekében. A bántalmazót pedig hagyjátok a polgári hatóságokra, illetve az egyházi felhatalmazottakra. Bármit is tegyeneK, a bűnösöknek végül szembe kell nézniük a Tökéletes Bírával. A bántalmazó, aki tettét nem bánta meg, végül büntetést nyer egy igazságos

Istentől. Azok, akik szennyet és ártalmas dolgokat hordoznak magukban, akik szándékosan ösztökélnek másokat erőszakos és romlott cselekedetekre, és azok, akik elősegítik az engedékenység és megvesztegetés légkörének kialakulását, el lesznek ítélve. Azok, a ragadozók, akik bántalmazták az ártatlant, valamint saját romlott életüket védelmezik azáltal, hogy másokat arra csábítanak, hogy az ő züllött útjukat járják, felelősségre lesznek vonva. Őket a Mester így figyelmeztette:

„A ki pedig megbotránkozott egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék” (Máté 18:6).

Ne feledjétek, hogy a gyógyulás hosszú időt vehet igénybe. A felépülés rendszerint lépésről lépésre következik be. A folyamat akkor gyorsul fel, amikor hálát adtok az Úrnak minden egyes fejlődési fok eléréseért.

A bűnbocsánat hozzásegít a gyógyuláshoz

Egy komoly műtét utáni hosszú felépülés során a beteg – türelemmel viselve ezt az időszakot és bízva mások gondoskodásában – teljes gyógyulásra számít. Nem mindig érti az előírt kezelés fontosságát, az engedelmissége azonban felgyorsítja a felépülés folyamatát. Így van ez veletek is, akik a bántalmazás sebeinek begyógyításával küszködtek. A bűnbocsánatot például nehéz lehet megérteni, és még nehezebb másoknak megadni. *Kezdjétek azzal, hogy nem ítéltetek!* Nem tudhatjátok, hogy ártatlan áldozatokként mit szenvedhettek el korábban maguk a bántalmazók. A bűnbánathoz vezető utat nyitva kell hagyni előttük. A támadókkal szembeni eljárást engedjétek át másoknak. Amint megtapasztaljátok saját fájdalmatok enyhülését, sokkal inkább készek lesztek a teljes megbocsátásra.

Nem törölhetitek ki azt, ami megtörtént, de meg tudtok bocsátani (lásd T&S 64:10). A megbocsátás begyógyítja a szörnyű, tragikus sebeket, mert lehetővé teszi, hogy Isten szeretete eltávolítsa szívetekből és elmétekből a gyűlölet mérgejét. Kisöpri belőletek a bosszúvágyat. Helyet biztosít az Úr tisztító és gyógyító szeretetének, mely újra helyreállít benneteket mindent.

A Mester ezt tanácsolta: „szeressétek ellenségeiteket, és áldjátok meg azokat, akik átkoznak benneteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket, és imádkozzatok azokért, akik kihasználják és üldözik benneteket” (3 Nefi 12:44; kiemelés hozzáadva).

A keserűség és a gyűlölet ártalmas. Óriási pusztítást végeznek. Visszatartják tőletek azt a megnyugvást és gyógyulást, melyre vágytok. Az ésszerűsítésen és önsajnálaton keresztül az áldozatot támadóvá formálhatják. Hagyjátok, hogy Isten ítélkezzen – Ő sokkal jobb ebben.

A tanács, hogy egyszerűen feledkezzetek el a bántalmazásról, nem sokat segít. A tantételeket kell megértenetek, melyek elvezetnek benneteket a gyógyuláshoz. Megismétlem, ez legtöbbször egy megértő papsági vezetőn keresztül történik, aki sugalmazást kap, és rendelkezik a papság erejével, hogy megáldjon benneteket.

A károk körültekintő helyreállítása

Figyelmeztetlek benneteket, hogy ne vegyetek részt két olyan helytelen gyakorlatban, melyek több kárt okozhatnak, mint hasznot! Ezek a következők: (1) a múltbéli tapasztalataitok túlzott és részletes átvizsgálása, különösen ha ez egy csoportmegbeszélésen történő mély feltárulkozást jelent; valamint (2) a bántalmazó hibáztatása életek minden nehézségéért.

Míg a történetek bizonyos mértékű felfedése elengedhetetlen a gyógyulás folyamatához, a már rég eltemetett és könnyörületesen megbocsátott múltbéli cselekedetek szinte már rémítő, részletekbe menő vizsgálata összetörhet benneteket. Nincs szükség arra, hogy feltépjük a gyógyuló sebet, és hagyjuk, hogy elgennyesedjen. Az Úr és az Ő tanításai az önbecsülés lerombolása nélkül is képesek segítséget nyújtani.

Azonban egy másik veszély is fenyeget. A részletes rávezető kérdések, melyek a múltatokat kutatják, akaratlanul is kiválthatnak olyan gondolatokat, melyek sokkal inkább képzeletetek szülöttei, mintsem a valóság részei. Ez ahhoz vezethet, hogy olyan cselekedetek miatt ítéljük el a másikat, melyeket meg sem tett. Ismerek olyan eseteket – bár valószínűleg kevés ilyen akad –, ahol az efféle terápiák során az akaratlanul felvetett vádak, melyek később hamisnak bizonyultak, nagy igazságtalansághoz vezettek az ártatlannal szemben. Az emlékek, különösen a felnőttkori emlékei, olykor tévesek lehetnek. Ne feledjétek, hogy a hamis vádaskodás is bűn.

Egyszerűbben mondva, ha valaki szántszándékkal ráborítana a szőnyegekre egy vödörnyi mocskot, akkor odahívnátok a szomszédokat, hogy határozzák meg a szörnyű folt minden egyes összetevőjét? Természetesen nem. Egy szakértő segítségével egyedül kitisztíthatótok.

Hasonlóképpen a bántalmazás okozta károk helyreállítása is személyesen, bizalmasan történik, egy megbízható papsági vezető és – ha szükség van rá – az általa ajánlott szakember segítségével. Megfelelően el kell beszélgetni a bántalmazás általános természetéről ahhoz, hogy megfelelő tanácsot adhassanak nektek a támadó további erőszakos cselekedeteinek elkerüléséhez. Ezután az Úr segítségével eltemethetitek a múltat.

Alázatosan bizonyosságomat teszem arról, hogy amit mondtam nektek, igaz. Örökkévaló tantételeken alapszik, melyeket az Úr arra használ, hogy teljes életet adjon azoknak, akik gonosz bántalmazás áldozatául estek.

A Szabadító gyógyító ereje

Ha úgy érzitek, csupán hajszálnyi a remény, higgyetek nekem, az sokkal több annál. Ez egy elszakíthatatlan

kapocs lehet köztetek és az Úr között, mely mentőövként szolgálhat számotokra. Meggyógyít benneteket, amint eloszlatjátok félelmeteket, és belé helyezitek bizalmatokat azáltal, hogy a tanításai szerint éltek.

Kérlek benneteket, ne szenvedjétek tovább! Kérjétek az Úr segítségét, most (lásd Mormon 9:27; Moróni 7:26, 33)! Döntsétek el most, hogy beszéltek a püspökötökkel! Ne szemléljétek életetek minden tapasztalatát a bántalmazás sebei miatt elsötétült lencsén keresztül! Annyi gyönyörű dolog van az életben! Nyissátok ki szívetek ablakát, és engedjétek be a Szabadító szeretetét! És ha a múlt bántalmazásainak csúf gondolatai kísérténeek benneteket, emlékezzetek az Ő szeretetére és gyógyító erejére! Levertségeteket béke és biztonság fogja felváltani. Lezártok majd egy kellemetlen fejezetet, és megnyitjátok a boldogság forrását.

Jézus Krisztus nevében, ámen.

BIZALOM A HÁZASSÁGBAN

Ahol nincs bizalom, nem lehet béke; Ahol nincs hűség, nem létezik szabadság.

– Gordon B. Hinckley elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Bizalom

Howard W. Hunter elnök

„Legyetek hűek házassági szövetségeitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt! A pornográfia, a flört és a lealacsonyító képzelgések aláássák az egyén jellemét, és csapást mérnek a boldog házasság alapjára. Mindezek elpusztítják a házasságon belüli egységet és bizalmat. Az, aki nem uralkodik a gondolatain és a szívében házasságtörést követ el, ha nem tart bűnbánatot, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet, és rettegni fog (lásd T&Sz 42:23; 63:16)” (in Conference Report, Oct. 1994, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50).

Gordon B. Hinckley elnök

„Az Úr kijelentette, hogy a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el, és annak olyan örökkévaló kapcsolatnak kell lennie, melyet bizalom és hűség köt össze. Ha valakinek, akkor az utolsó napi szenteknek erre a szent célra összpontosítva kellene házasságot kötniük” (in Conference Report, Apr. 1987, 58; vagy *Ensign*, May 1987, 47).

Marvin J. Ashton elder

„A bizalom megőrzésére való hajlandóság. Legyetek érdemesek a bizalomra még a jelentéktelen kérdések és megfigyelések tekintetében is! Nyomósabb kérdések és megfigyelések csupán akkor merülnek majd fel, ha megbízhatónak bizonyultunk az apróbb kérdésekben. Tisztelettel bánjatok a legbelső titkokkal és aggodalmakkal! Építsetek a megérdemelt bizalomra! Azok az egyének, akiknek megadatott, hogy olyan kapcsolatban legyenek valakivel, akivel

őszintén beszélhetnek, és akiben megbízhatnak, valóban szerencsések. Ki merné állítani, hogy a családon belüli bizalom nem jelentősebb a közösségen belüli bizalomnál?” (in Conference Report, Apr. 1976, 81–82; vagy *Ensign*, May 1976, 54).

Nagyobb tisztelet, hűség és egység

Ezra Taft Benson elder

„Magát a házasságot Isten előtti szövettségnek kell tekinteni. A házastársaknak nem csupán egymással szemben vannak kötelezettségei, hanem Istennel szemben is. Ő áldásokat ígért azoknak, akik tisztelik ama szövetséget.

A szeretet, a bizalomhoz és a békességhez teljességgel elengedhetetlen az, hogy az ember hű legyen a házassági fogadalmához. Az Úr egyértelműen elítéli a házasságtörést.

Azok a férfiak és feleségek, akik szeretik egymást, látni fogják, hogy a szeretet és a hűség viszonzza egymást. Ez a szeretet tápláló légkört fog biztosítani a gyermekek érzelmi fejlődéséhez. A családi életnek a boldogság és öröm időszakának kell lennie, melyek a gyermekekben később kedves emlékeket és gondolatokat ébresztenek” (in Conference Report, Oct. 1982, 85; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 59).

Gordon B. Hinckley elder

„Egyetlen nemzet, egyetlen civilizáció sem képes sokáig fennmaradni, ha nincs erő népe otthonában. Ez az erő pedig ezen otthonok megeremtőinek feddhetetlenségéből fakad.

Egyetlen családnak sem lehet békessége, egyetlen otthon sem menekülhet meg az ellenség viharai elől, ha az a család és az az otthon nem az erkölcs, a hűség és a kölcsönös tisztelet alapjaira épül. Ahol nincs bizalom, ott nem lehet béke; Ahol nincs hűség, nem létezik szabadság. A szeretet meleg sugarai nem tudnak átragyni az erkölcstelenség mocsarán” (in Conference Report, Oct. 1970, 66).

„Létezett valaha is házasságtörés tisztességtelenség nélkül? A köznyelvben a gonoszt »csalásnak« hívják. És valóban csalás, hisz meglopja az erényt, meglopja a hűséget, meglopja a szent ígéreteket, meglopja az önbecsülést, meglopja az igazságot. Köze van a megtévesztéshez. Ez a személyes tisztességtelenség legrosszabb formája, mert elárulja az emberi kapcsolatok legszentebbikét, és megtagadja az Isten és ember előtt kötött szövetségeket és

ígéreteket. Ez a bizalom aljas megsértése. Isten törvényének önző elvetése, és a tisztességtelenség többi formájához hasonlóan ez is bánatot, keserűséget, megtört szívű társakat és cserbenhagyott gyermekeket szül” (in Conference Report, Apr. 1976, 92; vagy *Ensign*, May 1976, 61).

James E. Faust elder

„Az egymás iránti feltétlen bizalom a házasság egyik legkiválóbb gazdagító eleme. Semmi sem rombolja le jobban annak a kölcsönös bizalomnak a magját, mely elengedhetetlen egy kielégítő kapcsolat fenntartásához, mint a hűtlenség. A házasságtörésre soha nincs mentség. E pusztító esemény ellenére a házasságok gyakran megmenekülnek, és a családok együtt maradnak. Ennek eléréséhez a sértett félnek képesnek kell lennie arra, hogy feltétel nélkül szeressen, eléggé ahhoz, hogy meg tudjon bocsátani, és felejtani tudjon. Az eltévelyedetett partnernek sürgető vágyat kell éreznie arra, hogy bűnbánatot tartson, és ténylegesen felhagyjon a gonosszal.

Az örökkévaló házastársunk iránti hűségünk ne csak fizikai, hanem szellemi és lelki is legyen. Mivel nem léteznek ártalmatlan flörtök, és nincs helye a házasság utáni féltékenységnek, jobb elkerülni a gonosznak még a látszatát is azáltal, hogy őrizkedünk minden megkérdőjelezhető kapcsolattól a házastársunkon kívüli bármely személlyel (in Conference Report, Oct. 1977, 13–14; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 10).

Barbara B. Smith nőtestvér

„A Példabeszédek 31. fejezetének szentírásvérsei az erényes nő nagyszerű jellemvonásainak felsorolásáról híresek, kinek »ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket« (10. vers), ám a 11. versben figyelemre méltó leírást találunk a házasságról. Így szól: »Bízik ahhoz az ő férjének [szíve]«. E nevezetes mondat elárulja először is, hogy a férj a feleségére bízta a szívét, és másodsor, hogy a feleség megóvja azt. Úgy tűnik, megértene egy fontos igazságot, mely szerint minden férfinak és nőnek, aki szövetséget köt, hogy családot alapítson, biztonságos helyet kell teremtenie a szeretetük számára.

Az emberi szív általában valaki olyan után vágyakozik, aki gyengéden kezeli az általa nyújtott odaadást. Ezt olvassuk William Butler Yeats egyik versében is: a férfi éppen most tette le szerelme lábai elé szíve óhajait, és így könyörög: »Lágyan lépkedj, mert az álmaid vannak lábaid alatt« ('He Wishes for the Cloths of Heaven,' *The Oxford Dictionary of Quotations*, 3d ed., New York: Oxford University Press, p. 585).

[...] Olyan a bizalom az emberi kapcsolatokban, mint a hit az evangéliumi életben. Ez a kezdet, az alap, melyre még több építhető. Ahol bizalom van, ott a szeretet gyarapodni tud” (in Conference Report, Oct. 1981, 117; vagy *Ensign*, Nov. 1981, 84).

BOLDOGSÁG A HÁZASSÁGBAN

A házasság sokkal örömteljesebb lehet, mint amit az emberi elme felfogni képes. Ez minden pár és minden ember számára elérhető.

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A házasság boldogságot és örömet eredményez

David O. McKay elnök

„Krisztus egyházának tanításaiban a család kerül a legfontosabb helyre az egyén és a társadalom fejlődése tekintetében. »Boldogok, háromszorosan boldogok azok, akik zavartalan egységet élveznek, és akiknek a panaszok ellenére is töretlen marad szeretetük, mely nem múlik majd el egészen az utolsó napig.« Nem fog elmúlni, amikor egy arra érdemes házaspárt a szent papság felhatalmazása pecsétel el az egész örökkévalóságra. Az ily módon megpecsételt házasságkötés olyan boldogságot és örömet eredményez, amely felülmúl minden más földi tapasztalatot” (in Conference Report, Apr. 1966, 108).

„Mikor azonban megtaláljátok ezeket, azt kérdezhetitek: »Honnan lehet tudni, hogy van bármiféle szoros kötelék [ragaszkodás], valami, ami a legkisebb mértékben is rokonlelkűvé tesz egy férfit és egy nőt egymás társaságában?« Azt kérditek, »van-e valamilyen útmutató«. Bár a szeretet nem mindig jó tanácsadó, ...mégsem létezhet boldogság szeretet nélkül” (*Gospel Ideals*, 459).

Spencer W. Kimball elnök

„Kétségteljesen minden rendes ember legfontosabb célja egy dicséretre méltó, boldog és sikeres házasság. Valamennyi döntésünk közül talán a házasság a leglényegesebb és a leghosszabb hatása,

ugyanis nem csupán az azonnali boldogsághoz, hanem az örökkévaló örömhöz is köze van...

„A házasság sokkal örömteljesebb lehet, mint amit az emberi elme felfogni képes. Ez minden pár és minden ember számára elérhető” („Oneness in Marriage”, *Ensign*, Mar. 1977, 3–4).

Ezra Taft Benson elnök

„Mivel az evilági boldogságunk legfőbb forrása a családjunk, így lesz ez az örökkévalóságban is” (in Conference Report, Apr. 1979, 48; vagy *Ensign*, May 1979, 33–34).

Boyd K. Packer elnök

„Mindannak, amit tanítunk, végső célja az, hogy az Úr Jézus Krisztusban való hitben egyesítsük a szülőket és a gyermekeket, hogy ők boldogok legyenek otthon, örökkévaló házasságban egymáshoz legyenek pecsételve, nemzedékeikhez legyenek kapcsolva, és biztosítva legyen számukra a felmagasztosulás Mennyei Atyánk színe előtt” (in Conference Report, Apr. 1995, 8; vagy *Ensign*, May 1995, 8).

Boyd K. Packer elder

„Néhány házasság bizony meginog, és néhány fel is fog bomlani, de emiatt nekünk nem szabad elveszteni hitünket a házasság intézményében, sem félni tőle.

Nem a felbomlott házasságok a jellemzők.

Ne felejtsetek el, hogy a baj vonzza a figyelmet! Az autópályán úgy megyünk el bármely irányban haladó járművek ezrei mellett, hogy szinte egyiknek sem szentelünk túl sok figyelmet. Ha azonban baleset történik, rögtön észrevesszük.

Ha újra előfordul, az a téves benyomásunk támad, hogy senki sem tud biztonságban végighajtani az úton.

Egyetlen baleset felkerülhet a címlapra, miközben a másik százmillió biztonságosan haladó autót nem találják említésre méltónak.

Az írók azt gondolják, hogy egy vidám, szilárd házasságban nincs meg a kellő konfliktus, nincs olyan vonzereje, hogy érdemes lenne egy könyvben, egy színdarabban vagy egy filmen bemutatni. Így hát, folyton csak a tönkrement házasságokról értesülünk, és elveszítjük perspektívánkat.

Én hiszek a házasságban. Hiszem, hogy ez az emberi lét követendő mintája. Tudom, hogy Isten rendelése

szerint való. A hozzá kapcsolódó kikötések azért jöttek létre, hogy megvédjék boldogságunkat.

Az egész világtörténelemben nem ismerek jobb időt arra, hogy egy fiatal pár – akik érettek rá, felkészültek és szerelmesek –, a házasságon gondolkodjon. Nincs jobb idő ennél, mert ez a *ti* időtök.

Tudom, hogy nagyon zaklatott időkben élünk. A gondok, melyekkel szembenézünk, nagy csapást mérnek a házasságokra.

Ne veszítsétek el a házasságba vetett hitet! Még akkor se, ha egy válás boldogtalanságán vagytok túl, és körülöttetek hevernek egy széthullott házasság darabjai” (in Conference Report, Apr. 1981, 15–16; vagy *Ensign*, May 1981, 14–15).

Bruce R. McConkie elder

„Semmi nincs ezen a világon, ami felérne a családi egységek megteremtésének és tökéletesítésének fontosságával” („*Salvation Is a Family Affair*”, *Improvement Era*, June 1970, 43–44).

„Az evangélium teljes célja és célkitűzése az, hogy lehetővé tegye a férfiak és a nők számára – akik egygyé váltak az Úrban –, hogy az örökkévalóságban örök családi egységet hozzanak létre maguk számára. A celesztialis házasság felkészít bennünket a halandók előtt ismert legnagyobb öröme és boldogságra, valamint az örök életre az előttünk álló világokban” (in Conference Report, Nov. 1979, 82; vagy *Ensign*, Nov. 1979, 55).

James E. Faust elder

„A házasságból és a szülői mivoltból származó boldogság ezerszer nagyobb lehet bármely más boldogságnál” (in Conference Report, Oct. 1977, 14; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 11).

Szentírás-tanulmányozás

A következő szentírásokban vizsgálja meg a tantételeket, amelyek bepillantást nyújtanak számunkra a boldog házasságba:

Jób 6:25

Példabeszédek 15:1

Máté 12:34–37

1 Nefi 1:20

Alma 41:10

Tan és a szövetségek 42:22–23; 50:28

Sátán megpróbálja tönkretenni a boldogságot

Gordon B. Hinckley elnök

„Leginkább talán a családokért aggódunk. A családok világszerte széthullóban vannak. A régi kötelék, melyek egymáshoz fűzték az apákat, anyákat és gyermekeket, mindenhol felbomlóban vannak. Ezzel magunknak is szembesülnünk kell a saját környezetünkben. Nálunk is túl sok a szétesett otthon. A szeretet, amely annak idején elvezetett a házassáig, valahogyan elillan, és gyűlölet költözik a helyébe. Szívek törnek össze; gyermekek könnyeznek. Nem csinálhatnánk jobban? Dehogynem! Az önzőség okozza a legtöbb ilyen tragédiát. Ha elnézőek és megbocsátóak vagyunk, ha a társak igyekeznek egymás boldogságáról gondoskodni, akkor a szeretet gyarapodni és virágozni fog.

„Ahogy a jövőre tekintek, kevés olyan dolgot látok, ami lelkesedéssel töltene el a családdal kapcsolatban Amerikában vagy szerte a világban. A drogok és az alkohol szörnyű árat fizettetnek, és ez valószínűleg nem csökken majd. Az egymással való durva beszéd, az egymás szükségletei iránti közöny – mind növekedni látszik. Olyan nagymértékű a gyermekek elleni erőszak! Olyan nagymértékű a házastárs elleni erőszak! Növekszik az idősök elleni erőszak. Mindez bekövetkezik és súlyosbodni fog, hacsak nem lesz egy felismerés, igen, egy erős és határozott meggyőződés azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy a család a Mindenható eszköze. Ez az Ő alkotása. Ez a társadalom alapvető egysége.

Figyelmeztető szót emelek a népünkhöz. Túlságosan megközelítettük napjaink társadalmát ebből a szempontból. Természetesen vannak jó családok. Mindegyiknek vannak jó családok. De oly sokan vannak, akik bajban vannak! Ez egy olyan betegség, aminek megvan az ellenszere. A recept egyszerű, és csodálatosan hatásos. Szeretet. Tiszta, egyszerű, hétköznapi szeretet és tisztelet. Ez egy kényes növény, amelyet táplálni kell. Ám megéri minden rá fordítható fáradtságunkat” (*Liahóna*, 1998. jan. 71.).

„Néhány esetben indokolt a válás. Nem állítom, hogy sohasem igazolt. Habozás nélkül mondom, hogy ez a járvány, amely úgy tűnik, mindenhol terjedőben van, nem Istentől való, hanem inkább az igazlelkűség, a béke és az igazság ellenségének

műve” (in Conference Report, Apr. 1991, 97–98; vagy *Ensign*, May 1991, 74).

Boyd K. Packer elder

„Lucifer egyetlen célja, hogy megtámadja a boldogság nagy tervét, hogy beszennyezze az élet legtisztább, leggyönyörűbb és legmeghatóbb élményeit: a románcot, a szerelmet, a házasságot és a szülői mivoltot [2 Nefi 2:18; 28:20]. A szívfájdalom és a bűnösség érzését hagyja maga után [Alma 39:5; Moróni 9:9]. Csak a bűnbánat gyógyíthatja meg azt, amiben kárt tesz” (in Conference Report, Oct. 1993, 27–28; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 21).

„Az ellenség – aki »nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van« [Jelenések 12:12] – végső célja, hogy megbontsa, felkavarja és elpusztítsa az otthont és a családot. Mint a kormány és iránytű nélküli hajó, úgy sodródunk el a családi értékektől, melyek a múltban horgonyként szolgáltak nekünk. Jelenleg olyan erős sodrásba kerülünk, hogy ha nem változtatjuk meg irányunkat,

az általunk ismert civilizáció biztosan darabokra fog zúzódni” (in Conference Report, Apr. 1994, 24; vagy *Ensign*, May 1994, 19).

Joseph B. Wirthlin elder

„Olyan napokat élünk, amikor Lucifer hatása nagyobb, mint azt valaha is tapasztaltuk eddigi életünkben. Ami a földön uralkodó bűnt és gonosz-ságot illeti, hasonlíthatnánk ezt az időszakot Noé napjaihoz, az özönvizet megelőzően. Mindenki ki van téve a csapásoknak és a nehézségeknek, legyenek azok gazdasági, érzelmi vagy lelki jellegűek. Az erkölcstelenség, az erőszak és a válás, valamint az azokkal járó fájdalom, világszerte sújtják a társadalmat” (in Conference Report, Oct. 1993, 4; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 5).

Henry B. Eyring elder

„Az erős hittel rendelkezők számára érthető, miért keressük a biztonság ösvényét a próféták tanácsában” (in Conference Report, Apr. 1997, 32; vagy *Ensign*, May 1997, 25).

A CSALÁD: KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ

*A sikeres házasságok és családok
a hit, az ima, a bűnbánat,
a megbocsátás, a tisztelet, a
szeretet, az együttérzés, a munka
és a tartalmas szabadidős
tevékenységek tantételeire épülnek,
és azok által tartatnak fenn.*

– Az Első Elnökség és a
Tizenkét Apostol Kvóruma

A CSALÁD: KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ

*Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma
Liahóna, 2010. nov. 129.).*

Mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.

MINDEN EMBERI LÉNY – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A HALANDÓ ÉLET előtti birodalomban a lélekfiak és a lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az

egyének számára azt, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

AZ ELSŐ PARANC SOLAT, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer, mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

KIJELENTJÜK, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

MIND A FÉRJNEK, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]” (Zsolt. 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A CSALÁDOT Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Fogyatékoság,

A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelek a síron túl is megmaradjanak.

halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

FIGYELMEZTETJÜK azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mind ezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

FELHÍVJUK mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Gordon B. Hinckley elnök

„Tisztelgek azon édesapák és édesanyák előtt, akik hűségesek egymáshoz, és akik hitben és szeretetben nevelik gyermekeiket. Csodálatos visszajelzéseket kaptunk a családról szóló kiáltványról, melyet tavaly októberben adtunk ki. [...] Reméljük, hogy elolvassátok, és újra elolvassátok majd” (in Conference Report, Apr. 1996, 90; vagy *Ensign*, May 1996, 66).

M. Russell Ballard elder

„Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által nemrégiben kiadott családról szóló kiáltvány a világhoz, nagyon világosan kijelenti, hogy a családot Isten rendelte el. A kiáltvány arra figyelmeztet bennünket, hogy a család széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre” (in Conference Report, Apr. 1996, 112; vagy *Ensign*, May 1996, 81).

Richard G. Scott elder

„Tanuljatok a boldogság nagyszerű tervének tanbéli alapjairól azáltal, hogy tanulmányozzátok a szentírásokat, elgondolkodtok azok tartalmáról, és imádkoztok azért, hogy megértsétek őket. Alaposan tanulmányozzátok át és használjátok az Első Elnökség és a Tizenkettek kiáltványát a családról! [...] Az Úr sugalmazására íródott” (in Conference Report, Oct. 1996, 103; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 75).

Merrill J. Bateman elder

„A kiáltvány azt tanítja, hogy »a sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn«. Más szóval, az Úr a házasság sikerességét a kapcsolat minőségével méri. Abban az otthonban, ahol hit, szeretet és megbocsátás uralkodik, a családtagok örömet és meglepedést találnak az együttlétben. Ideális esetben az apa szeretetben és igazlelkűségben elnököl, gondoskodik az élet szükségleteiről, továbbá oltalmazza a családot, míg az anya elsősorban a gyermekek gondozásáért felelős. Ezzel ellentétben a világ gyakran azáltal becüli meg egy család sikerességét, hogy mennyi világi dolgot halmoztak fel, és mekkora vagyont hagynak hátra a gyermekekre” („The Eternal Family,” 115).

A hit tantétele

Máté 9:29

„Akkor illette az ő szemeket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.”

2 Korinthusbeliek 5:7

„Mert hitben járunk, nem látásban.”

Filippibbeliek 4:13

„Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.”

1 Nefi 3:7

„Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsol nekik.”

Tan és a szövetségek 76:53

„És akik hit által győznek, és akiket megpecsétel az ígéret Szent Lelke, amelyet az Atya mindazokra kiíraszt, akik igazak és hűek.”

Joseph Fielding Smith elnök

„Amikor egy férfi és nő teljes őszinteséggel lép be a házasság szövetségébe az időre és az örökkévalóságra (és miután »hit által győznek«, és »igazak és hűek«

[T&Sz 76:53], a Szentlélek – aki az ígélet Lelke – tanúságot tesz ama pecsételésről, vagy törvényesíti azt. Más szóval, megpecsételi rajtuk a házassági szövetséghez tartozó ígéreteket” (*Doctrines of Salvation*, 2:98).

Harold B. Lee elnök

„Hittel, nem pedig kétséggel kezdődik mindenemű tanulás, legyen szó akár tudományról, akár vallásról. [...] A hit az, amely lelki tudásra és hatalomra törekszik azáltal, hogy saját magad tanulmányozod a kérdéses dolgot az elmédben, minden lehetséges emberi bölcsességet felhasználva a problémád megoldására, majd pedig megkérdezed Istent, hogy a következtetésed helyes-e. Amennyiben helyes, égővé teszi kebledet, és »érezni« fogod, hogy helyes, ha azonban a következtetésed helytelen, gondolataid megdermednek, melynek következtében elfelejtjed azt, ami helytelen (T&Sz 9:8–9)” (*Decisions for Successful Living*, 194).

Spencer W. Kimball elnök

„A szeretet, melyről az Úr beszél, nemcsak fizikai vonzalom, hanem hit, bizalom, megértés és partneri viszony. Odaadás és társi kapcsolat, szülői mivolt, közös elképzelések és normák. Az élet tisztasága, valamint áldozathozatal és önzetlenség” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 248).

„Mary és John, gratulálok nektek az előrelátásotokért és a hitetekért, valamint azért, hogy hajlandók voltatok lemondani egy világi esküvő csinnadrattájáról és csillogásáról egy egyszerű, csendes, ám gyönyörű templomi házasságért, egy édes, örökkévaló szertartásért, amely oly szerény és szent lesz, mint a születések, áldások, keresztelek vagy elrendelések” (*Faith Precedes the Miracle*, 127).

LeGrand Richards elder

„Anderson M. Baten a következő verset dedikálta a feleségének, Beulahnak, melynek címe, *Az élet filozófiája*, s amely kifejezi azon hitét, hogy a házassági kötelékük a síron túl is megmarad majd:

„Az örökkévalóságra veszek el téged, nem e pillanatra;
S nem e halandó, múltó évek átmítására.
A könnyeken, szívfájdalmakon túli életre veszek el,
Az életre, mely a felhős hegyormon túl ránk vár.
A szeretet nem ismer halált, és vezetni fog minket, kedvesem,

Mikor életünk fáradt gyertyái pislákolnak, s alig égnek már.”

(*Marvelous Work and a Wonder*, 203)

Bruce R. McConkie elder

Megjegyzés a 2 Korinthusbeliek 1:24-hez. „Isten kegyelme után, ahogyan az a Fia áldozatán keresztül megnyilvánul, a keresztelek után, a templomi házasság után, azután, hogy az Úr bármilyen áldást is felajánl az embernek – a megígért jutalmak egyéni hit, személyes igazlelkűség útján érkeznek, azáltal, hogy az ember egymaga a Teremtője elé áll, és megteszi azokat a dolgokat, melyek képessé teszik arra, hogy megdolgozzon a saját szabadságáért” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 2:410).

David B. Haight elder

„A házasságot az annak isteni megszerzésében való hit és tudás, valamint a szeretet naponta belefektetett energiája táplálja. [...]

Egy erős, megosztott meggyőződés arról, hogy van valami örökkévalóan értékes a házassági kapcsolatban, erősíti a hitet a gonoszok történő ellenálláshoz. A házasságnak gyönyörűnek és kielégítőnek kell lennie, a legszebb álmunkat meghaladó örömmel telve, hiszen „sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11)” (in Conference Report, Apr. 1984, 16–17; vagy *Ensign*, May 1984, 14).

Az ima tantétele

Spencer W. Kimball elnök

„Amikor egy férj és feleség gyakorta elmennek együtt a szent templomba, letérdelnek és imádkoznak otthon együtt a családjukkal..., akkor ennek boldogság a betetőzése” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 309).

Ezra Taft Benson elnök

„Az otthonban és az egymás társaságában elmondott ima meg fogja erősíteni az egységeket. A gondolatok, vágyak és ötletek fokozatosan egybeolvadnak, mígnem ugyanazon célokra fogtok törekedni.

Támaszkodjatok az Úrra, a próféták tanításaira, valamint a szentírásokra útmutatásért és segítségért,

A házasságnak gyönyörűnek és kielégítőnek kell lennie, a legszebb álmunkat meghaladó örömmel telve.

különösen amikor nézeteltérések és problémák merülnek fel” („Salvation—A Family Affair”, *Ensign*, July 1992, 2, 4; lásd még Conference Report, Oct. 1982, 85–86; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 60).

Gordon B. Hinckley elnök

„Nem ismerek semmilyen más tantételt, amely ilyen jótékony hatással lesz életetekre, mint az, ha szokásokká válik együtt letérdelni imádkozni. E szavaknak, hogy Mennyei Atyánk, óriási hatása van. Nem ejthetitek ki őket őszintén és elismeréssel anélkül, hogy az Isten iránti felelősség egy bizonyos érzését ne keltené bennetek. A kis viharoknak, amelyek, úgy tűnik, minden házasságon végigsöpörnek, alig lesz jelentőségük, miközben az Úr elé térdelve könyörgő fiakként és leányokként megszólítjuk Őt.

A naponta való beszélgetés Ővele békét hoz majd szívetekbe, és olyan örömet fakaszt, amely semmilyen más forrásból nem származhat. Párkapcsolataitok az évek múlásával csak édesebbek lesznek. Szeretetetek megerősödik. Egymás iránti megbecsülésetek növekszik.

Gyermekeitek egyfajta biztonsággal áldatnak meg, amely abból származik, hogy egy olyan otthonban nevelkednek, ahol Isten Lelke tartózkodik. Megismerik és szeretni fogják szüleiket, akik tisztelik egymást, és ezáltal az ő szívükben is növekszik a tisztelet lelke. Megtapasztalják a szelíden kiejtett kedves szavak biztonságát. Egy olyan apa és anya védelme alatt fognak állni, akik becsületesek Istennel, egymással és embertársaikkal. A megbecsülés szellemében fognak felnőni, hallván szüleiket, amint imában mondanak köszönetet a nagy és apró áldásokért. Az élő Istenbe vetett hittel fognak felnevelkedni” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 216).

„Párkapcsolatokat olyan lesz, amely az évek során édesedni és erősödni fog, és amely az örökkévalóságon át megmarad. A szeretet és nagybecsülés, melyet egymás iránt tápláltok, növekedni fog” (*Cornerstones of a Happy Home*, 11).

Joe J. Christensen elder

„Számos egyházi vezető és szakképzett tanácsadó egyaránt rámutatott, hogy még soha nem láttak komoly válságban lévő házasságot ott, ahol a házaspár még mindig naponta együtt imádkozott. Amikor meghívjátok az Urat, hogy legyen része az egységeteknek, meglágyulnak az érzések, mérséklődik a feszültség, ami a Lélek hatalma által lehetséges. Figyeljétek meg, mi történik, amikor együtt

letérdeltek, és halljátok a társatokat, amint kifejezi az irántatok érzett háláját és szeretetét. Imádkozzatok, hogy együtt dolgozva legyőzhessétek a nehézségeiteket, bármi is legyen az, hogy növekedhessen a bennetek lévő szeretet. [...]

Olykor, amikor Barbara nem érezte jól magát, vagy valamiért csüggedt volt, úgy éreztem, segítséget nyújt és sokat jelent neki, amikor a közös imánk során első személyre váltottam, és őszintén kifejeztem az érzéseimet: »Atyám, nagyon hálás vagyok azért, hogy olyan társam lehet, mint Barbara. Segíts neki tudni, mennyire szeretem és becsülöm őt mint a Te választott leányaid egyikét! Segíts neki teljesen meggyógyulni, és add meg neki a szükséges egészséget és erőt ahhoz, hogy folytatni tudja élete fontos küldetését feleségként és anyaként!« [...]

Arra kérek benneteket, hogy őszintén vizsgáljátok meg a helyzeteteket! Naponta együtt imádkoztok-e a társatokkal, hogy a házasságotok megerősödjön? Ha nem, ez kitűnő alkalom arra, hogy elkezdjétek!” (*One Step at a Time*, 15–16)

A bűnbánat tantétele

Spencer W. Kimball elnök

„Egy nap, amikor a Salt Lake City-i templomban végigsétáltam a hosszú folyosón, hogy bemenjek az egyik szobába levezetni egy fiatal pár házasságkötését, egy asszony jött utánam..., és izgatottan így szólt: »Kimball elder, emlékszik rám?« Szemével az arcomat fürkészte, és kíváncsian várta, hogy emlékszem-e rá. Nagyon zavarban voltam. Ha agyonütöttek volna sem tudtam volna megmondani, ki ő. Borzasztóan szégyelltem magam. Végül így szóltam: »Nagyon sajnálom, de nem emlékszem Önre.« Csalódottság helyett azonban hatalmas öröm ült ki az arcára. Megnyugodott. Ezt mondta: »Ó, annyira hálás vagyok, hogy nem emlékszik rám. A férjemmel egy egész éjszakát töltöttünk egyszer Önnel, miközben Ön megpróbálta megváltoztatni az életünket. Bűnt követtünk el, és nagyon nehezen tudtunk megszabadulni tőle. Egész éjjel azon dolgozott, hogy segítsen nekem kitörölni azt. Bűnbánatot tartottunk, és teljesen megváltoztattuk az életünket. Örülök, hogy nem emlékszik rám, mert ha Ön, az egyik apostol nem emlékszik rám, akkor talán a Szabadító sem emlékszik a bűneimre.«” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 108).

Gordon B. Hinckley elnök

„Minderre van orvosság. Ez nem a válasban rejlik, hanem Isten Fiának evangéliumában. Ő volt az, aki ezt mondta: »A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsza« (Máté 19:6). A házasságban lévő feszültségekre nem a válás jelenti az orvosságot, hanem a bűnbánat. Nem a különválás a megoldás. Az egyszerű feddhetetlenség az, ami ráviszi az embert, hogy összeszedje magát, és elvégezze a kötelességét. A válasz az aranyszabályban rejlik” (in Conference Report, Apr. 1991, 97; vagy *Ensign*, May 1991, 73–74).

Spencer W. Kimball elder

„Érdemes emlékezni rá, hogy akármilyen borzalmas, irtózatos és súlyos is a házasságtörés és más szexuális bűnök, az Úr jóindulatúan megbocsátást biztosít az adott bűn mértékéhez illő bűnbánat esetén. De az ilyen bűnök esetében, sőt még a kevésbé fájdalmasaknál is, sokkal jobb a bűn elkerülése, mint annak gyógyítása” (*Miracle of Forgiveness*, 74).

„Egy másik fiatal pár hasonlóképpen mutatta, mennyire nincsenek tisztában a bűn, különösen a szexuális bűn súlyosságával. Júniusban kerestek meg, miután korábban eljegyezték egymást decemberben, majd az azt követő hat hónap során gyakran követtek el szexuális bűnt. Júniusban elmentek a saját püspökükhöz, hogy templomi ajánlást kérjenek. A lány püspöke, aki tudta, hogy a lány mindig tevékeny volt, nem kérdezte ki őt alaposan a tisztaságáról, így hamarosan a táskájába süllyeszthette az ajánlást, hogy a júniusra tervezett esküvőn felhasználhassa. A másik egyházközség püspöke azonban alaposan kikérdezte a fiatalembert, és tudomást szerzett a hat hónap vétkeiről.

Az irodámban a pár őszintén bevallotta a bűnét, ám ledöbbentett, amikor ezt mondták: –

De ez nem olyan rossz dolog, igaz? Hiszen korábban eljegyeztük egymást, és hamarosan összeházasodtunk volna. Nem fogták fel a bűn súlyosságát. Készek voltak belépni a szent templomba és házasságot kötni anélkül, hogy eszükbe jutott volna: így bemooskolnák az Úr házát. Mily hiányos is volt a nevelésük! Mily színlelt a kezdeményezésük! Felháborodtak, amikor el kellett halasztaniuk az esküvőt, hogy elég időt hagyjanak a bűnbánatra. Addig ésszerűsítették magukban a bűnt, hogy szinte már nem is tekintettek rá bűnként. Sürgették az

időpontot, az első adandó napra tűzték ki, amikor meg tudják szervezni a templomi esküvőjüket. Nem értették meg, hogy a bűnbánat nem napokról, hónapokról vagy akár évekről szól, hanem az érzések erősségéről, valamint önmagunk átfömlálásáról. Ismétetlen, mindez az eltorzult hozzáállásról, valamint a súlyos vétkek komolyságáról való meggyőződés hiányáról árulkodott. Nem vallották be komoly bűnüket. Akkor ismerték csak el, amikor azok felszínre kerültek. Óriási különbség van a két helyzet között.

Úgy tűnt, e pár egyáltalán nem fogja fel, mit jelent eleget tenni az Úr követelményeinek, megfizetni a büntetés árát, valamint feloldozást nyerni, és olyan változtatásokat végezni, melyek véglegesek, és amelyek elfogadottak az Úr előtt. A következő kérdést tettem fel nekik: – A vétetek súlyát tekintve, úgy érzitek, ki kellene zárunk benneteket az egyházból? Meglepte őket a kérdés. Utálatos bűnüket csupán meggondolatlanságnak tartották, semmi többnek. Az egyházban születtek és nevelkedtek, és nyolc évesen megkapták a Szentlélek ajándékát. Ám az egymást követő hitszegő éjszakák során elűzték a Szentlelket maguk mellől. Nem szívesen látott vendéggé tették. Nem figyeltek a sugalmazásaira. Elképzelhetetlen, hogy ne tudták volna, mennyire rossz a bűn, melyet elkövettek, ám meggyőzték magukat az igazsággal szemben. Lelkiismeretüket úgy kiégették, mintha forró vassal tették volna” (*Miracle of Forgiveness*, 155–56).

„Egy nap az irodámban egy komoly házaspár ült, akiknek nagy családja és több kisgyermek volt. A házasságuk elején mindketten házasságtörést követtek el, és évekig szenvedtek a lelkiismeretfurdalás kimondhatatlan kínjától. Megbocsátottak ugyan egymásnak, de még mindig borzalmas gyötrelmeket álltak ki.

A bűnbánat és megbocsátás kettős tantétele meghaladja az ellenség bámulatos erejét.

A pár azért keresett meg, hogy választ kapjanak néhány kérdésre. Nem bírták tovább. A férj törte meg a csendet. »Elmondtam a feleségemnek, hogy mivel évekkel ezelőtt házasságtörést követtünk el, soha nem reménykedhetünk abban, hogy a celesztális királyságban nyerünk szabadulást, hát még azt, hogy felmagasztosulást és örök életet nyerjünk. De nagy meglepetést kaptunk, ha gyermekeket hozunk a világra, és olyan igazlelkűnek neveljük őket, hogy ők biztosan elnyerjék az evangélium és az egyház valamennyi áldását, és végül felmagasztosuljanak.«

Amikor felsoroltam nekik jó pár szentírást arról, hogy végül lehetőség van bocsánatot nyerni, miután megfizették a bűn súlyos árát, felcsillant szemükben a reménység, és békeség töltötte el őket. Csak úgy ragyogtak az újonnan szerzett örömtől, amikor elhagyták az irodámat” (*Miracle of Forgiveness*, 343).

Boyd K. Packer elder

„Lucifer egyetlen célja, hogy megtámadja a boldogság nagy tervét, hogy beszennyezze az élet legtisztább, leggyönyörűbb és legmeghatóbb élményeit: a románcot, a szerelmet, a házasságot és a szülői mivoltot [lásd 2 Nefi 2:18; 28:20]. A szívfájdalom és a bűntudat érzését hagyja maga után [lásd Alma 39:5; Moróni 9:9]. Csak a bűnbánat gyógyíthatja meg azt, amiben kárt tesz” (in Conference Report, Oct. 1993, 27–28; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 21).

„Az élet harca során az ellenség óriási számú foglyot ejt, és sokan vannak köztük, akik nem tudják, hogy miként szabadulhatnak ki, és az ő szolgálatára kényszerülnek. Minden lélek, aki a bűn és a vétkesség koncentrációs táborába kényszerült, rendelkezik a kapu kulcsával. Az ellenség nem tudja őket fogva tartani, ha tudják, hogyan kell használni azt. A kulcs az áll, hogy *Bűnbánat*. A bűnbánat és megbocsátás kettős tantétele meghaladja az ellenség bámulatos erejét.

Nem tudok egyetlen olyan erkölcsi normával kapcsolatos bűnről sem, amelyre ne lehetne bűnbocsánatot nyerni. Az abortuszt is ideértem. A képlet 25 szóból áll:

»Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&S 58:42–43).

Akármilyen hosszú és fájdalmas is legyen a bűnbánat folyamata, az Úr ezt mondta:

»Ez az a szövetség, melyet kötök velök..., adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat...:

És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékszem« (Zsidók 10:16–17; kiemelés hozzáadva)” (in Conference Report, Apr. 1992, 95; vagy *Ensign*, May 1992, 68).

A megbocsátás tantétele a házasságban

Spencer W. Kimball elnök

„Ha két ember szinte azonos mértékben hibás, ha mindkettő látását akadályozza az a bizonyos gerenda, az sem indokolja az önző, engesztelhetetlen hozzáállást. Ezt észben tartva egyszer írtam egy asszonynak, akivel egy korábbi alkalommal hosszasan beszélgettem a családi problémáiról. Azzal a reménnyel adtam neki tanácsokat, hogy megelőzzük a további félreértéseket, és elkerüljük a különköltözését vagy válását. Néhány héttel később megírta nekem, hogy elfogadja a döntésemet. Válaszom egy része az alábbiak szerint szólt:

»Ez nem az én döntésem: önnek kell meghoznia a döntést. Önnek szabad akarata van. Ha eltökélte, hogy el fog válni, az az Ön felelőssége és szenvedése, amennyiben nem hajlandó változtatásokat eszközölni. A beszélgetésünk során azt vettem ki a szavaiból, hogy megbocsátottak egymásnak, és hogy onnan folytatják egy gyönyörű élet felépítését. Nyilvánvalóan tévedtem. Úgy tűnik, minden figyelmeztetésem és könyörgésem süket fülekre talált. Szeretném, ha tudná, hogy nem igazolok semmit, amit a férje helytelenül tett, de végig láttam, hogy nem egyedül ő a hibás. Soha nem éreztem, hogy teljesen kiölte volna az önzést a saját lelkéből. Tudom, hogy két olyan látszólag intelligens és nyilvánvalóan érett embernek, mint önök ketten, csodálatosan boldog életük lehetne, ha a saját önző érdekeik helyett mindketten elkezdénének a másik miatt aggódni.

A gondjai elől menekülő ember soha nem menekül el igazán. Ha két önző, énközpontú és a megbocsátás lelkével nem rendelkező ember elmenekül is egymástól, saját maguk elől nem tudnak elmenekülni. A szétköltözés vagy a válás nem gyógyír a bajra, és valószínűleg újra felüti majd a fejét egy jövőbeli házasságban is«” (*Miracle of Forgiveness*, 270–71).

Howard W. Hunter elnök

„Először is, azt a felhívást adom az egyház minden tagjának, hogy az Úr Jézus Krisztus életének és példájának még több figyelmet szentelve éljen, különös tekintettel az általa mutatott szeretetre, reményre és könyörületre! Imádkozom azért, hogy több kedvességgel, több türelemmel, több udvariassággal és megbocsátással viseltessünk egymás iránt” (in Conference Report, Oct. 1994, 7; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 8).

Gordon B. Hinckley elnök

„Mind a férjnek, mind a feleségnek meg kell becsülnie a házasság komolyságát és szentségét, és a mögötte rejlő Isten által adott tervet.

Hajlandónak kell lenniük elnézni a kisebb hibákat, megbocsátani, majd pedig elfelejteni azokat” (in Conference Report, Apr. 1991, 97; vagy *Ensign*, May 1991, 74).

„Az örök éberség az örök fejlődés ára. Alkalmanként előfordulhat, hogy megbotlunk. Köszönöm az Úrnak a bűnbánat és a megbocsátás nagyszerű tantételét. Amikor leejtjük a labdát, amikor hibát követünk el, az Úr igéje azzal biztat minket, hogy Ő majd megbocsátja bűneinket, s többé nem emlékszik rájuk. Mi azonban valahogyan hajlamosak vagyunk újra és újra felhozni a bűneinket magunk ellen” (in Conference Report, Oct. 1994, 64–65; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 48).

Thomas S. Monson elnök

„Nemrégiben olvastam, hogy egy idős férfi elmondta fivére temetésén, akivel ifjúkoruktól fogva egy kicsi, egyszobás házikóban laktak a New York-i Canisteo közelében, hogy egy vitát követően a szobát egy krétavonallal kettévágták, és egyikük sem lépett át a vonalon, és nem is szólt egy szót sem a másikhoz attól a naptól fogva – 62 évig. Micsoda emberi tragédia! És mindez az irgalom és megbocsátás hiánya miatt” (in Conference Report, Apr. 1995, 77; vagy *Ensign*, May 1995, 59).

Spencer W. Kimball elder

„Ha békéért folyamodnánk úgy, hogy mi tennénk meg a kezdő lépéseket a nézeteltérés tisztázására, ha meg tudnánk bocsátani és feledni tudnánk teljes szívünkben, ha saját lelkünket tudnánk előbb megtisztítani a bűntől, a vádaskodásoktól, a keserűségtől és vétectől, még mielőtt másokra vetjük a követ, ha előbb meg tudnánk bocsátani minden valós vagy vélt sérelmet, még mielőtt megbocsátást várnánk el saját bűneinkre, ha előbb saját adósságunkat törlesztenénk – legyen az sok vagy kevés –, mielőtt adósságunkkal erőszakosak lennénk, ha előbb a saját szemünkben ki tudnánk venni a gerendát, mielőtt felnagyítjuk mások szemében a szálkát, akkor micsoda nagyszerű világban élnénk! A válások száma minimálisra csökkenne; a bíróságokon megszűnnének a förtelmes rutintárgyalások; a

családi élet mennyei lenne” (in Conference Report, Oct. 1949, 133).

James E. Faust elder

„Mi a fő jellemvonása azoknak, akiknek csupán öt kenyérük és két haluk van? Mi teszi lehetővé számukra, hogy a Mester érintése alatt úgy szolgáljanak, emeljenek fel és áldjanak meg másokat, hogy százak, sőt ezrek életét tegyék jobbá? Miután egy életen át foglalkoztam férfiak és nők ügyeivel, úgy vélem, ez annak képessége, hogy legyőzzük a személyes egónkat és büszkeségünket – mindkettő meggátolja, hogy teljes mértékben élvezzük Isten Lelkét, és hogy alázattal járjunk Őelőtte. Az ego megakadályozza, hogy a férjek és a feleségek egymás bocsánatát kérjék. Gátat vet egy magasabb szeretet édes érzése élvezetének. Az ego gyakran akadályozza meg a szülőket és a gyermekeket abban, hogy teljes mértékben megértsék egymást. Az ego növeli az önteltség és egyéni érték érzését. Elhomályosítja a valóságot. A büszkeség visszatart minket attól, hogy beismerjük az Úrnak a bűneinket és a hiányosságainkat, és hogy véghezvigyük bűnbánatunkat” (in Conference Report, Apr. 1994, 4–5; vagy *Ensign*, May 1994, 6).

Robert D. Hales elder

„Megbocsátást kell kérnem Mennyei Atyámtól azokért a dolgokért, melyeket tettem, s melyek nem voltak tökéletesek, és bocsánatot kell kérnem mindenkitől, akit akár tudatosan, akár tudtomon kívül megbántottam a személyiségem vagy stílusom következtében” (in Conference Report, Apr. 1994, 105; vagy *Ensign*, May 1994, 78).

Robert L. Simpson elder

„Minden házaspárnak – legyenek akár a házasságuk első vagy huszonegyedik évében – fel kell ismernie a nap végi esti beszélgetések értékét: a tökéletes alkalmat arra, hogy kiértékeljék a napot, és megbeszéljék a másnapot. És ami a legjobb, ez az az alkalom, amikor újra megerősíthetik az egymás iránt érzett szeretetüket és nagybecsülésüket. Egy másik nap vége ugyancsak tökéletes alkalom lehet arra, hogy azt mondjuk: – Drágám, sajnálom, ami ma történt. Bocsáss meg, kérlek!” (in Conference Report, Apr. 1982, 30; vagy *Ensign*, May 1982, 21).

MEGBOCSÁTÁS: A SZERETET LEGMAGASABB FORMÁJA

Marion D. Hanks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumának
segédje

Conference Report, Oct. 1973,
14–15, 17; vagy Ensign, Jan.
1974, 20, 22

A megbocsátás leckéje

Ma [az Úr] által tanított számos olyan lecke egyikéről szeretnék beszélni, melyet meg kell tanulnunk, ha ki szeretnénk érdemelni az Ő barátságát.

Krisztus szeretete oly tiszta volt, hogy az életét adta értünk: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:13). Volt azonban még egy ajándék, melyet nekünk adott, mialatt a kereszten volt. Egy ajándék, mely tovább növelte hatalmas szeretetének nagyságát: megbocsátott, és arra kérte az Atyját, hogy Ő is bocsásson meg azoknak, akik üldözték és keresztre feszítették Őt.

A megbocsátás eme tette vajon nehezebb volt halandó élete feláldozásánál? Vajon szeretetének kisebb próbája volt ez? Nem tudom a választ. De úgy érzem, az Isten és ember iránti szeretet legmagasabb formája a megbocsátás.

Ő kiállta a próbát. De mi lesz velünk? Minket talán nem kérnek majd arra, hogy az életünket adjuk a barátainkért vagy a hitünkért (bár néhányunkat talán igen), az azonban bizonyos, hogy mindannyiunknak volt már, vagy lesz olyan alkalom az életében, amikor szembekerül a másik kihívással. Mit fogunk tenni? Mit *szoktunk* tenni?

Valaki ezt írta: „...a szeretet megvonása Krisztus lelkének tagadása. Annak bizonyítéka, hogy soha nem ismertük Őt, hogy hiába halt meg érettünk. Azt jelenti, hogy semmilyen hatással sem volt a gondolatainkra, semmire nem ösztönzött minket az életünkben, és soha, egyetlen egyszer sem voltunk olyan közel hozzá, hogy hatalmába kerítsen minket a világ iránt érzett könyörületének varázsa.”

Krisztus példája és a barátainak adott utasításai világosak. Megbocsátott, majd ezt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket

gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” (Máté 5:44).

Válasz a sértésekre

Hogyan reagálunk, amikor megbántanak, félreéretnek minket, igazságtalanul vagy barátságtalanul bánnak velünk, vagy bűnt követnek el ellenünk, minket tesznek vétkéssé egyetlen szó miatt, hamisan megvádolnak, elmennek mellettünk, szeretteink megbántanak, visszautasítják az ajándékunkat? Megsértődünk? Keserűvé válunk? Nehezeztünk? Vagy megoldjuk a problémát, ha lehetséges, megbocsátunk, és megszabadulunk a tehertől?

Az ilyesfajta helyzetekre adott válaszuk természete jól meghatározhatja az itteni és az örökkévaló életünk természetét és minőségét. Egy bátor barátom, kinek hitét számos megpróbáltatás finomította, csupán néhány órával ezelőtt a következőket mondta nekem: „A felmagasztosulást meg kell előznie az alázatnak.”

A megbocsátás szükségessége

Megkívánják tőlünk, hogy bocsássunk meg. A szabadulásunk múlik rajta. Egy 1831-ben adott kinyilatkoztatásban az Úr ezt mondta:

„Tanítványaim a régi napokban alkalmat kerestek egymás ellen, és szívükben nem bocsátottak meg egymásnak; és ezen gonoszság miatt sanyargattak és súlyos fenyítést kaptak.

Azt mondom tehát nektek, hogy meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvéreinek a vétkeit, az kárhoztatva van az Úr előtt; mert őbenne marad ott a nagyobb bűn.

Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok” (T&Sz 64:8–10).

Ezért Jézus arra tanított minket, hogy így imádkozunk: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Máté 6:12; lásd még Máté 6:14–15).

Nem az tűnne a legnagyobb arcátlanságnak, ha arra kérnénk Istent, és elvárnánk tőle, hogy bocsásson meg, amikor mi nem bocsátunk meg? Nyíltan és „a szívünkben”?

Az Úr megerősíti a Mormon könyvében, hogy ha nem bocsátunk meg, akkor kárhoztatás alá helyezük magunkat. (Lásd Móziás 26:30–31.)

De nem csupán az örök szabadulásunk múlik azon hajlandóságunkon és képességünkön, hogy megbocsássuk az ellenünk elkövetett sértéseket. Ezen múlik az örömünk és a megelégedésünk ebben az életben, valamint a valódi szabadságunk is. Vajon amikor Krisztus arra intett minket, hogy fordítsuk oda a másik orcánkat, menjünk el a második mérföldre, adjuk oda felső ruhánkat is annak, aki elveszi az alsó ruhánkat, akkor az csupán azért volt, hogy tekintettel legyünk a zsarnokokra, a kegyetlenekre és a tolvajokra? Vagy azért, hogy megszabadítsa a sértettet a neheztelés és harag által reá helyezett pusztító tehertől? [...]

Isten segítsen nekünk megszabadulnunk a megbánótástól, a kicsinyességtől és az ostoba büszkeségtől; hogy szeressünk, és hogy megbocsássunk, hogy barátai legyünk saját magunknak, másoknak és az Úrnak.

„...miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is” (Kolossébeliek 3:13).

Jézus Krisztus nevében, ámen.

A kölcsönös tisztelet tantétele

Spencer W. Kimball elnök

„Nem elég csupán megtartóztatnunk magunkat a házasságtöréstől. Szentté kell tennünk a házastársi kapcsolatot. Áldoznunk és dolgoznunk kell azért, hogy fenntartsuk azt a melegséget és tiszteletet, melyet az udvarlás során élveztünk. Isten terve szerint a házasság örökre szól, a síron túl is tart, a papság hatalma által összepecsételve. Az udvariasság és kedvesség mindennapi cselekedetei, ha lelkiismeretesen és szeretettel teszik azokat, része annak, amit az Úr elvár tőlünk” (in Conference Report, Oct. 1978, 7; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 6).

Howard W. Hunter elnök

„Bármely férfi, aki akár fizikailag, akár lelkileg bántalmazza vagy megalázza a feleségét, gyalázatos bűnt követ el, és őszinte és komoly bűnbánatot kell tartania. A nézeteltéréseket szeretettel és kedvességgel kell megoldani, a kibékülés lelkületében. Egy férfi mindig szeretettel és kedvesen beszéljen a feleségével, a legnagyobb tisztelettel övezve őt. Fivérek, a házasság olyan, mint egy törékeny virág, és folyamatosan a szeretet, illetve gyengédség kifejezésével

kell gondozni azt” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 51).

Szentté kell tennünk a házastársi kapcsolatot. Áldoznunk és dolgoznunk kell azért, hogy fenntartsuk azt a melegséget és tiszteletet, melyet az udvarlás során élveztünk.

Gordon B. Hinckley elnök

„Mily gyönyörű egy fiatal férfi és egy fiatal nő házassága, akik az Úr házában, az oltár előtt térdelve kezdik el közös életüket, az időre és az örökkévalóságra elkötelezve egymás iránti szerelmüket és hűségüket! Amikor otthonukba gyermekek születnek, táplálják, gondozzák és szeretik őket. Az az áldott érzés tölti el e gyermekeket, hogy édesapjuk szereti az édesanyjukat. Ebben a környezetben békére, erőre és biztonságra lelnek. Édesapjukat figyelve tiszteletet alakítanak ki a nők iránt. Önuralmat és önfegyelmet tanulnak, amely megadja nekik az erőt a későbbi tragédia elkerüléséhez” (in Conference Report, Oct. 1991, 73; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 52).

„Minden házasság ki van téve alkalomadtán a viharos időjárásnak. De türelemmel, kölcsönös tisztelettel, valamint a béketűrés lelkületével képesek vagyunk lecsendesíteni ezeket a viharokat. Ahol hibát követtek el, ott lehetőség van a bocsánatkérésre, a bűnbánatra és a megbocsátásra. De mindkét félnek hajlandónak kell lennie megtenni az ehhez szükséges lépéseket” („This I Believe”, 80).

„Minden házasság ki van téve alkalomadtán a viharos időjárásnak. De türelemmel, kölcsönös tisztelettel, valamint a béketűrés lelkületével képesek vagyunk lecsendesíteni ezeket a viharokat. Ahol hibát követtek el, ott lehetőség van a bocsánatkérésre, a bűnbánatra és a megbocsátásra. De mindkét félnek hajlandónak kell lennie megtenni az ehhez szükséges lépéseket” („This I Believe”, 80).

James E. Faust elnök

„Nincs az a kiváló vagy magasztos zene, amely folyamatosan egy nagyszerű szerelem dallamát játszaná. A legtökéletesebb zene az, amikor két hang egy lelki szólóvá forr össze. A házasság Isten által nyújtott mód arra, hogy kielégítsük a legnagyobb emberi szükségleteket a kölcsönös tiszteletre, az érettségre, az önzetlenségre, az illemre, az elkötelezettségre és az őszinteségre alapozva. A házasságból és a szülői mivoltból származó boldogság ezerszer nagyobb lehet bármely más boldogságnál” (in Conference Report, Oct. 1977, 14; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 11).

Gordon B. Hinckley elder

„A házastársi kapcsolat könnyen hétköznapivá, talán még unalmassá is válhat. Nem ismerek biztosabb módot arra, hogy az szárnyaló és inspiráló maradjon, mint mikor az ember időnként elgondolkozik a tényen, hogy a mellette álló segítőtárs Isten leánya, aki Ővele áll kapcsolatban a nagyszerű teremtő folyamatban, mely által megvalósítja az Ő

örök céljait. Nem ismerem hatékonyabb módját a nő férje iránti sugárzó szeretetének megőrzésére annál, mint mikor keresi és hangsúlyozza azokat az isteni tulajdonságokat, amelyekkel Atyánk minden fia rendelkezik, és amelyek felszínre hozhatók a tisztelet, a csodálat és a biztatás légkörében. Az ilyen cselekedetek állandó jutalmat tartogató nagyrabecsülést teremtenek majd közöttük” (in Conference Report, Apr. 1971, 82; vagy *Ensign*, June 1971, 71–72).

L. Tom Perry elder

„Ádám megtanulta, hogy a házasság kötelékei erősebbek bármilyen más családi köteléknél. A házasság szent köteléke egységet, hűséget, tiszteletet és kölcsönös támogatást szül” (in Conference Report, Apr. 1995, 97; vagy *Ensign*, May 1995, 72).

Neal A. Maxwell elder

„Úgy tűnik, a kapcsolatokat és azok kimenetelét olyan tantételek irányítják, melyek állandóak, s melyeket nem lehet visszavonni. [...] Nem lehet mérsékelni a becstelenség, az önfegyelem hiányának, valamint a mások jogai iránti tisztelet hiányának következményeit a személyek közötti kapcsolatokban..., és senki... sem tud változtatni ezen a tényen...» (*Journal of Marriage and Family*, February 1971, p. 46.)” (*That My Family Should Partake*, 15).

Merrill J. Bateman elder

„Amikor egy férfi megérti, hogy milyen nagyszerű egy nő, akkor másképp bánik vele. Amikor egy nő megérti, hogy a férfi magában hordozza az isteniség magját, akkor tisztelni fogja őt, de nem csupán azért, aki, hanem azért is, akivé válhat. Az isteni természet megértése lehetővé teszi, hogy minden ember tisztelje a másikat. Az örökkévaló látásmód felkelti a vágyat a férfiakban és a nőkben, hogy tanuljanak egymástól, és mindent megosszanak egymással” („The Eternal Family”, 113).

A könyörület tantétele

A könyörület szó angol szinonimái

Irgalom, jószívűség, szájalom, együttérzés, sajnálat, szimpátia, elnézés, kegyelem, engedékenység

A könyörület szó ellentétei

Durvaság, kegyetlenség, barátságtalanság, udvariatlanság, szívtelenség, ellenségeskedés, rosszindulat, nehezítés, gyűlölet, viszálykodás, rosszakarat, bántalmazás

A könyörület szó néhány jelentése, ahogyan azt a szentírásokban használják

1. *Chamal* {khamal} Héber: ige. Lehetséges meghatározások: (Qal) megkímélni, szánni, könyörülni rajta. Például: 2 Mózes 2:6.
2. *Racham* {rakham} Héber: ige. Lehetséges meghatározások: szeretni, mélyen szeretni, irgalommal lenni, könyörületessé lenni, gyengéd érzéseket táplálni, könyörülni. Például: 5 Mózes 13:17.
3. *Splagchnizomai* {szplangkhnidcomai} Görög: ige. Lehetséges meghatározások: velejéig megmozgatni valakit, azaz könyörülettel indítva lenni vagy megkönyörülni (úgy hitték, a belső szervek a szeretet és a szájalom központjai). Például: Máté 9:36; Márk 1:41.
4. *Eleeo* {ilihió} Görög: ige. Lehetséges meghatározások: irgalmazni, segíteni a rászorulón vagy segítséget kérni, segítséget nyújtani a szerencsétlenül jártak. Például: Márk 5:19.
5. *Metriopatheo* {metriopatéó} Görög: ige. Lehetséges meghatározások: mérsékelten vagy kellő mértékben hatás alá kerülni; önuralmat tartani az indulatokban, különösen a haragban vagy bánatban; azaz olyan személy, akit nem zavarnak meg túlzottan a tévedések, hibák, mások bűnei, hanem szelíden tűri azokat. Például: Zsidók 5:2.
6. *Sumpatheo* {szumpatheó} Görög: ige. Lehetséges meghatározások: (a) ugyanazt az érzést átélni, mint egy másik személy, együtt érezni (b) részvétet érezni, könyörülettel lenni. Például: Zsidók 10:34 (lásd görög és héber szótárak).

Gordon B. Hinckley elnök

„Mily isteni jellemvonás is az irgalom! Nem lehet törvényt alkotni rá. A szívből kell erednie. Belülről

kell fakadnia. Ez része ama természeti adottságnak, melyben mindannyian részesülünk Isten fiai és leányaiként, valamint az isteni születési jogunk részeseiként. Azért könyörgöm, hogy mindannyian törekedjünk nagyobb kifejezésre juttatni és szélesebbre kiterjeszteni eme bennünk rejlő ösztönt. [...]

Azért könyörgöm, hogy erősebb legyen kapcsolatainkban a könyörület, erősebb legyen bennünk az irgalom, hiszen az ígéret biztos: ha irgalmasak vagyunk, irgalmat nyerünk. [...]

Az irgalom Jézus Krisztus evangéliumának valódi lényege. Az, hogy milyen mértékben tudjuk kifejleszteni ezt magunkban, megmutatja, mennyire váltunk valóban Urunk és Mesterünk tanítványává.

Ne feledjétek, hogy Ő volt az, aki ezt mondta: »A ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is« (Máté 5:39).

Ő volt az, aki ezt mondta: »És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is« (5:40).

Ő volt az, aki ezt mondta: »És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre« (5:41).

Ő volt az, aki ezt mondta: »A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól« (5:42).

Ő volt az, aki ezt mondta a bűnön rajtakapott asszonynak:

»Hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztott-é téged? [...]

Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!« (János 8:10–11)

Ő volt az, aki szörnyű gyötrelmei közepette így kiáltott fel a kereszten: »Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mi cselekesznek« (Lukács 23:34).

Ő, az örökkévaló Atya Fia volt az irgalom megtestestítője. Könyörület jellemezte a szegények, betegek, elnyomottak, valamint az igazságtalanság és az emberi kegyetlenség áldozatai iránt szolgálatát. A kereszten hozott áldozata az egész emberiség iránti irgalom páratlan cselekedete volt.

Mily nagyszerű dolog is az irgalom! Legtöbbször csendes és szerény. Ritkán kerül a címlapokra. Ez a bosszú és gyűlölet, a kapzsiság és sértő önteltség ellentéte. [...]

És ez elvezet bennünket egy másik olyan területhez, ahol oly nagy szükség van arra az irgalomra, mely

türelemről, kedvességről, elnézésről, könyörületről szól. Az emberek otthonáról beszélnek.

Néhány kivétellel minden gyermek egy otthon terméke, legyen az jó, rossz vagy közömbös. Ahogy az évek múlnak, s a gyermekek növekednek, életük nagymértékben a családtól kapott tanítások kiterjesztésévé és tükrévé válik. Ha durvaság, bántalmazás, féktelen harag, hűtlenség van jelen, akkor ennek eredménye kétségtelen és megfigyelhető lesz, és nagy valószínűséggel megismétlődik majd a következő nemzedékekben is. Másrésről azonban, ha türelem, megbocsátás, tisztelet, figyelem, kedvesség, irgalom és könyörület van jelen, az eredmény szintén megfigyelhető lesz, és az egész örökkévalóságra kifizetődik majd. Pozitív, édes és csodálatos eredmény lesz ez. És ha a szülők irgalmat tanúsítanak és tanítanak, az megismétlődik majd a következő nemzedék életében és tetteiben is.

Könyörögve szólok az apákhoz és az anyákhoz világszerte, hogy hagyjuk a durvaságot magunk mögött, fékezzük meg a haragunkat, halkítsuk le a hangunkat, és irgalommal, szeretettel és tisztelettel bánjunk egymással az otthonunkban” (in Conference Report, Apr. 1990, 86–89; vagy *Ensign*, May 1990, 68–70).

Thomas S. Monson elnök

„Milyen erőről, milyen gyengédségről, milyen könyörületről tett tanúságot Mesterünk és Péladadónk! Mi is áldást hozhatunk mások életébe, ha követjük Urunk nemes példáját. A lehetőségek körbevesznek minket. Szükség van szemekre, melyek meglátják a siralmas helyzetet, fülekre, melyek meghallják az összetört szív halk esedezését. Igen, és lélekre, amely könyörülettel teli, mert csak így valósítható meg az a fajta kommunikáció, melyben nem csupán szem és szem vagy hang és fül találkozik, hanem a Szabadító fenséges módján szív és szív is” (in Conference Report, Apr. 1991, 80; vagy *Ensign*, May 1991, 61).

A munka tantétele

1 Mózes 3:17–19

„Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban.

Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét.

Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.”

2 Nefi 5:17

„És lőn, hogy én, Nefi, iparkodóvá tettem népemet, és kezeikkel dolgoztattam őket.”

Móziás 10:4–5

„És a férfiakkal a földet műveltetem, és mindenféle gabonát és mindenféle gyümölcsfaját termeltettem. És meghagytam, hogy az asszonyok fonjanak és dolgozzanak, és munkálkodjanak, és munkáljanak meg mindenféle finom vásznakot, igen, és mindenfajta anyagot, hogy mezítelenségünket felruházhassuk; és így boldogultunk a földön – így huszonkét éven keresztül folyamatos békében volt részünk ezen a földön.”

Tan és a szövetségek 42:42

„Ne legyél tétlen; mert aki tétlen, az ne egye a munkás kenyerét, se ne viselje a ruháit.”

Tan és a szövetségek 68:30–31

„A tétlen emlékezetben tartatik az Úr előtt. Most én, az Úr, nem vagyok nagyon elégedett Sion lakóival, mert vannak köztük tétlenkedők.”

Gordon B. Hinckley elnök

„Az eredményes munkát az égvilágon semmi sem helyettesítheti. Ez az a folyamat, amely által az álmok valóra válnak. Ez az a folyamat, amely által a tétlen látomások dinamikus teljesítményekké válnak.

A legtöbbünk veleszületetten lusta. Inkább játszánánk, mint hogy dolgozzunk. Egy kis játék és henyélés rendben van. De a munka az, ami mindent megváltoztat egy férfi vagy egy nő életében. A munka az, ami gondoskodik az ételről, amit megeszünk, a ruházatról, melyet viselünk, az otthonról, amelyben élünk. Nem tagadhatjuk a képzett kezek és tanult elme által végzett munka szükségességét, ha egyénileg és együttesen is fejlődni és boldogulni szeretnénk” („I Believe”, *New Era*, Sept. 1996, 4).

Marvin J. Ashton elder

„A tanács, miszerint »orczád veritékével egyed a te kenyeredet«, még mindig aktuális. Ez alapvető a személyes jóléthez. Az egyik legnagyobb szívesség, amit a szülők megtehetnek gyermekeiknek az, hogy megtanítják őket dolgozni. Az évek során sok minden elhangzott a gyermekekkel és a havi zsebpénzzel kapcsolatban, s eltérőek voltak a vélemények és a javaslatok. Én a »régi iskola« híve vagyok. Hiszem, hogy a gyermekeknek szolgálaton

és megfelelő feladatokon keresztül kell megkeresniük a pénzüket. A gyermekeknek adott bizonyos anyagi jutalmakat tanulási erőfeszítésekhez, s más értékes célok megvalósításához lehet kötni. Azt hiszem, nem szerencsés, ha egy gyermek olyan otthonban nő fel, ahol az a kép alakul ki a gyermekben, hogy van egy »családi pénzfa«, amelyről hetente, vagy havonta magától pottyán le a pénz” (*One for the Money*, 8).

L. Tom Perry elder

„A becsületes munka megtanítása a legnagyobb ajándék, melyet gyermekeiteknek ajándékozhattok. Meggyőződésem, hogy az egyik oka annak, hogy ma oly sok házasság felbomlik az, hogy a szülők nem nevelték meg fiaikat és tanították meg nekik azon felelősségüket, hogy lássák el a családjukat és gondoskodjanak róluk, valamint élvezzék a felelősségükkel járó kihívásokat. Sokaknak közülünk azt sem sikerült elérnünk, hogy elültessük a vágyat leányainkban, hogy szépséget és rendet hozzanak az otthonukba a háztartás vezetése által” (in Conference Report, Oct. 1986, 78; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 62).

„A házasság Isten által elrendelt, mennyei intézmény. Égi kihívást jelent sikert elérni az otthonban: semmilyen más siker nem kárpótolhat érte. Ha azonban a férj és a feleség nem tanulnak meg együtt dolgozni, a házasság pokoli megpróbáltatás is lehet. Túl sok boldogtalan házasság van ma a világban. Túl sok házasság van, mely nem tart ki mindvégig, és elhamarkodottan válással végződik” (in Conference Report, Apr. 1995, 96; vagy *Ensign*, May 1995, 72).

David B. Haight elder

„Nem csupán amiatt aggódunk, hogy a média producerek és az írók nem ábrázolnak boldog, gyümölcsöző házasságokat, hanem hogy a házaspárok sem veszik eléggé komolyan a házasságukat ahhoz, hogy dolgozzanak rajta, megvédjék, ápolják, valamint gazdagítsák azt napról napra, hétről hétre, éveken át, huszonöt évig, ötven évig, örökre” (in Conference Report, Apr. 1984, 16; vagy *Ensign*, May 1984, 13).

James E. Faust elder

„A gyermekek fegyelmre és felelősségre tanításának elengedhetetlen része, hogy megtanítjuk őket dolgozni. Felnővén sokan hasonlítunk ahhoz az emberhez, aki azt mondta: »Szeretem a munkát; rabul ejt. Képes vagyok leülni és órákon át nézni« (Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts*,

comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels és Thomas C. Jones [Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969], p. 782). A munka tantételeinek tanítói megint csak maguk a szülők. Számomra örömmé vált a munka, amikor először dolgoztam apám, nagyapám, nagybátyáim és fivérem mellett. Biztos vagyok benne, hogy gyakrabban okoztam bosszúságot, mint segítettem, de az emlékek kedvesek, a megtanult leckék pedig értékesek. A gyermekeknek szükségük van arra, hogy felelősséget és függetlenséget tanuljanak. Vajon a szülők időt szakítanak-e arra, hogy megmutassanak, szemléltessenek és magyarázzanak, hogy gyermekeik képesek legyenek arra, ahogyan Lehi is tanította, hogy »önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek« (2 Nefi 2:26)?

Luther Burbank, a világ egyik legnagyobb kertészeti szakértője, ezt mondta: »Ha csupán annyi figyelmet fordítottunk volna a növényeinkre, mint amennyit a gyermekeinkre, akkor most gazok dzsungelében élnénk« (Elbert Hubbard's Scrap Book [New York: Wm. H. Wise and Co., 1923], p. 227)» (in Conference Report, Oct. 1990, 42; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 34).

M. Russell Ballard elder

„Néhányan, akik átélték a nagy világválságot és az azt követő időszakot, amikor a kormány pénzadományokat osztogatott az embereknek, kialakítottak egy hozzáállást, miszerint a világ kötelessége a megélhetésük biztosítása. E légkörben az Első Elnökség a következőket mondta 1936-ban: »Az egyháznak az a célja, hogy segítsen az embereknek saját maguk megsegítésében. A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként« (in Conference Report, Oct. 1936, p. 3). [...]

Vissza kell ültetni az életünkbe a munka iránti szeretetet. Minden családnak legyen egy terve a munkára, mely megérinti minden családtag életét, hogy ez az örökkévaló tantétel bevésődjön az életünkbe» (in Conference Report, Apr. 1981, 116; vagy *Ensign*, May 1981, 85).

Joseph B. Wirthlin elder

„Férjek, legyetek türelmesek a feleségetekkel! És feleségek, legyetek türelmesek a férjetekekkel! Ne várjatok tökéletességet! Találjatok barátságos módot arra, hogy megoldjátok a felmerülő nézeteltéréseket» (in Conference Report, Apr. 1987, 37; vagy *Ensign*, May 1987, 32).

„A szülők mélyen ültessék el a munkamorál magját gyermekeik szívébe és szokásaiba. Amint az urbanizáció előretörésével a társadalom agrárjellege meggyengült, a szorgalmas, kemény munka öröme és szükségessége is mellőzötté vált. Ha fiataljaink nem tanulnak meg dolgozni már az otthon falain belül, akkor valószínűleg később lesznek rákényszerítve annak megtanulására egy olyan környezetben, ahol a lecke fájdalmas lehet» (in Conference Report, Apr. 1989, 9; vagy *Ensign*, May 1989, 8).

Azok, akik boldog, biztonságos, sikeres házasságot építenek ki, megfizetik az árát.

Dean L. Larsen elder

„A házasság nem könnyű vállalkozás. Ez nagymértékben egy egyszeri, csináld magad feladat a férj és a feleség számára. Újra és újra szembetalálkozok, különösen a fiatalok között, korunk képzelgésével, miszerint a tökéletes házasság egyszerűen a két megfelelő

ember egybekelésével történik. Ez nem igaz. A házasságok nem válnak automatikusan sikeressé. Azok, akik boldog, biztonságos, sikeres házasságot építenek ki, megfizetik az árát. Folyamatosan dolgoznak rajta» („Enriching Marriage”, *Ensign*, Mar. 1985, 20).

Barbara B. Smith nőtestvér

„A felelősségre vonhatóság a munka elengedhetetlen feltétele. A felelősség rendszert visz a család működésébe, és rendet a házasságba. A felelősségek meghatározása, valamint annak megtervezése, hogy mi módon adjunk számot azokról, segít megszabadulni a családi diszharmóniától, és jelentős állomást jelent a személyes önfegyelem kialakításának folyamatában is» (in Conference Report, Oct. 1981, 119–20; vagy *Ensign*, Nov. 1981, 84).

„HÚZD TOVÁBB A SZEKERET!”

Neal A. Maxwell elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

In Conference Report, Apr. 1998, 48–51; vagy Liahóna 1998. júl. 41–43. (papsági ülés)

Megtanulni dolgozni disznónevelés közben

Fivérek, az ároni papsági éveim alatt disznópásztor voltam! Akkoriban egy 4-H Klub terv segítségével,

mely fajtiszta Duroc disznókkal foglalkozott, megtanultam, mi is az a munka! Annak bizonyítékául, hogy ami következik, nem csupán kiszínezett emlék, hadd mutassam be nagyon röviden Nelson elder segítségével ezt a takarót közel 100 szalaggal, amelyeket különböző kiállításokon nyertem az évek során a díjnyertes disznóimmal.

Ott fent, Nelson elder keze mellett, van egy rózsaszín szalag, amit 60 éve nyertem. Ez volt a legelső, amit nyertem. Azt hiszem, a bírónak nagyon jó szeme volt, és bár a malac igazán nem volt elsőrangú, de tudta, hogy bátortásra van szükségem, és ezért kaptam meg a negyedik helyet. A lila szalagokat a később kiállított díjnyertes jószágok kapták!

Köszönöm, Nelson elder!

Fivérek, saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy milyen fontos odafigyelni a helyi húscsomagoló üzem sertéshúsáira. Könyvelő édesapám segítségével gondos feljegyzéseket vezettem a nyereségről és a veszteségről. Mint mindenben, a szüleim, akik olyan segítőkészek voltak, végül maguk végezték a munka egy részét, egy különleges édesanyát is beleértve, aki ma 95 éve született. Megmutatta, hogyan kell dolgozni, és szeretett annyira, hogy kijavítson.

Ahhoz, hogy olcsó disznóeledelre tegyek szert, tucatjával vásároltam a harmadnapos kenyeret a pékségnél, darabját mindössze egy centért. Emellé, ha kellő időben ott voltam a helyi tejgazdaságban, 70 gallon (kb. 265 liter) sovány tejet szerezhettem *ingyen!* Most 2 dollár 50 centet fizetek egy gallonért – micsoda irónia! Nos, ezeken spórolva meg tudtam venni a kevéske pénzemből a disznók takarmányát.

Sokszor volt, hogy egy vemhes koca éjfél után ellett meg. Minden ilyen és ehhez hasonló esetről ott voltam, ami valóban kimerített. Mégis, mindezen túl, ott volt a teljesítmény érzése is, beleértve, hogy a családi étrendhez szintén hozzájárultam. A legtöbb korombeli fiatalember hasonló munkát végzett. Akkoriban, fivérek, mi mind szegények voltunk, de nem tudtunk róla. A munka adott volt. Ma, néhányaknak, az a természetes, hogy csak kapnak.

A disznónevelésnek ugyanakkor voltak társadalmi hátulütői is. Eredendően félnék lévén, élénken emlékszem a középiskola igazgatójára, amint egyszer bejött az osztályba, és mindenki előtt hangosan azt mondta: – Neal, az édesanyád telefonált. Kiszöktek a disznóid! Szerettem volna a pad alá bújni, de inkább hazaszaladtam, hogy segítsék összeterelni a disznókat.

Hála a szülőkért, akik megtanítottak dolgozni

Az édesapám szeretetteljes, de akkurátus ember volt. Megjegyezte, hogy bár keményen dolgozom, a munkámat sokszor nem elég körültekintően végzem. A kiválóság idegen volt számomra. Egy nyári napon elhatároztam, hogy örömet szerzek apának azzal, hogy felállítok néhány kerítésoszlopot, melyekre már nagy szükség volt. Igyekeztem úgy beásni őket, hogy szilárdan és teljesen egyenesen álljanak. Egész nap keményen dolgoztam, aztán várakozva figyeltem az ösvényt, amelyen édesapám szokott hazajönni. Amikor megérkezett, aggódva figyeltem, miközben a kerítésoszlopokat ellenőrizte. Még egy szintezővel is bemérte őket, mielőtt kijelentette, hogy tökéletesen megfelelnek. Aztán jött a dicsérete. Homlokom verejtéke kiérdemelte apám elismerését, ami megmelengette a szívemet.

Kérlek benneteket, bocsássátok meg ezt a kis rövid önéletrajzi kitérőt, melyet arra használtam, hogy kifejezzem, mennyire hálás vagyok, hogy ilyen fiatalon megtanulhattam dolgozni. Így is, fivérek, kétségtelenül nem mindig húztam énekelve a szekeret (lásd *Hymns*, no. 252), de tanultam a húzásról és a szekerekről, ami életem későbbi szakaszában nagy segítség volt számomra, amikor a szekér kerekei nagyobbra nőttek. Néhány mai, egyébként nagyszerű fiatalember tévesen azt gondolja, hogy a szekeret tovább húzni ugyanaz, mint a kezüket a kormánykerékre tenni!

A munka evangéliuma

Lenyűgöző tervét Mennyei Atyánk a következőképp magyarázta el gyermekei számára: „Mert íme, ez *munkám* és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Gondoljunk át annak jelentőségét, hogy az Úr a *munka* szót használta. Amit Ő oly nagy szeretettel tesz megváltásunk érdekében, az gyakorlatilag munka – még az Ő számára is! Hasonlóképpen mi is beszélhetünk a „szabadulásunkon történő munkálkodásunkról”, az „aratás törvényéről”, valamint a „homlok verejtékéről” (lásd Mózes 5:1; lásd még Joseph Smith Translation, Genesis 4:1). Ezek nem üres szavak. Inkább a munka fontosságát támasztják alá. Valójában, fivérek, a munka mindig egy lelki szükséglet, még akkor is, ha néhány embernek a munka nem gazdasági szükséglet.

Ezért szólok hozzátok mint nagyszerű fiatalemberekhez, hét kiváló fiúunokámat is beleértve, akik ma

este hallgatnak minket, és akik közül ketten missziót szolgálnak, hármat pedig nemrég hívtak el diakónusnak. Emlékeztetek benneteket, hogy a munka evangéliuma része „az evangélium teljességének”. Bár örömteli, a misszionáriusi munka is munka. Bár örömteli, a templomi munka is munka. Sajnos néhányan az alulterhelt fiatalságunkból eldolgogzatnak, de leginkább csak azért, hogy örömet szerezzenek maguknak.

Meg kell szervezni a munka egyensúlyát

Sajnos néhányan – az amúgy derék fiataljaink közül – lazán vannak fogva, csaknem teljesen szabadjára vannak engedve. Plusz juttatásokat kapnak, beleértve az autót teli tankkal és biztosítással – mindezt a szülők állják, akik olykor hiába várnak néhány kedves, elismerő szóra.

Fiatal férfiak, a rátok bízott munka összetétele, érthető okokból az évszaktól és körülményektől függően változik. Ki több, ki kevesebb időt tölt el *házi feladattal, családi és egyházi feladatokkal, részidős munkával és szolgálati feladatokkal*. A munka minden formája fejlesztheti a tehetségeiteket. Figyeljétek azonban a vészjelzésekre! Például, ha *reszidős állásod* van, a teljes fizetésedet magadra költöd? Befizeted a tizedet? Féltrepszél valamennyit a misszióra? Spencer W. Kimball elnök a következő határozott tanácsot adta: „Ha a [fiatal férfinak] megengedik, hogy minden jövedelmét magára költse, az önzés eme lelkiisége vele maradhat a sírig” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 560).

Az iskolai *házi feladat* kétségtelenül nélkülözhetetlen, de a szellemi munka vajon teljesen kiszorítja a lelki munkát? A tanulmányi átlagod nagyon fontos, de vajon milyen jegyet kapnál a keresztényi szolgálatodra?

Az *egyházi feladatok* ellátása létfontosságú képességeket fejleszt ki, és a munka ezen formájára mindig is szükség lesz. De nem csupán megszokásból cselekszel?

A *családi feladatok* szintén létfontosságúak, de vajon tényleg túlmutatnak-e azon, hogy csupán rendben tartod a saját szobádat és összeszeded a ruháidat?

Bármilyen is legyen a munka összetétele, a legnehezebb feladat, melyet ti és én valaha végezni fogunk az lesz, hogy megszabaduljunk az önzéstől. Ez valóban kemény munka!

Meg kell találni a munka egyensúlyát, mert néhány formája eluralkodhat a többi felett, mint például az,

hogy az apák túl sokszor dolgoznak késő estig az irodában. A szívesebben végzett feladatok esetében kevesebb ösztönzés is elegendő, ahogyan azt Straussnak a karmesterekhez intézett figyelmeztetésében olvashatjuk Spencer Condie eldertől: „Soha ne bölints bátorítóan a rézfúvosokra, különben sosem hallod majd újra a vonóásokat!”

Apák, dolgozzatok együtt a fiaitokkal!

Apák, legyetek óvatosak, amikor túlságosan is azt szeretnétek, hogy a gyermekeiteknek mindenben jobb legyen, mint nektek volt! Ne tegyétek akaratlanul is rosszabbá a helyzetüket azzal, hogy – ésszerű határon belül – nem kívánjátok meg tőlük a számukra tapasztalatot biztosító munkát. Ezáltal ugyanis eltávolítjátok gyermekeiteket azoktól a dolgoktól, amelyek segítettek azzá válnotok, akik vagytok!

Természetesen néhány körülmény megváltozott! A legtöbb fiatalembernek nincsenek tehenei, melyeket meg kell fejni, vagy disznói, melyeket meg kell etetni, és így tovább. Igen, a mai munkák egy része mesterségesnek és mesterkéltnek tűnhet. Mindazonáltal, fiatal férfiak, legyetek türelmesek a szüleitekkel, amint megpróbálnak ésszerű és értelmes munkát biztosítani számotokra. E tekintetben milyen áldottak lennénk, ha több fiú tudna az édesapja oldalán dolgozni, ha csak alkalmanként is. Apák és fiúk, ha még egyáltalán nem volt részetek ilyen csapatmunkában, kérlek titeket, a következő három hónap folyamán találjatok magatoknak akár csak egyetlen kihívást jelentő feladatot, melyet együtt elvégeztek!

Munkaerkölcsükről ismeretese

Fiatal férfiak, nem tudom, milyen egyéni ajándékaik vannak, de rendelkeztek velük! Kérlek, használjátok ezeket az ajándékokat, és fejlesszétek a tehetségeiteket – amellett, hogy kiviszitek a szemetet, lenyírjátok a füvet, összegereblyézték a faleveleket, vagy ellapátoljátok a havat egy özvegyasszony, özvegyember vagy egy beteg szomszéd háza előtt.

Ha tudjátok, hogyan kell dolgozni, az előnyt jelent majd számotokra az életben, a tapasztalat és a kiválóság egyesítése pedig különleges előnyt fog biztosítani!

Legyünk mind gyorsak és nagylelkűek, amikor arról van szó, hogy a fiatalokat megdicsérjük a munkájukért, különösen ha jól végezték el!

A felnövekvő nemzedék fogja meghatározni, hogy az utolsó napi szentek továbbra is a munkaerkölcsükről

lesznek-e ismertek. Sok évvel ezelőtt Brigham Young elnök a következő tanácsot adta: „Látni akarom, amint az eldереink olyannyira feddhetetlenek, hogy [az ő munkájukat] részesítik előnyben. [...] Ha a vallásunk szerint élünk és érdemesek vagyunk az utolsó napi szentek névre, mi vagyunk azok az emberek, akikre teljes biztonsággal rá lehet bízni az ilyen ügyeket. Ha ez nem így van, akkor az azt bizonyítja, hogy nem élünk a vallásunk szerint” (*Discourses of Brigham Young*, 232–33).

Nem léteznek fáradtságmentes rövidebb utak

Amikor eljön az ideje, fiatal férfiak, válasszatok pályát! Az, hogy valaki idegsebész, erdőőr, gépész, farmer vagy tanár lesz, az nem alapelvek, hanem választás dolga. Ugyanakkor – bár ezek a pályaválasztással kapcsolatos döntések kétségtelenül nagyon fontosak –, mégsem jelölik ki az igazi pályafutásokat. Valójában, fivérek, ti Isten átutazóban lévő fiai vagytok, akiket arra szólítottak, hogy induljanak el a hazafelé vezető ösvényen. Ott a temetkezési vállalkozók rájönnek majd, hogy nem csak az ő mesteriségük lett haszontalan. A munkára való képesség azonban, valamint a bölcs munkavégzés sohasem lesz elavult. És a tanulás képessége sem. Fiatal fivéreim, én még nem találkoztam a celesztialis királyságba vezető fáradtságmentes, rövidebb úttal; nincs könnyű mozgólépcső, mely odavinne minket.

Különleges lelkek, akiket különleges feladatok elvégzésére küldtek ide

Nos, akár az ároni, akár a melkisédeki papságot viseltek, még sohasem volt olyan fontos számotokra, hogy tudjátok, kik vagytok, mint a mai világban. Hosszú-hosszú ideje mindannyian résztvevői vagytok egy nagyszerű és folyamatosan zajló drámának. Valóban Istennel voltatok a kezdetekkor (lásd T&sz 93:29). Ott voltatok a nagy, földi élet előtti tanácsban, amikor az Ő lélekfiaként ujjongva kiáltottatok fel örömtölkben a halandóság lehetőségéért, mely előmozdítja Mennyei Atyánk szabadulástervét.

Még több dráma áll a hithűek előtt, többek közt egy nap, amikor minden térd meghajlik és minden száj vallomást tesz róla, hogy Jézus a Krisztus, és amikor mindenki elismeri, hogy Isten az Isten, és hogy Ő tökéletes az Ő igazságában és irgalmában (lásd Móziás 27:31; 16:1; Alma 12:15). Azok,

akik szeretik az Urat, örökölni fogják az Ő celesztialis királyságát, ahol az Úr olyan dolgokat készített számukra, melyeket szem még nem látott, és fül még nem hallott (lásd 1 Korinthusbeliek 2:9). Jézus már megdolgozott azért, hogy egy ilyen dicsőséges helyet készítsen számunkra.

Fivéreim, idősebbek és fiatalabbak egyaránt, az *elsöprő* az egyetlen szó, mellyel jellemezni tudnám lelki múltatokat és a lehetséges jövőtöket! Mindig lesz elég tennivaló, különösen azoknak, akik tudják, hogyan kell az Úr munkáját végezni! Örömmel csatlakozom Hinckley elnök kijelentéséhez, miszerint „nekünk van a legnemesebb fiatal nemzedékünk az egyház egész történelme során” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 714; lásd még Conference Report, Apr. 1992, 96; vagy *Ensign*, May 1992, 69).

Hiszek az eljövendő lehetőségeitekben. Különleges lelkek vagytok, akiket különleges feladatok elvégzésére küldtek ide. Ezek azok a feladatok, melyek irányába megpróbáltalak barátságosan noszogatni benneteket ma este.

Szeretlek titeket! Isten áldjon és tartson meg benneteket azon az ösvényen, amely hazavezet titeket! Ez az én imám, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

A tartalmas szabadidős tevékenységek tantétele

Spencer W. Kimball elnök

„Ha a gyermekeknek túl sok szabadidejük van, unatkozni fognak, az pedig természetes lesz, hogy egyre több és több drága dolgot szeretnének, ami lefoglalja őket. Méltóságot kell adnunk a munkának azáltal, hogy megosztjuk az otthon és az udvar körüli feladatokat” (in Conference Report, Apr. 1976, 5–6; vagy *Ensign*, May 1976, 5).

Ezra Taft Benson elnök

„A tartalmas szabadidős tevékenység része a vallásunknak, továbbá szükség van a változatosságra is, és még az arra való várakozás is felemelheti a lelket” (in Conference Report, Oct. 1974, 92; vagy *Ensign*, Nov. 1974, 66).

„A családok töltsenek több időt együtt közös munkával és kikapcsolódással. Hetente egyszer tartsanak családi estet, mely során kikapcsolódnak, közös feladatokon dolgoznak, jeleneteket adnak elő, dalokat énekelnek körülállva a zongorát, játszanak,

A családok töltsenek több időt együtt közös munkával és kikapcsolódással.

különleges frissítőket fogyasztanak, és családként imádkoznak. E gyakorlat vasláncként fogja összekötni a családot szeretetben, büszkeségben, hagyományban, erőben és hűségben” (in Conference Report, Oct. 1982, 86; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 60).

„A sikeres családok bizonyos dolgokat együtt végeznek: családi projekteket, munkát, vakációt, szórakozást és összejöveleket” (in Conference Report, Apr. 1984, 6; vagy *Ensign*, May 1984, 6).

„Anyák Sionban! Istentől nyert szerepeitek és feladataitok lételemét képezik saját felmagasztosulásoktoknak, valamint családok szabadulásának és felmagasztosulásának! [...]

Szakítsatok időt arra, hogy igazi barátai legyetek a gyermekeiteknek! [...]

Szakítsatok időt arra, hogy olvassatok a gyermekeiteknek! [...]

Szakítsatok időt arra, hogy családi tevékenységeket szervezzetek” (*To the Mothers in Zion*, 8–10).

„Szeretettel szívemben az apák iránt Izraelben, hadd javasoljak tíz konkrét módot, melyek által az apák gyermekeik lelki vezetői lehetnek:

4. Menjete el „apa-lánya randevúkra”, és „apa-fia kirándulásokra” a gyermekeitekkel! Menjete el családotul kempingezni és kirándulni, meccsre és próbákra, iskolai programokra stb.! Mindent mássá tesz az, ha apa ott van.

5. Teremtsétek meg a családi üdülések, utazások és kirándulások hagyományait! Ezeket az emlékeket soha nem fogják elfelejteni a gyermekeitek” (in Conference Report, Oct. 1987, 62–63; vagy *Ensign*, Nov. 1987, 51; *To the Fathers in Israel*, 8–9).

Hugh B. Brown elnök

„A címe: »Mikor kudarc a siker?«

Amikor alacsonyabban teljesítesz, holott a magasabb is lehetséges,

Amikor nem vagy tisztább, nemesebb, nagyobb ember a munkád eredményének hatására,

Amikor csak azért élsz, hogy egyél és igyál, jól szórakozzál, és pénzt halmozz fel, akkor a siker kudarc.

Amikor nem tartasz nagyobb értéket a jellemedben, mint az irattárcádban,

Amikor a vágyaidra való törekvésed eltiporta mások vágyait, és összetörte mások reményeit,

Amikor a több pénzre, több földre, több házra és vagyona való éhség vált legnagyobb szenvedélyeddé,

Amikor a hivatásod fizikailag ronccsá tett: az »idegek« és levertség áldozatává,

Amikor a munkádba való belefeledkezés gyakorlatilag elidegenített téged a családodtól,

Amikor a pénzsóvárságod elsötétítette és megbénította a feleséged életét, és megfosztotta őt az önkifejezéstől, a szükséges pihenéstől és szabadidős tevékenységektől, a szórakozás bármilyen formájától,

Amikor a hivatásodnak szentelt önző odaadás minden együttérzést és barátkozást elfojtott az életedben,

Amikor nem kerekedsz felül a hivatásodon, amikor nem vagy nagyobb emberként, mint ügyvédként, kereskedőként, orvosként vagy tudósként,

Amikor azzal mentegetőzöl, hogy soha nem volt időd barátságokat, udvariasságot vagy jó modort kialakítani,

Amikor menet közben elvesztetted az önbecsülésed, a bátorságod, az önuralmad vagy a férfiasság bármilyen jellemvonását, akkor a siker kudarc volt.”

(In Conference Report, Apr. 1969, 113.)

Thomas S. Monson elnök

„Túlságosan gyakorta hisszük tévesen azt, hogy a gyermekeinknek több dologra van szükségük, amikor csendes könyörgésük valójában arra irányul, hogy több időt fordítsunk rájuk. A pénz felhalmozása és a javak gyűjtögetése meghazudtolja a Mester tanításait:

»Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is« [Máté 6:19–21]” (in Conference Report, Apr. 1994, 80; vagy *Ensign*, May 1994, 62).

Mark E. Petersen elder

„Túl nagy kérés lenne, hogy minden hétfőn tartssunk családi estet, és ott tanítsuk meg családunknak a tiszta élet értékét szórakozás és tanítás által?” (in Conference Report, Apr. 1980, 96; vagy *Ensign*, May 1980, 70)

Thomas S. Monson elder

„Házunk legyen a *rend háza*. »Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratra« (Prédikátor 3:1), tanácsolta a Prédikátor. Ez az életünkre is igaz. Szakítsunk időt a családukra, a munkára, a tanulásra, a szolgálatra, a szabadidős tevékenységekre, önmagunkra – de mindenekelőtt Krisztusra” (in Conference Report, Apr. 1984, 22; vagy *Ensign*, May 1984, 18).

L. Tom Perry elder

„Ha megadatna nekem, hogy újra fiatal család vegyen körül, akkor eltökélném, hogy több időt szakítok rájuk. [...]

A szombat különleges tevékenységi nap lenne, melyet két részre osztanánk: először, időt szánunk rá, hogy megtanítsuk a gyermekeinknek a munka áldását, hogy miként gondozzák és tegyék jobbá az otthont, az udvart, a kertet, a földet; másodsor, időt szánunk a családi tevékenységekre, hogy családi örökséget építsünk azokból a dolgokból, melyeket a legjobban szeretünk együtt csinálni” (in Conference Report, Oct. 1980, 8–9; vagy *Ensign*, Nov. 1980, 9).

„Dr. Nick Stinnett a Nebraska Egyetemről nagyon érdekes előadást tartott a Családi Kapcsolatok Nemzeti Tanácsának éves gyűlésén, melynek »Az erős családok jellemzői« címet adta. [...] [Az egyik gondolata így hangzott:]

Egy erős család jelentős mennyiségű időt tölt együtt, miközben játszanak, dolgoznak, esznek vagy szórakoznak. Bár a családtagoknak megvan a saját érdeklődési körük, mégis elegendő időt találnak arra, hogy együtt legyenek” (in Conference Report, Apr. 1983, 107; vagy *Ensign*, May 1983, 79).

„Alakítsatok ki olyan szokásokat a családokban, amelyek összehoznak benneteket, mert azok kifejezik az egymás iránti odaadásotokat, szereteteiteket és támogatásotokat. [...] Ha családként éljük meg ezeket az eseményeket, az segíteni fog nekünk egy sziklára helyezett alapot építeni” (in Conference Report, Apr. 1985, 29; vagy *Ensign*, May 1985, 23).

„Erősítsétek meg kapcsolataitokat a családi tevékenységek által” (in Conference Report, Apr. 1994, 48; vagy *Ensign*, May 1994, 36).

„Lehi álmának erről a részéről szeretnék ma beszélni. A nagy és tágas épületből hallható aktuális kiáltások

arra csábítanak minket, hogy e világ dolgainak birtoklásáért versengjünk. Azt gondoljuk, nagyobb otthonra van szükségünk, három autót befogadó garázzsal, és mellettük még egy kocsi, amit csak hétvégenként használunk. [...] E használati tárgyakat gyakran kölcsönre vásároljuk, nem gondolván előre a jövőbeli szükségleteink kielégítésére. Vágyaink azonnali kielégítésének következményei a túlterhelt csőd-bíróságok, és az olyan családok, akiket túlságosan lefoglalnak anyagi terheik” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1995, 45; vagy *Ensign*, Nov. 1995, 35).

James E. Faust elder

„Alakítsatok ki családi hagyományokat! A családok egyik nagy ereje a saját hagyományaikban rejlik, melyek közé számos dolog tartozhat: különleges alkalommá varázsolni a gyermekek megáldását, a keresztlőket, a papságba történő elrendeléseket, a születésnapokat, a horgászásokat, a karácsonyesti betlehemi játékokat, a családi esteket és így tovább. Minden család hagyományai egyedülállóak, és azok nagymértékben az anya hatására alakulnak ki” (in Conference Report, Apr. 1983, 58; vagy *Ensign*, May 1983, 41).

Russell M. Nelson elder

„Ha a házasság az élet legfőbb kapcsolata, akkor bizony fő időt követel!” (in Conference Report, Apr. 1991, 27; vagy *Ensign*, May 1991, 23)

Marion D. Hanks elder

„Aki hisz, az tudja, hogy tartozik valahová. De azt is éreznie kell, hogy ő egy csoport fontos és elfogadott tagja. A fiatalok olyan szülőket és családot szeretnének és érdemelnek, akikre büszkék lehetnek. Azon képességüket, hogy valamire való ember váljon belőlük, nagyban befolyásolja egy ilyen család hiánya vagy jelenléte, valamint azon kihívásuk elfogadása, hogy ama család közreműködő, felelősségteljes tagjai legyenek. A jó család befolyását nagyszerűen illusztrálja az alábbi, ismeretlen forrásból származó történet:

»Csodálatos októberi nap volt. A férjem, Art és én lenn voltunk a kikötőnél, hogy segítsünk Don barátunknak partra vonszolni a csónakját. Art sóvárogva jegyezte meg, hogy messze van még a jövő nyár, amikor mind újra elkezdhetünk vitorlázni. – Nektek is el kellene kezdeni síelni, ahogyan a mi családuknak is tette, hogy egész évben tudjatok szórakozni – mondta Don.

– Nem túl drága multság az? – kérdeztem.

– Don kihúzta magát és elmosolyodott. – Ez a vicc az egészben – mondta. – Régimódi házban lakunk: lábas fürdőkádunk van, meg ilyesmi. Évek óta gyűjtünk rá, hogy felújítsuk a fürdőszobánkat. De minden évben kivesszük a pénzt a bankból, és elutazunk néhány családi sítúrára. A legidősebb fiunk jelenleg a katonaságban szolgál, és gyakran megemlíti a leveleiben, hogy milyen egyszerűen éreztük magunkat azokon a túrákon. Tudjátok, el sem tudom képzelni, hogy ezt írja a levelében: »Nahát, milyen klassz fürdőszobánk van, nem igaz?« (in Conference Report, Apr. 1968, 57).

„Néhány héttel ezelőtt hallottam, amint egy cövekelnök arra intette a népét, hogy építsenek erős családokat, és élvezzék annak gyümölcseit. Nagyszerű beszéd volt. A legjobb része szerintem az a történet volt, amelyik a család sítúrájáról számolt be, amikor is a négyéves gyermek is fel szeretett volna menni a család többi tagjával a hegy tetejére, hogy lesíeljen onnan. Amikor felértek, kiderült, hogy csak nagyon lassan fog tudni lecsúszni onnan, mert a pálya túl meredeknek bizonyult az ő korához és tapasztalathoz. Az édesanya kezdte el kísérni négyéves fiát a hegyen lefelé, ám a tizenéves fia önként átvállalta a szerepet, és szeretettel terelgette a kisöccsét ahelyett, hogy maga is lendületesen lesíklott volna. Vidáman feláldozta azt a kört, megáldva az egész családot a szeretet, törődés és nagyrabecsülés édes lelkületével” (in Conference Report, Apr. 1971, 130; vagy *Ensign*, June 1971, 91–92).

Joe J. Christensen elder

„*Tartsátok életben az udvarlásotokat!* Szakítsatok időt arra, hogy közös tevékenységekben vegyetek részt – csak ti ketten. Bár fontos családként együtt lenni a gyermekeitekkel, szükségetek van hetente egy kis időre, amikor csak ketten vagytok. Ha ezt betervezitek, akkor az tudatja majd gyermekeitekkel, hogy annyira fontosnak érzitek a házasságotokat, hogy ápolni szeretnétek azt. Ez elkötelezettséget, tervezést és időbeosztást igényel” (in Conference Report, Apr. 1995, 86; vagy *Ensign*, May 1995, 65).

Dean L. Larsen elder

„A házasságok nem válnak automatikusan sikeressé. Azok, akik boldog, biztonságos, sikeres házasságot

építenek ki, megfizetik az árát. Folyamatosan dolgoznak rajta. [...]

Keressetek olyan tevékenységeket, melyeket szívesen végeztek együtt, és rendszeresen végezzétek azokat. Értékeljétek egymás tehetségét, és támogassátok és fejlesszétek azokat.

Nemrég egy bölcs püspök azt mondta nekem, hogy minden péntek este randevúzik a feleségével. Az idősebb gyermekek tudják, hogy minden péntek este vigyázniuk kell a kisebb gyermekekre. Ez egy hagyomány, melyet a szüleikkel együtt élveznek” („Enriching Marriage”, *Ensign*, Mar. 1985, 20, 23).

Vaughn J. Featherstone püspök

„Végezzetek olyan szórakoztató tevékenységeket, melyek nem járnak anyagi költségekkel, hanem mély nyomot hagynak a gyermekeitekben” („Food Storage”, *Ensign*, May 1976, 117).

J. Richard Clarke püspök

„Na és mi a helyzet a szabadidőnkkel? Az, hogy miként használjuk a szabadidőnket, legalább annyira fontos az örömünkhöz, mint a hivatásbeli törekvéseink. A szabadidő megfelelő használata megfontolt ítélőképességet kíván. A szabadidőnk lehetőséget nyújt arra, hogy lelkileg, szellemileg és testileg is megújuljunk. Ez a hódolat, a család, a szolgálat, a tanulás és a tartalmas szabadidős tevékenységek ideje. Összhangot hoz az életünkbe” (in Conference Report, Apr. 1982, 112; vagy *Ensign*, May 1982, 78).

Barbara B. Smith nőtestvér

„Egy dolgozó anya könnyen abba a kísértésbe eshet, hogy különleges kirándulásokat és játékos tevékenységeket szervezzen gyermekei számára az úgynevezett »hasznos« időtöltés címszó alatt. De sokan tisztában vannak azzal, milyen veszélyt rejteget, ha torz képet mutatnak nekik az életről azáltal, hogy az összes együtt töltött időt szórakozással töltik. Fontos, hogy a gyermekek lássák a munka és a játék közötti elengedhetetlen egyensúlyt. Tudniuk kell, hogy a különleges események sokkal jelentőségtelesebbek, amikor napi rutint vezetnek be, és amikor elvégzik a kijelölt feladataikat” (in Conference Report, Apr. 1982, 114; vagy *Ensign*, May 1982, 80).

AZ ÖRÖKKÉVALÓ CSALÁD

Robert D. Hales elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Conference Report, Oct. 1996,
86–90; vagy Ensign, Nov. 1996,
64–68

Az örökkévaló családok tana

Azokhoz szeretnék szólni, akik szeretnének többet tudni az örökkévaló családokról, valamint arról, hogy a családok örökké együtt lehetnek. Egy évvel ezelőtt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Kvóruma kiadott egy családról szóló kiáltványt a világnak. Ez összefoglalja azokat az örökkévaló evangéliumi tantételeket, melyeket már az írott történelem kezdete, sőt már a föld teremtése előtt óta tanítanak.

A család tana a mennyei szülőknél kezdődik. Legfőbb vágyunk, hogy hozzájuk hasonlóvá váljunk. Pál apostol azt tanította, hogy Isten a lelkünk atyja (lásd Zsidók 12:9). A kiáltványban ezt olvashatjuk: „A halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és a lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket.” A kiáltvány továbbá azt is kijelenti a világnak, hogy „hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében” („A Család: Kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Isten már a kezdetek kezdetén megalkotta a családot, és örökkévalóvá tette azt. Ádám és Éva a házasságukban az időre és az örökkévalóságra lett egymáshoz pecsételve:

„És minden dolog megerősített Ádámnak, szent szertartás által, és sor került az evangélium prédikálására, és rendelet született, hogy legyen az jelen a világban, annak végéig; és ez így volt” (Mózes 5:59).

„És Ádám megismerte feleségét, és ő fiaikat és leányokat szült neki, és elkezdtek sokasodni és betölteni a földet” (Mózes 5:2).

Maga a Szabadító is erről a szent házassági szövetségről és ígétről beszélt, amikor felhatalmazást adott a tanítványainak arra, hogy a mennyben is kössék meg a földön kötött szövetéseket:

„És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz” (Máté 16:19).

Az örökkévaló családok ígérete ezen utolsó napokban 1829-ben állítottatott vissza, amikor a melkisédeki papság hatalmai visszaállították a földre. Hét évvel később a Kirtland templomban a pecsételők szertartásának elvégzéséhez szükséges kulcsok állítottak vissza, ahogyan azt a Tan és a szövetségekben feljegyezték:

„Illés próféta állt előttünk, aki a halál megízlelése nélkül vitetett a mennybe, és azt mondta:

Íme teljesen elérkezett az idő, amelyről Malakiás szája szólt...

Kezetekbe adatnak tehát ennek az adományozási korszaknak a kulcsai” (T&Sz 110:13–14, 16).

E kulcsok és a papsági hatalom visszaállításával vált lehetővé minden arra érdemes személynek az, hogy elnyerje az örökkévaló családok áldásait. „Igen, ezrek és tízezrek szíve örül majd nagyon a kiáradó áldások, valamint azon felruházás következtében, amellyel szolgálaim e házban felruháztatnak” (T&Sz 110:9).

A pecsételések ígéretei és követelményei

Milyen ígéret jár a templomokban végzett eme pecsételésekkel? Az Úr felvázolja az ígéretet és a követelményeket ezekben a szent versekben:

„Továbbá, bizony mondom nektek, ha egy ember feleséget vesz magának szavam által, amely az én törvényem, és az új és örök szövetség által, és azt megpecsételi számukra az ígéret Szent Lelke az által, akit felkentek, akinek kijelöltem ezt a hatalmat és e papság kulcsait; és azt mondják nekik – Elő fogtok jönni az első feltámadáskor; és ha ez az első feltámadás után van, a következő feltámadáskor; és trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet fogtok örökölni – akkor beíratik az Élet Könyvébe, mely a Bárányé...; és az teljességgel érvényes lesz, amikor kikerülnek a világból; és akkor elhaladnak az odaállított angyalok és az istenek mellett felmagasztosulásukig és dicsőségükig minden dologban, amint az

meg lett pecsételve a fejükön, amely dicsőség magjaik teljessége és folytatása lesz örökkön örökké” (T&Sz 132:19).

Amint ez a szentírás is tanítja, egy örökkévaló kötelék nem jön létre csupán a templomban kötött pecsételõ szövetségek eredményeképp. Ebben az életben tanúsított viselkedésünk fogja meghatározni, kik leszünk az eljövendõ örökkévalóságban. Ahhoz, hogy elnyerjük a Mennyei Atyánk által számunkra biztosított pecsételõ áldásait, be kell tartanunk a parancsolatokat, és úgy kell élnünk, hogy családunk velünk akarjon lenni az örökkévalóságban. A földön fennálló családi kapcsolataink alapvetõ fontosságúak, ám családunkra gyakorolt hatásuk még lényegesebb, mely nemzedékeken keresztül folytatódik itt a halandóságban és majd az örökkévalóságban át.

Mindenki másnál jobban szeresd házastársadat

Isteni parancsolat követeli meg, hogy a házastársak mindenkinél jobban szeressék egymást. Azt mondta az úr: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és õhozzá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22). A kiáltvány kimondja:

„Isten terve szerint az apáknak szeretben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteirõl és annak védelmérõl. [lásd T&Sz 83:2–4; 1 Timótheus 5:8]. [Isten terve szerint] az anyák elsõsorban gyermekeik gondozásáért felelõsek.” Isten terve szerint a férj és a feleség egyenlõ partnerek a házasságukban és a szülõi felelõsségekben. Isten közvetlen parancsolata szerint „a szülõk szent kötelessége, hogy... arra tanítsák [gyermekeiket], hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedõ állampolgárok legyenek” (Liahóna, 2010. nov. 129.; kiemelés hozzáadva; lásd Móziás 4:14–15; T&Sz 68:25–28).

Sátán arra irányuló erõfeszítései, hogy elpusztítsa a családot

Mivel a család fontos szerepet játszik a boldogság örökkévaló tervében, így Sátán komoly erõfeszítéseket tesz azért, hogy elpusztítsa a család szentségét, lealacsonyítsa a férfiak és a nõk szerepének jelentõségét, erkölcsi tisztátalanságra, valamint az erkölcsi tisztaság szent törvényének megszegésére

buzdítson, továbbá meggátolja a szülõket abban, hogy fontossági sorrendjük elsõ helyére kerüljön a gyermekek világrahozatala és felnevelése.

A családi egység oly alapvetõ szerepet tölt be a szabadulás tervében, hogy Isten arra figyelmeztette azokat „az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten [a Teremtõjük] elõtt. A család széthullása õsi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre” (Liahóna, 2010. nov. 129.).

Szabadítsuk meg a családokat, ne csak saját magunkat!

Míg az egyéni szabadulásunk az egyéni engedelmességünkön múlik, egyaránt fontos, hogy megértsük, hogy mindannyian egy család fontos és nélkülözhetetlen tagjai vagyunk, és hogy a legnagyobb áldásokat kizárólag egy örökkévaló családon belül nyerhetjük el.

Amikor a családok Isten elképzelése szerint mûködnek, a bennük található kapcsolatok a legértékesebbek a halandóságban. Az Atya terve az, hogy a családi

szerepet és kapcsolatok az örökkévalóságokban is folytatódjanak. Egynek lenni egy családban a családtagokról való gondoskodás, a szeretet, a felemelés és a megerõsítés nagy felelõsségét hordozza, hogy mindenki igazlelkûen kitarthasson mindvégig a halandóságban, és együtt élhessenek az örökkévalóságban. Nem

elég csak saját magunkat megszabadítani. Éppen ilyen fontos, hogy a szülõk, fivérek és nõvérek is megszabaduljanak a családjukban. Ha egyedül térünk haza Mennyei Atyánkhoz, meg fogja kérdezni: „Hol van a család többi tagja?” Ezért tanítjuk, hogy a családok örökkévalók. Egy egyén örökkévaló természete a család örökkévaló természetévé válik.

A családok felkészítenek bennünket az örök életre

A halandóságban élõk gyakran elgondolkodnak testünk és lelkünk örökkévaló természetének kérdésén. Minden ember, aki valaha is élni fog a földön, egy emberi család tagja és Isten, a mi szeretõ Mennyei Atyánk örökkévaló gyermeke. A születés, valamint a halandóság során megízlelt halál után mindannyian fel fogunk támadni Jézus Krisztus engesztelése által, aki Istennek, az Atyának az

Mindannyian egy család fontos és nélkülözhetetlen részei vagyunk.

Egyszülött Fia. Isten törvényeinek, szertartásainak és parancsolatainak való egyéni engedelmségünkől függően minden halandó elnyerheti az örök élet áldását; azaz, hogy visszatérjen Mennyei Atyánk és az Ó Fia, Jézus Krisztus jelenlétébe, velük együtt éljen, és örök gyarapodásban legyen része az eljövendő örökkévalóságban. A templomi szertartásokban található szent szövetségek megkötése és betartása által az egyének visszatérhetnek Isten jelenlétébe, és újra együtt lehetnek a családjukkal az örökkévalóságra.

Az otthon az, ahol felnevelnek bennünket, és ahol felkészítenek minket a halandó életre. Továbbá ez az a hely, ahol felkészítjük magunkat a halálra és a halhatatlanságra azon hitünkre és ismeretünkre alapozva, hogy van élet a halál után, nem csupán az egyének, hanem a családok számára is.

Egy halálos betegségben szenvedő barát hite

A családok örök természetéről szóló evangéliumi tantételek legnagyobb leckéit sokszor úgy tanuljuk meg, hogy megfigyeljük, az egyház tagjai miként alkalmazzák az evangéliumi tantételeket az életükben és az otthonukban, amikor megpróbáltatásokkal néznek szembe. Az elmúlt évben tanúja voltam az öröm azon áldásának, melyben azoknak van részük, akik tisztelik és nagyra becsülik az örökkévaló családokról szóló evangéliumi tanításokat az életükben fellépő megpróbáltatások idején.

Néhány hónappal ezelőtt lehetőségem volt meglátogatni egy férfit, akinél halálos betegséget diagnosztizáltak. Odaadó papságviselőként szembesülnie kellett a halandóság valóságával. Mindazonáltal erőre lelt a Szabadító példájában, aki az Úr imájában ezt mondta: „Ti azért így imádkozzatok: ...legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” (Máté 6:9–10). A barátom bátorságot nyert tudván, hogy miközben Jézusnak óriási fájdalmat és szenvedést kellett kiállnia a Gecsemáné kertjében az engesztelő áldozat véghezvitele során, ezeket a szavakat szólta: „Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod” (Máté 26:42).

A barátom megtanulta elfogadni e kijelentést, „legyen meg a Te akaratod”, miközben szembenézett a saját megpróbáltatásaival és gyötrelmeivel. Az egyház hithű tagjaként most szembekerült néhány komoly aggodalommal. Az alábbi kérdései különösen megindítóak voltak: „Megtettem mindent, amit meg kellett volna tennem azért, hogy hithűen kitartsak mindvégig?” „Milyen lesz a halál?” „A

családom vajon felkészült arra, hogy megálljanak a hitben, és önellátóak legyenek, amikor én már nem leszek velük?”

Lehetőségünk volt átbeszélni mind a három kérdést. Ezek világosan meg vannak válaszolva a Szabadítónk által tanított tanban. Átbeszéltük, miként törekedett egész életében arra, hogy hithűen éljen, hogy megtegye, amit Isten kért tőle, hogy becsületes legyen az embertársaival és mindenki mással szemben, hogy gondoskodjon a családjáról és szeresse őket. Hát nem ezt jelenti a mindvégig kitartás? Beszéltünk arról, mi történik közvetlenül a halál után, arról, mit tanított nekünk Isten a lélekvilágról. Ez a mennyország és boldogság helye lesz azok számára, akik igazlelkű életet éltek. Ez nem olyan dolog, amitől félni kellene.

A beszélgetésünk után összehívta a feleségét és a tág családi körét – gyermekeket és unokákat –, hogy ismét tanítsa őket az engesztelés tanáról, és arról, hogy mindannyian fel fogunk támadni. Mindenki megértette – amint azt az Úr is mondta –, hogy bár az ideiglenes elválást gyászolni fogjuk, nem éri bánat azokat, akik az Úrban halnak meg (lásd Jelenések 14:13; T&Sz 42:46). Az áldásában azt a vigaszt és megerősítést ígérték neki, hogy minden rendben lesz, hogy nem érez majd fájdalmat, hogy lesz még ideje felkészíteni a családját a távozására, sőt azt is, hogy tudni fogja távozásának idejét. A család elmesélte nekem, hogy a halála előtti éjszakán azt mondta nekik, hogy a következő napon eltávozik. Másnap délután az egész család ott állt az ágyánál, amikor békésen elhunyt. Ez az a vigaszt és enyhülés, amelyben akkor van részünk, amikor megértjük az evangéliumi tervet, és tudjuk, hogy a családok örökkévalóak.

Az evangéliumi tanok megvigasztalnak egy fiatal özvegyet

Hasonlítsátok össze ezeket az eseményeket egy esettel, mely akkor történt velem, amikor a húszas éveimben járó fiatalember voltam. Miközben a légi-erőnél szolgáltam, az egyik pilóta a századomból lezuhant egy hadgyakorlat során, és életét veszítette. Engem jelöltek ki arra, hogy elkísérjem elesett bajtársamat utolsó útján az otthonába, Brooklynba, ahol eltemetik majd. Nekem jutott a megtiszteltetés, hogy a temetési szertartás során a családja oldalán állhattam, és a kormányt képviselve átnyújthattam a zászlót gyászoló özvegyének a sírnál. A temetési szertartás sötét és komor volt. Említést sem tettek a

jóságáról vagy az érdemeiről. Egyszer sem mondták ki a nevét. A szertartás végeztével az özvegye odafordult hozzám, és ezt kérdezte: – Bob, mi fog valójában történni Donnal? Ekkor lehetőségem volt arra, hogy feltárjam neki a feltámadás édes tanát, valamint annak valóságát, hogy ha megkeresztelkednek, és a templomban összepecsételtetnek az időre és az örökkévalóságra, akkor örökre együtt lehetnek. Az asszony mellett álló lelkész így szólt: – Ez a leggyönyörűbb tan, amit valaha is hallottam.

Jézus Krisztus evangéliumának teljessége nagy vigaszt nyújt a halandóság nehézségekkal telt időszakában. Fényt hoz a sötétségbe, és lecsendesíti az aggodalmakat. Örök reményt ad a halandóság gyötrelmei közepette. Több ez egy csodálatosan szép tannál. Annak valósága ez az életünkben, hogy ha engedelmessé válunk és elnyerjük az Isten által nekünk adott örök jutalmakat, ha közeledünk Hozzá, és magunkévá tesszük az örök tant, akkor áldottak leszünk.

Egy haldokló ember hite az örökkévaló családokban

Egy másik eset, ami megérintette az életemet, nemrégiben történt, amikor egy fiatal ember egy halálos betegség következtében életét veszítette. Tudta, hogy betegsége miatt először el fogja veszíteni kézügyességét, majd járóképességét és beszéd-készségét, és végül a légzőrendszere is felmondja a szolgálatot. De hitt abban, hogy a családok örökkévalóak. Ezzel az ismerettel felvértézve videofelvételeket készített minden egyes gyermeke számára, hogy majd szólhasson hozzájuk akkor is, miután már eltávozott. Olyan felvételek voltak ezek fiai és leányai számára, amelyeket az életük fontos, szent eseményein, mint például a keresztlőjükön, a papsági elrendelésükön és az esküvőjükön játszhattak majd le nekik. Egy édesapa gyengéd szeretetével szólt hozzájuk, akit tudta, hogy bár a családjuk örökkévaló, egy ideig nem lehet közöttük fizikailag, ám lelkileg soha nem hagyja el őket.

A rendíthetetlen özvegyek és özvegyemberek, valamint gyermekeik által mutatott hit példái, miután elvesztettek egy társat vagy szülőt, mindannyiunkra ösztönzően hat. Nagyszerű leckéket tanulhatunk, amikor megfigyeljük a hitüket és az engedelmisségüket, miközben arra töreksenek, hogy hithűek

maradjanak, hogy egyszer újra együtt lehessenek családként az örökkévalóságon keresztül.

Az evangélium világosságot és reményt hoz

Ama tan ismerete és megértése, hogy Isten él, hogy Jézus a Krisztus, és hogy lehetőségünk van feltámadni és Isten, az Atya, valamint az Ő Fia, Jézus Krisztus jelenlétében élni, segít nekünk átvészelnünk az olyan tragikus eseményeket, melyeket máskülönben képtelenek lennénk elviselni. E tan megcsillantja a remény sugarát a máskülönben sötét és kietlen világban. Megválaszolja azokat az egyszerű kérdéseket, hogy honnan jöttünk, miért vagyunk itt, és hová megyünk. Ezek olyan igazságok, melyeket tanítanunk és alkalmaznunk kell az otthonunkban.

Isten él. Jézus a Krisztus. Az Ő engesztelésén keresztül mindannyiunknak lehetősége lesz feltámadni. Ez nem csupán egyéni áldás; ez sokkal több annál. Ez egy áldás mindannyiunk és a családjuk számára is. Azért imádkozom, hogy örökké hálásak legyünk azért, hogy Isten, az Örökkévaló Atya, és az Ő Fia, Jézus Krisztus jelenlétében élhetünk majd, hogy együtt lehetünk az eljövendő örökkévalóságban, hogy megérthessük az örömet, és hogy ne csupán tanítsuk e tant, hanem hűen éljünk a szerint az életünkben és a családjukban, Jézus Krisztus nevében, ámen.

A CSALÁD

Henry B. Eyring elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

CES fireside for college-age young adults, 5 Nov. 1995; vagy To Draw Closer to God, 157–73

Jézus Krisztus evangéliumának Joseph Smith által történt visszaállításától 1995. szeptember 23-ig Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza csupán négy alkalommal adott ki kiáltványt. Több mint tizenöt éve adták ki a legutóbbit, amely az egyház, fennállásának 150 éve során tett fejlődéséről számolt be. Így el tudjátok képzelni, milyen fontos hangsúlyt fektet Mennyei Atyánk e legújabb kiáltvány témájára.

Mivel Atyánk szereti gyermekeit, nem hagyja, hogy csak találgassunk olyan dogákkal kapcsolatban,

amelyek leginkább számítanak az életben, ahol figyelmünk boldogságot, közönyösségünk szomorúságot hozhat. Néha sugalmazás által közvetlenül szól az emberhez. Mindemellett azonban a szolgálain keresztül is szól hozzánk. Ámós próféta régen feljegyzett szavával szólva: „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálainak, a prófétáknak” (Ámós 3:7). Azért teszi ezt, hogy még azok is, akik nem képesek sugalmazást kapni, tudhassák – ha odafigyelnek –, hogy az igazat mondták nekik, és figyelmeztették őket.

A kiáltvány címe így hangzik: „A Család: Kiáltvány a világhoz – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa” (lásd *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Három olyan dolog is található a címben, amelyen érdemes alaposan elgondolkodnunk. Először, a kiáltvány tárgya: a család. Másodszor, a közönség, ami az egész világ. Harmadszor pedig: azokat, akik ezt kijelentik, prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk. Ez azt jelenti, hogy a családnak fontosabbnak kell lennie számunkra, mint bármi, amit el tudunk képzelni, hogy a kiáltványban foglaltak bárkinek segítséget nyújthatnak a világon, és hogy a kiáltvány ráillik az Úr azon ígéreteré, hogy: „akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38).

Mielőtt együtt meghallgatnánk a kiáltvány szövegét, a cím elmond nekünk valamit arról, hogy miként készüljünk fel. Előre láthatjuk, hogy Isten nem csupán elmond majd nekünk néhány érdekes dolgot a családról; azt fogja elmondani nekünk, hogy milyennek kell lennie egy családnak, és miért. És már most tudhatjuk, hogy könnyen hatalmába keríthetnek az ehhez hasonló gondolatok: „Ez olyan magas norma, én pedig olyan gyenge vagyok, hogy soha sem remélhetek ilyen családot.” Azért támadhatnak ilyen érzéseink, mert Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus azt akarják, hogy olyanná váljunk, mint ők, hogy családokban élhessünk velük együtt örökre. E szándékukat az alábbi egyszerű kijelentésből ismerjük:

„Ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Az örök élet azt jelenti, hogy olyanná válunk, mint az Atya, és hogy családokban élünk boldogságban és örömben az örökkévalóságon át, így természetesen a kívánsága minden erőnket meghaladó segítséget igényel majd. Az alkalmatlanság ezen érzése

megkönnyítheti, hogy megbánjuk a bűneinket, és hogy készek legyünk az Úr segítségére támaszkodni.

Annak ténye, hogy a kiáltvány az egész világnak szól – minden embernek és kormányának –, biztosít minket arról, hogy nem kell lesújtva éreznünk magunkat. Akárhány is legyünk, bármily nehéz körülmények között is éljünk, tudhatjuk, hogy amit az Atyánk azért parancsol nekünk, hogy érdemessé váljunk az örök élet áldásaira, nem fogja meghaladni a képességeinket. Nagyon igaz az állítás, amit egykor egy fiatal fiú mondott, mikor egy látszólag lehetetlen feladattal találta magát szemben:

„Tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsol nekik” (1 Nefi 3:7).

Talán hittel imádkozunk azért, hogy megtudjuk, mit kell tennünk, és eltökélten kell imádkoznunk azért, hogy engedelmeskedjünk. De igenis tudhatjuk, mit kell tennünk, és biztosak lehetünk abban, az Úr elkészítette számunkra az utat. Miközben elolvassuk, mit mond nekünk a kiáltvány a családról, számíthatunk rá, sőt számítanunk is kell rá, hogy az elménkbe sugalmazás érkezik arra vonatkozóan, hogy mit tegyünk, és bizonyosak lehetünk abban, hogy ez lehetséges.

A kiáltvány így kezdődik:

„Mi, az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.”

Képzeljétek azt, hogy kisgyermek vagytok, hogy először halljátok ezeket a szavakat, és elhiszitek, hogy igazak. Ez hasznos hozzáállás lehet, valahányszor Isten szavát olvassuk vagy halljuk, mert Ő ezt mondta nekünk: „Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba” (Lukács 18:17).

Egy kisgyermek biztonságban érezné magát, amikor azt hallja, hogy a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el. Egy gyermek tudná, valóra válhat az a vágya, hogy megkapja mind egy apa, mind pedig egy anya szeretetét – melyek különállóak ugyan, de valahogyan mégis tökéletesen kiegészítik egymást –, mert az egy örökkévaló minta, a boldogság mintája. A gyermek ugyancsak nagyobb

biztonságban érezné magát tudván, hogy Isten segíteni fog anyának és apának megoldani a nézeteltéréseket és szeretni egymást, ha kéri a segítségét és próbálkoznak. Világszerte az összes gyermek azért imádkozna Istenhez, hogy segítségért könyörögjön a szülők és a családok számára.

Ugyanilyen módon olvassátok a kiáltvány következő szavait, mintha kisgyermekek lennétek:

„Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és a lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhesenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelékek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára azt, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.”

Ezeknek az igazságoknak a megértése meg kell könnyítse számunkra, hogy úgy érezzük magunkat, mint egy kisgyermek, nemcsak akkor, amikor a kiáltványt olvassuk, hanem az egész életünkön át, hiszen gyermekek vagyunk – és milyen családban, milyen szülőktől! Elképzeljük magunkat, ahogyan a mennyei otthonukban együtt voltunk – hosszabb ideig, mint gondolnánk – olyan szülők fiai és leányaiként, akik ismertek és szerettek minket. Most azonban azt is el tudjuk képzelni, hogy ismét otthon vagyunk a mennyei szüleinkkel azon a csodálatos helyen, nem csupán fiak és leányokként, hanem férj és feleségként, apa és anyaként, nagypapa és nagymamaként, fiú-és leányunokaként, örökre összekötve egy szerető családként. És azt is tudjuk, hogy a halandóság előtti világban férfiak és nők voltunk, egyedülálló ajándékokkal rendelkezvén a nemünknek köszönhetően, és hogy a lehetőség, hogy házasodjunk és eggyé váljunk, szükséges volt számunkra ahhoz, hogy megízleljük az örök boldogságot.

E képpel az elménkben soha nem jut majd eszünkbe azt gondolni: „Talán nekem nem is kell az örök élet. Talán éppen olyan boldog leszek egy másik helyen is a halál utáni életben. Azt hallottam, hogy még a legalacsonyabb királyság is gyönyörűbb, mint bármi, amit valaha is láttunk.”

A célnak nemcsak az elménkben, hanem a szívünkben is ott kell lennie. Mi örök életet szeretnénk családokban. Nem csak akkor akarjuk, ha éppen sikerül azt elérnünk, és nem akarunk semmi más sem, ami csupán megközelíti az örök életet. Örök életet akarunk, bármekkora erőfeszítésbe, fájdalomba és áldozatba kerüljön is az. Valahányszor abba a kísértésbe esnénk, hogy az örök életet csupán a reményünkkel tegyük, ne pedig célkitűzéssé, gondoljunk arra az épületre, amelyet néhány héttel ezelőtt láttam.

Bostonban voltam. Nostalgiaiból felsétáltam a panzió bejáratához, ahol akkor laktam, amikor találkoztam Kathleennel, aki most a feleségem. Nagyon régen volt, így hát egy kicsit rozzantabb házra számítottam, mint akkor volt, hiszen én is rozzantabbnak látszom. Meglepetésemre azonban a házat újrafestették és felújították. Egy egyetem megvásárolta a korábbi tulajdonostól, a Sopers családtól, akik a házat panzióként üzemeltették.

Az épület le volt zárva, így nem tudtunk bemenni, hogy megnézzük a legfelső emeleti hátsó szobát, ami egykor az enyém volt. Az árak azóta megváltoztak, úgyhogy biztosan alig hiszitek majd, de a következő árajánlatot kaptam a Sopers családtól: Volt egy nagy szobám fürdővel, bútorozottan, ágyneművel, szobalánnyal, heti hat reggelivel és öt pompás vacsorával, és mindez heti 21 dollárba került. Ráadásul az étel oly bőséges volt, és oly nagy hozzáértéssel készítették el, hogy a háziasszonyt némi ragaszkodással „Soper mamának” hívtuk. Csak az, hogy beszéljek róla nektek, rádöbrent, hogy nem mondtam köszönetet elégszer Mrs. Sopernek, Mr. Sopernek és a lányuknak, hiszen nem lehetett egyszerű minden hétköznap este tizenkét egyedülálló férfit főzni.

Nos, valószínűleg nem hangzik valami vonzóan számotokra a panzió előbbi leírása, és számomra sem. Lehet, hogy abban vannak a legtágasabb szobák, az nyújtja a legjobb szolgáltatást, és a legrendesebb tizenegy férfival laknál együtt, de csupán egy rövid ideig lennének hajlandók ott maradni. Még ha minden képzeletet felülmúlóan gyönyörű lenne is, nem akarnánk ott élni örökre, egyedülállóként, ha csak a leghalványabb emlékekkel

vagy a leghomályosabb látomással is rendelkeznének egy családról, szerető szülőkkel és gyermekekkel, ahhoz a családhoz hasonlóan, amelyből e földre jöttünk, és ahhoz hasonlóan, amelyet rendeltetésünknek megfelelően létre kell hoznunk, és amellyel örökre együtt kell élnünk. Csupán egyetlen helyen lesznek családok: a celesztialis királyság legmagasabb fokozatában. Az az a hely, ahol lenni akarunk.

Egy gyermek, aki hallja és elhiszi e szavakat, egész életén át a szent templomot keresné, ahol a szertartások és a szövetségek fenntartják a családi kapcsolatokat a síron túl is, és arra törekedne, hogy érdemes legyen, és hogy olyan társat találjon, aki szintén érdemessé vált az ilyesfajta szertartásokra. A kiáltvány szavai világosan kijelentik, hogy ezen áldások elnyerése megköveteli a tökéletesedéshez vezető bizonyos tapasztalatok megszerzését. Egy gyermek talán nem érezné elsősre, ám hamar megtanulná, hogy az elhatározások és a próbálkozások csupán gyenge fejlődést eredményeznek a tökéletesség felé. A korról olyan kísértések járnak, melyek bűntudatot okozó cselekedetekre csábítanak. Egy nap minden gyermek érezni fogja e lelkiismeret-furdalásokat, ahogyan mindannyian éreztük már. És azok, akik érzik a bűntudat felbecsülhetetlen értékű érzését és nem tudják lerázni magukról, kétségbe eshetnek, úgy érezvén, hogy az örök élet olyan fejlődést kíván a tökéletesség felé, amely meghaladja a képességeiket. Úgyhogy ti és én elhatározzuk, hogy beszélünk valakivel, aki még nem tudja, amit mi tudunk arról, hogy miként érhető el ez a tökéletesség. Azért tesszük ezt, mert tudjuk, hogy egy nap ők is azt akarják majd, amit mi akarunk, és felismerik, hogy mi a fivérük vagy nővérük vagyunk, és hogy mi ismerjük az örök élet felé vezető utat. Ma és holnap nem lesz nehéz egyháztag misszionáriusnak lenni, ha emlékezetetekben tartjátok azt a jövőbeli pillanatot, amikor ők és mi úgy látjuk a dolgokat, ahogyan valójában vannak.

A kiáltvány néhány további szava különleges jelentéssel bír majd számunkra, tudván mindazt, amit az örök életről tudunk. Ezeket a következő két bekezdésben olvashatjuk:

„Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer, mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között

használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

Kijelentjük, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.”

Egy gyermek, aki elhiszi e szavakat, könnyen kiszúrhatja a felnőttek érvelésekben vétett hibáit. Például úgy tűnik, a bölcs és befolyásos emberek arra fogják a szegénységet és az éhséget, hogy túl sok ember él a föld néhány területén, vagy akár az egész földön. Nagy hévvel érvelnek a születésszabályozás mellett, mintha az boldogságot teremtene az emberek számára. Egy gyermek, aki elhiszi a kiáltvány szavait, tudja, hogy ez nem lehet így, még mielőtt hallaná az Úr következő szavait, melyeket a prófétáján, Joseph Smithen keresztül szólt:

„Mert tele van a föld, és van elég, még marad is; igen, én elkészítettem minden dolgot, és az emberek gyermekeinek önrendelkezést adtam” (T&Sz 104:17).

Egy gyermek látná, hogy Mennyei Atyánk nem parancsolná meg a férfiaknak és a nőknek, hogy házasodjanak össze, majd pedig sokasodjanak és töltsék be a földet, ha a gyermekek, akiket meghívna a halandóságba, kimerítenék a földet. Mivel van elég, és még marad is, az emberi boldogság ellensége, csakúgy, mint a szegénység és éhezés oka nem a gyermekek születése. Az ok az emberi mulasztás, az, hogy nem teszik meg, amit Isten taníthatna nekik, ha kérdeznék Őt és engedelmeskednének neki, mert önrendelkezésük van.

Azt is látnánk, hogy az erkölcsösségre vonatkozó parancsolat, hogy a nemzőerőt kizárólag férj és feleség között használjuk, nem korlátoz bennünket, hanem kiteljesít és felmagasztal. A gyermekeket az Úrtól örököljük ebben az életben, és az örökkévalóságban is. Az örök élet nem csupán azt jelenti, hogy örökre velünk lehetnek a leszármazottaink ebből az életből. Azt is jelenti, hogy örök gyarapodásban lehet részünk. Ez vár tehát azokra közülünk, akik férj és feleségként házasságot kötöttek Isten egy szolgája által, aki rendelkezik azzal a felhatalmazással, hogy elvégezze számunkra a szent pecsételő szertartást. Ezek az Úr szavai:

„Akkor minden dologban úgy tesznek velük, amit csak szolgám reájuk helyez az időben, és mind az örökkévalóságon át; és az teljességgel érvényes lesz, amikor kikerülnek a világból; és akkor elhaladnak az odaállított angyalok és az istenek mellett felmagasztolásukig és dicsőségükig minden dologban,

amint az meg lett pecsételve a fejükön, amely dicsőség magjaik teljessége és folytatása lesz örökkön örökké.

Akkor lesznek istenekké, mert nem lesz végük; tehát örökkévalóságtól örökkévalóságig lesznek” (T&Sz 132:19–20).

Most már láthatjátok, miért adott számunkra Mennyei Atyánk olyan magas normát a nemzöerő használatára vonatkozóan, melynek folytatása az örök élet középpontjában áll. Ennek értékét a következőképpen magyarázta el:

„És ha betartod a parancsolataimat, és mindvégig kitartasz, akkor örök életed lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&Sz 14:7).

Megérthetjük, Mennyei Atyánk miért parancsolja meg nekünk, hogy tiszteljük az életet, és szentként becsüljük az erőt, mely létrehozza azt. Ha nem rendelkezünk ezekkel az érzésekkel ebben az életben, hogyan tudná Mennyei Atyánk megadni azokat számunkra az örökkévalóságban? Az itteni családi élet az az osztályterem, ahol felkészülünk az ottani családi életre. A teremtés célja pedig az volt – ahogy ma is az –, hogy elnyerhessük az ottani családi élet lehetőségét. Ezért írták le így Illés jöveteletét:

„És ő a gyermekek szívébe ülteti az atyáknak tett ígéreteket, és a gyermekek szíve atyáikhoz fordul. Ha nem így lenne, akkor az egész föld teljesen elpusztulna az ő eljövetelekor” (Joseph Smith története 1:39).

Néhányunk számára a halandóság iskolájának próbája az lesz, hogy bár teljes szívünkkel szeretnénk házasságot kötni és gyermekeket nevelni ebben az életben, azt késleltetik vagy megtagadják számunkra. Még az ehhez hasonló bánatból is áldást varázsolhat egy igaz és szerető Atya és az Ő Fia, Jézus Krisztus. Senkit sem fognak elutasítani, aki teljes hittel és szívvel törekszik az örök élet áldásaira. És mily nagy lesz az öröm, és mennyivel mélyebb lesz a hála akkor, a türelemben és hitben való kitartásunk után.

A kiáltvány elmagyarázza, milyen tanítást kaptunk Örökkévaló Atyánk jelenlétében az itteni családi életünkre vonatkozóan:

„Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. »Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]« (Zsolt127.:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki

szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férfiek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A családot Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Fogynak, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.”

E két bekezdés tele van gyakorlati célzásokkal. Vannak dolgok, melyeket már most elkezdhetünk megtenni. Ezek összefüggésben vannak a család lelki és fizikai szükségleteiről való gondoskodással. Vannak dolgok, melyeket már most megtehetünk, hogy felkészüljünk – jóval a szükség beállta előtt –, hogy megnyugodjunk, tudván, mi minden tőlünk telhetőt megtettünk.

Kezdeként elhatározhatjuk, hogy sikerre tervezünk, nem pedig kudarcra. Naponta statisztikákkal bombáznak minket, hogy meggyőzzenek arról, hogy a szerető apából és anyából álló család, akik szeretik, tanítják és gondozzák a gyermekeiket, ahogyan a kiáltvány is előírja, a dinoszauruszok sorsára fog jutni, azaz a végső kipusztulás felé halad. Elegendő bizonyítékot láttok arra a saját családokban is, hogy az igazlelkű emberek családját néha rajtuk kívülálló körülmények szakítják szét. Bátorságot és hitet követel, hogy olyan dolgokra készítsetek terveket, melyeket Isten ír elő ideálisként, nem pedig olyanokra, melyeket esetleg a körülményeitek rátok kényszeríthetnek.

Jelentős módjai vannak annak, amikor a kudarcra való készülés valószínűbbé teszi a kudarcot, az ideálist pedig kevésbé valószínűvé. Gondolkodjatok el a következő ikerparancsolaton példaként: „Az apáknak... gondoskodniuk kell a család szükségleteiről” és „az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek”. Tudván, milyen nehéz ennek eleget tenni, egy fiatal férfi talán az alapján választ hivatást, hogy mennyi pénzt kereshet vele, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy nem lehet eleget otthon ahhoz, hogy egyenlő partner legyen. Ezáltal máris elhatározta, hogy nem remélheti, hogy majd azt teheti, ami a legjobb lenne. Egy fiatal nő talán olyan hivatást választ, amely összeegyeztethetetlen azzal, hogy elsődlegesen a gyermekei gondozásáért legyen felelős abból adódóan, hogy talán nem házasodik meg, nem lesznek gyermekei, vagy esetleg egyedül marad, és saját magáról kell gondoskodnia. Vagy talán nem az evangéliumra, illetve azon világi ismeretekre összpontosítja a tanulmányait, amelyek egy család gondozásához szükségesek, nem ismervén fel, hogy a tehetségei és a műveltsége legnagyobb hasznát a saját otthonában venné. Ha egy fiatal férfi és nő a legrosszabbra készülnek, csökkentik a valószínűségét annak, hogy a legjobb megtörténjen velük.

Mindketten bölcsen aggódnak jövőbeli családjuk fizikai szükségletei miatt. Egy házvásárlás költsége úgy tűnik, egyre növekszik az átlagkeresethez viszonyítva, a munkahelyeket pedig egyre nehezebb megtartani. Egy fiatal férfi és egy fiatal nő azonban másképp is gondolkozhat a ma este folyamán arról, hogyan készüljön a jövőbeli családjáról való gondoskodásra. A jövedelem csupán egy része ennek. Láttatok már olyan férjeket és feleségeket, akik úgy érzik, hogy pénzhányban szenvednek, majd olyan lehetőségek mellett döntenek, amellyel egyre növelik a család bevételét, és mégis úgy találják, bármekkora is a bevételük, még mindig szűkösnek érzik? Létezik egy régi mondás, amelyet már biztosan hallottatok. Valahogy így hangzik: Ha a kereset öt dollár, a kiadás pedig hat dollár: gyötrelmem. Ha a kereset négy dollár, a kiadás pedig három dollár: boldogság.

Az, hogy a fiatal férfi gondoskodni tudjon a családjáról, és otthon is tudjon időt tölteni, illetve az, hogy a fiatal nő otthon maradjon gyermekét nevelni, legalább annyira függ attól, hogy

megtanuljanak költeni, mint attól, hogy megtanuljanak pénzt keresni. Brigham Young ezt a következőképpen fejezte ki, legalább annyira szólva mihozzánk, mint kortársaihoz:

„Ha meg akartok gazdagodni, takarítsátok meg, amit kaptok! A balga is tud pénzt keresni, bölcsnek kell lenni azonban ahhoz, hogy valaki takarékoskodjon, és saját hasznára fordítsa a pénzét. Ezután álljatok neki dolgozni, tegyetek félre mindent, és varrjátok meg magatoknak a fejkötőötöket és a ruházatokat” (*Journal of Discourses*, 11:201).

A mai világban a fejkötők elkészítése helyett talán azt javasolná, hogy alaposan gondoljátok át, mire van valóban szükségetek az autók, a ruházat, a szabadidős tevékenységek, a ház, a nyaralás és minden más dolog terén, amelyet egy nap megpróbáltok előteremteni a gyermekeitek számára. És talán kihangsúlyozná, hogy az a költségbeli különbség, amely a világ által állított szükségletek, valamint gyermekeitek valódi szükségleteinek eltéréseiből származik, biztosítja majd számotokra azt az időtöbbletet, amelyre egy édesapának és édesanyának szüksége lehet a gyermekeivel ahhoz, hogy hazavigye őket az ő Mennyei Atyjukhoz.

Előfordulhat, hogy még a legtakarékosabb költséges szokások és a legszorgalmasabb munkakeresés sem biztosítja a sikert, ám elegendőek lehetnek ahhoz, hogy megadják nektek azt a békét, amely abból származik, hogy tudjátok, minden töletek telhetőt megtettetek annak érdekében, hogy gondoskodjatok családotokról, és eltartsátok őket.

Alaposan gondoljátok át, mire van valóban szükségetek.

Van még egy módja annak, hogy sikerre tervezzünk ma este, az előttünk álló lehetséges nehézségek ellenére. A kiáltvány magasra teszi a lécet számunkra, amikor a gyermekeink tanítására vonatkozó kötelezettségünkről beszél. Úgy kell tanítanunk őket, hogy szeressék egymást, szolgálják egymást, betartsák a parancsolatokat, és törvénytisztelő állampolgárok legyenek. Ha azokra a jó családokra gondolunk, akik nem feleltek meg ennek az elvárásnak – és kevesen felelnek meg neki valamilyen mértékű kudarc nélkül egy-két nemzedék során –, akkor könnyen elcsüggedhetünk.

Nem tudjuk irányítani mások döntéseit, így nem tudjuk erőszakkal bevinni gyermekeinket a mennyországba, de azt el tudjuk határozni, hogy mi mit teszünk. És már ma este elhatározhatjuk, hogy

minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy lehozzuk a menny hatalmát abba a családba, amellyel oly nagyon szeretnénk örökre együtt lenni.

A kiáltvány következő mondata a kulcs számunkra: „Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül.”

Mi tenné még valószínűbbé azt, hogy a család tagjai szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és engedelmessé legyenek a törvénynek? Ezt nem érzük el csupán az evangélium tanításával. Hallaniuk kell Isten szavát, majd pedig hittel próbára kell tenniük azt. Ha ezt teszik, oly módon változik meg a természetük, hogy az majd előidézi az általunk keresett boldogságot. A Moróniban olvasható következő szavak pontosan elmagyarázzák, hogy e változás miként válik a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élet természetes gyümölcsev:

„És a bűnbánat első gyümölcse a keresztkedés; és a keresztkedés hit által jön el, a parancsolatok betöltésére; és a parancsolatok betöltése bűnbocsánatot eredményez;

A bűnbocsánat pedig szelídséghez vezet és szívbéli alázatossághoz; és a szelídség és a szívbéli alázatosság folytán következik be a Szentlélek látogatása, mely Vigasztaló reménnyel és tökéletes szeretettel tölt el, mely szeretet szorgalmas ima által tart ki, míg el nem jön a vég, amikor minden szent Istennel lakik majd” (Moróni 8:25–26).

Amikor felkészítjük a gyermekeket a keresztlőre – amennyiben jól tesszük azt –, arra a folyamatra készítjük fel őket, amely elhozza az engesztelés hatását az életükbe, valamint a menny hatalmait az otthonunkba. Gondoljatok arra a változásra, amelyen keresztül kell mennünk! Szükségünk van a Szentlélekre, hogy eltöltsön minket reménnyel és tökéletes szeretettel, hogy ki tudjunk tartani szorgalmas ima által. És akkor örökre Istennel lakhatunk családokban. Hogyan történhet ez meg? Az által az egyszerű ígélet által, melyet Mormon elmagyaráz a fiának, Moróninak. A bűnbánathoz vezető Jézus Krisztusba vetett hit, majd pedig a felhatalmazott személy általi keresztkedés a bűnök bocsánatához vezet. Ez szelídséget és szívbéli alázatot eredményez. Ami pedig lehetővé teszi számunkra a Szentlélek társaságát, mely reménnyel és tökéletes szeretettel tölt el bennünket.

Tudjátok, hogy ez igaz; én is tudom, hogy ez igaz a saját tapasztalataink, valamint a családtagjaink tapasztalatai által. Tudjuk, hogy egy nap ezt a színes,

gyermeki kézzel írt feliratot találhatjuk az ágytakarónkon, egy húszórás, világot átszelő repülőút után: „Biztosan nagyon fáradt vagy! Pihenj le és lazíts! Újra otthon vagy, ahol mi mindenről gondoskodunk!” És tudhatjátok, hogy ezek nem csupán üres szavak, amikor a nővére ezt mondja a telefonban, amikor a hazafelé tartó úton egy átszállásnál felhívjátok: – Ó, épp most porszívózom ki a házat.

Honnan tudja egy tizenegy éves, aki még sohasem repülte át az óceánt, hogy milyen fáradtságot okoz az édesanyjának és az édesapjának a repülőút és az időeltolódás? Mi vesz rá egy tizenöt évest arra, hogy felporszívózzon anélkül, hogy megkérné rá? Vagy honnan ismeri egy férj a felesége érzéseit, vagy egy feleség a férje érzéseit, és érti meg azokat anélkül, hogy elmondanák neki, majd pedig segít anélkül, hogy megkérik rá? Miért adja át az ágát egy unokahúg a nagynénjének, és miért osztja meg egy unokaöcs másokkal a házat és az ebédlőasztalát? Hogyan lehetséges, hogy egy fiú és egy meny befogadják a gyermekeket a már amúgy is zsúfolt otthonukba, és úgy tesznek, mintha az áldás lenne számukra? A menny hatalma kell hozzá, melyet azáltal hozhatunk le, ha hiszünk a következő szavakban, és azok szerint cselekszünk:

„A bűnbocsánat pedig szelídséghez vezet és szívbéli alázatossághoz; és a szelídség és a szívbéli alázatosság folytán következik be a Szentlélek látogatása, mely Vigasztaló reménnyel és tökéletes szeretettel tölt el, mely szeretet szorgalmas ima által tart ki, míg el nem jön a vég, amikor minden szent Istennel lakik majd” (Moróni 26. v.). És hadd tegyem hozzá: „családokban”.

A kiáltvány óvatosan fogalmazza meg az ígéletét: „Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül.” A szívem egy kicsit belesajdul a tudatba, hogy sokakat, akik e szavakat olvassák, olyan emberek vesznek körül, akik nem ismerik vagy tagadják Jézus Krisztus tanításait. Ők csupán a tőlük telhető legtöbbet tehetik. De ezt tudhatják: akármilyen kihívással teli családban is élnek, egy szerető Mennyei Atya tud a helyzetükről. Tudhatják, hogy el van készítve számukra egy út, hogy megtegyenek mindent, ami megköveteltetik tőlük ahhoz, hogy érdemesek legyenek az örök életre. Talán még nem látják, hogy Isten hogyan adhatja meg nekik ezt az ajándékot, sem pedig azt, hogy kivel fogják megosztani. Jézus Krisztus evangéliumának ígérete azonban biztos:

„Inkább tanuljátok meg, hogy aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi, elnyeri jutalmát, még hozzá békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban.

Én, az Úr mondtam ezt, és a Lélek bizonyosságot tesz. Ámen” (T&Sz 59:23–24).

E békesség abból a meggyőződésből származik majd, hogy az engesztelés működött az életünkben, valamint az örök élet reményéből, amely ebből fakad.

A kiáltvány arra figyelmeztet, hogy azok számára, akik nem reagálnak rá, a következmény sokkal pusztítóbb lesz, mint csupán a béke elvesztése ebben az életben vagy a boldogság hiánya. Itt van hát a prófétai figyelmeztetés és cselekvésre szólítás, amellyel a kiáltvány zárul:

„Figyelmeztetjük azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

Felhívjuk mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.”

A családi egység nem csupán a társadalom és az egyház, hanem az örök életbe vetett reményünk alapja is. A családban, a kisebb egységben kezdjük el annak gyakorolását, ami majd elterjed az egyházban, valamint a társadalomban, melynek

részesei vagyunk e világban, és amely pedig olyan lesz, mint amit mi a családi kötelékeken belül együtt gyakorlunk örökké tartóan, a szövetségek és a hithűség által. Már most elkezdhetjük „támogatni azokat a lépéseket, melyek célja a család fenntartása és megerősítése”. Imádkozom, hogy ezt tegyünk. Azért imádkozom, hogy megkérdezzétek: „Atyám, hogyan készülhetek fel?” Mondjátok el neki, mennyire akarjátok azt, amit Ő oly nagyon adni kíván nektek. Megérezéseitek lesznek, és ha azok szerint cselekedtek, akkor megígérem nektek a mennyei hatalmak segítségét.

Bizonyosságomat teszem, hogy Mennyei Atyánk él, hogy mi vele élünk lélekként, és hogy mindenhol magányosan élénk, kivéve vele az eljövendő világban.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a mi Szabadítónk, hogy Ő lehetővé tette azokat a változásokat bennetek és bennem, amelyek örök életet adhatnak nekünk azáltal, hogy szenvedett mindannyiunk, az Ő lélekviverei és léleknővérei, az Ő Mennyei Atyja és a mi Mennyei Atyánk gyermekeinek bűneiért.

Bizonyosságomat teszem, hogy a Szentlélek reménnyel és tökéletes szeretettel tölthet el bennünket.

Tovább bizonyosságomat teszem, hogy az a pecsételő hatalom, amely visszaállíttatott Joseph Smithen keresztül, és amelyet ma Gordon B. Hinckley elnök birtokol, összeköthet bennünket családokba, és örök életet adhat nekünk, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk hitben. Erről teszem bizonyosságomat, és fejezem ki szeretetemet irántatok. Az Úr, Jézus Krisztus nevében, ámen.

EGYEDÜLÁLLÓ SZÜLŐK

Még az egyszülős családok is családok maradnak, hiszen a családok örökkévalóak.

– Ben B. Banks elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Gordon B. Hinckley elnök

„Egyedülálló anyák és apák! Hadd szóljak hozzátok néhány elismerő szót! Súlyos teher van rajtatok. Ezt nagyon jól tudjuk. Mély aggodalmaitok vannak. Soha nem elég a pénz. Soha nem elég az idő. Tegyétek meg a tőletek telhető legtöbbet, és könyörögjétek az Úrhoz a segítségéért, hogy a gyermekeitek kegyelemben, megértésben, eredményesen, és ami a legfontosabb, hitben nevelkedjenek. Ha ezt teszitek, eljön majd a nap, amikor térdre ereszkedtek, és könnyes szemmel köszönitek meg az Úrnak az áldásokat, melyekkel elárasztott benneteket” („A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, Mar. 1997, 63).

„Veletek, pedig, egyedülálló anyák, bármi legyen is jelen körülményetek oka, teljesen együtt érzünk. Tudjuk, hogy közületek sokan élnek magányosan, bizonytalanságban, aggodalomban és félelemben. Sokaknak közületek soha nincs elég pénze. Állandó az aggodalmatok és szorongásotok gyermekeitek és az ő jövőjük miatt. Sokan olyan helyzetben vagytok, hogy dolgoznotok kell, és kénytelenek vagytok szinte teljesen magukra hagyni gyermekeiteket. De ha sok ragaszkodást, sok szeretetet kapnak, ha együtt imádkoztok, mikor még egészen kicsik, akkor sokkal valószínűbb, hogy béke lesz a szívükben és erő a jellemükben. Tanítsátok meg nekik az Úr útjait! Ésaías kijelentette: »És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége« (Ésaías 54:13).

Minél inkább Jézus Krisztus evangéliuma szerint nevelitek gyermekeiteket, szeretettel és magas elvárásokkal, annál valószínűbb, hogy az életükben béke fog uralkodni.

Mutassatok példát számukra! Ez többet jelent majd, mint az összes tanítás, amit adhattok nekik. Ne legyetek túlságosan engedékenyek velük szemben! Engedjétek úgy felnőni őket, hogy tisztelik és megértik a munka jelentését, mindazt a fáradozást, amivel hozzájárulnak az otthonhoz és a környezetükhöz, melynek során valamelyest megkeresik a saját kiadásaikra fordítandó pénzt is. Fiaitok tegyenek félre a missziójukra, és ösztönözzétek őket arra, hogy készüljenek fel, ne csupán anyagilag, hanem lelkileg is, és az önzés minden formájától mentes hozzáállással induljanak el az Urat szolgálni. Nem vonakodok azt az ígéretet tenni, hogy ha ezt teszitek, lesz miért számolnotok az áldásaitokat” („Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, Nov. 1995, 99–100).

„A terhek, melyek egy olyan fiatal nőre szakadnak, aki egyedül kénytelen felnevelni gyermekét, hihetetlenül nehezek és felemésztőek. [...] A megoldás nagyon világos. Az evangélium tantételeihez és az egyház tanításához való ragaszkodásban rejlik. Az önfegyelemben rejlik” (in Conference Report, Oct. 1994, 73; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 53).

„Az elmúlt tíz évben három vagy négy alkalommal beszéltem az egyház nőtagjaihoz. Tekintélyes számú levelet kaptam válaszként ezekre a beszédekre. Néhányukat összegyűjtöttem egy mappába, melyet a »Boldogtalan nők« címkével jelöltem meg.

[...] Szeretnék felolvasni egy részt az egyik levélből, amelyet csupán a múlt héten kaptam. [...]

»Azután jött a nagy törés. Körülbelül egy évvel ezelőtt eldöntötte, hogy többé már nem szeret, és hogy a házasságunk már a kezdetektől fogva egy hiba volt. Meg volt róla győződve, hogy kapcsolatunk már semmit sem tartogat számára. Kijelentette, hogy el akar válni, és elköltözött. 'Várj!' – ismétlgettem. 'Jaj, ne! Állj meg! Ne tedd ezt! Miért mész el? Mi a baj? Kérlek, beszéljük meg! Nézz a gyermekeinkre! Mi lesz az álmainkkal? Emlékezz a szövetségünkre! Nem, nem! A válasz nem megoldás.' De ő nem hallgatott rám. Azt hittem, belehalok.

Most egyedülálló szülő vagyok. A szívfájdalom, a szenvedés és a magány óriási terhe rejtőzik e kijelentés mögött. Annyi sérülést és haragot megmagyaráz, amelyet a tizenéves fiaimnál tapasztalok. Ez magyarázatot ad kislányaim könnyeire. Magyarázatot ad a számtalan álmatlan éjszakára, a sok családi követelményre és szükségletre. Miért kerültem ilyen zavaros helyzetbe? Mit csináltam rosszul? Hogyan fogom valaha is befejezni az iskolát? Hogyan fogom túlélni ezt a hetet? Hol van

a férjem? Hol van a gyermekeim apja? Beléptem azon kimerült nők sorába, akiket elhagyott a férjük. Nincs pénzem, nincs munkám. Gyermekeim vannak, akikről gondoskodnom kell, számlák, melyeket ki kell fizetni, ám reményem, az nincs sok» (in Conference Report, Oct. 1991, 69–70; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 50).

„Ti, akik elváltatok, kérek, tudjátok, hogy nem nézünk le benneteket azért, mert kudarcba fulladt a házasságotok. Számos, sőt talán a legtöbb alkalommal nem ti voltatok a felelősek ezért a kudarcért. Továbbá kötelességünk, hogy ne ítélkezzünk, hanem megbocsássunk és elfelejtünk, hogy felemeljünk és segítsünk. Az elhagyatottság órájában forduljatok az Úrhoz, aki ezt mondta: »Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. [...]

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű« (Máté 11:28, 30).

Az Úr nem fog elutasítani titeket, és nem fog elfordulni tőletek. Az imáitokra adott válaszok talán nem lesznek drámaiak; talán nem fogjátok őket azonnal megérteni vagy akár értékelni. De eljön az idő, amikor tudni fogjátok, hogy meg lettetek áldva. Ti, akiknek gyermekeitek vannak, és azon igyekeztek, hogy igazlelkűségben neveljétek fel őket, nyugodjatok meg a felől, hogy ők áldást, vigaszt és erőt jelentenek majd számotokra az eljövendő évek során.

Most pedig azokhoz szólnék, akik egy haláleset folytán veszítették el a társukat. Szívünk szeretettel és megértéssel fordul felétek. Ahogyan egy férfi egyszer megállapította: »Nem létezik gyógyír az elválás kardjával megsebzett szívre« (Hitopadesa, *Elbert Hubbard's Scrapbook*, New York City: Wm. H. Wise and Co., 1923, p. 21).

Sokatok szívét mardossa a gyász és a félelem fájdalma. Számotokra ezt mondta az Úr: »Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak« (Máté 5:4).

Tudjuk, hogy közületek sokan élnek át magányos nappalokat, és vágyódással teli éjszakákat. De számotokra is ott van az, amit Ő mondott: »Én, én vagyok megvigasztalótok!« (Ésaiás 51:12)

Az Úr a ti erőtök. Ő elérhető számotokra, és a Lelke által Ő jön el hozzátok, ha meghívjátok.

Nektek is vannak nagyszerű tehetségeitek, melyekkel gazdagíthatjátok mások életét. Vigaszra és erőre leltetek majd, miközben elveszítitek magatokat a szolgálatukban. Megfeledkeztek a saját problémáitokról, miközben másoknak segítetek megoldani az övéiket.

Terheitek könnyebbé válnak, miközben felemelitek az elnyomottak és a sanyargatottak terheit” („To Single Adults”, *Ensign*, June 1989, 74).

Marvin J. Ashton elder

„Úgy tűnik, néhány anyának van elég kapacitása és energiája arra, hogy maga varrja a gyermekei ruháit, süssön, zongoraleckéket adjon, eljárjon a Segítőegyletbe, Vasárnapi Iskolát tanítson, eljárjon a szülői munkaközösségi gyűlésekre, stb. Más édesanyák példaként tekintenek ezekre a nőkre, és alkalmatlanságot, lehangoltságot éreznek, mikor összehasonlítják velük magukat, azt gondolják, kudarcot vallottak.

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az ilyesfajta ártalmas, alsóbbrendűségi érzések csapdájába essünk. Ez Sátán egy újabb módszere. Úgy tűnik, sokan túl nagy nyomásnak teszik ki magukat, hogy »szuperanyák« vagy »szupernők« legyenek.

Nőtestvérek! Ne engedjétek meg magatoknak, hogy alkalmatlannak vagy haszталannak érezzétek magatokat, mert nem tudtok minden olyan dolgot megtenni, amit mások látszólag képesek teljesíteni. Inkább mindenki a saját helyzetét, a saját energiáját, a saját képességeit vizsgálja meg, és azután válassza ki a legjobb módszert arra, hogy csapattá hangolja a családját, egységgé, mely együtt dolgozik, és amelyben támogatja egyik a másikat. Kizárólag ti és a ti Mennyei Atyátok ismeri a szükségleteiteket, az erőtöket és a vágyaitokat. E köré az ismeret köré kell épülnie a személyes éleleteknek, és ez alapján hozzátok meg a döntéseiteket” (in Conference Report, Apr. 1984, 11; vagy *Ensign*, May 1984, 9–10).

Richard G. Scott elder

„Benson elnök azt tanította, hogy egy gyermekes édesanyának otthon kell maradnia. Azt is mondta: »Elismerjük..., hogy néhány választott nőtestvérünk megözvegyült vagy elvált, és hogy vannak, akik szükségszerűen olyan rendkívüli körülmények között élnek, melyekben muszáj ideiglenesen munkát vállalniuk. De ezek kivételek, nem pedig a szabály« (Ezra Taft Benson, *To the Mothers in Zion* [pamphlet, 1987], pp. 5–6). Ti, akik ilyen rendkívüli körülmények között éltek, további sugalmazásra és erőre vagytok jogosultak az Úrtól. Azok, akik ennél csekélyebb okok miatt hagyják el az otthonukat, nem jogosultak ezekre” (in Conference Report, Apr. 1993, 42–43; vagy *Ensign*, May 1993, 34).

Ben B. Banks elder

„Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni a szülői mivolt és a család fontosságát. Néhány utolsó napi szent család ügynevezett »hagyományos család«, amelyben együtt vannak a szülők és a gyermekek, és állandó kapcsolatban állnak egymással, ahol az anya és az apa is osztozik a gyermekekről való gondoskodás felelősségében. Mások átérték valamelyik szülő elvesztését, és ők is egyikévé váltak a számos egyszülős családnak. Én is egyszülős otthonban nőttem fel. Édesapám egy építkezésen történt baleset következtében életét veszítette, amikor két éves voltam, és az édesanyámnak egyedül kellett hét gyermeket felnevelnie. Még az egyszülős családok is családok maradnak, hiszen a családok örökkévalóak” (in Conference Report, Oct. 1993, 39; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 29).

J. Richard Clarke elder

„Nos, elismerem, hogy számos egyszülős család van az egyházban. [...] Ők vonakodva kérnek segítséget másoktól, és gyakran megbántódnak a családi állapotukat érintő érzéketlen megjegyzések miatt. Ez igaz azokra az egyedülálló felnőttekre is, akik még nem házasodtak meg. Gyakran érzik magukat elzárva a mormon családi élet fő áramlatától. Nekik különösen szükségük van arra, hogy egy evangéliumi család tagjai legyenek, ahol érdemes papságvisselőkől kaphatnak áldásokat, és példaképeket láthatnak a kvórumbeli és a segítőegyleti testvérek között. Az egyházközségen belüli családok pedig szerető aggódással nyújthatják ki feléjük karjukat. Az Úr terve szerint senkit sem szabad figyelmen kívül hagyni. Mindannyian Krisztus testének tagjai vagyunk” (in Conference Report, Apr. 1989, 75; vagy *Ensign*, May 1989, 61).

EGYSÉG

Nem sok minden van, amit ne tudnánk elvégezni, ha egységes szívvel állunk neki.

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A házasságon belüli egység fontossága

Ezra Taft Benson elder

„A férjnek és a feleségnek igazlelkű összhangot és egységet kell teremteniük a céljaikban, a vágyaikban és a cselekedeteikben” (in Conference Report, Oct. 1982, 85; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 59).

Barbara Winder nőtestvér

„Nem tudtam nem Pál szavaira gondolni, melyeket akkor mondott, amikor az egyházat arra intette, hogy egységben és céltudatosan szolgáljanak, és amikor azt tanította, hogy minden résznek azért kell működnie, hogy az egész javát szolgálja. Ugyanígy van a házasságban és a családban is: együtt kell működnünk” (in Conference Report, Apr. 1984, 79; vagy *Ensign*, May 1984, 59).

Egység elérése az Úr és az Ő igazlelkűségének keresése által

Marion G. Romney elnök

„Csupán egyetlen módja van annak, hogy egységesek legyünk, ez pedig az, hogy az Urat és az Ő igazlelkűségét keressük. (Lásd 3 Nefi 13:33.) Az egység a fentről jövő világosság követéséből fakad. Nem a lenti zűrzavarból származik. Amíg az emberek a saját bölcsességükre támaszkodnak és a saját útjukat járják az Úr irányítása nélkül, addig nem tudnak egységben élni. És azáltal sem találnak rá az egységre, ha inspiráció nélküli embereket követnek.

Számunkra az egységhez vezető út az, hogy megtudjuk az Úr akaratát, és azután a szerint cselekszünk. Addig nem lesz egység és béke a földön, amíg meg nem tanuljuk és be nem tartjuk ezt az

alapvető tantételt” (in Conference Report, Apr. 1983, 21–22; vagy *Ensign*, May 1983, 17).

L. Tom Perry elder

„Látjuk azt az egységet, amely az Istenbe vetett hitből, valamint azon vágyból fakad, hogy az Ő királyságát építsük. És látjuk azt a széthúzást is, amely akkor történik, amikor az emberek szíve önző kívánságok és vágyak, a test élvezetei, gazdagság és világi javak felé fordul” (in Conference Report, Apr. 1987, 39; vagy *Ensign*, May 1987, 33).

James E. Faust elder

„Egységünk az igazlelkű tantételekkel való tökéletes egyetértésünkből, valamint az Isten Lelkének működésére történő általános reakciónkból ered” (in Conference Report, Oct. 1993, 53; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 38).

Egység elérése jószívűség által

James E. Faust elder

„Jóval nehezebb egy szívvé és egy elmévé válni, mint fizikailag egyé lenni. A szív és elme ezen egysége a következő őszinte mondatokban nyilvánul meg: »Nagyra becülök.« »Büszke vagyok rád.« Az effajta otthoni harmónia abból ered, hogy jelen van az érlelődő házastársi kapcsolat alapvető eleme: a megbocsátás és a felejtés. Valaki egyszer azt mondta, hogy a házasság előtt nyissuk ki jól a szemünket, utána pedig tartuk félig lehunyva (Magdeleine de Scudéry, in John P. Bradley, et al., comp., *The International Dictionary of Thoughts* [Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969], p. 472). Az igaz szeretetnek a házasságban kell elkezdődnie, mivel ez egy olyan kapcsolat, amit mindennap újra kell építeni” (in Conference Report, Apr. 1993, 46; vagy *Ensign*, May 1993, 36).

Joseph B. Wirthlin elder

„Hiszem, hogy folyamatosan ápolnunk kell a szeretet, az összhang és az egység magját az otthonunkban és a családjunkban. Az apáknak kedvességgel kell elnökölniük a családjuk felett, emlékezve arra, hogy »semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútávúrésszel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel« (T&S 121:41). A férjnek és a feleségnek olyan tiszta szeretettel kell szeretniük egymást, mely felülmúlja az önzőséget” (in Conference Report, Apr. 1989, 8; vagy *Ensign*, May 1989, 8).

William R. Bradford elder

„Mindannyiunkban ott él a valahova tartozás érzésére való mély vágyakozás. Az egység és összetartozás ezen érzése egy kedves mosolyból, egy kézfogásból vagy egy ölelésből, nevetésből és a szeretet szavak nélküli kifejezéseiből fakad. Könnyed beszélgetések csendes, áhítatos pillanataiban, és egymás meghallgatása során érkezik. Egy halk, szelíd hangból ered, mely emlékeztet minket, hogy fivérek és nővérek vagyunk, egy Mennyei Atya gyermekei” (in Conference Report, Oct. 1987, 91–92; vagy *Ensign*, Nov. 1987, 75–76).

Egység elérése hűség által**Ifj. J. Reuben Clark elnök**

„Az egység egyik elengedhetetlen alkotóeleme a hűség. Ahol nem létezik hűség, ott nem lehet egység. Nem olyan könnyű hűségesnek lenni. Megköveteli, hogy képes legyél félretenni az önzést, a kapzsiságot, a nagyravágyást, valamint az emberi elme minden alantasabb tulajdonságát. Nem lehetsz hűséges, ha nem vagy hajlandó a lemondásra. Nem történik sem szellemi, sem fizikai, sem pedig lelki növekedés, ha az illető, aki hűséges kíván lenni, nem hajlandó valamilyen mértékű megszorításra, áldozathozatalra, ha úgy tetszik. Félre kell tennie a saját kívánságait és vágyait, és csak az előtte álló nagyszerű célra koncentrálhat” (in Conference Report, Apr. 1950, 180).

Egység elérése hatékony kommunikáció által**Marvin J. Ashton elder**

„A kegyes és jóságos Mennyei Atyánk segítsen nekünk a hatékony családi kommunikációra irányuló szükségleteinkben és vágyainkban! A kommunikáció segíthet a családi egység felépítésében, ha dolgozunk rajta és áldozatot hozunk érte. E célért imádkozom az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen” (in Conference Report, Apr. 1976, 82; vagy *Ensign*, May 1976, 54).

LeGrand R. Curtis elder

„Az, hogy egy család időt szakíthasson arra, hogy összegyűljön a konyhaasztal köré, jelentős változtatásokat és gondos tervezést igényelhet. De mi járulhatna hozzá jobban a család egységéhez, a család lelki fejlődéséhez és a családtagok közötti hidak felépüléséhez, mint a szeretetteljes légkörben való beszélgetés, az egymásra figyelés és az, hogy szere-

tettel bánnak egymással? Fő sikerünk abban rejlik, hogy egyszerűen megpróbáljuk ezt – újra és újra” (in Conference Report, Apr. 1995, 110; vagy *Ensign*, May 1995, 83).

Az egységből fakadó áldások**David O. McKay elnök**

„A gyermeknek joga van azt érezni, hogy otthonában menedékhelyre, a védelem helyére lelhet a külvilág veszélyei és gonoszságai elől. A család egysége és osztatlansága elengedhetetlen ahhoz, hogy ezt meg tudják adni neki” (in Conference Report, Apr. 1965, 7).

Gordon B. Hinckley elnök

„Érzem az egységünkben fakadó hatalmas erőt. Nem sok minden van, amit ne tudnánk elvégezni, ha egységes szívvel állunk neki” (in Conference Report, Oct. 1988, 59; vagy *Ensign*, Nov. 1988, 48).

Richard G. Scott elder

„A házasság lehetővé teszi, hogy ezek az egymástól különböző tulajdonságok egyesülhessenek – egységet alkotván –, hogy megáldják a férjet és a feleséget, a gyermekeiket és az unokáikat. Az életben a legnagyobb boldogság és eredményesség eléréséhez mind a férjre, mind pedig a feleségre szükség van. Erőfeszítések egymásba fonódnak és kiegészítik egymást. Mindkettőnek vannak olyan jellemvonásai, amelyek leginkább megfelelnek annak a szerepkörnek, amelyet az Úr a férfi és a nő boldogsága érdekében meghatározott. Ezek a képességek, ha az Úr szándékai szerint használják azokat, lehetővé teszik a házaspár számára, hogy egyként gondolkozzanak, cselekedjenek és örvendezzenek, hogy együtt nézzenek szembe a kihívásokkal, és egységesen győzzék le azokat, hogy növekedjen a szeretetük és egymás iránti megértésük, és hogy a templomi szertartásokon keresztül örökre egymáshoz kötődjenek, teljes egészet alkotva. Ez a terv” (in Conference Report, Oct. 1996, 101; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 74).

Henry B. Eyring elder

„A világ Szabadítója, Jézus Krisztus, ezt mondta azokról, akik az Ő egyházának tagjai kívántak lenni: »Legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim« (T&Sz 38:27). A férfi és a nő teremtésekor házassági egységük nemcsak reményként adatott, hanem parancs volt! »Annakokáért

elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik a feleségéhez: és lesznek egy testté» (1 Mózes 2:24). Mennyei Atyánk azt akarja, hogy összefonódjon a szívünk. Ez a szeretetben való egyesülés nem csak egy eszme. Ez szükségszerűség. [...]

A világ Szabadítója beszélt erről az egységről, valamint arról, ahogyan természetünk megváltozik, és lehetővé teszi ezt. Világosan megtanította ezt abban az imában, melyet az apostolaival tartott, halála előtti utolsó gyűlésen mondott el. Ez a mennyei, szép ima János könyvében található. Akkor készült szembenézni a rettenetes áldozattal, melyet mindannyiunkért hozott, hogy lehetővé tegye az örök életet. Elhagyni készült az apostolokat, akiket felszentelt, akiket szeretett, és akiknél ott hagyta egyháza vezetésének a kulcsait. Így imádkozott tehát Atyjához, a tökéletes Fiú a tökéletes Szülőhöz. Szavaiból kitűnik, hogyan válnak eggyé a családok, ahogyan eggyé lesz Mennyei Atyánk minden gyermeke is, aki követi a Szabadítót és az Ő szolgálait:

»A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra;

És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.

De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;

Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem» (János 17:18–21).

Ebben a néhány szóban rávilágított arra, hogyan teszi Jézus Krisztus evangéliuma lehetővé a szívek egyesítését. Akik hisznek az általa tanított igazságban, azok elfogadják a felhatalmazott szolgálai által felajánlott szertartásokat és szövetségeket. Akkor, ha engedelmeskednek ezeknek a szertartásoknak és szövetségeknek, meg fog változni a természetük. Így teszi lehetővé a Szabadító engesztelése számunkra azt, hogy megszentelődjünk. Ekkor élhetünk olyan egységben, mely ahhoz kell, hogy békénk legyen ebben az életben, és az Atyával, valamint az Ő Fiával lakjunk az örökkévalóságban” (in Conference Report, Apr. 1998, 85–86; vagy *Ensign*, May 1998, 66).

ELKÖTELEZETTSÉG

A kezdet egy biztos házasság, ahol elkötelezik magukat, hogy személyes változáson mennek majd keresztül ahhoz, hogy örökké együtt éljenek.

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„A kezdet [gyermekünk jó irányba történő befolyásolásához] egy biztos házasság, ahol elkötelezik magukat, hogy személyes változásokon mennek majd keresztül ahhoz, hogy örökké együtt éljenek” (in Conference Report, Oct. 1974, 161; vagy *Ensign*, Nov. 1974, 112).

Howard W. Hunter elnök

„Kérlek, engedjétek meg, hogy befejezésként kihangsúlyozzam a társadalom egy olyan helyét, ahol meg kell mutatkoznia az erőnek és az elkötelezettségnek, ha fenn szeretnénk maradni nemzetként, népként, vagy akár teljesen sikeres egyházként. Egyszerűen muszáj, hogy otthonunkban szeretet, feddhetetlenség és erős tantételek uralkodjanak. Megingathatatlanul elkötelezettnek kell lennünk a házasságunk, a gyermekeink és az erkölcs iránt. Ott kell sikeresnek lennünk, ahol a siker leginkább számít a következő nemzedék számára” (in Conference Report, Apr. 1990, 77; vagy *Ensign*, May 1990, 61).

James E. Faust elnök

„A lelki békét nem a származásban, a kultúrában, vagy a nemzetiségben találjuk meg, hanem inkább az Isten és az evangélium szövetségei és szertartásai iránti elkötelezettségben” (in Conference Report, Apr. 1995, 83; vagy *Ensign* May 1995, 63).

James E. Faust elder

„Kíváncsi volnék, vajon lehetséges-e az egyik félnek semmibe venni a másikat, és így tökéletesen egészsé válni. Bármelyik fél, aki lekicsinyli a másik fél isteni

szerepét a gyermekek jelenlétében, lerombolja a leánygyermekben a bimbózó nőiességet, a fiúgyermekben pedig a kialakuló férfiúi mivoltot. Feltételezem, hogy mindig akad komoly nézeteltérés a férj és feleség között, de intézzük el ezeket kettesben!

E téma fontossága arra ösztönöz engem, hogy szóljak néhány szót a szövetségek megszegéséről. El kell ismernünk, hogy vannak olyan házasságok, melyek tönkremennek. Együttérzek mindazokkal, akik ilyen helyzetbe kerülnek, mert minden válás szívfájdalommal jár. Remélem, hogy amit mondok nem lesz felkavaró a számotokra. Véleményem szerint a házasságkötés alkalmával egy férfi és egy nő közt elhangzó bármely ígéret felér egy szövetség méltóságával. Az apa, az anya és a gyermek közti családi kapcsolat a legrégebb és legtartósabb intézmény a világon. Túlélte már rengeteg földrajzi és kulturális különbséget. Ez azért van, mert a férfi és nő közti házasság egy természetes állapot, és Isten rendelte el. Ez erkölcsi követelmény. A templominkban kötött házasság, melyet egy örökkévaló kapcsolat biztosítására szántak, a legszentebb szövetségünké válik. Segítségül hívjuk az Isten adta pecsételő erőt Illés által, így Isten is az ígértetevők közé tartozik.

Akkor hát mi lehet »jogos indok« a házasság szövetségének megszegésére? Egész életemben emberek problémáival foglalkoztam, mégis nehéz megértenem, mi tekinthető »jogos indoknak« a szövetségek megszegéséhez. Bevallom, nincs meg hozzá a bölcsességem vagy a felhatalmazásom, hogy határozottan kijelentsem, mi a »jogos indok«. Csakis a házastársak határozhatják ezt meg. Nekik kell viselniük a felelősséget a következmények láncolatáért, melyek törvényszerűen bekövetkeznek, ha nem tartják tiszteletben ezeket a szövetségeket. Véleményem szerint a »jogos indok« nem lehet kevésbé komoly vagy súlyos dolog, mint egy hosszadalmas és nyilvánvalóan orvosolhatatlan kapcsolat, mely romboló hatást gyakorol az egyén emberi mivoltának méltóságára.

Ugyanakkor mély érzéseim vannak arról, mi az, ami nem adhat okot a házasság szent szövetségének megszegésére. A »szellemi kimerültség«, az »eltérő személyiségek«, az »eltávolodás« és a »szerelem elmúlása« biztosan nem! Különösen ott, ahol gyermekek is vannak. Tartós isteni tanácsot kapunk Páltól:

»Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképen a Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta azért« (Efézusbeliek 5:25).

»Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék« (Titus 2:4).

Véleményem szerint az egyház tagjai rendelkeznek a leghatásosabb gyógyírral a társadalom hanyatló családi életére. A férfiak, nők és gyermekek feladata, hogy megbecsüljék és tiszteljék mind az édesapa, mind pedig az édesanya otthon betöltött szerepét. Ha így tesznek, kölcsönös tisztelet és megbecsülés alakul majd ki az egyháztagok között az ott fellelhető igazlelkűségnek köszönhetően. Ily módon az Illés által visszaállított nagyszerű pecsételő kulcsok, melyekről Malakiás beszélt, úgy működhetnek, »hogy az atyák szívét gyermekekhez fordíts[ák], és a gyermekekét az atyákhoz, különben az egész földet átok sújtja« (T&Sz 110:15; lásd még Malakiás 4:6) (in Conference Report, Apr. 1993, 46–47; vagy *Ensign*, May 1993, 36–37).

Russell M. Nelson elder

„A házasság kertjének gondozása és az elhanyagoltság gazának kigyomlálása időt és szeretetlenti elkötelezettséget igényel. Ez nem egy kellemes kiváltság, ez egy szentírásbeli követelmény, mely az örök dicsőség ígéretével jár együtt.” (in Conference Report, 1991. ápr. 28.; vagy *Ensign*, 1991. máj. 23.)

Joe J. Christensen elder

„Tartsátok életben az udvarlásotokat! Szakítsatok időt arra, hogy közös tevékenységekben vegyetek részt – csak ti ketten. Bár fontos családként együtt lenni a gyermekeitekkel, szükségetek van hetente egy kis időre, amikor csak ketten vagytok. Ha ezt betervezitek, akkor az tudatja majd gyermekeitekkel, hogy annyira fontosnak érzitek a házasságotokat, hogy gondozni szeretnétek azt. Ez elkötelezettséget, tervezést és időbeosztást igényel” (in Conference Report, Apr. 1995, 86; vagy *Ensign*, May 1995, 65).

Ardeth G. Kapp nőtestvér

„Az Istennel kötött szövetségek fontosságában való hitünk, valamint nagyszerű lehetőségeink felismerése által válik a templom, az Úr háza, minden igazán fontos dolog középpontjává. A templomban olyan szertartásokban és szövetségekben részesülünk, melyek lecsökkentik a menny és a föld közötti távolságot. Felkészítenek minket arra, hogy egy nap

visszatérjünk Isten jelenlétébe, és élvezzük az örökkévaló családok és az örök élet áldásait.

Világszerte több nyelven hallottam a fiatal nőket elismételni elkötelezett fogadalmukat: »Felkészültek leszünk... szent szövetségek megkötésére és betartására, a templomi szertartások elnyerésére, és arra, hogy a felmagasztosulás áldásait élvezzük« (*Fiatal Nők Személyes fejlődés*, 3.). Ezek az áldások mindannyiunk számára elérhetőek – Atyánk minden gyermeke számára. Amikor hitünknek Jézus Krisztus, a Szabadítónk áll a középpontjában, akkor kezdjük el megérteni, kik is vagyunk valójában, és milyen gyengéd kapcsolat fűz minket hozzá...

A templomban megszerezhető szertartásokon és szövetségeken keresztül biztosítja Mennyei Atyánk számunkra az utat, mely által örvendezve visszatérhetünk hozzá. Ezekről az örökkévaló igazságokról teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen” (in Conference Report, Apr. 1992, 110–11; vagy *Ensign*, May 1992, 79).

KOMOLY FELELŐSSÉGEINK

Gordon B. Hinckley elnök

első tanácsos az Első Elnökségben
Conference Report, Oct. 1991, 68–73; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 49–52 (papsági ülés)

Fivérek, nagyszerű gyűlésünk volt. Sok olyan dolgot hallottunk, melyet érdemes emlékezetünkbe vésnünk, és alkalmaznunk az életünkben. Támogatom, és figyelmetekbe ajánlom mindazt, amit a Testvérek mondtak. Remélem, hogy minden férfi és fiú, bárhol legyenek is, úgy hagyja el ezt a gyűlést ma este, hogy nagyobb vágy és erősebb elhatározás él benne az iránt, hogy még érdemesebben éljen azon isteni papságra, melyet mindannyian viselünk...

A bánat megismerése

[...] Az Elnökségben szolgált tíz év során sokszor tapasztaltam meg a bánatot is. Ezen tapasztalatok alapján kívánok egy kicsit beszélni hozzátok a továbbiakban. Egy évtizede már, hogy részt veszek abban a feladatban, melynek során elbírálok azok érdemességét, akik vissza kívánnak jönni az egyházba, miután kiközösítették őket. Minden

esetben az egyház viselkedési normáinak súlyos megszegéséről volt szó. A legtöbb esetben házasságtörés történt, és az esetek többségében a férj volt az elkövető. Fegyelmi eljárás indult ellenük. Ahogy teltek a hónapok, vágyakoztak azután, amellyel korábban rendelkeztek. Beköltözött szívükbe a bűnbánat lelke.

Az egyik férfi ezt mondta nekem: „Nem értettem és nem is becsültem meg igazán a Szentlélek ajándékát egészen addig, amíg az el nem vétetett tőlem.”

A nők boldogtalansága

Az elmúlt tíz évben három vagy négy alkalommal beszéltem az egyház nőtagjaihoz. Tekintélyes számú levelet kaptam válaszként ezekre a beszédekre. Néhányukat összegyűjtöttem egy mappába, melyet a „Boldogtalan nők” címkével jelöltem meg.

Ezek a levelek számos különböző területről érkeztek. Azonban mindegyik ugyanabban a hangnemben íródott. Szeretnék felolvasni egy részt az egyik levélből, amelyet csupán a múlt héten kaptam. Az írója engedélyezte, hogy ezt megtegyem. Senkinek a nevét nem fogom felfedni.

Ez áll benne: „Akkor találkoztam a férjemmel, amikor első éves volt az egyetemem. Családjá számos éven keresztül szolgált tevékenyen az egyházban. Alig várta, hogy missziót szolgálhasson. Úgy gondoltam, életünk legbecesebb kincse az evangélium volt. Mindketten szerettük a zenét és a természetet, és fontos szerepet kapott életünkben a tudás megszerzése is. Randevúztunk néhány hónapig, könnyen egymásba szerettünk, és írtunk egymásnak, mialatt ő becsülettel szolgált misszióját. Amikor hazajött, visszament az egyetemre, majd összeházasodtunk a Salt Lake templomban. Követtük egyházi vezetőink tanácsát és elkezdtünk családot alapítani. Kitüntetett ösztöndíjjal kerültem be [az egyetemre], azonban amikor terhes és beteg lettem, otthagytam az iskolát, hogy időmet és energiámat a férjemnek és az újszülött fiamnak szenteljem.

Az elkövetkezendő tizenhét évben támogattam a férjemet, mialatt ő befejezte az iskolát, munkatapasztalatot szerzett és elindította saját üzletét. Mindketten szolgáltunk vezető pozíciókban az egyházban és a közösségben. Öt gyönyörű gyermekünk van. Megtanítottam gyermekeinknek az evangéliumot, azt, hogy hogyan dolgozzanak, hogyan szolgáljanak, hogyan kommunikáljanak, és hogy hogyan

kell zongorázni. Kenyeret sütöttem; barackot, almát, paradicsomot tartósítottam; ruhákat és takarókat varrtam; takarítottam a házat; valamint gondoztam a virágokat és a zöldségeket. Sok tekintetben ideális családnak látszottunk. A kapcsolatunk néha édes, és néha nehéz volt. Nem volt mindig minden tökéletes, hiszen én nem vagyok egy tökéletes nő, ő pedig nem egy tökéletes férfi, azonban nagyon sok jó dolog volt az életünkben. Nem vártam el a tökéletességet; csak folyamatosan próbálkoztam.

Azután jött a nagy törés. Körülbelül egy évvel ezelőtt kitalálta, hogy valójában sohasem szeretett, és hogy a házasságunk már a kezdetektől fogva hiba volt. Meg volt róla győződve, hogy kapcsolatunk már semmit sem tartogat számára. Kijelentette, hogy el akar válni, és elköltözött. »Várj!« – ismételtettem. »Jaj, ne! Állj meg! Ne tedd ezt! Miért méész el? Mi a baj? Kérlek, beszéljünk meg! Nézz a gyermekeinkre! Mi lesz az álmainkkal? Emlékezz a szövetségünkre! Nem, nem! A válás nem megoldás.« De ő nem hallgatott rám. Azt hittem, belehalok.

Most egyedülálló szülő vagyok. A szívfájdalom, szenvedés és magány óriási terhe rejtőzik e kijelentés mögött. Ez annyi sérülést és haragot megmagyaráz, amelyet a tizenéves fiaimnál tapasztalok. Ez magyarázatot ad kislányaim könnyeire. Magyarázatot ad a számtalan álmatlan éjszakára, a sok családi követelményre és szükségletre. Miért kerültem ilyen zavaros helyzetbe? Mit csináltam rosszul? Hogyan fogom valaha is befejezni az iskolát? Hogyan fogom túlélni ezt a hetet? Hol van a férjem? Hol van a gyermekeim apja? Beléptem azon kimerült nők sorába, akiket elhagyott a férjük. Nincs pénzem, nincs munkám. Gyermekeim vannak, akikről gondoskodnom kell, számlák, melyeket ki kell fizetni, ám reményem, az nincs sok.”

Nem tudom, hogy a volt férje itt van-e valahol a hallgatóság között. Ha most figyel minket, talán kapni fogok tőle egy levelet, amelyben igazolni szeretné, amit tett. Tudom, hogy minden problémának két oldala van. Ám mégsem tudom megérteni, hogyan tudná egy férfi, aki viseli a szent papságot, aki szent és összekötő szövetségeket kötött az Úr előtt, igazolni azt, hogy elhagyja felelősségeit, melyekkel feleségének tartozik, akivel tizenhét éve házasok, és öt gyermekének, akik neki köszönhetik létüket, és akik az ő húsának, vérének és örökségének részesei.

Ez a probléma nem új. Úgy vélem egyidős az emberiséggel. Természetesen létezett a nefiták között. Jákób, Nefi testvére, prófétaként népéhez szólva kijelentette:

„Mert íme, én, az Úr láttam bánatát és hallottam zokogását népem leányainak férjeik gonoszága és gyalázatosságai miatt Jeruzsálemben és az egész országban is.

[...] Összetörtétek gyengéd feleségeitek szívét, eljártattatok gyermekeitek bizalmát, mert rossz példával jártatok előttük. Zokogásuk felhallatszik Istenhez és vádol titeket” (Jákób 2:31, 35).

Fegyelmezzétek a heves indulatokat!

Engedjétek meg, hogy felolvassak nektek egy másik levélből. Így szól: „A férjem jó ember, sok kiemelkedő tulajdonsággal és jellemvonással rendelkezik, azonban mindemögött erős önkényuralmi vonás bújik meg... Heves természete elég gyakran fellángol ahhoz, hogy emlékeztessen mi minden csúfságra lehet képes.

Hinckley elnök, kérem, emlékeztesse a fivéreket, hogy a nők fizikai és szóbeli bántalmazása megbocsáthatatlan, sohasem elfogadott, és gyáva módja a nézeteltérések megoldásának, különösen és legfőképpen megvetendő akkor, amikor a bántalmazó papságviselő.”

Nos, hiszem, hogy az egyházon belüli legtöbb házasság boldog, hogy ezekben a házasságokban a férfiak és a feleségek biztonságérzetet és szeretetet, kölcsönös bizalmat tapasztalnak, és együtt viselik a terheket. Biztos vagyok abban, hogy ezekben az otthonokban a gyermekek, legalábbis legtöbbször, a béke és biztonság érzésével nőnek fel, tudván azt, hogy mindkét szülőjük becsüli és szereti őket, akikről érzik, hogy szeretik egymást. Azonban abban is biztos vagyok testvéreim, hogy van elég példa ennek ellenkezőjére is, hogy igazolja azt, amit most mondok.

Ki tudja összeszámolni, hány sebet okoztak már a harag által kiváltott durva szavak, vagy ki tudja megmérni azok mélységét és fájdalmát? Milyen szánalomra méltó annak a férfinak a látványa, aki sok tekintetben erős, ám elveszíti önuralmát, amikor valami – gyakran jelentéktelen – apró dolog megzavarja a lelki nyugalmát. Természetesen minden házasságban előfordulnak időnként nézeteltérések. Azonban nem találok mentséget az olyan

vérmérsékletre, amely a legkisebb ingerlésre már robban.

Így ír a Példabeszédek írója: „A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás” (Példabeszédek 27:4).

Az erőszakos természet olyan borzalmas, romboló dolog! A tragédia pedig az, hogy semmi jót nem eredményez; csupán haraggal, lázadással és fájdalommal táplálja a gonoszt. Hadd tanácsoljam minden férfinak vagy fiúnak, akik hallanak engem, és akiknek nehézséget okoz nyelvük megfőkezése, hogy könyörögjenek az Úrhoz erőért, hogy le tudják küzdeni a gyengeségüket, kérjenek bocsánatot azoktól, akiket megbántottak, és szedjék össze magukban az erőt ahhoz, hogy fegyelmezni tudják a nyelvüket.

Nektek, fiúk, pedig hadd javasoljam, hogy már most, életetek e sorsdöntő szakaszában figyeljétek oda a vérmérsékletetekre! Amint [David B.] Haight testvér emlékeztetett minket, elérkezett az idő, hogy kifejlesszük magunkban az erőt és a képességet arra, hogy fegyelmezzük önmagunkat. Lehet, hogy férfias dolognak tartjátok a fellobbanó haragot, a káromkodást és az Úr nevének szentségtörő használatát. Ez azonban nem a férfiasság, hanem a gyengeség jele. A harag nem az erő kifejezése. Azt jelzi, hogy valaki képtelen gondolatainak, szavainak, érzelmeinek a féken tartására. Természetesen könnyű dühbe gurulni. Amikor a harag gyengesége győz, akkor az ész ereje eltávozik. Fejlesszétek ki magatokban az önfegyelmet nagyszerű erejét.

A házasság szövetségének szentsége

Most pedig egy olyan romboló tényezőről fogok beszélni, amely túl sok házasságot érint. Érdekesnek találom, hogy a tízparancsolat közül kettő is foglalkozik ezzel: „Ne paráználkodjál” és „Ne kívánd” (2 Mózes 20:14, 17). Ted Koppel, az ABC „Nightline” című műsorának közvetítője, a hírek szerint a következőket mondta a Duke Egyetem hallgatói egy csoportjának az olyan reklámokkal kapcsolatban, melyek a kábítószeres és az erkölcstelenség visszaszorítását indítványozzák:

„Voltaképpen meggyőztük magunkat arról, hogy a reklámok szlogenjei majd megmentenek minket... A válasz azonban az, hogy *NEM!* Nem azért, mert nem menő, vagy ötletes, vagy mert esetleg börtönbe kerülés miatt, vagy az AIDS osztályon halsz meg, hanem azért *NEM*, mert helytelen, mert 5000 éve

próbáljuk értelmes emberi fajként kirángatni magunkat az ősi iszaphból azáltal, hogy kutatjuk az igazságot és az erkölcsi tökéletességet. Legtisztább formájában az igazság nem egy udvarias vállvergetés, hanem harsogó szemrehányás. Amit Mózes a Sínai-hegyről lehozott, nem a *tízjavaslat* volt” (Duke Egyetemen adott beszéd, 1987. máj. 10.).

Gondolkodjatok el ezen egy percre! Amit Mózes lehozott, az a tízparancsolat volt, amelyet Jehova ujjá írt kőtáblákra Izráel gyermekei és az utánuk következő valamennyi nemzedék szabadítása és védelme, biztonsága és boldogsága érdekében.

Mindent egybevetve, túl sok férfi, akik feleségüket reggel otthon hagyják, és munkába indulnak – ahol csinosan öltözött és vonzó külsejű fiatal nőkkel találkoznak –, gondolja magát fiatalnak, jóképűnek és ellenállhatatlan fogásnak. Panaszkodnak, hogy feleségük már nem néz ki ugyanúgy, mint húsz évvel ezelőtt, amikor összeházasodtak. Erre én csak ezt tudom mondani: „Ki tudna ugyanúgy kinézni, miután veletek élt húsz évig?”

A tragédia az, hogy néhány férfi a saját bolondsága és a saját gyengesége csapdájába esik bele. Eldobják maguktól a legszentebb és legkomolyabb szövetséget, melyet az Úr házában kötöttek, és melyet a szent papság felhatalmazása alatt pecsételtek meg. Félredobják feleségüket, aki hithű maradt hozzájuk, aki szerette őket és gondoskodott róluk, aki együtt szenvedett velük az ínség idején csak azért, hogy a bőség idején félrelökjék. Gyermekeiket apa nélkül hagyják. Mindenféle ravasz fortéllal kivonják magukat az alól, hogy fizetniük kelljen a bíróság által elrendelt tartásdíjat és gyermektartást.

Durván vagy negatívan hangzik, amit mondok? Igen, így érzek, miután újra és újra ugyanazzal a problémával találkozom, és már egy ideje foglalkozom ezzel. Pál ezt írta: „Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel, a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1 Timótheus 5:8). Ugyanebben a levélben így szólt Timótheushoz: „Tenmagadat tisztán tartsd” (1 Timótheus 5:22).

Nos, felismerem, hogy előfordulhat néhány olyan eset, ahol a házasság körülményei teljesen elviselhetetlenek. Ezek az esetek azonban nagyon ritkák. És még ezekben az esetekben is, ahol házasságra léptek és gyermekeket hoztak a világra,

felelősséggel tartoznak – melyhez kötve vannak, és melyről el kell számolniuk Istennek –, hogy gondoskodni fognak azokról, akiknek életéért az apa felelős.

Tizennyolc évnyi házasság és öt gyermek után a férj azon panasza, hogy többé már nem szereti a feleségét, az én megítélésem szerint gyenge kifogás az Isten előtt kötött szövetségek megszegésére, továbbá azon felelősségek alóli kibúvás, amelyek a társadalom valódi erejét alkotják, melynek mi is részei vagyunk. A váláshoz vezető hibák keresését általában egy hosszú időszak előzi meg, melynek során az apró félreértésekről durván és indulatosan beszélnek, ahol a nézeteltérések kicsiny vakondtúrásai az összeütközés hatalmas hegyévé nővik ki magukat. Meg vagyok győződve arról, hogy minél durvábban bánnak egy feleséggel, ő annál kevésbé lesz vonzó. Elveszíti a büszkeségét. Értéktelennek érzi magát. És természetesen ez látszik rajta.

Az a férj, aki zsarnokoskodik a felesége felett, aki lealacsonyítja és megalázza, és aki parancsoló követeléseknek teszi ki őt, az nem csupán feleségét bántalmazza, hanem saját magát is lekicsinyli. És sok esetben, hasonló viselkedési mintát ültet el a fiaiban is.

Nem létezik tartós boldogság nők nélkül

Fivéreim, ti, akikre ráruházták Isten papságát, tudjátok, ahogyan én is tudom, hogy nem létezik tartós boldogság, nem létezik tartós szívbeli béke, nincs nyugalom az otthonban egy nagyszerű nő társasága nélkül. A feleségeink nem az alárendeltjeink.

Ahol házasságra léptek és gyermekeket hoztak a világra, ott felelősséggel tartoznak, melyhez kötve vannak, és melyről el kell számolniuk Istennel.

Néhány férfi, akik nyilvánvalóan nem tudnak tiszteletet kivívni maguknak életük jócselekedeteivel, tetteik indoklására azt hozzák fel, hogy Évának megmondta az Úr, hogy Ádám uralkodni fog felette. Mily sok bánatot, tragédiát és szívfájdalmat okoztak évszázadokon át azok a gyenge férfiak, akik ezt a szentírásbeli idézetet használták minősíthetetlen viselkedésük mentegetésére! Nem veszik észre, hogy ugyanaz a forrás azt is említi, hogy Éva segítőtársként adatott Ádámnak.

A tények azt mutatják, hogy egymás mellett álltak a kertben. Együtt üzettek ki a kertből, és együtt dolgoztak azon, hogy arcuk verejtékével megszerzék élelmüket.

Nos, fivérek, egy kisebbséget érintő problémáról beszéltem ma nektek. Azonban annak a tragédiának a mélysége, amely ezt a kisebbséget érinti, különösen e kisebbség áldozatait, indított engem arra, hogy elmondjam nektek ezeket a dolgokat. Van egy közmondás, amely így szól: „Akinak nem inge, ne vegye magára!”

Amit mondtam, segítő szándékkal tettem, illetve némely esetben a dorgálás szellemében szóltam, amelyet annál nagyobb szeretet kísér azok felé, akiket megdorgáltam.

A boldog házasság szépsége

Mily gyönyörű egy fiatal férfi és egy fiatal nő házassága, akik az Úr házában, az oltár előtt térdelve kezdik el közös életüket, az időre és az örökkévalóságra elkötelezve egymás iránti szerelmüket és hűségüket. Amikor otthonukba gyermekek születnek, táplálják, gondozzák és szeretik őket. Az az áldott érzés tölti el e gyermekeket, hogy édesapjuk szereti az édesanyjukat. Ebben a környezetben békére, erőre és biztonságra lelnek. Édesapjukat figyelve, tiszteletet alakítanak ki a nők iránt. Önuralmat és önfegyelmet tanulnak, amely megadja nekik az erőt a későbbi tragédia elkerüléséhez.

Az évek múlnak. A gyermekek végül egyenként kirepülnek otthonról. Az édesapa és az édesanya újra egyedül vannak. Azonban ott vannak egymásnak, hogy beszélgessenek, hogy egymásra támaszkodjanak, hogy ápolják, bátorítsák és megáldják egymást. Ekkor jön el az élet alkonya, valamint a megelégedéssel és hálával való visszatekintés. Mindvégig hűségesek voltak egymáshoz. Tisztelettel és udvariasan bántak egymással. Nos, van egy bizonyos érettség, előkészület, összehatás, mely egy megszentelt kapcsolat részét képezi. Felismerik, hogy a halál bármelyik pillanatban elérkezhet hozzájuk, általában először csak egyikőjükhez, melyet rövidebb vagy hosszabb elválás követ. Azt is tudják azonban, hogy mivel kapcsolatuk az örökkévaló papság felhatalmazása által lett megpecsételve, és az áldásokra érdemesen éltek, el fog jönni az édes és biztos újratalálkozás.

Fivérek, Mennyei Atyánk azt szeretné, ha ez így történne. Ez az Úr útja. Ezt tanította. Prófétaí erről beszéltek.

Ez erőfeszítést kíván. Önuralmat kíván. Önzetlenséget kíván. A szeretet valódi lényegét kívánja,

amely a társunk jólétéért és boldogságáért való szüntelen aggodást jelenti. Nem tudok ennél jobbat kívánni egyikőtök számára sem, és imádkozom, hogy mindannyian részesei legyetek ennek az áldásnak, Jézus Krisztus nevében, ámen.

TARTSATOK KI ÉS EMELKEDJETEK FEL!

*Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából*

*Conference Report, Apr. 1997,
96–101; vagy Ensign, May
1997, 70–73*

Maradjatok „a csónakban”!

Házasságunk korai szakaszában, amikor Nelson nőtestvér és én Minneapolisban éltünk, úgy döntöttünk, hogy az egyik szabad délutánunkat kétéves kislányunkkal töltjük. Elmentünk Minnesota egyik gyönyörű tavához, és kibéreltünk egy csónakot. Miután elég messzire eveztünk a parttól, megálltunk, hogy pihenjünk és élvezzük a nyugodt környezetet. Kisgyermekünk hirtelen kiemelte egyik lábát a csónakból, és elkezdett kimászni miközben kijelentette: „Ideje kiszállni apu!”

Gyorsan elkaptuk és elmagyaráztuk: „Nem, szívem, nincs itt az idő, hogy kiszálljunk; a csónakban kell maradnunk, amíg biztonságban visszavisz minket a partra.” Csupán hosszas rábeszélés árán sikerült meggyőznünk őt arról, hogy a csónak korai elhagyása katasztrófához vezetett volna.

A gyermekek hajlamosak arra, hogy ilyen veszélyes dolgokat csináljanak, egyszerűen azért, mert még nem szerezték meg azt a bölcsességet, amellyel a szüleik rendelkeznek. Hasonlóan, Mennyei Atyánk gyermekeiként, néha mi is ostobán ki akarunk szállni „a csónakból”, mielőtt megérkeznénk arra az állomásra, amelyet szeretne, ha elérnénk. Az Úr újra és újra azt tanítja, hogy tartsunk ki¹ mindvégig². Ez a szentírások fő témája. Egy példa talán képviselni tudja mindazokat a szentírásrészeket, melyek hasonló üzenetet közvetítenek:

„Áldottak azok, akik... Sionom felépítésére törekednek, mert meglesz nekik a Szentlélek ajándéka és hatalma; és ha mindvégig kitartanak, az utolsó napon

Az Úr újra és újra azt tanítja, hogy tartsunk ki mindvégig.

felemeltetnek és megszabadulnak a Bárány örökkévaló királyságában”³.

Az Isten által adományozott áldások mindig egy törvénynek való engedelmességen alapszanak⁴. A hasonlatomat felhasználva, először be kell szállnunk „a csónakba” vele. Ezután vele kell *maradnunk*. És ha nem szállunk ki idő előtt „a csónakból”, el fogunk jutni királyságába, ahol örök életre emeltetünk fel.

Ha kitartunk, akkor felemeltetünk

A *felemeltetni* kifejezés egy fizikai törvényhez kapcsolódik, melyet egy egyszerű bemutatóval⁵ szemléltetni tudok. Veszek egy orsó cernát, és belefújok az orsó közepén lévő lukba. A fuvallat ereje el tud mozdítani egy darab selyempapírt. Ezután veszek egy közönséges kártyát és egy egyenes tűt. A tűt átszúrom a kártyán. A kártyát az orsóhoz tartom úgy, hogy a tű az orsó nyílásában legyen. Ismét belefújok az orsóba. Fújás közben elengedem a kártyát, hogy eleget tudjon tenni a fizika törvényeinek. Mielőtt ezt bemutatom, szeretnétek előre megmondani, hogy mi fog történni? Vajon a kártyát elfújom majd magamtól, vagy fel fog emelkedni? Készen álltok? [Nelson elder bemutatja, hogy a fuvallat hatására az orsó maga felé emeli a kártyát.]

Megfigyeltétek? Amíg volt elég levegőm, a kártya fenn maradt. Amikor azonban már nem bírtam tovább, a kártya leesett. Amikor elfogyott a levegőm, a gravitáció ellentétes ereje győzedelmeskedett. Ha tovább bírtam volna energiával, a kártya bármeddig fenn tudott volna maradni.⁶

Mindig szükség van energiára ahhoz, hogy az ellentétes erővel szemben fel tudjunk emelni valamit. Ugyanezek a törvények uralkodnak a személyes életünkben. Amikor ellentéttel kerülünk szembe, mind az energia, mind pedig a kitartáshoz szükséges akarat elengedhetetlen fontosságú. Az öt kilométeres futás győztesét nem egy vagy két kilométer után, hanem az öt kilométeres szakasz végén hirdetik ki. Ha Bostonba tartasz egy busszal, akkor nem szállsz le Burlingtonnál. Ha oktatásban szeretnél részesülni, akkor nem hagyod ott az iskolát menet közben – nem fizeted ki a vacsorát egy elegáns étteremben és hagyod ott az asztalt már az előétel után.

Akármivel is foglalkoztok, tartsatok ki a kezdetekkor, tartsatok ki menet közben az ellenállás közepette, és tartsatok ki mindvégig. Minden munkát be kell fejeznünk, mielőtt élvezni tudnánk annak eredményét, amiért dolgoztunk. A költő így írt:

*Nőj fel munkádhoz, míg az hozzád nem nő,
Sokan hozzáfognak, ám ki elvégzi, csak maroknyi.
Megbecsülés, rang, dicséret és hatalmi erő
[Mindig] utoléri azt..., ki kész volt kitartani.
Nőj fel munkádhoz, míg az hozzád nem nő,
Görnyedj, izzadj, de mosolyogj is rajta,
Hisz az élet győzelmeit, ahogy telik az idő,
A görnyedés, izzadság és mosoly fakasztja⁷.*

Néha akkor van szükségünk kitartásra, amikor valamilyen fizikai kihívással nézünk szembe. Mindenki, aki súlyos betegséggel vagy a korral járó gyengeségekkel küzd, reméli, hogy képes lesz kitartani ezen megpróbáltatások végéig⁸. Legtöbbször a nagyfokú fizikai kihívások mellé lelki kihívások is párosulnak.

A kitartáshoz valós megtérés szükséges

Gondoljatok a korai pionírokra! Mi lett volna, ha nem tartanak ki a nyugat felé tartó vándorlásuk nehézségei közepette? Nem tarthattuk volna meg a 150 éves évfordulót idén. Rendíthetetlenül kitarítottak – a győzelmek⁹, az üldöztetés¹⁰, a kiirtásukra irányuló kormányi rendelet¹¹, a tulajdonuktól való megfosztás¹² és még sok más dolog ellenére. Az Úrba vetett állhatatos hitük felemelte őket, ahogyan titeket és engem is fel fog emelni.

Az Úr legfőbb aggodalma minden egyes lélek szabadulása és felmagasztosulása. Mi lett volna, ha Pál apostol megtérése nem lett volna állhatatos? Szolgálatának végén nem tudott volna ily módon bizonyosságot tenni: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”¹³.

Mi lett volna, ha Jézus megingott volna azon elkötelezettségében, hogy elvégzi az Atya akaratát?¹⁴ Nem vitte volna véghez az engesztelést. A halottak nem támadnának fel. A halhatatlanság és az örök élet áldásai nem léteznének¹⁵. Jézus azonban kitarított. Utolsó órájában Jézus az Atyához imádkozott mondván: „Én dicsőítettelek téged e földön: *elvégeztem* a munkát, a melyet reám bízál, hogy *végezzem azt*”¹⁶.

Halandó szolgálata korai szakaszában Jézus aggódott követői elkötelezettsége miatt. Megetetett 5 000 embert¹⁷, majd a királyság tanait tanította nekik. Néhányan azonban zúgolódtak: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?”¹⁸ Még az után is, hogy megetette őket, soknak nem volt hite ahhoz, hogy vele maradjon. A Tizenkettőhöz fordult, és ezt mondta: „Vajjon ti is el akartok-e menni:

Felele néki Simon Péter: Uram..., Örök életnek beszéde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”¹⁹.

Péter válasza meghatározza az elkötelezettség valódi lényegét. Amikor bizonyosan tudjuk, hogy Jézus a Krisztus, akkor vele akarunk maradni. Amikor valóban megtérünk, akkor elnyerjük a kitartáshoz szükséges erőt.

Kitartás a házasság szövetségében

A kitartás ezen ereje kritikus fontosságú abban a két nagyon fontos kapcsolatban, melyet ebben az életben létesítünk. Az egyik a házasság; a másik pedig az Úr egyházában való tagság. Ezek egyedülálló kapcsolatok, hiszen mindkettő szövetség, nem pedig szerződéses kapcsolat.

A házassági, különösen a templomban kötött házasságok esetében, és a családi kötelékek szövetségi kapcsolatot jelentenek. Nem lehet őket közömbösen kezelni. A válások számának emelkedését figyelve világszerte, nyilvánvalóvá válik, hogy számos házastárs képtelen mindvégig kitartani a másik iránti elkötelezettségében. Továbbá számos templomi házasság kudarcba fullad, mert a férj megfélemledik arról, hogy a legmagasabb és legfontosabb papsági kötelessége az, hogy tisztelje és támogassa a feleségét²⁰. A legjobb dolog, amit egy apa megtehet a gyermekeiért az, hogy „szereti az édesanyjukat”²¹.

Gordon B. Hinckley elnök nemrégiben tett kijelentését minden utolsó napi szent férjnek figyelembe kellene vennie: „Magasztaljátok fel [feleségeket] – mondta –, és ezáltal felmagasztaljátok papságotokat is”²². Mélyreható tanácsát összekapcsolhatjuk Pál időtlen bölcsességével: „Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy féltje a férjét”²³. A kitartó szeretet segít állandóan felül-emelkednünk az élet megpróbáltatásain. Tartós házasság akkor jön létre, amikor mind a férj, mind pedig a feleség kettejük egységét az egyik legfontosabb kötelezettségnek tekintik, ami mellett valaha is elhatározzák magukat.

Kitartás az Istennel kötött szövetségünkben

A másik örökkévaló következményekkel járó elkötelezettségünk az Úr felé irányul²⁴. Sajnos néhányan úgy kötnek szövetséget Istennel – a keresztes szertartása által kifejezve –, hogy nincs bennük szívbéli elkötelezettség az iránt, hogy Vele maradjanak.

A keresztes rendkívül fontos szertartás. Ez azonban csupán bevezető szertartás. Az egyháztagság legfőbb áldásaira csak a templom felmagasztosító áldásain keresztül lehet szert tenni. Ezen áldások által „trónusokat, királyságokat, fejedelemségeket [és] hatalmakat”²⁵ örökölhetünk a celesztialis királyságban.

Az Úr könnyen különbséget tud tenni azok között, akik a tevékenység felületes jeleit mutatják, és akiknek egyháza iránti elkötelezettségük mélyen gyökerezik. Ezt tanította Jézus a magvető példázatában. Megfigyelte, hogy néhányuknak „nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután, ha nyomorúság vagy háborúság támad az ige miatt, azonnal megbotránkoznak”²⁶.

Az Úr iránti hűség arra kötelez minket, hogy azok iránt is hűséget tanúsítsunk, akiket az Úr elhívott egyháza vezetésére. Felhatalmazása által az embert elrendelhetik arra, hogy az Ő szent nevében szóljon.²⁷ Amíg elsüllyeszthetetlen hajóját a szabadtás partja felé irányítják, jobban tesszük, ha velük együtt a fedélzeten maradunk.²⁸ „A hajót nincs víz, ami elnyelje, / Mert ott pihen mindenek Mestere.”²⁹

Ennek ellenére, néhányan ki akarnak ugrani „a csónakból”, még mielőtt elérnék a partot. Másokat pedig, sajnálatos módon társaik kényszerítenek erre, akik bizonygatják, hogy többet tudnak az élet kockázatos utazásáról, mint az Úr prófétái. Gyakran merülnek fel olyan problémák, melyekért nem ti vagytok a felelősek. Néhányatokat talán ok nélkül elhagy valaki, akiben megbíztatok. Azonban Megváltótok soha sem fog elhagyni benneteket. Ezt mondta: „Én, az Úr, el vagyok kötelezve, ha azt teszitek, amit mondok”³⁰.

Az Úr iránti erős elkötelezettség nélkül sokkal hajlamosabb valaki arra, hogy házastársa iránti elkötelezettsége is gyenge legyen. Az örökkévaló szövetségek iránti gyenge elkötelezettség az örökkévaló következményekkel járó veszteségekhez vezet. Az idősebb kor siránkozásait büntudat ötvözi, amint a következő sorok is jól kifejezik:

Minden szomorú szó közül, mely száinkat, s tollunkat elhagyja,

A legszomorúbbak ezek: „Lehetett volna!”³¹

A legfontosabb áldásról beszélünk most mind közül. Az Úr ezt mondta: „Ha parancsolataimat betartod és mindvégig kitartasz, akkor örök életed lesz, ami Isten ajándékai közül a legnagyobb ajándék”³².

Helyes prioritásaink segítenek nekünk kitartani

Mindenkinek, aki igazán szeretne kitartani addig a csodálatos célig, melyről Mennyei Atyánk előre gondoskodott számunkra, szilárdan fel kell állítania néhány személyes prioritást. Mindazon érdeklődések mellett, melyek hűségeteket kívánják, vigyáznotok kell először is arra, hogy biztonságban „a csónakban” maradjatok. Senki sem szolgálhat két úrnak.³³ Ha Sátán rá tud venni benneteket, hogy bármit – szórakozást, flörtöt, hírnevet vagy vagyont – jobban szeressetek, mint házastársatokat vagy az Urat, akikkel szent szövetségeket kötöttetek, hogy kitartotok mellettük mindvégig, akkor az ellenség győzedelmeskedik. Amikor hasonló kísértésekkel néztek szembe, észre fogjátok venni, hogy az erőt az előre megkötött szövetségekből nyeritek. Az Úr ezt mondta: „Határozzátok el szívetekben, hogy megteszitek azokat a dolgokat, melyeket tanítani és parancsolni fogok nektek”³⁴. Prófétáján, Jeremiáson keresztül a következőket nyilatkoztatta ki: „Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívékbe írom be, és Istennökké leszek, ők pedig népemmé lesznek”³⁵.

Amikor prioritásaink helyesek, gyarapszik a kitartáshoz szükséges erő. Amikor pedig részetekké válik, ezek a prioritások fognak segíteni, hogy ne szálljatok ki „a csónakból”. Megóvnak attól, hogy hűtlenek legyünk – a házasságban, az egyházban és az életben.

Ha valóban olyanok szeretnétek *lenni*, mint az Úr – jobban, mint *bármi* vagy bárki más –, emlékezni fogtok, hogy a Jézus iránti csodálatotokat legjobban példájának követésével mutathatjátok ki. Akkor nem fogjátok engedni, hogy bármilyen más szeretet fontosabb legyen a társatok, a családotok, valamint a Teremtőtök iránt érzett szeretetnél. Akkor ti irányítjátok majd magatokat, nem mások által előírt szabályok szerint, hanem az igazság kinyilatkoztatott tanítélei szerint.

Az Úr segíteni fog nekünk kitartani

A kitartás felelőssége egyedül a tiétek. Azonban soha nem vagytok egyedül. Bizonyosságomat teszem, hogy elnyerhetitek az Úr felemelő erejét, ha Krisztushoz jöttök, és benne tökéletesek lesztek. „[El fogtok vetni] magatoktól minden istentelenséget.” És „Istent teljes szívetekből, teljes lelketekkel és minden erőttökkel [szeretni fogjátok]”³⁶.

Az Úr élő prófétájának szavai harsonaként zengenek: „Mindannyiótokat megkérlek – mondta Hinckley

elnök –, hogy álljatok meg a talpatokon, és dallal a szívetekben haladjatok előre, éljetez az evangélium szerint, szeressétek az Urat és építsétek a királyságot! Együtt *kitartunk*, és hithűek *maradunk*”³⁷.

Imádkozom, hogy mindannyian kitartsunk és felemeltessünk az utolsó napon, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. A *kitartás* szó [angolul *endure*] latin eredetű. Az *en* előtag jelentése „belül”. A szó többi része a *durare* igéből származik, melynek jelentése „szilárdnak vagy erőteljesnek lenni”. Így *kitartani* [to *endure*] azt jelenti, hogy „szilárdnak lenni önmagadban”. Ez a jelentés elvezet minket a Biblia eredeti nyelvezetéhez.

Az Ószövetségben használt héber nyelvben az *'aman* szót az jelenté: „szilárdan átadni” vagy „hithűnek lenni, bízni”. Gyakran fordították „hithűnek”, azonban soha sem „hitnek” önmagában. Az *'aman* szó többet jelentett a hitnél. Ez nem egy passzív fogalom; azt jelentette: „hithűség iránti szilárd elhatározás”. Az *'Aman* olyan héber szavaknak is a szótöve, melyeket a következő rokon jelentésű szavakra fordítottak: „megerősített”, „hisz”, „hosszú folyamat”, „bizonyosság”, „megalapít(ott)”, „biztos”, „bizalom”, „állhatatos”, „szilárdan állni” stb.

Az Újszövetségben használt görög nyelvben a *hupoméno* igét használták. Azt jelenti: „fennmaradni”, „maradni” vagy „folytatódni”. A *hupo* (vagy *hypo*) jelentése: „alatt”, ahogyan a *hypodermic* („bőr alatti”) vagy a *hypothermia* („alacsony hőmérséklet”) kifejezéseknél is. A *kitartani* ige *belső* elhatározást jelent valaki lelkében.

2. Lásd Máté 24:13; Márk 13:13; 2 Nefi 33:4; Omni 1:26; 3 Nefi 15:9; T&Sz 14:7; 18:22; 20:29. Ezt az ígéretet mind Mennyei Atyánk, mind pedig Jézus Krisztus megerősítette. A nagy Elohim ezt a kijelentést tette számunkra: „Az én Szeretettem szavai igazak és hűek. Aki mindvégig kitart, az meg lesz szabadítva” (2 Nefi 31:15). A Szabadítótól pedig ezt az ígéretet kaptuk: „Aki bűnbánatot tart és megkeresztelkedik az én nevemben, azt eltölti a Szentlélek; és ha mindvégig kitart, akkor ímé, ártatlannak fogom tartani őt” (3 Nefi 27:16).
3. 1 Nefi 13:37; lásd még Móziás 23:22; Alma 13:29; 36:3; 37:37; 38:5; 3 Nefi 27:21–22; Ether 4:19; T&Sz 5:35; 9:14; 17:8; 75:16. További

nyomatékosítás céljából, taníts e parancsolat iránti engedetlenség következményeiről! Például: „Ha nem tartanak bűnbánatot és nem hisznek a nevében, és nem keresztkednek meg az ő nevében, és nem tartanak ki mindvégig, el kell kárhozniuk; mert az Úristen, Izráel Szentje mondta ezt” (2 Nefi 9:24; lásd még 2 Nefi 31:16; Mormon 9:29).

4. Lásd Tan és a szövetségek 130:20–21.
5. A fizikában használt Bernoulli-tétel bemutatását először 1996. augusztus 17-én látta az író Norman C. Boehm elder egy előadásában, aki akkor az egyház területi felhatalmazottjaként szolgált Sacramentóban, Kaliforniában.
6. Minden repülőgép felszállásakor a felhajtóerő érvényesül. Ez „a szárnymetszetre, vagy egy egész légi járműre, vagy egy szárnyas rakétára ható teljes aerodinamikai erő, amely merőleges a relatív légáramlásra, és amely rendszerint a nehézségi erővel ellentétes, felfelé irányuló erőt fejt ki” (*American Heritage Dictionary*, 3rd ed. [1992], „lift,” 1040).
7. „Stick to Your Task,” Jack M. Lyon and others, eds., *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), 255–56.
8. Joseph Fielding Smith elnök 95. életében nyilvánosan kijelentette, hogy reméli képes lesz „mindvégig kitartani ebben az életben” (in Conference Report, Oct. 1970, 92; vagy *Improvement Era*, Dec. 1970, 27). Ő, aki hithűen és jól szolgált élete minden napján, mindannyiunk számára követendő példát állított fel.
9. Lásd Joseph Smith története 1:20, 22–24, 27, 58, 60–61, 74.
10. A pionírokat Ohióból az Illinois állambeli Missouriba, majd pedig a Nagy-sóstó völgyébe üldözték.
11. A korai pionírok arra kényszerültek, hogy elhagyják Missourit a város kormányzója által aláírt rendelet fenyegetéseinek hatására, mely kijelentette, hogy „a mormonokat ellenségként kell kezelni, és ki kell irtani, vagy ki kell űzni az államból” (*History of the Church*, 3:175).
12. 1887-ben az Amerikai Egyesült Államok kongresszusa azt a példátlan lépést tette, hogy törölte az egyház nevét a törvényesen működő egyházak sorából azáltal, hogy visszavonta működési engedélyét, és feljogosította az államközi felszámolókat arra, hogy maguknak követeljék az egyház valamennyi ingatlanának és más vagyonának a tulajdonjogát, beleértve legszentebb épületeit – a templomait – Loganben, Mantiban, St. George-ban és Salt Lake Cityben (lásd *The Late Corporation of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saint v. United States*, 136 U.S. 1 [1890]).
13. 2 Timótheus 4:7.
14. Lásd 3 Nefi 27:13.
15. Lásd Mózes 1:39.
16. János 17:4; kiemelés hozzáadva. Lásd még János 4:34.
17. Lásd Máté 14:21; 16:9; Márk 6:44; 8:19; Lukács 9:14; János 6:10.
18. János 6:60
19. János 6:67–69
20. Lásd Tan és a szövetségek 42:22.
21. Ezt az állítást az egyház több vezetőjétől is hallhattuk már. Például, lásd Howard W. Hunter, Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50; David O. McKay, idézte Gordon B. Hinckley, Conference Report, Oct. 1982, 112; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 77.
22. Az egyháztagok számára rendezett esti beszélgetés első ülése, Peru, Lima, 1996. nov. 9.
23. Efézusbeliek 5:33
24. Továbbá az érdemes férfiak abban a kiváltságban részesülnek, hogy jogosultak lesznek a papság esküire és szövetségeire, melyek megáldják azon férfiak, nők és gyermekek életét, akiket szolgálhatnak (lásd T&Sz 84:33–48).
25. Tan és a szövetségek 132:19
26. Márk 4:17
27. Lásd Tan és a szövetségek 1:38; 21:5; 68:4.
28. Lásd Cselekedetek 27:30–31; 1 Nefi 18:21–23.
29. „Master, the Tempest Is Raging”, *Hymns*, no. 105
30. Tan és a szövetségek 82:10
31. John Greenleaf Whittier: „Maud Muller,” *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), 48.
32. Tan és a szövetségek 14:7. Joseph próféta a kitartás elvét belevette a tizenharmadik hittételbe: „Sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni.”

33. Lásd Máté 6:24.

34. Joseph Smith Translation, Luke 14:28

35. Jeremiás 31:33

36. Moróni 10:32

37. Conference Report, Oct. 1995, 96; vagy *Ensign*,
Nov. 1995, 72; kiemelés hozzáadva.

ENGESZTELÉS ÉS ÖRÖKKÉVALÓ HÁZASSÁG

*A béke megelégedése az emberi lélek
egyik legfőbb célja.*

– Jeffrey R. Holland elder

„A KIRÁLYSÁG BÉKÉS DOLGAI”

*Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1996,
112–16; vagy Ensign, Nov.
1996, 82–84*

Jézus békét, erőt és reményt ad

Békesség és örömhír – örömhír és békesség.

Ezek Jézus Krisztus evangéliumának legfőbb áldásai közé tartoznak, melyek a személyes erőfeszítésekre és emberi vétkekre megoldást, a fáradságos napokra és a valódi kétségbeesés óráira pedig erőforrást nyújtanak egy zaklatott világnak és azoknak a zaklatott embereknek, akik benne élnek. Ez az egész általános konferencia, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, amely összehívja azt, kijelenti, hogy maga Isten Egyszülött Fia az, aki ezt a segítséget és reményt megadja nekünk. Ez a bizonyosság olyan „szilárd, mint a hegyek körülötünk”³. Ugyanígy a Mormon könyve egyik prófétaja, Abinádi, Ésaías felkiáltásának apró módosításával világosan kijelentette:

„Ó, mily szépek a hegyeken annak lábai, aki jó híreket hoz, aki *a békesség megalapítója*, igen, méghozzá az Úr, aki megváltotta népét; igen, ő, aki szabadítást adományozott népének”⁴.

Krisztusból árad az a szépség, mely beragyogja a hegyeket. Az Ő irgalmas ígéretéből fakad, mely szerint „békességet [nyerünk] ebben a viláiban”⁵, és

az Ő örömhíreből, mely szerint „örök élet vár ránk a túlvilágon”. Ez készlet minket arra, hogy leboruljunk a lábai elé, és nevét áldottnak hívjuk, valamint hálát adjunk az Ő igaz és élő egyházának visszaállításáért.

A béke keresése, melyet csak Istentől kaphatunk

Békére lelni az emberi lélek egyik legfőbb törekvése. Mindannyiunknak vannak derűsebb és borúsabb időszakai, de ezek ahogy jönnek, úgy általában mindig el is múlnak. Jóindulatú barátok a segítségünkre sietnek. A gyönyörű napsütés bátorságot önt belénk. Egy nyugodt éjszakai alvás általában csodákat művel. Azonban mindannyiunk életében vannak olyan időszakok, amikor mély bánat, szenvedés, vagy magány miatt azért a békéért könnyöngünk, melyet csak maga Isten adhat meg nekünk. Ezek olyan időszakok, amikor gyötrő lelki éhségünk csillapítására még legkedvesebb barátaink sem képesek teljesen.

Talán ismertek olyan embereket e konferencia hatalmas gyülekezetében, vagy a helyi egyházközségekben, illetve gyülekezetekben, avagy otthonokban olyan bátor embereket, akik súlyos terheket cipelnek, és személyes fájdalomtól kínozva botladoznak e világ gyötrelmeinek sötét völgyein át. Néhányan talán szörnyen aggódnak egy férj, egy feleség, vagy egy gyermek miatt, aggódnak az egészségük, a boldogságuk, vagy a parancsolatok betartásában való hithűségük miatt. Néhányan fizikai vagy érzelmi fájdalommal, illetve a korral járó akadályozottságokkal élnek együtt. Néhányukat az aggasztja, hogyan jöjjenek ki anyagilag, néhányan pedig egy üres ház, vagy egy üres szoba magányától szenvednek, vagy egyszerűen egy ölelő kar hiánya kínozza őket.

Ezek a szeretett emberek hatalmas igyekezettel keresik az Urat és az Ő szavát. Valós érzelmeik gyakran csak akkor kerülnek felszínre, amikor kinyitják a szentírásokat, vagy amikor egyházi himnuszokat énekelnek, illetve amikor imát mondanak. Mi többiek legtöbbször csak ekkor vesszük észre, hogy erejük fogytán van; szellemileg, testileg és érzelmileg elfáradtak, és azon tűnődnek, vajon képesek-e még egy hetet, napot vagy akár egyetlen órát is átvészelni. Sóvárognak az Úr segítségéért, és tudják, hogy e rendkívüli időkben semmi más nem nyújthat megnyugvást.

Krisztus, az angyalok és a próféták segíteni szeretnének

Nos, az általános konferenciának és valamennyi kor prófétái tanításainak legalább az egyik célja az, hogy ezeknek az embereknek kijelentse: az Úr ugyanilyen buzgón próbálja kinyújtani felénk karját, és amikor szenvednek, az Ő reménye, igyekezete és erőfeszítése – mely soha meg nem szűnik – messze meghaladja a miénket.

Megígérték nekünk, hogy nem szunnyad el a mi őrizőnk és nem alszik.⁶

Krisztus, az Ő angyalai és az Ő prófétái folyamatosan azon munkálkodnak, hogy lelkünket támogassák, elszántságunkat megszilárdítsák, szívünket megnyugtassák, valamint hogy megújult erővel és biztos reménnyel bocsássonak minket újra utunkra. Azt szeretnék, ha mindannyian tudnánk, hogy „ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?”⁷. A világban lesznek megpróbáltatásaink, ám derűsnek kell maradnunk. Krisztus legyőzte a világot⁸. Szünetése és engedelmessége által elnyerte, és joggal viseli a „Béke hercege” koronáját.

Az engedelmisség és a bűnbánat békét hoz

Ennek szellemiségében az egész világnak kijelentjük, hogy a valós és állandó béke elnyeréséhez törekednünk kell arra, hogy egyre hasonlóbba váljunk Isten példás Fiához. Sokan próbáljuk ezt megtenni. Megdicsérünk benneteket engedelmisségetekért, türelmetekért, és azért hogy hithűen keressetek és várjátok az Úrtól a megerősítést, amelyet bizonyosan meg is fogtok kapni. Másrésztől néhányunknak változtatnia kell egyes dolgokon, és nagyobb erőfeszítéseket kell tennie az evangélium szerinti élet terén. Képesek vagyunk a változásra. A *bűnbánat* szó valódi szépsége az az ígéret, hogy megszabadulhatunk az egykori problémáktól, szokásoktól, bánattól és vétkektől. Ez a szó az evangéliumi szótár legreménytelibb és legbátorítóbb – és igen, a legbékésebb – kifejezései közé tartozik. Az igazi békességre való törekvés közben, néhányunknak ahhoz, hogy nyugalomra leljünk, ki kell javítanunk azokat a dolgokat, melyek javításra szorulnak, be kell vallanunk azokat a dolgokat, melyek ezt megkívánják, meg kell bocsátanunk, amit meg kell bocsátani, és el kell felejtelnünk, amit felejtetni kell. Ha egy parancsolatot megszegünk, és ennek következményei összetörnek minket és gyötrelmet okoznak szeretteinknek,

hívjuk segítségül az Úr Jézus Krisztus hatalmát, hogy megszabadítson minket, és hogy a bűnbánat útján keresztül elvezessen bennünket ahhoz a békéhez, „mely minden értelmet felül halad”⁹.

És amikor Isten megbocsátott nekünk – melyet oly nagyon szeretne megtenni –, legyen elegendő józan ítélőképességünk ahhoz, hogy elsétáljunk ezen problémáktól, békén hagyjuk őket, és engedjük, hogy a múlt eltemesse a múltat. Ha valamelyikőtök hibát követett el, még ha súlyos hibát is, ám minden tőletek telhető meggettettek az Úr tanításaival és az egyház irányításával megegyezően azért, hogy megvalljátok és megbánjátok, valamint hogy a lehető legjobban helyre tegyétek azt, akkor bízzatok az Úrban, járjatok az Ő fényességében, és a hamvakat hagyjátok magatok mögött! Valaki egyszer azt mondta, hogy a legelső dolog, amire ösztönzést érzünk, mikor Isten a keblére ölel minket, az a bűnbánat. A valódi béke elnyeréséhez hadd javasoljam, hogy siessetek Isten keblére, hátrahagyva mindent, ami lelketeknek bánatot, szeretteiteknek pedig szívfájdalmat okozna. „Kerüld a rosszat – mondja a szentírás – és cselekedjél jót”¹⁰.

Bocsáss meg másoknak, hogy békére lelj!

A bűnbánattal kapcsolatos kötelezettségünkhöz szorosan hozzákapszódik az a nagylelkű tett, hogy ugyanezt másoknak is lehetővé tegyük – meg kell bocsátanunk, ahogy nekünk is megbocsátanak. Így kivesszük a részünket Jézus Krisztus engesztelésének leglényegéből. Annak a végzetes pénteknek a legfenésesebb jelenete – amikor a föld megrázkódott és a templom fátyla kettéhasadt – kétségtelenül az a kimondhatatlanul irgalmas pillanat volt, amikor Krisztus így szólt: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek”¹¹. Szószólónkként ma is ugyanezzel a kéréssel fordul az Atyához – a ti és az én érdekeimben.

Ebben is, mint ahogy minden más dologban, Jézus követendő normát állított fel számunkra. Az élet túl rövid ahhoz, hogy tápláljuk az ellenségeskedést, vagy hogy a minket ért összes sérelmet elraktározzuk. Mi nem akarjuk, hogy Isten emlékezzen a bűneinkre, tehát van valami alapvetően helytelen abban, hogy mi könnyörtelenül emlékezni próbálunk másokéra.

Amikor megbántanak minket, Isten kétségtelenül figyelembe veszi, milyen bántalmakat szenvedtünk, és mi váltotta ki neheztelésünket; ám nyilvánvalóan minél nagyobb volt a kiváltó ok, és

minél több magyarázatot találunk neheztelésünkre, annál több okunk van arra, hogy megbocsássunk és megszabaduljunk a mérgező gyűlölködés és a harag pusztító poklától¹². Ez az istenség egyik ironiája, hogy a békesség elnyeréséért, mind a sértettnek, mind pedig a sértő félnek alkalmaznia kell a megbocsátás tantételét.

A megpróbáltatásainknak célja van

Igen, a béke nagyon értékes dolog, egy valóban szívből jövő szükséglet, és sok mindent tehetünk azért, hogy elérjük. Valamilyen oknál fogva azonban vannak olyan pillanatok az életben, amikor a zavartalan béke, úgy tűnik, egy időre elkerül minket. Elgondolkodhatunk, vajon miért vannak ilyen időszakok az életben, különösen akkor, amikor keményebben próbálkozunk, mint valaha, hogy érdemesen éljünk Isten áldásaira és segítségének elnyerésére. Amikor problémák, bánat vagy szomorúság ér minket, és úgy tűnik, *nem* a mi hibánkból, akkor mit kezdjünk ezekkel a kéretlenül jött helyzetekkel?

Idővel és megfelelő perspektívából nézve felismerjük, hogy ezeknek a problémáknak az életben céljuk van, még ha csupán annyi is, hogy segítsen a kétségbeeséssel szembenézőnek meggyőződni arról, hogy valóban szüksége van a sajátját meghaladó isteni erőre, és hogy valóban szüksége van a menny kezének segítségére. Azok, akiknek nincs szükségük az irgalomra, szinte soha nem keresik, és nem is gyakorolják. Azoknak, akiket soha nem ért bánat vagy gyengeség, vagy nem érezték magukat magányosnak, illetve elhagyatottnak, soha nem kellett a mennyhez könyörögniük az ilyesfajta személyes fájdalmak enyhítéséért. Kétségtelenül jobb rátalálni Isten jóságára és Krisztus kegyelmére, még bánat árán is, mint kockáztatni, hogy életünket olyan erkölcsi vagy anyagi megalégedettségben éljük, mely során soha nem éreztük a hit vagy a megbocsátás, a megváltás vagy a megnyugvás szükségességét.

Az élet problémák, korlátok vagy kihívások nélkül – vagy Lehi szavaival: „ellentétek nélkül”¹³ – paradox módon, ám nagyon is valóságosan, kevésbé lenne eredményes, és kevésbé lenne nemesítő hatással ránk, mint az, mely rendszeresen szembeállít minket a nehézségekkel, csalódásokkal és a bánattal. Amint a szeretett Éva mondta, ha nem kellene szembenéznünk egy bukott világ nehézségeivel, sem ő, sem Ádám, sőt, egyikünk sem ismerhette volna meg soha „megváltásunk örömét, és az

örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek”¹⁴.

„Természetünk jobbik angyalai”

Tehát az életnek megvannak a maga ellentétei és a maga küzdelmei, Jézus Krisztus evangéliumának pedig megvannak a válaszai és a biztosítékai. A polgárháború szörnyű idején, az egyik legtehetségesebb vezető, aki valaha is megkísérelt egy nemzetet összefogni, olyan dolgot mondott, melyet el lehetne mondani a házasságokról, a családokról és a barátságokról is. Békéért imádkozva, békéért könyörögve, békét keresve minden olyan módon, mely nem veszélyeztetné az egységet, Abraham Lincoln a következőket mondta első beszédében, hivatalba lépésének sötét napjaiban: „A szenvedés bár megterhelt minket, nem szakíthatja el szeretetünk kötelékeit. Az emlékezés titokzatos húrjai megpendülnek majd..., amikor azokat újra megérintik – és bizonyos, hogy így tesznek majd – természetünk jobbik angyalai”¹⁵.

Természetünk jobbik angyalai. Ez az, amiről az egyház, az általános konferencia és Jézus Krisztus evangéliuma szól – könyörgés ma, holnap és mindörökké azért, hogy jobbak, tisztábbak, kedvesebbek, szentebbek legyünk; hogy keressük a békét, és mindig hitben járjunk.

A megszentelő megújulás isteni ajándéka

Saját életemben személyesen megtapasztaltam azon ígéret megvalósulását, „hogy [az] örökkévaló Isten..., a ki teremté a föld határait... nem fárad és nem lankad el”. Tanúságomat teszem, hogy „erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja”¹⁶.

Tudom, hogy félelem vagy kimerültség idején azoknak, „a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el”¹⁷.

Az Úr Jézus Krisztus megváltó kegyelmén keresztül nyerjük el e fenséges hatalom és megszentelő megújulás ajándékát. Ő legyőzte a világot, és ha magunkra vesszük az Ő nevét, és „az Ő ösvényein járunk”, valamint betartjuk a Vele kötött szövetségünket, akkor hamarosan békére lelünk. Ez a jutalom nem csupán lehetséges; hanem bizonyos.

„Mert a hegyek eltávozhatnak és a dombok elmozdulhatnak, de kedvességem nem fog eltávozni tőled,

és békességem szövetsége sem mozdíttatik el, mondja az Úr, aki irgalommal van irántad”¹⁸.

Hálás és örömteli bizonyágomat teszem Róla és az Ő örömhíréről, az e konferencián és az Ő igaz egyházában kihirdetett békéjéről, valamint az Ő élő prófétájáról, aki hamarosan beszélni fog hozzánk, az Úr Jézus Krisztus irgalmas nevében, ámen.

Jegyzetek

3. „Carry On”, *Hymns*, no. 255.

4. Móziás 15:18; kiemelés hozzáadva.

5. Tan és a szövetségek 59:23.

6. Lásd Zsoltárok 121:3–4.

7. Rómabeliek 8:31.

8. Lásd János 16:33.

9. Filippibeliek 4:7.

10. Zsoltárok 34:15.

11. Lukács 23:34.

12. Átdolgozva George MacDonald forrásából.

13. Lásd 2 Nefi 2:11.

14. Mózes 5:11.

15. Abraham Lincoln, Első hivatalba lépő beszéd, 1861. márc. 4.

16. Ésaías 40:28–29.

17. Ésaías 40:31.

18. Lásd 3 Nefi 22:10.

ÉRETTSÉG

*Az egyén viselkedése érettségének
egyetlen valódi mércéje.*

– Marvin J. Ashton elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Két év hatalmas változást jelent egy fiatal férfi életében. Fiúként megy el, és férfiként tér vissza. Éretlenül indul útnak, de éretten, erősen, irgalmossal a szívében tér vissza. Valódi munkássá lesz, aki hajlandó szolgálni. A legtöbb esetben visszamegy a főiskolára, és ott jobb jegyeket szerez, mint azelőtt valaha is, mert van célja az életben. Korábban is volt már célja, de most egy újabbat tűzött maga elé”
(*Teachings of Spencer W. Kimball*, 590–91).

Gordon B. Hinckley elnök

„Önfegyelmel és igyekezettel mindannyian képesek vagyunk irányítani a gondolatainkat és tetteinket. Ez részét képezi a lelki, fizikai és érzelmi érettségünk kifejlesztése folyamatának” (in *Conference Report*, 1987. Apr, 57; vagy *Ensign*, 1987 May, 47).

Marvin J. Ashton elder

„Néhány héttel ezelőtt egy férfi, aki magas tisztséget viselt az egyházban, egy különleges szívességet kért tőlem. – Megtennéd, hogy időt szakítasz és meghallgatod az én különleges barátaimat – egy anyát, apát és tizenéves lányukat –, ahogyan megpróbálnak beszélgetni egymással?

Ahogy négyen ott ültünk, azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy a kommunikáció minden csatornája el volt tömítve előítélettel, sértéssel, vádaskodással és keserűséggel. Ahogy egyre erősödött a verbális vihar, észrevettem, hogy én vagyok az egyetlen hallgató. Bár egyénileg és együttesen is beleegyeztek, hogy legyek a tanácsadójuk, a döntő bírójuk vagy a játékvezetőjük, ha úgy tetszik, türelmesen vártam a lehetőségre, hogy megszólalhassak. A felfokozott és indulatos szóváltás közben a tinédzser újra és újra így fejezte ki a sértettségét: – Nem beszélhetek így velem! Már felnőtt vagyok. Nem kezelhetek így!

Már felnőtt vagyok. Többé nem uralhatjátok az életemet! Már felnőtt vagyok.

Minden alkalommal, amikor azt mondta, hogy »már felnőtt vagyok«, összerementem. A meghatározás szerint, a felnőtt egy olyan személy, aki teljes mértékben elérte az érettség korát. Bár igaz, hogy egy személy hivatalosan felnőttnek tekinthető, amikor betöltött egy bizonyos életkort, ami minket illet ma, mi arról a felnőtt állapotról beszélünk, amelyet a tettekkkel és a hozzáállással lehet kivívni.

Nem vagyok egészen biztos abban, hogy kinek van joga vagy felhatalmazása valakit felnőttnek minősíteni, abban azonban eléggé biztos vagyok, hogy gyakran az jelenti ki magáról, akire a legkevésbé igaz. Ha valaki érett, akkor nincs szüksége arra, hogy bejelentse. Az egyén viselkedése érettségének egyetlen valódi mércéje. A felnőtt kategóriába való besorolás, ami a viselkedést illeti, nem a kor, a ráncok vagy az ősz haj függvénye. Talán nem túlzás azt mondani, hogy a felnőtt viselkedés egy folyamat. Az érett viselkedést általában az önfegyelem, lendületesség és folyamatos erőfeszítés árán lehet kifejleszteni.

A tinédzser mellett szól – bár a »már felnőtt vagyok« kijelentései nem nyugtáztak le túlzottan –, hogy voltak pillanatok a látogatás során, amikor azt gondoltam, hogy jóval érettebben viselkedett, mint a többi jelenlévő a szobában. Amikor mi, akik öregebbek vagyunk, az »én vagyok az idősebb« kifejezést használjuk, hogy eldöntsünk egy vitát, nem vagyunk biztos benne, hogy az nagyon hatékony. Mennyivel jobb, ha inkább az érdemes szülői viselkedéssel nyerjük el a tiszteletet és a szeretetet, nem pedig a korkülönbség firtatásával.

Ti, fiatal férfiak és fiatal nők szerte a világon, mint ahogyan szüleiteknek sem, nektek sem kell bejelenteni vagy kihirdetni érettségeteket. A hitetek és a cselekedeteitek miatt tudni fogják, hogy kik vagytok. A gyümölcsseitek alapján ismernek és minősítenek majd benneteket. Azok közülünk, akik másokkal bántóan veszekednek, dühkitöréseik vannak, lealacsonyítóan és fájdalmasan kritizálnak másokat, hiábavalóan visszafeleselnek és tiszteletlenül bánnak másokkal, senkinek sem tesznek jót. Vessük el a kicsinyes ellenségeskedést és a bosszúállás szokását, amelyek önpusztítóak, és térjünk vissza a biztonságos ösvényre, melyet a Jó Pásztor oly szépen kijelölt számunkra.

Bátorságra van szükség ahhoz, hogy elkerüljük a szóbeli viszálykodást. Amikor az érettség kezd kialakulni, akkor áll be a felnőttkor. »Minden mérgeesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettség közületek minden gonoszsággal együtt:

Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek« (Efézusbeliek 4:31–32). Ijesztő, hogy mennyi idősebb ember éli le úgy az életét, hogy igazán soha nem válik belőle felnőtt.

Sok éven keresztül élénken élt az elmémben az a kép, amikor Krisztus Pilátus előtt áll. Míg Jézus ott állt a dühös csöcselék előtt, akik gúnyolódtak és átkozódtak, Pilátus próbálta rávenni Őt, hogy válaszoljon és visszavájon nekik. Azt akarta, hogy Ő királynak kiáltsa ki magát. Jézus hallgatott. Az élete volt az Ő prédikációja. Ő egy tökéletes jellem volt, egy érdemes fiú, az Atya Egyszülöttje. Az érettsége önmagáért beszélt, kérem” (in Conference Report, Apr. 1987, 78–79; vagy *Ensign*, May, 1987, 65).

Neal A. Maxwell elder

„Mint ahogy az a képesség, hogy megvárjuk, míg a dolgok megvalósulnak, a valódi érettség jele, ugyanígy az a hajlandóság, hogy kivárjuk a magyarázatot, a valódi hit és bizalom jele, amely idővel növekszik” (in Conference Report, Apr. 1985, 91; vagy *Ensign*, May 1985, 71).

Richard G. Scott elder

„Azért vagyunk itt a földön, hogy olyan tapasztalatokat nyerjünk, melyekre másként nem tehetünk szert. Lehetőséget kapunk a növekedésre, a fejlődésre és a lelki érettség elnyerésére. Ehhez meg kell tanulnunk alkalmazni az igazságot. Boldogságunk tekintetében döntő fontossággal bír az, hogy miként nézünk szembe a kihívásokkal, és hogyan oldjuk meg a nehéz problémákat” (in Conference Report, Oct. 1989, 38; vagy *Ensign*, Nov. 1989, 30).

Marion D. Hanks elder

„Az erkölcsi törvények világában élünk. Választhatjuk a gonoszt, és azonnal megkaphatjuk, amit akarunk, hogy majd később fizessünk érte. Vagy pedig választhatjuk a jót, és fizethetünk érte, mielőtt megkapjuk.« [...] Így van ez a becsületes és felelősségteljes étellel, a nemi tisztasággal, a feddhetlenséggel és az önzetlen szolgálattal is...

Amikor Pál a »tisztá szívből« való jószívúséget említette, azt hiszem arról a mások iránti őszinte, önzetlen gondoskodásról beszélt, amely az erkölcsi és lelki érettséget jelzi... A másokkal való igazi törődés, a megfontoltság, a kedvesség és a felelősségteljes valói érettséget tükröz” (in Conference Report, Oct. 1967, 59–60).

ERKÖLCSÖSSÉG ÉS VISSZAFOGOTTSÁG

A visszafogottság az alázatosságához, szolidaritáshoz és illendőséghez való hozzáállást tükrözi.

– N. Eldon Tanner elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Az erkölcstelenség nem házasságtöréssel vagy fajtalansággal kezdődik. Inkább kisebb könnyelműségekkel, mint például a szexen járó gondolatokkal, az arról való beszélgetéssel, heves csókolózással, pettinggel és ilyesmivel indul, ami aztán minden alkalommal egyre messzebb megy. Az erős testhez, a határozott akarathoz, a fiatalság édes lelkéhez képest erőtlennek tűnnek a kis könnyelműségek, és utat kap az első kísértés. Ám az erősből hamarosan gyenge lesz, a mesterből szolga, és csorbát szenved a lelki fejlődés. Viszont ha az első hamislelkű cselekedet soha nem ver gyökeret, akkor a fa csodásan kifejlődik, és a fiatal élet Isten, a mi Atyánk felé fog növekedni. [...]

A korai apostolok és próféták számos olyan bűnről tesznek említést, amelyek megrovást érdemelnek. Ezek közül sok szexuális bűn: házasságtörés, természetes ragaszkodás nélküli lét, kéjvágy, hűtlenség, mértéktelenség, trágár beszéd, tisztátalanság, túlzott ragaszkodás, paráználkodás. Magukban foglalnak mindenféle házasságon kívüli szexuális kapcsolatot – petting, szexuális fajtalanság, önkielégítés és az, ha valakinek állandóan a szex jár a gondolataiban, és arról beszél. Magukban foglalnak minden rejtett és titkos bűnt, minden szentségtelen és tisztátalan gondolatot és tettet.

A lelkiismeretünk megmondja nekünk, mikor lépünk tiltott világokba, és addig furdal minket, míg akaratunkkal vagy a bűn ismétlésével el nem hallgattatjuk.

Mondhatja-e valaki teljes őszinteséggel azt, hogy nem tudott e dolgok helytelen voltáról? Ezeket a szentségtelen tetteket, melyeknek megnevezése,

formája és megnyilvánulása számtalan, elítéli az Úr és az Ő egyháza. Lehet, hogy némelyik förtelmesebb, mint a többi, ám mind bűnnek számít, azok kijelentéseinek ellenére, akik úgy tesznek hamis módon, mintha másképp tudnák. Az Úr prófétái kijelentik, hogy nincs igazuk.

Lehet, hogy a világnak megvannak a normái; az egyház normái azonban különböznek azoktól. [...] A világ talán bátorítja a házasság előtti szexuális tapasztalatszerzést, azonban az Úr és egyháza határozottan elítéli azt, valamint a házasságon kívüli bármilyen szexuális kapcsolatot.

Mivel a jegyesség a házasság előjátéka és közeli kapcsolat kialakítására biztat, sokan meggyőzték magukat arról, hogy az intim viselkedés igazolt – részét képezi az udvarlás folyamatának. Sokan levetik a kantárt és a vértet, és lazítanak a megszorításokon. Ahelyett, hogy az érzelmek egyszerű kifejezésének mezején maradnának, egyesek szabadjára engedik magukat egymás dédelgetése terén, így az »ölelkezést« gyakran intim érintések és heves csókok kísérik. A szenvedélyes csókokkal kísért »ölelkezés« e szentségtelen család ifjabbik tagja. Az idősebb testvért »pettingnek« nevezik. Amikor az intimitás eléri ezt a fokot, már bizonyosan olyan bűnökről van szó, amelyeket elítél a Szabadító. [...]

Ki állítja azt, hogy aki ölelkezve csókolózik, abban nem ébred fel a vágy és a szenvedély? Vajon nem ezt a legfertelmesebb tettet ítéli el Isten a tízparancsolat újkori nyomatékosításában, miszerint: »Ne lopj; házasságtörést se kövess el, ne ölj, és ne tegyél semmi ahhoz hasonló« (T&Sz 59:6)?

Hadd kérdezzem meg tőletek, vajon mi hasonlít a házasságtöréshez, ha nem a petting? Vajon nem ismerte-e fel az Úr, hogy ez a förtelmes bűn nem más, mint az ördög elgyengítő praktikáinak utolsó eleme, még a házasságtörés vagy a paráználkodás előtt? Vajon az Úr szentírásainak világosságában élő egyén járhat-e tiszta lelkiismerettel az ösvényen, melyre a petting árnya hull? Vajon meggyőzheti-e magát valaki is arról, hogy ez nem komoly bűn?

El kell ismételnünk azt, amit már sokszor elmondunk: A paráználkodás, annak minden idősebb és ifjabb testvérel gonosz, és az Úr teljes mértékben elítéli ezeket. Így volt ez Ádám napjaiban, Mózes napjaiban, Pál napjaiban és a mi napjainkban is. Az egyház semmiféle romlottságot nem tűr meg. Az Úr rámutatott, mennyire nem elnéző, mikor kijelentette:

»Mert én, az Úr, a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthetek a bűnre« (T&Sz 1:31).

Ha ilyen világosan fogalmaznak a szentírások, akkor vajon hogyan igazolhatja valaki az erkölcstelenségeket, és nevezheti azokat szerelemnek? A fekete fehér-e? A gonosz jó-e? A tisztaság szennyesség-e?

Az egyház erkölcsösséget illető álláspontjának megértése érdekében határozottan és megváltoztathatatlanul kijelentjük, hogy ez nem egy elhordott, kifakult, régimódi és kopott ruhadarab. Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké, szövetségei és tanai változatlanok; és amikor a nap kihűl és a csillagok már nem világítanak, az erkölcsi tisztaság törvénye még mindig alapvető lesz Isten világában és az Úr egyházában. Az egyház nem azért tartja meg a régi értékeket, mert azok régiak, hanem azért, mert az idők folyamán helyesnek bizonyultak. Mindig is ez lesz a szabály" („President Kimball Speaks Out on Morality”, *Ensign*, Nov. 1980, 95–96).

Ezra Taft Benson elnök

„Vigyázz! Meddig még az éj? Azt kell felelnünk, nincs minden jól Sionban. Ahogyan Moróni tanácsolta, meg kell tisztítanunk a belső edényt (lásd Alma 60:23), először magunkkal kezdve, azután a családunkkal, végül pedig az egyházzal.

Ezt a generációt megfertőzi a szexuális erkölcstelenség bűne. Joseph próféta szavai szerint ez több kísértés, több csapás, több nehézség forrása lesz Izráel elderei számára, mint bármely más bűn. (Lásd *Journal of Discourses* 8:55.)

Joseph F. Smith elnök azt mondta, hogy a szexuális tisztátalanság lesz majd azon három veszély egyike, amely az egyházon belül fenyegetni fog – és az is lett. (Lásd *Gospel Doctrine*, pp. 312–13.) Elterjedt az egész társadalmunkban” (in Conference Report, Apr. 1986, 3, 6; vagy *Ensign*, May 1986, 4).

Gordon B. Hinckley elnök

„Olyan világban élünk, amely tele van szennyel és piszokkal, olyan világban, amely bűzlik a gonosztól. Teljesen körülvesz minket. Ott van a televízió képernyőjén. Ott van a moziban. Ott van a népszerű olvasmányokban. Ott van az interneten. Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy ezeket nézzétek, kedves barátaim! Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy ez a szennyes méreg hozzátok érjen. Maradjatok távol tőle! Kerüljétek el! Nem

kölcsönözhetek és nézhetek olyan videofilmeket, amelyek lealacsonyító dolgokat jelenítenek meg! Ti, fiatal férfiak, akik Isten papságát viselitek, nem keverhetitek ezt a szennyet a szent papsággal! [...]

És míg ezekről a dolgokról beszélek, szeretném ismét kihangsúlyozni a pornográfia ügyét. Tízmilliárdos iparággá vált ez az Egyesült Államokban, amelyben néhány ember meggazdagszik azon ezrek és ezrek kárán, akik áldozatául esnek. Maradjatok távol tőle! Izgató, de el fog pusztítani titeket. Vontatókötélre köti az érzékeiteket. Olyan étvágyat gerjeszt bennetek, melynek lecsillapításáért mindent meg fogtok tenni. És ne próbáljatok az interneten keresztül és csevegőszobákban keresni társakat! Ők a bánat és a keserűség szakadékába vihetnek titeket. [...]

Nektek, fiatal férfiaknak, akik azt tervezitek, hogy misszióba mentek, fel kell ismernetek, hogy a szexuális jellegű bűnök megfoszthatnak benneteket e lehetőségtől. Azt gondolhatjátok, hogy elrejthetitek. Hosszú évek tapasztalata azt mutatja, hogy ez nem így van. Ahhoz, hogy hatékony missziót végezzetek, szükséges, hogy az Úr Lelke veletek legyen, és a visszatartott igazság nem keveredik azzal a Lélekkel. Előbb vagy utóbb érezni fogjátok a kényszerűségét annak, hogy megbánjátok

korábbi bűneiteket. Jól mondta Sir Galahad: »Erőm mint tíz ereje, / Mert a szívem tiszta« (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad* [1842], st. 1).

Kedves ifjú barátaim, a szex kérdéseiben tudjátok, hogy mi helyes.

Tudjátok, mikor jártok veszélyes talajon, amikor olyan könnyű megbotlani és a bűn vermébe csúszni. Könnyűgök nektek, hogy legyetek körültekintőek, és álljatok biztos távolságban a bűn sziklájától, amelyről olyan könnyű lebukni! Tartsátok magatokat tisztán a szexuális bűnök sötét és kiábírándító gonoszságától! Járjatok annak a békének a napfényében, amely az Úr parancsolatainak való engedelmességéből ered!

Most, ha van valaki, aki átlépett a vonal másik oldalára, aki talán már vétkezett is, annak van-e reménye? Természetesen van! Az igaz bűnbánat megbocsátást eredményez. Ennek folyamata az imával kezdődik. Az Úr azt mondta: »Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé« (T&Sz 58:42). Osszátok meg terheteket a szüleitekkel, ha tudjátok! És mindenképpen valljátok be a püspökötöknek, aki

Álljatok biztos távolságban a bűn sziklájától!

készen áll rá, hogy segítsen nektek” (lásd „Egy próféta tanácsa és fiatalokért mondott imája”, *Liahóna*, 2001. ápr. 31.).

Ha részt akarnak venni a pornográfiában, azt nagyon könnyen megtehetik. Felveszik a telefont, és feltárcsáznak egy ismert számot. Leülnek egy számítógép elé, és dőzsölnek a kibertér szennyében.

Attól félek, talán néhányatok otthonában ez folyik. Ez nagyon ártalmas. Züllött és szennyes. Csábító és szokásformáló. Olyan biztosan pusztulásba dönti a fiatal férfit vagy nőt, mint bármi hasonló ebben a világban. Ocsmány mocsok ez, mely kihasználóit gazdaggá teszi, áldozatait pedig elszegényíti.

Sajnálattal mondom el, hogy az apák közül sokan maguk is szeretik hallgatni azon szirének énekét, akik szennyel háznak. Néhányan közülük az internetet bújják azért, ami züllött és buja. Ha van olyan ember hangom hatókörében, aki ilyesmibe keveredett, vagy ebbe az irányba halad, annak könyörgök, hogy dobja ki ezt az életéből! Szakadjon el tőle! Maradjon távol tőle! Különben megszállottja lesz. Elpusztítja a családi életeteket. Elpusztítja a házasságokat. Elveszi családi kapcsolataitokból mindazt, ami jó és szép, s helyükre rútság és gyanakvás kerül.

Tőletek, fiatal férfiak, és társaitoktól, a fiatal nőktől azt kérem, hogy ne mocskoljátok be elméteket ezzel a csúnya és rosszindulatú dologgal. Célja az, hogy felizgasson titeket, hogy a hálójában vonjon. El fogja venni életetekből azt, ami csodálatos. Sötét és csúnya dolgokhoz fog vezetni titeket” (in Conference Report, Oct. 2000, 68–69; vagy lásd *Liahóna*, 2001. jan. 62.).

Az engedelmesség és engedetlenség következményei

Jákób 2:28–29, 33

Figyelmeztették a nefitákat, hogy ha nem élnek az erkölcsi tisztaság törvénye szerint, akkor nem fognak boldogulni a földön. Az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése keserves átkot hoz, méghozzá pusztulást.

Hélamán 13:38

Azok, akik a test vágyaiban keresik a boldogságot, nem fognak rálelni, mert a gonoszság ellentétben áll a boldogság természetével. Hasonlítsátok össze Alma 41:10-zel: „A gonoszság sohasem volt boldogság.”

3 Nefi 6:16–18

A nefiták annyira romlottak lettek erkölcsileg, hogy kiszolgáltatottá magukat annak, hogy „az ördög kísértései oda vigyék őket, ahová ő el akarja hurcolni őket, és hogy megtegyék mindazokat a gonoszságokat, amiket szeretne”.

Tan és a szövetségek 121:45

Az erény jószívúséggel és hittel párosítva önbizalmat ad neked az Istennel való kapcsolatodban, és lehetővé teszi, hogy a papság tanai „úgy csapód[janak] majd le lelkeden, mint az égből érkező harmat”.

Spencer W. Kimball elder

„A fiataljaink körében leginkább elterjedt szexuális bűnök a szenvedélyes csókokkal kísért ölelkezés és a petting. E helytelen viszonyok gyakran nem csupán paráználkodáshoz és abortuszhoz vezetnek – mindkettő fertelmes bűn –, hanem önmagukban is veszedelmes gonoszságok, és gyakran nehéz a fiataljainknak megállapítani, hogy hol végződik az egyik, és hol kezdődik a másik. Vágyakozást ébresztenek, valamint gonosz gondolatokat és szexuális vágyakat keltenek. Az ehhez kapcsolódó bűnök és helytelen viselkedések kiterjedet családjához tartoznak. [...]

E bűn [a homoszexualitás] komolysága miatt súlyos büntetést von maga után a bűnét meg nem bánó személy számára. A bűnös talán elismeri, hogy a komoly pettingért, házasságtörésért, paráználkodásért és hasonló bűnökért felfüggesztés vagy kizárás jár, amennyiben nem történik megfelelő bünbánat, ám gyakran azt feltételezi, hogy mivel tettét nem az ellenkező nemmel követte el, nem követett el bűnt. Jelentsük ki hát érthetően, hogy a homoszexualitás bűnének komolysága egyenlő vagy nagyobb a paráznaságnál vagy házasságtörésnél; és hogy *az Úr egyháza ugyanolyan kész felfüggeszteni, vagy kizárni a bűneit meg nem bánó, gyakorló homoszexuális egyént, mint a bűneit meg nem bánó paráznát vagy házasságtörőt*” (*Miracle of Forgiveness*, 65, 81–82).

Neal A. Maxwell elder

„Azok, akik kigúnyolják a hagyományos erkölcsi értékeket, jól figyeljenek a Durant család következő történelmi leckéjére:

»Egy fiatal, akiben tombolnak a hormonok, eltűnődik azon, miért nem adhat teljes szabadságot szexuális

vágyainak; és ha a szokás, az erkölcsök vagy a törvények nem állítják meg, tönkretelheti életét, még mielőtt elég éretté válna ahhoz, hogy megértse, a nemiség tűzfolyam, amelyet vagy száz korlátozással kell mederben tartani és hűteni, s ha nem ez történik, akkor az a káoszban felemészti mind az egyént, mind pedig a csoportot» (Will and Ariel Durant, *The Lessons of History* [New York: Simon and Schuster, 1968], pp. 35–36).

A kicsapongás helytelenül ünnepli az érzés képességét, olyannyira, hogy az emberek elveszítik tőle az érzésre való képességüket! Három különböző adományozási korszak három különböző prófétája gyászolta azokat, akik már »nem éreznek« (lásd 1 Nefi 17:45; Efézusbeliek 4:19; Moróni 9:20). [...] Az undorító bűn nem csupán eltompítja az érzéseket, hanem csorbítja az értelmet is” (in Conference Report, Apr. 1993, 95; vagy *Ensign*, May 1993, 77).

Visszafogottság

1 Timótheus 4:12

„Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

Gordon B. Hinckley elnök

„Nem szándékozom e gyűlésen az állami iskolákban tartott szexuális felvilágosítás érdemeiről vagy hátrányairól beszélni. De szeretném elmondani, hogy egyetértek azzal, akit nemrég a *USA Today* című napilapban idéztek: »Az állami iskolákban tartott további szexuális felvilágosítás nem fogja visszafordítani a szexuális forradalom pusztító hagyatékát, kivéve ha világos üzenetében a házasság előtti erkölcsösséget és a házastársi monogámiát hirdeti« [...] (Tottie Ellis, „Teaching about Sex Endangers Children”, 16 Mar. 1987, p. 12A)” (in Conference Report, Apr. 1987, 58; vagy *Ensign*, May 1987, 47).

N. Eldon Tanner elnök

„Az öltözködésben mutatott visszafogottság az elme és a szív jellemére vall, mely önmagunk, embertársaink és mindannyiunk Teremtőjének tiszteletéből fakad. A visszafogottság az alázatossághoz, szolidaritáshoz és illendőséghez való hozzáállást tükrözi. E tanítételekkel következetesen, és a Szentlélektől irányítva, a szülők, a tanítók és a fiatalok beszéljenek részletesen az öltözködésről, az ápoltságról

és a személyes megjelenésről, és önrendelkezésükkel fogadják el a felelősséget, és válasszák a jót” („Friend to Friend”, *Friend*, June 1971, 3).

L. Tom Perry elder

„Sok évvel ezelőtt [Spencer W.] Kimball elnök nagyszerű beszédet mondott a Brigham Young Egyetemen, melynek címe »A saját divatunk« volt. Arra ösztönzött minket, hogy ne tartozzunk azok közé, akik a világi, erkölcstelen stílusokat követik, hanem legyen bátorságunk úgy öltözködni, hogy az normáink eltérő voltáról árulkodjon. A ruházatunk tükrözni fogja, hogyan akarunk élni, Urunk és Szabadítónk evangéliumának tanítételeire építve. Egy olyan gyermektől, akit arra tanítottak, hogy korunk erkölcstelen divatját kövesse, lehetetlen elvárni, hogy hirtelen, egyik napról a másikra cserélje le teljesen a ruhatárát, amikor egyházi egyetemre iratkozik be, vagy belép egy misszionárius-képző központba, vagy amikor házasságot köt a templomban, vagy akár amikor a sabbat napjára öltözik fel. A visszafogott, helyénvaló divat követésére szinte már születéstől kezdve tanítani kell” (in Conference Report, Oct. 1988, 88; vagy *Ensign*, Nov. 1988, 75).

James E. Faust elder

„A visszafogottság nagyszerű tanítételeinek elhagyásával a társadalom nagy árat fizetett egy még nagyobb, ám a korábbihoz kapcsolódó tanítétel, az erkölcsi tisztaság megszegésével.

A felelőtlen szexuális kapcsolatok elvének támogatói, melyek lealacsonyítják és lealjasítják a benne résztvevő feleket, akik visszataszítóan eltorzították és teljesen félreértelmezték ezen isteni ajándékok célját” (in Conference Report, Apr. 1981, 8; vagy *Ensign*, May 1981, 9).

Visszafogottság a gondolatainkban

Móziás 4:29–30

„Nem tudom nektek mindazon dolgokat elmondani, mely által bűnt követhettek el; mert különféle utak és módok vannak, méghozzá olyan sok, hogy nem tudom őket megszámlálni.

De annyit elmondhatok nektek, hogy ha nem ügyeltek magatokra, és a gondolataitokra, és a szavaitokra, és a cselekedeteitekre, és nem tartjátok be Isten parancsolatait, és nem maradtok meg, méghozzá életetek végéig, annak hitében, amit

Urunk eljövételéről hallottatok, akkor el kell veszenetek. És most, Ó ember, emlékezz, és el ne vessz!”

Tan és a szövetségek 121:45

„Bensődöt is tölts be a jószívűség minden ember, és a hit házanépe iránt, gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a papság tana úgy csapódik majd le lelkeseden, mint az égből érkező harmat.”

Visszafogottság a beszédünkben

Példabeszédek 15:26

„Útálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek.”

Máté 12:36

„Mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.”

Visszafogottság az öltözködésünkben

Spencer W. Kimball elnök

„A divatot hibáztatják ezekért a szélsőségekért, de eltűnődünk, vajon nincs-e valamilyen fokú kielégülés, szexuális vagy egyéb formájú abban, ami visszafogottság és szolidaritás meggondolatlan figyelmen kívül hagyásának tűnik. A parányi fürdőruhákat vajon a divat kedvéért veszik fel, vagy azért, hogy megdöbentsenek, vágyat keltsenek és kísértsenek? Lehetséges a teljes ártatlanság és a teljes erkölcsösség ezekben a megnyilvánulásokban? [...]

Nem tudjuk eléggé kihangsúlyozni, hogy a szemérmelenség az egyik olyan kelepce, melyet el kell kerülnünk, ha szeretnénk kitérni a kísértések elől, és szeretnénk tisztán tartani magunkat” (*Miracle of Forgiveness*, 227).

Gordon B. Hinckley elnök

„Most érkezünk el a test tetoválásának örületéhez. Nem értem, miért akar bármely fiatal férfi vagy nő is átmenni a bőr eltorzításának fájdalmas folyamatán, mely emberek, állatok és különböző szimbólumok színes képeit eredményezi. A folyamat eredménye tartós, hacsak nem kerül sor egy másik fájdalmas és drága vállalkozásra, mely eltávolítja őket. Apák, óvjátok fiaitokat testük tetoválásától! Lehet, hogy most ellenkeznek, amikor beszéltek

velük, de el fog jönni az ideje annak, hogy köszönetet mondanak nektek. A tetoválás a test templomának falfirkája.

Ahogy az is, amikor a testet – a füleket, az orrot, vagy akár a nyelvet – több karikával vagy testésszerrel kilyukasztják. Vajon lehetséges, hogy azt gondolják, ez szép? Múló divat ez, hatásai azonban maradandók lehetnek. Egyesek olyan túlzásokba estek, hogy a karikat műtét útján kellett eltávolítani. Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma kijelentette, hogy ellenezzük a tetoválást, valamint »a test kilyukasztását, amennyiben az nem orvosi célból történik«. Nem foglalunk állást azonban annak tekintetében, amikor »a nők kis lyukat furatnak a fülükbe, egy pár fülbevaló számára« – egyetlen párnak” (in Conference Report, Oct. 2000, 70–71; vagy *Liahóna*, 2001. jan. 67.).

James E. Faust elder

„Ledöböntett, ma milyen sok ember van híján az önbecsülésnek, ami abból látszik, ahogyan a közösségben öltözködnek. Figyelemfelkeltésből vagy a kényelem és a kötetlenség nevében sokan nem csupán erkölcstelenségbe, hanem ápolatlanságba is süllyedtek. Saját érdekükkel ellentétben a lehető legrosszabb formában mutatják be magukat másoknak” (in Conference Report, Apr. 1981, 8; vagy *Ensign*, May 1981, 9).

Visszafogott viselkedés

2 Nefi 15:20

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá teszik, és a világosságot sötétséggé.”

Hittételek 1:13

„Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jót kell cselekednünk; tulajdonképpen mondhatnánk, hogy Pál intését követjük – Mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni. Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.”

Ezra Taft Benson elnök

„Az öltözködésben, beszédben és magatartásban mutatott visszafogottság valódi kifinomultságot

tükröz. Ez az erényes utolsó napi nők fémjele. Kerüljete el mindent, ami lealacsonyító, közönséges és kétértelmű!" („To the Young Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1986, 83).

ÖLTSÉTEK FEL ISTEN TELJES FEGYVERZETÉT!

Harold B. Lee elnök

az egyház elnöke

Stand Ye in Holy Places:
Selected Sermons and Writings
of President Harold B. Lee,
330–39

Pál apostol nagyszerű sugalmazott tanítói képességéről tanúskodik, amikor harcosokként képzel el minket, akik felöltötték magukra a nélkülözhetetlen páncélt, hogy megvédjék az emberi test azon négy részét, melyet Sátán és seregei – az ő éber kémkedésükkel – láthatólag a legsebezhetőbb részeknek találtak, amelyeken az igazlelkűség ellenségei „látat vethetnek”, és megtámadhatják az emberi lelket. Itt vannak az ő sugalmazott tanításai:

„Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat [igazsággal], és felöltöztvén az [igazlelkűségnek] mellvasába, És felsarúztván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével;

[A szabadulás] sisakját is fölvegyétek...” (Efézusbeliek 6:14–15, 17).

Felismertétek, testetek mely négy részét kell védenetek:

1. Öv a derekatok köré.
2. Mellvért a szívetek fölé.
3. A lábatok betakarva.
4. Sisak a fejeten.

Ezek az utasítások akkor bírnak valódi jelentéssel, ha észben tartjuk, hogy a derék az alsó bordáktól a csípőig terjed, amely szakaszon a létfontosságú nemző szervek helyezkednek el, valamint azt, hogy a szentírásokban és egyéb sugalmazott írásokban a derék az erény, az erkölcsi tisztaság és az életerő jelképe. A szív mindennapi életvitelünkre utal, hiszen a Mester ezt tanította:

„Mert a szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember... jókat [hoz elő]; és a gonosz ember... gonoszokat [hoz elő]” (Máté 12:34–35).

A láb az élet útján tett pályádat szimbolizálja. A fej természetesen az értelmet jelképezi.

Most pedig alaposan figyeljétek meg, hogy a páncélotok különböző részeinek milyen anyagból kell készülniük.

Öveteknek az igazság anyagából kell készülnie, ha az erényt és az életerőt védeni akarjátok. Hogyan védhet meg benneteket az igazság minden gonoszság legszörnyűbbikétől, az erkölcstelenségtől? Először is határozzuk meg az igazság szót: Az igazság tudás, mondja nekünk az Úr, „a dolgok ismerete úgy, ahogy azok vannak, és ahogy azok voltak, és ahogy azok el fognak jönni” (T&Sz 93:24). Most gondolkozzatok el egy pillanatra azon az elengedhetetlen ismereten, amely megfutamítja az erkölcstelenséget, a fiatalság mindig jelenlévő ellenségét:

A férfi és a nő Isten ivadéka, és az Ő saját képmására és hasonlatosságára lettek teremtve halandó lényekként. Az első, halandó szüleinknek adott egyik első parancsolatot, mely szerint „sokasodjanak és töltsék be a földet”, szent utasításként újra elismételték minden hithű és igaz utolsó napi szent fiatal férfinak és fiatal nőnek, akik a szent házasság kötelékébe léptek. Azért, hogy a szülőség e szent célja megvalósuljon, a Teremtőnk minden igaz férfi és nő szívébe erős kölcsönös vonzalmat helyezett egymás iránt, amely viszony érlelődik a barátság, majd később az udvarlási időszak során, és végül boldog házassággá érik. De jegyezzétek meg, hogy *Isten soha nem adott ilyen parancsolatot azoknak, akik nem kötöttek házasságot!*

Sőt az ellenkezője igaz; a bűnözés tízparancsolatán az elsők között, a gyilkosság után helyezte el ezen isteni intést: „Ne paráználkodjál” (amely kétségtelenül megvet minden törvénytelen szexuális kapcsolatot, ahogyan a Mester felcserélhető módon használta a *házasságtörés* és a *paráználkodás* szavakat a szexuális tisztátalanság meghatározására, és amelyet minden adományozási korszak felhatalmazott egyházi vezetői szigorúan elítéltek).

Akik érdemessé teszik magukat, és az időre és az örökkévalóságra megkötik a templomban a házasság örökkévaló szövetségét, azok a celesztialis királyságban teszik le az örök család első szegletkövét, amely mindörökre megmarad. Jutalmuk az, hogy „dicsőség adatik fejükre örökkön örökké”. Ha teljes lelketekkel hisztek ezen örök igazságokban, akkor azok páncélként övezik majd körbe derekatokat, hogy úgy védjék erényeteket, ahogyan a saját életeteket oltalmaznátok.

De hadd figyelmeztesselek benneteket ismét Sátán azon módszereire, melyekkel megkísérel elpusztítani titeket. Az Úr, miután megadta nekünk az igazság fent említett definícióját, ezt mondta: „És ami több vagy kevesebb ennél, az annak a gonosznak a lelke, aki kezdettől fogva hazug volt” (T&Sz 93:25).

Amikor arra éreztek ösztönzést, hogy erkölcstelenül öltözködjetek, hogy mocskosan vagy közönségesen beszéljete, vagy hogy szemtelenül viselkedjete az udvarlásotok során, akkor a Sátán játékát játsszátok, és áldozatául estek az ő hazug beszédének. Hasonlóképpen, ha engeditek, hogy az emberek csalóka elméletei kétségeket ébresszenek benneteket az Istennel való kapcsolatokról, a házasság isteni céljáról, valamint az örökkévalóságra való jövőbeli reményetektől, akkor a hazugság mestere áldozatává váltatok, mert minden ilyesmi ellentétben áll az igazsággal, mely megment benneteket e veszélyektől.

Most pedig beszéljünk a mellvértről, amely a szíveteket, illetve az életviteleteket óvja! Pál apostol azt mondja, hogy a mellvértnek egy igazlelkűségnek nevezett anyagból kell készülnie. Az igazlelkű ember – bár magasan azon társa fölött áll, aki nem az – alázatos és nem teszi közszemlére igazlelkűségét, hogy más emberek láthassák, hanem úgy palástolja erényeit, ahogyan szemérmesen rejtgetné a mezítelenségét. Az igazlelkű ember önmaga fejlesztésére törekszik, tudván, hogy nap mint nap szüksége van rossz tetteinek vagy hanyagságának a megbánására. Nem annyira azzal törődik, hogy mit tud megszerezni, inkább azzal, hogy mennyit adhat másoknak, tudván, hogy csak ily módon lelhet igaz boldogságra. Igyekszik minden napot mesterművé tenni, hogy az éj közeledtével lelkében és Istene előtt tanúsíthassa, hogy ami aznap a kezébe került, azzal a tőle telhető legjobbat tette. Testét nem viselték meg és gyengítették le a kicsapongó életmóddal járó terhek; ítélőképességét nem rontották le az ifjúság bolondságai; tiszta látással, gyors észjárással és erős testtel rendelkezik. Az igazlelkűség mellvértje „tíz ember erejét adja neki, mert a szíve tiszta”.

De nézzük tovább a páncélzatokat! A lábatokat, mely életcéljaitokat és szándékaitokat jelképezi, be kell fednetek. Mivel fedjétek be? „A békesség evangéliumának előkészületével.” Az apostol, ki e kijelentést tette, kétségtelenül tapasztalatból ismerte az életet – „a békesség evangéliumának előkészületét”!

Tudta, hogy az előkészület vezet győzelemre, és hogy „az örök éberség a biztonság ára”. A félelem a felkészületlenségért és a lehetőségek nem kihasználásáért járó büntetés. Akár beszédben vagy énekben, akár fizikai vagy erkölcsi harcban, azé lesz a győzelem, aki felkészült.

Az ősi filozófusok megértették annak fontosságát, hogy e felkészülést már életünk korai szakaszában el kell kezdenünk, hiszen arra intenek, hogy „tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Példabeszédek 22:6). Ugyanezen igazság kihangsúlyozására egy régi bölcs mondás kijelenti: „Ha követed a folyót, eljutsz a tengerhez”, majd egy másik így figyelmeztet: „A legkönnyebb út követése embert és folyót is rossz útra terel.”

Jézus Krisztus evangéliumában benne foglaltatnak a nyílt negatív utasítások, melyeket Isten Izrael nagy törvényhozójának, Mózesnek adott – „Ne tedd...!” –, melyeket később a hegyi beszédben adott pozitív kinyilatkoztatások követték, amelyek felvázolják előttek az életetekben követendő példát. Az evangéliumi terv előírja nekünk, hogy tartsuk meg az imádkozás törvényét, hogy jó úton haladjunk, hogy tiszteljük a szüleinket, hogy szenteljük meg a szombat napját, és hogy tartózkodjunk a semmittevéstől. Boldog az az ember, aki már ifjúkora óta e tanítások előkészületével takarta be lábait, hogy ellenálljon a gonosz napoknak. Megtalálta a békéhez vezető utat azáltal, hogy „legyőzte a világot”. Sziklára építette a házat, és amikor viharok jönnek, fújnak a szelek, és eső veri a házat, nem fog összedőlni, mert sziklára épült. (Lásd Máté 7:24–25.) Az ilyen ember nem fél; nem fogja váratlan támadás érni őt, mert minden vészhelyzetre készen áll: felkészült!

Most pedig lássuk a próféta-tanító páncélzatának utolsó darabját. Sisakot teszünk a fejünkre. A fejünk, vagyis az értelmünk a testünk irányító tagja. Muszáj jól védeni az ellenségtől, mert „ahogyan az ember gondolkodik a szívében, olyan ő” (lásd Példabeszédek 23:7). De ahhoz, hogy e sisak hatékony legyen, különleges kivitelezése kell, hogy legyen. Ahhoz, hogy hatékony legyen minden igazlelkűség láthatatlan ellenségével való örök küzdelmünkben, nagyon finom anyagból kell készülnie. A szabadulás sisakját kell felvennünk. A szabadulás azon örök jogosultság elnyerését jelenti, hogy Isten, az Atya és

Értelmünknek mindig az evangéliumi kritériumok szerint kell mérnie a tanulást: Igaz ez? Felelem?

a Fiú jelenlétében élhetünk a halandóságban tanúsított jó életvitelünk jutalmaként.

A szabadulás célját folyton szemünk előtt tartva, a cselekedeteinket meghatározó gondolkodásunk és döntéseink mindig kihívást jelentenek majd azok számára, akik kockára teszik ama dicsőséges jövőbeli állapotot. Bizony elveszett az a lélek, aki intelligens, de nem viseli a szabadulás sisakját, mert ennek hiányában úgy tűnik számára, hogy a halál a vég, hogy a sír győzelmet arat az élet felett, és ez meg hiúsítja az élet reményét, törekvéseit és teljesítményeit. Az ilyen ember akár arra a következtetésre is juthat, hogy „egyen, igyon és vigadjon, hiszen holnap meghalunk”.

Jelentős következtetésre jutott egy kiemelkedő lelkesekből álló bizottság, melyet azért állítottak fel, hogy megvizsgálja az országunkban néhány évvel ezelőtt végigsöprő „diáköngyilkossági hullám” okát. Felfedezésük összefoglalása a következő kijelentést tette: „Olyan életfilozófiája volt azoknak a diákoknak, akik véget vetettek a saját életüknek, hogy soha nem gondolkodtak el komolyan a valláson, és amikor próba elé kerültek, semmibe nem tudtak belekapaszkodni.”

E tragikus képpel ellentétben az, aki bizalommal telve várja a halandóságban tett erőfeszítéseit járó örök jutalmat, mindig kitart a legmélyebb megpróbáltatásaiban is; amikor a bankja csődbe megy, nem lesz öngyilkos; amikor egy szerette meghal, nem esik kétségbe; amikor elveszíti vagyonát egy háború vagy pusztítás miatt, nem torpan meg. Saját világa felett él, és soha nem veszíti szem elől szabadulásának célját.

Az oly nagyon védelmezett értelmünknek mindig az evangéliumi kritériumok szerint kell mérnie a tanulást: Igaz ez? Felemelő? Az emberiség javára válik? Az életünkben hozott döntéseket – a barátainkat, az iskoláinkat, a hivatásunkat, a házastársunkat –, mindezt és másokat is örök életre tekintő szemmel kell hoznunk. Gondolatainknak felemelőnek és tisztának kell lenniük, ha azt szeretnénk, hogy a társaságunk is az legyen. Ha tartózkodni akarunk a gyilkosságtól, akkor meg kell tanulnunk, hogy ne gerjedjünk haragra; ha meg akarunk szabadulni a szexuális bűnöktől, uralkodnunk kell az erkölcstelen gondolatokon; ha el akarjuk kerülni a lopásért járó börtönbüntetést, le kell szoknunk az irigykedésről.

Így tanított Jézus, a Mester Tanító és a mi Szabadítónk. (Lásd Máté 5:21–28.)

„Ó, milyen ravasz a gonosznak terve! Ó, milyen hiúk, gyarlók és balgák az emberek! Mert amikor tanultak, azt gondolják, hogy bölcsek, és nem hallgatnak Isten tanácsára, mert elvetik azt, feltételezve, hogy tudják ők maguk; bölcsességük tehát balgaság, és nem válik hasznukra. És el fognak veszni” (2 Nefi 9:28).

A szövetség gyermekei, akik feltették fejükre a szabadulás sisakját, nem hasonlítanak ezekre. Kezükben a győzelem.

Most pedig hadd hívjam fel a figyelmeteket egy fontos tényre azzal a páncélzattal kapcsolatban, melyet magatokra öltöttetek. Semmi nem véd meg benneteket hátulról. Felmerül-e hát egy másik elengedhetetlen tulajdonság „a gonoszság lelkei ellen [való küzdelmünkben], melyek a magasságban vannak”? Nyilvánvalóan senki sem nyerheti meg ezt a harcot az ellenség *elől* futva. Szemtől szembe kell megmérkőzni. Nincs visszavonulás. Az Első Elnökség a következő tisztán csengő tanácsot adta fiainknak az utolsó világháború alatt: „Fiúk! Tartásot magatokat tisztán! Jobb tisztán meghalni, mint tisztátalanul hazajönni.” A bátorság, az elhatározás és a helyes dolgokra való folyamatos törekvés elengedhetetlen jellemvonásai az élet küzdelmének, máskülönben az összes védelmünket szolgáló páncélzat is haszontalan lenne. Így belülről és kívülről is felszerelve, most már készen állunk.

Hittel felülkerekedünk a napi akadályokon és csalódásokon.

De várjatok csak egy pillanatot! Nem kellene, hogy legyenek fegyvereink, melyekkel harcolhatunk? Csupán az ellenség célpontja vagyunk? Olvassuk el, mit mondott Pál, a nagy apostol-tanító a fegyvereinkről:

„Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok...”

És a Léleknek kardját [is vegyétek fel], a mely az Isten beszéde” (Efézusbeliek 6:16–17).

Megpróbálhatom röviden leírni a hitnek pajzsát? A hit Istentől jövő ajándék, és áldott az az ember, aki rendelkezik vele. „Ő, aki a lámpást viszi, nem fog kétségbeesni, akármilyen sötét is az éj” – írta az egyik nagyszerű ipari vezető egy üzleti válságra utalva. „E lámpás pedig a hit.” Tegyük fel, hogy megvizsgáljuk az élet néhány problémáját, hogy megnézzük, mennyire hatékony a hit pajzsa.

Abban, amit mi az ellenséges erők nagy „bekerítő hadmozdulataihoz” hasonlítanánk, azzal a tannal próbálják teletömni a fejünket, hogy „a semmiért kaphatunk valamit”. Amikor a jelenleg tomboló társadalmi konfliktus füstje eloszlik, és gondosan összeszámolják az ebből származó mézárulás áldozatait, akkor ismét bebizonyosodik számunkra, hogy nem kaphatunk valamit a semmiért és gyarapodhatunk tovább, és hogy az adakozás, nem pedig a megszerzés szokása jelenti a boldogsághoz vezető utat. Akkor a takarékoság, önfeláldozás és mértékletesség kipróbált és megbízható erényeibe vetett hitünk győzedelmeskedik a meggondolatlan költekezés, az önzés, valamint az általános polgári erények és erkölcsösség illendő normáinak figyelmen kívül hagyása felett.

Pionír atyáink hite volt az, ami arra ösztönözte őket, amikor tábort ütöttek, hogy új települést hozzanak létre, hogy áhítatosan a Mindenható Isten áldásait kérjék az erőfeszítéseikre. Imádkoztak azért, hogy eleredjen az eső, hogy termékeny legyen a föld, hogy védelmet kapjanak a pusztító erőkkel szemben, hogy a terményük növekedhessen, és hogy be tudják takarítani azt. Amikor bőséges aratásban volt részük, köszönetet mondtak Istennek; szeretteik oltalmáért elismerésüket fejezték ki a Mindenható Hatalomnak; halál és bánat, árvizek és viharok idején, az Isteni Akarat kezét látták. És e hitből fakadóan az a meggyőződés született meg bennük – és ez bennetek is megtörténhet –, miszerint „egy ember és az Úr minden próbatételben túlerőben van”.

Ha hisszük, hogy rokoni kapcsolatban állunk a Nagy Teremtővel, akkor hasonlóképpen felismerjük az emberrel való kapcsolatunkat. Az ilyesfajta hit eloszlatja a gyűlöletet a háború idején, és együttérzést támaszt bennünk az ellenségeinkkel szemben; az emberi társadalom irigysége és féltékenysége a hit világos fényében csupán egy érettség irányába serdülő gyermekekből álló család kezdeti bökkenőjévé válik, és segít jobban megérteniük, hogy felnőttként hogyan kell viselkedniük. Hittel felülkekedünk a napi akadályokon és csalódásokon, és a kudarcainkat úgy értelmezzük, hogy azok szükségese a tapasztalatszerzésünk és fejlődésünk szempontjából; felismerjük, hogy ha saját magunk erejére hagynak minket az olyan, mintha a jószerecse szárnyai alá kerülnénk, ahol a képességeink nem várt fejlődésen mennek keresztül. Hittel a még meg nem született nemzedékek pionírjaivá válunk, és örvendünk azon szolgálat megtervezésén, melyet

embertársainknak nyújtanánk még akkor is, ha a jutalom nem más, mint a mártírok koronája.

Figyeljétek meg, hogyan dolgozik össze a „hit pajzsa” és a „lélek kardja, amely az Isten beszéde”, tökéletes összhangban működve fegyverként annak kezében, aki magára vette „az igazlelkűség páncélzatát”. A szentírások kijelentik, hogy „a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Rómabeliek 10:17). Ahogy egy közelharcban könnyen legyőznek valakit, akinek csupán pajzsa van, ám kardja nincs, ugyanúgy Isten szava nélkül, melyek a szentírásokban és a kinyilatkoztatásokban találhatóak, a hitünk meggyengül a magukat „szabadelvűeknek” valló modern kori pusztítókkal szemben. A Sínai-hegyen kapott tízparancsolat hit által válik egy filozófus merő közhelyeiből a magasból érkező felhatalmazás mennydörgő hangjává, a szentírások tanításai pedig Isten kinyilatkoztatott szavává, melyek elvezetnek bennünket a celesztialis otthonunkba. A polgárjogi törvényeknek való engedelmesség erkölcsi és vallási kötelezettséggé, valamint polgári kötelezéssé válna, ha elhinnénk, hogy „a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene” (Rómabeliek 13:1–2).

Isten szavával felfegyverkezvén az ifjúság darabokra tört álmai és a csalódottság, mely a háború megpróbáltatásainak és az élet erőfeszítéseinek eredménye, nem fog elkéséreni bennünket, vagy nem fogja elnyomni a vágyainkat, vagy nem fog reményvesztettségünkben arra indítani minket, hogy így kiáltunk fel kétségbeesetten: „Ó, mi haszna az egésznek?” Ha az Isten szava által tanított hit irányít minket, akkor a lélek képzésének nagyszerű folyamataként tekintünk az életre. A szerető Atya állandóan figyelő tekintete alatt „az általunk elszenvedett dolgok” által tanulunk, az akadályok legyőzéséből merítünk erőt, és diadalmas győzelmet szerzünk a félelem felett ott, ahol veszély leselkedik ránk. Isten szavának tanításai értelmében, hit által értjük meg, hogy ami az életben közelebb visz minket Jézus normájához: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Máté 5:48), az jót tesz nekünk és javunkra válik, még akkor is, ha a formázás folyamatába belevegyül egy minden tekintetben bölcs Isten szigorú dorgálása, „Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad” (Zsidók 12:6).

Így kioktatván és kiképezvén a sötétség erői és a lelki gonoszság elleni küzdelemre, előfordulhat, hogy

„mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítatunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk” (2 Korinthusbeliek 4:8–9).

„Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.

Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben” (Rómabeliek 13:12–13).

Sion ifjúsága! Öltsetek fel Isten teljes fegyverzetét!

AZ ERKÖLCSI TISZTASÁG TÖRVÉNYE

Ezra Taft Benson elnök

az egyház elnöke

Brigham Young University
1987–88 Devotional and
Fireside Speeches, 51–54

Ne tévesszenek meg benneteket Sátán hazugságai! Nincs tartós boldogság az erkölcstelenségben. Nincs öröm az erkölcsi tisztaság törvényének megszegésében. Épp az ellenkezője igaz. Okozhat ugyan pillanatnyi élvezetet. Egy ideig úgy tűnhet, minden csodálatos. De a kapcsolat hamar megkese- redik. Bűntudat és szégyenérzet alakul ki. Félni kezdünk, hogy bűneink kitudódnak. Settenked- nünk és bujkálnunk, hazudnunk és csalnunk kell. A szerelem kezd elmúlni. Keserűség, féltékenység, harag, sőt gyűlölet kezd kibontakozni. Mindezek a bűn és a véték természetes velejárói.

Ugyanakkor, ha engedelmeskedünk az erkölcsi tisztaság törvényének, és erkölcsileg tiszták maradunk, akkor megtapasztaljuk az egyre növekvő szeretet és békeesség áldásait, nagyobb bizalmat és tiszteletet, valamint mélyebb elkötelezettséget fogunk érezni házastársunk iránt, mely által mélységes örömben és boldogságban lesz részünk.

Nem szabad hagynunk, hogy megtévesszenek minket, és azt gondoljuk, hogy ezek apró bűnök, vagy hogy a következményeik nem olyan súlyosak. Az erkölcstelen életéről szóló egyik legmegfontol- tabb kijelentéseket Alma intézte fiához, Korián- tonhoz: „Hát nem tudod, fiam – mondta –, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az

ártatlan vér ontását vagy a Szentlélek megtagadását kivéve *minden bűnnél utálatosabbak*” (Alma 39:5; kiemelés hozzáadva). Közülünk nagyon kevesen fognak a gyilkosság vagy a Szentlélek megtagadá- sának bűnébe esni. Az erkölcsi tisztaság törvényét azonban gyakran megszegik, bár az súlyosság tekin- tetében e bűnök után következik az Úr szemében.

Szeretett fivéreim és nővéreim! Összhangban élünk a szentírásokkal? Világosan értjük a szexuális bűnök súlyosságát? Folyamatosan hangsúlyozzuk azokat az áldásokat, melyek e törvény megtartásából szár- maznak? Ismét elmondom, ahogyan előttem minden próféta elmondta, hogy az erénynek és az erkölcsösségnek csupán egy normája létezik, és mindenkitől elvárják, hogy betartsa azt. Amit az Úr egynek mond, mindenkinek mondja: „És állandóan erényt és a szentséget kell gyakorolnotok énelőttem” (T&sz 46:33).

Hat lépés a felkészüléshez és a megelőzéshez

Van egy régi mondás, mely szerint jobb felkészülni és megelőzni, mint helyrehozni és megbánni. Mennyire igaz is ez az erkölcsi tisztaság törvényére! Az első védelmi vonal, mellyel erkölcsileg tisztán tarthatjuk magunkat az, hogy felkészülünk a kísértésnek való ellenállásra, és megelőzzük, hogy bűnbe essünk.

Azok számára, akik tiszták és erényesek, hadd mutassak hat lépést, melyek a felkészülés és a meg- előzés lépései, és amelyek biztosítják, hogy soha ne essetek ebbe a bűnbe:

1. *Most határozzátok el, hogy erkölcsös életet éltek!* Csupán egyszer kell elhatározni, hogy erköl- csösek és erényesek leszünk. Határozzátok el magatokat most, és az legyen olyan szilárd és oly mélyen elkötelezett, hogy soha meg ne inogjon. Ne várjatok addig, amíg egyedül vagytok egy parkoló autóban, vagy amíg kompromittáló helyzetbe kerültök, hogy meghozzátok a döntést, miszerint erényesek lesztek. Most döntsétek el!
2. *Uralkodjatok a gondolataitokon!* Senki sem visel- kedik egyik pillanatról a másikra erkölcstelenül. Az erkölcstelenség első magjait mindig az elmében hintik el. Amikor megengedjük, hogy a gondolataink érzéki vagy erkölcstelen dolgokon időzzenek, megtettük az első lépést az erkölcs- telenséghez vezető úton. Különösen óva intelek benneteket a pornográfia gonoszságaitól. Újra és újra azt halljuk azoktól, akik e mély bűnbe

süllyedtek, hogy a vétek elkövetéséhez vezető út első lépése pornográf anyagokkal kezdődött. A Szabadító azt tanította, hogy ha egy férfi csupán kívánsággal vagy vágyakozással tekint is egy asszonyra, azaz szabadjára engedi a gondolait, máris házasságtörést követett el vele a szívében (lásd Máté 5:28; T&Sz 63:16).

3. *Mindig imádkozzatok erőért, hogy ellen tudjatok állni a kísértésnek!* Mindannyiunkat érnek kísértések. Számos formában és áruhában érkeznek, ám az Úr megadta számunkra az ellenálláshoz szükséges kulcsot. Ezt mondta Joseph prófétának: „Mindig imádkozz, hogy győztesként kerülj ki; igen, hogy legyőzhesd a Sátánt, és megmenekülhess a Sátán szolgálóinak kezeitől, amelyek munkáját fenntartják!” (T&Sz 10:5). Legyen napi imánk része, hogy állandó erőt kérünk az Úrtól ahhoz, hogy ellenállhassunk a kísértéseknek, különösen azoknak, amelyek az erkölcsi tisztaság törvényét érintik.
4. *Ha házasok vagytok, kerüljétek a flörtölés minden formáját!* Néha hallunk olyan nők férfiakról, akik együtt ebédelnek a titkárnőjükkel vagy más nőekkel az irodából. A házas férfiak és nők néha flörtölnek és viccelődnek a másik nemmel. Úgynevezett ártatlan találkozókat hoznak össze, vagy túlzottan sok időt töltenek együtt. Ezekben az esetekben az emberek azzal érvelnek, hogy ezek a barátság természetes kifejezései. Ami azonban ártatlan viccelődésnek tűnik, vagy annak, hogy egyszerűen egy kicsit elszórakoztok egy ellenkező nemű egyénnel, könnyen vezethet komolyabb kapcsolathoz, végül pedig hűtlenséghez. Jól tesszük, ha megkérdezzük magunktól: Vajon örülne a házastársam, ha tudná, mit csinálok éppen? Vajon örülne a feleség, ha tudná, hogy férje kettesben ebédel a titkárnőjével? Vajon örülne a férj, ha látná, amint a felesége flörtöl és kacérkodik egy másik férfival? Szeretett fivéreim és nővéreim! Erről beszélt Pál, amikor azt mondta: „Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjétek!” (1 Thessalonikabeliek 5:22).
5. *Ha házasok vagytok, lehetőség szerint ne maradjatok kettesben egy ellenkező nemű személlyel!* Az erkölcsatlenség számos tragédiája azzal kezdődik, hogy egy férfi és egy nő egyedül van az irodában, az egyházi épületben vagy az autóban. Először talán fel sem merül a bűn szándéka vagy akár a gondolata. A körülmények azonban jó termőtalajt biztosítanak a kísértés számára. Majd egymást követik az

események, melyek nagyon gyorsan tragédiához vezethetnek. Sokkal könnyebb elkerülni az ilyen helyzeteket már az elején, hogy ne adódjon lehetőség a kísértés táplálására.

6. *Ti, akik egyedülállóak vagytok, és az ellenkező nemmel randevúztok, gondosan tervezetek pozitív és építő tevékenységeket, hogy ne találjátok magatokat úgy kettesben, mikor program híján nem marad más, mint fizikai vonzalmatok kifejezése.* Ez ismét arról a tantételről szól, hogy töltsük meg az életünket pozitív dolgokkal, hogy a negatív dolgoknak ne legyen lehetőségük kialakulni. Amikor a fiatalok hosszabb időre magukra maradnak bármilyen tervezett tevékenység nélkül, gyakran előfordul, hogy szenvedélyes csókokkal kísért ölekezéssel és pettingel töltik ki az üres órákat.

Öt lépés a helyrehozáshoz és a bűnbánathoz

Felismerem, hogy lehetnek közöttünk néhányan, akár azok között is, akik most hallják a hangomat, akik számára a felkészülésre és megelőzésre vonatkozó tanács már túl késő. Egy súlyos bűn talán már magával is rántott benneteket. Ha így van, nincs más választásotok: helyre kell hoznotok az életeket, és meg kell bánnotok a bűneiteket! Számotokra öt fontos dolgot javasolnék, melyek segíthetnek visszatérnetek az erkölcsi tisztaság állapotába.

1. *Azonnal meneküljétek el minden olyan helyzettől, amely arra indít vagy arra indíthat benneteket, hogy bűnt kövessetek el!* Amikor Potifár felesége csapdába csalta az egyiptomi Józsefet, és egyedül maradt vele a házban, József könnyen ésszerűsíthette volna a helyzetet. Elvégre nem bátorította az asszonyt. Elvégre ő a szolgálója volt. Elvégre megbántaná az asszonyt, ha visszautasítaná. Ha József elkezdett volna ésszerűsítgetni, könnyen elbukhatott volna. Nagyszerű leckét tanulhatunk abból, ahogyan a helyzetre reagált. A szentírásokban ezt olvashatjuk: „Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne” (1 Mózes 39:12; kiemelés hozzáadva). Elfutott és kiment. Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, ha jelenleg olyan helyzetben vagytok, ahol megaluskotok vagy megalkuvásra kényszerülhettek az erkölcsi tisztaságotok terén, kövessétek József példáját. Fussatok el előle, és kerüljétek ki belőle! A bűnben időzve nem várhatjátok el, hogy bűnbánatotok sikeres legyen.

2. *Könyörögjétek az Úrhoz a legyőzéshez szükséges erőért!* Sátán egyik leghatékonyabb stratégiája azokkal szemben, akiket bűnbe csábított, hogy azt suttogja a fülükbe: nem érdemesek arra, hogy imádkozzanak. Azt fogja mondani nektek, hogy Mennyei Atya annyira elégedetlen veletek, hogy nem fogja meghallgatni az imáitokat. Ez hazugság, és azért mondja, hogy félrevezessen bennünket. A bűn ereje hatalmas. Ha szeretnénk megszabadulni tőle, különösen egy súlyos bűntől, akkor minket meghaladó hatalommal kell rendelkezünk. Senki sem vágyik rá jobban, hogy segítsen nektek elmenekülni a bűntől, mint a ti Mennyei Atyátok. Forduljatok Őhozá! Isterjétek el a bűnötöket, valljátok be a szégyeneteket és a vétkeket, majd könyörögjétek hozzá segítségért! Hatalmában áll, hogy győzelemre segítsen benneteket.
3. *Engedjétek, hogy papsági vezetőitek segítsenek megoldanotok a vétkeket, és ismét teljes kapcsolatot kialakítanotok az Úrral!* Némely bűnök oly mértékben súlyosak, hogy kockára teszik az egyházban betöltött szerepünket. A szexuális bűnök ebbe a kategóriába tartoznak (lásd T&Sz 42:24). A ilyesfajta bűnök teljes megbánása megköveteli, hogy ne csak az Úrnak valljuk be a bűnöt, és csak Vele oldjuk meg azokat, hanem ugyanezt az egyház felé is megtegyük. Ezt a megfelelő papsági vezetőkön keresztül tehetjük meg. A püspököket és a cövekelnököket kinyilatkoztatás útján nevezték ki, hogy az egyház óreiként és Izrael bíráiként szolgáljanak. Habár a bűnöt csak az Úr bocsáthatja meg, a papsági vezetők mégis fontos szerepet játszanak a bűnbánat folyamatában. Még akkor is, ha felfüggesztenek vagy kizárnak bennünket, ez a bűnbánat folyamatának első lépése, és minél hamarabb elkezdődik, annál hamarabb lelhetünk rá a megbocsátás csodájából fakadó édes békességre és öröme.
4. *Igyatok az isteni forrásból, és töltsétek meg életeket a hatalom jótékony forrásával!* Nem elegendő, ha egyszerűen megpróbáltok ellenállni a gonosznak, vagy kiűzitek az életekéből a bűnt. Meg kell töltenünk az életünket igazlelkűséggel. Olyan tevékenységekben kell részt vennünk, melyek lelki hatalmat nyújtanak nekünk. Olyan tevékenységekről beszélek, mint a szentírásokban való elmerülés. Olyan

hatalom árad az életünkbe, amikor naponta olvassuk és tanulmányozzuk a szentírásokat, amelyet semmilyen más úton nem tudunk megszerezni. A mindennapi imádkozás szintén hatalmas erő forrása. A konkrét erőért vagy különleges áldásokért történő böjtölés természetes képességeinket meghaladó erőt képes kölcsönözni nekünk. Keresztény szolgálat, egyházi részvétel, szolgálat a királyságban: ezek mind további erőt és hatalmat adhatnak nekünk. Többet kell tennünk annál, mint hogy egyszerűen kiűzzük a negatív hatásokat az életünkéből. Igazlelkű tevékenységekkel kell helyettesítenünk azokat, melyek erőt és elhatározást adnak nekünk ahhoz, hogy úgy éljünk, ahogyan élnünk kell.

5. *Ne feledjétek, hogy megfelelő bűnbánat után újra tiszták lehettek!* Moróni azt tanította, hogy „a kétségbeesés a gonoszságból ered” (Moróni 10:22). Azok, akik erkölcstelenségbe süllyedtek, valószínűleg megtapasztalják a kétségbeesés lesújtó hatásait. De van más választásuk. Azok számára, akik megfizetik az igaz bűnbánat által követelt árat, az ígélet biztosan áll. Újra tiszták lehettek. Megszűnhet a kétségbeesés. És kiárad rátk a megbocsátás édes békessége.

Öröme lelni

Az Úr szavai, melyeket Ésaiaón keresztül szólt, biztosak: „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ésaia 1:18).

Ezen adományozási korszakban pedig az Úr hasonló világossággal szólt, amikor ezt mondta: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).

Ahogy már korábban említettem, amikor az erkölcsi tisztaság törvényéről beszélünk, jobb felkészülni és megelőzni, mint helyrehozni és megbánni.

Szeretett fivéreim és nővéreim az evangéliumban! Mennyei Atyánk minden vágya az, hogy boldogok legyünk. Csupán olyan dolgokat mond nekünk, amelyek örömet hoznak számunkra. És Isten egyik legbiztosabb tantétele, mely segíthet öröme lelnünk, az erkölcsi tisztaság törvénye.

Teljes szívemből imádkozom, hogy a legnagyobb komolysággal gondoljátok át e törvény betartásának

örömteli gyümölcsseit és a megszegéséből származó tragikus következményeket. És ezt a Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében teszem, ámen.

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG HIVATALA

*Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Salt Lake City, Utah 84150*

1991. november 14.

Címzettek: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden tagja

Kedves fivérek és nővérek!

Az erényesség és hűség normái

Felszólítjuk az egyháztagokat, hogy újítsák meg azon elkötelezettségüket, hogy az Úr erkölcsi viselkedésre vonatkozó normái szerint élnek! A szülők tanítsák meg gyermekeiknek a nemzőerő szent természetét, és ültessék beléjük a vágyat, hogy gondolatban és cselekedetben is erkölcsösek legyenek. A férfiak és nők Isten által kijelölt szerepének helyes megértése mindenkit megerősít majd a bűnös gyakorlatokkal szemben. Az egyetlen valódi védelmünk – mind fizikailag, mind pedig lelkileg – az Úr parancsolatainak megtartásában rejlik.

Az Úr erkölcsi viselkedésre vonatkozó törvénye szerint önmegtartóztatást kell gyakorolnunk a házasságon kívül, a házasságon belül pedig hűségnek kell lennünk. A szexuális kapcsolat kizárólag a férj és feleség között helyénvaló, amikor az a házasság kötelékén belül helyesen kerül kifejezésre. Bármilyen más nemi kapcsolat, beleértve a paráználkodást, a házasságtörést, valamint a homoszexuális és leszbikus viselkedést, bűnnek számít. Azok, akik kitananak az ilyen gyakorlatok mellett, illetve akik másokat ebbe az irányba befolyásolnak, egyházi fegyelmezésnek teszik ki magukat.

Emlékeztetünk benneteket azokra a szentírásokra, melyek világosan elmagyarázzák a gondolatok és cselekedetek közötti kapcsolatot (lásd Máté 15:19; Móziás 4:29–30; Alma 12:14; 3 Nefi 12:28; T&S 121:45). Különbőség van az erkölcstelen gondolatok és érzések, valamint az erkölcstelen heteroszexuális cselekedet, illetve bármilyen homoszexuális viselkedés között. Mindazonáltal az ilyesfajta gondolatok és érzések – az azokat kiváltó októl függetlenül – legyőzhetőek, és le is kell győzni őket, továbbá a bűnös viselkedést abba kell hagyni. Ezt Istenbe vetett hit, őszinte bűnbánat és állhatatos erőfeszítés által lehet elérni. Mások segítségére is szükség lehet.

Megdicsérjük és bátorítjuk azokat, akik legyőzik a helytelen gondolataikat és érzéseiket. Könyörgünk azoknak, akik ilyen viselkedést folytatnak, hogy hagyják azt abba! Szeretjük őket, és imádkozunk értük. Biztosak vagyunk abban, hogy a bűnbánat és megfelelő segítség által megtapasztalhatják azt a békességet, amely az Isten tanításaival összehangolt életből származik.

Azok az egyének és a családok, akik ezekben az ügyekben kívánnak segítséget kérni, kérjenek tanácsot a püspöktől, gyülekezeti elnöktől, cövek- vagy kerületi elnöktől. Arra buzdítjuk az egyház vezetőit és tagjait, hogy szeretettel és megértéssel forduljanak azok felé, akik ezekkel a problémákkal küszködnek. A krisztusi szeretetre és a sugalmazott tanácsra sokan közülük pozitívan reagálnak majd, miközben elfogadják a meghívást, hogy visszajöjjenek, és alkalmazzák a Szabadító engesztelését és gyógyító erejét (lásd Ésaías 53:4–5; Móziás 4:2–3).

Őszinte tisztelettel, fivéreitek:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
az Első Elnökség

ERKÖLCSI KÖRNYEZETÜNK

Boyd K. Packer elder

*a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1992,
91–95; vagy Ensign, May 1992,
66–68*

Több mint harminc éve vagyok általános felhatalmazott, és huszonkét éve vagyok a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja. Az évek során nem is tudom hány, bizonyosan több ezer interjút készítettem az egyház tagjaival, és bizalmasan beszéltem velük az érdemességükről, a bánatukról és a boldogságukról. Ezt csupán abban a reményben említem meg, hogy a tapasztalatomba vetett bizalmatok arra indíthat benneteket, hogy megfontoljátok azokat a dolgokat, melyek mély aggodalommal töltenek el bennünket.

Erkölcsei környezet

Ma úgy szólok az egyháztagokhoz, mint egy környezetvédő. Üzenetem nem a *fizikai*, hanem arról az

erkölcsi és lelki környezetről szól, melyben a családkunkat neveljük. Amikor megvizsgáljuk az *erkölcsi* környezetünket, rájövünk, hogy a *szennyezettségi* mutató egyre magasabbra kúszik.

A Mormon könyve leírja, hogy az emberiség „sötét ködön” próbálja átküzdeni magát, a sötétséget pedig „az ördög kísértéseiként” határozza meg (1 Nefi 8:23; 12:17). Oly nagy volt az *erkölcsi szennyezettség*, hogy sokan „idegen utakat” követtek, és „tiltott ösvényekre tértek, és elvesztek” (lásd 1 Nefi 8:23–32).

Az élet forrásának szándékos beszennyezése elsötétíti az erkölcsi környezetünket. A halandó élet ajándéka, valamint azon képességünk, hogy életeket hozzunk napvilágra, mennyei áldás. Az értéke *felbecsülhetetlen!*

A lelki környezet

Az értékek rohamos és elsöprő megromlását a szexuális cselekedetekkel való foglalkozás – sőt, megszállottság – jellemzi. A házasság előtti önmegtartóztatást, és a házasságon belüli hűséget nyíltan kigúnyolják, a házasságot és a szülőséget terhesnek, szükségtelennek tartják. A visszafogottság mint kifinomult személyes vagy társadalmi érték, teljesen eltűnt.

A Kísértő

Az ellenség irigy mindazokra, akiknek hatalmában áll életet adni. Ő nem képes életet adni; nemzéképtelen. Ő és azok, akik követték őt, kiűzettek, és elveszítették a halandó testhez való jogukat. Sőt, angyalai azért könyörögtek, hogy megkaphassák a disznók testét (lásd Máté 8:31). A kinyilatkoztatás szerint „ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27).

Egyre kevesebb kivétellel, mindennek, amit látunk, olvasunk és hallunk, központi témája a szexualitás. A cenzúrákat számúzták, mondván, hogy az az egyén szabadságát sérti.

Aminek pedig teljes mértékben magánügynek kellene lennie, kitergetik és reflektorfénybe állítják. A háttérben pedig ott leselkedik a függőség, a pornográfia, a perverzión, a hűtlenség, az abortusz, a vérfertőzés és a molesztálás. Ezek társaságában ez már bibliai méretű pestisnek számít. És mindezek egyre inkább elterjedőben vannak.

A társadalom nem vállal semmilyen felelősséget, eltekintve attól, hogy a gyermekeknek megtanítták a szaporodás fizikai folyamatát azért, hogy megelőzzék

a terhességet vagy a betegségeket, és ellátják a tizenéveseket olyan eszközökkel, amelyek arra hivatottak, hogy mindkettőtől megvédjék őket.

Amikor bármilyen erőfeszítést tesznek azért, hogy ezekbe az előadásokba értékeket vigyenek – alapvető egyetemes értékeket, nemcsak az egyház értékeit, hanem maga a civilizáció, a társadalom értékeit –, megjelenik a tiltakozás: „Ránk erőltetted a vallást, megsértve szabadságunkat!”

A választás szabadsága

Míg törvényeket hozunk arra vonatkozóan, hogy csökkentjük a föld szennyezettségét, bármely azzal kapcsolatos indítványt, hogy megóvjuk az erkölcsi és lelki környezetünket, lehurrognak, és azzal támadják, hogy sérti a szabadságot, az önrendelkezést, a szabadságot, a választáshoz való jogot.

Érdekes, hogy egy értéket, amikor eltúlzott vagy fanatikus hangsúlyt kap, hogyan lehet egy másik érték lerombolására használni. Például a szabadság értékét arra használják, hogy megvédjék a *kicsapongást*. Azok, akik céltudatosan vétkesnek, bármilyen, az életformájukra vonatkozó szabályt úgy látnak, hogy az az önrendelkezésüket korlátozza, és arra törekszenek, hogy cselekedeteiket törvényessé tegyék.

Az egyébként érzékeny emberek pedig ezt mondják: „Nem kívánok részt venni ilyen tevékenységekben, de a választás szabadságára szavazok azok kedvéért, akik viszont igen.”

Téves vitatkozás

Akármilyen magasztosnak és erkölcsösnek is tűnik a „választás-párti” vitatkozás, nagyon tévesen állnak mellette. Ezt a logikát követve azzal is érvelhetne valaki, hogy minden közlekedési jelzőtáblát és korlátot – amelyek megóvják a figyelmetlen embereket a veszélytől – ki kellene dönteni, mert minden egyes személynek megvan az erkölcsi joga ahhoz, hogy eldönthesse, milyen közel szeretne menni a szakadék széléhez.

Nem létezik szabad önrendelkezés

A szentírásokban egyszer sem fordul elő „szabad önrendelkezés” kifejezés. Az egyetlen önrendelkezés, amelyről szó esik benne, az *erkölcsi önrendelkezés*, „amelyet – mondja az Úr – neki adtam, hogy minden embert *felelősségre* lehessen vonni saját bűneiért az ítélet napján” (T&Sz 101:78; kiemelés hozzáadva).

Törődjünk a figyelmeztetéssel!

Az Úr így figyelmeztette egyháza tagjait: „Ne hagyjátok, hogy amit kijelöltem, ellenségeim beszennyezzék, azok jóváhagyásával, akik az én nevemen szólítják magukat; Mert nagyon keserves és súlyos bűn ez énellenem és népem ellen” (T&S 101:97–98; kiemelés hozzáadva).

Mivel a világi törvények, egészükben véve, nem foglalkoznak erkölcsi kérdésekkel, azt tanítják nekünk, hogy tiszteljük, támogassuk azokat, és engedelmeskedjünk a törvénynek (lásd Hittételek 1:12), továbbá, „aki betartja Isten törvényeit, annak nincs szüksége arra, hogy megszegje az ország törvényeit” (T&S 58:21).

Jogunk van felszólalni

Amikor nem merülnek fel erkölcsi kérdések, az egyház vezetőinek felelőssége, hogy felszólaljanak ez ügyben. A szerencsejáték például igenis erkölcsi kérdés. Az élet maga erkölcsi kérdés. Amikor erkölcsről van szó, *jogunk és kötelességünk*, hogy figyelmeztető hangon szólaljunk fel. Egyházként nem szólunk bele politikai ügyekbe, kivéve ha erkölcsi kérdéssről van szó. Harminc év és több ezer interjú során egyszer sem kérdeztem meg egyetlen egyháztagtól sem, hogy melyik politikai pártot támogatja.

Fizikai és erkölcsi törvények

Léteznek mind erkölcsi, mind pedig fizikai törvények, melyek „már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett[ek] rendelve a mennyben” (T&S 130:20), melyeket az ember nem érvényteleníthet.

Például, gondoljátok, hogy bármilyen haszna is lenne annak, ha arra szavaznánk, hogy töröljük el a gravitáció törvényét?

Ki nem kényszeríthető

Tegyük fel, hogy hoznak egy törvényt, mely szerint minden gyermeket vegyenek el a szüleitől, és az állam nevelje fel őket. Egy ilyen törvény nagyon gonosz törvény lenne, de valószínűleg ki lehetne kényszeríteni. Tettek már ilyen dolgokat korábban.

De most képzeljétek el egy olyan cikkelyt, melyben az állam a következőket jelenti ki: „Az anya tizenöt napon belül szakítson meg minden érzelmi kapcsolatot a gyermekével.”

Egy ilyen rendelkezés teljességgel kikényszeríthetetlen. Nem számít, mennyire súlyos a büntetés, vagy hányszor próbálják meg kikényszeríteni, teljességgel végrehajthatatlan, mivel az mind természetbeli, mind pedig erkölcsi törvényt sért.

Nem számít, hogy tizenöt hetet vagy hónapot, vagy tizenöt évet adnak rá, nem lehet kikényszeríteni! Talán sikerülne elérni az állatoknál, de „nem minden test azon egy test – tanítja a szentírás –, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste” (1 Korinthusbeliek 15:39). Ezt nem lehet elérni emberi édesanyáknál. Soha!

Legalább annyira lehetetlen lenne megvédeni egy ember által alkotott törvényt a természet ellen, mint ahogyan azt a törvényt is lehetetlen kikényszeríteni, ami meg akarja semmisíteni az anya és a gyermek közötti szeretetet.

Isten gyermekei

Nem került kinyilatkoztatásra nagyszerűbb eszme, mint az a mindent felülmúló igazság, hogy Isten gyermekei vagyunk, és teremtésünknel fogva különbözünk minden más élőlénytől (lásd Mózes 6:8–10, 22, 59).

A gonosz eszme

Nincs elgondolás, mely *rombolóbb* hatással lenne a boldogságra, nincs filozófia, mely több bánatot, több szívfájdalmat és bajt hozott volna, nincs elképzelés, mely nagyobb mértékben rombolta volna a családot, mint az, hogy mi nem Isten leszármazottai vagyunk, hanem csak fejlett állatok, melyek kénytelenek meghajolni minden testi ösztön előtt.

Az állatok nincsenek kitéve erkölcsi törvénynek. Mindazonáltal, bár mindent összevetve véletlenszerűen reagálnak párzási ösztöneikre, párzási szokásaiknak meghatározott formája és szigorú korlátai vannak. Például az állatok nem párosodnak saját nemükkel, csak azért, hogy kielégítsék párzási ösztöneiket. Továbbá ezek az ösztönök nem nyilvánulnak meg saját ivadékaik molesztálásában sem.

Az élet forrását mára lesüllyesztették a házasságon kívüli élvezet szintjére, megveszik, eladják, sőt bemocskolják sátáni rituálékban. Isten gyermekei szándékosan alávetik magukat érzéki természetüknek, és lelkiismeret-furdalás nélkül szembeszegülnek az erkölcsi törvényekkel, és az állatoknál is mélyebbre alacsonyítják magukat.

A legutálatosabb

Ha beszennyezzük élet-forrásainkat, sokkal „átható[bb]” és „nehezen elviselhető[bb]” (lásd T&Sz 19:15) lesz a büntetés, mint amennyit a testi gyönyör valaha is megérhetne. Alma ezt mondta fiának, Koriántonnak: „Hát nem tudod, fiam, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az ártatlan vér ontását vagy a szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak” (Alma 39:5).

Ilyen egyszerűen kifejezve található meg az erkölcsi törvény szabályzata: „A gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10). A szentírások általánosságban beszélnek, lehetővé téve számunkra, hogy az élet végtelen sokszínűségével szemben szabadon alkalmazhassuk az evangélium tanítételeit. Amikor azonban azt mondják, „ne tedd”, akkor jobb, ha odafigyelünk rájuk.

A nemzőerő egyetlen helyénvaló alkalmazása a férj és feleség között történhet, egy férfi és egy nő között, akik jogszerűen és törvényesen megesküdtek egymással. Bármilyen más alkalmazás megszegi Isten parancsolatait. Alma ezt mondta: „Mit sem jelent, ha ez ellen szóltok, mert Isten szavának be kell teljesednie” (Alma 5:58). [...]

Bűnbánat

Az élet harca során az ellenség óriási számú foglyot ejt, és sokan vannak köztük, akik nem tudják, hogy miként szabadulhatnak ki, és az ő szolgálatára kényszerülnek. Minden lélek, aki a bűn és a vétékenység koncentrációs táborába kényszerült, rendelkezik a kapu kulcsával. Az ellenség nem tudja őket fogva tartani, ha tudják, hogyan kell használni azt. A kulcs az áll, Bűnbánat. A *bűnbánat* és megbocsátás kettős tanítétele meghaladja az ellenség bámulatos erejét.

Nem tudok egyetlen olyan erkölcsi normával kapcsolatos bűnről sem, amelyre ne lehetne bűnbocsánatot nyerni. Az abortuszt is ideértem. A képlet 25 szóból áll:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:42–43).

Nem emlékszem bűneitekre többé

Akármilyen hosszú és fájdalmas is legyen a bűnbánat folyamata, az Úr ezt mondta:

„Ez az a szövetség, melyet kötök velök..., adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat...:

És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékszem” (Zsidók 10:16–17; kiemelés hozzáadva).

Néhány civilizáció – mint például Sodoma és Gomora – önmagát pusztította el azért, hogy nem engedelmeskedett az erkölcsi törvényeknek. „Mert az Úr Lelke nem fog mindig bajlódni az emberrel. És amikor a Lélek megszűnik az emberrel bajlódni, akkor gyors pusztulás következik” (2 Nefi 26:11; lásd még 1 Mózes 6:3; Ether 2:15; T&Sz 1:33; Mózes 8:17).

Isten adja, hogy felébredjünk, és megóvjuk erkölcsi környezetünket e sötét ködtől, mely napról napra sűrűbbé válik. Az egész emberiség sorsa ezen az egyensúlyon múlik.

Atyánk és Istenünk oltalmazzon minket, és kívánom, hogy kiérdemeljük az Ő Fia, a Megváltónk szeretetét és áldásait, kinek nevében, méghozzá Jézus Krisztus nevében bizonyságomat teszem, ámen.

SZEMÉLYES TISZTASÁG

*Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1998,
98–102; vagy lásd Liahóna,
1999. jan. 89–92.*

Személyes tisztaság

Ahogy az erkölcstelenség modern szelei vadul kavarognak körülöttetek, aggódom minden fiatalunkért, aki talán nem biztos a személyes tisztaság tanítételeit, a házasság előtti tökéletes erkölcsi tisztaság kötelezettségeit és a házasságkötés utáni teljes hűséget illetően. A világban végbemenő dolgok ellenében, az erkölcsi tisztaságról szeretnék beszélni, remélve, hogy ez megerősíti a szülőket, miközben magasabb normát tanítanak gyermekeiknek. Mivel ez egy nagyon szent téma, buzgón imádkozom a Szent Lélek irányításáért, hogy még annál is nyíltabb megjegyzések felé tereljen, mint amelyeket el szeretnék mondani. Ma már tudom, mit érzett a Mormon könyve-beli Jákób, amikor ugyanerről a témáról szólva ezt mondta: „Elkeserít, hogy oly szókimondó beszédet kell használnom”¹.

E téma megközelítéseként nem fogok igazolni egy sereg társadalmi betegséget, amelyekről a statisztikák éppen olyan félelmetesek, mint amilyen visszatartók a példák. Listát sem fogok átnyújtani arról, mit szabad és mit nem szabad a randevúzást és a fiú-lány kapcsolatokat illetően tenni. Amit én szeretnék tenni, az ennél személyesebb: szeretnék megválaszolni olyan kérdéseket, amelyeket esetleg néhányan már feltettek. *Miért* legyünk erkölcsileg tiszták? *Miért* olyan fontos ez Istennek? Az egyháznak tényleg annyira szigorúnak *kell* lennie e téren? Hogyan lehet valami, amit a társadalom olyan nyíltan kihasznál és dicsfénybe állít, olyan nagyon szent vagy komoly?

Tűzfolyam

Hadd kezdjem egy leckével a civilizáció hosszú, tanulságos történetéből. Will és Ariel Durant ezt írta: „Nincs olyan férfi [vagy nő], akármilyen ragyogó elme vagy jól informált is, aki biztonsággal... figyelmen kívül hagyhatná a történelem laboratóriumában [tanult leckék] bölcsességét. Egy fiatal, akiben tombolnak a hormonok, eltűnődik azon, miért nem adhat teljes szabadságot szexuális vágyainak; [de] ha a szokás, az erkölcsök vagy a törvények nem állítják meg, tönkreteheti életét, még mielőtt... megértené, hogy a nemiség tűzfolyam, amelyet vagy száz korlátozással kell mederben tartani és hűteni, s ha nem ez történik, akkor az a káoszban felemészti mind az egyént, mind pedig a csoportot.”²

Egy fontosabb szentírásbeli észrevétel tesz a Példabeszédek írója: „Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? Vagy járhat-é valaki elevenszéken, hogy lábai meg ne égnének? [...] A ki pedig... paráználkodik, ...magát el akarja veszteni. Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik.”³

Miért olyan fontos a nemi tisztaság?

A szexuális kapcsolatok témája miért olyan komoly dolog, hogy csaknem mindig a tűz a metaforája, amelyben a szenvedély élénken ábrázolva lángokban jelenik meg? Mi van e dolog potenciálisan káros forráságában, ami elpusztítja az emberi lelket – vagy ami azt illeti, az egész világot –, ha azt a lángot felügyelet nélkül és azokat a szenvedélyeket korlátozatlanul hagyják? Mindebben mi az, ami Almát arra készíti, hogy fiát, Koriántont arra figyelmeztesse, hogy a szexuális bűnök „utálatosak az Úr szemében;

igen, az ártatlan vér ontását vagy a Szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak”⁴.

Azzal, hogy ilyen nagy komolyságot tulajdonít egy ilyen egyetemesen adományozott fizikai vágnak, Isten vajon mit próbál elmondani nekünk e dolog helyéről az Ő tervében, melyet minden férfi és nő számára alkotott? Állítom, hogy Ő pontosan ezt teszi: magyarázatot fűz magához az élet tervéhez. Világos, hogy a halandóságot illető, Őt leginkább nyugtalanító dolgok között van az, hogy az ember miképpen kerül ebbe a világba, és hogyan távozik abból. Az Úr nagyon szigorú szabályokat állított fel ezeket a dolgokat illetően.

Szerencsére, az élet befejezésének vonatkozásában a legtöbben igen felelősségteljesnek tűnnek. De az életet *adás* jelentőségét illetően olykor csaknem bűnös felelőtlenséggel találjuk magunkat szembe. Hadd mondjak három okot arra, miért olyan nagy jelentőséggel bíró és következménnyel járó kérdés ez Jézus Krisztus evangéliumában!

Az emberi lélek tana

Az első az emberi lélek kinyilatkoztatott, helyreállított tana.

Az egyik „világos és értékes” igazság, amely helyreállításra került ebben az adományozási korszakban az, hogy „a lélek és a test az ember lénye”⁵, és hogy amikor a lélek és a test elválnak egymástól, a férfiak és a nők „nem kaphat[nak] teljességet az örömből”⁶. Ez az oka annak, hogy a test megszerzése oly alapvetően fontos, hogy bármiféle bűn olyan komoly jelentőséggel bír (nevezetesen mert a bűn az, ami végül mind fizikai, mind lelki halált eredményezi), és hogy a test feltámadása miatt tölt be olyan központi szerepet Krisztus engesztelésének nagyszerű diadalában.

A test nélkülözhetetlen része a léleknek. Ez a megkülönböztető és nagyon fontos utolsó napi szent tan alátámasztja, miért olyan komoly a szexuális bűn. Kijelentjük, hogy az, aki egy másik ember Isten által kapott testét isteni szentesítés nélkül használja, az bántalmazza annak a személynek a lelkét, sérti az élet központi célját és folyamatait, az élet „igaz kulcsát”⁷, ahogy azt Boyd K. Packer elnök nevezte egyszer. A másik testének kihasználásával – ami a másik lelkének kihasználását jelenti – az egyén megszentelteti Krisztus engesztelését, amely megszabadította azt a lelket, és amely lehetővé teszi az örök élet ajándékát. És amikor valaki gúnyt űz az

Igazlelkűség Fiából, belép a forróság birodalmába, mely tüzesebb és szentebb a déli napnál. Nem cselekedhettek így anélkül, hogy meg ne égnének!

Kérlek benneteket, soha ne mondjátok azt: „Kinek árt ez? Miért ne lehetnék egy kicsit szabad? Elkövettem most a bűnt, és majd később megbánom.” Kérlek benneteket, ne legyetek ilyen ostobák és kegyetlenek! Nem feszíthetitek meg újra Krisztust büntetlenül⁸. „Kerüljétek a paráznaságot”, kiáltja Pál⁹, és kerüljétek „[minden] ahhoz hasonlót”¹⁰, teszi hozzá a Tan és a szövetségek. Miért? Nos, egyrészt azért a felbecsülhetetlen szenvedésért a testben és a lélekben, melyet a világ Szabadítója viselt el azért, hogy mi képesek legyünk megszabadulni¹¹. Tartozunk Neki ezért valamivel. Valójában mindennel tartozunk Neki ezért. „Nem a magatokéi vagytok – mondta Pál. – Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi”¹². A szexuális bűnök esetében az egész lényünk forog kockán — a test és a lélek.

A tökéletes egység alapvető szimbóluma

Másodszor, hadd hangsúlyozzam, hogy az intimitás a házastársak számára van fenntartva, mert ez a tökéletes egység alapvető szimbóluma, annak a teljességnek és egységnek, melyet Isten rendelt el és határozott meg. Az Éden kertjétől fogva a házasságnak a férfi és a nő teljes egyesülését kellett jelentenie — szívük, reményeik, életük, szeretetük, családjuk, jövőjük és mindenük egyesülését. Ádám azt mondta Éváról, hogy csont az ő csontjából, hús az ő húsából, és azért vannak, hogy „egy testté” legyenek közös életük során¹³. Ez egy olyan teljesség egysége, amit a *pecsételés* szóval jelölünk, hogy kifejezzük annak örökkévaló ígérését. Joseph Smith próféta mondta egyszer, hogy talán akkor tudnánk felmutatni ilyen köteléket, ha egymáshoz lennének „kapcsolva”¹⁴.

Az ilyen tökéletes egység, férfi és nő közötti hajlíthatatlan elkötelezettség csak az olyan házassági szövetség által nyújtott közelségből és állandóságból származik, amely minden általuk birtokolt dologra – szívükre és lelkükre, minden napjukra és minden álmukra – vonatkozó ünnepélyes ígéretekkel és fogadalmakkal jár együtt.

Látjátok az erkölcsi tudathasadást, ami abból származik, hogy úgy tesztek, mintha egyek lennétek, úgy tesztek, mintha ünnepélyes ígéretek tettek volna Isten előtt, megosztván hamisított egységetek fizikai jelképeit és fizikai intimitását, de azután elmenekültök

annak minden egyéb vonatkozásától, aminek teljes elkötelezettségnek kellett volna lennie?

Az intimitás dolgaiban várnotok kell! Várnotok kell addig, amíg mindent oda nem adhattok, és nem adhattok oda mindent, amíg hivatalosan és törvényesen házasok nem vagytok! Ha nem megengedett módon adjátok oda, ami nem is a tiétek (emlékeztek rá: „nem a magatokéi vagytok”), és ha csak egy részét adjátok annak, amit nem követhet teljes lényetek ajándéka, akkor az nem más, mint érzelmi orosz rulett. Ha ragaszkodtok ahhoz, hogy testi kielégülést keressetek a mennyei szentesítés nélkül, akkor olyan lelki és pszichikai károsodás szörnyű kockázatát vállaljátok, mely alááshatja *mind* a testi intimitás utáni vágyakozásokat, *mind* pedig azt a képességeket, hogy tiszta szívű odaadást nyújtsatok egy későbbi, igazabb szerelemben. Elérkezhet számotokra az elrendelt szerelemnek, a valódi egységnek az a pillanata, amikor talán borzalommal ismeritek majd fel, hogy elvesztegettétek, amit meg kellett volna őriznetek, és hogy csakis Isten kegyelme hozhatja helyre az erényt, melyet olyan szertelenül adtatok oda. Az esküvőtök napján a legeslegjobb ajándék, melyet örökkévaló társatoknak adhattok, az a ti legeslegjobb önmagatok, mely tiszta, szeplőtelen, és viszonzásképp ugyanilyen tisztaságra érdemes.

Az Istennel való kapcsolat szimbóluma

Harmadszor, hadd mondjam el, hogy a testi intimitás nem csupán jelképes egyesülés férj és feleség között – maguknak a lelküknek az egyesítése –, hanem ez azt a szent kapcsolatot is jelképezi, mely köztük és Mennyei Atyjuk között létezik. Ő halhatatlan és tökéletes. Mi halandók vagyunk és tökéletlenek. Mindazonáltal keressük a módot a halandóságban is, mely szerint lelkileg egyesülhetünk vele. Miközben ezt tesszük, valamennyire megtapasztaljuk kegyelmét és hatalmának magasztosságát. Ezek a különleges pillanatok azok, amikor az Úr házában egy házassági oltárnál térdelünk, amikor egy újszülött csecsemő áldásban részesül, amikor az egyház egy új tagja megkeresztelkedik és konfirmálják, amikor részesülünk az úrvacsora jegyeiből, és így tovább.

Ezek azok a pillanatok, amikor igencsak szó szerint egyesítjük akaratunkat Isten akaratával és lelkünket az Ő lelkével, ahol a fátylon keresztüli kapcsolat nagyon is valóságossá válik. Az ilyen pillanatokban nemcsak elismerjük az Ő isteni voltát, hanem szó

szerint magunkhoz veszünk valamit abból az isteniségből. Az egyik megjelenése annak az isteniségnek, mely gyakorlatilag minden férfinak és nőnek megadott, az az Ő erejének használata, hogy emberi testet teremtsünk, amely a csodák csodája, egy genetikailag és lelkileg egyedi lényt, amely még soha nem létezett a világ történelmében és melynek soha nem lesz mása az örökkévalóság egyik korszakában sem. Teremtetek egy gyermeket, a ti gyermeketeket: szemével, füleivel, ujjacskáival és lábujjaival, és kimondhatatlanul magasztos jövőjével.

Talán csak az a szülő érti meg azt a csodát, amelyről beszélek, aki már karjában tartotta újszülött gyermekét. Elég annyit mondanom, hogy mindazon címek közül, melyet Isten magának választott az *Atya* az, amelyet a legjobban szeret, és a teremtés az Ő jelszava – különösen az emberi *teremtés*, az Ő képmására történő teremtés. Ti és én kaptunk valamit abból az isteniségből, *de a legkomolyabb és legszentebb megszorításokkal. Az egyetlen korlátozás, mely belénk lett helyezve, az önuralom: az önuralom, mely ezen ajándék által jelképezett isteni szentséges erő iránti tiszteletből ered.*

Uralkodjatok a szent nemzőerőn!

Szeretett barátaim, különösen ti, fiatal barátaim, látjátok, miért olyan komoly dolog a személyes tisztaság? Értitek már, hogy az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Tanácsa miért adott ki egy olyan kiáltványt, amely kijelenti, hogy „a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki” és hogy „csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek”¹⁵? Ne tévesszenek meg és ne tegyenek tönkre benneteket! Az ilyen erők korlátozása és a parancsolatok betartása nélkül jövőtök feléghet, világotok lángra gyúlhat. A büntetés talán nem pontosan a bűnbeesés napján jön el, de biztosan és bizonyosan elérkezik. És hacsak nem tanúsít igaz bűnbánatot és engedelmisséget egy irgalmas Isten iránt, akkor egy nap, valahol az erkölcsileg hetyke és tisztátalan úgy fog imádkozni, mint a gazdag ember, aki azt kívánta, hogy Lázár „mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban”¹⁶.

A bűnbánatból eredő békesség és megújulás

Már itt elmondtam a kinyilatkoztatás ünnepélyes szavait, miszerint a lélek és a test alkotják az ember lényét, és Krisztus engesztelése által a test ki fog szállni a sírból, hogy egy örökkévaló létezésben egyesüljön a lélekkel. Ezért a test olyan valami, amit tisztán és szentként kell megtartani. Ne féljetek attól, hogy kezeteket becsületes munkában bepiszkítsátok! Ne féljetek a sebhelyektől, melyek az igazság megvédéséből vagy a helyes dolgokért való küzdelemből származhatnak, azonban őrizkedjetek azoktól a lelket torzító sebhelyektől, melyek olyan tevékenységekből származnak, melyekben nem kellett volna részt vennetek, melyek azokon a helyeken esnek meg veletek, ahova nem kellett volna elmennetek! Tartózkodjatok azoktól a sérülésektől, melyeket olyan csatákban szereztek, ahol a rossz oldalon harcoltok¹⁷.

Ha közületek néhányan ilyen sebeket viselnek – és tudom, hogy vannak ilyenek –, a bűnbánatból fakadó békességet és megújulást nyújtják felétek, mely az Úr Jézus Krisztus engesztelő áldozata révén lehetséges. Az ilyen komoly ügyekben a bűnbánat ösvényére nem könnyű rálépni, és nem lehet fájdalom nélkül végigjárni azt. A világ Szabadítója azonban melltetek fog járni ezen a fontos úton. Meg fog erősíteni benneteket, amikor ingadoztok. Ő lesz a fényességetek, amikor minden a legsötétebbnek tűnik. Kézen fog benneteket, és a reményetek lesz, amikor úgy tűnik, már csak a remény maradt. Könyörülete és irgalma, annak minden tisztító és gyógyító erejével együtt szabadon megadatik mindazoknak, akik igazán vágnak a teljes megbocsátásra, és megteszik az ahhoz vezető lépéseket.

Dicsőítsétek Istent testben és lélekben is!

Bizonyságomat teszem az élet nagyszerű tervéről, az isteni erőkről, az Úr Jézus Krisztus könyörületességéről, megbocsátásáról és engeszteléséről – amelyek mindegyike mély jelentéssel bír az erkölcsi tisztaság dolgaiban. Bizonyságomat teszem, hogy testünkben és lelkünkben is dicsőítenünk kell Istent. Hálát adok az égnek azért a számtalan fiatalért, akik éppen ezt teszik, és másoknak is segítenek ebben. Hálát adok az égnek azokért az otthonokért, ahol ezt tanítják. Azért imádkozom, hogy a személyes tisztasággal megélt életek tiszteletre lelhessenek az emberek között; annak a nevében imádkozom ezért, aki maga a tisztaság, igen, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Jákób 2:7; lásd Jákób 2. és 3. fejezetében az erkölcsi tisztaságról szóló beszédének teljes szövegét.
2. *The Lessons of History* (1968), 35–36.
3. Példabeszédek 6:27–28, 32–33.
4. Alma 39:5.
5. Tan és a szövetségek 88:15.
6. Tan és a szövetségek 93:34.
7. Conference Report, Apr. 1972, 139; vagy *Ensign*, July 1972, 113.
8. Lásd Zsidók 6:6.
9. 1 Korinthusbeliek 6:18.
10. Tanok és szövetségek 59:6; kiemelés hozzáadva.
11. Lásd különösen Tan és a Szövetségek 19:15–20.
12. 1 Korinthusbeliek 6:19–20; kiemelés hozzáadva; lásd még 13–18. versek.
13. Lásd 1 Mózes 2:23–24.
14. Lásd Tan és a szövetségek 128:18.
15. „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.
16. Lukács 16:24.
17. Lásd James E. Talmage, Conference Report, Oct. 1913, 117.

A FÉRFIAK ÉS NŐK KÖZÖTTI EGYENLŐSÉG

Különböző szerepeink és feladataink vannak. [...] Mindazonáltal sem a férfi nincs nő nélkül, sem pedig a nő férfi nélkül az Úrban.

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

George Albert Smith elnök

„Amikor Joseph Smith próféta elfordította a kulcsot a nők egyenjogúsága érdekében, akkor az egész világ számára elfordította azt, és nemzedékről nemzedékre egyre nő azon nők száma, akik élvezhetik a vallási szabadság és a polgári szabadság áldásait” („Address to the Members of the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, Dec. 1945, 717).

Spencer W. Kimball elnök

„Különböző szerepeink és feladataink vannak. Ezek örökkévaló különbségek – a nőknek megadattak az anyaság és nőtestvériség hatalmas felelősségei, a férfiaknak pedig az apaság és a papság hatalmas felelősségei –, mindazonáltal sem a férfi nincs nő nélkül, sem pedig a nő férfi nélkül az Úrban (lásd 1 Korinthusbeliek 11:11). [...]

„Bár a férfiak és a nők örök szerepei különbözőek..., ez mind a férfiaknál, mind pedig a nőknél sok kívánnivalót hagy maga után a párhuzamos személyes fejlődés terén” („The Role of Righteous Women”, *Ensign*, Nov. 1979, 102).

„Nem szeretnénk, ha az UNSZ nők *csendestársak* vagy *korlátozott* társak lennének ebben az örök megbízatásban! Kérlek, legyetek *teljes jogú* társak” („Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign*, Nov. 1978, 106).

Howard W. Hunter elnök

„Egy férfi, aki viseli a papságot, úgy tekint feleségére, mint teljes értékű társra a család vezetésében, aki a családot érintő minden döntésről teljes ismerettel

rendelkezik és részt vesz abban. [...] Az Úr szándékai szerint a feleség a férfi segítőtársa (a *társ* egyenlőségre utal) – vagyis egyenlő társ, akire szükség van a pár hiánytalanságához” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50–51).

Gordon B. Hinckley elnök

„Látom az ötvenkét éve mellettem lévő társamat. Az ő közreműködése vajon kevésbé elfogadott az Úr előtt, mint az enyém? Megnyugvással tölt el, hogy nem. Csendesen járt az oldalamon, támogatta a feladataimban, felnevelte és megáldotta a gyermekeinket, számos minőségben szolgált az egyházban, és hatalmas vidámság és jóság áradt belőle, akárhol is járt. Minél idősebb leszek, annál jobban értékelem – igen, annál jobban szeretem – ezt a kicsiny asszonyt, akivel több, mint fél évszázaddal ezelőtt letérdeltem az oltárnál az Úr házában” („Rise to the Stature of the Divine within You”, *Ensign*, Nov. 1989, 97).

Boyd K. Packer elnök

„Az egyházban pontos vonala van a felhatalmazásnak. Ott szolgálunk, ahová a felettünk elnöklő elhív bennünket.

Az otthonban a férj és a feleség között társas viszony van, melybe egyenrangúan vannak összekötve, osztozva a döntésekben, mindig együtt dolgozván. Míg a férjnek, az apának a felelőssége, hogy érdemes és sugalmazott vezetést nyújtson, a felesége nem mögötte, sem előtte, hanem az oldalán foglal helyet” (in Conference Report, Apr. 1998, 96; vagy *Ensign*, May 1998, 73).

Bruce R. McConkie elder

„Ott, ahol lelki dolgokról van szó, a Lélek összes ajándékára vonatkozóan, ahol kinyilatkoztatás elnyeréséről, bizonyosság megszerzéséről, valamint látomásokról beszélünk, minden olyan dologban, amely az istenségre és szentségre vonatkozik, és amely személyes igazlelkűség eredménye – minden dologban a férfiak és a nők teljes egyenlőségben állnak az Úr előtt” („Our Sisters from the Beginning”, *Ensign*, Jan. 1979, 61).

„Az Úr soha nem küld apostolokat, prófétákat és igazlelkű embereket népe szolgálatára anélkül, hogy ne helyezze melléjük egy hasonló lelkialkatú asszonyt is. [...] Az egyik felmagasztosulása függ a másik fél felmagasztosulásától” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:302).

Boyd K. Packer elder

„A feleségetek a ti társatok a család vezetésében, és pontosan ismernie kell az otthonotokkal kapcsolatos minden döntést, valamint teljes mértékben részt is kell vennie azok meghozatalában” (in Conference Report, Apr. 1994, 26; vagy *Ensign*, May 1994, 21).

James E. Faust elder

„Hogyan kellene viselkedniük a papságviselőknek a feleségükkel, illetve a családban lévő más nőkkal szemben? A feleségünket nagy becsben kell tartanunk. Hallania kell, hogy a férje áldottnak hívja őt, a gyermekeknek pedig hallaniuk kell, hogy apjuk gazdagon dicséri édesanyjukat (lásd Példabeszédek 31:28). Az Úr éppen annyira becsüli a leányait, mint a fiait. A házasságban egyikőjük sem felsőbbrendű; mindketőnek különböző alapvető és isteni felelőssége van. E különböző feladatok közül a feleség legfőbb felelőssége az anyaság elhívásának betöltése.

Szilárdan hiszem, hogy a mi drága hithű nőtestvéreink különleges lelki gazdagságot élveznek, amely saját természetükből fakad” (in Conference Report, Oct. 1993, 54; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 38–39).

„Az apa és az anya is számos, lényegét tekintve különböző dolgot tesz meg gyermekeiért. Mind az anyák, mind pedig az apák úgy lettek teremtve, hogy képesek gyermeket nevelni, megközelítésük azonban különbözik egymástól. Az édesanyjának mintha meghatározóbb szerepe lenne abban, hogy felkészítse gyermekeit a jelenlegi és jövőbeli családjuk berkein belüli életre. Az édesapának pedig talán abban van legnagyobb része, hogy felkészítse gyermekeit a családon kívüli környezetben való életre” (in Conference Report, Apr. 1993, 44–45; vagy *Ensign*, May 1993, 35).

Dallin H. Oaks elder

„Olyan korban élünk, amikor hatalmas a politikai, a jogi és a társadalmi nyomás, hogy olyan változtatások történjenek, melyek felcserélik a nemeket, és homogenizálják a férfi és a nő közötti különbségeket. Örökkévaló perspektívánk szembeállít minket azokkal a változtatásokkal, amelyek meg akarják másítani a férfiak és a nők azon kötelességeit és kiváltságait,

amelyek létfontosságúak a boldogság nagyszerű tervének végrehajtásához. Nem ellenzünk minden változtatást a férfiak és nők szerepköreivel kapcsolatban, hiszen a törvényekben és a szokásokban véghezvitt néhány változtatás kijavítja azokat a régi hibákat, amelyek soha nem alapultak örökkévaló tantételeken” (in Conference Report, Oct. 1993, 99; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 73–74).

M. Russell Ballard elder

A nőtestvérek, „szeretnék, ha meghallgatnák és értelnék őket, és szeretnének olyan jelentőségteljes hozzájárulásokat tenni a cövek vagy egyházközség, és azok tagjai számára, melyekkel szolgálhatják az Urat, és segíthetnek betölteni az egyház küldetését. [...]

**Egy házasságban
senki sem
felsőbbrendű.**

Fivérek, kérlek benneteket, bizonyosodjatok meg arról, hogy a tanácsgyűléseiteken bevonjátok a nőtestvéreket a létfontosságú kérdésekbe!” (in Conference Report, Oct. 1993, 103; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 76)

Eliza R. Snow nőtestvér

„A nők helyzete korunk egyik fő kérdése. Társadalmilag és politikailag is magára vonja a világ figyelmét. Néhányan... nem ismerik el, hogy a nőnek máshoz is joga van, nem csak a szeszélyességre, hóbortra vagy méltányosságra, amelyet a férfi – a körülményektől függően – esetlegesen megadhat neki. Az okokat, melyek ellen nem tudnak észérveket felhozni, alábecsülik és nevetség tárgyává teszik; egy régi menedék azoknak, akik szembeállnak azokkal a helyes tantételekkel, melyekkel képtelenek vitába szállni. Megint mások nem csupán elismerik, hogy a nők helyzetén javítani kell, hanem annyira radikálisak végletes elképzeléseikben, hogy a férfi ellentétéként állítják be a nőt, valamint különálló és ellentétes létet feltételeznek számára; azért pedig, hogy megmutassák, a nőnek milyen gyökeresen függetlennek kell lennie, rákényszerítik azokat a durva tulajdonságokat is, amelyeket a férfiak képviselnek, és amelyeket a nőknek inkább kerülni kellene, mintsem felvenni. Ez a két szélsőséges nézet. Közöttük található az »arany középút«” („Woman's Status”, *Woman's Exponent*, 15 July 1872, 29).

A FÉRFIAK ÉS NŐK KÖZÖTTI ÖRÖKLÖTT KÜLÖNBSÉGEK

*Egyes szerepkörök jobban illenek
a férfi természetre, míg mások
a női természetre.*

– Boyd K. Packer elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Harold B. Lee elnök

„Tapasztalataim alapján úgy tűnik, hogy a hithű édesanyák különleges ajándékkal rendelkeznek, amelyre gyakran anyai megérezésként hivatkozunk. Talán az anyaság nagyszerű áldásával együtt Mennyei Atyánk megáldotta őket ezzel a tulajdonsággal, mivel az apák – akik nagyon elfoglaltak a papsági elhívásaik miatt, valamint a megélhetést biztosító munkájuk miatt – soha nem tudnak annyira közel kerülni a mennyei lényekhez azokban az ügyekben, melyek a gyermekek felnevelésének meghitt részleteivel kapcsolatosak az otthonokban” (*Teachings of Harold B. Lee*, 291).

Spencer W. Kimball elnök

„Atyánk, az Ő bölcsességében és irgalmában, úgy teremtette meg a férfiakat és a nőket, hogy azok egymásra legyenek utalva lehetőségeik teljes kiaknázásához. Mivel természetük némiképp különbözik, kiegészíthetik egymást; mivel sok szempontból hasonlítanak, megérthetik egymást. Soha se irigyeljük a másikat az ő különbözőségeiért; mindketten ismerjük fel, mely különbségek felszínesek, és melyek csodálatosan alapvetőek, és a szerint cselekedjünk” („Relief Society—Its Promise and Potential,” *Ensign*, Mar. 1976, 5).

„Lélekgyermeküként teljesen egyenlőek vagyunk. Egyenlően részesülünk Isten tökéletes szeretetében...

Ezen nagyszerű állítások mellett azonban a szerepeink és a feladataink különböznek. Ezek örökkévaló

különbségek – a nőknek megadattak az anyaság és nőtestvériség hatalmas felelősségei, a férfiaknak pedig az apaság és a papság hatalmas felelősségei” („The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 102).

Ezra Taft Benson elnök

„Titeket [nőket] nem arra teremtettek, hogy ugyanolyanok legyetek, mint a férfiak. Természetes tulajdonságaitok, gyengédségetek és személyiségetek teljesen különbözik a férfiakétól. Ezek többek között a hithűség, a jóindulat, a kedvesség és a jószívűség. Ezek határozzák meg a női személyiséget. Ezek ellensúlyozzák a férfiak sokkal agresszívabb és versengő természetét.

Az üzleti világ versengésen alapszik, és gyakran könyörtelen. Nem vonjuk kétségbe, hogy a nők rendelkeznek annyi intelligenciával és képességgel – és bizonyos helyzetekben sokkal többel is –, hogy fel tudják venni a versenyt a férfiakkal. Ha azonban versengeniük kell, szükségszerűen agresszívvé és versengővé válnak ők maguk is. Ennek következtében az isteni tulajdonságaik elhalványulnak, és azt érik el, hogy ugyanolyanok lesznek, mint a férfiak” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 547–48).

Howard W. Hunter elnök

„Az a gyanúm, hogy az emberek úgy vélik, a férfiak álláspontja az, hogy a nőre hárítsák a házasság stabilitásának és kellemes mivolta megőrzésének terhét, úgy tűnik azonban, hogy ez az ő isteni természetükből fakad. A nők különleges lelkeséggel rendelkeznek a házassági kapcsolatban. A családban ők azok, akiknek lehetősége van bátorítani, felemelni, tanítani és példát mutatni az igazlelkű életre. Amikor a nők elérkeznek arra a pontra, hogy rájönnek, sokkal fontosabb „különlegesnek” lenni, mint „egyenlőnek”, akkor valódi örömeiket találják azon tantételek megélésében, amelyeket az Úr fektetett le az Ő isteni tervében” (*Teachings of Howard W. Hunter*, 139).

„Furcsának tűnik, hogy a nők a férfiakéval azonos hivatásokat, munkát és társadalmi helyet akarnak elfoglalni, úgy akarnak öltözni, ahogy a férfiak, és a férfiak munkáját akarják végezni. Nem tagadom azt a tényt, hogy a nők ezt képesek megtenni, de amikor a szentírásokat olvasom, akkor nehezen tudom ezt összeegyeztetni azzal, amit az Úr mondott a nőkről, amit Ő mondott a családról, amit Ő mondott a gyermekekről. Nekem úgy tűnik,

hogya a férfiak és a nők, noha sok dologban egyenlők, azért van közöttük olyan különbség, amit teljes egészében értünk. Remélem soha nem jön el az az idő, amikor a nők lesüllyednek a férfiak szintjére, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy a gyűléseken ezt követelik... szerte a világon” (*Teachings of Howard W. Hunter*, 150).

James E. Faust elnök

„Mielőtt férfiként és nőként megszülettünk volna, szövetségeket kötöttünk, és... beleegyeztünk, hogy lejövünk erre a földre, nagyszerű, gazdag, de különböző ajándékokkal. Féfiként és nőként nagyszerű munkákra hívtak el bennünket, hogy más-más megközelítéssel, és különböző megbízatással végezzük el azokat.

[...] Nem a férfivá válás a megoldás. A megoldás sokkal inkább abban rejlik, hogy azok legyünk, akik vagyunk, és használjuk ki isteni lehetőségeinket azáltal, hogy eleget teszünk az örökkévaló kötelezettségeinknek...

Egyszer mindannyiótoknak válaszolnia kell majd a természetes női megérzésére, melyekről Joseph próféta azt mondta, hogy a természetetek szerint valók. Azt mondta: »Amennyiben kiváltságaitoknak megfelelően éltek, az angyalokat nem lehet visszatartani attól, hogy társaitok legyenek.« [*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 226.] Nagylelkűen kellene reagálnotok a jó dolgok megtételére ösztönző sugalmazásokra és ösztönökre. Csendesítsétek le lelketeket, és hallgassatok a Szent Lélek suttagásaira! Kövessétek a nemes, ösztönös érzéseket, melyeket az Istenség ültetett el mélyen a lelketekben, az előző világban. Ily módon reagálni tudtok Isten Szent Lelkének ösztönzésére, és az igazság megszentel majd titeket. Ha így tesztek, örökké tisztelni és szeretni fognak benneteket. A munkátok nagy része abból áll, hogy a gondoskodásra és az irgalomra való nagyszerű hajlamotokkal gazdagítsátok az emberiséget” (lásd „Milyen közel az angyalokhoz,” *Liahóna*, 1998. júl., 108–11).

Boyd K. Packer elnök

„Egy nőtestvér érzékeny keze gyengéd gyógyítást és bátorítást nyújthat, amit egy férfikéz – bármennyire is jók a szándékai – soha nem lesz képes utánozni” (in Conference Report, Apr. 1998, 94).

„Otthon és az egyházban a nőtestvéreket nagyra kell becsülni a természetük miatt. Vigyázatok, hogy tudatlanul ne istápoljatok olyan hatásokat és tevékenységeket, amelyek hajlamosak eltörölni a férfiak és a nők közötti, természet által megszabott különbségeket! Egy férfi, egy apa sokat megtehet azon dolgok közül, amelyeket női munkának tartanak. A fordítottja is igaz, egy feleség, egy édesanya is sokat el tud végezni a férfi feladatai közül, szükség esetén majdnem mindent, mindezt anélkül, hogy kockáztatná a meghatározott szerepeiket. Ezért a vezetők, különösen a szülők, ismerjék fel, hogy van meghatározott férfi természet és meghatározott női természet, és ezek létfontosságúak az otthon és a család megalapozásához. Bármilyen zavarja meg vagy gyengítse, illetve bármilyen próbálja meg eltörölni ezt a különbséget, az szétmállasztja a családot, és csökkenti az összes érintett boldogságának valószínűségét” (in Conference Report, Apr. 1998, 96; vagy *Liahóna*, 1998. júl. 82.).

Thomas S. Monson elder

„Amit a modernisták, vagyis a liberalizáció hívei elfelejtettek, az az, hogy a nők – azonkívül, hogy személyek – egy nemhez is tartoznak, és hogy a nemek közötti különbségek fontos működésbeli és viselkedésbeli különbségekkel párosulnak. A jogegyenlőség nem jelenti azt, hogy a szerepek is azonosak. Ahogyan Pál apostol is kijelentette: »Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban« (1 Kor. 11:11)” („The Women’s Movement: Liberation or Deception?” *Ensign*, Jan. 1971, 20).

Van meghatározott férfi természet és meghatározott női természet, és ezek létfontosságúak az otthon és a család megalapozásához.

Boyd K. Packer elder

„Ha Ádám és Éva természettől fogva nem különbözött volna egymástól, akkor nem tudtak volna szaporodni és nem tudták volna betölteni a földet [lásd 1 Mózes 1:28]. A boldogság tervének valódi kulcsa a kiegészítő különbségek.

„Egyes szerepkörök jobban illenek a férfi természethez, míg mások a női természethez” (in Conference Report, Oct. 1993, 28; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 21).

James E. Faust elder

Lásd a 116. oldalon található idézeteket.

Dallin H. Oaks elder

„Olyan korban élünk, amikor hatalmas a politikai, a jogi és a társadalmi nyomás, hogy olyan változtatások történjenek, melyek felcserélik a nemeket, és homogenizálják a férfi és a nő közötti különbségeket. Örökkévaló perspektívánk szembeállít minket azokkal a változtatásokkal, melyek meg akarják másítani a férfiak és a nők azon kötelességeit és kiváltságait, amelyek létfontosságúak a boldogság nagyszerű tervének végrehajtásához. Nem ellenzünk minden változtatást a férfiak és nők szerepköreivel kapcsolatban, hiszen a törvényekben és a szokásokban véghezvitt néhány változtatás kijavítja azokat a régi hibákat, amelyek soha nem örökkévaló tantételeken alapultak” (in Conference Report, Oct. 1993, 99; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 73–74).

Richard G. Scott elder

„Mennyei Atyánk egyedi jellemvonásokkal ruházta fel fiait és leányait, melyek illeszkednek egyéni feladataikhoz, miközben igyekeznek betölteni az Ő tervét. A terv követése megkívánja, hogy megtegyétek azokat a dolgokat, amelyeket Ő elvár tőletek, mint fiú- és lánygyermekektől, férjektől és feleségektől. A szerepkörök különböznek, de teljes mértékben kompatibilisek egymással. Az Úr tervének értelmében két emberre – egy férfire és egy nőre – van szükség ahhoz, hogy létrejöjjön az egész. Valóban, a férj és a feleség nem két egyforma fél, hanem a kiegészítő képességek és tulajdonságok csodálatos, istenileg meghatározott társulása.

A házasság lehetővé teszi, hogy ezek az egymástól különböző tulajdonságok egyesülhessenek – egységet alkotván –, hogy megáldják a férjet és a feleséget, a gyermekeiket és az unokáikat. Az életben férjre és feleségre is szükség van a legnagyobb boldogság és eredményesség eléréséhez. Erőfeszítések egymásba fonódnak és kiegészítik egymást. Mindkettőnek vannak olyan jellemvonásai, amelyek leginkább megfelelnek annak a szerepkörnek, amelyet az Úr a férfi és a nő boldogsága érdekében meghatározott. Ezek a képességek, ha az Úr szándékai szerint vannak használva, lehetővé teszik a házaspár számára, hogy egyként gondolkozzanak, cselekedjenek és örvendezzenek, hogy együtt nézzenek szembe a kihívásokkal és egységesen győzzék le azokat, hogy növekedjen a szeretetük és a megértésük, és hogy a templomi szertartásokon keresztül egymáshoz kötődjenek, teljes egészet alkotva, mindörökké. Ez a terv.

Megtanulhatjátok, hogyan lehettek hatékonyabb szülők, ha tanulmányozzátok Ádám és Éva életét. Ádám volt Mihály, aki segített megteremteni a földet, egy dicsőséges, nagyszerű személy. Éva – az ő egyenrangú partnere – teljes és erős segítőtársa volt. Miután vetek a gyümölcsből, az Úr beszélt velük. A válaszaik rávilágítanak a férfiak és a nők tulajdonságai közötti néhány különbségre. Ádámnak ezt mondta: »Ettől arról a fáról, amiről megparancsoltam neked, hogy ne egyél róla?« [Mózes 4:17] Ádám válasza jellemzően egy olyan férfi válasza volt, aki szerette volna úgy feltüntetni magát, hogy a lehető legjobban cselekedett. Ádám így felelt: »Az asszony, akit nekem adtál, és megparancsoltad, hogy maradjon velem, ő adott nekem a fa gyümölcséből, és én ettem.« [Mózes 4:18] És az Úr ezt mondta Évának: »Mi ez a dolog, amit tettél?« [Mózes 4:19] Éva válasza jellemzően női válasz volt. A válasza nagyon egyszerű volt és egyenes. »A kígyó megtévesztett engem, és én ettem« Conference Report, Oct. 1996, 101; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 73–74).

Neal A. Maxwell elder

„Oly keveset tudunk, fivérek és nővérek, a nők és a férfiak, valamint az anyaság és a papság közötti kötelességek megosztásának okairól. Ezek Isten által lettek meghatározva egy másik időben és egy másik helyen...

Mi, férfiak, Isten leányait feleségként, anyaként, testvérként, leányként, társként és barátként ismerjük. Úgy tűnik megszelídítetek minket, gyengédségre ösztönöztök, és igen, tanítotok és inspiráltok minket. Csodálunk és szeretünk benneteket, mivel az igazlelkűség nem szerepkör kérdése, a jóság pedig nem a nemünktől függ. A Királyság munkájában a férfiak és a nők nem egymás nélkül vesznek részt, és nem irigykednek egymásra, és főleg nem igyekeznek elpusztítani a férfi és a női mivoltot, annak megváltoztatásával és megtagadásával.

Merrill J. Bateman elder

„Amikor egy férfi megérti, hogy milyen nagyszerű egy nő, akkor másképp bánik vele. Amikor egy nő megérti, hogy a férfi magában hordozza az isteniség magját, akkor tisztelni fogja őt, de nem csupán azért, ami, hanem azért is, amivé válhat. Az isteni természet megértése lehetővé teszi, hogy minden ember tisztelje a másikat. Az örökkévaló látásmód felkelti a vágyat a férfiakban és a nőkben, hogy tanuljanak egymástól és mindent megosszanak egymással.

A férfiak és a nők egymás kiegészítésére lettek teremtve. Kiegészítik egymást. Pál azt mondta a Korinthusbelieknek: »Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban« (1 Korinthusbeliek 11:11). A férfiak és a nők kiegészítik egymást, nemcsak fizikailag, hanem érzelmileg és lelkileg is. Pál apostol azt tanította, hogy »meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében«, és kettőjükön keresztül a gyermekek szentekké válnak (1 Korinthusbeliek 7:14). A férfiak és a nők különféle erősségekkel és gyengeségekkel bírnak, a házasság pedig együttműködésre alapozott kapcsolat, amiben a lelki fejlődést a különbségek fokozzák” („The Eternal Family,” 113).

AZ IDŐRE ÉS AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGRA

Boyd K. Packer elder

*a Tizenkét Apostol Kvórumából
In Conference Report, Oct. 1993,
27–32; vagy Ensign, Nov. 1993,
21–24*

A boldogság nagyszerű terve

Drága testvéreim, a szentírások, valamint az apostolok és próféták tanításai úgy utalnak ránk a halandóság előtti életünkre vonatkozóan, mint Isten fiai és lányai, az Ő lélekgyermekei¹. Nemünk már ekkor is létezett, nem halandó születésünkkel vette kezdetét².

A nagy mennyei tanácsülés során³ élénk tárták Isten tervét⁴: a szabadulás tervét⁵, a boldogság tervét⁶, a boldogság nagyszerű tervét⁷. A terv szerint bizonyítanunk kell; mindannyiunknak választani kell a jó és a gonosz között⁸. A terve biztosít egy Megváltót, biztosítja az engesztelést, a feltámadást, és ha engedelmeskedünk, akkor visszatérhetünk Isten színe elé.

Az ellenség fellázadt, és saját tervet készített⁹. Azok, akik őt követték elvesztették a jogot, hogy halandó testet kapjanak¹⁰. Itteni jelenlétünk azt bizonyítja, hogy mi elfogadtuk Atyánk tervét¹¹.

Lucifer egyetlen célja, hogy ellenszegüljön a boldogság nagy tervének, hogy beszennyezze az élet legtisztább, leggyönyörűbb és legmeghatóbb élményeit: a szerelmet, a szeretetet és a szülői mivoltot¹². A szívfájdalom és büntudat¹³ kísértete

követi, amerre csak jár. Egyedül a bűnbánat gyógyíthatja meg, amit megsebzett.

Isten terve megköveteli a házasságot és a családot

„A boldogság terve megkívánja a férfi és nő, a férj és feleség igazlelkű egységét¹⁴. A tanok megtanítják, hogyan reagáljunk azokra a késztető, természetes impulzusokra, amelyek túl gyakran uralják viselkedésünket.

Isten képmására testet teremtettek Ádámnak,¹⁵ majd bevezették a kertbe.¹⁶ Ádám eleinte egyedül volt. Viselte ugyan a papságot,¹⁷ de egyedül nem tudta betölteni teremtésének céljait.¹⁸

Erre más sem képes. Ádám nem fejlődhetett sem egyedül, sem pedig más férfiak társaságában. Éva sem egy másik nő társaságában. Ez így volt akkor, és ma is így van.

Megteremtett Éva, egy segítőtárs. Megalapított a házasság¹⁹, mert Ádám parancsot kapott arra, hogy ragaszkodjon a *feleségéhez* (nem csak egy nőhöz), és „senki máshoz”²⁰.

Éva, mondhatnánk, választás elé került²¹. Dicsérnünk kell őt a döntéséért. Aztán Ádám elbukott, „hogy lehessenek emberek”²².

Elder Orson F. Whitney úgy jellemezte a bukást, mint amely „két irányba vezetett: lefelé, de előre. Elhozta az embert a világba, és elindította a fejlődés útján”²³.

Isten megáldotta Ádámot és Évát, „és azt mondta nekik: Legyetek termékenyek, és sokasodjatok”²⁴. Így jött létre a család.

A férfi és a nő egyformán értékes Isten előtt

Semmi olyan nincs a kinyilatkoztatásokban, mely azt sugallná, hogy Isten szemében előbbre való férfinak lenni, mint nőnek, vagy hogy értékesebbnek tartja fiait, mint leányait.

A szentírásokban felsorolt minden erényben – szeretet, öröm, béke, hit, isteni tulajdonságok, jószívűség – a férfiak és a nők egyaránt osztoznak,²⁵ és a halandóság legmagasabb papsági szertartásában a férfi és a nő kizárólag együtt részesülhet²⁶.

A bukás után a természet törvénye majdnem korlátlan uralmat nyert a halandó születés felett. Ezeket nevezte ifj. J. Reuben Clark elnök a természet „csínytevéseinek”²⁷, melyek mindenféle rendelkezésséget, fogyatékoságot és deformitást idéznek

elő. Jóllehet, ezek igazságtalannak tőnnek az emberi gondolkodás szerint, mégis illeszkednek az Űr terveihez, melyek során próbára teszi az emberiséget.

Jézus Krisztus evangéliumának tanai lehetőséget adnak minden dicséretes hajlam és igazlelkő készítés követésére, valamint minden felemelő emberi kapcsolat kiteljesítésére; mindezek jóváhagyottak, s védve vannak az Ő egyházának kinyilatkoztatott parancsolatok által.

A férfiak és nők szerepkörei

Ha Ádám és Éva természetszerően nem különbözött volna egymástól, akkor nem tudtak volna sokasodni és betölteni a földet²⁸. Az egymást kiegészítő különbségek adják meg a boldogság tervének valódi kulcsát.

Egyes szerepkörök jobban illenek a férfi természetéhez, míg mások a női természetéhez kapcsolódnak. A szentírások és a természetben kialakult hagyományos viselkedésformák a férfira ruházzák a védelmező és eltartó szerepét²⁹.

Azok a papsági feladatkörök, melyek az egyház igazgatásával vannak kapcsolatban, azok szükségszerűen az otthonon kívül működnek. Ezek az isteni törvény értelmében a férfiaknak adattak. Ez már a kezdetek óta így volt, mert az Űr kinyilatkoztatta: „Ennek a papságnak a rendje megerősített, hogy atyáról fiúra szálljon... Ez a rend Ádám napjaiban alapított meg”³⁰.

A felmagasztosulás kiérdemlését tekintve a papságot viselő férfi nem rendelkezik előnnyel egy nővel szemben. A nő, természeténél fogva, teremtőtársa Istennek, és a gyermekek elsődleges gondozója. Azokat az erényeket és tulajdonságokat, melyektől a tökéletesség és a felmagasztosulás függ, a nő természetes módon kapja meg, melyeket tovább finomít a házasság és az anyaság.

A papságot azért ruházzák kizárólag arra érdemes férfiakra, hogy összhangba kerüljenek Atyánk boldogságunkra vonatkozó tervével. A természeti törvények és Isten kinyilatkoztatott szavának összhangja esetén, egyszerűen ily módon működik a legjobban.

A papság óriási felelősséggel jár. „Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet, vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; Kedvességgel és színtiszta tudással”³¹.

Ha valaki megpróbál „irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni... a hamislelkűség bármilyen mértékében,”³² az megszegi „azon eskü[t] és

szövetség[et], amely a papsághoz tartozik”³³. Akkor „a mennyek visszahúzódnak; az Űr Lelke megszorodik”³⁴. Ha nem bánja meg bűneit, el fogja veszíteni áldásait.

Bár a férfi és a nő különböző szerepkörei magasztos celesztialis kijelentésekben lettek meghatározva, ezek leginkább a családi élet leggyakorlatiasabb, legmegszokottabb és leghétköznapiabb élményeiben nyilvánulnak meg.

Nemrég egy úrvacsoragyűlésén a beszélő arról panaszkodott, hogy nem érti, miért mondják mindig azt az unokái, hogy a *nagymamához* megyünk, és nem azt, hogy a *nagypapához*. Megoldottam neki ezt a hatalmas rejtélyt: A nagypapák nem sütnek süteményt!

A természeti és a lelki törvények örökkévalók

Az életet irányító természeti és lelki törvények megalkotására már a világ megalapítása előtt sor került³⁵. Ezek örökkévalók, akárcsak annak következményei, ha engedelmeskedünk nekik, vagy ha megszegjük őket. Nem függnek társadalmi vagy politikai véleményünktől. Nem lehet őket megváltoztatni. Nem másíthatja meg őket a kényszer, a tiltakozás vagy a törvényhozás.

Évekkel ezelőtt az indián ifjúsági hitoktatást felügyeltem. Amikor Albuquerque-ben meglátogattam egy iskolát, az igazgató elmesélt egy történetet, amely egy elsős osztályban történt.

Az egyik óra alatt betévedt a terembe egy macskakölyök, magára vonva a gyerekek figyelmét. A terem elejébe vitték, hogy mindenki láthassa.

Az egyik gyerek megkérdezte: „Ez egy fiúca, vagy lányca?”

A tanár, aki nem volt felkészülve erre a beszélgetésre, azt mondta: „Nem számít; ez egyszerűen csak egy kismacska.”

A gyerekek azonban nem hagyták annyiban, mire az egyik kislány megjegyezte: „Én tudom, hogyan tudhatjuk meg, hogy fiúca-e, vagy pedig lányca.”

A sarokba szorított tanár azt mondta: „Rendben van, mondd el nekünk, honnan tudhatjuk, hogy fiú- vagy lányca-e!”

A fiú így válszolt: „Hát megszavazhatjuk!”

Vannak dolgok, melyeken nem lehet változtatni. A tant nem lehet megváltoztatni.

„Az emberek gyermekeinek megmentése és felmegasztosulása érdekében kinyilatkoztatott tantételek – mondta Wilford Woodruff elnök – olyan tantételek, melyeket ti nem semmisíthettek meg. *Olyan tantételek ezek, melyeket nem pusztíthatnak el a férfiak [vagy nők] összeesküvései.* Olyan tantételek ezek, amelyek soha nem múlhatnak el. Ezek kívül esnek azon a körön, melyet ember elérhet, így nem irányíthatja azokat és nem is pusztíthatja el. Az egész világnak együtt sem áll hatalmában e tantételek elpusztítása... E tantételekből egyetlen apró pont vagy ékezet sem pusztul el soha”³⁶.

A második világháború alatt harcolni hívták a férfiakat. A vészhelyzet miatt olyan tömegesen állították munkába a feleségeket és az anyákat, mint azelőtt soha. A háború legkárosabb hatással a családra volt, melyet még a mostani nemzedékben is érezni lehet.

Sokasodjatok és töltsétek be a földet!

Az 1942. évi októberi általános konferencián az Első Elnökség átadott egy üzenetet „a szenteknek minden országban és égöv alatt”, melyben azt mondták: „Az egyház Első Elnökségeként ránk ruházott felhatalmazás jogán figyelmeztetjük híveinket”.

Majd így folytatták: „Ádámnak és Évának adott legkorábbi parancsolataiban az Úr azt mondta: »Sokasodjatok, és töltsétek be a földet!« Ezt a parancsot napjainkban is megismételte. A házassági szövetség örökkévalóságának tantételét újra kinyilatkoztatta most, az utolsó adományozási korszakban...

Az Úr elmondta nekünk, hogy minden férj és feleség kötelessége engedelmeskedni az Ádámnak adott parancsoknak, miszerint sokasodjon, és töltsse be a földet, hogy idejöhessenek azon kiválasztott lelkek seregei, akik húsból való hajlékra várnak, és Isten nagyszerű terve értelmében előrehaladva tökéletes lelkekké lehessenek, mert e húsból való hajlékok nélkül nem érhetik el az Isten által megtervezett rendeltetésüket. Így hát minden férj és feleség váljon a szent, örök szövetségben született gyermekei apjává és anyjává Izráelben.

Minden apa és anya azáltal, hogy a földre hozza ezeket a kiváló lelkeket, a legszentebb felelősséggel tartozik a testet kapó léleknek és magának az Úrnak, mert elfogadta az Úr által felajánlott lehetőséget, és mert a lélek sorsát az szabja meg az eljövendő örökkévalóságokban, illetve az ezután reá váró áldások vagy büntetések nagyrészt azon múlnak, hogy a szülők hogyan gondoskodnak róla, és milyen tanításban és nevelésben részesítik.

Egyetlen szülő sem bújhat ki e kötelezettség és felelősség alól, és az Úr szigorúan felelősségre von majd minket azért, hogy megfelelő módon eleget tettünk-e ennek. Halandók nem vállalhatnak magukra ennél magasabb kötelezettséget.”

Az anyaság szent elhívás

Az anyákról szólva az Első Elnökség azt mondta: „Az anyaság így szent elhívássá válik, szent odaadássá az Úr terveinek végrehajtásában, azok felnevelésének és gondozásának, testük, elméjük és lelkük táplálásának szentelvéen odaadóan magukat, akik megtartották az első helyüket, és akik második helyükért lejöttek erre a földre, hogy nyilvánvaló váljon, vajon »megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik« (Ábrahám 3:25). Az anyaság munkája az, hogy elvezessük őket második helyük megtartásához, akik pedig »megtartják második állapotukat, azoknak dicsőség adatik fejükre örökkön örökké« (i. m.) [Ábrahám 3:26].

Az anyaság ezen isteni szolgálatát kizárólag az anyák nyújthatják. Ezt nem lehet másoknak átadni. Nem képesek rá sem az ápolónők, sem a bölcsődék, sem a fizetségért segédkezők – csakis egy anya képes megadni teljes mértékben a szükséges, óvó gondoskodást. Természetesen az apával és a testvérekkel karöltve.”

Az Első Elnökség tanácsa értelmében „az anya, aki másokra bízva gyermekei gondozását, hogy ő maga az anyaságtól távol álló munkát végezhesen, legyen az aranyért, hírnévért vagy társadalmi szolgálat miatt, ne felejtse el, hogy »a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját« (Péld. 29:15). Napjainkban az Úr megmondta, hogy ha a szülők nem tanítják meg gyermekeiknek az egyház tanait, akkor »a bűn szálljon a szülők fejére« (T&Sz 68:25).

Az anyaság megközelíti az istenséget. Ez a legmagasabb, legszentebb szolgálat, melyet az emberiség magára vállalhat. Az angyalok mellé helyezi azt, aki tiszteletben tartja ezt a szent elhívást és szolgálatot”³⁷.

Napjainkban nemhogy kisebb, hanem még sokkalta nagyobb szükség van az Első Elnökség ezen üzenetére és figyelmeztetésére ahhoz képest, mint mikor az eredetileg elhangzott. És az egyház egyetlen szervezetének szava, az igazgatás egyetlen szintjén sem ér fel az Első Elnökség szavával”³⁸.

Azoktól a lelkektől, akikről a természet vagy a körülmények megtagadták a házasság és a szülői mivolt

áldásait, vagy akik ártatlanok abban, hogy egyedül kell felnevelniük a gyermekeiket, és dolgozniuk kell, hogy el tudják őket tartani, semmilyen áldás nem tagadtatik meg az örökkévalóságban, amennyiben betartják a parancsolatokat³⁹. Amint azt Lorenzo Snow elnök megígérte: „Ez biztos és megerősített”⁴⁰.

A kincs és a kulcsok példázata

Egy példázattal fejezem be.

Egyszer egy férfi örökölt két kulcsot. Az első kulcsról azt mondták neki, hogy egy olyan pincét nyit ki, melyet mindenáron meg kell védenie. A második kulcs a pincében lévő páncélszekrényé volt, mely felbecsülhetetlen értékű kincset rejtett. Miután kinyitja a páncélszekrényt, szabadon használhatja a benne őrzött becses dolgokat. Figyelmeztették, hogy sokan megpróbálják majd megfosztani az örökségétől. Megígérték neki, hogy ha arra érdemesen használja a kincset, akkor az megsokszorozódik, és soha nem fog el, még az örökkévalóságban sem. Azonban próbára lesz téve. Ha mások javára használja a kincset, akkor azzal gyarapítja saját áldásait és örömét.

A férfi lement a pincébe. Az első kulcs kinyitotta az ajtót. A másik kulccsal megpróbált hozzáférni a kincshez. Csakhogy a páncélszekrényen két zár volt. Az ő kulcsa egyedül nem volt elég. Akárhogy próbálkozott, nem tudta kinyitni. Tanácstalan volt. Megkapta a kulcsokat. Tudta, hogy a kincs jog szerint őt illeti. Engedelmeskedett az utasításoknak, de mégsem tudta kinyitni a páncélszekrényt.

Ekkor egy nő lépett a pincébe. Nála is volt egy kulcs. Észrevehetően különbözött az övétől. Kulcsa beleillett a másik zárba. A férfit alázatossá tette annak tudata, hogy a nő nélkül nem nyerheti el a jogos örökségét.

Szövetséget kötöttek, hogy együtt felnyitják a kincset, és az utasítás szerint a férfi a pincét őrzi és védi majd, a nő pedig őröklik a kincs felett. A nőt nem aggasztotta, hogy a pince őrzőjeként a férfinak két kulcsa van, mert a férfi egyedüli célja az volt, hogy meggyőződjön róla: a nő biztonságban van. A nő pedig afelett őrködött, ami mindkettőjük számára a legbecesebb volt. Közösen kinyitották a páncélszekrényt, és vettek az örökségükből. Örvendeztek, mert az ígéret szerint az valóban megsokszorozódott.

Örömmel fedezték fel, hogy a kincset továbbadhatják gyermekeiknek, mindenki teljes mértékben kaphat belőle, és nem fog el még az utolsó nemzedékig sem.

Lehet, hogy leszármazottaik közül nem mindenki talált olyan társat, akinél ott volt az övéhez illő kulcs, vagy olyat, aki érdemes volt, és hajlandó a kincshez kötődő szövetségek betartására. Mindazonáltal, ha betartották a parancsolatokat, akkor a legkisebb áldás sem lett megtagadva tőlük.

Mivel egyesek megkísértették őket, hogy rossz célra használják a kincsüket, ők nagy gonddal tanították gyermekeiket a kulcsokról és a szövetségekről.

Idővel akadtak a leszármazottaik között olyanok, akiket megtevesztettek, akik féltékenyek voltak, vagy önzőek amiatt, hogy az egyik két kulcsot kapott, a másik pedig csak egyet. – Miért van az – érveltek az önzőbbek –, hogy nem lehet csak az enyém a kincs, hogy kívánságom szerint használhassam?

Egyesek megpróbálták átformálni az általuk kapott kulcsot, hogy a másakra hasonlítson. Talán, gondolták, akkor mindkét zárba illik majd. Így történt, hogy a páncélszekrény zárva maradt előttük. Átalakított kulcsaik használhatatlanok voltak, örökségük pedig elveszett.

Akik hálával fogadták a kincset, és engedelmeskedtek az ahhoz tartozó törvényeknek, azok az idő és az egész örökkévalóság során határtalan örömet ismertek meg.

Tanúbizonyosságot teszek Atyánk boldogságunkra vonatkozó tervéről. Annak nevében teszek bizonyosságot, aki véghezvitte a kiengesztelést, hogy ez valóssá válhasson: Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd T&Sz 76:24; lásd még 4 Mózes 16:22; Zsidók 12:9.
2. Lásd T&Sz 132:63; First Presidency, "The Origin of Man" (Nov. 1909), James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75), 4:203; lásd még Spencer W. Kimball, "The Blessings and Responsibilities of Womanhood," *Ensign*, Mar. 1976, p. 71; Gordon B. Hinckley, Conference Report, Oct. 1983, p. 115; vagy *Ensign*, Nov. 1983, p. 83.
3. Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938), pp. 348–49, 357, 365.
4. Lásd Ábrahám 3:24–27.
5. Lásd Járom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Mózes 6:62.

6. Lásd Jákób 6:8; Alma 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. Alma 42:8.
8. Lásd Alma 42:2–5.
9. Lásd 2 Nefi 9:28; Alma 12:4–5; Hélamán 2:8; 3 Nefi 1:16; T&Sz 10:12, 23; Mózes 4:3.
10. Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, pp. 181, 297.
11. Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 181.
12. Lásd 2 Nefi 2:18; 28:20.
13. Lásd Alma 39:5; Moróni 9:9.
14. Lásd T&Sz 130:2; 131:2; 1 Korinthusbeliek 11:11; Efézusbeliek 5:31.
15. Lásd Mózes 6:8–9.
16. Lásd Mózes 3:8.
17. Lásd Mózes 6:67.
18. Lásd Mózes 3:18.
19. Lásd Mózes 3:23–24.
20. T&Sz 42:22.
21. Lásd Mózes 4:7–12.
22. 2 Nefi 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, comp. Forace Green (Salt Lake City: Bookcraft, 1963), p. 287.
24. Mózes 2:28; lásd még 1 Mózes 1:28; 9:1.
25. Lásd Galátziabeliek 5:22–23; T&Sz 4:5–6; Alma 7:23–24.
26. Lásd T&Sz 131:2.
27. Lásd "Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan" (az Általános Segítőegyleti Konferencián 1946. okt. 3-án elhangzott beszéd), *J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, ed. David H. Yarn, Jr. (Provo: Brigham Young University Press, 1984), p. 62.
28. Lásd 1 Mózes 1:28.
29. Lásd T&Sz 75:28; 1 Timótheus 5:8.
30. T&Sz 107:40–41; lásd még T&Sz 84:14–16.
31. T&Sz 121:41–42; dőlt betűs kiemelés hozzáadva.
32. T&Sz 121:37.
33. T&Sz 84:39.
34. T&Sz 121:37.

35. Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, pp. 308, 367.
36. In *Journal of Discourses*, 22:342; dőlt betűs kiemelés hozzáadva.
37. Conference Report, Oct. 1942, pp. 7, 11–12.
38. Lásd T&Sz 107:8–9, 22, 91.
39. Lásd T&Sz 137:7–9.
40. "Discourse by President Lorenzo Snow," *Millennial Star*, 31 Aug. 1899, p. 547.

A NŐI MIVOLT ÖRÖME

*Margaret D. Nadauld nőtestvér
a Fiatalkorúak általános elnöke
Conference Report, Oct. 2000,
14–17; vagy Liahóna, 2001.
jan. 17–19.*

A hithű nőknek dicsőséges küldetésük van

Figyelemreméltó áldás ma Isten leányának lenni. Birtokunkban van Jézus Krisztus evangéliumának a teljessége. Áldottak vagyunk, hogy a papság visszaállított a földre. Isten prófétája vezet minket, akinek az összes papsági kulcs a birtokában van. Szeretem és tisztelem Gordon B. Hinckley elnököt és azokat a férfitestvéreinket, akik arra érdemesen viselik a papságot.

Lelkesít engem a jó és hithű nők élete. Az Úr az idők kezdetétől fogva jelentős bizalmat helyezett beléjük. Ilyen időkben küldött minket a földre, mint a mostani, hogy hatalmas és dicsőséges küldetést teljesíthessünk. A Tan és a szövetségek azt tanítja, hogy még a születésünk előtt azok közé tartoztunk, akik „részesültek első oktatásukban a lelkek világában, és felkészültek arra, hogy előjőjenek az Úr által jónak látott időben, és dolgozzanak szőlőkertjében az emberek lelkének megszabadulásáért” (T&Sz 138:56). Milyen csodálatos látomás ez, amely egyben meghatározza földi életünk célját.

Ahol sok adatott, ott sok követeltetik. Mennyei Atyánk arra kéri leányait, hogy az erény útjain járjanak, és éljenek igazlelkűen, hogy betölthessük életünk küldetését és az Ő céljait. Azt akarja, hogy sikerrel járjunk, és Ő segít nekünk, ha segítséget kérünk tőle.

A nők különleges jellemvonásokat kaptak

Az, hogy a nők nőkként szülessenek erre a földre, már jóval a születésük előtt eldöntötték, mint ahogyan azt is, hogy milyen isteni eltérés lesz a nő és férfi között. Nagyon tetszik az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma tanításainak egyértelműsége a családról szóló kiáltványban, amelyben azt mondják: „Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének”¹. Ez a kijelentés arra tanít minket, hogy minden lány, már régen a halandóságba történő születése előtt nő volt, és női lelke volt.

Isten úgy küldte el a nőket a földre, hogy bizonyos jellemvonásokból sokkal többel rendelkezzenek. A fiatal nőkhöz szólva Faust elnök megjegyezte, hogy a női nem „az emberiség isteni éke. Abban nyilvánul meg, ahogyan... szeretni tudtok, valamint a lelki fogékonyságokban, a kifinomultságokban, a ragyogásokban, az érzékenységekben, a kreativitásokban, a bájokban, a nagylelkűségekben, a gyengédségekben, a méltóságokban, és a csendes erőtkben. Minden lányban és nőben másként nyilvánul meg, de mindegyik... birtokában van ennek. A nőiesség része belső szépségeknek”².

Ápolt külső megjelenés

Külső megjelenésünk tükrözi azt, amilyenek belül vagyunk. Életünk azt tükrözi, amire törekszünk. És ha teljes szívünkkel igyekszünk megismerni a Szabadítót, és hasonlóbba válni Őhöz, akkor olyanokká válunk, mint Ő, mert Ő a mi isteni, örök Bátyánk. Ám Ő még ennél is több. Ő a mi becses Szabadítónk, a mi drága Megváltónk. Almával együtt azt kérdezzük: „Átvettétek-e az ő képmását az ábrázatokra?” (Alma 5:14).

Azokat a nőket, akik hálások azért, hogy Isten leányai lehetnek, felismerhetitek külső megjelenésükről. Ezek a nők megértik, hogy sáfárok testük felett, ezért méltósággal bánnak vele. Úgy törődnek a testükkel, ahogyan azt egy szent templommal tennék, mert megértik az Úr tanítását: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek?” (1 Korinthusbeliek 3:16).

Azok a nők, akik szeretik Istent, soha nem rontanának meg vagy csúfítanának el falfirkával egy templomot. Nem tárnák ki ennek a szent, felszentelt épületnek az aytajait, és nem hívnák meg a világot nézelődni. Mennyivel szentebb ennél a test, mert

azt nem ember készítette. A testet Isten alkotta. Sáfárok vagyunk, a mennyből érkező tisztaság és szeplőtelenység őrzői. „Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti” (1 Kor. 3:17).

Isten hálás leányai vigyázva őrzik testüket, mert tudják, hogy ez az élet forrása, és tisztelik az életet. Nem fedik fel testüket azért, hogy a világnak tetsszenek. Erényes életet élnek, hogy Mennyei Atyjuk kedvében járjanak, mert tudják, hogy Ő nagyon szereti őket.

Mások szolgálója

Viselkedésükről ismerhetitek fel azokat a nőket, akik hálások azért, hogy Isten leányai. Tudják, hogy az angyalok feladatát bízták a nőkre, és szeretnék Isten dolgait végezni, vagyis szeretni a gyermekeit és szolgálni őket; megtanítani nekik a szabadulás tanait; bűnbánatra szólítani őket; megmenteni őket veszélyes helyzetekből; irányítani őket az Ő munkájában; és átadni az Ő üzeneteit³. Megértik, hogy otthonaikban, közösségükben és azokon kívül is képesek megáldani Atyjuk gyermekeit. Azok a nők, akik hálások azért, hogy Isten leányai, dicsőséget hoznak az Ő nevének.

Felmagasztalni az ajándékokat

Képességeikről ismerhetitek fel azokat a nőket, akik hálások azért, hogy Isten leányai. Betöltik isteni lehetőségeiket, és felmagasztalják istenadta ajándékaikat. Ők tettere kész, erős nők, akik megáldják a családokat, szolgálnak másokat és megértik, hogy „Isten dicsősége az intelligencia” (T&Sz 93:36). Olyan nők ők, akik magukévá teszik a tartós erényeket, hogy olyanokká válhassanak, akikre Atyánknak szüksége van. Jákób próféta megemlégett néhány ilyen erényről, amikor azt mondta, hogy „sokaknak rendkívül gyengédek, szeplőtelenek és finomak az érzéseik Isten előtt, amely dolog tetszik Istennek” (Jákób 2:7).

Az anyaság tisztelete

Felismerhetitek azokat a nőket, akik hálások azért, hogy Isten leányai, mert tisztelik az anyaságot, még akkor is, amikor ez az áldás egy ideig nem adatik meg nekik. Ilyen körülmények között igazlelkű befolyásuk áldást jelenthet azon gyermekek életében, akiket szeretnek. Példamutató tanításaik a hithű otthon hangját és az igazságot visszhangozhatják

azon gyermekek szívében, akiknek egy másik tanúságra is szükségük van.

Isten hálás leányai szeretik Őt, és arra tanítják gyermekeiket, hogy fenntartás és neheztelés nélkül szeressék Őt. Hélamán ifjú seregének édesanyáihoz hasonlítanak, akik ilyen hatalmas hittel rendelkeztek, és „anyáik tanították meg nekik, hogy ha nem kételkednek, akkor Isten ki fogja szabadítani őket” (Alma 56:47).

Amikor tevékenységeik közben láttok kedves és gyengéd édesanyákat, nagy erővel rendelkező nőket láttok. Családjuk érezheti a szeretet, a tisztelet és a biztonság lelkületét, amikor közelükben vannak, mivel ezek a nők a Szentlélek társaságát keresik és az Ő Lelkének irányítását. Családjukat megáldja bölcsességük és jó ítélőképességük. A férfiak és a gyermekek, akiknek életét megáldják, az egész világon hozzájárulnak a társadalom stabilitásához. Isten hálás leányai édesanyjuktól, nagynénjuktól és nagynénjüktől tanulnak igazságokat. Megtanítják leányaiknak az otthon teremtésének örömteli művészetét. Jó iskolázottságban igyekeznek részesíteni a gyermekeiket, és maguk is szomjúhozzák a tudást. Segítenek gyermekeiknek olyan készségek kifejlesztésében, melyet mások szolgálatára használhatnak. Tudják, hogy nem a könnyebbik utat választották, de tudják, hogy tökéletesen megér minden erőfeszítést a részükről.

Megértik, mit értett Neal A. Maxwell elder a következő szavak alatt: „Amikor teljes mértékben feltárul az emberiség igazi történelme, akkor vajon a puskatűz visszhangját vagy az altatódalok jellemformáló hangját mutatja majd be? A katonák nagy fegyverszüneteit, vagy az otthonok és közösségek asszonyainak béketeremtését? Vajon kiderülhet, hogy nagyobb hatásuk volt azoknak a dolgoknak, melyek a bölcsőkben és a konyhákban történtek, mint azoknak, melyek a kongresszus gyűlésein?”⁴

Isten leányai tudják, hogy a nők gondoskodó természete eredményezhet örök áldásokat, és úgy élnek, hogy kifejlesszék ezt az isteni tulajdonságot. Ha egy nő tiszteli az anyaságot, akkor gyermekei felnővén biztosan áldottnak nevezik majd őt (lásd Példabeszédek 31:28).

Nem olyanok, mint a világ leányai

Isten leányai soha nem lehetnek olyanok, mint a világ leányai. Éppen elég olyan nő van a világban,

aki kemény; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik gyengédek. Éppen elég olyan nő van, aki goromba; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik kedvesek. Éppen elég olyan nő van, aki durva; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik kifinomultak. Van elég híres és gazdag nő; nekünk több hívő nőre van szükségünk. Van már elég kapzsiság; mi több jóságra vágyunk. Van már elég hiúság; mi több erényt szeretnénk. Van elég népszerűség; több tisztaságra van szükségünk.

Ó, mennyire imádkozunk azért, hogy felnőve minden fiatal nő elérje azon csodálatos dolgokat, melyekre rendeltetett! Azért imádkozunk, hogy édesanyja és édesapja megmutassa neki a helyes utat. Isten leányai tiszteljék a papságot, és támogassák az arra érdemes papságviselőket! Értsék meg saját, hatalmas képességüket arra, hogy erősek legyenek az időtlen erények terén, melyeket néhányan gúny tárgyává tesznek a nők modern, korlátok nélküli világában!

Értsék meg és gazdagítsák a lehetőségeiket!

Az édesanyák és az édesapák értsék meg, milyen hatalmas lehetőségek állnak leányaik előtt, melyeket mennyei otthonukból örököltek. Táplálnunk kell gyengédségüket, gondoskodó természetüket, velük született lelki fogékonyságukat és érzékenységüket, valamint csillogó elméjüket. Ünnepelejték azt a tényt, hogy a lányok különböznek a fiúktól! Legyetek hálásak azért a szerepért, melyet Isten nagyszerű tervében kaptak! És soha ne felejtsetek el azt, amit Hinckley elnök mondott: „Csak azt követően, hogy sor került a föld megformálására, csak miután a nappal elválasztatták az éjszakától, miután a vizek elválasztatták a földtől, miután sor került a növényzet és az állatok megteremtésére, és miután ember helyeztetett a földre, csak azt követően került sor a nő megteremtésére; és csak azután mondatott teljesnek és jónak a mű”⁵.

Apák, férfiak, fiatal férfiak, vegyétek észre, hogy mi a nő, és mivé válhat. Kérlek titeket, legyetek érdemesek Isten szent papságára, melyet viseltek, és tiszteljétek ezt a papságot, mert az mindannyiunkat megáld!

Nőtestvérek, életkorotoktól függetlenül, kérlek, értsétek meg mindazt, amik vagytok, és aminek lennetek kell, mindazt, amire fel lettetek készítve magának Istennek a királyi udvarában, a magasban! Használjuk hálásan a nekünk adott

Isten leányai soha nem lehetnek olyanok, mint a világ leányai.

megfizethetetlen ajándékokat arra, hogy magasabb rendű gondolkodásra és nemesebb törekvésekre emeljük az emberiséget! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. *Liahóna*, 2010. nov. 129.).
2. „Nőnek lenni: a megtiszteltetés legmagasabb formája”, *Liahóna*, 2000. júl. 96.
3. Lásd Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 35.
4. Conference Report, Apr. 1978, 14; vagy *Ensign*, May 1978, 10–11.
5. „Our Responsibility to Our Young Women”, *Ensign*, Sept. 1988, 11.

A FÉRFIAK ISTENI SZEREPEI ÉS FELELŐSSÉGEI

Az atya elnevezés szent és örökkévaló. Jelentőséggel bír az, hogy minden tiszteletteljes, méltóságteljes és megbecsülést kifejező cím közül, melyekkel az Istenséget illetik, Ő azt kérte, hogy Atyának szólítsuk Őt.

– Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat!

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Harold B. Lee elnök

„Minden nő vágyik egy társra. Feleségek szeretnének lenni; anyák szeretnének lenni; de ha a férfiak visszautasítják megfelelő indok nélkül, hogy felvállalják a házasság felelősségét, akkor nem tudnak házasságra lépni. Fivérek, nem végezzük papságviselőkként a kötelességünket, ha túllépjük a házassalandó kort és megfosztjuk magunkat attól, hogy tiszteletre méltó házasságot kössünk e szeretetreméltó nőekkel, akik egy nő legnagyobb vágyának beteljesülésére törekszenek, vagyis hogy lehessen férjük, családjuk és otthonuk” (in Conference Report, Oct. 1973, 119–20; vagy *Ensign*, Jan. 1974, 100).

Spencer W. Kimball elnök

„Az Úr már a kezdetekben úgy tervezte meg a programot, hogy lesz benne egy apa, aki nemz, ellát, szeret és irányít, valamint egy anya, aki gyermeket fogan, megszül, gondoskodik, táplál és tanít. Az Úr másként is megtervezhette volna, ám úgy döntött, hogy létrehoz egy egységet, amely felelősséggel és jelentőségteljes társas kapcsolattal jár, ahol a gyermekek tanítják és fegyelmezik egymást, valamint megtanulják szeretni, tisztelni és megbecsülni egymást. A család az élet nagyszerű terve, ahogyan azt Mennyei Atyánk létrehozta és megtervezte” (in Conference Report, Apr. 1973, 151; vagy *Ensign*, July 1973, 15).

Howard W. Hunter elnök

„Feleségetekkel együtt ti határozzátok meg otthonotok lelki légkörét” (in Conference Report, Oct. 1994, 69; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 51).

APÁK, GONDOLJÁTOK MEG JÓL A TI ÚTAITOKAT!

Füzet

Fivérek, gondolkoztatok már azon, hogy milyen kihívást jelent sikeres apának lenni? Kemény munkát és tervezést igényel, hogy igazlelkűségben neveljétek fel a gyermekeiteket, hogy egység legyen köztetek a feleségetekkel, és hogy megteremtsetek az állandó szeretet és harmónia érzését otthon. Miért is jelent ekkora kihívást szinte minden férfi számára az, hogy sikeres, igazlelkű apa legyen?

Az Úr, szabadításra vonatkozó terve megköveteli, hogy kiálljátok e halandó élet megpróbáltatásait. Ezek a megpróbáltatások akkor tűnnek a legnagyobbak, amikor apákká váltok; de nyugodjatok meg – az apaság bizonyos értelemben az istenségre való felkészülés. Ez a bemutató nagyobb rálátást biztosít majd számotokra azzal kapcsolatban, hogy mit is jelent apának lenni; hogy megértesse és megéreztesse veletek, milyen sokat értek Mennyei Atyátok számára. Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat!

Isten megteremtette a mennyeket és a földet, Fia, Jézus Krisztus által. Ekkoriban lélekgyermekként éltetek Ővele, és örömmel ujjongtatok, mikor e föld megformálódott. Tudtátok, milyen fontos, hogy a földre jöjjetek, hogy fizikai testet kapjatok és kiálljátok a földi élet számtalan próbatételét. Tudtátok, hogy időnként hibázni fogtok. Azt is tudtátok, hogy Bátyátok és Szabadítótok, az Úr Jézus Krisztus engesztelő áldozata miatt megbánhatjátok e hibákat és tisztának találtathattok.

Azt is tudtátok, hogy Jézus Krisztus lesz a példakép számotokra, és Ő meg fogja mutatni a Mennyei Atyátokhoz visszavezető utat. „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére... férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1 Mózes 1:27). És uralmat vagyis sáfárságot adott az embernek a földön lévő mindenek felett, és felelőssé tette őt azokért. A legnagyobb sáfárságát és felelősségét a gyermekek felett kapta.

A házasság, ahogyan azt Isten elrendelte, a férfi és nő törvényes egyesülése, mely nemcsak erre a földi életre, hanem az egész örökkévalóságra szól. A házasság legfőbb célja az, hogy Mennyei Atyánk

lélekgyermekei földi testet ölthessenek magukra. Amikor megszületik az első gyermeked, apává, vagyis atyává válsz. Az *atya* elnevezés szent és örökkévaló. Jelentőséggel bír az, hogy minden tiszteletteljes, méltóságteljes és megbecsülést kifejező cím közül, melyekkel az Istenséget illetik, Ő azt kérte, hogy Atyának szólítsuk Őt.

Egy apa az elnöklő felhatalmazott a családjában. Kezdetként itt a földön, családokat atyjaként lehetőséget kaptok rá, hogy megtanuljatok szeretettel és türelemmel kormányozni, és a feleségetekkel együtt minden gyermekeketek helyes tantételekre tanítástok; hogy felkészítsétek őket arra, hogy megfelelő apákká és anyákká váljanak. Amennyiben az Úr által számunkra megadott módon teszitek ezt, és mindvégig kitartotok, a családokat örökre növekedni fog. Az igazlelkű család egy örökkévaló egység. Itt a földön, a papsági kvórumok és az egyház minden más szervezete segít nektek, apáknak, valamint feleségeteknek és családoknak ezen örökkévaló célok elérésében.

Édesapák, a feleségetekkel együtt Isten rátok bízta azt a hatalmat, amellyel az Ő teremtőtársaivá váltok, hogy sokasodjatok és betöltsétek a földet. Teremtőtársakként rátok bízta annak lehetőségét és felelősségét, hogy a Mennyei Atya lélekgyermekeit lehozzátok ide a halandóságba, valamint hogy világhosszban és igazságban tanítsátok őket.

Amikor rájöttök, hogy milyen fontos gyermekeitek tanítása, alázatosak lesztek, mert felismeritek, hogy ezt csak szabályokkal és példamutatással lehet véghezvinni. Nem lehet mást példáznotok, mint amit hatékonyan tanítani akartok! Érdemesen kell élnetek és tanulnotok, és imádkoznotok kell a Szentlélek állandó társaságáért. Meg kell tisztítanotok és el kell rendeznetek az életeteket, hogy példátok és vezetésetek Jézus Krisztus evangéliumának fényét tükrözze.

Az Úr Lelkének útmutatása szerint kell megterveznetek a napotokat, komolyan törekedve a saját és a családokat boldogulására, mielőtt még más gondok elterelik a figyelmeteket ezekről az elsődleges kötelességekről. Ahogy az élő próféták tanították nekünk: „Az életben semmilyen siker nem képes ellensúlyozni az otthon elszenvedett kudarcot” (lásd David O. McKay, *Conference Report*, Apr. 1964, p. 5), és „a legnagyobb munka, amit valaha is végezni fogtok, saját otthonaitok falain belül fog zajlani” (lásd Harold B. Lee, *Strengthening the Home*, 1973, p. 7.).

Hangsúlyozni kell, hogy apákként folyamatosan tanítotok. A családokat jóban-rosszban a ti viselkedés-tekből, hitetekből, lelkiállapototokból, ötleteitekből és aggodalmaitokból fog tanulni. A gyermekeitek dönthetnek úgy, hogy követnek benneteket, vagy úgy is, hogy nem, de az általatok mutatott példa lesz a legnagyobb világhossz, amit felmutathattok számukra, és ti felelősek vagytok ezért a világhosszáért.

Egyszer egy fiatal édesapa kissé rosszindulatúan bánt a feleségével. Három nappal később ugyanez a férfi észrevette, hogy a három éves lánya az ő szavait használva, gorombán bánt az édesanyjával. A férfi elkomolyodott, és végül ezt kérdezte magától: „Szeretem annyira a gyermekeimet és a családomat, hogy bűnbánatot tartsak és megváltoztassam az életemet az ő érdekükben?”

Azok a kötelességek, terhek és felelősségek, melyek a megfelelő apai mivolttal járnak, néha erőn felülinek tűnnek. Szerencsére nem várják el tőletek, hogy tanácstalanul elnököljetek, ítélezzetek és cselekedjetek, mindenfajta segítség nélkül. Van egy feleségetek – egy társ, egy tanácsadó, egy partner, egy segítőtárs, egy barát.

Egyek vagytok vele? Naponta hálát adtok az Úrnak érte? Megtartjátok azokat a szövetségeket, melyeket vele és az Úrral kötöttetek a templomban? Mindig törekedtek arra, hogy tisztán tartsátok a gondolataitokat, szavaitokat és cselekedeteiteket? Tudatában vagytok annak, hogy amikor megsértitek őt, akkor az olyan, mintha saját magatokat sértenétek meg, mivel egyek vagytok?

Tudja, hogy szeretitek? A kapcsolatokat folyamatos randevúzásra épül? Rendszeresen töltötök időt együtt – kettesben, ahol a kifejezéseitek és tetteitek megerősítik őt az iránta érzett hálátokról, valamint a társaságára való támaszkodásotokról? Igazlelkűen vezetitek őt?

Mindig szem előtt tartjátok a házassági célotokat, egy örökkévaló egység megteremtését, melyet szeretet és a papság hatalma és szertartásai kötnek össze?

Édesapák! Felelősséggel tartoztok az Úrnak mindazért, amivel rendelkeztek és akik vagytok. A jövőben egy nap bizonyosan előtte fogtok majd állni. Milyen jelentést tesztek majd a családotokról? Jelenteni tudjátok majd, hogy az otthonotok a szeretet helye volt, egy kis mennyország? Hogy naponta imádkoztatok magatokban és a családokkal egyaránt? Hogy az a böjt háza volt? Hogy a családi esteken és más

alkalmakkor ti és a feleségetek megtanítottátok gyermekeiteknek az evangélium alapvető tanítéleit?

Jelenteni tudjátok majd, hogy olyan légkört teremtettetek meg az otthonotokban, amely építi az élő Istenbe vetett hitet, tanulásra ösztönöz, valamint rendre, engedelmességre és áldozathozatalra tanít? Hogy gyakran megosztottátok feleségetekkel és gyermekeitekkel a biztonságokat Mennyei Atyátok valóságáról és a visszaállított evangélium igazságáról? Jelenteni tudjátok majd, hogy követtétek az élő prófétákat? Hogy az otthonotok olyan hely volt, ahol érzékeny gyermekeitek biztonságban és védelem alatt érezhették magukat, és ahol érezték a ti és az édesanyjuk szeretetét, elfogadását és melegségét?

És milyen jelentést tesztek majd a családotok fizikai jólétéről? Isten terve szerint való, hogy megoldozatok azért, amit kaptok. Hivatásoknak tisztességesnek kell lennie, és ki kell tudnia elégíteni a családotok szükségleteit. Örömteli és hátatelt lelkeséggel végzitek a feladataitokat és a munkátokat? A feleségetek és a gyermekeitek biztonságban érzik magukat, mert jó érzéseik vannak a hivatásokkal kapcsolatban? Takarékosan és mértékletesen éltek, és elkerültek az adósságot azáltal, hogy a jövedelmeitek – a tizedfizetés utáni jövedelmeitek – keretein belül éltek? A feleségetek és a gyermekeitek érzik a hagyomány és az állandóság abból fakadó biztonságát, hogy nem költöztök el hirtelen, ésszerűtlen okok miatt?

Édesapák! Elköteleztétek magatokat minden egyes gyermeketek örökkévaló jóléte mellett? Velük dolgoztok, szeretitek őket és mellettük maradtok, amíg csak élnek?

Az apaság vezetés – méghozzá a vezetés legfontosabb formája. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz. Édesapák! Az örökkévaló társatok segítségével, tanácsaival és bátorításával ti elnökköltök az otthonotokban. Ez nem attól függ, hogy mennyire vagytok érdemesek rá, vagy milyen jól vagytok kiképezve. Ez isteni rendelés szerint van így. Ti elnökköltök az étkezőasztalnál és a családi ima alkalmával. Ti elnökköltök a családi estéken, és az Úr Lelkének vezetésével ti gondoskodtok arról, hogy gyermekeitek helyes tanítételeket tanuljanak. A ti dolgotok, hogy útmutatást nyújtsatok a családi élettel kapcsolatos összes kérdésben.

Ti adtok apai áldásokat. Vállaljátok aktív szerepet a családi szabályok felállítása terén és a fegyelmezésben. Otthonotok vezetőjeként terveket készítenek

és áldozatokat hoztok, hogy elérjétek az egységes és boldog család áldását. Mindennek megtételéhez elengedhetetlen, hogy családközpontú életet éljétek.

Nos, ti Isten fiai vagytok. Azért küldtek benneteket erre a földre, hogy fizikai testet kapjatok, és hogy próbára tegyenek benneteket e földi élet megpróbáltatásain és tapasztalatain keresztül. A ti Mennyei Atyátok terve szerint való, hogy örökre hozzá vagytok és lesztek pecsételve egy társhoz. A házasságban ti és a feleségetek egyek vagytok a célotokban, miközben arra törekedtek, hogy betöltsétek az Úr szándékait. Isten teremttársaként gyermekeket hoztok a világra.

Felkészítitek a családotokat és minden családtagokat, hogy szolgálják embertársaikat, hogy építsék Isten királyságát a földön. Lelkiismeretesen gondoskodtok az anyagi jólétiükről. A családban megtanultok igazlelkűen kormányozni. Megtanítjátok a családotoknak általánosan, és a gyermekeiteknek külön-külön is a királyság tanait.

El fog jönni a nap, amikor az Úr előtt álltok, és jelentést tesztek apai sáfárkodásotokról a földön. Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat! Miről tesztek majd jelentést?

Összefoglalás

1. Az apaságod, bizonyos értelemben, tanulóidő az istenné váláshoz.
2. Földi életed a szabadulás tervének része, amely képessé tesz téged arra, hogy olyanná válj, mint a te Mennyei Atyád.
3. Jézus Krisztus a példaképed, aki megmutatja neked a Mennyei Atyádhoz visszavezető utat.
4. Az igazlelkű család egy örökkévaló egység.
5. Otthon te vagy az elnöklő felhatalmazott.
6. Az egyház azért van, hogy segítsen neked a családdal együtt visszatérni Mennyei Atyánk jelenlétébe.
7. A feleséged és te Isten teremttársai vagytok az Ő lélekgyermekai örök jóléte érdekében.
8. A leghatékonyabban példamutatás által taníthatósz.
9. A legnagyobb munka, amit valaha is végezni fogsz, saját otthonod falain belül fog zajlani.
10. Törekedned kell az Úr Lelkére a családotok vezetésében.

11. Az édesanya támogatja az édesapát, és ő férje segítőtársa, tanácsosa.
12. A feleséged és te egyek vagytok a célotokban.
13. Te vagy a felelős gyermekeid fizikai, szellemi, társadalmi és lelki jólétéért.
14. Te vagy a felelős családod irányításáért azáltal, hogy:
 - A. Az igazság tantételei által szelídségben, gyengédségben és szeretetben kormányozod, korrigálsz, neveled és megáldod őket. (Lásd T&Sz 121.)
 - B. Olyan légkört teremtessz az otthonodban, amely elősegíti a rendet, az imát, a hódolatot, a tanulást, a böjtöt, a boldogságot, valamint az Úr Lelkét.
 - C. Megtanítod nekik a Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, a keresztkelés, a Szentlélek ajándéka, a mindvégig kitartás, valamint a hangos és személyes ima tantételeit.
 - D. Szereted Istent, és betartod a parancsolatait.

AZ APÁKHOZ IZRÁELBEN

*Ezra Taft Benson elnök
az egyház elnöke*

*Conference Report, Oct. 1987,
59–63; vagy Ensign, Nov. 1987,
48–51; lásd még To the Fathers
in Israel, füzet*

Kedves testvéreim, hálás vagyok azért, hogy itt lehetek veletek Isten papsága e dicső gyülekezetében. Azért imádkozom, hogy velem és veletek legyen az Úr Lelke, amikor egy nagyon fontos témáról szöveg hozzatok. Ma este az itt és egyházszerűt összegeült apákhoz szeretnék szólni szent elhívásukról.

Remélem, hogy ti, fiatal férfiak is figyelmesen hallgattok majd, mert most készültök fel arra, hogy a jövőben apák legyetek az egyházban.

Örök elhívás

Apák, örök elhívás a tiétek, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket. Bár fontosak az egyházban kapott elhívások, természetüknél fogva csak egy bizonyos időszakra szólnak, majd sor kerül a megfelelő módon történő felmentésre.

Apák, örök elhívás a tiétek, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket.

Az apa elhívása azonban örökkévaló, fontossága tekintetében pedig meghaladja az időt. Az időre és az örökkévalóságra is szóló elhívás ez.

Harold B. Lee elnök megállapította, hogy „az Úr általatok [apák] valaha is elvégzett munkájának legfontosabb részét saját otthonotok falain belül végzitek majd. Fontos a házitanítás, a püspökségi munka és az egyéb egyházi kötelességek, de a legfontosabb munka otthonotok falain belül található” (*Strengthening the Home* [füzet, 1973], 7).

Milyen konkrét felelősségei vannak tehát az apának otthona szent falai között? Hadd említsek meg két alapvető felelősséget, mely Izráelben minden apára vonatkozik.

Gondoskodjatok a fizikai szükségletekről!

Először is, szent felelősségetek gondoskodni családok fizikai szükségleteiről!

Az Úr világosan meghatározta az igazlelkű utódokról történő gondoskodás és azok felnevelésének szerepkörét. Kezdetben Ádám, nem pedig Éva kapott parancsot arra, hogy arca verejtékével keresse kenyerét.

Pál apostol azt tanácsolja a férjeknek és apáknak: „Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1 Timótheus 5:8).

A visszaállított egyház történelmének kezdetén az Úr konkrétan a férfiakra bízta annak kötelezettségét, hogy gondoskodjanak feleségükről és családjukról. 1832 januárjában ezt mondta: „Továbbá, bizony mondom nektek, hogy minden ember, aki kötelezve van, hogy gondoskodjon a családjáról, gondoskodjon róluk, és semmiképpen nem veszíti el koronáját; és dolgozzon az egyházban” (T&Sz 75:28). Három hónappal később ismét így szólt az Úr: „A nők jogot formálnak arra, hogy férjük eltartsa őket, míg férjük el nem vétetik” (T&Sz 83:2). Ez a feleség és az anya isteni joga. Míg otthon törődik gyermekeivel és gondoskodik róluk, férje megkeresi a család kenyerét, mely lehetővé teszi a gondoskodást.

Olyan otthonban, ahol a férj életerős és képes erre, elvárjuk azt, hogy ő legyen a kenyérkereső. Időnként

hallunk olyan férjekről, akik a gazdasági állapotok miatt elvesztették munkahelyüket, és elvárják, hogy a feleségük otthonról elmenvén munkába álljon, bár a férj még mindig képes lenne családját ellátására. Ezekben az esetekben arra biztatjuk a férjet, hogy minden tőle

telhetőt megtéve tegye lehetővé a felesége számára azt, hogy otthon maradjon és törődjön a gyermekkel, míg ő a tőle telhető legjobban gondoskodik családjáról, bár esetleg nem ideális az állás, melyet meg tud szerezni, és a családi költségvetést szűkebbre kell szabni.

Az iskolába járás vagy a fizikai dolgok megszerzésének szükségessége sem igazolja a gyermekvállalás késleltetését azért, hogy a feleség tovább dolgozzon a család kenyérkeresőjeként.

Kimball elnök tanácsa

Emlékszem, milyen tanácsot adott szeretett prófétánk, Spencer W. Kimball a házasság tanulóknak. Ezt mondta: „Fiataljaink tízezeinek elmondtam már, hogy ha összeházasodnak, ne várjanak a gyerekekkel addig, míg befejezik az iskolájukat vagy elérik anyagi céljaikat. [...] Éljenek rendesen együtt, és hadd jöjjenek a gyermekek! [...]

Nem tudok olyan szentírásról – folytatta Kimball elnök –, ahol a fiatal feleségek felhatalmazást kapnak családjuk visszatartására és arra, hogy dolgozván kiiskoláztassák a férjüket. Több ezer olyan férj van, aki munka mellett végezte el iskoláit, és közben családot is nevelt” („Marriage Is Honorable”, *Speeches of the Year, 1973* [Provo: Brigham Young University Press, 1974], p. 263).

Az anya szerepe otthon

Papsági testvérek, annak kihangsúlyozásával folytatom, hogy milyen fontos otthon maradni az anyáknak, hogy az igazlelkűség tantételei értelmében gondozzák gyermekeiket, törődjenek velük és neveljék őket.

Egyházszerte utazván úgy érzem, hogy az utolsó napi szent anyák őszintén szeretnék követni ezt a tanácsot. De tudjuk, hogy időnként a férj biztatására, vagy akár erősködése miatt az anya az otthonon kívül dolgozik. Ő az, aki rendelkezni akar azokkal a kényelmet adó dolgokkal, melyeket a többletkeresetből megvásárolhat. Ilyen esetekben nemcsak a család szenved meg ezt, fivérek, hanem saját lelki fejlődésük és előrehaladásuk is gátolva lesz. Mindnyájatoknak azt mondom, az Úr a férfiakra bízta annak felelősségét, hogy gondoskodjanak a családjukról, hogy a feleség otthon eleget tehessen anyai szerepkörének.

A családi felkészültség ma még sürgetőbb

Apák, családok fizikai szükségletei kielégítésének másik fontos aspektusa az, hogy félre kell tennetek

tartalékokat rendkívüli helyzetek esetére. A családi felkészültség egy régen megállapított jóléti tantétel. Ma még elengedhetetlenebb.

Komolyan kérdezem tőletek, vajon gondoskodtatok családok számára egy éves étel-, ruha, és – ahol lehet – tüzelőanyag-készletről? Az étel megtermeléséről és tárolásáról szóló kinyilatkoztatás meglehet, hogy ma olyan fontos fizikai jólétünk szempontjából, mint amilyen a bárkába szállás volt a nép esetében Noé napjaiban.

Emellett, kijöttök a keresetekből, és félretesztetek egy kicsit?

Tisztességesek vagytok az Úrral szemben tizedetek fizetésében? Ha ezen isteni törvény szerint éltek, akkor az lelki és fizikai áldásokat is eredményez.

Igen, fivérek, apaként Izraelben hatalmas felelősség nyugszik rajtatok azért, hogy gondoskodjatok családok anyagi szükségleteiről, és rendkívüli helyzet esetén rendelkezésekre álljanak a szükséges készletek.

Gondoskodjatok lelki vezetésről!

Másodszor, szent felelőségetek gondoskodni családok lelki vezetéséről!

Egy, a Tizenkettek Tanácsa által nemrég kiadott füzetben a következőket mondtuk: „Az apaság vezetés – méghozzá a vezetés legfontosabb formája. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz. Apák, örök társatok segítségével, tanácsaival és biztatásával ti elnökköltök otthon!” (*Father, Consider Your Ways* [füzet, 1973], 4–5).

Ezzel az elnöklő poszttal azonban fontos kötelezettségek is járnak. Időnként még az egyházban is hallunk olyan férfiokról, akik úgy gondolják, hogy a családfő szerepe valamiképpen felsőbbrendű szerepkört ad nekik, ami lehetővé teszi számukra a parancsolgatást és követelőzést a családban.

Pál apostol rámutat arra, hogy „a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak” (Efézusbeliek 5:23; kiemelés hozzáadva). Ez a követendő modell, amikor otthon történő elnöklésünk szerepköréről van szó. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító kegyetlen vagy durva kézzel vezetné az egyházat. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító tiszteletlenül vagy hanyagsággal kezelné az egyházat. Nem azt látjuk, hogy a Szabadító erőszakot vagy kényszert használna céljai eléréséhez.

Sehol nem látjuk, hogy a Szabadító olyat tenne, ami ne oktatná, emelné fel, vigasztalná és magasztosítaná fel az egyházat. Fivérek, nagyon komolyan azt mondom nektek, hogy Ő az a modell, akit követnünk kell, amikor felvállaljuk családunk lelki vezetését.

Különösképpen igaz ez a feleségekhez fűződő kapcsolatokban.

Szeressétek a feleségeteket!

Ismét Pál tanácsa az, ami csodálatos és pontosan erről szól. Egyszerűen azt mondta: „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat” (Efézusbeliek 5:25).

Az utolsó napi kinyilatkoztatásokban ismét szól az Úr erről a kötelezettségről. Azt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22). Tudomásom szerint ezenkívül csak egy olyan dolog van a szentírásokban, mellyel kapcsolatban azt a parancsot kaptuk, hogy teljes szívünkkel szeressük, és ez maga Isten. Gondoljatok bele, hogy ez mit jelent!

Ez a fajta szeretet sokféleképpen kimutatható feleségek iránt. Elsősorban és mindenekelőtt, Isten kivételével semmi nem lehet fontosabb életetekben a feleségeteknél – sem munka, sem kikapcsolódás, sem hobbi. Feleségek a ti drága, örök segítők – a társatok.

Mit jelent teljes szívből szeretni valakit? Azt jelenti, hogy minden érzelmetekkel és teljes odaadással szeretitek őt. Ha teljes szívetekből szeretitek feleségeteket, akkor semmiképpen sem szólhatjátok le vagy kritizálhatjátok őt, illetve nem találhattok hibát benne, vagy bánthatjátok őt szavakkal, mogorva viselkedéssel vagy tettekkel.

Mit jelent „ragaszkodni hozzá”? Azt jelenti, hogy közel maradtok, hűségesek vagytok hozzá, beszélgettek vele és kifejezitek az iránta érzett szereteteket.

A szeretet azt jelenti, hogy figyeltek az érzéseire és a szükségleteire. Azt akarja, hogy észrevegyék és értékeljék. Hallani akarja, hogy úgy tekintetek rá, mint aki kedves, vonzó és fontos számotokra. A szeretet azt jelenti, hogy életetekben fontos helyet foglal el az ő jóléte és önbecsülése.

Legyetek hálásak azért, hogy ő gyermekeitek anyja, és otthonotok királynője, legyetek hálásak azért, hogy az otthonteremtést és az anyaságot választotta

– gyermekeitek kihordását, gondozását, szeretését és nevelését – mint a legnemesebb elhívást.

Férjek, ismerjétek fel feleségeitek intelligenciáját, és arra irányuló képességüket, hogy valódi partnerként tanácskozhatnak veletek a családi tervek, családi tevékenységek és családi költségvetés tekintetében. Ne fukarkodjatok időtökkel, sem javaitokkal!

Adjátok meg neki az intellektuális, érzelmi és társasági előrelépés, valamint a lelki fejlődés lehetőségét!

Ne feledjétek, fivérek, hogy a szeretet kis dolgokkal táplálható és gondozható! Csodálatosak a különleges alkalmakkor adott virágok, de ugyanilyen csodálatos az, ha hajlandók vagytok segíteni a mosogatásnál, illetve pelenkát cserélni, felkelni az éjjel síró gyermekhez, és otthagyni a televíziót vagy újságot azért, hogy segítsetek a vacsora elkészítésénél. Ezek a „szeretlek” tettek általi kimondásának csendes módjai. Bőven jár osztalék az ilyen kis erőfeszítésekért.

Ez a fajta szerető papsági vezetés a gyermekeitekre is éppen úgy vonatkozik, mint a feleségetekre.

Az apa szerepköre otthon

Az anyák fontos szerepkört töltenek be az otthon szíveként, de ez semmilyen tekintetben nem alacsonyítja le azt az ugyanolyan fontos szerepkört, amelyet az apáknak kell betölteniük az otthon élén, gyermekeik gondozása, nevelése és szeretése terén.

Otthonotok pátriárkájaként komoly felelősséggel bírtok annak tekintetében, hogy vezető szerepet játsszatok a gyermekeitekkel történő munkálkodás terén. Segítenetek kell olyan otthont teremteni, ahol jelen lehet az Úr Lelke. Feladatotok, hogy irányítást biztosítsatok az egész család életében. Vállaljátok aktív szerepet a családi szabályok és fegyelmezés felállításában!

Otthonotok legyen családotok számára a béke és az öröm kikötője! Az biztos, hogy egyetlen gyermeknek sem kellene félnie a saját apjától – különösen nem a papságot viselő apjától! Az apának kötelessége a boldogság és az öröm helyévé tenni otthonát. Nem teheti meg azt ott, ahol civódás, vitatkozás, viszály vagy hamislelkű viselkedés van. Gyermekei lelki jóléte szempontjából elengedhetlenül fontos az igazlelkű apa erős hatása, amikor példát mutat, fegyelmez és nevel, gondoz és szeret.

Legyetek lelki vezetők!

Szeretettel szívemben az apák iránt Izráelben, hadd javasoljak tíz konkrét módot, melyek által az apák gyermekeik lelki vezetői lehetnek:

1. Adjatok apai áldásokat a gyermekeiteknek!
Kereszteljétek meg és konfirmáljátok a gyermekeiteket! Rendeljétek el fiaitokat a papságba! Ezek lesznek gyermekeitek életének lelki fénypontjai.
2. Személyesen irányítsátok a családi imákat, a mindennapos szentírás-olvasást és a hetente megtartott családi estét! Személyes részvételek meg fogja mutatni gyermekeiteknek, hogy valóban mennyire fontosak ezek a tevékenységek.
3. Amikor csak lehet, menjetek el együtt, családként az egyházi gyűlésekre! A vezetéseket alatt történő családi hódolat elengedhetetlen fontossággal bír gyermekeitek lelki jóléte szempontjából.
4. Menjetez apa-lánya programokra, és apa-fia kirándulásokra a gyermekeitekkel! Családosan menjetez kempingezni és kirándulni, meccsre és próbákra, iskolai programokra stb.! Mindent mássá tesz az, ha Apa ott van.
5. Hozzátok létre a családi üdülések, utazások és kirándulások hagyományait! Ezeket az élményeket soha nem fogják elfelejteni a gyermekeitek.
6. Beszélgetsetek rendszeresen négy szemközt a gyermekeitekkel! Engedjétek, hogy beszéljenek arról, amiről szeretnének! Tanítsatok nekik evangéliumi tantételeket! Tanítsatok nekik igaz értékeket! Mondjátok el nekik, hogy szeretitek őket! A gyermekekkel kettesben eltöltött idő elárulja nekik, mi a fontos Apának.
7. Tanítsátok meg dolgozni a gyermekeiteket, és mutassátok meg nekik a méltó célért történő munka értékét! Hozzátok létre missziós és iskolázatási pénzalapokat a gyermekeiteknek, amely megmutatja nekik, hogy Apa mit tart fontosnak!
8. Szorgalmazzatok otthonotokban a jó zenét és irodalmat! Az olyan otthon, melyekben jelen van a kifinomultság és a szépség lelkesége, örökre meg fogja áldani gyermekeitek életét.
9. Amennyire a távolságok lehetővé teszik, rendszeresen járjatok el feleségetekkel a templomba! Gyermekeitek akkor jobban meg fogják érteni a templomi házasság, a templomi fogadalmak és az örök családi egység fontosságát.

10. Engedjétek, hogy gyermekeitek lássák az egyháznak nyújtott szolgálat örömét és elégedettségét! Ez rájuk ragadhat, és akkor ők is szolgálni akarnak majd az egyházban, és szeretni fogják a királyságot.

Legfontosabb elhívások

Ó, férjek és apák Izráelben, oly sokat tehettek családok szabadulásáért és felmagasztosulásáért! Nagyon fontosak a felelősségeitek.

Emlékezzetek rá, hogy szent elhívások apának lenni Izráelben, a legfontosabb elhívások az időben és az örökkévalóságban! Olyan elhívás ez, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket.

Gondoskodjatok mindig családok fizikai szükségleteiről, örökkévaló társatokkal az oldalatokon, tegyetek eleget szent felelősségeiteknek, és gondoskodjatok lelki vezetésről az otthonotokban!

Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

IGAZLELKŰ FÉRJNEK ÉS APÁNAK LENNI

*Howard W. Hunter elnök
az egyház elnöke*

*Conference Report, Oct. 1994,
66–70; vagy Ensign, Nov. 1994,
49–51*

Drága fivérem a papságban! Kiváltságnak tartom, hogy találkozhatok veletek ma este ezen az általános papsági gyűlésen. A papság a legnagyobb testvériség a földön. Nagy erőt érzek abban, hogy látom a hithűségeket, és érzem a szereteteket és támogató szavazatokat. Különösen hálásak vagyunk azért, hogy oly sok ároni papsági fivérünk is elkísérte ma az édesapját vagy a tanácsadóját.

A házasság szent kiváltság és kötelesség

Ma esti beszédem témája elsősorban a férjeknek és az apáknak szól. Mindannyian, akik viselitek az ároni papságot, hamarosan elértek a házasság és az apaság éveikhez. Ezért minden jelenlétűre vonatkozik, amit ma este mondani fogok.

Arról a kapcsolatról szeretnék beszélni, amellyel egy papságviselőnek rendelkeznie kell a feleségével és a

gyermekeivel. Ismervén a szabadulás tervét mint alapot, egy papságot viselő férfinak szent kiváltsággént és kötelességként kell tekintenie a házasságra. Nem jó, ha egy férfi vagy egy nő egyedül van. A férfi nem teljes a nő nélkül. Egyikük sem tudja a másik nélkül betölteni teremtésének célját (lásd 1 Korinthusbeliek 11:11; Mózes 3:18). A férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el (lásd T&Sz 49:15–17). Kizárólag a házasság új és örök szövetségén keresztül ismerhetik meg az örök áldások teljességét (lásd T&Sz 131:1–4; 132:15–19). Mint papsági felelősséget, a házasságot nem volna szabad normál körülmények között halogatnia egy férfinak. Fivérek, az Úr világosan szólt ezen ügyet illetően. Szent és komoly feladatokat, hogy kövessétek a tanácsát és a prófétái szavait.

A múlt prófétái azokról is beszéltek, akiknek talán nem lesz lehetőségük ebben az életben házasságot kötni. Lorenzo Snow elnök ezt mondta:

„Nincs olyan utolsó napi szent, aki miután hithű életet élt, elveszítene bármit csupán azért, mert elmulasztott megtenni bizonyos dolgokat, amelyeknek lehetősége nem adatott meg számára.

Más szóval, ha egy fiatal férfinak vagy nőnek nincsen lehetősége megházasodni, és hithű életet él egészen halála napjáig, akkor része lesz mindazon áldásban, felmagasztosulásban és dicsőségben, amelyben minden férfinak és nőnek része lesz, akinek megvolt rá a lehetősége és tökéletesítette azt. Ez kétségtelen és biztos” (*The Teachings of Lorenzo Snow*, comp. Clyde J. Williams [Salt Lake City: Bookcraft, 1984], p. 138).

Hiszem, hogy Snow elnök kijelentése igaz.

Mutassatok tökéletes erkölcsi hűséget!

Egy férfi, aki viseli a papságot, tökéletes erkölcsi hűséget mutat a felesége iránt, és nem ad rá okot, hogy kételkedjen a hithűségében. A férjnek teljes szívvel kell szeretnie a feleségét, és hozzá kell ragaszkodnia és senki máshoz (lásd T&Sz 42:22–26). Spencer W. Kimball elnök így magyarázta:

„A *senki* más szavak kizárnak mindenkit és mindent. Így a házastárs kerül első helyre a férj vagy feleség életében, és sem a társadalmi élet, sem a foglalkozásbeli élet, sem a politikai élet, sem bármely más érdeklődési kör, illetve dolog nem előzi meg fontosság

tekintetében a házastársat” (*The Miracle of Forgiveness* [Salt Lake City: Bookcraft, 1969], p. 250).

Az Úr megtilt, és az egyháza elítél minden házasságon kívüli intim kapcsolatot. Egy férfi hűtlensége összetöri a felesége szívét, elveszíti a bizalmát, valamint a gyermekei bizalmát is (lásd Jákób 2:35).

Legyetek hűek házassági szövetségeitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt! A pornográfia, a flörtölések és a lealacsonyító képzelődések aláássák az egyén jellemét, és csapást mérnek a boldog házasság alapjára. Ezáltal elpusztul a házasságon belül létező egység és bizalom. Az, aki nem uralodik a gondolatain, és a szívében házasságtörést követ el, ha nem tart bünbánatot, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet, és rettegni fog (lásd T&Sz 42:23; 63:16).

Mutassatok tiszteletet az anyaság iránt!

Egy papságot viselő férfi tiszteletet mutat az anyaság iránt. Az anyáknak megadatott az a szent kiváltság, hogy „emberi lelkeket szülhessenek; mert ebben folytatódik Atyám munkája, hogy megdicsőülhessen” (T&Sz 132:63).

Az Első Elnökség ezt mondta: „Az anyaság megközelíti az istenséget. Ez a legmagasztosabb, legszentebb szolgálat, melyet az emberiség magára vállalhat” (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75], 6:178). A papság nem képes eleget tenni rendeltetésének, és Isten céljai sem tudnak beteljesedni a segítőtársaink nélkül. Az anyák olyan munkát végeznek, melyet a papság nem tud elvégezni. Ezen életet adó ajándékért a papságnak mérhetetlen szeretet kellene éreznie az anyák és a gyermekeik iránt.

Tiszteljétek feleségeitek egyedülálló és Isten által kijelölt szerepét, miszerint édesanya Izráelben, valamint azon különleges képességét, hogy gyermekeket hoz a világra és gondozza őket! Isteni parancsolat kötelez minket, hogy sokasodjunk és töltsük be a földet, valamint hogy világosságban és igazságban neveljük fel gyermekeinket és unokáinkat (lásd Mózes 2:28; T&Sz 93:40). Szerető társakként megosztjátok a gyermekekről való gondoskodás szerepét. Segítsetek neki otthonotok vezetésében és fenntartásában! Segítsetek tanítani, nevelni és fegyelmezni a gyermekeiteket!

Legyetek hűek házassági szövetségeitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt!

Rendszeresen ki kell fejeznetek nagyrabecsüléseket és tiszteleteteket a feleségetek és a gyermekeitek iránt. A legfontosabb dolog, amit egy apa a gyermekeiért tehet az, hogy szereti az édesanyjukat.

Legyen a család a legfontosabb számotokra!

Az a férfi, aki viseli a papságot, úgy tekint a családra mint Isten rendelésére. Vezetői mivoltotok a családban a legfontosabb és legszentebb felelőségetek. A család a legfontosabb egység a földi életben és az örökkévalóságban, és mint ilyen, minden érdek felett áll az életben.

Elismételjük David O. McKay elnök kijelentését: „Semmilyen más jellegű siker [az életben] nem ellensúlyozhatja az otthon elszenvedett kudarcot” (idézve J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* p. 42; *Conference Report*, Apr. 1935, p. 116), valamint Harold B. Lee elnök kijelentését: „Az Úr munkájának legfontosabb része, amelyet ti és én valaha is végezni fogunk, a saját otthonaink falain belül található” (*Stand Ye in Holy Places*, [Salt Lake City, Deseret Book Co., 1974], p. 255). Fivérek, a család hatékony vezetése mennyiségi és minőségi időt is követel. Nem hagyhatjátok egyedül a feleségekre, a társadalomra, az iskolára vagy akár az egyházra a család tanítását és irányítását.

Fogadjátok el feleségeteket egyenlő társaként!

Egy férfi, aki viseli a papságot, úgy tekint feleségére, mint teljes értékű társra a család vezetésében, aki a családot érintő minden döntésről teljes ismerettel rendelkezik és részt vesz abban. Szükség szerint lennie kell egy elnöklő hivatalnoknak az egyházban és az otthonban (lásd T&Sz 107:21). Isteni kinevezés értelmében az otthon feletti elnöklés felelőssége a papságviselő vállain nyugszik (lásd Mózes 4:22). Az Úr szándékai szerint a feleség a férfi segítőtársa (a *társ* egyenlőségre utal) – vagyis egyenlő társ, akire szükség van a pár hiánytalanságához. Az igaz módon történő vezetés megköveteli, hogy a férj és a feleség osztozzon a felelőségen, és hogy minden családi kérdésben tájékozottan és részt vállalva együtt cselekedjenek. Ha a férj a család irányításában feleségétől függetlenül, vagy felesége érzéseinek és tanácsainak figyelembe vétele nélkül jár el, akkor igazságtalan uralmat gyakorol.

Legyetek gyengédek az intim kapcsolatotokban!

A férj és a feleség érzékeny, intim kapcsolatában emelkedjete felül bármiféle uralkodó vagy érdemtelen viselkedésen. Mivel a házasságot Isten rendelte el, a férjek és feleségek közötti intim kapcsolat Isten szemében jó és dicsőre méltó. Ő megparancsolta, hogy legyenek egy test, továbbá sokasodjanak és töltsék be a földet (lásd Mózes 2:28; 3:24). Szeretnetek kell feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért (lásd Efézusbeliek 5:25–31).

A gyengédség és a megbecsülés – soha nem az önzés – kell, hogy vezéreljék a férj és feleség közötti intim kapcsolatot. Mindkét fél legyen figyelmes és érzékeny a másik szükségletei és vágyai tekintetében! Az Úr a férj és feleség közötti intim kapcsolatban elítél mindenféle uralkodási vágyat, illetlen vagy féktelen viselkedést.

Szeressetek, ne bántalmazzatok!

Bármely férfi, aki akár fizikailag, akár lelkileg bántalmazza vagy megalázza a feleségét, gyalázatos bűnt követ el, és őszinte és komoly bűnbánatot kell tartania. A nézeteltéréseket szeretettel és kedvességgel kell megoldani, a kibékülés lelkületében. Egy férfi mindig szeretettel és kedvesen beszéljen a feleségével, a legnagyobb tisztelettel övezve őt. Fivérek, a házasság olyan, mint egy törékeny virág, és folyamatosan a szeretet, illetve gyengédség kifejezésével kell gondozni azt.

Ti, akik viselitek a papságot, nem mutathattok bántalmazó magatartást a gyermekeitekkel való kapcsolatotokban. Mindig törekedjete rá, hogy a kinyilatkoztatásokban lefektetett papsági vezetés tanítételeit alkalmazzátok (lásd T&Sz 93:40; 121:34–36, 41–45).

George Albert Smith elnök a következő bölcs tanácsot adta: „Ne veszítsük el a türelmünket és ne bántalmazzuk egymást! [...] Soha senki nem bántalmazott egy másik embert, amikor vele volt az Úr Lelke. Mindig akkor fordul elő ilyesmi, ha más lélek ural minket” (in *Conference Report*, Oct. 1950, p. 8).

Egyetlen férfit sem rendeltek még el Isten papságába anélkül, hogy viselnie ne kellett volna a felesége vagy gyermeke bántalmazásának következményeit. A gyermekek szexuális bántalmazását már régóta az egyházból történő kizárással büntetik.

Arra ösztönzünk benneteket, fivérek, hogy ne feledjétek, a papság kizárólag igazlelkű felhatalmazás. Érdemeljétek ki gyermekeitek tiszteletét és bizalmát a velük folytatott szeretettel teli kapcsolatotok által. Az igazlelkű apa úgy védi gyermekeit, hogy időt fordít rájuk és jelen van társasági, iskolai és lelki tevékenységeikben és feladatköreikben. A gyermekek iránti szeretet és odaadás gyengéd kifejezése legalább annyira az apa feladata, mint az anyáé. Mondjátok el gyermekeiteknek, hogy szeretitek őket!

Nyújtsatok anyagi támogatást!

Ti, akik a papságot viselitek, hacsak nem vagytok képtelenek erre, felelősek vagytok feleségetek és gyermekeitek fizikai értelemben vett ellátásáért. Egyetlen férfi sem háríthatja másra e felelősség terhét, még a feleségére sem. Az Úr megparancsolta, hogy a nők és a gyermekek férjükre és atyjukra támaszkodjanak ellátásuk tekintetében (lásd T&Sz 83; 1 Timóteus 5:8). Ezra Taft Benson elnök kijelentette, hogy amikor a férj arra ösztönzi a feleségét, illetve ragaszkodik hozzá, hogy felesége az otthonon kívül dolgozzon kényelmük érdekében, akkor „nem csupán a család fog kárt szenvedni ilyen esetekben..., hanem a [férj] saját lelki növekedése és fejlődése is gátolva lesz” (in Conference Report, Oct. 1987, pp. 60–61; vagy *Ensign*, Nov. 1987, p. 49).

Arra buzdítunk benneteket, hogy minden töletek telhetőt tegyetek meg azért, hogy a feleségetek otthon maradhasson és gondoskodhasson a gyermekeitekről, miközben ti legjobb tudásotok szerint gondoskodtok a családotok szükségleteiről. Kihangsúlyozzuk továbbá, hogy azok a férfiak, akik elhagyják a családjukat, és nem tesznek eleget azon kötelességüknek, hogy gondoskodjanak az általuk nemzett gyermekekről, a templomi ajánlásukra való érdemességüket, valamint az egyházban betöltött szerepüket veszélyeztetik. Válás vagy különélés esetén a férfiaknak igazolniuk kell, hogy fizetik a törvény által előírt, illetve az egyházi tantételek által kötelezett tartásdíjat, hogy érdemesek lehessenek az Úr áldásaira.

Járjatok családotok élén az egyházban való részvételben!

A papságot viselő férfi családja élén jár az egyházi programokon való részvételben, hogy megismerhessék az evangéliumot, és a szövetségek és szertartások védelme alatt lehessenek. Ha élvezni akarjátok az Úr áldásait, akkor rendbe kell szednetek a saját otthonotokat! Feleségetekkel együtt ti határozzátok

meg otthonotok lelki légkörét. Első kötelességetek saját lelki életetek rendbe szedése azáltal, hogy rendszeresen tanulmányozzátok a szentírásokat és naponta imádkoztok. Nyerjétek el és tiszteljétek papsági és templomi szövetségeiteket; majd családotokat is biztassátok ennek megtételére!

Tanítsátok az evangéliumot családtagjaitoknak!

Vegyétek komolyan azon felelősségeteket, hogy tanítsátok az evangéliumot a családotoknak a rendszeres családi estek, családi ima, áhítat és szentírás-olvasás, valamint más tanítási alkalmak által. Fektessetek különös hangsúlyt a misszionáriusi szolgálatra és a templomi házasságra történő felkészülésre! Az otthon pátriárkájaként gyakoroljátok a papságotokat azáltal, hogy levezetitek a megfelelő szertartásokat a családotok számára, valamint áldásokat adtok a feleségeteknek és a gyermekeiteknek. Fivérek, a saját szabadulásotok mellett semmi sem olyan fontos számotokra, mint a feleségetek és a gyermekeitek szabadulása.

Fivérek, világosan beszéltem hozzátok a szent papság viselőiként titeket érintő felelősségekről. Amennyiben vannak olyan területek az életekben, melyekben fejlődniük kell, arra ösztönözlek benneteket, hogy tegyétek az ügyet imádságos megfontolás tárgyává.

Tanúságomat teszem, hogy ez az, amit az Úr szeretne, hogy a papsági fivérek halljanak ma. Isten áldjon meg benneteket azon erőfeszítéseitekben, hogy igazlelkű férjek és apák legyetek. Ünnepeyles bizonyságomat teszem azon dolgok igazáról, melyekről ma este beszéltem nektek, és mindezt az Úr Jézus Krisztus nevében teszem, ámen.

ÉRDEMESEN ÉLNI A LÁNYÉRT, KI EGY NAPON A FELESÉGED LESZ

*Gordon B. Hinckley elnök
az egyház elnöke*

*Conference Report, Apr. 1998,
66–69; vagy lásd Liahóna,
1998. júl. 55–58.*

Egy héttel ezelőtt [James E.] Faust elnök és a Fiatal Nők általános elnöksége beszédet intézett az egyház fiatal nőihez ebben a tabernákulumban.

Miközben végignézttem az összegyűlt gyönyörű fiatal nők csoportján, egy kérdés vetődött fel bennem:

„Vajon hozzájuk méltó fiatal férfiak nemzedékét neveljük-e fel?”

Azok a lányok oly frissek és sugárzóak. Szépek. Okosak. Tehetségesek. Hithűek. Erényesek. Igazak. Egyszerűen csodálatos és elragadó fiatal nők.

Ezért ma este, ezen a nagyszerű papsági gyűlésen hozzátok kívánok szólni, fiatal férfiak, a nők párjához. Beszédem címe: „Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a feleséged lesz.”

A lány, akit feleségül vesztek, hatalmas kockázatot vállal veletek. Mindenét oda fogja adni annak a fiatal férfinak, akihez feleségül megy. Élete további részét nagy mértékben a férfi fogja meghatározni. Még saját nevééről is lemond a férfi nevéért.

Ahogy ezt Ádám kijelentette az Édenkertben:

„Ez már csontomból való csont és testemből való test...”

Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik a feleségéhez: és lesznek egy testté” (1 Mózes 2:23–24).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként, Isten papságával rendelkező fiatal férfiként, hatalmas kötelezettségetek van a lánnyal szemben, akit elvesztek. Talán most még nem sokat gondoltok ezen. De nincs messze az idő, amikor gondolni fogtok erre, és most kell felkészülnötök életetek legfontosabb napjára, amelyen feleséget és egy olyan társat vesztek magatok mellé, akivel egyenlők lesztek az Úr szemében.

Légy tökéletesen hűséges!

E kötelezettség tökéletes hűséggel kezdődik. Ahogy az anglikán egyház régi szertartása mondja, úgy veszitek őt feleségül, hogy együtt lesztek vele „gazdagságban és szegénységben, betegségben és egészségben, jóban-rosszban egyaránt”. Ő a tiéd lesz, csak a tiéd, függetlenül életkörülményeitektől. Te az övé leszel, egyedül csak az övé. Szemetek nem tekinthet másra. Teljes hűséggel, tántoríthatatlan hűséggel kell egymás felé fordulnotok. Remélhetőleg az örökkévalóságra veszed őt feleségül az Úr házában, az örökkévaló papság felhatalmazása által. Életetek minden napján annyira igaznak és hűségesnek kell lennetek egymáshoz, mint amilyen állandó a Sarkcsillag az égen.

Légy erényes fiatal férfi!

A lány, akit feleségül veszel, elvárhatja, hogy teljesen tisztán járulj az esküvői oltár elé. Elvárhatja tőled, hogy erényes fiatal férfi légy a gondolataidban, szavaidban és tetteidben.

Ma este arra kérlek benneteket, fiúk, hogy tartsátok magatokat távol a világ szennyétől! Nem szabad rászoknotok a hanyag beszédre az iskolában. Nem szabad pikáns vicceket mesélnetek. Nem szabad időt pazarolnotok pornográf anyagok keresésére az interneten. Ne hívjatok emeldíjas telefonszámot azért, hogy mocskot hallgassatok! Semmilyen pornográf videokazettát ne kölcsönözzetek ki! Ez az érzéki, buja anyag egyszerűen nem nektek való. Kerüljétek a pornográfiát, mint valami súlyos kórt! Ez éppen olyan romboló hatású. Szokássá válhat, és akik ezt megengedik maguknak, annyira belesüllyednek, hogy nem tudnak tőle megszabadulni. Rabjaivá válnak.

Ez egy ötmilliárd dolláros üzlet a gyártóknak. Olyan kellemesen izgatónak és vonzónak állítják be, amilyennek csak tudják. Megrontja és tönkreteszi áldozatait. Mindenhol jelen van. Mindenhol ott van körülöttünk. Könyörgöm nektek, fiatal férfiak, ne keveredjetek bele a használatába! Egyszerűen nem engedhetitek meg magatoknak.

Jövendő feleségetek méltó egy olyan férjre, akinek életét nem szennyezte be ez az undorító és bomlasztó anyag.

Élj a Bölcsesség szava szerint!

A Bölcsesség szavát tartsd többre egy hétköznapi dolognál! Az általam ismert egészségről szóló dokumentumok közül én ezt tartom a legnagyobb értékűnek. 1833-ban kapta meg Joseph Smith próféta, amikor még viszonylag keveset tudtak a táplálkozással összefüggő dolgokról. Most minél nagyobb területet ölel fel a tudományos kutatás, annál megalapozottabbá válik a Bölcsesség szava tantételeinek bizonyítéka. A dohányellenes bizonyítékok elárasztanak ma minket, mégis azt látjuk, hogy a fiatal férfiak és nők egyre nagyobb mértékben fogyasztják. Az alkohol elleni bizonyítékok is éppoly súlyosak már.

Számomra ironikusnak tűnik, hogy a benzinkutak sört árulnak. Az ember legalább annyira lerészegedhet a sörtől, mint bármely más alkoholtartalmú italtól, és éppolyan veszélyes lehet az úton. Ez egyszerűen azon múlik, mennyit iszik belőle.

Az ember azért vesz benzint, hogy folytathassa az utat. Mekkora következetlenség a benzinkút részéről, hogy sört árul, amelytől az ember „alkohol hatása alatt” szörnyen veszélyes tényező lesz az országúton.

Maradj távol tőle! Nem tesz jót neked. Helyrehozhatatlan kárt okozhat benned. Tételezzük fel, hogy alkoholt fogyasztasz, vezetsz, és valakinek a halálát okozod. Soha nem teszed túl magad rajta, amíg csak élsz. Éjjel-nappal kísérteni fog. A legegyszerűbb dolog, amit tehetsz, hogy egyszerűen hozzá sem nyúlsz.

Hasonlóképpen, tartsd magad távol az illegális kábítószerektől! Teljesen tönkretesznek téged. Elveszik józan ítélőképességedet. Gonosz és szörnyű módon rabjukká tesznek téged. Elpusztítják az elmédet és a testedet. Olyan vágyakat ültetnek beléd, amelyek kielégítéséért bármit megteszel.

Akarna egyetlen józan lány is hozzámenni egy olyan fiatal férfihoz, aki kábítószert fogyaszt, aki az alkohol rabja, aki pornográfiafüggő?

Kerüld a káromkodást!

Kerüld a káromkodást! Ez vesz körül az iskolában. Úgy tűnik, a fiatalok büszkék mocskos és undorító nyelvükre, valamint az istenkáromló beszédükre, amikor hiába veszik szájukra az Úr nevét. Ez rossz szokássá válik, amit ha fiatalon megszoksz, egész életeden át kísérni fog. Ugyan ki akarna egy olyan férfi felesége lenni, akinek minden szava trágár és istenkáromló?

Tanulj meg uralkodni magadon!

Van még egy nagyon súlyos dolog, amire sok fiatal ember rászokik. Ez a harag. A legenyhébb provokálástól is csillapíthatatlan dührohamokban törnek ki. Sajnálatra méltó valakit ilyen gyengének látni. De még ennél is rosszabb, hogy hajlamosak minden józan eszüket hátrahagyva olyan dolgokat megtenni, amit később megbánnak.

Sokat lehet hallani mostanában az országúti dühöngés jelenségéről. Valami apróbb bosszúság éri az autóvezetőket. Erre ők dührohamban törnek ki, ami végül akár gyilkossághoz is vezethet. Egy teljes életen át vezekelnek érte.

Ahogy a Példabeszédek írója is mondta: „Jobb a hosszútűró az erősnél; és a ki uralkodik a maga

indulatján, annál, a ki várost vesz meg” (Példabeszédek 16:32).

Ha indulatos vagy, akkor most van az ideje annak, hogy megtanulj uralkodni magadon! Minél inkább igyekszel ezt fiatalon megtenni, annál könnyebb lesz. Ennek az egyháznak egyetlen tagja se veszítse el soha az önuralmát ilyen hiábavaló és elvetemült módon! Vigye inkább a béke és a nyugalom szavát házasságába!

Folyamatosan kerülnek elélem olyan ügyek, melyek templomi házasságot kötött egyháztagok válásáról szólnak, és emiatt a templomi összepecsételésük törléséért folyamodnak. Házasságuk kezdetén telve vannak nagy elvárásokkal és a boldogság csodálatos lelkületével. De a szerelem virága elhervad a kötekedés, sértegetés, rosszindulat és a fékezhetetlen düh atmoszférájában. A szerelem kiszáll az ablakon, és ugyanott beoson a viszálykodás. Megismétlem, fivéreim: ha közületek, fiatal férfiak, bárkinek is gondot okoz indulatainak kordában tartása, kérem, hogy most kezdjen el ennek a kijavításán dolgozni! Különben csak könnyeket és bánatot visztek abba az otthonba, melyet egy napon létrehoztok. Jákób a Mormon könyvében elítéli népét a házasságban mutatott gonoszságukért. Ezt mondja: „Íme, nagyobb gonoszságokat követtetek el, mint testvéreink a lámániták. Összetörtétek gyengéd feleségeitek szívét, és elvesztettétek gyermekeitek bizalmát, rossz példátok miatt előttük; és szívük zokogása Istenhez hatol fel ellenetek. És Isten szavának szigorúsága miatt, mely lejön ellenetek, sok szív meghalt, mély sebektől áthatva” (Jákób 2:35).

Küzdj az iskolázottságért!

Küzdjete az iskolázottságért! Szerezzetek meg minden lehetséges képesítést! A világ főként aszerint fizet majd nektek, hogy mennyire lesztek értékesek az ő szemükben. Pál nem szépitgette a dolgokat, amikor ezt írta Timótheusnak: „Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1 Timótheus 5:8).

Elődleges kötelezettségetek, hogy gondoskodjatok a családotokról.

A feleségetek igen szerencsésnek mondható, ha nem kell a munkaerőpiacon versengenie. Kétszer olyan áldott lesz, ha otthon maradhat, míg ti váltok a család kenyérkeresőjévé.

A képzettség a gazdasági lehetőségek kulcsa. Az Úr azt az utasítást adta nekünk mint népnek, hogy „tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 109:14) törekedjünk a tanulásra. Nagy valószínűséggel jobb kenyérkeresők lesztek, ha az elméteket és a keze-teket olyan dologra képzitek ki, amely hasznos lehet abban a társadalomban, amelynek része lesztek.

Igéneyidet illetően légy szerény!

Igéneyidet illetően légy szerény! Amikor elkezditek közös életeteket, nincs szükség nagy adóssággal terhelt házra. A túlzott eladósodást el lehet és el kell kerülni. Nincs, ami nagyobb feszültséget okozhat egy házasságban, mint a nyomasztó adósság, amelynek révén hitelezőitek rabszolgáivá váltok. Lehet, hogy kölcsönt kell felvenned ahhoz, hogy egy ház tulajdonjogát megszerezd. De ez ne legyen annyira drága, hogy aztán éjjel-nappal ezen járjon az eszed!

Amikor megnősültem, bölcs apám így szólt hozzám: „Hozz össze egy szerény otthont, fizess ki a jelzálogkölcsönt, hogy majd ha gazdasági viharok jönnek, akkor a feleségednek és a gyermekeidnek legyen tető a fejük felett!”

A lány, aki hozzád megy, nem egy zsugori ember felesége akar lenni. Sem pedig egy tékozló emberé. Joga van tudni mindent a család pénzügyeiről. Ő a társad lesz. Ha ezekben az ügyekben nincs közöttetek teljes és tökéletes egyetértés, akkor feltehetően a félreértések és a gyanakvás gondot fognak okozni, ami még nagyobb problémákhoz vezethet.

Menj misszióba, és a templomban köss házasságot!

Ő olyan valakihez szeretne feleségül menni, aki szereti őt, aki bíz benne, aki mellette áll, aki a legeslegjobb barátja és társa. Olyan embert szeretne férjéül, aki támogatja egyházi és közösségi tevékenységét, így segítve elő tehetségeinek fejlesztését és a társadalomban való közreműködését. Olyan ember párja akar lenni, akiben a mások iránti szolgálat lelke lakozik, aki hajlandó egyházi és más jó cél miatt áldozatot hozni. Olyan férjet szeretne, aki szereti az Urat, és az Ő akaratának teljesítésére törekszik. Ezért hasznos az, fiatal férfiak, ha mindannyian készültök rá, hogy missziót szolgáltatok, hogy Mennyei Atyátoknak önzetlenül odaadhasátok életetekből, ami neki jár, hogy a teljes önzet-

lenség lelkétől áthatva haladjatok előre és hirdesétek a béke evangéliumát a világnak, bárhová is küldenek benneteket. Amennyiben jó misszionáriusok vagytok, szívetekben azzal a vággyal tértek haza, hogy továbbra is az Urat szolgáltatok, betartátok parancsolatait, és megtegyétek, amit Ő kíván tőletek. Az ilyen hozzáállás mérhetetlen boldogságot fog hozni a házasságotokba.

Amint mondtam, egy és csakis egy helyen akartok majd házasságot kötni. Ez a hely az Úr háza. Társatoknak nem adhattok annál nagyobb ajándékot, mint hogy Isten szent házában esküdtök meg, az örökkévaló házasság összepecsételő szövetségének védőszárnya alatt. Ezt nem lehet mással helyettesíteni. Számotokra nem létezhet semmilyen más út.

Készülj rá, hogy igazlelkű apa váljon belőled!

Megfontoltan és bölcsen válassz! A lány, akit elveszel, örökre a tiéd lesz. Szeretni fogod őt, és ő

szeretni fog téged jóban-rosszban, napsütésben és hóvihárban. Ő lesz gyermekeid édesanyja. Mi lehetne ezen a világon nagyszerűbb dolog annál, minthogy apja légy egy drága gyermeknek, Isten, a mi Mennyei Atyánk – akitől halandó életünk jogait

és kötelességeit kaptuk – fiának vagy leányának apja.

Mily drága is egy kisbaba! Mily csodálatos dolog is egy gyermek! Mily nagyszerű dolog a család! Él méltóan, hogy apa lehessél, akire a feleséged és a gyermekeid egyaránt büszkék lehetnek.

Az Úr elrendelte, hogy házasodjunk meg, éljünk együtt szeretetben, békességben és harmóniában, legyenek gyermekeink, és az Ő szent módszerei szerint neveljük fel őket.

Így, kedves fiatal férfiak, lehetséges, hogy most még nem gondolkodtok ezen komolyan. De eljön az az idő, amikor szerelmesek lesztek. Lefoglalja majd minden gondolatotokat, és ebből épülnek fel álmaik. Érdemeljétek ki a legnagyobb lányt a világon. Életetek minden napján legyenek méltóak hozzá! Legyetek jók, hűek és kedvesek egymáshoz! Oly sok keserűség van a világban. Oly sok fájdalmat és bánatot okoznak a dühös szavak. Olyan sok könnyet ejtenek a hűtlenség miatt. De olyan sok boldogságot lehet megélni, ha az ember örömet akar szerezni és egy mindent felülmúló vágy él benne, hogy élete párját segítse és felvidítsa.

A képzettség a gazdasági lehetőségek kulcsa.

Végül is, erről szól az evangélium. A családot Isten teremtette. Ez a legfontosabb alkotása. A nemzetet csak úgy lehet megerősíteni, ha az emberek otthonát is megerősítjük.

Meg vagyok arról győződve, hogy ha egymás erőnyeire mutatnánk rá a hibák helyett, akkor sokkal több boldogság lakozna népünk otthonaiban. Sokkal kevesebb válás, házasságtörés, harag, gyűlölködés és veszekedés lenne. Erősebb lenne a megbocsátás, a szeretet, a békesség, és nagyobb lenne a boldogság. Az Úr ezt szeretné.

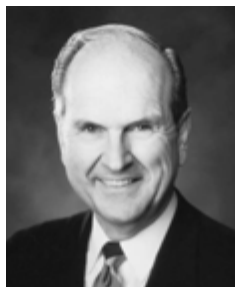
Most kell felkészülnöd a jövőre!

Fiatal férfiak, most kell felkészülnötök a jövőre. És abban a jövőben minden bizonnal vár rátok egy gyönyörű fiatal nő, akinek az a legnagyobb vágya, hogy veletek örökkévaló és véget nem érő kapcsolatra lépjen.

Annál nagyobb boldogságot nem találtok, mint ami az otthonotokban vár rátok. Semmilyen kötelezettséget nem kell komolyabban venni, mint az otthoni elvárásokat. Életek sikerének leghitelesebb bizonyítékát házasságotok minősége mutatja meg.

Isten áldjon meg benneteket, kedves fiatal férfiak! Nem is tudnék nektek csodálatosabb dolgot kívánni, mint a szeretetet, párotok abszolút teljes szerelmét, akire büszkéek vagytok, és akihez minden tekintetben méltók vagytok. Életek valamennyi választása közül ez lesz a legjelentősebb. Imádkozom, hogy a mennyország mosolyogjon rátok a választáskor, irányítson, hogy megbánás nélkül élhessetek, Jézus Krisztus nevében, ámen.

SZENT KÖTELESSÉGÜNK: A NŐK TISZTELETE

*Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1999,
50–53; vagy lásd Liahóna,
1999. júl. 45–48.*

Nagy öröm veletek lenni ma este, fivérek, és csodálatos oly sok fiatal férfit az édesapjával látni. Azért gyűltünk össze, mert az egyház vezetőit akarjuk hallgatni. De ez a gyülekezet egyedülálló. Nem látok

anyákat. Egyikünk sem lehetne itt anya nélkül, mégis itt vagyunk – az édesanyánk nélkül.

Ma este itt van velem az egyik fiam, a vejeim és a fiúunokáim. Hol van az ő édesanyjuk? Otthon, a konyhában! Mit csinálnak? Egy rakás fánkot sütnek! És amikor hazamegyünk, lakmározunk a fánkokból. Miközben vidáman falatozunk, ezek az édesanyák, nővérek és lányok érdeklődve figyelnek, amint mindannyian elmondjuk, mit tanultunk itt ma este. Szép családi szokás, amely azt jelképezi, hogy minden, amit papságviselőként tanulunk és teszünk, áldást hoz a családunkra.¹

Beszéljünk most kiváló és csodálatos nőtestvéreinkről, különösen édesanyjainkról, és gondoljuk át szent kötelességünket: az irántuk való tiszteletet.

Egy fiatal férfi bűne szégyent hoz az édesanyjára

Amikor fiatal egyetemi hallgató voltam, az egyik osztálytársam sietve rábeszélte a csoportunkat – utolsó napi szent barátait –, hogy adjunk vért édesanyjának, aki sok vért vesztett. Azonnal a kórházba mentünk, hogy megállapítsák a vércsoportunkat, és megvizsgálják a vérünket. Soha nem felejttem

el azt a megrázkódtatást, amikor megmondták, hogy az egyik leendő donor alkalmatlan, mivel a vérvizsgálat eredménye egy nemi úton terjedő betegséget mutatott ki nála. A fertőzött vér magáé a fiúé volt! Szerencsére az édesanyja életben maradt, de soha nem felejttem el

hosszan tartó bánatát. Ránehezedett a teher – tudta, hogy személyes erkölcstelensége alkalmatlanná tette őt arra, hogy megadja a szükséges segítséget édesanyjának, és ő csak még több fájdalmat okozott neki. Megtanultam egy nagy igazságot: ha valaki nem tiszteli Isten parancsolatait, nem tiszteli az édesanyját sem; és ha valaki nem tiszteli az édesanyját, nem tiszteli Isten parancsolatait sem.²

Tiszteljétek az anyaságot!

Hivatásos orvosi pályafutásom során néha megkérdezték tőlem, miért választottam ezt a nehéz munkát. Azt válaszoltam, hogy véleményem szerint a legmagasztosabb és legnemesebb munka ebben az életben egy édesanya munkája. Mivel ez a feladat nem volt elérhető számomra, azt gondoltam, hogy a betegekről való gondoskodás talán közel áll ehhez. Megpróbáltam a betegeimről olyan könyörületesen

Életek valamennyi választása közül ez lesz a legjelentősebb.

és megfelelően gondoskodni, ahogyan édesanyám tette velem.

Sok évvel ezelőtt az Első Elnökség közzétett egy kijelentést, amely mély és tartós hatást gyakorolt rám. „Az anyaság – írták – megközelíti az istenséget. Ez a legmagasztosabb, legszentebb szolgálat, melyet az emberiség magára vállalhat. Ez az angyalok mellé helyezi azt, aki tiszteletben tartja ezt a szent elhívást és szolgálatot”³.

Mivel az édesanyák nélkülözhetetlenek Isten boldogsághoz vezető nagyszerű tervében, Sátán, aki el akarja pusztítani a családot, és le akarja alacsonyítani a nők értékét, akadályozza az ő szent munkájukat.

Nektek, fiatal férfiaknak tudnotok kell, hogy nehezen tudjátok elérni a legjobb teljesítményt a jóságos asszonyok hatása nélkül, különösen édesanyátok, és néhány év múlva egy jó feleség hatása nélkül. Tanuljatok meg most tiszteletet és hálát tanúsítani! Ne feledjétek, hogy édesanyátok a ti édesanyátok. Nem kell utasításokat adnia. Kívánsága, reménye, javaslata olyan útmutatást ad, amit tisztelnetek kell. Köszönjétek meg neki, és fejezzétek ki szereteteketek iránta. És ha apa nélkül igyekszik felnevelni titeket, kétszeresen kötelesek vagytok tisztelni őt.

Egy édesanya levele megmenti a gyermekét

Édesanyátok hatása megáld benneteket egész életeken át, különösen amikor misszionáriusként szolgáltok. Sok évvel ezelőtt Frank Croft elder Alabama államban szolgált. Miközben az embereknek prédikált, erőszakkal elrabolta egy elvetemült banda, hogy megostorozzák, megkorbácsolják csupasz hátát. Croft eldernek megparancsolták, hogy vegye le a kabátját és az ingét, mielőtt egy fához kötöznék. Miközben ezt tette, egy levél esett le a földre, amelyet nemrég kapott az édesanyjától. A banda gonosz vezetője felvette a levelet. Croft elder lehunyta szemét, és elmondott a szívében egy imát. A támadó elolvasta Croft elder édesanyjának levelét. A levél egy másolatából idézek:

„Szeretett fiam! [...] Emlékezz a Szabadító szavaira, amikor ezt mondta: »Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljétek és örvezzétek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.« Emlékezz a Szabadítóra is,

aki a világ bűneiért szenvedett a kereszten, amikor kimondta ezeket a halhatatlan szavakat: »Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.« Biztos, fiam, hogy akik rosszul bánnak az elderekkel, nem tudják, mit cselekszenek, mert különben nem tennék. Valamikor, valahol majd megértik és megbánják a tettüket, és akkor majd tisztelni fognak titeket az általatok végzett dicsőséges munkáért. Ezért legyél türelmes, fiam; szeresd azokat, akik rosszul bánnak veled, és mindenféle gonoszt szólnak ellened, és az Úr meg fog áldani és nagygyá fog tenni téged. [...] Arra is emlékezz, fiam, hogy édesanyád éjjel-nappal imádkozik érted!”

Croft elder figyelte az utálatos embert, aki a levelet vizsgálta. Elolvastott egy-két sort, aztán leült és gondolkodott. Felállt, hogy odamenjen a foglyához. Majd így szólt a férfi: „Haver, csodálatos édesanyád van! Tudod, valamikor nekem is volt egy.” Aztán a bandához szólva ezt mondta: „Emberek! Miután elolvastam a mormon édesanyjának levelét, nem tudok nekilátni a dolognak. Talán jobb, ha elengedjük!” Croft eldert sértetlenül szabadon engedték.⁴

Nagyon hálásak vagyunk csodálatos misszionáriusaink hithű édesanyáiért és édesapáiért. Gyermekük iránt érzett szeretetük csodálatra méltó.

Tiszteljétek nővéreiteket!

Nekünk, akik a szent papságot viseljük, szent kötelességünk tisztelni a nővéreinket. Elég idősek és bölcssek vagyunk ahhoz, hogy felismerjük: a kötekedés rossz dolog. Becsüljük a nőtestvéreket – ne csak a közvetlen családunkban, hanem az összes csodálatos nőtestvért az életünkben. Isten leányaiaként isteni

lehetőségeik vannak. Nélkülük lehetlenség lenne az örök élet. Irántuk való nagy tiszteletünk Isten iránti szeretetünkéből fakad, és annak ismeretéből, hogy magasztos céljuk van Isten nagyszerű, örökkévaló tervében.

Ennélfogva óva intelek benneteket a pornográfától. Ez a nő megalázása. Ez bűn. Fertőző, ártalmas és rabságha ejt. A testnek vannak eszközei, amelyekkel meg tudja tisztítani magát az ártalmas ételek és italok nemkívánatos hatásaitól. De a pornográfia

mérgét nem tudja kivetni magából. Ha egyszer rögzítették, mindig felidézhető anyag marad, erkölcstelen képeket villant be az agyadba, és hatalmával elvon téged az élet egészséges dolgaitól. Óvakodjatok tőle, mint a pestistől!

Ha valaki nem tiszteli Isten parancsolatait, nem tiszteli az édesanyját sem; és ha valaki nem tiszteli az édesanyját, nem tiszteli Isten parancsolatait sem.

Tiszteljétek feleségeteket!

Ha még nem vagytok házasok, gondoljatok eljövendő házasságotokra. Jól válasszátok meg társatokat! Emlékezzetek a szentírásra, amely a templomban kötött házasság fontosságára tanít:

„A celesztialis dicsőségben három menny vagy fokozat van;

A legmagasabb elnyeréséhez az embernek be kell lépnie a papság e rendjébe [értve ezalatt a házasság új és örök szövetségét];

Ha nem teszi meg ezt, nem nyerheti el.”⁵

Az Úr házában a legnagyobb szertartásokban a férj és a feleség vagy együtt és egyformán részesül – vagy sehogyan sem!

Visszatekintve látom, hogy életem legfontosabb napja az a nap volt, amikor kedvesem, Dantzel és én összeházasodtunk a szent templomban. Nélküle nem részesülhettem volna a papság legnagyobb és legmaradandóbb áldásaiban. Nélküle nem lehetnék csodálatos gyermekeink édesapja, vagy drága unokáink nagyapja.

Apákként határtalanul szeretnünk kell gyermekeink édesanyját. Meg kell adnunk nekik azt a hálát, tisztelést és dicséretet, amit megérdemelnek. Férjek! Ha meg akarjátok őrizni házasságotokban a romantikát, legyetek figyelmesek és kedvesek házaseletetek meghitt pillanataiban. Gondolataitok és tetteitek keltsenek bizalmat. Szavaitok legyenek tartalmasak, az együtt eltöltött idő pedig legyen felemelő. Az életben semmi ne élvezzen elsőbbséget feleségetekkel szemben – sem a munka, sem a kikapcsolódás, sem a szórakozás.

Az ideális házasság igaz kapcsolat két gyarló ember között, amelyben mindketten igyekeznek kiegészíteni a másikat, betartani a parancsolatokat, és megtenni az Úr akaratát.

A családot Isten rendelte el

A család a társadalom és az egyház legfontosabb egysége. A családot Isten rendelte el. Központi szerepet játszik az Ő tervében, amelyet gyermekei örök életének érdekében alkotott.⁶ „Isten azért hozott létre családokat, hogy boldogságban részesítse gyermekeit, lehetővé tegye számukra, hogy szeretetteljes légkörben helyes tantételeket tanuljanak, és felkészítse őket az örök életre.”⁷

Az apák szeretettel elnökölnek családjuk felett

A szülők felelnek elsődlegesen gyermekeik jólétéért.⁸ Az egyház nem helyettesítheti e szülői felelősséget. Az utolsó napi szent családot – ideális esetben – egy érdemes férfi irányítja, akik viseli a papságot. E pátriárkai felhatalmazást minden adományozási korszakban tisztelte Isten népe. Isteni eredetű, és ez az egység – ha a megfelelő felhatalmazás pecsételi meg – az örökkévalóságon át tart. Ő, aki mindannyiunk Atyja, és ennek a felhatalmazásnak a forrása, azt kívánja, hogy az otthon irányítása szeretetben és igazlelkűségben történjen.⁹

Édesapák! Segíthettek mosogatni, valamint ellátni és tisztába tenni a síró babát. És talán egyes vasárnapokon ti készíthetnétek el a gyerekeket istentiszteletra, feleségetek pedig kint ülhetne a kocsiban és dudálhatna.

„Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért”¹⁰. Ilyen szeretettel, fivérek, jobb férjek és apák, kedvesebb és áhítatosabb vezetők leszünk. Boldogság leginkább akkor érhető el az otthonban, amikor a szokások Jézus Krisztus tanításaira épülnek.¹¹ A mi felelősségünk biztosítani, hogy a családi ima, a szentírás-tanulmányozás és a családi est ne maradjon el. A mi feladatunk felkészíteni gyermekeinket a szabadulás és felmagasztosulás szertartásaira, valamint a tizedfizetőknél ígért áldások elnyerésére. A mi kiváltságunk, hogy gyógyító, vigasztaló és útmutató papsági áldásokat adjunk.

Nekünk, akik a szent papságot viseljük, szent kötelességünk tisztelni a nővéreinket.

Az otthon a szeretet nagy laboratóriuma. Az önzés és a kapzsiság nyers vegyszere összeolvad az együttműködés tégelyében, hogy létrehozza az egymás iránti jószándékú törődést és szeretetet.¹²

Mutassátok ki szereteteteket feleségetek, édesanyátok és nővéreitek iránt!

Tiszteljétek a különleges nőtestvéreket az életekben, fivérek! Mutassátok ki szereteteteket feleségetek, édesanyátok és nőtestvéreitek iránt! Dicsérjétek meg őket, amiért türelmesek veletek szemben akkor is, amikor nem a legjobb oldalakat mutatjátok. Adjatok hálát az Úrnak ezekért a nőtestvérekért, akik – csakúgy, mint Mennyei Atyánk – nemcsak azért szeretnek minket, akik vagyunk, hanem azért is, akikké válhatunk. Alázatosan adok hálát Istennek édesanyámért, nővéreimért, leányaimért,

leányunokáimért, és rendkívüli kedvesemért, társamért és barátomért – a feleségemért!

Isten áldjon meg bennünket, hogy tiszteljük az összes erényes nőt, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd T&S 23:3.
2. Sok szentírás tanít szüleink tiszteletére. Lásd 2 Mózes 20:12; 5 Mózes 5:16; Máté 15:4; 19:19; Márk 7:10; 10:19; Lukács 18:20; Efézusbeliek 6:2; 1 Nefi 17:55; Móziás 13:20; JSF, Máté 19:19; JSF, Márk 7:12.
3. James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–75), 6:178. 1935-ben az Első Elnökség kijelentette: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza igazi lelki-sége biztosítja a nőknek a legmértősebb helyet a halandó életben” (*Messages of the First Presidency*, 6:5).
4. Lásd Arthur M. Richardson, *The Life and Ministry of John Morgan* (1965), 267–68.
5. T&S 131:1–3.
6. Lásd „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.).
7. *Family Guidebook* (pamphlet, 1992), iv.
8. Lásd T&S 68:25–28.
9. Lásd T&S 121:41–45.
10. Efézusbeliek 5:25.
11. Lásd *Ensign*, Nov. 1995, 102.
12. Lásd Móziás 4:14–15; T&S 68:25–31.

AZ ATYÁK KEZE

*Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1999,
15–19; vagy lásd Liahóna,
1999. júl. 16–19.*

Isten, az Atya iránti hála

Ezen a húsvéti hétvégén nemcsak a feltámadott Úr Jézus Krisztusért szeretnék köszönetet mondani,

hanem az Ő igaz Atyjáért is, a mi lelki Atyánkért és Istenünkért, aki elfogadva az Ő elsőszülött, tökéletes Fiának áldozatát, az összes gyermekét megáldotta az engesztelés és megváltás azon óráiban. Soha nincs nagyobb jelentősége a János könyvében található ama kijelentésnek, amely dicséri az Atyát és a Fiút is, mint húsvétkor: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő elsőszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”¹

Én is apa vagyok, bizonyára nem a legjobb, de fel sem foghatom, mekkora teher lehetett ez Istennek a mennyben látni szeretett Fiának mély szenvedését és ilyen módon történő keresztre feszítését. Valószínűleg minden ösztöne és érzése arra készítette, hogy megálljt parancsoljon, vagy hogy segítségül küldje angyalait – de nem lépett közbe. Végigszenvedte, amit látott, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy megváltásként más fizesse meg Ádámától és Évától kezdve a világ végéig születendő többi gyermeke bűneit. Mindörökké hálás vagyok a tökéletes Atyáért és az Ő tökéletes Fiáért, akik közül egyik sem rettent vissza a keserű pohártól, nem hagyott el minket, tökéletlen embereket, akik hibázunk, elbukunk, és túl gyakran célt tévesztünk.

Jézus kapcsolata Atyjával

Elgondolkodva az engesztelés szépségén azon az első húsvét időszakon, ráeszmélünk, hogy a Krisztus és Atyja közti kapcsolat egyike a legkedvesebb és legmeghatóbb témáknak, melyek végigkísérték a Szabadító szolgálatát. Jézus egész létének célja és öröme akörül forgott, hogy elnyerje Atyja tetszését, és teljesítse akaratát. Krisztus láthatóan mindig Rá gondolt, állandóan Őhöz imádkozott. Velünk ellentétben, Neki nem volt szüksége tragédiára, lesújtó eseményekre ahhoz, hogy reményeit az ég felé irányítsa. Ösztönösen emelte fel az égre vágyódó tekintetét.

Egész földi szolgálata során Krisztus egy pillanattig sem volt hiú vagy öntelt. Amikor egy fiatalember „jónak” nevezte, Ő kitért a bók elől, mondván, hogy csak egyvalaki méltó erre a dicséretre: az Ő Atyja.

Szolgálatának korai napjaiban alázatosan azt mondta: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; ...nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.”²

Tanításait követően, amelyek erejüknél és hatalmuknál fogva megdöbbentették hallgatóságát, ezt mondta: „Az én tudományom nem az enyém,

hanem azé, a ki küldött engem... Én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött.”³ Később elismételte: „Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.”⁴

Azoknak, akik az Atyát akarták látni, hogy egyenesen Istentől hallják, hogy Jézus az, akinek mondja magát, Ő ezt válaszolta: „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; ...a ki engem látott, látta az Atyát.”⁵ Amikor Jézus szerette volna megőrizni az egységet tanítványai között, úgy imádkozott, hogy Istennel való saját kapcsolatát helyezte eléjük példaként: „Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi [egyek vagyunk]!”⁶

Még a keresztre feszítés felé közeledve is visszatarotta apostolait, akik közbe akartak avatkozni, ezt mondván nekik: „Nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem?”⁷ Amikor az az elmondhatatlan megpróbáltatás véget ért, kimondta azokat a szavakat, amelyek halandó szolgálatának legbékésebb és leginkább kiérdemelt szavai voltak. Haláltusájának végén ezt suttogta: „Elvégeztetett! [...] Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.”⁸ Munkája elvégeztetett. Végre hazatérhetett.

Bevallom, sokszor elgondolkodtam azon a pillanaton, és az azután hamarosan bekövetkező feltámadáson. Eltöprengtem, vajon milyen lehetett az az újraegyesülés: az Atyáé, ki annyira szerette Fiát, és a Fiúé, ki Atyja minden szavát s tettét nagyra becsülte és tisztelte. Vajon milyen lehetett két ennyire egységet alkotó személy találkozása? Milyen lehet ez az isteni társaság most? Mi csak elképzelni és csodálni tudjuk. És húsvét hétvégéjén mélyebb vágyat érezhetünk arra, hogy annak a kapcsolatnak legalább egy töredékére érdemesen éljünk.

Erősítsétek meg a gyermekeitekkel való kapcsolatot!

Apa lévén elgondolkodom azon, hogy én és az összes többi apa tudna-e többet tenni azért, hogy fiainkkal és leányainkkal gyengédebb és erősebb kapcsolatot építsünk ki itt a földön. Édesapák! Túl merész lenne azt remélnünk, hogy gyermekeink talán egy kis részét érezhetnék irántunk annak, amit az Isteni Fiú érzett Atyja iránt? Elnyerhetnének-e többet abból a szeretetből azáltal, hogy megpróbálunk mindinkább úgy bánni velük, mint ahogy Isten

bánni az Ő gyermekével? Mindenesetre azt tudjuk, hogy egy fiatalember kialakuló elképzelése Istenről olyan jellemzők köré összpontosul, mint amilyenek a gyermek földi szüleinél megfigyelhetők.⁹

Az apák hiánya kárt okoz a gyermekekben

Ebből és sok más okból kifolyólag úgy érzem, az elmúlt hónapokban általam olvasott egyetlen könyv sem töltött el akkora aggodalommal, mint a *Fatherless America* [Apátlan Amerika] című mű. Ebben a tanulmányban a szerző szerint az „apa nélküliség” a „jelen nemzedékben a legnagyobb kárt okozó demográfiai trend”, és a gyermekek által elszenvedett lelki sérülések legfőbb kiváltója. Meg van győződve arról, hogy legsürgetőbb társadalmi problémáink elsődlegesen ebből erednek, kezdve a szegénységtől a bűnözésen, a kamaszkori terhességen, a gyermekek ellen elkövetett bűntényeken át az otthoni erőszakig. Korunk legfontosabb társadalmi kérdései közt szerepel az, hogy az apák kilépnek gyermekeik életéből.¹⁰

Az apák fizikai távollétén túl, sokkal nagyobb jelentőséggel bír, ha lelkileg vagy érzelmileg van távol az apa. Ezek az apai mulasztások feltehetően sokkal rombolóbb hatásúak, mint a fizikai távollét. Miért nem okozott meglepetést, hogy amikor több mint 2000, mindenféle korú és háttérű gyermeket megkérdeztek, hogy mit értékelnek leginkább az apjukkal való kapcsolatukban, egyöntetűen azt a választ adták, hogy „ha velem tölti az idejét”¹¹?

Egy ifjú Babérkoszorú csoportos lány, akivel nemrég egy konferenciai megbízás kapcsán találkoztam, írt nekem látogatásunk után, és ezt mondta: „Bárcsak tudná az apukám, mennyire szükségem van rá lelkileg és érzelmileg! Vágyom minden kedves megjegyzésére, minden szeretetteljes megnyilvánulására. Szerintem nem tudja, hogy milyen sokat jelentene nekem, ha valóban érdekelné, mi történik az életemben; ha felajánlaná, hogy megáld, vagy ha egyáltalán együtt töltenék egy kis időt. Tudom, attól félek, hogy nem cselekedne helyesen, vagy nem jól fejezné ki magát. De ha legalább megpróbálná, már az többet jelentene, mint azt valaha is gondolná. Nem akarok hálátlannak tűnni, mert tudom, hogy szeret engem. Egyszer küldött egy üzenetet, és így írta alá: „Szeretettel, Apa.” Kincsként őrzöm azt a papírt. A legértékesebb dolgaim közt tartom.”¹²

A legtöbb apa csodálatos

Ahhoz a fiatal nőhöz hasonlóan én sem szeretném, ha ez a beszédem hálátlannak tűnne, és nem is arra szántam, hogy az apák úgy érezzék, nem felelnek meg. A legtöbb apa csodálatos. Az apukák többsége nagyszerű. Nem tudom, ki írta ezt a rövid, képeskönyvbe illő verset, melyre fiatalaságból emlékszem, de valahogy így szól:

*Ő csak egy apa, ki a nap végén
Fáradtan, kimerülten ballag hazafelé.
Keményen dolgozik, küzd nap mint nap,
Szembenéz mindennel, mi útjába akad. [...]
Szíve hálás, hogy örvend a család,
Mikor jönni látják, s meghallják hangját. [...]
Csak egy apa, de bármi legyen is az ár,
Minden erejével egyengeti gyermekei útját.
Megy eltökélt és rendíthetetlen bátorsággal,
És elvégzi, mit érte is megtett az apja.
Róla ezért tollammal e szavakat írom:
Ő csak egy apa, de a legjobb a világon.¹³*

Kövessétek Isten példáját az apai mivoltban

És, fivérek, még amikor nem is vagyunk „a legjobbak a világon”, még korlátaink és ügyetlenségünk közepette is tovább tudunk haladni a helyes irányba az Isteni Atyánk által adott és az Isteni Fiú által bemutatott biztató tanítások segítségével. Mennyei Atyánk útmutatásával jelentősebb szülői örökséget hagyhatunk hátra, mint azt feltételeznénk.

Egy ifjú apa ezt írta: „Gyakran, amikor elnézem, ahogy a fiam engem figyel, visszatérek a saját apámmal töltött pillanatokhoz. Emlékszem, mennyire szerettem volna pont olyan lenni, mint ő. Volt egy műanyag borotvám és saját borotvahabom, és minden reggel, amikor borotválkoztam, én is így tettem. Emlékszem, hogyan követtem lépéseit előre-hátra a fűvön, amikor nyáron a pázsitot nyírta.

Most szeretném, ha a fiam az én nyomdokaimba lépne, és ugyanakkor megrémít, hogy valószínűleg ezt fogja tenni. Amint karjaiban tartom ezt a csöpp fiút, »mennyei honvágyat« érzek, egy olyan vágyat, hogy úgy szeressek, ahogy Isten szeretett, úgy vigasztaljak, ahogyan Ő vigasztalt, és úgy oltalmazzam, ahogyan Ő tenné. Az összes fiatalkori aggályomat mindig ezzel zártam le: »Apa vajon mit tette?« Most nekem kell egy gyermeket

felnevelnem, és számítok Mennyei Atyámra, hogy megmondja, mit tegyek.”¹⁴

Egy apa szeretetének hatása

Egy főiskolai barátom nemrégiben ezt írta nekem: „Zavaros gyerekkoromban sok minden volt bizonytalan, de egy valamiben biztos voltam: hogy édesapám szeret engem. Ennek bizonyossága volt ifjú életem horgonya. Megismertem és megszerettem az Urat, mert az apám is szerette Őt. Soha senkit nem neveztem bolondnak, nem vettem az Úr nevét hiába a számra, mert ő elmondta nekem, hogy a Biblia tiltja ezt. Mindig fizettem a tizedemet, mert azt tanította nekem, hogy kiváltság élni ezzel. Mindig próbáltam felelősséget vállalni a hibáimért, mert az apám is ezt tette. Bár egy időre eltávolodott az egyháztól, élete végén missziót szolgált, és hithűen dolgozott a templomban. Végrendeletében az egyházra hagyta az összes pénzt, mely [családja] ellátása után fennmaradt. Teljes szívvel szerette az egyházat. És őmiatta ezt teszem én is.”¹⁵

Bizonyára ez lehet Lord Byron rímes verssorainak is a lelki alkalmazása: „Mégis az én vonalaimban kutatják / Atyám arcának néhány vonását.”¹⁶

Szentírásbeli példák az apák hatásáról

Az ifjú Nefi életének egyik kritikus pillanatában eldölt prófétai jövője, amikor így szólt: „Én mindazokat a szavakat elhittem, amit atyám mondott.”¹⁷ Énós próféta életének fordulópontján kijelentette, hogy „a szavak, melyeket gyakran hallottam, midőn apám... szólt”¹⁸ voltak azok, melyek a Mormon könyvében lejegyzett kinyilatkoztatások közül az egyik legnagyobb mértékben inspirálták. A bűnbánó ifjabb Alma, amikor szembeült bűnének gyötrő emlékével, arra is emlékezett, hogy hallotta atyját prófétálni Jézus Krisztusnak, Isten Fiának az eljövételéről, aki engesztelést hoz a világ bűneiért.¹⁹ Az a villanásnyi

visszaemlékezés az apa által tett személyes bizonyágtételre – amikor az apa úgy érezhette, hogy tanítása nem eresztett gyökeret – nemcsak megmentette fia lelki életét, hanem mindörökre megváltoztatta a Mormon könyve-beli népek történetét.

Isten ezt mondta Ábrahámról, a nagy pátriárkáról: „Tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak, és az ő házanépének ő utánna, hogy megőrizzék az Úrnak útát.”²⁰

Mennyei Atyánk segítségével jelentősebb szülői örökséget hagyhatunk hátra, mint feltételeznénk.

Ezen a húsvéti hétvégén biznyságomat teszem, hogy nagy dolgok lesznek megkövetelve az atyák kezétől²¹, amint azt az Úr kijelentette Joseph Smith prófétának. Azon dolgok közül bizonyára a legnagyobb az lesz, hogy tegyenek meg mindent a rájuk bízott gyermekek boldogságáért és lelki biztonságáért.

Az egész emberi történelemnek abban a legkeservebb pillanatában, amikor minden pórusból vérezve elhagyta ajkát a fájdalmas kiáltás, Krisztus Őt hívta, akihez mindig is fordult: az Ő Atyját. „Abba” – kiáltotta. „Apám”, vagy ahogy egy kisgyermek mondaná, „Apa”²².

Ez egy annyira személyes pillanat volt, hogy majdnem szentségtörésnek számít ennek idézése. A Fiú el nem múló fájdalomtól szenvedve, és Atyja – mely erejének egyetlen, igaz forrása volt – mindketten eltűrték a szenvedést, egész éjjel kitartottak – együtt.

Apák! Újuljunk meg szülői mivoltunkban ezen a húsvéti hétvégén erőt merítve az Atya és a Fiú példájából, amint magunkhoz öleljük gyermekeinket, és mellettük állunk mindörökké, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. János 3:16.
2. János 5:30.
3. János 7:16, 28.
4. János 12:49.

5. János 14:7, 9.
6. János 17:11.
7. János 18:11.
8. János 19:30; Lukács 23:46.
9. Lásd „Parent-Child Relationships and Children’s Images of God”, *Journal for the Scientific Study of Religion*, Mar. 1997, 25–43.
10. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), 1.
11. Lásd „Becoming a Better Father”, *Ensign*, Jan. 1983, 27.
12. Magánlevelezés.
13. Edgar A. Guest, „Only a Dad” in *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), 90–91.
14. Magánlevelezés.
15. Magánlevél Robert A. Rees-től.
16. *Parisina*, 13. strófa, 285–86. sor.
17. 1 Nefi 2:16.
18. Énós 1:3.
19. Lásd Alma 36:17.
20. 1 Mózes 18:19; kiemelés hozzáadva.
21. Lásd Tan és a szövetségek 29:48.
22. Lásd Márk 14:36.

FIZIKAI FELKÉSZÜLTSG

Az önellátás tantétele áll annak hátterében, hogy az egyház hangsúlyozza a személyes és a családi felkészültséget.

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Tetszik, ahogyan a Segítőegylet a személyes és családi felkészültséget »előrelátó életmódként« tanítja. Ez forrásaink bölcs felhasználását, alapos pénzügyi tervezést, teljes körű személyes egészséget, valamint a továbbtanulásra és a későbbi életre való felkészülést, az otthoni termelésre és raktározásra szentelt elegendő figyelmet, valamint az érzelmi stabilitás kifejlesztését jelenti (in Conference Report, Oct. 1977, 125; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 78).

L. Tom Perry elder

Naponta vagyunk szemtanúi az erősen ingadozó inflációnak; háborúknak; személyes konfliktusoknak; nemzeti katasztrófáknak; változó időjárási viszonyoknak; az erkölcstelenség, bűnözés és erőszak számtalan megnyilvánulásának; a családra és az egyénre nehezedő nyomásnak és támadásoknak; valamint olyan technikai vívmányok megjelenésének, melyek elavulttá tesznek egyes hivatásokat. Világosan látszik a felkészültség szükségessége. A felkészültség nagyszerű áldása megszabadít bennünket a félelemtől, ahogyan azt megígérte számunkra az Úr a Tan és a szövetségeiben: „Ha fel vagytok készülve, akkor nem fogtok félni” (T&S 38:30).

Legalább annyira fontos felkészülnünk a fizikai szükségleteinkre, mint amennyire fontos felkészíteni magunkat lelkileg. Mindannyian fel kell tegyünk magunknak a kérdést: Hogyan készüljek fel arra, hogy gondoskodni tudjak a saját és a családom szükségleteiről?

Már évek óta arra intenek bennünket, hogy legalább négy követelménynek tegyünk eleget a jövőre való felkészülésben.

Először, szerezzünk megfelelő képzettséget. [...]

Másodszor, szigorúan bevételeink keretein belül éljünk, és tegyünk félre valamennyit a nehéz időkre. [...]

Harmadszor, kerüljük el a rendkívül nagy adósságot. [...]

Negyedszer, szerezzünk be és raktározzunk el élelmet és olyan készleteket, amelyek segítik az életben maradáást” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1995, 46–47; vagy *Ensign*, Nov. 1995, 35–36).

Egészség

Spencer W. Kimball elnök

„Azt tanítjuk népünknek, hogy éljenek az egészség törvényei szerint. Fontos szerepet játszanak majd egy hosszabb és egészségesebb élet elnyerésében” (in Conference Report, Apr. 1975, 6; vagy *Ensign*, May 1975, 6).

„Az önellátás tantétele szorosán követi az egyház személyes és családi felkészültségre való intésének hangsúlyos tanát. [...] Reméljük, hogy figyeltek a megfelelő diétára és egészséggel kapcsolatos szokásokra, hogy fizikailag fitteket legyetek, és képesek legyetek megbirkózni az élet számos kihívásával” (in Conference Report, Apr. 1978, 120–21; vagy *Ensign*, May 1978, 79–80).

„Nem viszünk be káros anyagokat a testünkbe. Azáltal, hogy minden dologban bölcsnek és megfontoltak vagyunk, jó egészségre és fizikai jólétre törekszünk” (in Conference Report, Oct. 1978, 7; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 6).

Foglalkozás és pénzügyek

Gordon B. Hinckley elnök

„Arra buzdítalak titeket, fivérek, hogy vizsgáljátok meg anyagi helyzeteteket. Buzdítalak benneteket, hogy legyetek mértékletesek kiadásaitokban; fegyelmezzétek magatokat vásárlásaitok során, hogy elkerüljétek az adósságot, amennyire csak lehetséges. Fizessétek vissza adósságotokat, amilyen gyorsan csak tudjátok, és szabadítsátok ki magatokat a rabságból.

Ez része a világi evangéliumnak, melyben hiszünk. Az Úr áldjon meg benneteket, szeretett fivérem,

hogy rendbe tudjátok tenni otthonotokat! Ha kifizették adósságotokat, ha van tartalékokotok, még akkor is, ha kevés, akkor szélviharok süvölhetnek fejetek körül, menedéket találtok feleségeteknek és gyermekeiteknek, és békét szívetekben” (in Conference Report, Oct. 1998, 69–72; vagy *Ensign*, Nov. 1998, 52–54).

Howard W. Hunter elder

„Hadd utaljunk kifejezetten a hivatásszerű munkára és foglalkozásra. A választott hivatásunk legyen tiszteletreméltó és kihívásokban gazdag. Ideális esetben olyan munkát kell keresnünk, amely a legmegfelelőbb számunkra érdeklődésünket, rátermettségünket és képzettségünket illetően. Az ember munkája jelentsen többet, mint pusztán a megfelelő bevétel biztosítását; adja meg neki az önbecsülés érzését, és legyen élvezet – valami, amire mindennap várakozással tekint. [...]

Jelentős okuk van a nőtestvéreinknek arra, hogy ők is tervezzék egy szakma kitanulását. Azt szeretnénk, hogy szerezzenek meg minden lehetséges iskolázottságot és szakmai képzést a házasság előtt. Ha megövegyülnek vagy elválnak és dolgozniuk kell, azt szeretnénk, hogy méltóságteljes és kifizetődő munkájuk legyen. Ha egy nőtestvér nem házasodik meg, megvan minden joga arra, hogy elmerüljön egy olyan hivatásban, amely lehetővé teszi számára, hogy felmagasztalja tehetségeit és ajándékait” („Prepare for Honorable Employment”, *Ensign*, Nov. 1975, 122, 124).

Boyd K. Packer elder

„Soha se becsüljétek le senkit, magatokat se, és ne gondoljátok másról, illetve magatokról, hogy kudarcot vallottatok azért, mert szerény megélhetések van. Soha ne nézzétek le azokat, akik alacsonyabb kereseti lehetőségű szakmában dolgoznak. Nagyszerű méltóság és érték van minden becsületes foglalkozásban. Ne használjátok az *alantas* szót semmilyen munkára, amely jobbá teszi a világot, vagy a benne élő embereket!” (in Conference Report, Apr. 1982, 121; vagy *Ensign*, May 1982, 84).

M. Russell Ballard elder

„Fivérek és nőtestvérek! Mit tehetünk azért, hogy javítsunk családunk anyagi helyzetén? Hadd javasoljak három olyan kulcsfontosságú dolgot, amely

segítséget fog nyújtani számunkra. Ez a három dolog a *hozzaállás*, a *tervezés* és az *önfegyelem*.

Az első kulcs, hogy legyen pozitív hozzáállásunk magunkkal szemben.

A hozzáállás fontos részét képezi annak az alapnak, melyre egy eredményes életet építünk. Jelen hozzáállásunk megvizsgálásakor feltehetjük magunknak a kérdést: »Azért dolgozom, hogy a legjobbat hozzam ki magamból? Méltó és elérhető célokat tűzök ki magam elé? Az élet pozitív oldalát tartom szem előtt? Felismerem azokat a lehetőségeket, melyeken keresztül több és jobb szolgálatot tudok nyújtani? Többet teszek annál, mint amit elvárnak tőlem?« [...]

Néhányan, akik átélték a nagy világválságot és az azt követő időszakot, amikor a kormány pénzügyi intézkedéseket hoztak az embereknek, kialakítottak egy hozzáállást, miszerint a világ kötelessége a megélhetésük biztosítása. E légkörben az Első Elnökség a következőket mondta 1936-ban: »Az egyháznak az a célja, hogy segítsen az embereknek saját maguk megsegítésében. A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként!« (in *Conference Report*, Oct. 1936. p. 3). [...]

Vissza kell ültetni az életünkbe a munka iránti szeretetet. Minden családnak legyen egy terve a munkára, mely megérinti minden családtag életét, hogy ezen örökkévaló tantétel bevésődjön az életükbe. [...]

Fivérek és nőtestvérek! Beszéljünk a második kulcsról, a *tervezésről*, amely azt jelenti, hogy előre kigondoljuk, miként kívánjuk elérni az életünkben kitűzött célokat. Mindannyiunknak van egy terve arra vonatkozóan, hogy miként növeljük értékünket a munkahelyünkön? Szakítottunk időt arra, hogy konkrét célokat írjunk le, és készítettünk egy tervet arra nézve, hogy hatékonyabbak és eredményesebbek legyünk? [...]

A harmadik kulcs az, hogy gyakoroljunk *önfegyelmet* mind a munkánkban, mind pedig azon törekvésünkben, hogy megpróbáljuk csökkenteni az otthoni kiadásainkat. Az utóbbit illetően az egyházi vezetők mutassanak példát azáltal, hogy a cövek és egyházközségi anyagi igényeket a minimumon tartják. Az egyháztagok:

1. Kerüljék el azon kölcsönök felvételét, melyek túlzottan magas fizetési kötelezettségekkel járnak. Talán konszolidálhatjuk adósságainkat egy banktól

vagy hitelszövetkezettől felvett kölcsönrel, melyet ésszerű kamattal és elfogadható időtartamon belül törleszthetünk vissza. Lehet, hogy mellőznünk kell a hitelkártyánk használatát.

2. Gyakoroljanak önfegyelmet azáltal, hogy azt mondják, »ezt nem engedhetjük meg magunknak«, és nem vesznek magukra további hiteltartozási kötelezettséget.

Egyszer valaki fültanúja volt egy vitatkozásnak. Egy házastárs így szólt a másikhoz, miközben megfeddte őt a mértéktelen költségeiért: »Hányszor mondjam el neked, hogy gazdaságilag nem egészséges, ha előbb költöd el a pénzt, mielőtt megkeresnéd?«

»Ó – mondta a másik –, hát nem is tudom. Így, ha nem is kapod meg a pénzt, legalább fel tudsz valamit mutatni.«

Kérlek benneteket, legyetek türelmesek, és alaposan figyeljétek a kiadásaitokra, hogy ne váljatok hitelezőitek rabjaivá!

3. Készítsenek költségvetést, és ne térjenek el attól.
4. Csökkentsék a kiadásait azáltal, hogy különbséget tesznek az igények és a szükségletek között. Takarékoskodjanak azáltal, hogy szabályozzák a javak, a szolgálat és az energia felhasználását.
5. Gyarapítsák háztartás-vezetési képességeiket, és a családtagok végezzék el a ház körüli teendőket és autójavításokat, amikor az megvalósítható.
6. Legyenek bölcsök a befektetéseknél. Kerüljék a kockázatos üzleti vállalkozásokat és a gyors meggazdagodásra törekvő terveket.

Fivérek és nőtestvérek! Mindannyiunknak lehetősége van arra, hogy fejlődjön és növelje a keresőképességét. Sokkal jobban járunk, ha fejlődünk és értékesebbé válunk a teljes idejű munkánkban, mintha megpróbálunk egyszerre két munkát végezni, vagy ha az édesanyák is elmennek otthonról dolgozni.

Ha megtanulunk több sikert várni az élettől, mint kudarcot, akkor hamarosan kialakítjuk magunkban a sikeres hozzáállást.

»Semmi sem arat nagyobb sikert, mint maga a siker.«

Ne feledjétek: a pozitív hozzáállás, egy jól kigondolt terv és az állandó önfegyelem segíthet javítani

a körülményeinken. E kulcsok mindennapi munkánkban történő alkalmazása segíteni fog nagyobb jövedelemre szert tennünk, az otthonunkban történő alkalmazásuk pedig segíteni fog a kiadásaink csökkentésében. Amikor e tantételek mellett betartjuk Isten parancsolatait is, megtanulhatjuk, miként igazgassuk jobban az időnket és a forrásainkat, valamint miként teremtsünk anyagi biztonságot” (in Conference Report, Apr. 1981, 115–18; vagy *Ensign*, May 1981, 85–87).

Joseph B. Wirthlin elder

„Az önellátás alapja a kemény munka. A szülőknek meg kell tanítaniuk gyermekeiknek, hogy a munka a teljesítmény és a siker előfeltétele minden valamirevaló törekvésben. A nagykorú gyermekek biztosítsanak jövedelmező állást maguknak, és kezdjenek egyre kevésbé függni a szüleiktől. Egyikünknek sem szabad elvárnia másoktól azt, hogy ellássanak bennünket azokkal a dolgokkal, melyeket mi is meg tudunk teremteni önmagunk számára” (in Conference Report, Oct. 1991, 20; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 16).

Otthoni raktározás és termelés

Spencer W. Kimball elnök

„Felismervén, hogy a család az egyház és általában véve a társadalom alapvető egysége, felszólítjuk az utolsó napi szenteket mindenhol, hogy az alábbi területeken megújult erőfeszítéssel erősítsék meg és szépítsék az otthonukat: élelmiszer-termelés, -tartósítás, -raktározás; egyéb, nem élelmiszer-ipari cikkek megteremtése és raktározása” (in Conference Report, Apr. 1976, 170; vagy *Ensign*, May 1976, 124).

Ezra Taft Benson elnök

„Komolyan kérdezlek benneteket, gondoskodtatok családokat számára egyéves étel-, ruha, és – ahol lehet – tüzelőanyag-készletről? Az étel megtermeléséről és tárolásáról szóló kinyilatkoztatás legalább olyan fontos lehet ma fizikai jólétünk szempontjából, mint amilyen a bárkába való beszállás volt a Noé napjaiban élő nép esetében” (in Conference Report, Oct. 1987, 61; vagy *Ensign*, Nov. 1987, 49; *To the Fathers in Israel*, 4).

FÜGGETLENSÉG

*Minden egyénnek meg kellene
becsülnie függetlenségét, és minden
erejével azon kellene fáradoznia,
hogy önellátásával megőrizze azt.*

– Marion G. Romney elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Jól teszik a házaspárok, ha azonnal keresnek saját otthonot, elkülönülten és távol bármelyik fél rokonságától. Lehetséges, hogy az otthon nagyon szerény és egyszerű, mégis független lakhely. Házaseletemeknek függetlennek kell lennie a szülőktől. Jobban szeretitek őket, mint valaha; becsben tartjátok tanácsukat; nagyra értékelitek a velük való kapcsolatot; de ti a saját életeteket élitek, saját döntéseitek, imádságos megfontolásaitok irányítanak benneteket, miután megkaptátok a tanácsot azoktól, akiknek ezt adniuk kell” („Oneness in Marriage”, *Ensign*, Mar. 1977, 5).

Marion G. Romney elnök

„Ez a szentírás [T&Sz 29:34–35] azt mondja nekünk, hogy nem létezik olyan, hogy múlandó parancsolat. Azt is mondja nekünk, hogy az ember legyen „önrendelkező”. Az ember nem tud önmaga rendelkezni, ha nem önellátó. Ebből láthatjuk, hogy a függetlenség és az önellátás lelki fejlődésünk nélkülözhetetlen kulcsai. Akármikor olyan helyzetbe kerülünk, amely veszélyezteti önállóságunkat, rájövünk, hogy szabadságunk is veszélyben van. Amennyiben növeljük függőségünket, azonnali csökkenést tapasztalunk szabadságunkban, hogy cselekedjünk” (in *Conference Report*, Oct. 1982, 134; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 93).

Ezra Taft Benson elder

„Egy másik kiváló erény, amely építi a férfiasságot és a függetlenséget, a mértékletesség vagy takarékoság. A »Ne pazarolj, hogy ne szűkölködj!« mondas régóta harsonaszóként figyelmeztet bennünket. Ám az utóbbi években ez a szállóige háttérbe szorult az

ügynevezett »fedezet nélküli költekezés« mögé. Sokan azt tanítják, hogy a jóléthez a költekezés útján juthatunk el. Mit gondoltok erről az elméletéről? Megálltatok egy pillanatra, hogy végiggondoljátok, milyen hatással lesz ez az egyén függetlenségére, önállóságára és jellemére? És mi van a lehetséges hatásával, melyet ennek a nemzetnek a létezésére gyakorol, amely menedék a szabadságkedvelő férfiak és nők számára?” (...*So Shall Ye Reap*, 165).

Marion G. Romney elder

„Először is, minden egyénnek meg kellene becsülnie függetlenségét, és minden erejével azon kellene fáradoznia, hogy önellátásával megőrizze azt. Ezt elrendelte számunkra az Úr, amikor első szüleinket az Éden kertjéből azzal a szigorú parancsolattal küldte el, hogy »orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe« (1 Móz. 3:19)” (in *Conference Report*, Apr. 1943, 27).

Boyd K. Packer elder

„Az önállóság, illetve egyéni függetlenség tantétele alapvető a boldog élethez. Túl sok helyen, túl sokféle módon térünk el ettől.

A mondanivalóm lényege: Ugyanennek a tantételnek, az önellátásnak, van lelki és érzelmi vonatkozása is. [...]

Nem szabad felállítanunk egy tanácsadói hálózatot anélkül, hogy egyidejűleg ki ne hangsúlyoznánk az érzelmi önállóság és az egyéni függetlenség tantételét.

Ha elveszítjük érzelmi és lelki függetlenségünket, önállóságunkat, akkor ugyanúgy, vagy talán még jobban meggyengülhetünk, mint anyagilag.

Ha nem vagyunk elővigyázatosak, elveszíthetjük a személyes kinyilatkoztatás erejét. [...]

A lelki függetlenség és önállóság az egyház egyik fenntartó ereje. Ha ezt megvonjuk az egyháztagoktól, hogyan kaphatnának kinyilatkoztatást maguknak? Honnan fogják tudni, hogy Istennek van egy prófétaja? Hogyan kaphatnak válaszokat az imáikra? Honnan tudhatnak meg önmaguktól valamit *bizonyossággal?*” (in *Conference Report*, Apr. 1978, 136–137; vagy *Ensign*, May 1978, 91–92).

Bruce R. McConkie elder

„Az imádat abszolút szabadságához szükséges a fizikai és gazdasági függetlenség... Bárki, aki egy

másik személy vagy intézmény támogatására szorul, kisebb vagy nagyobb mértékben ki van téve az őt támogató hatalom akaratának és irányításának” (Mormon Doctrine, 378).

James E. Faust elder

„Az Úr azt mondta, hogy fontos az egyház számára, hogy »függetlenül állhasson a celesztialis világ alatti minden más teremtmény felett« (T&Sz 78:14). Az egyház tagjainak is azt tanácsolják, hogy legyenek függetlenek. A függetlenség nagyon sok dolgot jelent. Azt jelenti: mentesnek lenni a függést okozó szerektől, a kötöttséget okozó szokásoktól és a romboló betegségektől. Azt is jelenti, hogy nem tartozunk, és nem kell fizetnünk hitellel járó kamatokat és kezelési költségeket, mely érvényes az egész világra” (in Conference Report, Apr. 1986, 24–25; vagy *Ensign* May 1986, 21).

Neal A. Maxwell elder

„Az önzőség egyik legújabb, szilárd erődítménye az a természetes érzés, hogy »birtokoljuk« önmagunkat. Persze, hogy szabadon választhatunk, és személyes felelősséggel tartozunk! Igen, van egyéniségünk. Azonban azok, akik azt választották, hogy Krisztushoz jönnek, hamarosan rájönnek, hogy nem »birtokolják« önmagukat. Ehelyett Hozzá tartoznak. Tehetségeinket, a rendelkezésre álló időnket, és önmagunkat teljes mértékben oda kell szentelnünk. Így hát, éles különbség van az önmagunk makacs »birtoklása« és az engedelmesen Istenhez való tartozás között. A régi énünkhöz való ragaszkodás nem a függetlenség, hanem a gyengeség jele!” (in Conference Report, Oct. 1990, 18; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 16).

HÁZASSÁG AZ ÉVEK SORÁN

*A házasságunkat szüntelen
barátkozással, bizalommal és
feddhetetlenséggel építjük, vala-
mint azáltal, hogy szolgáljuk
és támogatjuk egymást.*

– James E. Faust elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Brigham Young elnök

Azok, akik elnyerik az első, vagyis a celesztialis feltámadás áldásait, makulátlanul tiszták és szentek lesznek, a testük pedig tökéletes. Minden férfi és nő, aki eléri ezt a leírhatatlan eredményt, olyan gyönyörű lesz, mint az Isten trónját körülvevő angyalok. Ha ebben az életben hithűségetek által megszerzitek a jogot, hogy a feltámadás hajnalán előjőjetekek, nem kell attól félnetek, hogy a feleség elégedetlen lesz a férjével, vagy a férj a feleséggel; mert az első feltámadás részesei mentesek lesznek a bűntől, valamint a bűn következményeitől és annak hatalmától” („Future State of Existence,” *Contributor*, May 1890, 241).

A HÁZASSÁG GAZDAGÍTÁSA

*James E. Faust elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1977,
12–14; vagy Ensign, Nov. 1977,
9–11*

Néhány évvel ezelőtt, egy olyan asszonnyal tanácskoztam, aki – véleményem szerint jogosan – el szeretett volna válni a férjétől. A válás kimondását követően sok évig nem láttam őt újra. Nagyon meglepett, amikor az utcán véletlenül összefutottunk. Az éveken

át tartó magány és csüggedés szemmel látható nyomokat hagyott az egykor gyönyörű arcán.

Miután váltottunk néhány udvarias szót, hamar elárulta, hogy az élete nem valami bőséges és eredményes, és belefáradt már abba, hogy egyedül kell szembenéznie a kihívásokkal. Megdöbbenő volt, amit a beszélgetés végén mondott, melyet az engedélyével most megosztok veletek. Ezt mondta: „Akármilyen rossz is volt, ha újra kellene döntenem, és tudnám azt, amit most tudok, akkor nem a válást választanám. Ez rosszabb.”

Válás

A statisztikák szerint nehéz elkerülni a válást, mert az Egyesült Államokban minden száz házasságra mintegy ötven válás jut. (*World Almanac*, 1976.) Hacsak nem csökken a jelenleg egyre növekvő válások aránya, az 1980-as évek elejére minden száz házasságból hetven válással végződik majd.

A válás csak a legritkább esetekben mondható jogosnak, hiszen gyakran darabokra tépi az emberek életét, és megnyirbálja a családok boldogságát. A válás során a felek sokszor többet veszítenek, mint amennyit nyernek.

Azt a nyomasztó élményt, melyen valaki keresztülmegy egy válás során, úgy tűnik, kevesen értik meg, és helytelenül ítélik meg; és kétségtelenül sokkal több együttérzést és megértést kell mutatni azok iránt, akik megtapasztalták e hatalmas tragédiát, és akiknek az életét már nem lehet megmásítani. Mindazok, akik elváltak, még mindig sok beteljesedést és boldogságot remélhetnek és várhatnak el az élettől, ha megfelelnek önmagukról, és szolgálatot nyújtanak másoknak.

Nehéz kérdések

Miért olyan törekeny és mulandó sokak számára a házasságon belüli boldogság, míg mások számára az oly bőségesen adatik meg? Miért van az, hogy a szívfájdalmat és szenvedést követő út oly hosszú, és oly sok ártatlan ember jár rajta?

Milyen építőelemek hiányoznak oly sok házasságból, melyek mind boldogsággal és oly sok nagy reménnyel kezdődnek?

Régóta tűnődöm e nehéz kérdéseken. Miután majd egy életen át emberi kapcsolatokkal foglalkoztam, megismertem valamelyest a boldogtalan házasságok, a válások és az összetört családok problémáit. Nagyszerű boldogságról is tudok beszélni azonban,

hiszen az én szeretett Ruthomnak köszönhetően, a házasságban megtaláltam az emberi lét legbősebbebb beteljesedését.

Válókok

Nem léteznek egyszerű és könnyű válaszok a házasságon belüli boldogság bonyolult és összetett kérdéseire. Rengeteg vélt indok létezik a válásra. Ezek között szerepel az önzés, az éretlenség, a nem megfelelő kommunikáció, a hűtlenség, valamint az elkötelezettség hiányának komoly problémája; valamint a többi nyilvánvaló és köztudott dolog.

Tapasztalatom szerint létezik még egy ok, mely nem oly nyilvánvaló, ám megelőzi az összes többi problémát, és egybeszövődik azokkal. Ez pedig a házasság folyamatos gazdagításának hiánya. Annak a plusznak a hiánya, amely becsessé, különlegessé és csodálatossá teszi, mely nélkül az keserves, nehéz vagy unalmas.

A házasság gazdagítása

Eltűnődhettek, vajon „miként lehet a házasságot folyamatosan gazdagítani”? Ádám ezt mondta Éváról: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test” (1 Mózes 2:23).

A házasságunkat szüntelen barátkezéssel, bizalommal és feddhetetlenséggel építjük, valamint azáltal, hogy szolgáljuk és támogatjuk egymást a nehézségeink közepette.

Létezik néhány egyszerű, lényeges kérdés, melyet minden embernek – akár házas, akár házasságot fontolgató – őszintén fel kellene tennie azon erőfeszítése során, hogy „egy testté” legyen a társával. Ezek a következők:

Először is: képes vagyok arra, hogy a házasságom és a társam érdekeit előbbre tartsam a saját vágyaimnál?

Másodszor: milyen mély a társam iránti elkötelezettségem, minden más érdekeltségemtől eltekintve?

Harmadszor: ő az én legjobb barátom?

Negyedszer: úgy tiszteltem a társam méltóságát, mint egy értékes, becses emberét?

Ötödször: szoktunk anyagi ügyekről vitatkozni? Úgy tűnik, hogy a pénz nem tesz egy párt boldoggá, és annak hiánya sem teszi őket feltétlenül boldogtalanná, ám a pénz gyakran az önzőség jelképe.

Hatodszor: lelkileg megszentelő kapcsolat van közöttünk?

Egyetértek Kimball elnök „*Marriage and Divorce*” [Házasság és válás] című könyve minden kiváló kijelentésével, melyben emlékeztet bennünket, hogy „nincs az a hatalom, mely összeesküvéssel képes elpusztítani egy házasságot, azt a hatalmat kivéve, amely az egyik házasságban, vagy mindkettőnkben rejlik” (*Marriage and Divorce*, Deseret Book, p. 17.).

Ima

A házassági kapcsolatokat gazdagíthatja a jobb kommunikáció. Ennek egyik módja a közös ima. Ez megoldja a párok közötti nézeteltérések többségét – ha vannak –, mielőtt aludni térnének. Nem szeretném túlhangsúlyozni a nézeteltéréseket, de azok valóságosak, és érdekessé teszik a dolgokat. A különbözőségeink olyanok, mint egy csipet só, mellyel a házasság édesebbnek tűnhet. Számptalan módon kommunikálunk egymással: mosollyal, simogatással, egy gyengéd érintéssel, és ne felejtjük mindennap mondani egymásnak, hogy „szeretlek”, a férj pedig, hogy „gyönyörű vagy”. További fontos szó még a „sajnálom”, amikor arra szükség van. A másik meghallgatása is kiváló kommunikációt jelent.

Bizalom

Az egymás iránti feltétlen bizalom a házasság egyik legkiválóbb gazdagító eleme. A hűtlenségnél semmi sem rombolja le jobban annak a kölcsönös bizalomnak a magját, mely elengedhetetlen egy kielégítő kapcsolat fenntartásához. Semmi sem igazolja a házasságtörést. E pusztító esemény elnére, a házasságok gyakran megmenekülnek, és a családok együtt maradnak. Ennek eléréséhez a sértett félnek képesnek kell lennie arra, hogy feltétel nélkül szeressen, eléggé ahhoz, hogy meg tudjon bocsátani és felejteni tudjon. Az eltévelyedetett partnernek sürgető vágyat kell éreznie arra, hogy bűnbánatot tartson, és ténylegesen felhagyjon a gonosszal.

Az örökkévaló házastársunk iránti hűségünk ne csak fizikai, hanem szellemi és lelki is legyen. Mivel nem léteznek ártalmatlan flörtök, és nincs helye a házasság utáni féltékenységnek, jobb elkerülni a gonosznak még a látszatát is azáltal, hogy őrizkedünk minden megkérdőjelezhető kapcsolattól a házastársunkon kívüli bármely személlyel.

Erény

Az erény az az erős enyv, amely az egészet összetartja. Az Úr azt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22).

Mindazon dolgok mellett, melyek megáldhatják a házasságot, létezik egy különösen gazdagító elem, mely mindennél jobban segíthet egy férfinak és egy nőnek nagyon valóságos, szent és lelki értelemben eggyé válni. Ez az isteni jelenlét a házasságban. Shakespeare az *V. Henrik* című darabjában ezt mondta: „Isten, minden házasság legjobb teremője/ Olvassza a szíveteket eggyé” (*V. Henrik*, 5:2). Isten emellett a házasságok legjobb megtartója is.

Számos dolog létezik, ami gazdagíthatja a házasságot, ám ezek látszólag külsőséges dolgok. A Szent és Isteni Jelenlét társasága, valamint az abból fakadó gyümölcs élvezete, a házasság nagyszerű boldogságának gyökerévé válik. A lelki egység jelenti a horgonyt. A házasság lelki oldalán felmerülő apró problémák gyakran okozhatják egy házasság megromlását.

Azért növekszik a válások száma, mert sok esetben hiányzik az egységből az a megszentelő áldás, mely Isten parancsolatainak betartásából fakad. Hiányzik a lelki táplálék.

Tized

A 20 éves püspöki és cövekelnöki szolgálatom alatt megtanultam, hogy a tizedfizetés kiváló biztosíték a válás ellen. Úgy tűnik, a tizedfizetés elősegíti, hogy a lelki elemek feltöltve maradjanak azon idők átvészelésére, amikor a lelki generátor üresen jár, vagy nem működik.

Nincs az a kiváló vagy magasztos zene, amely folyamatosan egy nagyszerű szerelem dallamát játszaná. A legtökéletesebb zene az, amikor két hang egy lelki szólóvá forr össze. A házasság Isten által nyújtott mód arra, hogy kielégítsük a legnagyobb emberi szükségleteket a kölcsönös tiszteletre, az érettségre, az önzetlenségre, az illemre, az elkötelezettségre és az őszinteségre alapozva. A házasságból és a szülői mivoltból származó boldogság ezerszer nagyobb lehet bármely más boldogságnál.

Szülői mivolt

A házasság lelkét nagyban gazdagítja, a lelki fejlődést pedig nagyban erősíti, amikor egy pár szülővé válik. A szülői mivolt kell, hogy a legnagyobb boldogságot jelentse. A férfiak növekednek, mert

apákként gondoskodniuk kell a családjukról. A nők kivirulnak, mert anyákként meg kell feledkezniük önmagukról. Akkor értjük meg legjobban a szeretet valódi jelentését, amikor szülővé válunk.

Az otthonunknak kellene az összes földi szentély legszentebbjének lennie.

A házasság gazdagításának terén kis dolgokból lesznek a nagy dolgok. Egymás folyamatos értékeléséből, és abból, hogy figyelmesen kimutatjuk hálánkat. Egymás biztatásából és segítségéből, hogy fejlődhessünk. A házasság közös törekvés a jóra, a szépre és az istenire.

A Szabadító azt mondta: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és velem vacsorálok, és ő én velem” (Jelenések 3:20).

Isten jelenléte gazdagítson és áldjon meg minden házasságot és otthont, különösen az Ő szentjeit, az Ő örökkévaló tervének részeként! Ezért imádkozom alázatosan, Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

A HINCKLEY HÁZASPÁR A 60. ÉVFORDULÓJÁT ÜNNEPLI

Dell Van Orden

Church News, 19 Apr. 1997, 3

Hinckley elnök és Hinckley nővér a boldog házasság néhány elengedhetetlen eleméről beszéltek.

„Éljetek az evangélium szerint! – figyelmeztetett Hinckley elnök. – Ez nagyon fontos. Ez sok mindent jelent. Néhány esetben azt jelenti, hogy áldozatot kell hoznunk. Máskor szeretetet, megbecsülést és tiszteletet jelent. Önuralmat jelent. Azt jelenti, hogy meg kell fékezni indulatainkat és a nyelvünket, és óvatosnak kell lennünk, hogy mit mondunk, mert a szavak képesek ugyanolyan mély és komoly sebet ejteni, mint bármi más, ami a testben kárt tud okozni.

Továbbá mindig a dolgok jobbik oldalát kell nézni; optimistának kell lenni és azt mondani: »Menni fog!«

Azt tanácsolta, hogy fejlesszük ki az egymás iránti tiszteletet és tartsuk is fenn azt. „A házasságban adni és kapni is kell. Egy másik dolog pedig, hogy szelíden válaszoljunk és ne vigyük fel a hangunkat. Ne vesziétek el a fejeteket! Beszéljete nyugodtan. Lesznek nézeteltérések – folytatta Hinckley elnök –, de ne izgassátok fel magatokat miattuk. Csak maradjatok csendesek és nyugodtak, és beszéljete gyengéden egymással.”

Hinckley nővér hozzátette: „Nem lehettek önzők a házasságban. Első helyen a házastársatok boldogsága és kényelme kell, hogy szerepeljen. Ha ezen dolgoztok, akkor ti is boldogok vagytok.”

„Az önzőség – mondta Hinckley elnök –, viszályt szít, és ebből fakad az a rengeteg nehézség, amely oly nagyon sok házasságot érint. Az egyszerű, teljes önzés jelenti a gondot.”

Folytatólag ezt mondta: „A házasság nagymértékű önuralmat igényel. A házasság nem csupán romantikából áll. A házasság munka. A házasság erőfeszítés. Alkalmazkodnotok kell egymáshoz. Gondoskodnotok kell egymásról. Van még egy dolog: tegyetek meg mindent annak érdekében, hogy fejlesszétek a társatok tehetségeit, forrásait és lehetőségeit.”

„Néhányan – mondta Hinckley nővér – megpróbálják átformálni a házastársukat.”

„Ismerjétek fel a különbözőségeiteket – mondta Hinckley elnök. Rá fogtok jönni, hogy ez egy nagyon hasznos és ösztönző dolog.”

Hinckley elnök továbbá azt tanácsolta a férjeknek és feleségeknek, hogy szabaduljanak meg az adósságaiktól. „Az adósság szörnyű dolog. Mindenki, aki átélte a nagy gazdasági válságot, tudja, hogy az adósság szolgátságba hajt. Kerüljétek az adósságot, és haladéktalanul fizessétek a számláitokat!

Van még valami; mi mindig mindent megbeszélünk. Közöttünk nem hiányzott a kommunikáció. Oly nagyon sok esetben hallok boldogtalan házasságokról, melyekben a felek azt mondják, hogy »mi képtelenek vagyunk kommunikálni egymással«.

Közöttünk nem hiányzott a kommunikáció – mondta Hinckley elnök.

– Nagyon boldog házasságban éltünk – folytatta. – Ha visszatekintek, semmit sem bántam meg. Az évek során több áldásban részesültünk, mint amennyiről valaha is álmodtunk. Oly bőségesen megáldattunk. Őszintén mondhatom, hogy soha nem szenvedtünk hiányt semmiben. Fizettük a tizedünket. Az volt az

első dolog. Szerényen, de viszonylag jól és kényelmesen éltünk. Felszántottuk a kis földünket, kibővítettük és szépen haladtunk előre az életünkkel.

Nincs semmi igazán szokatlan az életünkben” – folytatta.

Az interjú végén Hinckley elnök odafordult a feleségéhez, és így szólt: „Ő azt teszi nagymamaként és dédnagymamaként is, amit szülőként tett. Nos, 60 évnyi házasság után kisebbek vagyunk; nem tudjuk már úgy kihúzni magunkat, egy kicsit összementünk.”

„Lassabban mozgunk” – tette hozzá Hinckley nővér.

„Lassabban mozgunk – mondta Hinckley elnök –, de boldogok vagyunk és szeretjük egymást.”

Interjú Hinckley elnökkel és Hinckley nővérrel

A boldog házasság néhány elengedhetetlen eleme

- Éljetek az evangélium szerint.
- Szeressétek és becsüljétek egymást.
- Fejlesszétek az önuralmat.
- Fékezzétek meg az indulataitokat és a nyelveteket.
- Lássátok a dolgok vidám oldalát.
- Fejlesszétek ki az egymás iránti tiszteletet és tartások azt fenn.
- Szelíden válaszoljatok.
- Beszéljétek halkán.
- Ne legyetek önzők.
- Gondoskodjatok egymásról.
- Ápoljátok társatok tehetségeit és bővítsétek ki lehetőségeit.
- Ismerjétek fel a különbözőségeket.
- Fizessetek tizedet, és kerüljétek az adósságot.
- Fejlesszétek ki az egymással való kommunikáció képességét.

HÁZASSÁGI HŰSÉG

*Magát a házasságot Isten előtti
szent szövetségnek kell tekinteni.*

– Ezra Taft Benson elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A hűség tana

2 Mózes 20:14

„Ne paráználkodjál.”

Alma 39:5

„Hát nem tudod, fiam, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az ártatlan vér ontását vagy a Szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak.”

Gordon B. Hinckley elnök

„Most pedig egy olyan romboló tényezőről fogok beszélni, amely túl sok házasságot érint. Érdekesnek találom, hogy a tízparancsolat közül kettő is foglalkozik ezzel: »Ne paráználkodjál« és »Ne kívánd« (2 Mózes 20:14, 17). Ted Koppel, az ABC Nightline című műsorának közvetítője a hírek szerint a következőket mondta a Duke Egyetem hallgatói egy csoportjának az olyan reklámokkal kapcsolatban, melyek a kábítószeres és az erkölcs-telenség visszaszorítását indítványozzák:

»Voltaképpen meggyőztük magunkat arról, hogy a reklámok szlogenjei majd megmentenek minket... Mindezekre a válasz azonban így hangzik: *NEM!* Nem azért, mert a szlogenek szerint nem menő, vagy nem okos dolog, vagy mert esetleg börtönbe kerülés miatt, vagy az AIDS osztályon halsz meg, hanem egyszerűen *NEM*, mert helytelen, mert 5000 éve próbáljuk magunkat értelmes emberi fajként kirángatni az ősi iszaból azáltal, hogy kutatjuk az igazságot és az erkölcsi tökéletességet. Legtisztább formájában az igazság nem egy udvarias vállveregetés, hanem harsogó szemrehányás. Amit Mózes a Sínai-hegyről lehozott, nem a *tízjavaslat* volt” (Duke Egyetemen adott beszéd, 1987. máj. 10.).

Gondolkodjatok el ezen egy percre! Amit Mózes lehozott, az a tízparancsolat volt, amelyet Jehova ujja írt kőtáblákra Izráel gyermekei és az utánuk következő valamennyi nemzedék szabadítása és védelme, biztonsága és boldogsága érdekében.

Mindent egybevetve, túl sok férfi, aki feleségét reggel otthon hagyja és munkába indul – ahol csinosan öltözött és vonzó külsejű fiatal nőekkel találkozik –, gondolja magát fiatalnak, jóképűnek és ellenállhatatlan fogásnak. Panaszkodnak, hogy feleségük már nem néz ki ugyanúgy, mint húsz évvel ezelőtt, amikor összeházasodtak. Erre én csak ezt tudom mondani: »Ki tudna ugyanúgy kinézni, miután veletek élt húsz évig?«

A tragédia az, hogy néhány férfi a saját bolondsága és a saját gyengesége csapdájába esik bele. Eldobják maguktól a legszentebb és legkomolyabb szövetséget, melyet az Úr házában kötöttek, és melyet a szent papság felhatalmazása alatt pecsételtek meg. Félredobják feleségüket, aki hithű maradt hozzájuk, aki szerette őket és gondoskodott róluk, aki együtt szenvedett velük az inség idején csak azért, hogy a bőség idején félrelökjék. Gyermekeiket apa nélkül hagyják. Mindenféle ravasz fortélyal kivonják magukat az alól, hogy fizetniük kelljen a bíróság által elrendelt tartásdíjat és gyermektartást. [...]

Tizennyolc évnyi házasság és öt gyermek után a férj azon panasza, hogy többé már nem szereti a feleségét, az én megítélésem szerint gyenge kifogás az Isten előtt kötött szövetségek megszegésére, továbbá azon felelősségek alóli kibúvás, amelyek a társadalom valódi erejét alkotják, melynek mi is részei vagyunk” (in Conference Report, Oct. 1991, 71–72; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 51).

Első Elnökség – Heber J. Grant, ifj. J. Reuben Clark, David O. McKay

„Az egyház tana az, hogy a szexuális bűn – a férfiak és nők közötti meg nem engedett szexuális kapcsolat – szörnyűségét tekintve egyenértékű a gyilkossággal.

Az Úr nem tett lényegi különbséget a paráználkodás, a házasságtörés, a bujálkodás és a prostitúció között. [...]

Ti, férjek és feleségek, akik magatokra vettétek az erkölcsösség szent kötelezettségeit az Úr szent templomában, és akik megszegitek e szent fogadalmakat másokkal folytatott megengedett szexuális kapcsolat által, ti nem csupán a házasságtörés undorító és utálatos bűnét követitek el,

hanem megszegitek azt az esküt, amit ti magatok tettetek magának az Úrnak, mielőtt letérdeltetek volna az oltárnál az összepecsételésekhez. Ki lesztok szolgáltatva azon büntetéseknek, melyeket az Úr előírt azoknak, akik megsértik a vele kötött szövetségeket” (in *Conference Report*, Oct. 1942, 11).

Ezra Taft Benson elder

„Magát a házasságot Isten előtti szövettségnek kell tekinteni. A házastársak nem csupán egymásnak tartoznak kötelezettséggel, hanem Istennek is. Ő áldásokat ígért azoknak, akik tisztelik ama szövetséget.

A szeretethez, a bizalomhoz és a békességhez teljességgel elengedhetetlen az, hogy az ember hű legyen a házassági fogadalmihoz. Az Úr egyértelműen elítéli a házasságtörést” (in *Conference Report*, Oct. 1982, 85; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 59).

Robert D. Hales elder

„Az az ésszerűsítés, miszerint Istennek meg kellene változtatnia a parancsolatait, hogy összeférjenek a bűneinkkel, lelki sötétséghez vezet, amit csupán az evangélium világossága oszlat hat szét. A házasságtörésen kapott asszony számára Krisztus nem enyhítette azt a parancsolatot, hogy ne kövessünk el házasságtörést. Inkább azt tanácsolta neki, hogy »többé ne vétkezz[en]« (János 8:11). Mindannyiunknak bűnbocsánatot ígér a bűnbánaton keresztül. Nekünk kell változnunk, nem a parancsolatoknak” (in *Conference Report*, Apr. 1996, 52; vagy *Ensign*, May 1996, 37).

A hűtlenség ára

Példabeszédek 5:3–4

„Mert színmézét csepeg az idegen asszony ajka, és símább az olajnál az ő ínye.

De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tőr.”

Malakiás 3:5

„Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen [és] a paráznák... ellen.”

Galátziabeliek 6:7–8

„Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratádjia is.

Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.”

Tan és a szövetségek 42:23–24

„És aki egy nőre tekint, hogy vágyakozzon utána, megtagadja a hitet, és nem lesz vele a Lélek; és ha nem tart bűnbánatot, akkor vessétek ki.

Ne kövess el házasságtörést; és aki házasságtörést követ el és nem tart bűnbánatot, vessétek ki.”

Howard W. Hunter elnök

„Legyetek hűek házassági szövetségeitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt! A pornográfia, a flörtölések és a lealacsonyító képzelődések aláássák az egyén jellemét, és csapást mérnek a boldog házasság alapjára. Ezáltal elpusztul a házasságon belül létező egység és bizalom. Az, aki nem uralkodik a gondolatán, és a szívében házasságtörést követ el, ha nem tart bűnbánatot, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet, és rettegni fog (lásd T&Sz 42:23; 63:16)” (in *Conference Report*, Oct. 1994, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50).

Gordon B. Hinckley elnök

„Biztos vagyok abban, hogy egy boldog házasság nem annyira romantika kérdése, mint az ember társának kényelme és jóléte iránti aggodásé.

Az önzés oly gyakran okoz pénzügyi problémákat, amelyek nagyon komoly és valóságos befolyásoló tényezői a családi élet stabilitásának. Az önzésben gyökeredzik a házasságtörés is, az ünnepélyes és szent szövetségek felbontása önző testi vágyak kielégítéséért. Az önzés a szeretet szöges ellentéte. Ez a kapzsiság megmételmező kifejeződése. Elpusztítja az önfegyelmet. Eltörli a hűséget. Szétszagatja a szent szövetségeket. Mind a férfiakat, mind a nőket érinti.

Egy boldog házasság nem annyira romantika kérdése, mint az ember társának kényelme és jóléte iránti aggodásé.

Túl sokat azok közül, akik házasságra lépnek, azzal kényeztettek és babusgattak, és valamiképpen azt az érzést keltették bennük, hogy mindig mindennek tökéletesnek kell lennie, hogy az élet egy véget nem érő szórakozás, és hogy a szexuális vágyakat gátlások nélkül ki kell elégíteni. Mily tragikusak is a következményei az ilyen üres és esztelen gondolkodásnak!” (in *Conference Report*, Apr. 1991, 96; vagy *Ensign*, May 1991, 73)

Gordon B. Hinckley elder

„Létezett valaha is házasságtörés tisztességtelenség nélkül? A köznyelvben a gonoszt »szélhámos-ságnak« hívják. És valóban szélhámos, hisz meglopja az erényt, meglopja a hűséget, meglopja a szent ígéreteket, meglopja az önbecsülést, meglopja az igazságot. Hozzá tartozik a megtévesztés. Ez a személyes tisztességtelenség legrosszabb formája, mert elárulja az emberi kapcsolatok legszenteb-
bikét, és megtagadja az Isten és ember előtt kötött szövetségeket és ígéreteket. Ez a bizalom aljas megsértése. Ez Isten törvényének önző elvetése, és a tisztességtelenség többi formájához hasonlóan ez is bánatot, keserűséget, megtört szívű társakat és cserbenhagyott gyermekeket szül” (in Conference Report, Apr. 1976, 92; vagy *Ensign*, May 1976, 61).

Thomas S. Monson elnök

Mivel a szexuális intimitás annyira szent, az Úr önuralmat és tisztaságot követel meg a házasság előtt, csakúgy, mint teljes hűséget a házasságkötés után. [...] A vétket elkerülhetetlenül könnyek követik. Férfiak! Vigyázzatok, nehogy sírjanak miattatok a nők, mert Isten számon tartja a könnyeiket” (in Conference Report, Oct. 1990, 61; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 47).

Richard G. Scott elder

„A házasságtörés, a paráználkodás, a homoszexuális cselekedetek, valamint a más, ezekhez hasonló komolyságú tettek nem elfogadott lehetséges életmódok. Ezek súlyos bűnök. A fizikai és szexuális bántalmazások főbenjáró bűnök. Az ehhez hasonló komoly bűnök mély bűnbánatot igényelnek a bűnbocsánathoz. Kimball elnök ezt tanította: »Minden megbocsátás feltételhez kötődik. A sebtapasznak be kell fednie a sebet. A bűjtnak, az imáknak, az alázatosságnak fel kell érniük a bűn nagyságával, vagy túl kell tenniük azon« [*The Miracle of Forgiveness* (Salt Lake City: Bookcraft, 1969), p. 353]. »Nem gondolhatjuk azt, hogy Isten csupán néhány kérés elhangzása után feloldoz minket a komoly bűnök alól. Valószínűleg inkább kivárja a hosszú, biztos bűnbánat folyamatát« [*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ... p. 85]” (in Conference Report, Apr. 1995, 103; vagy *Ensign*, May 1995, 77)

Elővigyázatosságok, melyek segítenek megelőzni a hűtlenséget**1 Korinthusbeliek 7:2–3**

„De a parázñaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje.

A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének.”

David O. McKay elnök

„A mai világ szexuális szennye annak a következménye, hogy az engedékenységre miatt elveszett belőle a valódi férfiasság. Az erkölcstelen gondolatok erkölcstelen szavakat, majd az erkölcstelen szavak erkölcstelen cselekedeteket szültek. Az egyház tanításaiban a gyilkosság bűnét a házasságtörés és a szexuális erkölcstelenség bűne követi. Amennyiben az egyház tagjai hűek maradnak az erkölcsösségbe vetett hitükhöz, és igaz emberséget fejlesztenek ki magukban az önuralom több formájának gyakorlása által, akkor világítótoronyként fognak állni, kiknek fénye áthatol egy bűnnel szennyezett világon” („Christ, the Light of Humanity”, *Improvement Era*, June 1968, 5).

Spencer W. Kimball elnök

„Nem elég csupán megtartóztatnunk magunkat a házasságtöréstől. Szentté kell tennünk a házastársi kapcsolatot. Áldoznunk és dolgoznunk kell azért, hogy fenntartsuk azt a melegséget és tiszteletet, melyet az udvarlás során élveztünk. Isten terve szerint a házasság örökre szól, a síron túl is tart, a papság hatalma által összepecsételve. Az udvariasság és kedvesség mindennapi cselekedetei, ha lelkiismeretesen és szeretettel teszik azokat, része annak, amit az Úr elvár tőlünk” (in Conference Report, Oct. 1978, 7; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 6).

Ezra Taft Benson elnök

„Uralkodjatok a gondolataitokon! Senki sem viselkedik egyik pillanatról a másikra erkölcstelenül. Az erkölcstelenség első magjait mindig az elmében vetik el. Amikor engedjük, hogy a gondolataink érzéki vagy erkölcstelen dolgokon időzzenek, megtettük az első lépést az erkölcstelenséghez vezető úton. Különösen óva intelek benneteket a pornográfia gonoszságaitól. [...] A Szabadító azt

tanította, hogy ha egy férfi csupán kívánsággal tekint egy asszonyra, azaz szabadjára engedi a gondolait, máris házasságtörést követett el vele a szívében (lásd Máté 5:28; T&Sz 63:16). [...]

Ha házasok vagytok, kerüljétek a flörtölés minden formáját! [...]

Ha házasok vagytok, lehetőség szerint ne maradjatok egyedül ellenkező nemű egyháztaggal! Az erkölcsatlenség számos tragédiája azzal kezdődik, hogy egy férfi és egy nő egyedül van az irodában, az egyházi épületben vagy az autóban. Először talán fel sem merül a bűn szándéka vagy akár a gondolata. A körülmények azonban jó termőtalajt biztosítanak a kísértés számára. [...] Sokkal könnyebb elkerülni az ilyen helyzeteket már az elején, hogy ne adódjon lehetőség a kísértés táplálására” („Law of Chastity,” 51–52).

Gordon B. Hinckley elnök

„Emelkedjétek felül a titeket körülvevő mocskon, szennyen és kísértésen.

Titeket, egyedülálló nők, és titeket, akik néhányan házasok vagytok és dolgoztok, hadd intselek óvatosságra. Férfiak mellett dolgoztok. Egyre többször hívnak meg benneteket ebédre, hogy állítólag üzletről beszélgessenek. Együtt utaztok. Ugyanabban a szállodában szálltok meg. Együtt dolgoztok.

Lehet, hogy e dolgok közül néhányat nem tudtok elkerülni, de azt el tudjátok kerülni, hogy kompromittáló helyzetbe kerüljétek. Végezzétek a munkátokat, de tartsátok meg a kellő távolságot! Ne okozzátok egy másik nő otthonának széthullását! Ti Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagytok. Tudjátok, mit várnak el tőletek. Tartsátok magatokat távol mindentől, ami kísértést jelenthet. Kerüljétek el a gonoszt – még annak látszatát is” (lásd Az Úr világosságában járni. *Liahóna*, 1999. jan. 117.).

HÁZASSÁGON KÍVÜLI EGYÜTTÉLÉS

A házasságon kívüli együttélés mindegyik félben kárt tesz.

– Boyd K. Packer elder

Kapcsolódó szentírás

Példabeszédek 6:27–33

„Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének?

Vagy járhat-é valaki elevenszéken, hogy lábai meg ne égnének? [...]

A ki pedig asszonyonyal paráználkodik, bolond; A ki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt!

Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik.”

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Ennek az engedékeny világnak nem minden bűne a fiataloknál van. Nemrégiben olvastam egy újságcikket, amely megdöbbentett. A férfi úgy beszélt a házasságról, mint egy formális intézményről, amelyben aláírnak egy papírt, és ezt mondta: »Meg kellene szüntetni. Az állam társadalmi nyomásai nélkül ez utópia lehetne.« Megkérdezte a nőt, aki ezt mondta: »A házasságot el kellene törölni. Már ismerek olyan embereket, akik házasság nélkül nyugodtan együtt élnek, ám még nem láttam ennek hatását a gyermekeken, amint egy ilyen társadalomban nőnek fel.«

»Nem ők az egyetlenek, akik a házasságon kívüli együttélést támogatják. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy felhívjuk erre népünk figyelmét.

»Ismét ezt mondjuk: Mi, az egyház tagjai, házasonkunk. Minden rendes embernek meg kellene házasodnia. (Ez alól lehet néhány kivétel.) Minden rendes házaspárnak szülővé kellene válnia” (in Conference Report, Oct. 1974, 9; vagy *Ensign*, Nov. 1974, 8).

Gordon B. Hinckley elnök

„Az Isten által jóváhagyott házasság férfi és nő között már évezredek óta a civilizáció alapja. A házasság mivoltának újradefiniálása nem elfogadható. Ehhez nincs jogunk és azok, akik mégis megpróbálják, Isten előtt fognak felelni” (in Conference Report, Oct. 1999, 70; vagy *Ensign*, Nov. 1999, 54).

Boyd K. Packer elder

„Van egy mostanában eléggé elterjedt szokás, hogy a házasságtalan párok együtt élnek, meghamisítva ezzel a házasságot. Azt gondolják, hogy minden az övék lehet, amit a házasság tartogathat, anélkül, hogy az ahhoz kapcsolódó kötelezettséget is vállalnák. Tévednek!

Bármennyit remélnék is egy ilyen kapcsolattól, többet fognak veszíteni vele. A házasságon kívüli együttélés mindegyik félben kárt tesz. Az erény, az önbecsülés és a jellem kifinomultsága elsorvad.

Azzal, hogy kijelentik, hogy ez nem történik meg, nem akadályozzák meg elvesztésüket; ezeket az erényeket, ha már elvesztek, nem könnyű visszaszerezni.

Azt feltételezni, hogy egy szép napon talán majd észrevétlenül megváltoztatják szokásaikat, és azonnal az övék lesz mindaz, ami az övék lehetett volna, ha nem üznek csúfot a házasságból, olyan feltételezés, amely nem válik valóra.

Egy napon, amikor majd magukhoz térnek, családottságban lesz részük.

Az ember nem alacsonyíthatja le a házasságot anélkül, hogy beszennyezné az olyan szavakat is, mint a *fiú, lány, férfi, nő, férj, feleség, apa, anya, kisbaba, gyermekek, család, otthon*.

Ekkor az olyan szavak, mint az *önzetlenség* és az *áldozat* háttérbe szorulnak. Az önbecsülés meggyengül, és maga a szeretet sem kíván majd maradni.

Ha kísértést éreztek, hogy egy ilyen kapcsolatba kezdjete, vagy ha most házasságon kívül együtt éltek valakivel, gyertek el onnan! Lépjete vissza tőle! Meneküljete előle!

Hagyjatek fel vele! Vagy, ha tehetete, legyen belőle házasság!” (in Conference Report, Apr. 1981, 14–15; vagy *Ensign*, May 1981, 13).

Jeffrey R. Holland elder

A házasság „egy olyan teljesség egysége, amely jelölésére a *pecsételni* szót használjuk, hogy az hordozza ennek örök ígétét. Joseph Smith próféta mondta egyszer, hogy talán akkor tudnánk felmutatni ilyen köteléket, ha egymáshoz lennénk »kapcsolva« [lásd T&S 128:18].

Ám az ilyen teljes egység, az ilyen férfi és nő közötti hajlíthatatlan elkötelezettség csak az olyan házassági szövetség által nyújtott közelségből és állandóságból származik, amely minden általuk birtokolt dologra – szívükre és lelkükre, minden napjukra és minden álmukra – vonatkozó ünnepélyes ígéretekkel és fogadalmakkal jár együtt.

Látjátok azt az erkölcsi tudathasadást, mely abból származik, hogy megosztva színlelt egységek fizikai jelképeit és fizikai intimitását *úgy teszteket*, mintha egyek lennétek, *úgy teszteket*, mintha ünnepélyes

ígéreteket tettetek volna Isten előtt, közben pedig meghátráltok és elmenekültök a teljes elkötelezettség minden más aspektusa elől?

*Az emberi intimitás dolgaiban vártotok kell! Vártotok kell addig, amíg mindent adhattok, és nem adhattok mindent, amíg hivatalosan és törvényesen házasok nem vagytok! Ha nem megengedett módon adjátok, ami nem is a tiétek (emlékezzetek rá: »nem a magatokéi vagytok«), és ha csak egy részét adjátok annak, amit nem követhet teljes lényetek ajándéka, akkor az nem más, mint érzelmi orosz rulett. Ha ragaszkodtok ahhoz, hogy testi kielégülést keressetek a mennyek szentesítése nélkül, akkor olyan lelki és pszichikai károsodás szörnyű kockázatát vállaljátok, mely alááshatja *mind* a testi intimitás utáni vágyakozásokat, *mind* pedig azt a képességeket, hogy tiszta szívű odaadást nyújtsatok egy későbbi, igazabb szerelemben” (in Conference Report, Oct. 1998, 100; vagy *Liahóna*, 1999. jan., 91.).*

AZ ÍGÉRET SZENT LELKE

*Megpecsételni annyi, mint jóvá-
hagyni, igazolni vagy helyeselni.*

– Bruce R. McConkie elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Bruce R. McConkie elder

„Az ígéret Szent Lelke a szenteknek megígért Szent Lélek, vagy más szóval a Szentlélek. Ezt a megnevezést a Szentlélek megpecsételő és jóváhagyó erejével kapcsolatosan szokták használni, amely hatalom által jóváhagyja és megerősíti az emberek igaz cselekedeteit, azért, hogy azok a cselekedetek mind a földön, mind a mennyben kötve legyenek. »Minden... szövetség, szerződés, kötelék, kötelezettség, eskü, fogadalom, cselekedet, kapcsolat, társulás vagy igény« az ígéret Szent Lelke által kell, hogy megpecsételtesen, ha azt akarják, hogy »eredmény[e], érték[e] és er[eje] [legyen] a halottak feltámadásakor és azt követően, mert minden olyan szerződés, amely nem evégre kötött, véget ér akkor, amikor meghal az ember« (T&Sz 132:7).

Megpecsételni annyi, mint jóváhagyni, igazolni vagy helyeselni. Így az a tett, melyet az ígéret Szent Lelke pecsétel meg, olyan, amelyet a Szentlélek hagy jóvá; olyan, amelyet az Úr is helyesel; és azt a személyt, aki magára vette a kötelezettséget, a Lélek igazolja abban, amit tett.

A jóváhagyás megerősítő megpecsételése csak akkor lép életbe, ha a szerződő felek személyes igazlelkűségük következtében érdemesek az isteni hozzájárulás befogadására. Ők megpecsételtek az ígéret Szent Lelke által, melyet az Atya mindazokra áraszt, akik *igazak és hűek*. (Lásd T&Sz 76:53.) Amennyiben nem igazak, hűek és érdemesek, a jóváhagyó pecsételés visszatartatik tőlük.

***Az a tett, melyet az
ígéret Szent Lelke
pecsétel meg...
olyan, amelyet az
Úr is helyesel.***

Amikor bármilyen szertartást vagy szerződést a Lélek pecsétel meg, akkor az a jutalom ígéréssel kerül jóváhagyásra, feltéve, hogy utána nem törli meg a pecsétet becstelenség, és nem törli el a megerősítő jóváhagyást, megvonva ezáltal a megígért áldást. (*Doctrines of Salvation*, vol. 1, p. 55; vol. 2, pp. 94–99.) A szerződések az igazlelkűség által kerülnek megpecsételésre.

Az ígéret Szent Lelkének működését és erejét a keresztkedés szertartásával és szerződésével lehet a legjobban szemléltetni. A keresztkedésre jelentkező személy talán megtévesztheti az eldereket, és részesülhet a szertartásban, de senki sem csaphatja be észrevétlenül a Szentlelket. Ennek megfelelően, egy érdemtelen és bűnét meg nem bánó személy keresztkedését a Lélek nem fogja megpecsételni; nem lesz megerősítve a Szentlélek által; az érdemtelen személy tetteit a Lélek nem fogja igazolni. Amennyiben később érdemessé válik bűnbánat és engedelmesség által, a megpecsételés életbe lép. Ugyanígy, ha egy érdemes személy megkeresztelkedik a szertartáson részt vevő Szentlélek megerősítő jóváhagyásával, ám ezután bűnt követ el, a pecsét felbomolhat.

Ezek a tantételek az egyház összes többi szertartására vonatkoznak. Így hát, ha mindkét fél igaz és hű, ha mindkettő érdemes, akkor templomi házasságukat egy megerősítő megpecsételés koronázza; ha érdemtelenek, a Lélek nem igazolja őket és a

Szentlélek megerősítése visszatartatik. A későbbikben elért érdemesség érvénybe lépteti a megpecsételést, és bármely pecsét felbomlik az érdemtelenesség folytán.

Még akkor is, ha valaki fejlődésében eléri azt a majdnem tökéletes állapotot, amelyben elhívása és kiválasztása már

biztosítva van, amelyben őt »az örök életre pecsételtek« (T&Sz 131:5, 132:18–26), amelyben elnyeri »az örök élet... [ígéretét]« (T&Sz 88:3–4), amelyben »a megváltás napjára pecsételtek[tett]« (lásd T&Sz 124:124; Efézusbeliek 1:13) – mindezeket együttvéve, ezek a nagyszerű ígéretek csak akkor biztosítottak számára, ha azok elvégzését az ígéret Szent Lelke pecsételte meg” (*Mormon Doctrine*, 361–62).

INTIMITÁS A HÁZASSÁGBAN

*A gyengédség és a megbecsülés –
soha nem az önzés – kell, hogy
vezéreljék a férj és feleség
közötti intim kapcsolatot.*

Howard W. Hunter elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Kapcsolódó szentírás

1 Korinthusbeliek 7:2–5

„De a paráznság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje.

A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének.

A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.

Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjetek, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok.”

Isten rendelte el a testi intimitást

John Taylor elnök

„Természetünkben rengeteg olyan veleszületett tantétel megtalálható, amelyek helyesek ugyan, de finomításra szorulnak. Isten azt mondta az embernek: »Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon« (1 Mózés 1:28). Nos, ennek megfelelően, természetes vágyat ültetett a nőbe a férfi iránt, a férfiba pedig a nő iránt, és a nemek között létrejött a ragaszkodás, a törődés és a vonzalom. Magunkkal hozzuk ezt a világba, de ez is, mint minden más, meg kell hogy szentelődjön. Ezeknek az érzéseknek és vonzalmaknak törvénytelen

módon való kielégítése Isten szemében rossz, és a halálba taszít; miközben feladataink helyesen történő gyakorlása élethez, boldogsághoz és felmagasztosuláshoz vezet ebben és az ezt követő világban. És így van ez más, ezernyi dologgal kapcsolatban is” (*Gospel Kingdom*, 61).

Joseph F. Smith elnök

„A nemek közötti törvényes kapcsolatot Isten rendelte el, nem csupán fajfenntartás céljából, hanem az emberi természet magasabb rendű adottságainak és nemesebb jellemvonásainak fejlődése érdekében, melyet csak egy férfi és egy nő közötti, szerelem sugallta kapcsolat képes biztosítani” („Unchastity the Dominant Evil of the Age”, *Improvement Era*, June 1917, 739).

Spencer W. Kimball elnök

„A férfiak és nők rendeltetése az, hogy együtt, örökévaló családi egységeket alakítsanak ki. „A törvényes házasság keretében helyes és Isten által jóváhagyott az intim nemi kapcsolat. Magában a szexualitásban nincs semmi szentségtelen vagy lealacsonyító, mert férfi és nő ily módon egyesül a teremtés folyamatában, és fejezi ki szerelmét” (*President Kimball Speaks Out*, 2).

„A nemek egyesülésének, a férjnek és a feleségnek (és csakis férjnek és feleségnek) legfőbb rendeltetése, hogy gyermekeket hozzanak a világra. Az Úr nem arra szánta a szexuális tapasztalatokat, hogy arra csupán játékszerként tekintsenek, vagy hogy mindössze a szenvedélyek és testi vágyak kielégítésére használják. Nem tudunk olyan, az Úrtól eredő megnyilatkozásról, amely szerint a helyes szexuális tapasztalatok a férj és feleség között csupán a gyermeknemzésre korlátozódnának, de rengeteg bizonyítékot találunk Ádámtól kezdve egészen napjainkig arra, hogy az Úr soha nem tűrte a szexuális kicsapongást” („The Lord’s Plan for Men and Women”, *Ensign*, Oct. 1975, 4).

Parley P. Pratt elder

„Természetes vonzódásaink Isten Lelke által, egy bölcs cél érdekében lettek belénk ültetve; és azok az élet és a boldogság legfőbb forrásai – minden erkölcsös és mennyei közösség összetartói – a jószívűség vagy szeretet alapja; [...]

Nem létezik tisztább és szentebb tantétel annál a vonzalomnál, amely egy igazlelkű férfi keblében lángol a társa iránt; [...]

„A tény az, hogy Isten férfivá és nővé teremtette az embert; szívükbe ültette azokat az érzelmeket, amelyek arra szolgálnak, hogy elősegítsék boldogságukat és egyesülésüket” (*Writings of Parley Parker Pratt*, 52–53).

Testi intimitás: csakis a házasság kötelékein belül

Boyd K. Packer elder

Lásd a 166–169. oldalon található idézetet.

Dallin H. Oaks elder

„Nemzőerőnk megnyilvánulása öröme van Istennek, Ő azonban azt parancsolta, hogy ezt a házassági kapcsolatok határain belül kell tartani” (in *Conference Report*, Oct. 1993, 99; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 74).

Richard G. Scott elder

„A házasság kötelékein kívüli bármilyen szexuális intimitás – úgy értem, bármilyen szándékos érintkezés valaki más szent testrézével, ruhában vagy anélkül – bűn, és Isten megtiltotta azt” (in *Conference Report*, Oct. 1994, 51; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 38).

Az intimitás céljai

Lorenzo Snow elnök

„Gondolj csak azokra az ígéretekre, amelyeket a templomban, a házassági szövetség gyönyörű és dicsőséges szertartása során tettek számodra. Amikor két utolsó napi szentet házasságban egyesítenek, olyan ígéreteket kapnak utódaikat illetően, melyek az örökkévalóságtól az örökkévalóságig terjednek. Azt az ígéretet kapják, hogy rendelkezni fognak a hatalommal és a joggal, hogy uralják és vezessék utódaikat, valamint hogy szabadulást, felmagasztosulást és dicsőséget hozzanak utódaikra vég nélküli világokban. És ha itt nem lesznek utódaik, kétségtelen, hogy lesz lehetőségük arra, hogy az elkövetkezendőkben lehessenek. Mi más kívánhatna az ember? Egy férfi és egy nő a másik életben, celesztialis testtel, mely mentes a betegségtől és kóroktól, a leírhatatlanságig megdicsőülve és gyönyörűvé téve, utódaik között állva, uralva és irányítva őket, életet, felmagasztosulást és dicsőséget hozva rájuk vég nélküli világokban” (*Teachings of Lorenzo Snow*, 138).

Spencer W. Kimball elnök

„Szeretetedet, mint egy virágot, gondoznod kell. Hatalmas szeretet alakul ki közöttetek, és nagy mértékben függni fogtok egymástól, mert a ti szeretetek isteni. Mély, mindent átfogó, érett. Nem hasonlít világi kapcsolathoz, amelyet helytelenül szerelemnek neveznek, ám ami leginkább csak fizikai vonzalom. Mikor a házasság csak ezen alapszik, akkor a felek hamar ráunnak egymásra. Jön a szakítás és a válás, és egy új, elevebb fizikai vonzalom következik egy másik házassággal, amely szintén csak addig tart majd, míg ki nem hűl. A szeretet, amelyről az Úr beszél, nem csupán fizikai vonzalom, hanem lelki vonzalom is. Egymásba vetett hit és bizalom, valamint egymás megértése. Teljes partneri mivolt. Kapcsolat, közös eszményekkel és normákkal. Önzetlenség és a másikért hozott áldozatvállalás. A gondolat és a tett tisztasága, valamint az Istenbe és az Ő elképzeléseibe vetett hit. Szülői mivolt a halandóságban, amely állandóan az istenség és a teremtés felé tekint, és szülői mivolt a lelkek tekintetében. Hatalmas, mindent magában foglaló és határtalan. Ez a fajta szeretet soha nem válik unalmassá és soha nem halványul el. Túléli a betegséget és a bánatot, a jólétet és a nélkülözést, túléli az előrejutást és a csalódást a földi életen és az örökkévalóságon át” (*Faith Precedes the Miracle*, 130–131).

A helytelenül használt testi intimitás

David O. McKay elnök

„Tanítsuk meg a hozzánk forduló fiatalokat, elsősorban a fiatal férfiakat az egyházban, hogy a nőnek saját teste királynőjének kell lennie. A házasság szövetsége nem jogosítja fel a férfit arra, hogy elnyomja, bántalmazza vagy hogy csupán saját szenvedélyének kielégítésére használja őt. Házassági szertartásod nem jogosít fel erre” (in *Conference Report*, Apr. 1952, 86).

Spencer W. Kimball elnök

„Ha természetellenes, egyszerűen csak ne tedd meg! Ez minden, a családi életet pedig tiszta, érdemes és magas színvonalon kell tartani. Vannak olyanok, akik azt mondták, hogy a hálószobában mindent szabad. Ez nem igaz, és az Úr nem fogja elnézni ezt” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 312).

„Péter szavaival arra buzdítunk, hogy »...tartóztatások meg magatokat a testi kívánságoktól, a

melyek a lélek ellen vitézkednek» (1 Pét. 2:11). Ne legyen szemérmetlen helyzet, pornográfia vagy egyéb aberráció, mely megrontja az elmét és lelket! Ne simogassuk a testet, sem sajátunkat, sem másét, és ne legyen szexuális érintkezés az emberek között, kivéve a házasság megfelelő kapcsolatában! Ezt kifejezetten megtiltotta Teremtőnk mindenhol, mindenkor és mi megerősítjük ezt. Még a házasságban is előfordulhat némi kicsapongás és torz viselkedés. Nincs az a magyarázkodás, amely mindezek ellenkezőjét bizonygatva ki tudna engesztelni egy csalódott Mennyei Atyát” (in Conference Report, Apr. 1974, 8–9; vagy *Ensign*, May 1974, 7).

Howard W. Hunter elnök

„A férj és a feleség érzékeny, intim kapcsolatában emelkedjete felül bármiféle uralkodó vagy érdemtelen viselkedésen. Mivel a házasságot Isten rendelte el, a férjek és feleségek közötti intim kapcsolat Isten szemében jó és dicséretre méltó. Ő megparancsolta, hogy legyenek egy test, és hogy sokasodjanak és töltsék be a földet (lásd Mózes 2:28; 3:24). Szeretnetek kell feleségeteket, mint ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért (lásd Efézusbeliek 5:25–31).

A gyengédség és a megbecsülés – soha nem az önzés – kell, hogy vezéreljék a férj és feleség közötti intim kapcsolatot. Mindkét fél legyen figyelmes és érzékeny a másik szükségletei és vágyai tekintetében! Az Úr a férj és feleség közötti intim kapcsolatban elítél mindenféle uralkodási vágyat, illetlen vagy nem féken tartott viselkedést” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 51).

Spencer W. Kimball elder

„Bár a nemi élet a házasság fontos és kielégítő része lehet, nem szabad elfelejtenünk, hogy az élet nem csupán a nemi kapcsolatból áll. Még a házasságon belül sem helyes bizonyos szélsőséges szexuális élvezetek gyakorlása. Pál könyörgött az efézusbelieknek, hogy illően viselkedjenek a házasságban: »Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti« (Efézusbeliek 5:28). Az Úr rosszállása pedig talán a házasságon belüli titkos szexuális bűnökre vonatkozott, amikor kijelentette: »...akik pedig nem tiszták, és azt mondták, hogy tiszták, el fognak pusztulni, mondja az Úristen« (T&Sz 132:52)” (*Miracle of Forgiveness*, 73).

AZ ÉLET FORRÁSA

Boyd K. Packer elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából
Things of the Soul, 105–17

Kezdjük a legelején. „[A]z Istenek lementek, hogy összerendezzék az embert az ő saját képmásukra, az Istenek képmására formálták meg őt, férfivá és nővé formálták meg őket. És az Istenek azt mondták: Meg fogjuk áldani őket. És az Istenek azt mondták: Meghagyjuk nekik, hogy legyenek termékenyek és sokasodjanak, és töltsék be a földet, és győzzék le” (Ábrahám 4:27–28).

Az emberi élet körforgása elkezdődött hát a földön azzal, hogy „Ádám megismerte feleségét, és ő fiaikat és leányokat szült neki, és elkezdtek sokasodni és betölteni a földet. És... Ádám fiai és leányai elkezdtek kettesével szétválni a földön, és a földet művelni, és nyájakat őrizni, és ők is nemzettek fiaikat és leányokat” (Mózes 5:2–3).

Soha vissza nem vont parancsolat

A sokasodásra és a föld benépesítésére vonatkozó parancsolatot soha nem vonták vissza. Erre szükség van a megváltás tervéhez, az emberi boldogságnak pedig ez a forrása. Semmi más dolog segítségével nem kerülhetünk közelebb Mennyei Atyánkhoz, és tapasztalhatjuk meg az öröm teljességét, igen, az istenséget, mint ennek a hatalomnak az igazlelkű gyakorlásával! A nemzőerő nem csupán egy mellékes része a boldogság tervének: ez a kulcsa – a valódi kulcsa.

Miközben a férfi és a nő kifejlődik, testükben megjelenik a hatalom, hogy életet hozzanak létre, képessé téve a férfit, hogy apává, a nőt pedig, hogy anyává váljon.

Állandó meghatározója az emberiségnek

Az emberben állandó és nagyon erős a vágy a nemzésre. A halandó életben való boldogságunk, örömünk és felmagasztosulásunk attól függ, hogy miként reagálunk ezekre a folyamatos fizikai kész-
tetésekre.

Ahogy a nemzőerő folyamatosan kifejlődik a férfikor és a nőiség korai szakaszában, természetes módon olyan személyes érzések jelentkeznek, amelyek semmilyen más fizikai élményhez nem hasonlíthatók. Nem véletlen, hogy a folyamatot, amely során az élet megfogán, ilyen mély érzelmek és vonzalmak kísérik, amelyek arra csábítják az egyént, hogy ismét részesüljön belőlük.

Ideális esetben a nászt megelőzi a romantika. Bár a szokások különbözőek lehetnek, a romantika forgatókönyvszerű érzései az izgalom, a várakozás és néha a visszautasítás. Megjelenik a holdfény és a rózsák, szerelmes levelek, szerelmes dalok, költészet, összekulcsolt kezek, és a gyengédség egyéb méltó kifejeződései egy fiatal férfi és egy fiatal nő között. A pár körül megszűnik a világ, és örömteli érzések töltik el őket. Minden szerelmes pár biztos abban, hogy Ádám és Éva óta senki nem érzett ugyanúgy, ahogyan ők.

Létezik másfajta romantika is, amely túl észzerűnek, túl csöndesnek, sőt unalmasnak tűnik. Mégis, ezek olyan mélységű ragaszkodást és romantikus szerelmet testesítenek meg, amelyet a halálosan komolyak, a csacskán meggondolatlanok vagy a fellegekben járók csak akkor tapasztalnak meg, amikor elég éretté válnak.

Érett szeretet

Ha pedig azt gondoljátok, hogy a fiatalkori szerelem legteljesebb örömei az élet forrásaiból eredő lehetőségeket jelentik, akkor nem éltetek még elég ideig ahhoz, hogy lássátok az odaadást és a vigaszt, amelyet a hosszú ideje tartó házastársi szeretet jelent. A félreértések, a távollét, a pénzügyi gondok, a családi válságok, betegségek mind megpróbálják a házaspárokat; a szeretet pedig, amely mindvégig kitartott, megerősödik, az érett szerelem pedig olyan mennyei boldogságot tartogat, amelyet a friss házások elképzelni sem tudnak.

Az igaz szeretet kölcsönös tiszteletet kíván, és azt, hogy a társak a házasságukig várjanak azzal a gyengédséggel, amelyet ha megosztanak egymással, utat engednek az élet forrása ama szent erőinek. Ez azt jelenti, hogy el kell kerülni az olyan helyzeteket a házasság előtt, amelyek során a testi vágyak elsza- badulhatnak. Az udvarlás során felmérhetjük a feddhetetlenséget, az erkölcsi erőt és az érdemes- séget. Az a kérdés, hogy „ha szeretsz, megengeded nekem”, komoly jellembéli hiányosságra világít rá. Ezt a választ érdemli: „Ha tényleg szeretnél engem,

soha nem kérnéd tőlem, hogy vétkezzek. Ha értenéd az evangéliumot, nem tudnád megtenni!”

A tiszta szeretet azt kívánja, hogy csakis az örök hűség ígérete, egy hivatalos és törvényes szertartás, és ideális esetben a templomban végzett pecsételőszer- tartás elvégzése után lehessen a nemzőerőt szabadjárá engedni a szeretet kifejezése céljából. Csakis és kizá- rólag házastársunkkal oszthatjuk meg.

A nemzés folyamatában való részvétel olyan élményt nyújt, amely semmi máshoz nem fogható ebben az életben. Amennyiben érdemesen veszünk részt benne, a leggyönyörűbb és legemel- kedettebb testi, érzelmi és lelki érzéseket egyesíti, amelyeket a *szerelem* szóval szoktunk illetni. Ezek az érzések, valamint az, hogy a férjnek és a fele- ségnek életük végéig szükségük van egymásra, olyan házasságban egyesíti őket, amelyben a felnőtt férfiúi tulajdonságok kiegészülnek az asszonyi mivolt páratlan női erényeivel.

Az emberi lét során nincs semmi, ami felérhetne ezzel az élménnyel. Örökké fog tartani, amennyiben elvégzik és megtartják a szövetségeket, „mert ott kerül sor a szent papság kulcsainak elrendelésére, hogy tisztességet és dicsőséget kaphassatok” (T&Sz 124:34), „amely dicsőség magjaik teljessége és foly- tatása lesz örökkön örökké” (T&Sz 132:19).

A szerelem azonban nem teljes; ez csak a bevezető. A szeretetet táplálja a gyermekek érkezése, akik az élet ama forrásából származnak, amelyet a házastár- sakra bízta. A férj és feleség házastársi öleléséből élet fogán. Egy aprócska test ölt formát egy nagy- szerű, összetett folyamat mintájára. A születés csodáján keresztül felbukkan egy gyermek, aki földi apja és anyja képmására teremtett, és képes arra, hogy fizikai érzékein keresztül lásson, halljon és érezzen. Halandó testében egy lélek lakik, amely képes érezni és felfogni a lelki dolgokat. A gyermek halandó testében ott szunnyad az erő arra, hogy utódokat nemzzen saját képmására.

„[A] lélek és a test az ember lényé” (T&Sz 88:15); ennél fogva vannak lelki és fizikai törvények, amelyeknek engedelmeskednünk kell, ha boldogok szeretnénk lenni.

Erkölcsi és természeti törvények

Léteznek olyan örökkévaló törvények, beleértve az élet teremtésének hatalmához kapcsolódó törvé- nyeket, „amely[ek] már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett[ek] rendelve a

mennyben, amely[ek]en minden áldás alapszik” (T&Sz 130:20). Vannak lelki törvények, amelyek meghatározzák az emberiség erkölcsi normáit (lásd JSF Rómabeliek 7:14–15; 2 Nefi 2:5; T&Sz 29:34; T&Sz 134:6). Léteznek szövetségek, amelyek összekötnek, megpecsételnek, védenek és örökkévaló áldásokat ígérnek. Vannak testi, illetve természeti törvények, amelyek befolyásolják a társhoz való vonzódást, az utódok szeretetét és a védelmezésükre irányuló ösztönt.

Ne ölj!

Minden alkalommal, amikor a fizikai feltételek adottak, megtörténik a fogantatás, akár házasságon belül, akár azon kívül. Miután az élet megfogant, hatalmas vétség elpusztítani azt, még a megszületés előtt is, kivéve, ha az nemi erőszak következménye; ha az anya élete függ tőle vagy amennyiben a meg nem született magzatot életképtelennek ítélik. Nem tudunk mindent arról, hogy a lélek mikor költözik a testbe, azt azonban tudjuk, hogy az élet, annak minden formájában, rendkívül értékes. Jóllehet hatalmat és utasítást kaptunk arra, hogy életet teremtsünk, nincsen jogunk ahhoz, hogy elpusztítsuk azt. „Mert az Úr... minden dologban megtöltötte ezt, az ember létének kezdete óta” (Ether 8:19). A Sinai-hegyen adott parancsolatot pedig ebben az adományozási korszakban megújították: „Ne ölj” (2 Mózes 20:13; lásd még 2 Nefi 9:35) „és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót” (T&Sz 59:6).

Féken tartva

Jézus Krisztus evangéliumának örökkévaló törvényei nem tiltják meg, hogy reagáljunk velünk született, Istentől kapott nemzési ösztöneinkre. Alma így intette Siblon fiát: „figyelj, hogy minden szenvedélyedet megzabolázd, hogy szeretet tölthessen el” (Alma 38:12). A zablát vezetésre és irányításra használják. Szendvényünket ellenőrzésünk alatt kell tartanunk – ám nem pusztítjuk ki, mint a kártevő rovarokat, és nem szüntetjük meg, mint egy betegséget. Úgy kell szabályoznunk azt, mint az elektromosságot, hogy erőt és életet termeljen. Mikor törvényesen használjuk, a nemzőerő megáld és megszentel (lásd Joseph F. Smith, Gospel Doctrine [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1977], p. 309).

Az evangélium megmondja nekünk, hogy mikor és kivel élhetjük át biztonságosan ezeket a szent erőket. A szentírások nem részletezik oldalakon át, érintve minden egyes helyzetet, hogy az adott

parancsolatokat az élet egyes területein hogyan alkalmazhatjuk. Inkább általánosságban beszélnek róluk, lehetővé téve számunkra, hogy az élet végtelen sokszínűségével szemben szabadon alkalmazhassuk az evangélium tantételeit.

Jogunkban áll figyelmen kívül hagyni a szentírások tanácsait és parancsolatait, amikor azonban a kinyilatkoztatások lényegre törően úgy kezdődnek, hogy „ne...”, akkor jobban tesszük, ha odafigyelünk. Ha engedelmeskedünk, élvezhetjük ezeket az életet adó erőket a házasság szövetségében, és életünk ezen élet-forrásából származnak majd gyermekeink, a családunk! A férj és feleség közötti szeretet folyamatos lehet, beteljesedést és megelégedettséget hozhat életük minden egyes napján.

Isten gyermekei

Nem került kinyilatkoztatásra nagyszerűbb eszme, mint az a mindent felülmúló igazság, hogy Isten gyermekei vagyunk, és teremtésünknel fogva különbözünk minden más élőlénytől (lásd Mózes 6:8–10, 22, 59). „Nem minden test azon egy test – tanítja a szentírás –, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste” (1 Korinthusbeliek 15:39).

A férfiaknak és a nőknek különleges felelősségük van az élet létrehozásában. A szentírásokban az áll, hogy „elegendő utasítást kaptak az emberek, hogy különbséget tegyenek jó és gonosz között. És a törvény megadatott az embereknek” (2 Nefi 2:5). Intelligens lények vagyunk és felelősek tetteinkért, sőt, még gondolatainkért is (lásd Alma 12:14).

Az állatvilág teremtményeit párzási ösztöneik hozzák össze a megfelelő időszakban. A megtermékenyítés után különválnak egymástól, az anya pedig rendszerint egyedül marad, és így védelmezi és gondoskodik ivadékáról, mert ez az állatok viselkedési módja. Az emberiségé azonban nem ez. Az állatok ritkán élnek családokban, és akkor is általában csak átmenetileg. Nagyon ritka esetektől eltekintve, a madaraknál például a szülők között csak átmeneti kapcsolat van; az apa és a fióka között majdhogynem nem is létezik.

Az állatokat nem lehet az emberiség számára felállított erkölcsi normák szerint felelősségre vonni. Őket a természeti törvények irányítják. Az állatok mindent összevetve véletlenszerűen reagálnak párzási ösztöneikre. Párzási szokásaik azonban meghatározott szabályok és szilárd korlátok között zajlik. Példának okáért az állatok nem párosodnak

saját nemükkel, csak azért, hogy kielégítsék párzási ösztöneiket. Valamint ezek a párzási ösztönök nem nyilvánulnak meg saját ivadékaik molesztálásában.

Isten gyermekei szándékosan alávetik magukat érzéki természetüknek, és látszólag lelkiismeret-furdalás nélkül szembeszegülnek az erkölcsi törvényekkel, és az állatoknál is mélyebbre alacsonyítják magukat.

A Kísértő

A halandó életben örökké jelen vannak a kísértések. Az ellenség irigy mindazokra, akiknek hatalmában áll életet adni. Ő nem képes életet adni; nemzéképtelen. Ő és azok, akik követték őt, kiűzettek a mennyből és elveszítették a halandó testhez való jogukat. Ő, ha teheti, birtokba veszi a *te* testedet, és irányítja, hogy miként használd azt. Sőt, angyalai azért könyörögtek, hogy megkaphassák a disznók testeit (lásd Máté 8:31). Ő ismeri nemzőerőnk mennyei képességét, és irigykedve próbál uralkodni azokon, akik rendelkeznek vele. A kinyilatkoztatás szerint „ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27). Ha teheti, meg fog kísérteni titeket, hogy lealacsonyítsa, megrontsa, és ha lehet, elpusztítsa ezt az ajándékot, amely által, ha érdemesek vagyunk, örökre gyarapodhatunk (lásd T&S 132:28–31).

A megszállottság

A társadalmi értékek rohamos és elsöprő megromlását a szexuális cselekedetekkel való foglalkozás – sőt, megszállottság – jellemzi. A házasság előtti önmegtartóztatást és a házassági hűséget nyíltan idejét múltnak gúnyolják; a házasságot és a szülői szerepet terhesnek és feleslegesnek minősítik. A visszafogottság, mint egy kifinomult személyes vagy társadalmi érték, teljesen eltűnt.

Fiataljaink, a kiemelkedő példaképeik – politikusok, sportolók és a színészek jellembeli nagyságát már nem az erkölcsösséggel mérik. Mindannak, amit látunk, olvasunk és hallunk, egyre kevesebb kivétellel a szexualitás a központi témája. A cenzúra minden fajtáját száműzték, mondván, hogy az az egyén szabadságát sérti. Aminek pedig teljes mértékben magánügynek kellene lennie, kitergetik és reflektorfénybe állítják. A háttérben pedig ott leselkedik a függőség, a pornográfia, a perverzión, a hűtlenség, az abortusz és – ami még ezeknél is undorítóbb – a vérfertőzés és a molesztálás. És mindezek egyre inkább elterjedőben vannak. Ezekhez társul még az a járvány, amely mint egy bibliai csapás, sújtja a nemzeteket. Sőt, az egész emberiséget.

A felgyülemlett filozófiai irányzatokban egy dolog közös: akár burkoltan, akár nyíltan, de elutasítják, hogy Isten a teremtőnk, az Atyánk és a törvényhozónk.

A gonosz eszme

A tudás, miszerint Isten gyermekei vagyunk, egy megtisztító, felmagasztosító igazság. Másrészről, nincs még egy olyan eszme, amely jobban rombolná a boldogságot, nincs olyan filozófia, amely több bánatot, szívfájdalmat, több szenvedést és több bajt okozna, nincs még egy olyan eszme, amely jobban hozzájárult volna a családok felbomlásához, mint az az eszme, amely szerint mi nem Isten leszármazottai, hanem csupán magasabb fejlettséggel rendelkező állatok vagyunk. Ebből az eszméből fakad az a nem túl kifinomult felismerés, hogy engednünk kell minden nemi késztetésünknek, hogy ki vagyunk téve fizikai törvényeknek, ám az erkölcsi törvényeknek nem.

Az állatból emberré válás elméletét elég hosszú ideje terjesztik már ahhoz, hogy azt általános elfogadás alapján igazzá nyilvánítsák. Mivel úgy tűnik, hogy ez ésszerű magyarázatot ad *néhány* dologra, széles körben tanítják, és általánosan elfogadták az élet rejtélyének megoldásaként.

Tudom, hogy ebben a témában két nézet létezik. Egy dolog azonban ezt az elméletet kizárólag intellektuális vagy tudományos normákkal szembeállítani és más dolog erkölcsi, lelki vagy tantételteli normákkal szemben mérni.

Amikor beleültetik elmétekbe azt a teóriát, hogy az ember állatok leszármazottja, óvatosan arra is fel kellene hívni a figyelmet, hogy az elme kertjében ezt ültessék külön, amíg a hit gyökerei meg nem erősödnek. Máskülönben a kétség magjai kisarjadnak és megfojthatják a hit csíráit, az aratás pedig csak keserű gyümölcsöket fog eredményezni, a mag elültetőjéről pedig kiderül, hogy rossz mesternek szolgál.

A választás szabadsága

Lehi azt tanította, hogy az emberek szabadok, szabadnak kell lenniük, hogy szabadon „önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek, kivéve a törvény büntetése által a nagy és utolsó napon” (2 Nefi 2:26).

A társadalom nem vállal semmilyen felelősséget a fiatalok szexuális erkölcstelenségének széleskörű elterjedését illetően, eltekintve attól, hogy a

gyermeknek megtanítják az emberi szaporodás fizikai folyamatát azért, hogy megelőzzék a terhességet vagy a betegségeket, és ellátják a tizenéveseket olyan eszközökkel, amelyek arra hivatottak, hogy mindkettőtől megvédje őket. Amikor bármilyen erőfeszítést tesznek azért, hogy ezekbe az előadásokba alapvető egyetemes értékeket vigyenek – nemcsak az egyház értékeit, hanem maga a civilizáció, a társadalom értékeit – megjelenik a tiltakozás: „Ránk erőltetted a vallást, megsértve szabadságunkat!”

Érdekes, hogy azzal, hogy egy bizonyos erényt felfújunk vagy fanatikusan hangsúlyozzuk azt, mennyire le lehet tiporni egy másik személyt. Milyen ügyes megtévesztés, amikor a szabadságot – az erényt – hívják segítségül, hogy igazolják vele az erkölcsatlenséget!

Az ügy támogatói, azért, hogy megszüntessenek minden korlátot, így mentegetik magukat a felelősség terhe alól: „Én magam nem szándékozom ilyen dolgokat tenni, de úgy gondolom, hogy mindenkinek szabadon kell eldöntenie, mindenféle erkölcsi vagy jogi beavatkozás nélkül, hogy mit akar tenni.” Ezt a logikát követve azzal is érvelhetne valaki, hogy minden közlekedési jelzőtáblát és korlátot – amelyek óvják a figyelmetlen vezetőket attól, hogy vesztükbe rohanjanak – ki kellene dönteni, mert minden egyes személynek megvan ahhoz az erkölcsi joga, hogy eldönthesse, milyen közel szeretne menni a szakadék széléhez.

Léteznek magasabb rendű törvények

Bárki, akinek tanították a szabadulás tervét, megérti, hogy minden erkölcsi szabályozás nélkül hirdetni a szabadságot, az Isten akarata elleni prédikálást jelent. A „szabad önrendelkezés” kifejezés nem szerepel a szentírásokban. Az egyetlen önrendelkezés, amelyről szó esik benne, az *erkölcsi* önrendelkezés, „amelyet – mondja az Úr –, neki adtam, hogy minden embert felelősségre lehessen vonni saját bűneiért az ítélet napján” (T&Sz 101:78).

Múltbéli civilizációk – mint például Sodoma és Gomora – önmagukat pusztították el azzal, hogy nem engedelmeskedtek az erkölcsi törvényeknek. „Mert az Úr Lelke nem fog mindig bajlódni az emberrel. És amikor a Lélek megszűnik az emberrel bajlódni, akkor gyors pusztulás következik, és ez

elkeseríti a lelkeket” (2 Nefi 26:11; lásd még 1 Mózes 6:3; Ether 2:15; T&Sz 1:33; Mózes 8:17).

Ha beszenyezzük élet-forrásainkat, vagy másokat viszünk bűnbe ily módon, sokkal „átható[bb]” és „nehezen elviselhető[bb]” (lásd T&Sz 19:15) lesz a büntetés, mint amennyit a testi gyönyör valaha is megérhetne. Alma ezt mondta Koriánton fiának: „Hát nem tudod, fiam, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az ártatlan vér ontását vagy a szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak” (Alma 39:5). Nem menekülünk el a következmények elől, amikor vétkezünk.

A nemzőerők egyetlen helyénvaló alkalmazása a férj és feleség között történhet, akik jogszerűen és törvényesen megesküdték egymással. Bármi más ezen kívül megsérti magát Isten törvényét. Amint pedig Alma kijelentette: „Azt mondom nektek, mit sem jelent, ha ez ellen szóltok, mert Isten szavának be kell teljesednie” (Alma 5:58).

Ti, akik házasok vagytok, ismerni fogjátok a szülői lét örömét, és érezni fogjátok a felelősséget, amely a családi élet velejárója. Mindig tartásotok észben, és tegyétek életetek középpontjává gyermekeitek világgossáiban és igazságosságban való nevelését. Adjátok tovább ezeknek a drága lelkeknek, amit az élettől tanultok. És fogadjátok el ezt az intelmet! Egy házaspár kísértést érezhet arra, hogy méltatlan dolgokat vigyen bele a kapcsolatába. Amint arra a szentírás figyelmeztet, ne változtassátok el a természet folyását természetellenesre”

(lásd Rómabeliek 1:26). Ha mégis megteszitek, a kísértő éket ver közétek. Amennyiben valamilyen méltatlan dolog került kapcsolatotokba, legyetek bölcssek, és soha többé ne kövessétek azt el újra!

Kivételek

Amikor házasságról, családi életről beszélünk, elkerülhetetlenül eszünkbe jut hogy „mi a helyzet a kivételekkel? Mindig vannak kivételek!” Néhányan bizonyos korlátozottsággal születnek, és nem képesek gyermeket nemzeni. Néhány ártatlan személy megszakította házasságát házastársa hűtlensége miatt. Mások nem házasodnak meg és élnek az érdemes egyedülálló életét, miközben úgy tűnik, hogy a tévelygőknek és a gonoszoknak minden jól megy.

Most ezt a vigaszt nyújtom: Isten a mi Atyánk! Minden szeretet és nagylelkűség, amellyel egy

A tudás, miszerint Isten gyermekei vagyunk, egy megtisztító, felmagsztosító igazság.

ideális földi apa rendelkezik, olyan óriási mértékben van meg Őbenne, aki a mi Atyánk és Istenünk, hogy azt a halandó elme képtelen felfogni. Az Ő ítéletei igazságosak, kegyelme határtalan, az ereje, hogy kárpótoljon, felülmúl minden földi hasonlót.

Ne feledjétek, hogy a halandó élet csupán egy szempillantás, hiszen örökké élni fogunk! Rengeteg – majdnem azt a szót használtam, hogy *idő*, de az idő ide nem érvényes –, rengeteg lehetőség lesz helyrehozni minden igazságtalanságot, minden méltánytalanságot, kárpótolni minden magányt és nélkülözést, és megjutalmazni az érdemességet, ha megtartjuk hitünket. „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1 Korinthusbeliek 15:19). Semminek nincs vége a földi halállal; csak akkor kezdődik.

Bűnbánat

Már figyelmeztettem arra, hogy az ellenség beveti majd minden bámulatos erejét, hogy arra csábítsa az embert, hogy szent nemzőerejét bűnös módon használja. Ezt ne engedjétek, mert a vétek minden adósságát ki kell majd egyenlíteni „míg nem megfizetsz az utolsó fillérig” (Máté 5:26). Az igazságszolgáltatás törvénye ezt megköveteli, és „...szenvedéseid keservesek lesznek – hogy milyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetőek, azt nem tudod” (T&Sz 19:15).

Az emberi lelkekért folytatott egyetemes küzdelemben az ellenség temérdek foglyot ejt. Sokan, nem tudván, hogyan meneküljenek el, az ő szolgálatába kényszerülnek. Minden lélek, aki a bűn és a vétkesség koncentrációs táborába kényszerült, rendelkezik a kapu kulcsával. A kulcs az áll, hogy bűnbánat. Az ellenség nem szerezheti meg tőlük, ha tudják, hogyan kell használni azt. A bűnbánat és megbocsátás kettős tantétele meghaladja a kísértő bámulatos erejét.

A világ az, ami; ha már elkövettél egy hibát, biztosan megértik majd. A törvény szerint nem lehet jóvá tenni, de meg lehet érteni. Fel kell hagynod az erkölcstelen viselkedéssel. Most azonnal fel kell hagynod vele!

Sehol sem mutatkozik meg jobban Isten nagylelkűsége, kedvessége, és könyörületessége, mint a bűnbánat folyamán. Értitek az engesztelés tökéletes megtisztító erejét, amelyet Isten fia, a mi Szabadítónk, Megváltónk végzett el, aki azt mondta, hogy

„én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek”? (T&Sz 19:16). Nem ismerek olyan erkölcsi vétkezéssel kapcsolatos bűnt, amelyet ne lehetne megbocsátani, feltételezve természetesen a teljes bűnbánatot. Az abortuszt is ideérttem.

A képlet 27 szóból áll: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé. Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:42–43). A kinyilatkoztatások közül nem találkoztam ennél szebb szavakkal: „Annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”

Beismerés – a püspöknek

A bűnbánat képlete megköveteli, hogy beismerjük bűneinket. Első beismerésünket az Úrnak tesszük, imában. Amennyiben hibáink nem szörnyű bűnök, és személyesek, talán ez minden, amit meg kell tennünk, hogy beismerjük.

Ha vétünk egy ellenkező vagy azonos nemből való másik személy nemzőerejének beszenyezését is magában foglalja, akkor az imán kívül szükséges a beismerés is. Az Úr, papsága erejénél fogva, kijelölte a püspököt, hogy ő legyen az általános bíró. Amennyiben vétkeed nagyon komoly, lelkiismereted pedig meg fogja neked súgni, hogy az-e vagy sem, keresd fel a püspököt!

A püspök az Urat képviseli, amikor továbbítja az egyháztagok számára a bűnbocsánatot. Időnként keserű orvosságot kell, hogy felfogadjon. Alma ezt mondta Koriántonnak: „Most, a bűnbánat nem jöhetne el az emberekhez, ha nem lenne büntetés” (Alma 42:16). Nem szeretnék egy olyan világban élni, amelyben nem létezik bűnbánat, és ha ennek a büntetés a feltétele, akkor szívesen vállalom. Sokan képzelik azt, hogy feladhatnak levelezőlapon egy imát, majd cserébe teljes megbocsátást kapnak, és egyszerre csak készen állnak a misszióra vagy a templomban való házasságra. Ez nem így van. Meg kell fizetnünk érte. Ha a püspök csak vigaszt ad neked, és félrevezetve, kedvességből fel kíván menteni a fájdalmas gyógyulási folyamat alól, amely a bűnbánattal áll kapcsolatban, nem megfelelően szolgál majd téged.

Az Úrtól jövő megbocsátást óriási személyes erőfeszítések árán érdemeljük ki. Bátorságra van szükséged ahhoz, hogy szembesülj bűnöd valóságával, hogy bármilyen büntetésre legyen is szükség, elfogadd azt, és hogy elegendő időt hagyj a folyamatra, hogy

működni kezdjen. Amikor ez megtörtént, újra *ártatlan* leszel. Az Úr azt mondta: „Én, én vagyok, a ki eltörölöm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (Ésaiás 43:25)

Ő nem emlékezik meg többé bűneinkről

„Ez az a szövetség, melyet kötök velök... Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat, ...és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem” (Zsidók 10:16–17).

Alma, aki ifjú korában lázadó lelkű volt, saját tapasztalatán keresztül beszélt arról a nagyszerű megkönnyebbülésről, amelyet a bűnbánat eredményez: „Most, amint elmém elkapta ezt a gondolatot, így kiáltottam fel a szívemben: Ó Jézus, Isten Fia, irgalmazz nekem, aki a keserűség gubacsában vagyok, és akit a halál örökkévaló láncai vesznek körül! És most íme, amikor erre gondoltam, már nem voltam képes visszaemlékezni a fájdalmaimra; igen, nem szaggatott fel többé bűneim emléke. És Ó, mily örömet éreztem, és mily csodálatos fényt láttam; igen, lelkemet olyan rendkívüli öröm töltötte el, amilyen a fájdalom volt” (Alma 36:18–20).

Néha, még akár a beismerést és a büntetést követően is, a bűnbánat legnehezebb része az önmagunknak való megbocsátás. Joseph Fielding Smith elnök mesélt egy asszonyról, aki megbánta erkölcs-telen viselkedését és küszködött, hogy megtalálja az útját. A nő megkérdezte tőle, hogy mihez kezdjen most. Válaszként [Smith elnök] arra kérte őt, hogy olvassa fel neki az ószövetségi Sodoma és Gomora

történetéről szóló feljegyzést, Lótról és Lót feleségéről, aki sóbálvánnyá változott (lásd 1 Mózés 19:26). Ezután megkérdezte az asszonyt, hogy milyen leckét rejtenek számára azok a versek.

Így válaszolt: „Az Úr elpusztítja a gonoszokat.”

„Nem így van – válaszolta Smith elnök a bűnbánó asszonynak. – Számodra azt mondja ez a lecke, hogy »ne nézz vissza!« ”

A templom

A *templom* szót már áhítattal ejtem ki. Amikor ezt teszem, eszembe jutnak a szavak: „Olld le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld” (2 Mózés 3:5). Elképzelem a pecsételőt szobát az oltárral, amely előtt egy fiatal pár térdel, vagy talán egy idősebb házaspár, akik egy évvel ezelőtt csatlakoztak az egyházhoz. Ez a szent templomi szertartás több, sokkal több egy esküvőnél, mert ezt a házasságot az ígéret Szent Lelke pecsételte meg, a szentírások pedig megígérik, hogy annak résztvevői, ha érdemesek maradnak, „trónokat; királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat... fog[anak] örökölni” (T&Sz 132:19).

A pecsételő szertartás szavai jutnak eszembe, amelyeket itt nem lehet leírni. Megértem, legalábbis egy kis mértékben, az élet forrását, amely bennünk lakozik. És látom az örömet, amely azokra vár, akik elfogadják ezt a mennyei ajándékot, és érdemesen használják.

JÉZUS KRISZTUS

*Jézus az Élő Krisztus,
Isten halhatatlan Fia.*

Az Első Elnökség és a
Tizenkét Apostol Kvóruma

AZ ÉLŐ KRISZTUS: AZ APOSTOLOK BIZONYSÁGA

*Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
2000. január 1.*

Amint megemlékezünk Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtti születéséről, bizonyágunkat tesszük az Ő páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról és erejéről. Senki más nem tett hasonlóan mély benyomást mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni.

Ő volt az Ószövetség nagy Jehovája és az Újszövetség Messiása. Atyjának irányítása alatt Ő volt a föld teremtője. „Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett” (János 1:3). Bár büntelen volt, megkeresztelkedett, hogy minden igazságot betöltsön. „Széjjeljárt jót téven” (Csel. 10:38), mégis megvetették érte. Evangéliuma a béke és a jóakarát üzenete volt. Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és a holtat feltámasztva járta Palesztina útjait. Az örökévalóság igazságairól, a halandóság előtti létünk valóságáról, földi életünk céljáról, valamint Isten fiainak és lányainak az elkövetkezendő életben való lehetőségeiről tanított.

Nagyszerű engesztelő áldozatának emlékeztetőjeként bevezette az úrvacsorát. Hamis vádak alapján letartóztatták és ítélték felette, bűnösnek mondták ki, hogy megnyugtassák a tömeget, és arra ítélték, hogy meghaljon a Kálvária keresztjén. Életét adta, hogy engesztelést végezzen az egész emberiség bűneiért. Nagyszerű ajándékot adott mindazokért és mindazok helyett, akik valaha is élnek a földön.

Ünnepélyesen bizonyágunkat tesszük arról, hogy élete, amely az egész emberi történelem középpontjában áll, nem Betlehemben kezdődött, és nem a

Kálvárián ért véget. Ő volt az Atya Elsőszülötte, az Egyszülött Fiú a testben, a világ Megváltója.

Feltámadott a sírból, hogy „zsengéjök” legyen „azoknak, kik elaludtak” (1 Korinthusbeliek 15:20). Feltámadott Úrként ellátogatott azok közé, akiket szeretett az életben. Az Ő „más juhai” (János 10:16) között is szolgált az ősi Amerikában. A modern világban Ő és Atyja megjelentek a gyermek Joseph Smithnek, ezzel megnyitva a régóta ígért „idők teljességének rendjét” (Efézusbeliek 1:10).

Joseph Smith próféta ezt írta az Élő Krisztusról: „Szemei olyanok voltak, mint a tűz lángja; fején a haj fehér, mint a tiszta hó; arca ragyogott, meghaladva a nap fényességét; hangja pedig olyan volt, akár a nagy vizek zúgásának hangzása, méghozzá Jehova hangja, mondván:

Én vagyok az első és az utolsó; én vagyok az, aki él, én vagyok az, aki megöletett; én vagyok a ti szószólótok az Atyánál” (T&Sz 110:3–4).

Azt is kijelentette róla a Próféta: „És most, a sok tanúbizonyosság után, amely őrá adatot, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!

Mert láttuk őt, méghozzá Isten jobb kezénél; és hallottuk a hangot, amely bizonyágot tett arról, hogy ő az Atya Egyszülöttje –

Hogy általa, rajta keresztül és őtőle teremtettek és teremtettek a világok, és azok lakói Istennek született fiak és leányok” (T&Sz 76:22–24).

Ünnepélyes szavakkal jelentjük ki, hogy az Ő papsága és egyháza visszaállítattott a földre – „fölepítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:20).

Tanúságot teszünk, hogy egy napon visszatér majd a földre. „És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt” (Ésaiás 40:5). Királyok Királyaként kormányoz majd, és Urak Uraként uralkodik, minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv hódolattal szól majd Őelőtte. Mindegyikünk ott fog állni, hogy cselekedeteink és szívünk vágya szerint megítéljen minket.

Elrendelt apostolaiként bizonyágunkat tesszük, hogy Jézus az Élő Krisztus, Isten halhatatlan Fia. Ő a nagy Immánuel Király, aki ma az Ő Atyjának jobbján áll. Ő a világ világossága, élete és reménye. Az Ő útja az az ösvény, amely ebben az

életben boldogsághoz, az elkövetkezendőben
pedig örök élethez vezet. Köszönet Istennek az
Ő isteni Fia páratlan ajándékáért!

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

James E. Faust

A TIZENKETTEK KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

JÓSZÍVŰSÉG

*A jószívűség több a szeretetnél,
sokkal több; örökké tartó szeretet,
tökéletes szeretet, Krisztus tiszta
szeretete, mely örökké tart.*

– Bruce R. McConkie elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Kalauz a szentírásokhoz

„*Jószívűség.* A szeretet legmagasabb, legnemesebb, legerősebb formája, nem csupán ragaszkodás; Krisztus tiszta szeretete. Soha sem jelent könyöradományt, jótettet vagy jótékonytságot, habár ösztönző motiváció lehet (1 Kor. 8:1; 13:1–4, 8; 13; 14:1. Vö. Moróni 7:47)” (632.).

Ezra Taft Benson elnök

„Az a folyamat, melynek során isteni tulajdonságokat adunk egymás mellé – ahogyan azt Péter is leírja [a 2 Péter 1-ben] –, azon tudás megszerzésének kulcsává válik, mely az örök élethez vezet” (in Conference Report, Oct. 1986, 63; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 48).

Marvin J. Ashton elder

„Az igazi jószívűséget nem ajándékozzuk el; az igazi jószívűség valami olyasmi, amelyre szert tesz az ember, és a saját személyisége részévé teszi. Amikor pedig a jószívűség erénye beépült az ember szívébe, akkor ő örökre megváltozik. Visszataszítóná teszi a [kritizálás vagy a szóbeli bántalmazás] gondolatát.

Talán akkor mutatkozik meg a legnagyobb jószívűség, amikor kedvesek vagyunk egymáshoz, amikor nem ítélünk meg vagy osztályozunk másokat, amikor egyszerűen a legjobbat feltételezzük másokról, vagy csendben maradunk. A jószívűség nem más, mint elfogadni mások különbözőségét, gyengeségeit és hibáit; türelmet tanúsítani valakivel szemben, aki cserbenhagyott minket; vagy ellenállni a készletének, hogy megbántódjunk, amikor valaki nem úgy intéz valamit, ahogy

reméltük volna. A jószívűség azt jelenti, hogy nem használjuk ki mások gyengeségét, és készek vagyunk megbocsátani annak, aki megbántott minket. A jószívűség nem más, mint a legjobbat várni másoktól” (in Conference Report, Apr. 1992, 24; vagy *Ensign*, May 1992, 18–19).

Bruce R. McConkie elder

„Az isteniség és tökéletesség valamennyi jellemzője közül a *jószívűség* az, melyre legőszintebben kell vágnunk. A jószívűség több a szeretetnél, sokkal több; örökké tartó szeretet, tökéletes szeretet, Krisztus tiszta szeretete, mely örökké tart.

Ez a szeretet úgy összpontosul az igazlelkűségben, hogy birtokosának nincs más célja vagy vágya, mint saját lelkének, illetve a körülötte lévők lelkének örök jóléte (2 Nefi 26:30; Moróni 7:47; 8:25–26)” (*Mormon Doctrine*, 121).

Joseph B. Wirthlin elder

„Egyszerűen mondva, a jószívűség azt jelenti, hogy érdekeinket és szükségleteinket alárendeljük másokénak, ahogyan azt a Szabadító tette mindannyiunkért. Pál apostol azt írta, hogy a hit, az erény és a jószívűség »között pedig legnagyobb a [jószívűség]« (1 Korinthusbeliek 13:13), Moróni pedig azt, hogy »ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában« (Moróni 10:21). Úgy hiszem, az önzetlen szolgálat az evangélium sajátos jellemzője” (in Conference Report, Oct. 1991, 20; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 16).

Kapcsolódó szentírások

Lásd Máté 5:46; 1 Korinthusbeliek 13:13; Kolossébeliek 3:12–15; 1 Péter 4:8; 2 Nefi 26:30; Alma 7:24; 34:29; Ether 10:32; 12:34; Tan és a szövetségek 18:19; 31:9.

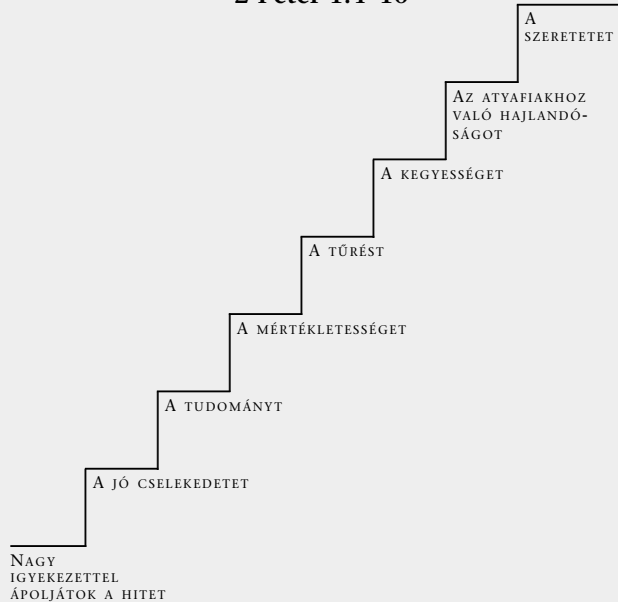
Fontold meg a jószívűség következő tulajdonságait, melyek a Moróni 7:45–47-ben vannak felsorolva:

- Hosszan tűrő
- Jóságos
- Nem irigykedik
- Nem fuvalkodik fel

- Nem keresi a maga hasznát
- Nem könnyű felbosszantani
- Nem gondol rosszat
- Örvend az igazságnak
- Mindent elbír
- Mindent hisz
- Mindent remél
- Mindent eltűr
- Mindörökké megmarad

Az isteni természet részeseivé lenni

2 Péter 1:4–10

Péter elmagyarázta az isteni természet részeseivé válás folyamatát.

KAPCSOLATOK MEGFELELŐ KIALAKÍTÁSA A HÁZASSÁGBAN

*Elérkezett a megértő szívek,
az önértékelés, a józan ész, a
gondolkodás és a tervezés órája.*

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„Két különböző háttérrel rendelkező ember nem sokkal a szertartás elvégzése után rájön, hogy szembe kell nézni a kemény valósággal. Nincs többé képzeletbeli vagy tettetett élet; le kell szállnunk a felhők közül és szilárdan meg kell vetnünk lábunkat a földön. Felelősséget kell vállalni, és új kötelességeket kell elfogadni. Egyes személyes szabadságokról le kell mondani, és sok változtatást – önzetlen változtatást – kell végrehajtani.

Az ember nem sokkal a házasságkötés után jut el arra a felismerésre, hogy a házastársnak vannak olyan gyengeségei, amelyek korábban nem mutatkoztak, illetve észrevétlenek maradtak. Az erények melyek az udvarlás alatt állandóan fel voltak nagyítva, most viszonylag kisebbek lesznek, és a gyengeségek, amelyek oly aprónak és jelentéktelennek tűntek az udvarlás idején, most jelentős méreteket öltenek. Elérkezett a megértő szívek, az önértékelés, a józan ész, a gondolkodás és a tervezés órája. Az évek során kialakult szokások most megmutatkoznak; lehet, hogy a házastárs zsupori vagy pazarló, lusta vagy szorgalmas, hívő vagy hitetlen; lehetséges, hogy kedves és együttműködő, vagy zsémbes és haragos, nagy igényeket támasztó vagy adakozó, önző vagy önfeláldozó. Közelebb kerül a figyelem középpontjához az após-anyós probléma, és ismételten felnagyítódik a házastárs hozzájuk fűződő viszonya” (Egység a házasságban. *Liahóna*, 2002. okt. 36–41.).

Harold B. Lee elder

Ha a fiatalok „házasságuk első percétől fogva elhatároznák, hogy attól kezdve minden problémát megoldanak, és minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy a helyes dolgokban egymás kedvében járjanak, akár saját örömük, saját kívánságaik, saját vágyaik feláldozása árán is, akkor a házastársi problémák maguktól megoldódnának, és otthonuk valóban boldog otthon lenne. A hatalmas szeretet hatalmas áldozathozatalra épül, és amelyik otthonban mindennap kifejezésre kerül az egymás jólétéért hozott áldozat tantétele, abban az otthonban hatalmas szeretet lakik” (in Conference Report, Apr. 1947, 49).

A házastárs rokonaival való megfelelő kapcsolat kialakítása

Spencer W. Kimball elnök

„Jól teszik a házaspárok, ha azonnal keresnek saját otthonot, elkülönülten és távol bármelyik fél rokonaiktól. Lehetséges, hogy az otthon nagyon szerény és egyszerű, mégis független lakhely. Házaseleteteknek függetlennek kell lennie a szülőkétől. Jobban szeretitek őket, mint valaha; becsben tartjátok tanácsukat; nagyra értékelitek a velük való kapcsolatot; de ti a saját életeteket élitek, saját döntéseitek, imádságos megfontolásaitok irányítanak benneteket, miután tanácsot kaptatok azoktól, akiknek ezt adniuk kell. A ragaszkodás nem csupán azt jelenti, hogy ugyanabban az otthonban laktok, hanem hogy szorosan megmaradtok egymás mellett, és összetartotok:

»Törvényes tehát az, hogy... ketten legyenek egy testté, és mindez azért, hogy a föld megfelelőhessen teremtése céljának;

És hogy betelhessen az ember mértékével, a világ megalkotása előtti teremtése szerint« (T&Sz 49:16–17)” (Egység a házasságban. *Liahóna*, 2002. okt. 36–41.).

A pénzügyek megfelelő intézése

Joseph F. Smith elnök

„Részesei vagyunk mind egy fizikai, mind pedig egy lelki munkának. Folyamatosan szem előtt kell tartanotok, hogy a fizikai és a lelki egybeolvad. Nem függetlenek egymástól. Nem lehet véghezvinni az egyiket a másik nélkül mindaddig, amíg a halandóságban vagyunk” (in Conference Report, Oct. 1900, 46).

Az intim kapcsolat megfelelő kialakítása**Joseph F. Smith elnök**

„A nemek közötti törvényes kapcsolatot Isten rendelte el, nem csupán fajfenntartás céljából, hanem az emberi természet magasabb rendű adottságainak és nemesebb jellemvonásainak fejlődése érdekében, melyet csak egy férfi és egy nő közötti, szerelem sugallta kapcsolat képes biztosítani” („Unchastity the Dominant Evil of the Age,” *Improvement Era*, June 1917, 739).

Kapcsolódó szentírások

A házasság olykor kiigazításokat, valamint alkalmazkodást igényel, csakúgy, mint minden más kapcsolat. A problémák elsimításában segítséget jelentő készségek és magatartásformák közé tartozik a szeretetteljes kapcsolat, a kommunikáció, a közös célok, az áldozathozatal, a bűnbánat, a megbocsátás, az összhang és a bizalmas légkör megteremtése.

Problémákat felvethető területek	Okok, melyek miatt korrigálásra lehet szükség	Szentírásbeli tanácsok
Pénzügyek	Helytelen bánásmód, önzés, adósság, gazdasági nehézségek, lustaság, pénzsóvárság, kapzsiság, irigység, pénzügyi célok megbeszélésének elmulasztása	Máté 16:26 T&Sz 75:28–29 T&Sz 104:78
Valóság és új felelőségek	Fizikai elszigetelődés az iskolai, a munkahelyi, illetve az egyházi elfoglaltságok miatt Pszichés elszigetelődés a valóságba való visszatérést követően Rosszul beosztott idő	Efézusbeliek 5:25 T&Sz 42:22
Megfelelő szexuális kapcsolat és intimitás kialakítása	Új tapasztalat, tudatlanság, önzés, testi vágyak kiélése, önuralom hiánya, perverzió, terhesség	1 Korinthusbeliek 7:3–5 Zsidók 13:4
Tágabb családi kör	Túlzott függőség, a szülőkkel való túl közeli kapcsolat, az időért való versengés, különböző hagyományok és életstílusok, nagyszülői követelések	Márk 10:6–9 3 Nefi 13:24
Gyermekek	Amikor a társak nem szeretnék gyermekeket, vagy elhalasztják a gyermekvállalást, a gyermekek elhanyagolása, gyermekek követelése, a szülői léthez való alkalmazkodás	Zsoltárok 127:3–5 Ésaiás 54:13 T&Sz 68:25–28 Mózes 2:27–28

KEVÉLYSÉG

A kevélység lényegében az életnek a „Te akaratod” helyett az „én akaratom” típusú megközelítése.

– Ezra Taft Benson elnök

A BELSŐ EDÉNY MEGTISZTÍTÁSA

*Ezra Taft Benson elnök
az egyház elnöke*

*In Conference Report, Apr. 1986,
3, 5–6; vagy Ensign, May 1986,
4, 6–7*

Vigyázz! Meddig még az éj? Azt kell felelnünk, nincs minden jól Sionban. Ahogyan Moróni tanácsolta, meg kell tisztítanunk a belső edényt (lásd Alma 60:23), először magunkkal kezdve, azután a családdunkkal, végül pedig az egyházzal.

Megváltozott emberek!

Isten egyik prófétája kijelentette: „...távolítsátok el... a rosszat, ahogyan a jó növekszik..., míg a jó el nem nyomja a rosszat” (Jákób 5:66). Sioni népre van szükség egy sioni társadalom megalkotásához, és nekünk fel kell készülnünk erre...

Kevélység

Hadd beszéljek most egy komolyan aggasztó témáról, amely mélyebb fejtegetést érdemel annál, mint amennyire időnk van. Ez a kevélység témája.

A szentírásokban nincs jogos kevélység. Mindig bűnnek minősül. Nem az egészséges önértékelésről beszélünk, amely leginkább az Istennel való szoros kapcsolaton alapszik, hanem a kevélység egyetemes bűnéről, ahogyan azt valaki nevezte.

Mormon azt írja, hogy „ezen nemzet, vagyis a nefita nép kevélysége bizonyul pusztulásuk okának” (Moróni 8:27). Az Úr a következőket mondja a Tan és a szövetségekben: „óvakodjatok a kevélységtől, különben olyanokká lesztek, mint a régi nefiták” (T&Sz 38:39).

„Alázkodjatok meg Isten előtt”

A kevélység lényegében az életnek a „Te akaratod” helyett az „én akaratom” típusú megközelítése. A kevélység ellentéte az alázatosság, a szelídség, az engedékenységgel (lásd Alma 13:28) vagy taníthatóság.

A visszaállított egyház korai napjaiban az Úr az egyház két kiemelkedő tagját figyelmeztette a kevélységgel kapcsolatban. Oliver Cowderynek ezt mondta: „Óvakodj... a kevélységtől, nehogy kísértésbe ess!” (T&Sz 23:1). Emma Smithhez pedig így szólt: „Maradj meg a szelídség lelkében, és óvakodj a kevélységtől!” (T&Sz 25:14).

„Ne legyél kevély a szívedben” – figyelmeztet bennünket az Úr (T&Sz 42:40). Alázkodjatok meg Isten előtt, mondja a Mormon könyve (lásd Móziás 4:10).

Amikor a földet tűzzel égetik fel az utolsó napokban, a kevélyek olyanok lesznek, mint a tarló. (Lásd 3 Nefi 25:1; T&Sz 29:9, 64:24.)

A nagy és tágas épület, melyet Lehi látott, a világ göggye volt, ahol a föld sokasága összegyűlt. (Lásd 1 Nefi 11:35–36.) Azokat, akik a szoros és keskeny ösvényen haladtak, Isten szavához ragaszkodtak, és megízlelték Isten szeretetét, kigúnyolták és megvetették azok, akik az épületben voltak. (Lásd 1 Nefi 8:20, 27, 33; 11:25.)

Kevesen vannak azok, akik „alázatos követői Krisztusnak” (2 Nefi 28:14).

Ne az én akaratom, hanem a tiéd

A kevélység nem tekint fel Istenre, és törődik azzal, hogy mi a helyes. Oldalra néz az emberre, és arról vitatkozik, hogy kinek van igaza. A kevélység az ellenkezés lelkében nyilvánul meg.

Nem kevélység miatt vált ördöggé az ördög? Krisztus szolgálni akart. Az ördög uralkodni akart. Krisztus oda akarta hozni az embereket, ahol Ő volt. Az ördög az emberek fölé akart emelkedni.

Krisztus eltávolította az ént, mint olyat, tökéletes életének erejeként. Azt akarta, hogy ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen.

A kevélység jellemzője inkább az, hogy „mit akarok az élettől?”, mintsem az, hogy „mit akar Isten, mit tegyek az életemmel?”. Ez a saját akarat, amely szemben áll Isten akaratával. Az emberektől való félelem az Istentől való félelem helyett.

Az alázat Isten akaratára reagál – az Ő ítéleteitől való félelemre és a körülöttünk lévők szükségleteire. A kevélyek fülében a világ tapsa visszhangzik; az alázatosak szívét a menny dicsérete melegíti.

Valaki azt mondta: „A kevély ember nem leli örömét abban, ha van valamije, csak akkor, ha neki több van belőle, mint a szomszédjának.” Az Úr ezt mondta az egyik fivéréről: „Én, az Úr, nem vagyok nagyon elégedett veled, mert kimagaslásra törekszel, és nem eléggé szelíd énelőttem” (T&Sz 58:41).

A „tanultak, és a gazdagok”

Az a két csoport a Mormon könyvében, akiknek úgy tűnik, a legnagyobb problémájuk volt a kevélységgel, a „tanultak, és a gazdagok” voltak (2 Nefi 28:15). Isten szava azonban véget vethet a kevélységnek. (Lásd Alma 4:19.)

A kevélységgel sok átok jár. Az alázattal sok áldás érkezik. Például, „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezdenél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10). Az alázatosak majd „erőssé és áldottá [tétetnek] a magasságból, valamint időről időre tudást kap[nak]” (T&Sz 1:28). Az Úr „irgalmas... azokhoz, akik alázatos szívvel ismerik be bűneiket” (T&Sz 61:2). Az alázat el tudja fordítani Isten haragját. (Lásd Hélamán 11:11.)

Meg kell tisztítanunk a belső edényt

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, miközben tisztítjuk a belső edényt, változtatásokat kell hoznunk a saját személyes életünkben, a családjunkban és az egyházban. A kevélyek nem változnak, hogy fejlődjenek, hanem ésszerűsítéssel védik meg a helyzetüket. A bűnbánat változtatást jelent, a változtatás pedig alázatos embert követel. De mi képesek vagyunk rá!

Tettünk néhány csodálatosan nagy lépést a múltban. Megnyújtjuk lépteinket a jövőben. Ehhez először meg kell tisztítanunk a belső edényt azáltal, hogy felébredünk és felkelünk, erkölcsileg tisztán tartjuk magunkat, oly módon használjuk a Mormon könyvét, hogy Isten levegye rólunk az ítéletet, és végül legyőzzük a kevélységet azáltal, hogy megalázzuk magunkat.

Meg tudjuk tenni! Tudom, hogy képesek vagyunk rá. Azért imádkozom, hogy mindannyian ezt tegyük. Isten áldjon meg benneteket azért a sok jóért, amit tesztek és tenni fogtok. Áldásomat hagyom rajtatok, és ezt Jézus Krisztus nevében teszem, ámen.

ÓVAKODJATOK A KEVÉLYSÉGTŐL

Ezra Taft Benson elnök

az egyház elnöke

In Conference Report, Apr. 1989, 3–7; vagy Ensign, May 1989, 4–7

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim! Örülök, hogy együtt lehetek veletek az egyház egy újabb dicsőséges általános konferenciáján. Nagyon hálás vagyok a világon élő összes odaadó egyháztag szeretetéért, imájáért és szolgálatáért.

Hadd dicsérjelek meg benneteket, hithű szentek, akik arra törekedtek, hogy elárasszátok a földet és betöltsétek az életeteket a Mormon könyvével. Nem csupán abban a nagyszabású erőfeszítésben kell előre haladnunk, hogy több példányt nyomtassunk a Mormon könyvből, hanem abban is határozott fejlődést kell mutatnunk, hogy szavait elültessük a saját életünkbe, és csodálatos üzenetét elterjesszük az egész világon.

E szent kötetet nekünk írták – a mi korunknak. Szent verseit magunkra kell vonatkoztatnunk (lásd 1 Nefi 19:23).

A kevélység bűne

A Tan és a szövetségek elmondja, hogy a Mormon könyve „egy bukott nép feljegyzés[e]” (T&Sz 20:9). Miért buktak el? Ez a Mormon könyve egyik legfőbb üzenete. Mormon a következő szavakkal adja meg erre a választ a könyv utolsó fejezetében: „Íme, ezen nemzet, vagyis a nefita nép kevélyége bizonyul pusztulásuk okának” (Moróni 8:27). És akkor, ha netalán elsiklanánk a Mormon könyve bukott népéről szóló jelentőségteljes üzenet mellett, az Úr a Tan és a szövetségekben így figyelmeztet minket: „óvakodjatok a kevélységtől, különben olyanokká lesztek, mint a régi nefiták” (T&Sz 38:39).

Buzgón könyörgöm a hitetekért és az imáitokért, miközben megpróbálok rávilágítani a Mormon könyve ezen üzenetére: a kevélység bűnére. Ez az üzenet már jó ideje nehezedik súlyos teherként a lelkeimre. Tudom, hogy az Úr azt akarja, hogy ezt az üzenetet osszam most meg veletek.

„Óvakodjatok a kevélységtől!”

A halandóság előtti tanácsban a kevélység okozta, hogy Lucifer, „a hajnal fia” elbukott (2 Nefi 24:12–15; lásd még T&Sz 76:25–27; Mózes 4:3). E világ végén, amikor Isten tűzzel tisztítja meg a földet, a kevélyek úgy égetnek meg, mint a tarló, és a szelídek öröklik a földet (lásd 3 Nefi 12:5, 25:1; T&Sz 29:9; Joseph Smith története 1:37; Malakiás 4:1).

A Tan és a szövetségekben az Úr háromszor használja az „óvakodj a kevélységtől” kifejezést, figyelemzelve többek között az egyház második elderét, Oliver Cowderyt, valamint Emma Smitht, a Próféta feleségét (T&Sz 23:1; lásd még T&Sz 25:14; 38:39).

Isten meghatározása a kevélységről

A kevélység olyan bűn, melyet sokan félreértenek, és sokan tudatlanul követik el (lásd Móziás 3:11; 3 Nefi 6:18). A szentírásokban nincs olyan dolog, hogy jogos kevélység – a kevélység mindig bűnnek számít. Függetlenül tehát attól, hogy a világ hogyan használja ezt a kifejezést, nekünk azt kell megértenünk, hogyan használja Isten ezt a kifejezést, hogy megérthessük a szentírások nyelvezetét, és hogy az javunkra válhasson (lásd 2 Nefi 4:15; Móziás 1:3–7; Alma 5:61).

Legtöbben úgy gondoljuk, hogy a kevélység önzőség, önteltség, dicsekvés, arrogancia vagy fennhéjázás. Mindezek részét képezik e bűnnek, de nem tartalmazzák annak lényegét.

A kevélység központi jellemzője ugyanis az ellenségeskedés – ellenségeskedés Istennel és az embertársainkkal. Az *ellenségeskedés* azt jelenti: „gyűlölet valami iránt, rosszindulat vagy az ellenállás egy állapota”. Ezen erő által szeretne Sátán uralkodni felettünk.

Ellenségeskedés Istennel szemben

A kevélység természetéből fakadóan versengő. Saját akaratunkat szembeállítjuk Isten akaratával. Amikor kevélységünket Isten felé irányítjuk, annak lelkiülete ez: „...az én akaratom legyen, ne a tiéd”. Ahogyan Pál mondta, „a mag[uk] hasznát keresi[k], nem a Krisztus Jézusét” (Filippibeli 2:21).

Ha akaratunk Isten akaratával verseng, akkor vágyaink, ösztöneink és szenvedélyeink féktelenné válhatnak (lásd Alma 38:12; 3 Nefi 12:30).

A kevélyek nem tudják elfogadni Isten felhatalmazását, hogy irányítsa az életüket (lásd Hélamán

12:6). Az igazságról való megállapításait szembehelyezik Isten fenséges tudásával, a képességeiket Isten papsági hatalmával, a teljesítményeiket pedig az Ő hatalmas műveivel.

Az Isten ellen irányuló ellenségeskedésünk sok címkét viselhet magán, úgymint a lázadás, a keményszívűség, a merevnyakúság, a bűnbánat hiánya, a felfuvalkodottság, a hirtelen harag, valamint a jelek keresése. A kevélyek azt kívánják, hogy Isten értsen velük egyet. Nem tartják fontosnak, hogy változtassanak saját véleményükön azért, hogy az egyezzen Istenével.

Ellenségeskedés embertársainkkal szemben

A kevélység e nagyon is gyakori bűnének másik nagy alkotóeleme az embertársainkkal szembeni ellenségeskedés. Naponta megkísértetünk, hogy magunkat mások fölé emeljük, őket pedig elnyomjuk (lásd Hélamán 6:17; T&Sz 58:41).

A kevélyek minden embert ellenségükké tesznek azért, hogy intellektuális képességeiket, véleményüket, cselekedeteiket, vagyonukat, tehetségeiket vagy bármilyen egyéb világi mérőeszközt mások megítélésére használnak. C. S. Lewis szavaival: „A kevélység nem gyönyörködik abban, ha van valamije, csak abban, ha neki több van belőle, mint a szomszédjának. [...] Az összehasonlítás az, ami kevélyé tesz: a jóleső érzés, hogy a többiek felett állsz. Abban a pillanatban, hogy vége van a versengésnek, eltűnik a kevélység” (*Mere Christianity* [New York: Macmillan, 1952], pp. 109–10).

A földi élet előtti tanácsban Lucifer szembeállította a saját javaslatát Mennyei Atyánk azon tervével, amelyet Jézus Krisztus támogatott (lásd Mózes 4:1–3). Azt kívánta, hogy mindenkinél jobban dicsőítsék őt (lásd 2 Nefi 24:13). Röviden szólva, kevély vágya arra irányult, hogy megfossa Istent a trónjától (lásd T&Sz 29:36; 76:28).

A kevélység következményei

A szentírások bővelkednek annak bizonyítékaiban, hogy milyen súlyos következményekkel jár az egyének, csoportok, városok és nemzetek által tanúsított kevélység bűne. „A megromlás előtt kevélység jár” (Példabeszédek 16:18). Elpusztította a nefita nemzetet és Sodoma városát is (lásd Moróni 8:27; Ezékiel 16:49–50).

Kevélységből feszítették Krisztust keresztre. A farizeusok dühösek voltak, mert Jézus azt állította, hogy

ő Isten Fia, ami veszélyeztette a pozíciójukat, így hát összeesküvést szerveztek a megöletésére (lásd János 11:53).

Saul kevélységből lett Dávid ellensége. Irigy volt, mert az izráelita nők azt énekelték, hogy „megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét” (1 Sámuel 18:7; lásd még 18:6, 8).

A kevélyek inkább az emberek ítéletétől félnek, mintsem Isten ítéletétől (lásd T&Sz 3:6–7: 30:1–2; 60:2). A „mit gondolnak majd rólam az emberek?” többet nyom a latban, mint az, hogy „mit gondol majd rólam Isten?”.

Noé király már azon volt, hogy elengedi Abinádi prófétát, ám a gonosz papok fellobbantották a kevélységét, és így Abinádit a tűzbe küldte (lásd Móziás 17:11–12). Heródest elszomorította felesége azon kérése, hogy lefejeztesse Keresztelő Jánost. De kevély vágya miatt, hogy jó színben tűnjön fel, tehát „a vendégek miatt” megölette Jánost (Máté 14:9; lásd még Márk 6:26).

Az emberek ítéletétől való félelem az emberek jóváhagyásáért való versengésben nyilvánul meg. A kevélyek „inkább szeret[ik] az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” (János 12:42–43). A tetteink indítékában nyilvánul meg a bűn. Jézus azt mondta, hogy Ő „mindenkor azokat cseleksz[i]”, ami Istennek tetsző (János 8:29). Nem lenne jobb, ha az ösztönözne bennünket, hogy Isten tetszése szerint cselekedjünk ahelyett, hogy megpróbáljuk magunkat a testvérünk fölé emelni, és azon igyekszünk, hogy felülmúljunk másokat?

Néhány kevély ember nem annyira azon aggódik, hogy a keresete elegendő-e a szükségletei kielégítéséhez, hanem inkább azon, hogy a keresete több-e, mint valaki másé. Ők azt tekintik jutalomnak, ha mindenki másnál jobbak. Ez a kevélységből eredő ellenségeskedés.

Amikor kevélység uralja a szívünket, elveszítjük a világtól való függetlenségünket, és szabadságunkat átadjuk az emberek ítéletéből származó rabságnak. A világ túlharsogja a Szentlélek suttogásait. Az emberi érvelések semmibe veszik Isten kinyilatkoztatásait, a kevélyek pedig elengedik a vasrudat (lásd 1 Nefi 8:19–28; 11:25; 15:23–24).

A kevélység megnyilvánulásai

A kevélység olyan bűn, amelyet könnyen észreveszünk másokban, de csak ritkán ismerünk fel önmagunkban. Sokan úgy tekintünk a kevélységre,

mint a csúcson lévő emberek – a gazdagok és a tanultak – bűnére, akik lenéznek ránk, többiekre (lásd 2 Nefi 9:42). Létezik azonban köztünk egy sokkal gyakoribb gyengeség – a lenről felfelé tekintő kevélység. Ennek sokféle megnyilvánulásai közé tartoznak például a következők: akadémikuskodás, pletykálkodás, rágalmazás, zúgolódás, meggondolatlan költekezés, irigykedés, mohóság, a másokat felemelő hála vagy dicséret visszatartása, valamint haragtartás és féltékenység.

Az engedetlenség alapján véve gőgös küzdelem valaki olyan ellen, aki hatalommal bír felettünk. Ez lehet egy szülő, egy papsági vezető, egy tanító vagy végső soron Isten. A kevély ember gyűlöli, hogy valaki felette áll. Úgy gondolja, ez lealacsonyítja őt.

Az önzőség a kevélység egyik leggyakoribb megjelenési formája. „Mi hasznom származik nekem ebből?” – ez az egyetlen, ami az önző embernek számít. És ebből ered az önhiúság, az önsajnálát, a világi önmegvalósítás, az önös érdekek kielégítése és maga az önzés.

A kevélység titkos szövetségeket eredményez, melyeket hatalom- és haszonszerzésre, valamint a világ dicsőségének elnyerésére hoznak létre (lásd Hélamán 7:5; Ether 8:9, 16, 22–23; Mózes 5:31). A kevélység bűnének gyümölcse, vagyis a titkos szövetségek okozták mind a járedita, mind a nefita civilizáció bukását (lásd Ether 8:18–25).

A kevélység egy másik formája a viszálykodás. A vitatkozások, veszekedések, az igazságtalan uralom, a generációs szakadék, a válások, a házastársi bántalmazások, a lázongások és zavargások mind a kevélység kategóriájába tartoznak.

A családjában lévő viszálykodás elüzi az Úr Lelkét. És elüzi a családtagjainkat is. A viszálykodás mértéke egy barátságtalan szótól akár világméretű konfliktusig is terjedhet. A szentírások elmondják, hogy „csak háborúság lesz a kevélységből” (Példabeszédek 13:10; lásd még Példabeszédek 28:25).

A szentírások tanúsága szerint a kevély emberek könnyen megsértődnek és haragtartók (lásd 1 Nefi 16:1–3). Nem bocsátanak meg, csak azért, hogy a másik adósuk maradjon, és így igazolhassák sértettségüket.

A kevélyeknek nehéz elfogadni a tanácsot vagy helyesbítést (lásd Példabeszédek 15:10; Ámós 5:10). Rögtön védekezésbe csapnak át, hogy igazolják és ésszerűsítsék esendőségüket és kudarcikat (lásd Máté 3:9; János 6:30–59). A kevélyek a

világ véleményére alapozzák, hogy értékesek-e, vagy sem. Az határozza meg önbecsülésüket, hogy a világi siker ranglétráján milyen fokot ítélnék meg nekik. Akkor érzik magukat egyénileg értékesnek, ha minél többen vannak olyanok, akik alattuk állnak teljesítményben, tehetségben, szépségben vagy intelligenciában. A kevélység rút dolog. Azt mondja: „Ha te sikeres vagy, én kudarcot vallottam.”

Ha Istent szeretjük, és az Ő akaratát tesszük, valamint jobban félünk az Ő ítéletétől, mint az emberektől, akkor lesz bennünk önbecsülés.

Kárhozatra vezető bűn

A kevélység olyan bűn, mely a szó legszorosabb értelmében kárhozatra vezet bennünket. Korlátozza vagy megakadályozza a fejlődést (lásd Alma 12:10–11). A kevély embereket nem könnyű tanítani (lásd 1 Nefi 15:3, 7–11). Nem fogják megváltoztatni véleményüket azért, hogy elfogadják az igazságot, mert ez azt sugallná, hogy tévedtek.

A kevélység káros hatással van minden kapcsolatunkra: az Istennel és az Ő szolgálóival való kapcsolatunkra, a férj és feleség, a szülő és gyermek, a munkaadó és alkalmazott, tanár és diák, valamint az egész emberiség közötti kapcsolatra. Kevélységünk mértéke határozza meg, hogyan bánunk Istenünkkel, valamint fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel. Krisztus fel akar minket emelni oda, ahol Ő is van. Vajon vágyunk-e arra, hogy ugyanezt tegyük másokkal?

A kevélység elhomályosítja azon érzésünket, hogy Isten gyermekei és egymás testvérei vagyunk. „Osztagokba” sorol, és elkülönít bennünket „vagyonunk” és „tanulási lehetőségeink” szerint (3 Nefi 6:12). Lehetetlen az egység a kevély nép között, pedig ha nem vagyunk egyek, nem vagyunk az Úré (lásd Móziás 18:21; T&Sz 38:27; 105:2–4; Mózes 7:18).

A kevélység ára

Gondoljunk bele, milyen árat követelt a kevélység a múltban, és milyen árat követel most tőlünk a saját életünkben, a családjunkban és az egyházban!

Gondoljunk a bűnbánatra, mely megváltoztatná az életüket, fenntartaná a házasságokat, és megerősítené a családokat, ha a kevélység nem tartana vissza minket attól, hogy bevalljuk a bűneinket, és elhagyjuk azokat (lásd T&Sz 58:43).

Gondoljunk a sok-sok testvérünkre, akik kevésbé tevékenyek az egyházban, mert megbántották

őket, és kevélységük nem engedi, hogy megbocsássonak, vagy teljes mértékben részesüljenek az Úr áldásaiból.

Gondoljunk a fiatal férfiak és házaspárok ezreire, akik misszióban lehetnének, ha a kevélységük nem tartaná vissza őket attól, hogy szívüket átadják Istennek (lásd Alma 10:6; Hélamán 3:34–35).

Gondoljunk bele, milyen mértékben növekedne a templomi munka, ha fontosabb lenne, hogy időnket ezzel az isteni szolgálattal töltsük azon kevély elfoglaltságok helyett, melyek az időnkért versengenek.

Az egyetemes bűn

A kevélység különböző időben és különböző mértékben, de mindannyiunkra hatással van. Most már láthatjátok, hogy a Lehi álmában látott épület, amely a világ gőgjét jelképezi, miért volt olyan nagy és tágas, és miért volt oly hatalmas az a tömeg, amely bement oda (lásd 1 Nefi 8:26, 33; 11:35–36).

A kevélység az egyetemes bűn, a nagy vétek. Igen, a kevélység az egyetemes bűn, a nagy vétek.

Alázat: a kevélység ellenszere

A kevélység ellenszere az alázatosság – a szelídség és engedékenységgel (lásd Alma 7:23). A megtört szív és a töredelmes lélek (lásd 3 Nefi 9:20; 12:19; T&Sz 20:37; 59:8; Zsoltárok 34:19; Ésaías 57:15; 66:2).

Ahogy Rudyard Kipling olyan jól kifejezte:

*A tömeg zaja elhal már,
Kapitánya, királya sincs,
Ám ősi áldozatod áll:
A megtört és töredelmes szív.
Seregek Ura, maradj még,
Ne feledjen Téged e nép!*

(„God of Our Fathers, Known of Old”, *Hymns*, no. 80.)

Válasszuk az alázatosságot!

Isten népe alázatos nép lesz. Vagy azt választjuk, hogy alázatosak leszünk, vagy pedig rákényszerítenek bennünket, hogy azok legyünk. Alma azt mondta: „Áldottak... azok, akik megalázkodnak anélkül, hogy alázatosságra kényszerülnének” (Alma 32:16).

Válasszuk hát az alázatosságot!

Úgy tudunk alázatosá válni, hogy legyőzzük testvéreink iránt érzett ellenséges érzéseinket, hogy tiszteljük őket, mint önmagunkat, és hogy olyan magasra vagy még magasabbra emeljük őket, mint

amilyen magasan mi állunk (lásd T&Sz 38:24; 81:5; 84:106).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy elfogadjuk a tanácsot és a feddést (lásd Jákób 4:10; Hélamán 15:3; T&Sz 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Példabeszédek 9:8).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy megbocsátunk azoknak, akik megbántottak minket (lásd 3 Nefi 13:11, 14; T&Sz 64:10).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy önzetlen szolgálatot végzünk (lásd Móziás 2:16–17).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy misszióba megyünk, és prédikáljuk az ígét, amely alázatossá tesz másokat (lásd Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy gyakrabban elmegyünk a templomba.

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy beismerjük és elhagyjuk bűneinket, és újjászületünk Istentől (lásd T&Sz 58:43; Móziás 27:25–26; Alma 5:7–14, 49).

Úgy tudunk alázatossá válni, hogy szeretjük Istent, és saját akaratunkat alárendeljük az Ővének, valamint hogy Őt tesszük az első helyre az életünkben (lásd 3 Nefi 11:11; 13:33; Moróni 10:32).

Válasszuk hát az alázatosságot! Meg tudjuk tenni. Tudom, hogy képesek vagyunk rá!

Sion nagy botrányköve

Kedves fivérem és nőtestvéreim! Fel kell készülnünk Sion megváltására! Elsősorban a kevélység bűne volt az, mely visszatartott minket Sion megalapításától Joseph Smith próféta napjaiban. Ugyanez, a kevélység bűne volt az, mely véget vetett a nefiták közötti felajánlás törvényének (lásd 4 Nefi 1:24–25).

A kevélység Sion botlást okozó köve. Megismétlem: a kevélység Sion botlást okozó köve.

Meg kell tisztítanunk a belső edényt azáltal, hogy legyőzzük a kevélységet (lásd Alma 6:2–4; Máté 23:25–26).

Engednünk kell „a Szentlélek hívásainak”, le kell vetkőznünk a kevély „természetes embert”, „szentté [kell válnunk] az Úr, Krisztus engesztelése által”, olyanná „mint egy gyermek, [aki] engedékeny, szelíd, alázatos” (Móziás 3:19; lásd még Alma 13:28).

Azért imádkozom buzgón, hogy ezt megtegyük, és betöltsük isteni rendeltetésünket, Jézus Krisztus nevében, ámen.

KOMMUNIKÁCIÓ

*Akkor kell figyelniük, amikor
valakinek szüksége van arra,
hogy meghallgassák.*

– Marvin J. Ashton elder

Kapcsolódó szentírások

Jób 6:25

„Oh, mily hathatósak az igaz beszédek!”

Kolossébeliek 3:8

„Vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot fölgerjedést, gonoszságot és szátokból káromkodást és gyalázatos beszédet.”

Zsidók 13:16

„A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne felejtkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.”

Jakab 1:19–20

„[L]egyén minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.

Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja.”

Jakab 3:2

Mert mindnyájan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.”

Móziás 2:32

„De vigyáz[zatok]..., nehogy viszálykodások támadjanak közöttetek”.

Alma 12:14

„Mert szavaink kárhóztatni fognak bennünket”.

3 Nefi 11:29

„Akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja”.

Tan és a szövetségek 20:54

„És ügyeljen, hogy ne legyen gonoszság az egyházban, sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmazás vagy gonosz beszéd”.

Tan és a szövetségek 88:124

„Hagyjatok fel azzal, hogy egymásban hibát találjatok”.

Tan és a szövetségek 136:23–24

„Szűnjetek meg vitatkozni egymással, szűnjetek meg rosszat mondani egymásra.

Szüntessétek meg a részegeskedést; és szavaitok járuljanak hozzá a másik épüléséhez.”

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Neal A. Maxwell elder

„A kommunikációnak természetesen gondosan számításba kell vennie halandó kapcsolataink valóságát ahhoz, hogy elkerülje a hibákat.

William Edward Norris ezt mondta:

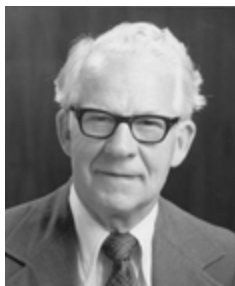
*„Ha nyelved fékezni tudod,
Öt dologra figyelj gondosan:
Kivel beszélsz; kiről beszélsz;
Hol, mikor és hogyan.*

Körütekintőnek és tapintatosnak kell lennünk, ám hajlandónak a kommunikációra, hiszen a valódi testvériség az, amikor barátaink és családunk eltekint az értéktelen fecsegéstől – és mindezt kedvesen teszik.

Tehát, a keresztény kommunikáció egyik legnagyobb akadálya az, hogy annyira félünk attól, hogy félreértenek minket. Így, amikor kételkedünk, elhallgatunk. Pál azonban azt mondta, hogy szeretettel beszéljünk az igazságról; így tehát már kockáztathatunk. Aggódunk (érthető módon), hogy néhány beszélgetésünk csak további félreértést eredményez. Azonban a hallgatás is nagyon kockázatos...

Általában, amikor nem ismerünk valakit, nehéz bízunk benne, így ez hátráltatja a kommunikációt és a fejlődést. A lélek ablakainak kitérítése segít nekünk egészséges kapcsolatokat kiépíteni. Ha azonban azok az ablakok állandóan zárva vannak, vagy el vannak sötétítve, nehéz segíteni rajta; egyszerűen nem tudjuk, mire van szüksége” (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 81–82).

CSALÁDON BELÜLI KOMMUNIKÁCIÓ

*Marvin J. Ashton elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1976,
79–82; vagy Ensign, May 1976,
52–54*

Néhány héttel ezelőtt a következőt kérdezte tőlem egy összezavart édesapa: „Miért tűnik úgy, hogy mindenkivel képes vagyok kommunikálni, kivéve a saját fiammal?”

Így feleltem: „Hogy érted, hogy nem tudsz kommunikálni a fiaddal?”

„Valahányszor próbálok neki mondani valamit, tudomást sem vesz róla” – válaszolta.

Családon belüli kommunikáció

Az ezt követő magánbeszélgetésünk során, melyet azóta gyakran megismételtünk, arra a következtetésre jutottam, hogy talán az egyik alapvető oka annak, hogy nem tudunk megfelelő kapcsolatot kialakítani a családtagjainkkal az, hogy nem alkalmazzuk a személyes kommunikáció alapjait. A Zsidók 13:16-ban ezt olvassuk: „A jótékonyaságokról pedig és az [egy mással való beszédéről] el ne felejtkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” A családon belüli kommunikáció gyakran áldozatot jelent, mivel megköveteli, hogy időnket, javainkat, tehetségünket és türelmünket arra használjuk, hogy átadjunk, megosszunk és megértünk. Túl gyakran használjuk a kommunikáció idejét arra, hogy utasítsunk, diktáljunk, érveljünk vagy fenyegezzünk. Sehol, még a legtágabb értelemben sem lehet a családon belüli kommunikációt arra használni, hogy kényszerítsünk, parancsoljunk vagy zavarba hozunk másokat.

Ahhoz, hogy hatékony legyen, a családi kommunikációnak érzések és információk megosztásából kell állnia. A kommunikáció ajtóit feltárulnak az otthonban, ha a családtagok felismerik, hogy mindannyiuknak időt és energiát kell áldozni rá. A családi beszélgetések során nem szabad figyelmen kívül hagyni a nézeteltéréseket, inkább fontolóra

kell venni és nyugodtan értékelni kell ezeket. Álláspontunk vagy véleményünk általában nem ér annyit, mint az egészséges, folytonos kapcsolat. A megfelelő párbeszédben alapvető fontossággal bír az udvariasság és a tisztelet, amikor hallgatunk és válaszolunk. Amint megtanulunk együtt jelentőségteljes kapcsolatot kialakítani, képesek vagyunk szeretetünk, szoros kapcsolatunk és érdekeltségünk gondolatait egymás felé közvetíteni. Amikor készte-tést érzünk arra, hogy kétségbeesetten feladjuk a kommunikációra irányuló erőfeszítéseinket azért, mert más családtagok nem válaszolnak arra, talán jobban tennénk, ha nem adnánk fel, hanem inkább kölcsönös engedményeket tennénk a beszélgetéseinkben. Mennyire fontos is tudni, hogyan valljunk ellenkező nézetet anélkül, hogy ellenszenvesekek lennénk! Mennyire fontos, hogy a döntések előtt megbeszéljük azokat! Jones Stephens ezt írta: „Megtanultam, hogy az elme semmit nem hall meg, amíg a szív nem figyel, és hogy amit a szív ma megtud, azt az elme holnap érti meg.”

Hadd osszak meg veletek hét alapvető javaslatot a hatékonyabb családi kommunikációra!

Áldozat

1. *Az áldozathozatalra való hajlandóság.* Legyetek olyan családtagok, akik hajlandók időt szánni arra, hogy elérhetőek legyenek! Fejlesszék ki magatokban azt a képességet és önfegyelmet, hogy előbb gondoljatok más családtagokra és az ő kommunikációs szükségleteikre, mint a sajátotokra – legyetek készek a pillanatra – a megosztás és a tanítás pillanatára. Vetkőzzétek le az elfoglaltság pusztá látszatát is, és tanuljatok meg áthatolni más családtagok elfoglaltságának pajzsán. Szomorú az a nap, mikor egy leánygyermek ezt mondja: „Édesanyám mindent megad nekem, kivéve saját magát.”

Túl korán és túl gyakran ültetjük el a „nem látod, hogy nem érek rá?”, „most ne zavarj!” magjait. Amikor a „Menj el! Most ne zavarj!” hozzáállást közvetítjük családunk felé, akkor a családtagok hajlamosak máshová menni, vagy csendben elzárkózni. Alkalomadtán minden családtagot hagyni kell kibontakozni, hogy hajlandók legyenek jönni, megosztani és kérdezni.

Személyes áldozathozatalt igényel, hogy akkor kommunikáljunk, amikor az a másik embernek

Ahhoz hogy hatékony legyen, a családi kommunikációnak érzések és információk megosztásából kell állnia.

megfelel – főzés közben, randevú, fájdalom, győzelem, csalódás után, vagy amikor valaki szeretne bizalmasan közölni valamit. Késznek kell lennünk arra, hogy félretegyük személyes kényelmünket, és időt szakítsunk arra, hogy lefektessük a családi kommunikáció szilárd alapját. Amikor úgy tűnik, megakadt a családon belüli kommunikáció, minden egyes személynek önmagában kell helyrehoznia a hibát.

Ha szeretnénk megismerni az igaz szeretetet és az egymás iránti megértést, fel kell ismernünk, hogy a kommunikáció több mint csupán szavak megosztása. Érzelmek, érzések és aggodalmak *bölcs megosztását jelenti*. Az egyén teljes mértékű megosztását jelenti. „Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével” (Jakab 3:13).

A megfelelő környezet megteremtése

2. *A megfelelő környezet megteremtésére való hajlandóság.* A helyszínek, helyzetnek vagy körülménynek kényelmesnek, személyesnek és társalgásra alkalmasnak kell lennie. Törtétek már hatékony beszélgetések egy ligetben, a hegyen, a tenger mellett, családi est alkalmával, séta közben, az autóban, kiránduláson, kórházi látogatás során, iskolába menet, játék közben. Amikor a körülmény adott, késznek kell lennünk arra, hogy hagyjuk a másik családtagot érvényesülni, miközben megfelelően reagálunk az általa megosztottakra.

Hónapokkal és évekkel később, amikor a baseball meccs eredményét már régen elfelejtették, annak emléke, hogy apuval kettesben ott lehettünk, soha nem fog elhalványulni. Nem felejttem el egyhamar azt a tízéves kislányt, aki izgatottan mesélte el, hogyan autózott az apukájával Salt Lake-től egészen Provóig és vissza. „Be volt kapcsolva a rádió?” – kérdeztem. „Ó, nem! – felelte – Apu csak figyelt, és beszélgetett velem.” Az apukája egyedül őrá figyelt egy olyan légkörben, melyet nem fog egyhamar elfelejteni. Mindig legyen megfelelő környezet kialakítva, amikor szükség van rá! Mindig legyen megfelelő környezet kialakítva, amikor a másik személy készen áll rá!

Figyelés

3. *A figyelésre való hajlandóság.* A hallgatás többet jelent annál, hogy csendben vagyunk. A hallgatás sokkal több a csendnél. A hallgatás teljes figyelmet igényel. Akkor kell figyelniünk, amikor valakinek

szüksége van arra, hogy meghallgassák. Akkor kell foglalkoznunk egy problémával küzdő emberrel, amikor annak valóban problémája van. Akkor kell meghallgatnunk másokat, amikor az érdeklődésünk és szeretetünk létfontosságú azon személy számára, akinek szüksége van a fülünkre, a szívünkre, a segítségünkre és az együttérzésünkre.

Mindannyiunknak fejlesztenünk kell azon képességünket, hogy illendő kérdéseket tegyünk fel, majd pedig hallgassunk – figyelmesen és természetesen. A figyelés szorosan összekapcsolódik a szeretettel. Mily erőteljesek ezek a szavak: „Azért, szeretett atyámfiái, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.

Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja” (Jakab 1:19–20).

Adj hangot az érzéseidnek!

4. *Az érzéseink kifejezésére való hajlandóság.* Mily fontos, hogy hajlandók legyünk hangot adni gondolatainknak és érzéseinknek! Igen, mily fontos, hogy képesek legyünk társalogni valamennyi családtagunk szintjén. Túl gyakran vagyunk hajlamosak arra, hogy hagyjuk, hogy a családtagok feltételezzék csupán, hogyan érzünk irántuk. Ez gyakran helytelen következtetésekhez vezet. Nagyon gyakran jobban teljesíthettünk volna, ha tudtuk volna, hogy a családtagok hogyan éreznek irántunk, és mit várnak el tőlünk.

John Powell a következő megható történetet osztja meg velünk: „Azon a napon történt, amikor az édesapám elhunyt... A kicsiny kórházi szobában, miközben karjaimmal támasztottam meg őt... az édesapám összeesett, én pedig fejét gyengéden a párnára helyeztem. Elmondtam az édesanyámnak...:

»Vége van, édesanyám. Apa meghalt.«

Döbbsen nézett rám. Soha nem fogom megtudni, miért ezek voltak az első szavai édesapám halála után. Édesanyám ezt mondta: »Ó, annyira büszke volt rád! Nagyon szeretett téged!«

Valahogyan tudtam..., hogy ezek a szavak nagyon fontosak nekem. Olyan volt, mint egy hirtelen villámcsapás, mint megdöbbentő gondolat, melyet azelőtt még soha nem fogtam fel. Ugyanakkor határozott fájdalmat is éreztem, mert úgy tűnt, mintha édesapámat a halálakor jobban ismertem volna, mint életében valaha.

Később, mialatt az orvos megerősítette a halál beálltát, egy távoli sarokban a falnak támaszkodva

csendben sírtam. Az egyik ápoló odajött hozzám, és vigasztalóan átkarolt. Nem tudtam beszélni a könnyeimmel küszködve. El akartam neki mondani:

»Nem azért sírok, mert az édesapám meghalt. Azért sírok, mert az édesapám soha nem mondta nekem, hogy büszke rám. Soha nem mondta nekem, hogy szeret engem. Természetesen elvárták tőlem, hogy mindezt tudjam. Elvárták tőlem, hogy tudjam, milyen nagy szerepet játszok az életében, és milyen nagy helyet foglalok el a szívében, ő azonban ezt soha nem mondta nekem.« (The Secret of Staying in Love, Niles, Ill.: Argus, 1974, p. 68).

Mily jelentőségteljesek is Isten szavai, mikor időt szánva arra, hogy hangot adjon érzéseinek, így szólt: „Ez amaz én szerelmes fiam”, igen, ezekkel az erőteljes szavakkal szólva: „Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm” (Máté 3:17).

Gyakran a szülők úgy kommunikálnak a leghatékonyabban a gyermekeikkel, ahogyan meghallgatják és megszólítják egymást. A köztük lévő társalgásokat, melyek szelídséget és szeretetet mutatnak, meghallják a mindig éber, befolyásolható gyermekeik. Meg kell tanulnunk, hogy ne csak szavak által kommunikáljunk hatékonyan, hanem hangszínnel, pillantással, modorral és egész személyiségünkkel is. Túl gyakran, amikor nem vagyunk képesek beszélni a lányunkkal vagy a feleségünkkel, azon gondolkodunk, „mi baj van vele?”, ahelyett, hogy azon gondolkodnánk, „mi baj van a módszereinkkel?”. Egy jelentőségteljes mosoly, egy helyénvaló hátbavergetés, egy meleg kézfogás létfontosságú. A csend elszigetel minket egymástól. A nyomasztó csend zavarodottságot, fájdalmat, és nagyon gyakran hibás következtetéseket von maga után.

Isten ismeri a folyamatos kommunikáció erőteljes hatását, amikor arra figyelmeztet bennünket, hogy állandóan imádkozzunk. Még Ő is megígérte, hogy válaszolni fog, amikor valóban közeledünk hozzá.

Ne ítélkezz!

5. *Az ítélkezés elkerülésére való hajlandóság.* Próbáljatok megértők lenni, nem pedig kritikusok! Ne botránkoztatok meg, és ne háborodjatok fel mások megjegyzéseivel vagy észrevételeivel! Ne reagáljatok durván! A másik ember szabad önrendelkezésének keretein belül munkálkodjatok! Vidáman és optimistán közelítsétek meg őket! Van remény. Van visszaút. Van lehetőség a nagyobb egyetértésre.

Engedjétek, hogy a személyes döntés közös alapja kialakuljon! „Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!” (János 8:11). Ezek a szavak ma éppoly szelídek és hatékonyak, mint amikor először kimondták őket.

Óvakodjatok attól, hogy értékeiteket ráerőltessétek másokra! Amikor megtanuljuk úgy kezelni a dolgokat, hogy nem keverjük bele a személyiségeket, és elkerüljük az elfogultságot, valamint az érzelmeket, jó úton haladunk a hatékony családon belüli kommunikáció felé. Amikor egy családtag nem megfelelő vagy helytelen döntést hoz, vajon megvan a képességünk és türelmünk ahhoz, hogy hozzáállásunkkal kimutassuk, nem értünk egyet a döntésével, ám övé a választás joga, és továbbra is a család szeretett tagja?

Könnyű rámutatni a hibákra, és ítélkezni. A legtöbünk számára sokkal nehezebb kifejezni az őszinte tiszteletet és dicséretet. Valós érettségről tesz tanúságot az, amikor egy szülő bocsánatot kér gyermekétől egy tévedése miatt. Egy őszinte bocsánatkérés hatására egy fiú-vagy egy leánygyermek gyakran meglepő gyengédséget mutat édesanyja, édesapja, fivére vagy nővére iránt. „Mert mindnyájan sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni” (Jakab 3:2).

Légy érdemes a bizalomra!

6. *A bizalom megőrzésére való hajlandóság.* Legyetek érdemesek a bizalomra még a jelentéktelen kérdések és észrevételek terén is! Nyomósabb kérdések és észrevételek csupán akkor merülnek majd fel, ha megbízhatónak bizonyultatok az apróbb kérdésekben. Tisztelettel bánjatok a legbensőbb titkokkal és aggodalmakkal! Építsetek a megérdemelt bizalomra! Azok az egyének, akiknek megadatott, hogy olyan kapcsolatban legyenek valakivel, akivel őszintén beszélhetnek, és akiben megbízhatnak, valóban szerencsések. Ki merné állítani, hogy a családon belüli bizalom nem jelentősebb a közösségen belüli bizalomnál?

Türelmesen kommunikálj!

7. *A türelem gyakorlására való hajlandóság.* A kommunikáció során mutatott türelem a viselkedés azon alkotóeleme, melyet reméljük, mások is mutatnak majd irányunkban, amikor nem felelünk meg az elvárásoknak. Akkor fejlesztjük ki saját türelmünket, amikor türelmesek vagyunk másokkal szemben.

„Legyél türelmes; legyél józan; legyél mértéktartó; legyen türelmed, hited, reményed és jószívűséged!” (T&S 6:19).

Az „elegem van abból, hogy a panaszkodásaidat hallgatom” és az „ezerszer megmondtam már” két olyan, gyakran ismételt családi idézet, melyek azt mutatják, hogy elfogyott a türelem, és bedugultak a kommunikáció csatornái.

Bátorság kell a türelmes kommunikációhoz. Folyamatosan ki kell fejeznünk a reményt, büszkeséget és szeretetet, a legőszintébb módon. Mindannyiunknak el kell kerülnie, hogy úgy tűnjön, feladtuk, és teljesen belefáradtunk a próbálkozásba.

El kell kerülnünk, hogy a családtagokat mások előtt javítsuk ki! Sokkal több figyelmet kapunk egy csendes magánbeszélgetés során. A türelem és higgadság felbecsülhetetlen érték a családtagokkal való kapcsolatunkban.

Amikor a családtagok nem figyelnek egymásra, nem működik a kommunikáció. A kimondott szavakat nem hallják meg, feleslegesnek tartják és szembe szállnak velük, amikor nem értjük meg a helyes információcsere alapjait. Mindenkinek hajlandónak kell lennie megtenni a változtatás ráeső részét, hiszen a családi egység az egyház alapja. A helyes kommunikáció mindig fő alkotóeleme lesz a családon belüli összetartás és állandóság kiépítésének.

A hatékony kommunikáció

Imádkozom, hogy Mennyei Atyánk segítsen nekünk hatékonyabban kommunikálni az otthonunkban az áldozathozatalra, a figyelésre, az érzéseink kifejezésére, az ítélet elkerülésére, a bizalom megtartására, valamint a türelem gyakorlására való hajlandóságunkon keresztül. „Oh, mily hathatóság az igaz beszédek!” (Jób 6:25) Igen, milyen erőteljesek a megfelelő szavak, melyeket a megfelelő pillanatban mondunk a megfelelő embernek!

Kegyes és jóságos Mennyei Atyánk segítsen nekünk a hatékony családi kommunikációra irányuló szükségleteinkben és vágyainkban! A kommunikáció segíthet a családi egység felépítésében, ha dolgozunk rajta és áldozatot hozunk érte. E célért imádkozom az Úr Jézus Krisztus nevében. Ámen.

FIGYELJ, HOGY TANULJ!

Russell M. Nelson elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Conference Report, Apr. 1991, 27–28, 31; vagy Ensign, May 1991, 22–23, 25

Figyelj, hogy tanulj!

A konferencia ezen ülésének nyitóimájában Hugh W. Pinnock elder azért imádkozott, hogy alaposan figyeljünk. Az egyházi irodalomban számos cikk foglalkozik a figyelés művészetének fontosságával.¹ Olyan példabeszédet adnak, mely megtanítja ezt a létfontosságú leckét: „Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre” (Példabeszédek 19:20).² Valóban bölcsességre teszünk szert, ha *figyelünk, hogy tanuljunk* gyermekeinktől, szüleinktől, társunktól, szomszédainktól, egyházi vezetőinktől és az Úrtól.

Gyermekek

Szülők és tanárok, tanuljatok meg figyelni, majd pedig figyeljétek oda, hogy tanuljatok a gyermekeitektől! Egy bölcs édesapa egyszer ezt mondta: „Sokkal több jót teszek azzal, ha meghallgatom a gyermekeimet, mint mikor beszélek hozzájuk.”³

Amikor a legfiatalabb leányunk körülbelül négy éves volt, egy este igen későn értem haza kórházi feladataim teljesítéséből. Feleségem nagyon kimerült volt. Nem is tudom, miért... Csupán kilenc gyermek volt a lába alatt egész nap. Így hát felajánlottam, hogy ágyba rakom négyéves gyermekünket. Elkezdtem kiadni az utasításokat: „Vedd le a ruhádat; akaszd fel őket; vedd fel a pizsamádat; mosd meg a fogad; mondd el az imád” és így tovább, olyan stílusban, amely inkább illik egy szigorú őrmesterhez a hadseregben. Hirtelen félrehajtotta a fejét, rám emelte bölcs szeméit, és ezt mondta: „Apu, én a tulajdonod vagyok?”

Egy fontos leckét tanított nekem. Kényszerítő módszereket alkalmaztam ezen a szelíd lelken. A gyermekek erőszakkal történő irányítása Sátán módszere, nem pedig a Szabadítóé. Nem, a gyermekek nem a tulajdonaink. Szülői kiváltságunk,

hogyan szeressük őket, vezessük őket, majd pedig engedjük őket továbbmenni.

Akkor kell figyelniük, amikor valakinek szüksége van arra, hogy meghallgassák. A gyermekek természetükénél fogva lelkesednek azért, hogy megosszák élményeiket, melyek az örömteli győzelmektől a fájdalmas megpróbáltatásokig terjednek. Mi lelkesedünk azért, hogy meghallgassuk őket? Amikor megpróbálják kifejezni aggodalmukat, lehetséges számunkra, hogy úgy hallgassuk meg megrendítő élményüket, hogy mi magunk is meg ne rendülnénk? Tudunk figyelni anélkül, hogy félbeszakítanánk vagy hirtelen ítéletet hoznánk, mely azonnal becsapná a beszélgetés ajtaját? Az ajtó nyitva maradhat azzal a megnyugtató bátorítással, hogy hiszünk bennük és megértjük az érzéseiket. A felnőttek ne tegyenek úgy, mintha egy eset nem történt volna meg, csak azért, mert azt szerették volna.

Még a csendet is félre lehet érteni. Van egy történet „egy kisfiúról [aki] felnézett az édesanyjára, és ezt mondta: »Miért vagy mérges rám?« Az édesanyja így válaszolt: »Nem vagyok mérges rád. Miből gondolsz, hogy így van?« »Hát, csípőre tetted a kezed, és nem mondasz semmit.«”⁴

A tizenéves fiatalok szülei úgy találhatják, hogy bár kevésbé alkalmas, ám sokkal fontosabb akkor figyelni, amikor a fiatalok magányosak vagy nyugtalanok. Amikor pedig a legkevésbé érdemlik meg a kedvességet, akkor van szükségük rá a leginkább.

A bölcs szülők és tanárok figyelnek, hogy tanuljanak a gyermekektől.

Szülők

Gyermekek, bármilyen korúak is legyenek, tanuljatok meg figyelni, és figyeljétek oda, hogy tanuljatok a szülőktől, amint azt [Dallin H.] Oaks elder tanította ma reggel. Mind lelkileg, mind pedig fizikailag, élet-halál kérdése lehet ez.

Néhány évvel ezelőtt felkértek, hogy tartsak egy fontos előadást egy orvosi egyetemen New York városában. Az előadás előtti estén Nelson nővért és engem meghívtak vacsorára a minket vendégül látó professzor otthonába. Ott büszkén bemutatott minket egy kitüntetett orvostanhallgatónak: gyönyörű leányának.

Néhány héttel később ugyanez a professzor felhívott engem telefonon, és érezhető volt mély bánata. „Mi történt?” – kérdeztem.

„Emlékszik a lányunkra, akivel az otthonunkban találkozott?”

„Természetesen – válaszoltam. – Sohasem fogok elfelejteni egy ilyen nagyszerű fiatal hölgyet!”

Ekkor az édesapja zokogva így szólt: „Tegnap este meghalt egy autóbalesetben!” Amint megpróbálta visszanyerni lélekjelenlétét, így folytatta: „Engedélyt kért, hogy elmehessen egy táncmulatságba egy bizonyos fiatalemberrel. Nem volt jó érzésem felőle. Ezt el is mondtam neki, és megkértem, hogy ne menjen. Megkérdezte, hogy miért ne. Én egyszerűen csak azt válaszoltam, hogy nyugtalan vagyok miatta. Mindig engedelmes lány volt, most azonban azt mondta, hogy ha nem tudom megindokolni, hogy miért ne menjen, akkor ő szeretne elmenni. És így is tett. A táncmulatságban szeszes italokat szolgáltak fel. A partnere ivott egy keveset – nem tudjuk, mennyit. Hazafelé menet túl gyorsan vezetett, elvett egy kanyart, és egy korlátot áttörve beleszáguldott egy vízgyűjtő medencébe. Mindketten elmerültek és megfulladtak.”

Ahogy megosztottam vele együttérzésemet, így fejezte be: „Az a legnagyobb bánatom, hogy határozottan éreztem, hogy veszély fenyeget. Miért nem tudtam nyomatékosabb lenni?”

Ez a történet nem lesz hiábavaló, ha mások figyelnek rá, és tanulnak belőle. Gyermekek, tiszteljétek szüleiteket,⁵ még akkor is, ha nem tudnak kielégítő magyarázatot adni a megérzéseikre! Kérlek benneteket, higgyetek ebben a szentírásban, mely minden korosztályra vonatkozik: „Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd” (Példabeszédek 1:8).

A szülőknek isteni felelősségük, hogy megtanítsák gyermekeiknek, hogy szeressék az Urat.⁶ A gyermekeknek pedig hasonlóképpen kötelességük, hogy „szót fogadják[nak]... szülei[knek] az Úrban” (Efézusbeliek 6:1)⁷.

A bölcs gyermekek figyelnek, hogy tanuljanak a szülőktől.

Házastársak

Férjek és feleségek, tanuljátok meg meghallgatni egymást, és figyeljétek oda, hogy tanuljatok egymástól! Jót mulattam egyszer egy történeten, melyet F. Burton Howard elder jegyzett fel Marion G. Romney elnökről írt életrajzában: „Ida iránt érzett jó kedélyű szerelme többféleképpen is megnyilatkozott. Élvezettel beszélt felesége halláskárosodásáról.

»Egyszer elmentem egy orvoshoz, hogy érdeklődjek feleségem hallásproblémájával kapcsolatban – mondta. – Azt kérdezte, hogy mennyire rossz a helyzet, én pedig mondtam, hogy nem tudom. Ekkor azt tanácsolta, hogy menjek haza, és derítsem ki. Azt javasolta, hogy menjek be egy távolabbi szobába, és onnan beszéljek hozzá. Ezután pedig menjek hozzá egyre közelebb, amíg meg nem hallja, amit mondok. Az orvos utasításait követve elkezdtem beszélni hozzá a hálószobából, mialatt ő a konyhában volt – semmi válasz. Közelebb mentem, és újra szóltam hozzá – semmi válasz. Így hát elmentem egészen a konyhaajtóig, és megkérdeztem: 'Ída, hallasz engem?' Mire ő így felelt: 'Mi a baj, Marion? Már háromszor választoltam neked.'«⁸

Néhány házaspár, úgy tűnik, még rendes hallással sem figyel egymásra. Elengedhetetlenül fontos időt szakítani a beszélgetésre ahhoz, hogy épek maradjanak a kommunikációs csatornák. Ha a házasság az élet legfőbb kapcsolata, akkor bizony fő időt követel! Ennek ellenére, a kevésbé fontos programok gyakran elsőbbséget élveznek, csupán maradék pillanatokat hagyva arra, hogy figyeljünk drága házastársunkra.

A házasság kertjének gondozása és az elhanyagoltság gazának kigyomlálása időt és szeretetelti elkötelezettséget igényel. Ez nem egy kellemes kiváltság, ez egy szentírásbeli követelmény, mely az örökkévaló dicsőség ígérését vonja maga után.⁹

A bölcs házastársak figyelnek, hogy tanuljanak egymástól...

A bölcsök figyelnek, hogy tanuljanak az Úrtól. Tanúságomat teszem Róla és megerősítem, hogy amint figyelünk és meghalljuk az Úr hangját, áldottak leszünk, „mert közel van eljövételének órája” (T&Sz 133:16–17), Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. A példák a következőket tartalmazzák:

Marvin J. Ashton, „Family Communications,” *New Era*, Oct. 1978, pp. 7–9.

Lynne Baker, “Please Take Time to Listen!!” *Improvement Era*, Nov. 1968, pp. 110–13.

Marilyn A. Bullock, „Listening to My Two-year-old,” *Ensign*, Jan. 1983, p. 70.

Henry B. Eyring, „Listen Together,” *1988–89 Devotional and Fireside Speeches* [Provo: Brigham Young University Press, 1989], pp. 11–21.

Winnifred C. Jardine, „Listen with All of You,” *Ensign*, Feb. 1974, p. 51.

Larry K. Langlois, “When Couples Don’t Listen to Each Other,” *Ensign*, Sept. 1989, pp. 16–19.

Boyd K. Packer, Conference Report, Oct. 1979, pp. 27–31; vagy *Ensign*, Nov. 1979, pp. 19–21.

H. Burke Peterson, Conference Report, Apr. 1990, pp. 105–8; vagy *Ensign*, May 1990, pp. 83–84.

„Giving with Your Ears,” *Church News*, 13 Jan. 1985, p. 16.

„Parents, Are You Listening?” *Ensign*, Feb. 1971, pp. 54–57.

2. Lásd még Példabeszédek 8:32–33; Jákób 6:12.

3. George D. Durrant, „Take Time to Talk,” *Ensign*, Apr. 1973, p. 24; lásd még Jakab 1:19.

4. Florence B. Pinnock, „Let’s Listen,” *Improvement Era*, Oct. 1964, pp. 872–73.

5. Lásd 2 Mózes 20:12; 5 Mózes 5:16; Máté 15:4; 19:19; Márk 7:10; 10:19; Lukács 18:20; Efézusbeliek 6:2; 1 Nefi 17:55; Móziás 13:20.

6. Lásd 3 Mózes 10:11; 5 Mózes 4:10; 6:5–7; 11:19; Móziás 1:4; T&Sz 68:25, 28; Mózes 6:57–58.

7. Lásd még Kolossébeliek 3:20.

8. F. Burton Howard, *Marion G. Romney: His Life and Faith* [Salt Lake City: Bookcraft, 1988], pp. 144–45.

9. Lásd Efézusbeliek 5:25; Kolossébeliek 3:19; 1 Péter 3:1; Jákób 3:7; T&Sz 132:19.

LELKI DOLGOKRÓL VALÓ TUDÁS

Mikor kibontakozik a lelki tudás, érteni és értékelni kell, engedelmeskedni kell neki, emlékezni rá és gyarapítani.

Richard G. Scott elder

A LELKI TUDÁS MEGSZERZÉSE

*Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1993,
117–20; vagy Ensign, Nov.
1993, 86–88*

Ti, akik ennek az egyháznak csodálatos, igazlelkű tagjai vagytok, folyamatosan inspiráltak és motiváltak engem. Köszönöm nektek, hogy ilyen életvidámak vagytok, és hogy nagylelkűen adtok magatokból, köszönöm továbbá az iránti elkötelezettségeteket és elszántságotokat, hogy érdemesen éljeteztek. Hálámat fejezem ki sok barátunknak is, akik csatlakoztak hozzánk a konferenciai ülészakokon. Áldják meg életeteket az elhangzott beszédek!

A lelki tudás jelentősége

Dél-Amerikában nemrégiben egy fiatal megkérdezte: „Tudnál nekünk olyan javaslatokat adni, amelyek segíteni fognak jobban ismerni a Szabadítót, és képessé tesznek, hogy állandóan kövessük az Ő példáját?” Ez a jelentős kérdés, és más ehhez hasonlók ihlették ezt az üzenetet, amely a lelki tudás megszerzéséről szól.

Ezra Taft Benson elnök a lelki tudás fontosságát hangsúlyozva ezt mondta:

„A szentírások tanulmányozását mindennapos elfoglaltsággá kellene tennünk...

»...az egyik legfontosabb dolog, amit tehetek... az, hogy elmerültök a szentírásokban. Szorgalmasan kutassátok őket... Sajátítsátok el a tant! Tegyétek magatokévá a tantételeket! [...]

»Meg kell értenetek, hogy a szentírások tanulmányozása nem teher, amelyet ránk helyezett az Úr, hanem nagyszerű áldás és lehetőség.« (in Conference Report, Oct. 1986, 61; vagy Ensign, Nov. 1986, 47).

Spencer W. Kimball elnök megjegyezte:

„A lelki tanulás elsőbbséget igényel. A lelki tanulás alapjai nélküli világi tudás olyan, mint a tej habja, mint a múló árnyék... Nem szükséges a kettő között választani..., mert lehetőség van arra, hogy egyszerre szerezzük meg mindkettőt» (The Teachings of Spencer W. Kimball, p. 390).

Hogyan tegyünk szert lelki tudásra?

Miközben lelki tudásra törekedtek, kutassatok tantételek után! Gondosan válasszátok el őket a magyarázatokra használt részletektől! A tantételek tömény igazságok, melyeket a körülmények széles skáláján felhasználhatunk. Egy igaz tantétel világossá teszi a döntéseket még a legzavarosabb és legkényszerítőbb körülmények között is. Megér minden erőfeszítést, hogy az általunk összegyűjtött igazságokat a tantételek egyszerű kijelentéseivé rendezzük össze. Megpróbáltam ezt tenni azáltal, hogy lelki tudást igyekeztem felhalmozni. Az eredményt most megosztom veletek, remélve, hogy ez lesz tanuló-sotok kiindulópontja. A tantétel kijelenti, hogy:

Ahhoz, hogy valaki lelki tudást szerezzen, és bölcsen tudjon annak engedelmeskedni, a következőket kell tennie:

- Alázatosan, isteni világosságra kell törekednie.
- Gyakorolnia kell a Jézus Krisztusba vetett hitet.
- Hallgatnia kell az Ő tanácsára.
- Be kell tartania az Ő parancsolatait.

Mikor kibontakozik a lelki tudás, érteni és értékelni kell, engedelmeskedni neki, emlékezni rá és gyarapítani.

Ezt a kijelentést el fogom magyarázni a szentírásokból vett példák, a próféták és a személyes tapasztalat értékes, ám bonyolult laboratóriumának segítségével. Vágyam az, hogy az adott javaslatok segítségével nyújtsanak számotokra egész életetekben át, miközben lelki igazságokért folyamodtok. És akkor, a megfelelő időben talán eleget tehetek ennek a feladatnak, amelyet Joseph F. Smith elnök adott:

„A legnagyobb eredmény, amelyet az ember elérhet ezen a világon az, hogy megismerkedik az isteni igazságokkal, olyan áthatóan, olyan tökéletesen, hogy a világ egy teremtményének példája vagy tette sem fogja tudni soha elfordítani őt a megszerzett tudástól...

Kisfiú korom óta vágytam arra, hogy úgy megtanuljam az evangélium tantételeit, ...hogy ne számítson nekem, ki mindenki esik el az igazságtól, ...az én alapzatom... szilárd legyen azon igazságok által, amelyeket megtanultam” (Gospel Doctrine [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939], pp. 3–4).

Mint ahogyan Smith elnöknek, nektek és nekem is szükségünk van erre a biztos horgonyra ahhoz, hogy életünk az igazlelkűségre összpontosítson, és hogy elkerülhessük, hogy a világiasság könyörtelen hullámai elsodorjanak bennünket.

Alázatosan törekedni az isteni világosságra

A következő szentírások megtanítják, hogy miért kell *isten világosságára törekedni*:

„Az én lábamnak szövétéke [lámpása] a te igéd, és ösvényemnek *világossága*” (Zsoltárok 119:105; kiemelés hozzáadva).

„[É]n, az Úr, ...mindörökké *világosság* leszek mindazoknak, akik hallják szavaimat” (2 Nefi 10:14; kiemelés hozzáadva).

„[É]n vagyok az, aki szólok; ...én vagyok a világosság, amely fénylik a sötétségben, és hatalmam által adom neked ezeket a szavakat.

...helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet – igen, hogy igazságosan tegyél, hogy alázatosan járj, hogy igazlelkűen ítélkezz; és ez az én Lelkem.

...adni fogok neked a Lelkemből, amely megvilágosítja az elmédet, és örömmel tölti el a lelkedet;

És... ezáltal fogsz tudni mindent, amit tőlem kívánsz, ami az igazlelkűség dolgaihoz tartozik, hittel, híve bennem, hogy kapni fogsz” (T&Sz 11:11–14; kiemelés hozzáadva).

A fizikai fényvel való összehasonlítás segít megértenünk a lelki világosság erejét. Egy sötét szobában meggyújtott villanykörte legyőzi a sötétséget. Mégis, ha a sötétség túl sűrű, legyőzheti a fényt, például, ha a villanykörte egy üveg fekete tintába merítjük. A lelki világosság legyőzi a tudatlanság és hitetlenség sötétségét. Amikor a bűn komolyan beárnyékolja az életet, a bűnbánat jól irányzott

lelki igazságai áthatolnak a sötéten, mint ahogyan a lézer szeli át akár a legsötétebb tintát is.

Az *alázat* nélkülözhetetlen a lelki tudás megszerzéséhez. Az alázatosság azt jelenti: taníthatónak lenni. Az alázat teszi lehetővé számodra, hogy tanulj a Lélektől, és olyan forrásokból, amelyeket az Úr inspirált, mint például a szentírások. A személyes fejlődés magjai és az értelem, az alázat termőtalajából hajtanak ki és indulnak virágzásnak. A lelki tudás gyümölcsét termik, hogy itt és az elkövetkezendőben irányítsanak téged.

Egy büszke személy nem tudhat a Lélek dolgairól. Pál tanított erről az igazságról, mondván:

„Az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. [...]

Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg” (1 Korinthusbeliek 2:11, 14).

Mivel a valamirevaló tudás megszerzése és alkalmazása rengeteg erőfeszítést igényel, nem kóstolghatsz bele az élet minden lenyűgöző területébe. Ezért hát, gondosan válassz ki néhány olyan lényeges területet, amelyre tanuláson alapozhatod, és lényeges igazságokat oszthatsz meg. Tudom, hogy az értékes tudás megszerzéséhez átlagon felüli erőfeszítésekre van szükség. Ez különösen igaz abban az esetben, amikor lelki tudás megszerzésére törekszünk. Kimball elnök ezt mondta erről:

„Mind a világi, mind pedig a lelki tudás kincsei rejtve vannak – ám csupán azok előtt, akik nem megfelelően kutatnak utánuk és törekednek arra, hogy megtalálják azokat... A lelki tudást nem lehet pusztán azzal megszerezni, hogy kérjük; még az imák sem elegendőek hozzá. Kitartást és elkötelezettséget igényel az életben... A tudás összes kincsei között a leglényegesebb az Istenről való tudás” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, 389–390).

Brigham Young úgy tanult Joseph Smithtől az igazságról, hogy alaposan odafigyelt rá, és törekedett arra, hogy mindent megértsen, amit szóban, példa által, vagy a Lélektől tanult. A tanulás eredménye nemzedékeket áldott meg. Ez tette lehetővé Brigham Young számára, hogy további igazságokat tanuljon, és hogy sokkal többet osszon meg másokkal, mint amennyit ő Joseph Smithtől kapott. Kövessétek az ő példáját!

Gyakoroljátok a hitet és hallgassatok Jézus tanácsára!

Feltétlenül szükséges, hogy *gyakoroljuk Jézus Krisztusba* vetett hitünket. Ez a szabadulás tervének alapja. Amikor a hit gyakorlása azzal az őszinte erőfeszítéssel párosul, hogy hajlandók vagyunk az *Ő tanácsára hallgatni*, nagyszerű fejlődés következik be és áldásokat kapunk. Az Szabadító kijelentette:

„És most, parancsolatot adok nektek, hogy óvakodjatok önmagatokat és azt illetően, hogy szorgalmasan megszívleljétek az örök élet szavait.

Mert nektek minden olyan szó szerint kell élnetek, amely Isten szájából előjön.

Mert az Úr szava igazság, és ami igazság, az világoosság, és ami világoosság, az Lélek, méghozzá Jézus Krisztus Lelke.

És a Lélek *világoosságot* ad minden embernek, aki a világra jön; és a Lélek minden olyan embert megvilágosít, szerte a világon, aki hallgat a Lélek hangjára.

És mindenki, aki hallgat a Lélek hangjára..., az Atyához [jön]” (T&Sz 84:43–47; dőlt betűs kiemelés hozzáadva).

Engedelmeskedjétek a parancsolatoknak!

Az *engedelmesség* óriási szerepet játszik a lelki tudás megszerzésében, ahogyan ezt Joseph Fielding Smith elnök megjegyzése is alátámasztja:

„Nos, az Úr szeretne nekünk ajándékokat adni. Lángra lobbantja majd elménket. Tudást fog adni nekünk, amely oly mélyen gyökeredzik majd lelkünkben, hogy soha nem lehet kitépni onnan, ha törekszünk a megígért világoosságra és értelemre, és amelyeket megszerezhetünk, ha igazak és hűek vagyunk Jézus Krisztus evangéliumának minden szövetségéhez és kötelezettségéhez” (in Conference Report, Oct. 1958, 22).

Ahhoz, hogy betartsd a parancsolatokat, ismerned kell azokat. Az egyik legjobb forrás, ahonnan megtanulhatod őket, a szentírások. Joseph Fielding Smith elnök így figyelmeztetett:

„Manapság nyugtalanítanak bennünket azok a fondorlatos személyek, akik igyekeznek tönkretenni az egyháztagok bizonyosságát, és sokan veszélyben vannak, mert értelem nélkül valók és mert nem keresték a Lélek irányítását. Az Úr megparancsolta, hogy az egyháztagok legyenek hűségesek, és tanulmányozzák az evangélium alapvető igazságait. Mindenki, aki megkeresztelkedett, rendelkezhet

tartós bizonyossággal, ám az elhomályosodik és végül eltűnik a tanulmányozás, az engedelmesség és az igazság ismeretére és megértésére irányuló erőfeszítés hiányában” (in Conference Report, Oct. 1963, p. 22; vagy *Improvement Era*, Dec. 1963, p. 1062).

A mélyről fakadó lelki igazságot nem lehet csak úgy egyszerűen valaki elméjéből és szívéből valaki máséba átönten. Hitet és szorgos erőfeszítést igényel. Az értékes igazságok apró darabonként jönnek erős hit, néha pedig heves küzdelmek árán. Az Úr akarja ezt így azért, hogy mi érni és fejlődni tudjunk. Moróni ezt mondta: „Ne vitatkozzatok tehát azért, mert nem láttok, mert hitetek próbatétele előtt nem kaptok tanúbizonyosságot” (Ether 12:6). Hogy megmagyarázza ezt az igazságot, Harold B. Lee elnök bölcsen ezt tanította:

„A Szabadító vére, az Ő engesztelése megszabadít majd minket, de csak azután, ha parancsolatainak betartása által már minden tőlünk telhetőt megtettünk saját magunk szabadulásáért. Az evangélium minden tantétele ígéretet hordoz magában, amely által feltárulnak előttünk a Mindenható tervei” (*Stand Ye in Holy Places* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974], p. 246).

Alkalmazd a lelki tudást

Mikor a tudás csomagjai felnyílnak, *érteni és értékelni kell őket, engedelmeskedni nekik, emlékezni rájuk és gyarapítani őket*. Hadd magyarázzam el:

- *Érteni*. Mikor hozzájutsz az igazság egy darabjához, alaposan meg kell vizsgálnod azt a korábbi tudás fényében, hogy megállapítsd, hová illik be. Elmélkedj rajta; vizsgálj meg kívül-belül. Tanulmányozd át minden pontját, hogy felfedezd a rejtett jelentéseit. Szemléld meg kellő távolságból is, hogy biztos legyél benne, nem vontál le hamis következtetéseket. Az imádságos elmélkedés mélyebb megértést eredményez. Az ilyen típusú kiértékelés különösen akkor fontos, amikor az igazság a Lélek sugalmazásaként érkezik.
- *Értékelni*. Azt, hogy a tudás értékes, úgy mutatjátok ki, ha kifejezésre juttatjátok megbecsüléseket, legfőképpen a hálattelt szívvel mondott imán keresztül. Az Úr ezt mondta: „[A]ki minden dolgot hálással fogad, dicsőségessé tétetik; és e föld minden dolga néki adatik, méghozzá százszorosan, igen, többször” (T&Sz 78:19).
- *Engedelmeskedni*. Az igazság engedelmes alkalmazása a legbiztosabb módja annak, hogy örökre

elsajátítsátok azt. A tudás bölcs használatának drága gyümölcssei megédesítik életeteket.

- *Emlékezni.* Az erőteljes lelki irányítás is legyőzhető vagy háttérbe szorítható az életetekben, hacsak nem dolgoztok ki egy módot, hogy miként akadályozzátok ezt meg. Brigham Young kijelentette: „Ha szereted az igazságot, akkor képes vagy emlékezni rá” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941], p. 10). A gondosan feljegyzett tudás olyan tudás, amelyhez szükség esetén hozzá lehet férni. A lelki szempontból érzékeny információt szent helyen kell tárolni, ami jelzi az Úr felé, mennyire megbecsülsz az azt. Ez a szokás növeli annak valószínűségét, hogy további világosságot kaptok.
- *Gyarapítani.* Ez a gondolat utal azokra a bőséges jutalmakra, amelyek az igazság megértésének növeléséért, kitágításáért és gyarapításáért tett erőfeszítéseitekből erednek. Tudásotok kibővítéséhez használjátok a szentírásokat és a próféták kijelentéseit. Észre fogjátok venni, hogy a tudás megosztására tett erőfeszítés jutalma gyakran a még több értelem, mivel elmétekbe és szívetekbe további világosság áramlik (lásd T&Sz 8:2–3).

Tanulmányozzátok és alkalmazzátok a konferenciái üzeneteket!

Elérkeztünk egy nagyszerű konferencia végéhez. Üzenetein keresztül sugalmazott igazságot kaptok anélkül, hogy részletekről túl sok erőfeszítést kellett volna tenni. Sajátítsátok el ezeket az igazságokat

tanulmányozás és körültekintő alkalmazás által, és Isten prófétájának, Spencer W. Kimball példájának követése által, aki a konferencia végén ezt tanította:

„Miközben itt ültem, rájöttem, hogy amikor ma este hazatérek erről a konferenciáról, életemnek rengeteg olyan területe van, amelyet tökéletesíthetek. Elméletben listát készítettem róluk, és munkához szándékozok látni, amint vége a konferenciának” (in Conference Report, Oct. 1975, 164; vagy *Ensign*, Nov. 1975, 111).

Az abszolút igazság tanulásának kiváltsága számomra szent. Áhítattal tölt el, hogy Mennyei Atya és az Ő Szeretett Fia készek, sőt izgatottan várják, hogy tanuljunk tőlük. Kérlek benneteket, hogy használjátok azt a csodálatos kiváltságot, amelyről beszéltem, az engedelmesre és az örökkévaló igazság befogadására való hajlandóságról. A lelki tudás megszerzése nem egy gépies folyamat, hanem egy lelki törvényen alapuló szent kiváltság. Bizonyoságot teszem, hogy kaphattok sugalmazott segítséget. Kérjétek alázatosan Mennyei Atyától. Törekedjétek az isteni világosságra. Gyakoroljátok a Szabadítóba vetett hitet. Igyekeztek az Ő tanácsára hallgatni és engedelmeskedni parancsolatainak. Ő meg fog áldani és át fog vezetni benneteket ezen a néha álnok világon.

Ünnepélyes bizonyoságot teszem arról, hogy Jézus Krisztus vezeti ezt az egyházat, az Ő egyházát. Ő személyesen ismer és szeret benneteket. Miközben hithűen engedelmeskedtek, Ő megáld, inspirál és még nagyobb tudást és képességet ad nektek. Tanúsítom, hogy Ő él, Jézus Krisztus nevében, ámen.

A NŐK ISTENI SZEREPEI ÉS FELELŐSSÉGEI

Nincs szentebb szó a világi vagy szent írásokban, mint az, hogy édesanya.

– Ezra Taft Benson elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Lásd még „Az anyák otthonon kívüli munkavállalása”, 7–11. oldal.

A nők isteni munkája

Joseph Smith próféta

„Az az egyet tanítsa meg a nőknek, hogyan viselkedjenek férjükkel, hogy szelídséggel és ragaszkodással bánjanak velük. Amikor egy férfit gondok sújtanak, amikor aggodalom és nehézségek gyötrik – ha ilyenkor mosollyal találkozhat vita vagy zúgolódás helyett, ha szelídséggel találkozhat –, az megnyugtatja a lelkét és elcsendesíti érzéseit. Amikor az elme kezd kétségbeesni, szüksége van a ragaszkodás és a kedvesség vigaszára” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 228).

Heber J. Grant elnök

„Úgy tűnik, az édesanyák rendelkeznek egyfajta hatalommal a gyermek életének formálásához, amely – megítélésem szerint – jóval meghaladja az édesapa hatalmát, és ez szinte kivétel nélkül igaz. [...] Elvégre embertársaink iránt érzett szeretettel, teljesen őszinte szeretettel érzük el a legtöbbet. Úgy tűnik, az édesanyák szeretete a legtökéletesebb és a legőszintébb, a legerősebb szeretet, melyet ismerünk. Többek között én is örvendezem benne, annak csodálatos példája miatt” (*Gospel Standards*, 152).

George Albert Smith elnök

„A nők rendkívüli szerepet töltek be a haladás útján, ám a gyengédebb nemre bízott legfontosabb feladat mindig is az volt, hogy Mennyei Atyánk

gyermekait a világra hozzák és felneveljék” (*Sharing the Gospel with Others*, 139).

David O. McKay elnök

„Az anyaság három alapvető tulajdonságot vagy jellemvonást foglal magába: nevezetesen: (1) a nemzés hatalmát, (2) a nevelés képességét, (3) a szeretet ajándékát. [...]”

Ezen képesség és hajlandóság, hogy helyénvalóan neveljék fel gyermekeiket, a szeretet ajándéka, valamint az arra való törekvés, igen, vágyakozás, hogy segítsenek nekik a lelki fejlődésben, ezek teszik az anyaságot a legnemesebb hivatallá vagy elhívássá a világon” (*Gospel Ideals*, 453).

Spencer W. Kimball elnök

„A házasság partneri kapcsolat. Mindkét félnek megadatott, mely feladatokat kell elvégezniük az életben elvégzendő munkából. Az a tény, hogy néhány férfi és nő elhanyagolja a munkáját és a lehetőségeit, semmit nem változtat a terven.

Amikor a házasságról mint társulásról beszélünk, akkor *teljes* társulásról beszéljünk. Nem szeretnénk, ha az UNSZ nők *csendestársak* vagy *korlátolt felelősségű* társak lennének ebben az örök megbízatásban! Kérlek, legyetek közreműködő, *teljes jogú* társak” („Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign*, Nov. 1978, 106).

„Az Úr már a kezdetekben úgy tervezte meg a programot, hogy lesz benne egy apa, aki nemz, ellát, szeret és irányít, valamint egy anya, aki gyermeket fogan, megszüli, gondoskodik, táplál és tanít. Az Úr másként is megtervezhette volna, ám úgy döntött, hogy létrehoz egy egységet, amely felelősséggel és jelentőségteljes társas kapcsolattal jár, ahol a gyermekek tanítják és formálják egymást, valamint megtanulják szeretni, tisztelni és megbecsülni egymást. A család az élet nagyszerű terve, ahogyan azt Mennyei Atyánk létrehozta és megtervezte” (in Conference Report, Apr. 1973, 151; vagy *Ensign*, July 1973, 15).

Ezra Taft Benson elnök

„A nők munkáját Isten rendelte el. [...] A nők isteni munkája magában foglalja a társas kapcsolatot, az otthonteremtést és az anyaságot” („In His Steps”, 64).

„Fivéreim a papságban! Továbbra is hangsúlyozom annak fontosságát, hogy az édesanyák otthon maradjanak, hogy gyermekeiket az igazlelkűség tantételeiben neveljék, gondozzák és oktassák”

(in Conference Report, Oct. 1987, 60; vagy *Ensign*, Nov. 1987, 49; lásd még *To the Fathers in Israel*, 3–4).

Lásd Az *anyákhoz Sionban*, 201–207.

„Az édesanya szerepét is Isten rendelte el. Az édesanyák azok, akik gyermeket fogannak, szülnék, gondoskodnak, szeretnek és nevelnek. Azért vannak, hogy férjük segítőtársai legyenek, és tanácskozzanak vele” (in Conference Report, Apr. 1984, 6; vagy *Ensign*, May 1984, 6).

„A nők feladatát Isten rendelte el, ám egy férfinak magának kell rátalálnia a munkájára. A nők isteni munkája magában foglalja azt, hogy társ legyen, valamint az otthonteremtést és az anyaságot. Jól teszik, ha e három szerepkört először megtanulják a szüleik otthonában, majd ha a szükség vagy az igény úgy kívánja, tovább fejlesztik azokat az iskolában” („In His Steps,” 64).

„Vannak olyan emberek közöttünk, akik megpróbálnak meggyőzni titeket arról, hogy ezek az otthonközpontú igazságok nem alkalmazhatóak napjaink körülményei közepette. Ha figyeltek és hallgattok rájuk, akkor el fognak csalogatni benneteket legfőbb kötelezettségeitől.

Ámító hangok követelik a nők számára az »eltérő életstílust«. Azt állítják, hogy néhány nő inkább a karrierépítésre semmint házasságra és anyaságra termett.

Ezek az egyének elégedetlenkedve propagálják, hogy sokkal izgalmasabb és önbeteljesítőbb szerepek is léteznek a nők számára, mint az otthonteremtés. Néhányan még azt is bátorokdtak javasolni, hogy az egyház hagyjon fel az otthonteremtő és gyermekeket nevelő »mormon női sztereotípiától«. Azt is mondják, hogy bölcs dolog lenne korlátozni a családok gyermekvállalását, hogy több időtök legyen személyes céljaitok betöltésére és az önmegvalósításra” („The Honored Place of Woman,” *Ensign*, Nov. 1981, 105).

Howard W. Hunter elnök

„Az anyáknak megadatott az a szent kiváltság, hogy »emberi lelkeket szülhessenek; mert ebben folytatódik Atyám munkája, hogy megdicsőülhessen« (T&Sz 132:63).

Az Első Elnökség ezt mondta: »Az anyaság megközelelti az istenséget. Ez a legmagasztosabb, legszentebb szolgálat, melyet az emberiség magára vállalhat« (In James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75],

6:178). A papság nem képes eleget tenni rendeltetésének, és Isten céljai sem tudnak beteljesedni a segítőtársunk nélkül. Az anyák olyan munkát végeznek, melyet a papság nem tud elvégezni. Ezen életet adó ajándékért a papságnak mérhetetlen szeretetet kellene éreznie az anyák és a gyermekeik iránt. [...]

Az Úr megparancsolta, hogy a nők és a gyermekek férjükre és atyjukra támaszkodjanak ellátásuk tekintetében (lásd T&Sz 83; 1 Timótheus 5:8). Ezra Taft Benson elnök kijelentette, hogy amikor a férj arra ösztönzi a feleségét, illetve ragaszkodik hozzá, hogy felesége az otthonon kívül dolgozzon kényelmük érdekében, akkor »nem csupán a család fog kárt szenvedni ilyen esetekben..., hanem a [férj] saját lelki növekedése és fejlődése is gátolva lesz« (in Conference Report, Oct. 1987, pp. 60–61; vagy *Ensign*, Nov. 1987, p. 49)” (in Conference Report, Oct. 1994, 67, 69; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50–51).

A család: Kiáltvány a világhoz

„Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. [...]

Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. »Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]« (Zsolt. 127:3). [...]

Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Ezekben a szent kötelességekben az apák és az anyák egyenlő partnerekként kell hogy segítsék egymást. Rokkantság, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget” (lásd *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Ezra Taft Benson elder

„A nők mozgalmának egyik nyilvánvaló hatása azon fiatal nők elégedetlensége volt, akik a feleség és az anyaság szerepét választották. Velük gyakran érzetik, hogy léteznek annál izgalmasabb és önbeteljesítőbb szerepek is a nők számára, mint

a házimunka, a pelenkázás, valamint az anyjuk után síró gyerekek. Ez a hozzáállás szem elől téveszti azt az örökkévaló perspektívát, hogy Isten az anyaság nemes szerepére választotta ki a nőket, valamint azt, hogy a felmagasztosulás örökkévaló apaságot és örökkévaló anyaságot jelent” (»To the Elect Women of the Kingdom of God«, Nauvoo Illinois Relief Society Dedication, 30 June 1978)” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 548).

Richard G. Scott elder

„Óvakodjatok azon körmönfont módszerektől, melyekkel Sátán megpróbál eltéríteni benneteket Isten tervétől [2 Nefi 9:13] és az igazi boldogságtól. Sátán egyik leghatékonyabb módszere a megtévesztésre az, hogy lealacsonyítja a feleség és az anya otthon betöltendő szerepét. Ezzel támadást mér Isten tervének leglényegesebb pontjára, vagyis hogy a férjek és feleségek szeressék egymást, és gyermekeiket a megértés, béke, elismerés és támogatás légkörében neveljék fel. A mai világban dúló erőszak nagy része a meggyengült otthonok eredménye. A hatósági és társadalmi tervek nem fogják megfelelően helyrehozni ezt, sőt az iskolák és az egyházak legnagyobb erőfeszítései sem fogják tökéletesen ellensúlyozni egy együttérző édesanya és feleség gyengéd, otthoni gondoskodását.

Ma reggel Hinckley elnök az édesanyák otthon betöltött szerepének fontosságáról beszélt. Tanulmányozzátok át újra a szavait. Az Úr által irányított édesanyaként körültekintő utasításokon és érdemes példán keresztül az igazság szálaiból szövitek szőttessé gyermekeitek jellemét. Gyermekeitek elméjébe és szívébe ti oltjátok be a tisztesség, az Istenbe vetett hit, a köteleességtudat, mások tisztelete, a kedvesség, az önbizalom, valamint a hozzájárulni, tanulni és adni akarás jellemvonását. Erre egyetlen napközi otthon sem képes. Ez a ti szent jogotok és kiváltságotok.

Természetesen nőkként kivételes eredményt érhetnek el a munkahelyeteken is, de vajon így hasznosíthatjátok legjobban az Isten által kijelölt tehetségeiteket és női jellemvonásaitokat? Ti, férjek pedig, ha elkerülhető, ne buzdítsátok arra a feleségeket, hogy menjen el dolgozni, és segítsen nektek a család eltartására kijelölt isteni feladatokban. Ahogyan a próféták tanácsolták – az Úr segítségével és a lehetőségeitekhez mérten – szülőként dolgozzatok azon, hogy az édesanya otthon maradjon.²² Jelenlétetek megerősíti gyermekeitek önbizalmát, és csökkenti az érzelmi kihívásokra

való esélyt. De ami még fontosabb, miközben szavak és példa által tanítjátok az igazságot, a gyermekek megértik, kik ők, és hogy a Mennyei Atya isteni gyermekeiként mi mindent nyerhetnek” (in Conference Report, Oct. 1996, 102; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 74–75).

Patricia T. Holland nőtestvér

„Évát »minden élő anyjának« neveztek... még mielőtt egyetlen gyermeket is szült volna. Úgy tűnik, az anyasága megelőzte a szülői voltát, csakúgy, ahogy a Kert tökéletessége megelőzte a halandóság küzdelmeit. Hiszem, hogy az *anya* szó, egyike azon nagyon gondosan megválogatott szavaknak, egyike azon gazdag szavaknak – melynek egyre több és több jelentése van. Semmilyen körülmények közepe sem szabad hagynunk, hogy e szó megosszon bennünket. Teljes szívemmel hiszem, hogy ez a megnevezés mindenek előtt a természetre utal, nem pedig a gyermekek számára.

[...] Vannak nők, akik világra hoznak és felnevelnek gyermekeket, ám soha sem részesítik őket anyai gondoskodásban. Mások, akiket teljes szívemből szeretek, egész életükben anyai gondoskodást nyújtanak, pedig soha nem hoztak világra egyetlen gyermeket sem. És mindannyian Éva leányai vagyunk, legyünk akár házások, akár egyedülállók, anyák vagy terméketlenek. Az istenek képmására teremtettek bennünket, hogy istenekké és istennökké váljunk” („One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ,” *Ensign*, Oct. 1987, 33).

Mit jelent a segítőtárs fogalma?

Howard W. Hunter elnök

„Egy férfi, aki viseli a papságot, úgy tekint feleségére, mint teljes értékű társra a család vezetésében, aki a családot érintő minden döntésről teljes ismerettel rendelkezik és részt vesz abban. Szükség szerint lennie kell egy elnöklő hivatalnoknak az egyházban és az otthonban (lásd T&S 107:21). Isteni kinevezés értelmében az otthon feletti elnöklés felelőssége a papságviselő vállain nyugszik (lásd Mózes 4:22). Az Úr szándékai szerint a feleség a férfi segítőtársa (a *társ* egyenlőségre utal) – vagyis egyenlő társ, akire szükség van ahhoz, hogy a pár teljes legyen. Az igaz módon történő vezetés megköveteli, hogy a férj és a feleség osztozzon a felelősségen, és hogy minden családi kérdésben tájékozottan és részt vállalva együtt cselekedjenek. Ha a férj a család irányításában felesé-

gétől függetlenül, vagy felesége érzéseinek és tanácsainak figyelembe vétele nélkül jár el, akkor igazságtalan uralmat gyakorol” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50–51).

AZ IGAZLELKŰ NŐK SZEREPE

Spencer W. Kimball elnök

az egyház elnöke

Felolvasta a felesége, Camilla Kimball nőtestvér

Ensign, Nov. 1979, 102–4

Szeretett nőtestvéreim! Hónapok óta várok arra, hogy újra találkozzam veletek, drága nőtestvérek, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nőtagjai számára szervezett világméretű konferencián. Sajnos jelenleg kórházban fekszem itt Salt Lake Cityben, így nem lehetek közöttetek személyesen, de lélekben ott leszek veletek. Sőt figyelni és hallgatni foglak titeket a szobámban, itt, az egyházi kórházban.

A tavalyi gyűlésünkön adott tanács még mindig érvényes. Valahányszor elmerengek és elgondolkodom az evangélium csodálatos igazságain, ami gyakran megtörténik, azon tűnődöm, vajon elkezdtek-e már méltányolni e csodálatos igazságok jelentőségét. Kezdjük néhány példával!

A szentírások és a próféták világosan megtanították, hogy Isten, aki tökéletesen igazságos, „nem személyválogató” (Cselekedetek 10:34). Azt is tudjuk, hogy Isten tökéletes szeretetet érez mindannyiunk, az Ő lélekgyermekéi iránt. Amikor ismerjük ezeket az igazságokat, nőtestvéreim és társaim ezen isteni munkában, annak nagyban segítenie kell nekünk, miközben mindannyian jóval kevesebbet tapasztalunk meg a tökéletes szeretetnél és a tökéletes igazságosságnál a világban. Ha néha rövidtávon mások, tökéletlen férfiak és nők, érzéketlenül és meggondolatlanul bánnak velünk, fájdalmat okozhatnak nekünk, ám ez a fájdalom és csalódottság nem tart egész életünkön át. A világ dolgai nem fognak fölénybe kerülni, mivel Isten útjai fognak győzedelmeskedni.

Lélekgyermekéiként teljesen egyenlőek vagyunk. Egyenlően részesültünk Isten tökéletes szeretetében. A néhai John A. Widtsoe elder ezt írta:

„A nő helye az egyházban a férfi mellett van. Nem előtte, sem pedig mögötte. Az egyházban tökéletes egyenlőség van a férfi és a nő között. Az evangéliumot, az egyetlen dolgot, ami az egyházat foglalkoztatja, az Úr a férfiak és a nők számára egyaránt alkotta” (*Improvement Era*, Mar. 1942, p. 161).

Ezen nagyszerű állítások mellett azonban a szerepeink és a feladataink különböznek. Ezek örökkévaló különbségek – a nőknek megadottak az anyaság és nőtestvériség hatalmas kötelezettségei, a férfiaknak pedig az apaság és a papság hatalmas kötelezettségei –, mindazáltal sem a férfi nincs nő nélkül, sem pedig a nő férfi nélkül az Úrban (lásd 1 Korint-husbeliek 11:11). Mind az igazlelkű férfi, mind pedig az igazlelkű nő áldást jelentenek mindazok számára, akikre életük hatással van.

Ne feledjétek, az ideérkezésünk előtti világban a hithű nők bizonyos feladatokat kaptak, míg a hithű férfiakat bizonyos papsági feladatokra rendelték el előre. Bár a részletekre nem emlékszünk, ez nem változtat annak dicsőséges valóságán, amibe egykor beleegyeztünk. Felelősséggel tartoztok mindazon dolgokért, amelyeket hajdan elvártak tőletek, hasonlóan azokhoz, akiket prófétákként és apostollokként támogatunk!

Bár a férfiak és a nők örökkévaló szerepei különböznek, ahogyan azt egy évvel ezelőtt is említettük, ez sok kívánni valót hagy maga után a személyes fejlődés terén – mind a férfiak, mind pedig a nők számára. Ebben a vonatkozásban ismételtelen hangsúlyoznám, mily nagyon szükséges, hogy minden egyes nő tanulmányozza a szentírásokat. Azt szeretnénk, hogy otthonaink női szentírászakértőkkel legyenek megáldva – legyenek akár egyedülállóak vagy házások, fiatalok vagy idősek, özvegyek vagy családosok.

Az adott körülményeitektől függetlenül, miközben egyre inkább megismeritek a szentírások igazságait, egyre hatékonyabbak lesztek a második nagy parancsolat betartásában is, miszerint úgy szeressétek felebarátaitokat, mint saját magatokat. Válgatok szentírászakértőkké – nem azért, hogy elnyomjatok másokat, hanem hogy felemeljétek őket! Végül is, kinek lehet nagyobb szüksége arra, hogy „felhalmozza” az evangélium igazságait (amelyet segítségül hívhatnak a szükség pillanataiban), mint a nőknek és az anyáknak, akik oly sok nevelést és tanítást végeznek?

Törekedjétek tökéletességre minden igazlelkű igyekezetetekben, és életetek minden területén!

Tartsátok emlékezetetekben, kedves nőtestvérek, hogy az örökkévaló áldások, melyekkel Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagjai-ként rendelkeztek, jóval nagyobbak minden más áldásnál, melyben valaha is részesülhettek. Nem kaphattok nagyobb elismerést e világban annál, mint hogy istenfélő nőkként ismerjenek benneteket. Nem ruházhatnak rátok nagyobb címet, mint azt, hogy Isten leányai vagytok, akik megtapasztalják az igaz nőtestvériséget, anyaságot, vagy más feladatokat, melyek jó hatással vannak mások életére.

Igaz, hogy létezik néhány átmeneti eltérés és néhány korlátozó körülmény. Néhányan elveszítettek a férjüket halál, mások válás útján. Néhányatoknak még nem adatott meg a házasság nagyszerű kiváltsága. Az örökkévalóság skáláján azonban ezen áldások nélkülözései „csak egy rövid pillanatnyiak” (lásd T&S 121:7).

Más nőtestvérek megtapasztalják a gyakran korralljáró gyötrelmet. Mások közületek pedig ismerik a fiatalság bizonytalanságát, miközben eltűnődtek a dolgok örökkévaló rendjében elfoglalt helyeteken. Ám akármilyen valóságosak is legyenek e kihívások, mindannyian mélyen magatokba kell szívnotok az evangélium igazságait személyes kiléteitek örökkévaló természetéről, valamint páratlan egyéniségeitekről. Egyre jobban és jobban éreznetek kell Mennyei Atyánk irántatok érzett tökéletes szeretetét, hogy átérezzétek, milyen értékesnek tekint benneteket egyénileg. Gondolkozzatok el ezeken a nagyszerű igazságokon, különösen azokban a pillanatokban, amikor (az aggodalom azon csendes pillanataiban, melyet személyesen megtapasztalhattok) másként gondoljátok, és összezavarodtatok.

Azt se feledjétek, hogy miközben az itteni családi életünk dicsőségére és jelentőségére koncentrálnunk, mindannyian Mennyei Atyánk örökkévaló családjához tartozunk.

Abban is biztosak lehettek, hogy minden hithű nőtestvér, akinek – önhibáján kívül – nem adatik meg az a kiváltság, hogy második állapotában hozzápecsételjék egy érdemes férfihez, az örökkévalóságban része lesz majd ebben az áldásban. Azon alkalmakkor, amikor nagyon vágytok arra az elfogadásra és ragaszkodásra, amely a családi élettel jár itt, a földön, kérlek benneteket, ne feledjétek, hogy Mennyei Atyátok ismeri gyöttrődéseiteket, és egy nap majd minden elképzeléseiteket felülmúlva megáld benneteket.

Néha a próbatétel és megvizsgálás megkívánja, hogy időlegesen megfosszanak minket bizonyos dolgoktól – az igazlelkű nők és férfiak azonban egy napon elnyernek majd *mindent* – gondolatok bele, nőtestvérek – *mindent*, amivel Atyánk rendelkezik! Nem csupán várni érdemes rá; érdemes élni érte!

Ugyanakkor nem kell valakinek házasságnak vagy édesanyának lenni ahhoz, hogy betartsa az első és a második nagy parancsolatot – azt, hogy szeresse Istent és felebarátait –, amelyetől, azt mondta Jézus, függ a törvény és minden próféta.

Néhány nőnek önhibáján kívüli körülmények miatt dolgoznia kell. Megértjük. Megértjük továbbá, hogy miután felneveltétek gyermekeiteket, gyakran hatékonyan fordíthatjátok az emberiség szolgálatára az Istentől kapott tehetségeiteket, melyekkel megáldott benneteket. Soha ne kövessétek el azt a hibát, hogy a másodlagos feladatok miatt elhanyagoljátok örökkévaló feladatokat, vagyis azt, hogy Mennyei Atyánk lélekgyermekait világra hozzátok és felneveljétek. Gondosan imádkozzatok minden döntéseitek felől.

Azt szeretnénk, hogy törekedjétek erre a tudásra, és szerezzétek is meg, mert ez alkalmassá tesz benneteket az örökkévalóságra, *csakúgy*, mint a halandóságban való tökéletes szolgálatra. A háztartással járó alapvető és elengedhetetlen képességek mellett vannak más képességek is, melyeket helyénvalóan ki lehet fejleszteni, és amelyek növelni fogják hatékonyságotokat otthon, az egyházban és a társadalomban.

Ismétlem, bölcsnek kell lennetek döntéseitek meghozatalában, de nem azt szeretnénk, ha az egyház nőtestvérei műveletlenek vagy tehetetlenek lennének. Jobb anyák és feleségek lesztek mind ebben az életben, mind pedig az örökkévalóságban, ha fejlesztitek a nektek adott képességeket, és használjátok azokat a tehetségeket, melyekkel Isten megáldott benneteket.

Nem léteznek nagyobb és dicsőségesebb ígéretetek a nők számára, mint azok, melyek az evangéliumon és Jézus Krisztus egyházán keresztül adatnak nektek. Hol máshol tanulhatnátok meg, kik vagytok valójában? Hol máshol kaphatnátok meg a szükséges magyarázatot és bizonyosságot az élet természetét illetően? Milyen forrásból tanulhatnátok még kivételes voltotokról és kiléteitekről? Ki mástól tanulhatnátok Mennyei Atyánk csodálatos boldogságtervéről?

Az evangéliumi válaszok az egyetlen igaz válaszok azokra a kérdésekre, melyeket a nők és a férfiak feltettek magukról, az életről és a világegyetemről az évszázadok során. Mily jó volt hozzánk Isten, hogy megáldott minket eme válasszal és bizonyosságokkal – habár ezen igazságok komoly és örökkévaló kötelezettségeket helyeznek ránk.

Mily különleges is az utolsó napi szent asszonyok számára, hogy rendelkezhetnek azzal a magasztos feladattal, melyet Mennyei Atyánk adott nekik. Különösen azok vannak kiváltságos helyzetben közületek, akik emez utolsó adományozási korszaknak ebben az időszakában születtek. Hadd hajszolja a többi nő meggondolatlanul a saját önző érdekeit. Ti a szeretet, igazság és igazlelkűség nélkülözhetetlen erőit képviselhetitek ezen a bolygón. Hadd hajszoljanak mások önző módon hamis értékeket, de Isten hatalmas feladatokat adott nektek: a családotokról, barátokról és felebarátokról való *gondoskodást*, csakúgy, mint a férfiaknak az anyagi javak *előteremtését*. De mindkettőjüknek – a férjnek és feleségnek egyaránt – szülőnek kell lennie!

Végezetül, kedves nőtestvéreim, hadd javasoljak nektek valamit, amit még nem mondtak nektek ezelőtt, vagy legalábbis nem ilyen formában. Az egyház utolsó napokban bekövetkező erőteljes növekedésének java részét az idézi majd elő, hogy a világon élő sok nagyszerű nő – akik gyakran oly nagy belső lelki érzékenységgel rendelkeznek – tömegesen jön majd az egyházba. Ez pedig annak függvényében történik, hogy az egyház nőtestvérei milyen mértékben tanúsítanak igazlelkűséget és tisztaságot életükben, valamint hogy milyen mértékben látszanak majd különbözőnek és másnak – jó értelemben – a világ asszonyaitól.

A világ igazi hősnői között, akik az egyházba jönnek, olyan nők vannak, akiket sokkal jobban foglalkoztat, hogy igazlelkűek legyenek, mint az, hogy önzők legyenek. E hősnőkben valódi alázat van, mely nagyobb értéket tulajdonít a feddhetlenségnek, mint a látványosságnak. Ne feledjétek, legalább olyan rossz azért cselekedni bizonyos dolgokat, hogy más nők lássák azt, mint azért, hogy a férfiak lássák. A nagyszerű nők és férfiak mindig buzgóbban vágynak arra, hogy szolgáljanak, mint arra, hogy uralkodjanak.

Így történik az, hogy az egyház női példamutatói jelentős erőt jelentenek az egyház mind számbeli, mind pedig lelki növekedésében az utolsó napokban.

Nem léteznek nagyobb és dicsőségesebb ígéretek a nők számára, mint azok, melyek az evangéliumon és Jézus Krisztus egyházán keresztül adatnak nekik.

Nem csoda hát, hogy az ellenség még most is arra törekszik, hogy megakadályozza ezt! Attól függetlenül, hogy egy adott alkalommal az ellenség kit részesít különleges figyelemben, arra törekszik, hogy minden ember „olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27). Ő valóban „az emberiség nyomorúságára” (2 Nefi 2:18) törekszik. Állhatatosan kitart a céljai mellett, agyafúrtnak és könyörtelenül hajszolva azokat.

Amint megkezdjük az általános konferencia papsági ülését, legalább ennyi szeretetet fogunk mutatni a fivérek iránt, és legalább ilyen őszinték leszünk velük szemben is, hiszen a nekik szóló tanácsunk is hasonló lesz.

Szeretünk benneteket, nőtestvérek! Bízunk bennetek. Örvendezünk az odaadásotokban. Nagyban bátorít minket jelenlétetek, nem csupán ma este, hanem a mostani adományozási korszak ezen szakaszában is, amikor oly kétségbeesetten szükség van a tehetségeitekre és lelki erőtökre.

Isten áldjon meg benneteket, hogy minden, számotokra korábban megígért áldás valóra váljon ebben az életben és az elkövetkezendő világban.

Tudom, hogy Isten él, hogy Jézus az Ő Egyszülött Fia, a világ Megváltója, és hogy ez Jézus Krisztus egyháza, melynek Ő a vezetője. E bizonyosságot, a szeretetemet és áldásomat hagyom veletek. Jézus Krisztus nevében, ámen.

AZ ANYÁKHOZ SIONBAN

Ezra Taft Benson elnök

az egyház elnöke

Esti beszélgetés, 1987. febr. 22.

Semmilyen más témáról nem beszélnék szívesebben, mint az otthonról és a családról, hiszen ezek képezik Jézus Krisztus evangéliumának a szívét. Az egyház,

általánosságban véve, a családok szabadulásának és felmagasztosulásának elősegítése céljából létezik.

Egy korábbi általános papsági ülésen közvetlenül az ároni papság fiatal férfiainhoz szoltam feladataikat és kötelességeiket illetően. Nem sokkal azután, egy általános női konferencián az egyház fiatal nőihez is beszédet intéztem a lehetőségeikről és szent elhívásukról.

Ma, ezen a szülőknek szóló esti beszélgetésen, a mennyi édes sugalmazására törekedve, közvetlenül az itt egybegyűlt és az egyházban világszerte élő édesanyákhoz szeretnék szólni, hiszen ti vagytok a család szíve és lelke, vagy legalábbis annak kellene lennetek.

Nem létezik nemesebb munka

Nincs az *édesanya* szónál szentebb szó a világi vagy szent írásokban. Nem létezik nemesebb munka egy jó és istenfélő édesanya munkájánál.

Ma este a Sionban lévő édesanyáknak adózok elismeréssel, és teljes szívemmel imádkozom, hogy amit mondani szeretnék, azt a Lélek által fogadjátok, és felemelje és megáldja az életeteket szent elhívásotokban, mint édesanyák.

David O. McKay elnök kijelentette: „Az anyaság képes a leginkább hatással lenni az ember életére – akár jó, akár rossz irányban. Az anya képe az, ami elsőként bevésődik a fiatal gyermek elméjének tiszta lapjára. Az ő simogatása kelti életre a biztonságérzetet, az ő csókja által tapasztalja meg a ragaszkodást; együttérzése és gyengédsége az első bizonyosság arról, hogy létezik szeretet a világon.”

McKay elnök így folytatja: „Az anyaság három alapvető tulajdonságot vagy jellemvonást foglal magába: nevezetesen: (1) a nemzés hatalmát, (2) a nevelés képességét, (3) a szeretet ajándékát. [...]

Ezen képesség és hajlandóság, hogy helyénvalóan neveljék fel gyermekeiket, a szeretet ajándéka, valamint az arra való törekvés, igen, vágyakozás, hogy segítsenek nekik a lelki fejlődésben, ezek teszik az anyaságot a legnemesebb hivatallá vagy elhívássá a világon. Az a nő, aki mesterművet tud festeni, vagy olyan könyvet tud írni, mely milliókra lesz hatással, megérdemli az emberiség csodálatát és tapsviharát; de az a nő, aki sikeresen felnevel egy egészséges, gyönyörű fiakból és leányokból álló családot, akinek hatása az eljövendő nemzedékeken át is érződik..., az emberek által adható legmagasabb tiszteletet és Isten legkiválóbb áldásait érdemli” (*Gospel Ideals*, 452–54).

Teljes szívemmel egyetérték McKay elnök szavaival.

Az édesanyák szerepét Isten rendelte el

Az örökkévaló családot Isten úgy teremtette, hogy az édesapák álljanak az otthon élén. Az édesapák azok, akik ellátást biztosítanak, szeretnek, tanítanak és irányítanak.

De az édesanya szerepét is Isten rendelte el. Az édesanyák azok, akik gyermeket fogannak, szülnek, gondoskodnak, szeretnek és nevelnek. Így szólnak a kinyilatkoztatások is.

A Tan és a szövetségek 132. szakaszában az Úr kijelenti, hogy a feleségek lehetősége és kötelessége, „hogy sokasodjanak és betöltsék a földet parancsolatom szerint, és betöltsék azt az ígéretet, amelyet Atyám adott a világ megalapítása előtt, valamint felmagasztosulásuk végett az örök világokban, hogy emberi lelkeket szülhessenek; mert ebben folytatódik Atyám munkája, hogy megdicsőülhessen” (T&S 132:63).

A férfiak és a feleségek teremtőtársak

Ezen isteni rendelkezés mellett a férjeknek és a feleségeknek teremtőtársakként lelkesen és imádságos lélekkel kellene gyermekeket hívniuk az otthonukba. Majd, amikor minden gyermek csatlakozik a családi körhöz, hálásan kijelenthetik, ahogyan Anna is tette: „Ezért a fiúért könnyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem. Most azért én is az Úrnak szentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve!” (1 Sámuel 1:27–28).

Hát nem gyönyörű? Egy édesanya azért imádkozik, hogy gyermeket szülhessen, majd pedig az Úrnak ajánlja őt.

Mindig is szerettem Salamon szavait: „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]; ...boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét” (Zsoltárok 127:3–5).

Ismerem a nagy és boldog családok különleges áldásait, hiszen az én drága szüleim tegeze tele volt gyermekekkel. Tizenegy gyermek legidősebbikeként láttam az önzetlenség, a kölcsönös figyelem, az egymás iránti hűség, valamint számos más erény tantételének kialakulását egy nagy és csodálatos családban, mely otthonnak az én nemes édesanyám volt a királynője.

Fiatal édesanyák és édesapák! Teljes szívemmel tanácsolom nektek, hogy ne halogassátok a gyermekvállalást Mennyei Atyánk teremtőtársai lévén.

Ne érveljete a világhoz hasonlóan azzal, hogy „várunk, amíg jobban megengedhetjük magunknak

anyagilag, hogy gyermeket vállaljunk, amíg biztonságosabb anyagi háttérünk nem lesz, amíg János befejezi a tanulmányait, amíg jobb állása lesz, amíg nagyobb otthonunk lesz, amíg beszereztünk néhány kényelmi cikket”, és a többi.

Ez a világ érvelése, és nem tetsző az Úr szemében. Édesanyák, akik jó egészségnek örvendtek, vállaljatok gyermekeket, és vállaljátok őket korán. Ti pedig, férfiek, mindig legyetek körültekintőek feleségetek gyermekvállalását illetően.

Ne korlátozzátok a gyermekek számát személyes vagy önző célból. Az anyagi javak, a társadalmi helyzet, valamint az úgynevezett szakmai előrelépés semmik az igazlelkű utódokhoz képest. Örökkévaló perspektívából nézve a gyermekek a legnagyobb kincsünk – nem a javak, a pozíció vagy a tekintély.

Brigham Young kihangsúlyozta: „Tiszta és szent lelkek sokasága vár arra, hogy hajlékot kapjon. És mi a mi feladatunk? Hogy hajlékot készítsünk számukra; hogy olyan irányban haladjunk, amely nem fogja ezeket a lelkeket gonosz családokba kényszeríteni, ahol gonosz-ságot, erkölcstelenséget és a bűnözés mindenféle formáját tanulják. Minden igazlelkű férfi és nő feladata, hogy annyi léleknek készítsen hajlékot, amennyinek csak tud” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954], p. 197).

Igen, áldott az a férj és az a feleség, akiknek családjában gyermekek vannak. Az élet legnagyobb örömei és áldásai a családdal, a szülői léttel és az áldozathozatallal függenek össze. Eme drága lelkek otthonotokba jövedele gyakorlatilag minden áldozatot megér.

Isten különleges ígéretei

Tudatában vagyunk annak, hogy néhány nőnek, önhibáján kívül, nem adatik meg, hogy gyermeket szülhessen. E drága nőtestvéreknek Isten minden prófétája megígérte, hogy az örökkévalóságban megáldatnak gyermekekkel, és hogy nem tagadják meg tőlük az udódaikat.

E drága nőtestvérek közül sokan, nemes társukkal az oldalukon a tiszta hit, könyörgő imák, böjt és különleges papsági áldások segítségével csodákat

tapasztaltak az életükben – megáldattak gyermekekkel. Mások imádságos lélekkel úgy döntöttek, hogy örökbe fogadnak gyermekeket. Tisztelettel adózunk e csodálatos párok előtt azért az áldozatért és szeretetért, melyet azoknak a gyermekeknek nyújtottak, akiket magukénak választottak.

Az Úr módján történő gyermeknevelés

Nos tehát, drága édesanyák, miután ismeritek isteni szerepeteket abban, hogy világra hozzátok a gyermekeket, hogy felneveljétek és visszavezessétek őket Isten jelenlétébe, azt kérdezem: hogyan vizitek ezt véghez az Úr módján? Azért mondom, hogy „az Úr módján”, mert az különbözik a világ módjától.

Az Úr világosan meghatározta az anyák és apák szerepét azon a téren, hogy igazlelkű utódokat neveljenek, és róluk gondoskodjanak. Kezdetben Ádámnak – nem pedig Évának – adatott az utasítás, hogy orcája veritékével teremtse elő kenyérét. A köztudattal ellentétben az anya elhívása otthonra szól, nem pedig a piacra.

A Tan és a szövetségekben újfent ezt olvassuk: „A nők jogot formálnak arra, hogy férjük eltartsa őket, míg férjük el nem vétetik” (T&S 83:2). Ez a feleség és anya isteni joga. Otthon gondoskodik róluk és neveli őket. A férje tartja el a családot, ami lehetővé teszi a nevelést. A férfiek felé támasztott

azon követelmény mellett, hogy feleségüknek biztosítsanak anyagi támogatást, az egyház mindig azt tanácsolta az édesanyáknak, hogy teljes időben maradjanak otthon, hogy felneveljék gyermekeiket és gondoskodjanak róluk.

Azt is elismerjük, hogy néhány drága nőtestvérünk megözvegyült vagy elvált, és hogy vannak, akik szükségszerűen olyan rendkívüli körülmények között élnek, hogy muszáj ideiglenesen munkát vállalniuk. De ezek kivételes esetek, nem pedig a szabály.

Az olyan családokban, ahol a férj életerős és képes a munkára, elvárjuk azt, hogy ő legyen a kenyérkereső. Időnként hallunk olyan férjéről, akik a gazdasági állapotok miatt elvesztették munkahelyüket, és elvárják, hogy a feleségük elmenjen otthonról és munkába álljon, bár a férj továbbra is képes lenne családját eltartására. Ilyen esetben arra biztatjuk a férjet, hogy tegyen meg mindent, amit csak tud,

Az élet legnagyobb örömei és áldásai a családdal, a szülői léttel és az áldozathozatallal függenek össze. Nincs olyan karrier, amely fontosságát tekintve megközelíthetné mindazt, amit egy feleség, otthonteremtő és édesanya tehet.

annak érdekében, hogy felesége otthon maradjon és törődhesse a gyermekekkel, míg ő a tőle telhető legjobban gondoskodik családjáról, még akkor is, ha az állás, melyet kapott, nem a legideálisabb, és a családi költségvetést szűkebbre kell szabni.

Kimball elnök tanácsa

Szeretett prófétánk, Spencer W. Kimball elnök sokat beszélt az édesanyák otthon betöltött szerepéről, valamint elhívásairól és kötelezettségeikről. Úgy érzem, hogy ma este meg kell osztanom veletek néhány sugalmazott kijelentését. Attól tartok, számos tanácsát figyelmen kívül hagyták, és ezért néhány családnak szenvednie kellett. Ma este azonban második tanúként állítom, hogy Spencer W. Kimball elnök szavai igazak. Isten igaz prófétájaként szólt.

Kimball elnök kijelentette: „A nőknek kell gondoskodniuk a családról – jelentette ki az Úr –, legyenek férjük segítőtársai, dolgozzanak vele együtt, de ne ők legyenek a kenyérkeresők, kivéve rendkívüli helyzetekben. A férfiak legyenek valóban férfiak, és rendes körülmények között ők dolgozzanak a megélhetésért” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ...p. 318).

Kimball elnök így folytatta: „Túl sok édesanya dolgozik az otthonon kívül, hogy abból fedezni tudja gyermekei ruháit, zeneóráit, utazásait és szórakozásait. Túl sok nő tölti azzal az idejével, hogy társaságba jár, politizál, közszolgálatot végez, amikor otthon kellene maradnia, hogy biztonságban tanítsa, képezze, fogadja és szeresse gyermekeiket” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, p. 319).

Ne feledjétek Kimball elnök tanácsát, melyet Johnnak és Marynek adott: „Mary! A világ legjobb szakmájának kell, hogy a karrieristája legyél: azaz otthonteremtő, feleség és édesanya. Az Úr soha nem akarta, hogy a házasság nők versenyezzenek a férfiakkal a munka terén. Sokkal nagyobb és sokkal fontosabb szolgálatot kell elvégezniük” (*Faith Precedes the Miracle* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975], p. 128).

Kimball elnök továbbá ezt mondta: „A férjtől elvárják, hogy ő tartsa el a családját, és a felesége csupán vészhelyzet esetén vállaljon külső munkát. Az ő helye otthon van, hogy az otthonból örömteli mennyországot varázzoljon.

Számos válás vezethető közvetlenül vissza arra a napra, amikor a feleség otthagyta az otthont, és

kiment a világba munkát vállalni. Két kereset átlag fölé emeli az életszínvonalat. Ha mindkét házaspár dolgozik, az megakadályozza a tökéletes és megfelelő családi életet, tönkreteszi a családi imákat, olyan függetlenséget teremt, amely nem együttműködő, törést okoz, korlátozza a családot, és megzavarja a már megszületett gyermekeket” (esti beszélgetés, San Antonio, Texas, 1977. dec. 3.).

Végezetül, Kimball elnök ezt tanácsolja:

„Könyörgöm nektek, akik képesek vagytok és kell is családot alapítanotok és nevelnetek: Feleségek! Gyertek haza az írógép, a mosás, az ápolás mellől! Gyertek haza a gyárból, az étteremből! Egyetlen karrier sem érhet fel egy feleség, egy otthonteremtő, egy édesanya jelentőségével, aki ebédet főz, mosogat, megágyaz a drága férjnek és gyermekeknek. Feleségek, gyertek haza a férjetekhez! Varázsoljátok mennyországgá az otthont számukra! Feleségek, gyertek haza a gyermekeitekhez, akár megszülettek már, akár még nem! Fesztelenül öltsetek magatokra az anyai palástot! Hatalmas szerepet betöltve segítsetek testet alkotni a türelmetlenül várakozó halhatatlan lelkek számára!

Miután teljesen kiegészítettétek a férjetekeket a családi életben, és megszültétek gyermekeiteket, akik hittel, feddhetetlenséggel, felelősségtudattal és jószággal telve nevelkednek fel, akkor értétek el teljesítményetek tetőpontját, mindenkit felülmúlva, és az időn és örökkévalóságon át irigyelni fognak benneteket ezért” (Esti beszélgetés, Texas, San Antonio).

Kimball elnök igazat mondott. Szavai próféciaik.

Tíz javaslat arra, hogyan töltsünk időt a gyermekeinkkel

Anyák Sionban! Isten-adta szerepkörötök lételemét képezi saját felmagasztosulásotoknak, valamint családok szabadulásának és felmagasztosulásának! A gyermeknek sokkal nagyobb szüksége van anyára, mint bármely pénzen megvehető dologra. A gyermekeitekkel töltött idő mindennél nagyobb ajándék.

Szeretetet érzek az édesanyák iránt Sionban. Ezért hadd javasoljak tíz konkrét módot arra, hogyan az anyák hatékonyan tölthetnek időt a gyermekeikkel.

Nincs olyan karrier, amely fontosságát tekintve megközelíthetné mindazt, amit egy feleség, otthonteremtő és édesanya tehet.

Legyetek ott az útkeresztelkedéseknél! Először is, szakítsatok időt arra, hogy mindig ott legyetek az

útkereszteződéseknél, amikor gyermekeitek jönnek vagy mennek – amikor iskolába mennek, és onnan hazaérkeznek, amikor randevúra mennek és vissza-jönnek arról, és amikor hazahozzák a barátaikat! Legyetek ott az útkereszteződéseknél, legyenek akár hat, akár tizenhat évesek a gyermekeitek! A Példabeszédekben azt olvassuk: „A szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját” (Példabeszédek 29:15). Társadalmunk leginkább azon „kulcsogyerek” milliói miatt aggódik, akik naponta üres házba térnek haza, és a dolgozó szülők nem felügyelik őket.

Legyetek igazi barátok! Másodszor, édesanyák, szakítsatok időt arra, hogy igazi barátaik legyenek a gyermekeiteknek! Figyeljétek oda gyermekeitekre, valóban hallgassátok meg őket! Beszélgetsetek velük, nevesetek és viccelődjétek velük, énekeljétek velük, játsszatok velük, sírjátok velük, öleljétek, és őszintén dicsérjétek őket! Igen, rendszeresen töltsétek időt négy szemközt minden gyermeketekkel úgy, hogy nem siettek! Legyetek gyermekeitek igazi barátaik!

Olvassatok a gyermekeiteknek! Harmadszor, édesanyák, szakítsatok időt arra, hogy olvassatok a gyermekeiteknek! Már a bölcsőtől fogva olvassatok fiaitoknak és leányaitoknak! Ne felejtsetek el, mit mondott a költő:

*Ragyogó kincséd lehet számtalan –
Ládányi ékszered, bőrröndnyi aranyad –,
De gazdagabb nálam soha nem lehetsz:
Nekem olyan anyám volt, aki olvasott nekem.*
(Strickland Gillilan: Az olvasó édesanyja)

Ha rendszeresen olvastok gyermekeiteknek, akkor el fogjátok ültetni bennük a jó irodalmi művek és a szentírások valódi szeretetét.

Imádkozzatok a gyermekeitekkel! Negyedszer, szakítsatok időt arra, hogy imádkozzatok a gyermekeitekkel! Az apa irányításával reggel és este is tartsatok családi imát! Éreztessetek gyermekeitekkel a hiteteket, amikor a mennyek áldásait kérietek rájuk! Jakab szavait átfogalmazva: „Igen hasznos az [anyának] buzgósgósgos könyörgése” (Jakab 5:16). Vegyenek részt gyermekeitek a családi és személyes imákban, és örvendjétek annak, hogy kedves dolgokat mondanak Mennyei Atyjuknak!

Hetente tartsatok családi estét! Ötödször, szakítsatok időt arra, hogy hetente jelentőségeltjes családi estét tartsatok! Férjétek vezetésével vegyetek részt minden héten lelki és felemelő családi estén. Gyermekeitek legyenek ezek aktív részesei. Tanítsatok nekik helyes tantételeket. Legyen ez nagyszerű

családi hagyományaitok egyike! Ne feledjétek, milyen csodálatos ígéretet tett Joseph F. Smith elnök, amikor az egyházzal először ismertették a családi esték elképzelését: „Ha a szentek engedelmeskednek ennek a tanácsnak, akkor megígérjük, hogy az nagy áldásokat eredményez majd. Fokozódik majd az otthoni szeretet és a szülők iránti engedelmesség. A hit táplálékhoz jut Izrael fiataljainak a szívében, és hatalmat nyernek, hogy harcoljanak az őket szorongató gonosz hatások és kísértések ellen” (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols., [Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75], 4:339). Ez a csodálatos ígéret még ma is érvényben van.

Legyetek együtt az étkezések idején! Hatodszor, szakítsatok időt arra, hogy lehetőség szerint minél gyakrabban együtt legyetek az étkezések idején! Ez kihívást jelent, amint egyre idősebbek és elfoglaltabbak lesznek a gyermekeitek. Ám az étkezések alkalmával jókedvű beszélgetésekre, a napi tervek és tevékenységek megbeszélésére, és különleges tanítási alkalmakra kerülhet sor, mert anya, apa és a gyermekek is ezen igyekeznek.

Olvassatok naponta a szentírásokból! Hetedszer, szakítsatok naponta időt arra, hogy családként együtt olvassatok a szentírásokból! A szentírások egyéni olvasása is fontos, de elengedhetetlen az, hogy a család együtt olvassa a szentírásokat! Ha családként együtt olvassátok a Mormon könyvét, az különösképpen megnöveli a lelki fogékonyság szintjét az otthonotokban, és a szülőknek, valamint a gyermekeknek is erőt ad a kísértésekkel szembeni ellenálláshoz, és ahhoz, hogy állandó társuk legyen a Szentlélek. Megígérem nektek, hogy a Mormon könyve meg fogja változtatni családotok életét!

Szervezzetek családi tevékenységeket! Nyolcdaszor, szakítsatok időt arra, hogy családi tevékenységeket szervezzetek! Tegyétek különleges alkalmakká és emlékekké a családi utazásokat, kirándulásokat és születésnapokat! Amikor lehet, a család együtt menjen el olyan eseményekre, ahol a család egyik tagja szerepel, például iskolai színdarabra, meccsre, beszéd elmondásának színhelyére, vagy próbára! Amikor csak tudtok, menjétek el együtt az egyházi gyűlésekre, és üljétek egy helyre! Az anyák, akik segítenek családjuknak a közös imádkozásban és játékban, örökre megáldják gyermekeik életét, és ezek a családok együtt fognak maradni.

Tanítsátok a gyermekeiteket! Kilencedszer, édesanyák, szakítsatok időt arra, hogy tanítsátok a gyermekeiteket! Ragadjátok meg a tanításra alkalmas perceket! Ezek a nap során bármikor előfordulhatnak – étkezéskor, hétköznapi helyzetekben, vagy különleges alkalmakkor, amikor leültök beszélgetni, az ágy lábánál a nap végén, vagy egy kora reggeli közös séta során. Anyák, ti vagytok gyermekeitek legjobb tanítói! Ne ruházzátok át ezt a becses felelősséget bölcsődékre, óvodákra vagy gyermekfelügyelőkre! Az édesanya szeretete és gyermekei iránti imádságos aggodalma képezik annak legfontosabb összetevőit, hogy az övéit tanítsa.

Tanítsátok a gyermekeknek evangéliumi tantételeket! Tanítsátok meg nekik, hogy megéri jónak lenni! Tanítsátok meg nekik, hogy a bűn nem rejt biztonságot! Tanítsátok meg nekik Jézus Krisztus evangéliumának szeretetét, valamint isteni voltának bizonyosságát!

Tanítsátok meg fiaitoknak és leányaitoknak a visszafogott öltözködést, és tanítsátok meg nekik a férfiúi és a női mivolt tisztelétét! Tanítsátok meg gyermekeiteknek az erkölcsi tisztaságot, a megfelelő randevúzási normákat, a templomi házasságot, a misszionáriusi szolgálatot, és az egyházi elhívások elfogadásának és felmagasztalásának fontosságát!

Tanítsátok meg nekik a munka szeretetét és a képzettség értékét!

Tanítsátok meg nekik a megfelelő szórakozás kiválasztásának fontosságát, beleértve ebbe a megfelelő filmeket, videókat, zenét, könyveket és folyóiratokat! Beszélgetsetek a pornográfia és a kábítószeres veszélyeiről, és tanítsátok meg nekik annak értékét, ha tiszta életet élnek!

Igen, édesanyák, tanítsátok meg gyermekeiteknek az evangéliumot otthon, a saját tűzhelyeteknél! Ez a leghatékonyabb tanítás, melyben valaha is részesülnek a gyermekeitek. Ily módon tanítana az Úr. Az egyház nem képes úgy tanítani, ahogyan ti. Az iskola sem. A bölcsőde és az óvoda sem. Ti viszont igen, és az Úr támogatni fog titeket. Gyermekeitek örökké emlékezni fognak az általatok tanított dolgokra, és idős korukban sem térnek majd el azoktól. Áldottnak neveznek majd titeket – igazán angyali édesanyjoknak.

Édesanyák, ez a fajta mennyei, anyai tanítás időt igényel – sok időt. Részidőben nem végezhető hatékonyan. Mindig végezni kell ahhoz, hogy megmentésétek és felmagasztosítsátok a gyermekeiteket. Ez isteni elhívásotok!

Igazán szeressétek a gyermekeiteket! Tizedszer és végül, szakítsatok időt arra, hogy igazán szeressétek a gyermekeiteket! Az édesanya fenntartás nélküli szeretete a krisztusi szeretet felé közelít.

Itt van egy csodálatos elismerés, melyet egy édesanya érdemelt ki a fiától: „Nem sok mindenre emlékszem abból, hogy mit gondolt a szavazásról, és a társadalmi rangjára sem emlékszem, vagy hogy milyen elképzelései voltak a gyermekevelés, az étkezési rend és a fajnemesítés terén. A legfőbb dolog, ami visszatér hozzám az évek sűrű aljnövényzetén át az, hogy szeretett engem. Szeretett lefeküdni mellém a fűbe és mesélni nekem, szeretett bújókázkálni velünk, gyermekekkel. Mindig megölelt. És ez tetszett nekem. Csak úgy ragyogott az arca. Nekem olyan volt, mint Isten, és mind a boldogmondások, melyeket a szentek Őróla mondanak. És az éneklése! Életem egyetlen öröme vagy élvezete sem hasonlítható annak varázsához, amikor az ölébe bújtam, és úgy aludtam el, hogy ő közben ringatott a karosszékekben és énekelt nekem. Erre emlékezve belegondolok abba, vajon a mai nő, hatalmas eszméivel és terveivel, felismeri-e, milyen mindenható tényező ő gyermeke formálása terén, akár jó, akár rossz irányba. Kíváncsi vagyok, felismeri-e, mennyit számít a gyermek életében a pusztaszeretet és odafigyelés.”

Édesanyák, tizenéves gyermekeiteknek is ugyanilyen szeretetre és odafigyelésre van szükségük! Úgy tűnik, sok anya és apa számára könnyebb kifejezni szeretetét gyermekei irányában, amikor még fiatalok, de nehezebb, amikor már idősebbek. Imádságos lélekkel igyekezzetek ezen! Nem feltétlenül kell léteznie generációs szakadéknak. A kulcs pedig a szeretet. Fiataljainknak szeretetre és figyelemre van szükségük, nem engedékenységre. Együttérzésre és megértésre van szükségük, nem érdektelenségre az anyáktól és az apáktól. A szülők idejére van szükségük. Az anya kedves tanításai, szeretete és tizenéves fiába vagy leányába vetett bizalma szó szerint megmentheti őket a gonosz világtól.

Az Úr áldásai a szülőkre

Végezetül nagyon gondatlan lennék ma este, ha nem fejezném ki szeretetemet és örök hálámat kedvesemért és társamért, hat gyermekünk édesanyjáért. Az anyaság iránti odaadása kimondhatatlanul megáldott engem és a családjunkat. Csodálatos édesanya volt, aki teljes mértékben és boldogan áldozta életét és küldetését a családjának. Mily hálás vagyok Floráért!

Hadd fejezzem ki továbbá hálámat értetek is, édesapák és férjek, akik ma este összegyűltetek. Igazlelkű vezetést várunk tőletek az otthonotokban és a családokban, továbbá társatokkal és gyermekeitek édesanyjával szemben, hogy családokat visszavezessétek Mennyei Atyánkhoz.

Isten áldja meg csodálatos édesanyainkat! Imádkozunk értetek. Támogatunk benneteket. Tisztelünk titeket, miközben egy örökkévalóságon át életet adtok, gondoztok, neveltek, tanítotok és szerettek. A menny áldásait ígérem nektek, valamint „mindaz[t], amivel [az Atya] rendelkezik” (lásd T&S 84:38), miközben felmagasztaljátok minden elhívás legnemesebbikét: az anyaságot Sionban. Jézus Krisztus nevében, ámen.

AZ EGYHÁZ NŐTESTVÉREI

*Gordon B. Hinckley elnök
az egyház elnöke*

*Conference Report, Oct. 1996,
90–95; vagy Ensign, Nov. 1996,
67–70*

A nők nélkülözhetetlenek Isten tervében

Az egyház felnőtt tagságának fele, talán több mint fele nő. Ma reggel főként hozzájuk kívánok szólni. Abban reménykedve teszem ezt, hogy a férfiak is figyelni fognak.

Először is, hadd mondjam el nektek, nőtestvérek, hogy nem álltok második helyen Atyánk tervében, melyet gyermekei örök boldogsága és jóléte érdekében készített. Ti teljes mértékben nélkülözhetetlen részei vagytok a tervnek.

Nélkületek nem működhetne a terv. Nélkületek az egész program megghiúsulna. Amint azt már korábban is említettem e szöszék mögül, amikor a teremtés folyamata megtörtént, Jehova, a Teremtő, Atyja irányítása alatt először elválasztotta a világságot a sötétségtől, aztán a szárazföldet a vizektől. Ezt követte a növényvilág megteremtése, majd az állatvilág megteremtése. Azután jött az ember megteremtése, és az isteni cselekedet betetőzése-képpen elérkezett a végső koronázó cselekedet, az asszony megteremtése.

Mindannyian Isten leányai vagytok, akik isteni születési joggal vannak felruházva. Nem kell megvédenetek ezt a rangot.

Az egyház nőtestvéreiben rejlő hatalmas erő

Miközben egyik helyről a másikra utazom, a média számos képviselője készít velem interjút. Mindig felteszik a kérdést a nők helyzetéről az egyházban. Majdhogynem vádló hangnemben teszik ezt, mintha rágalmaznánk és lealacsonyítanánk a nőket. Én kivétel nélkül azt válaszolom, hogy nem ismerek még egy olyan szervezetet a világon, amely oly sok lehetőséget nyújt a nőknek a fejlődésre, a társasági életre, a jó dolgok elérésére, valamint a vezetői és felelősségteljes pozíciókban való szolgálatra, mint ez.

Bárcsak mindezek a riporterek ott lehettek volna múlt hét szombaton a Tabernákulumban, amikor az általános segítőegyleti gyűlést tartottuk. Lelkesítő volt belenézni Isten leányainak szemébe e hatalmas gyülekezetben. Mindig hatalmas gyülekezetben! Ők tele vannak hittel és tehetséggel, tudják, miről szól az élet, és van némi elképzelésük teremtésük isteni voltáról. Bárcsak hallották volna a Brigham Young Egyetem fiatal nőinek nagyszerű kórusát, akik gyönyörű énekükkel megérintették a szívünket. Bárcsak hallották volna a Segítőegylet általános elnökségének megindító üzenetét, akik mind a hit, a remény és a jószívűség témájában szóltak hozzánk.

Mily rátermettek ezek a nők! Hatalommal, meggyőződéssel és óriási meggyőző erővel fejezik ki magukat. Faust elnök csodálatos beszéddel fejezte be a gyűlést.

Ha azok a riporterek, akik hajlamosak feltenni ezt a kérdést, ott ülhetek volna ama hatalmas gyülekezetben, minden további kérdezősködés nélkül tudták volna, hogy erő és óriási tehetség rejlik a nőkben ebben az egyházban. Vezetés és irányítás, a függetlenség egyfajta lelkülete, ám nagy meglepedés rejlik abban, hogy részei lehetünk ennek, az Úr királyságának, és hogy kéz a kézben dolgozhatunk együtt a papsággal, hogy előremozdítsuk azt.

A nemzet valódi építői

Sokan vannak itt közületek, akik részt vettek azon a gyűlésen. Ma a férjetek mellett ültök: egy olyan férfi mellett, akit szerettek, becsültök és tiszteltek, és aki viszontszeret, –becsül és –tisztelet benneteket.

Tudjátok, mily szerencsések vagytok, hogy egy jó emberhez mehettetek hozzá, aki társatok az életben, és aki társatok lesz az örökkévalóságban is. Miközben számos minőségben szolgáltatok együtt, felneveltétek a családokat és gondoskodtatok róluk, sok különböző viharral kellett szembenéznetek, és mindegyikből emelt fővel kerültetek ki. A legtöbben édesanyák vagytok, nagyon sokan nagymamák, sőt dédnagymamák. Megjártátok a szülői lét néha fájdalmas, néha örömteli útját. Kéz a kézben jártatok Istennel a gyermekek világra hozatalának nagyszerű folyamatában, hogy megtapasztalhassák ezt az állapotot a halandóság és örök élet útján. Nem volt könnyű felnevelni egy családot. Legtöbbeteknek áldozatot kellett hoznia, továbbá takarékoskodnia és éjjel-nappal dolgoznia kellett. Miközben rátok és körülményeitekre gondolok, eszembe jutnak Anne Campbell szavai, aki a következőket írta, amikor a gyermekeire nézett:

*Te vagy az utazás, amelyről lemondtam;
Te vagy az a gyöngysor, melyre csak áhítoztam;
Te vagy az én kékszínű olasz tavam;
Te vagy az idegen ég, melyet nem láthattam.
[„To My Child”, quoted in Charles L. Wallis, ed.,
The Treasure Chest, (1965) 54]*

Ti vagytok, nőtestvérek, a nemzet valódi építői, bárhol is éljetez, mert erővel, békével és biztonsággal teli otthont teremtettetek. És ezek válnak minden nemzet mozgatórugójává.

A bántalmazók megfeddése

Sajnos néhányan közületek talán olyan férfhoz mentek hozzá, aki bántalmaz titeket. Egyesek közülük jó arcot mutatnak a világ előtt a nap során, majd este hazamennek, félreteszik az önfelegyelmet, és a legkisebb provokációra dührohamban törnek ki.

Egyetlen olyan férfi sem érdemes Isten papságára, aki ilyen gonosz és méltatlan módon viselkedik. Aki így viselkedik, az nem érdemes Isten házána a kiváltságaira. Sajnálom, hogy vannak olyan férfiak, akik nem érdemlik meg feleségük és gyermekeik szeretetét. Vannak olyan gyermekek, akik félnek az apjuktól, és olyan feleségek, akik félnek a férjüktől. Ha van ilyen férfi hangom hatósugarában, akkor az Úr szolgáljaként megfeddem és bűnbánatra szólítom fel őt. Fegyelmeztétek magatokat! Tartsátok féken az indulataitokat! A legtöbb dolog, amely felmérgezi titeket, nem számít igazán. És milyen borzalmas árat fizettek haragotokért! Kérjétek az Urat, hogy bocsásson meg nektek! Kérjétek meg a feleségeteket,

hogy bocsásson meg nektek! Kérjétek bocsánatot a gyermekeitektől!

Tanács egyedülálló nőknek

Sok olyan nő van közöttünk, aki egyedülálló. Általában ez nem az ő saját döntésük. Néhánynak soha nem volt lehetősége arra, hogy férjhez menjen valakihez, akivel az örökkévalóságot szeretné tölteni.

Nektek, egyedülálló nőtestvérek, akik szeretnétek megházasodni, elismélem, amit nemrég mondtam az egyedülállóknak ebben a Tabernákulumban:

„Ne adjátok fel a reményt! És soha ne szűnjetez meg próbálkozni! Ne legyetek azonban megszállottak! Nagy valószínűséggel, ha megfeledeztek róla, és lelkesen beletemetkeztek más tevékenységekbe, a kilátások óriási mértékben felderülnek. [...]

Hiszem, hogy a legtöbbször számára a magányosság elleni legjobb gyógyszer a munka és a másokért végzett szolgálat. Nem szeretném lekicsinyelni a problémáitokat, de állítom, hogy rengetegen vannak olyanok, akik sokkal komolyabb gondokkal küszködnek. Szolgáljátok őket, segítsetek nekik és bátorítsátok őket! Rengeteg olyan fiú és lány van, aki azért vallott kudarcot az iskolában, mert nem kapott elég személyes figyelmet és bátorítást. Rengeteg idős ember él fájdalmasan, magányosan és félelemben, akinek egy egyszerű beszélgetés reményt és derűt hozna” (Salt Lake Valley, egyedülálló felnőttek esti beszélgetése, 1996. szept. 22.).

Azon nők segítése, akik elveszítették a férjüket

Az egyházban lévő nők között találunk olyan nőtestvéreket is, akik elhagyás, válás vagy halál következtében elveszítették a férjüket. Óriási a kötelezettségünk felétek. Ahogyan a szentírás kijelenti: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jakab 1:27).

Levelt kaptam valakitől, aki szerencsésnek tartja magát, és valóban szerencsés is. Így szól a levél:

„Habár négy fiúgyermeket nevelek egyedülálló szülőként..., nem vagyok egyedül. Van egy csodálatos »egyházközösi családunk«, akik körénk gyűltek. [...]

A segítőegyleti elnököm mellettem állt a legnagyobb nehézségeim közepette, és segítette a lelki

fejlődésemet, a személyes imáimat, valamint a templomlátogatásaimat.

A püspökünk nagylelkűen ellátott minket a szükséges élelemmel és ruházattal, illetve segített, hogy a fiaim közül ketten elmehessenek a táborba. Mindannyiunkkal tartott interjút, és valamennyien kaptunk tőle áldást és bátorítást. Segített nekem költségvetést készíteni, és megtenni minden tőlem telhetőt a családom megsegítésére.

A házitanítóink rendszeresen jártak hozzánk, és még áldást is adtak a fiúknak, amikor elkezdődött az új iskolaév.

A cövekelnőkünk és a tanácsosai folyamatosan érdeklődtek a helyzetünkről, időt szakítva arra, hogy elbeszélgessenek velünk az egyházban, telefonon vagy az otthonunkban.

Ez az egyház igaz, és a fiaim és én élő bizonyítékai vagyunk annak, hogy Isten szeret bennünket, és hogy az »egyházközségi család« óriási segítséget nyújthat.

A papsági vezetőink közreműködtek abban, hogy a fiúk tevékenyek maradjanak az egyházban és a cserkészprogramban. [Az egyikőjük] elnyerte a sascserkészi fokozatot, a negyedik kitüntetését szerevezve ezen a héten. [A másikuk] három kitüntetéssel nyerte el a sasfokozatot. [A harmadik] pedig ezen a héten nyújtotta be a sasfokozat megszerzéséhez szükséges papírokat. A legfiatalabbik Webelos, és imádja a kiscserkészeket.

Mindig szerető szívek és barátságos kézfogások fogadnak bennünket. A cövek és az egyházközségünk krisztusi hozzáállása olyan megpróbáltatásokon segített minket keresztül, amelyekről soha nem gondoltuk volna, hogy lehetséges túljutni rajtuk.

Az élet nehéz..., de felöltjük magunkra Isten teljes fegyverzetét, amikor letérdelünk a családi imához..., segítségért és útmutatásért könyörögve, valamint köszönetünket kifejezve az áldásokért, melyeket kaptunk. Naponta imádkozom a Szentlélek állandó társaságáért, hogy irányítson engem, miközben e fiúkat misszionáriussá nevelem, és arra buzdítom őket, hogy legyenek hűek az evangéliumhoz, valamint az általuk viselt papsághoz.

Büszkén állítom, hogy én Az Utolsó Napok Szentjének Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok. Tudom, hogy ez az egyház igaz. Támogatom az egyházi vezetőimet. Jól vagyunk, és köszönöm mindenkinek a szeretetét, az imáit és az elfogadását."

Milyen nagyszerű levél is ez! Mily sokat mond arról, ahogyan ez az egyház működik és működni kellene világszerte. Remélem, hogy minden nő, aki hasonló körülmények között találja magát, mint ez a nőtestvér, hasonlóképpen meg van áldva egy megértő és segítőkész püspökkel, egy segítőegyleti elnökkel, aki tudja, miként támogassa őt, házitanítókkal, akik tudják, mi a feladatuk, és hogy miként végezzék azt, valamint sok-sok egyházközségi taggal, akik anélkül nyújtanak segítséget, hogy közben tolakodóak lennének.

Soha nem találkoztam azzal a nőtestvérrel, akinek a levelét felolvastam. Az általa mutatott vidám hozzáállás ellenére biztos vagyok benne, hogy sok küzdelemmel, magányos pillanattal, és olykor félelemmel kellett szembenéznie. Látom, hogy dolgozik azért, hogy megteremtse a saját és a fiai szükségleteit, akik a tinédzser éveikben járnak. Feltételezem, hogy a jövedelem nem kielégítő, mert azt írja, hogy a püspök segítette őket élelemmel és ruházattal.

Tanács az otthonon kívül vállalt munkával kapcsolatban

Néhány éve Benson elnök beszédet intézett az egyház nőtestvéreihez. Arra biztatta őket, hogy hagyják hátra munkahelyüket, és idejüket fordítsák gyermekeikre. Támogatom az álláspontját.

Felismerem azonban, ahogyan ő is felismerte, hogy van néhány nő (vagyis mostanra inkább sok olyan nő van), akinek dolgoznia kell, hogy előteremtse a család szükségleteit. Nekik azt üzenem: tegyetek meg minden tőletek telhetőt! Remélem, hogy ha teljes időben dolgoztok, akkor azért teszitek ezt, hogy biztosítsátok az alapvető szükségleteket, és nem csupán azért, mert díszes otthonra, előkelő autókra és egyéb luxuscikkekre támadt kedvetek. Minden anya valaha is elvégezhető legnagyszerűbb munkája az, ha gondozza, tanítja, lelkesíti, biztatja, valamint igazlelkűségben és igazságban neveli fel a gyermekeit. Senki más nem foglalhatja el méltóképpen a helyét.

Szinte lehetetlenség teljes idejű háziasszonynak és teljes idejű alkalmazottnak lenni egy időben. Tudom, hogy sokan küszködtök az ezzel kapcsolatos döntés meghozatalával. Ismétlem, tegyetek meg minden tőletek telhetőt! Ti vagytok azok, akik ismeritek a körülményeiteket, és tudom, hogy nagyon is törődtek gyermekeitek jólétével. Mindegyikötöknek van egy püspöke, akivel tanácskozhattok, és aki segít nektek. Ha úgy érzitek, szükségetek van arra, hogy

egy megértő nőtestvérrel beszéljétek, ne habozzatok felvenni a kapcsolatot a segítőegyleti elnökökötökkel.

Az egyházban lévő édesanyáknak, minden édesanyának, aki ma itt van, azt szeretném mondani, hogy az évek múlásával egyre hálásabbak lesztek azért, amit gyermekeitek életének formálásáért tettetek az igazlelkűség és jóság, a feddhetetlenség és hit irányában. Ennek akkor van a legnagyobb valószínűsége, ha elegendő időt töltötök velük.

Tanács egyedülálló szülőknak

Nektek, akik egyedülálló szülők vagytok, azt mondom, hogy sokan állnak készen arra, hogy segítsenek nektek. Nem feledkezett meg rólatok az Úr. És az Ő egyháza sem.

Az Úr áldjon meg benneteket, szeretett nőtestvéreim, akik egyedülálló szülők vagytok. Legyen elegendő egészségetek, erőtök, kitartásotok ahhoz, hogy a rátok nehezedő terheket cipelni tudjátok. Legyenek szerető barátaitok és ismerőseitek, akik a nehézség idején felemelnek benneteket. Úgy ismeritek az ima hatalmát, ahogyan talán csak néhányan ismerik rajtatok kívül. Sokan töltötök hosszú órákat a térdeteken, Mennyei Atyáttal beszélve, miközben könnycseppek gördülnek végig az arcotokon. Ne feledjétek, hogy mi is imádkozunk értetek.

Minden feladatotok mellett arra is megkérnek benneteket, hogy szolgáljatok az egyházban. A püspökötök semmi olyat nem fog kérni tőletek, ami meghaladja a képességeiteket. És miközben szolgáltok, új lehetőségek bontakoznak ki az életekben. Új és ösztönző társaságra letek. Barátokat szereztek és társaságba kerültök. Növekedni fogtok tudásban, megértésben, bölcsességben, valamint a cselekvésre való képességetekben. Jobb édesanyák lesztek az Úr munkájában végzett szolgáltatóknak köszönhetően.

Az idősebb nőtestvérekhez

Végezetül hozzátok, idősebb nőtestvérekhez szeretnék szólni, akik közül sokan özvegyek vagytok. Nagy kincs vagytok. Keresztülmentetek az élet viharain. Átéltétek azokat a kihívásokat, melyekkel most a fiatalabb nőtestvéreitek néznek szembe. Érettek vagytok bölcsességben, megértésben, könyörületben, szeretetben és szolgálatban.

Van egy bizonyos szépség, amely az arcotokon tükröződik. Ez az a szépség, amely a békességből fakad. Bár lehetnek még kihívások, ám érett bölcsességgel tudtok vele szembenézni. Vannak egészségi

problémák, ám lelki nyugalommal fogadjátok őket. A múlt rossz emlékeinek többségét már elfelejtettétek, míg a jó emlékek visszatérnek, és édes, elégedett érzésekkel gazdagítják az életet.

Megtanultátok szeretni a szentírásokat, és olvassátok azokat. Imáitok nagyrészt hálával teli imák. Üdvözléseitek mindig kedves. Barátságotok szilárd alap, melyre mások bátran támaszkodhatnak.

Micsoda forrásai vagytok Az Utolsó Napok Szentjének Jézus Krisztus Egyháza nőtagjainak! Szeretitek ezt az egyházat; elfogadjátok a tanát; tisztelitek a szervezetében elfoglalt helyeteket; ragyogást, erőt és szépséget hoztok a gyülekezeteibe. Mily hálásak vagyunk nektek! Mennyire szeretünk, tisztelünk és becsülünk benneteket!

Tisztelettel adózom saját szeretett társaimnak. Lassan 60 éve, hogy férj és feleségként, egymás iránt érzett szeretetben kísértáltunk a Salt Lake templomból. Ez a szeretet az évek során csak erősödött. Számos problémával néztünk szembe a házasság éveinkben. Valahogyan az Úr áldásával mindet túléltek.

Egyre nehezebbé válik fizikailag, hogy úgy kihúzzuk magunkat, és olyan egyenesen álljunk, ahogyan fiatalabb éveinkben tettük. De bármi is történjen, még mindig ott vagyunk egymásnak, és még mindig együtt állunk, még ha kicsit hajlottan is. És amikor elérkezik az elválás ideje, sok bánattal lesz övezve, de vigasz is lesz a szívünkben, mely abból a meggyőződésből fakad, hogy ő az enyém, és én az övé vagyok az előttünk álló örökkévalóságon keresztül.

A nőtestvérek iránti nagybecsülés

Így hát, szeretett nőtestvéreim, kérlek, ne feledjétek, mily nagyra becsülünk titeket. Teljessé teszitek az életünket. Hatalmas erő van bennetek. Méltósággal és óriási tehetséggel viszitek előre a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi rendkívüli programjait. Vasárnapi Iskolában tanítotok. Társatokként és fivéreiteként haladunk az oldalatokon, tisztelettel és szeretettel, megbecsüléssel és hatalmas csodálattal irántotok. Az Úr volt az, aki kijelölte, hogy az egyház férfi tagjai viseljék a papságot. Ő volt az, aki képességgel ruházott fel benneteket ahhoz, hogy kikerkétsétek e nagyszerű és csodálatos szervezetet, ami Isten egyháza és királysága. Az egész világ előtt tanúságomat teszem az értékeitekről, a méltóságotokról és a jóságotokról, a rendkívüli képességeitekről és a nagymértékű hozzájárulásaitokról, valamint a mennyi áldásait kérem rátok az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen.

A BOLDOGSÁG NAGYSZERŰ TERVE SZERINTI ÉLETBŐL FAKADÓ ÖRÖM

Richard G. Scott elder

*a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1996,
100–104; vagy Ensign, Nov.
1996, 73–75.*

Isten nagyszerű boldogságterve

A szentírásokban ezt olvashatjuk: „És én, Isten, embert teremtettem...; férfinak és nőnek teremtettem őket”¹. Ezt lelkileg tette a halandóság előtti életetekben, amikor Mennyei Atyátok jelenlétében éltetek. Nemetek már létezett, mielőtt a földre jöttetek volna. Ti választottátok ezt a földi tapasztalatot az Ő számotokra készített tervének részeként. A próféták „az irgalom tervének”², „a megszabadítás örökkévaló tervének”³, „a szabadulás tervének”⁴, és igen, „a boldogság nagyszerű tervének”⁵ nevezik. Már az előtt tanították nektek ezt a tervet, hogy földre jöttetek volna, és örvendeztetek abban a kiváltságban, hogy részesei lehettek annak.

A terv iránti engedelmség feltétlenül szükséges a teljes boldogsághoz ebben az életben, valamint az örökké tartó öröm folytatásához a fátyolon túl. Az Úr boldogságtervének elengedhetetlen része az önrendelkezés: a személyes választáshoz való jog. Ugyancsak alapvető a nemzés szent kiváltsága, melyet a törvényes házasság szövetségén belül lehet gyakorolni. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A családot Isten rendelte el⁶. Férjként és feleségként a ti felelősségeitek, hogy gyermekeket hozzatok a világra, valamint hogy gondozzátok és neveljétek őket mind lelkileg, mind érzelmileg, mind pedig fizikailag.⁷

Sátánnak is van egy terve. Ez egy ravasz, gonosz, körmönfont, pusztító terv.⁸ Az a célja, hogy fogságba ejtse Mennyei Atyánk gyermekeit, és minden lehetséges eszközzel romba döntse a boldogság nagyszerű tervét.

A házasság fontossága Isten tervében

Mennyei Atyánk egyedi jellemvonásokkal ruházta fel fiait és leányait, melyek illeszkednek az egyéni

feladataikhoz, miközben igyekeznek betölteni az Ő tervét. A terv követése megkívánja, hogy megtegyétek azokat a dolgokat, amelyeket Ő elvár tőletek, fiaitól és leányaitól, férjektől és feleségektől. A szerepkörök különböznek, de teljes mértékben kompatibilisek egymással. Az Úr tervének értelmében két emberre – egy férfire és egy nőre – van szükség ahhoz, hogy létrejöjjön az egész. A férj és a feleség nem két egyforma fél, hanem a kiegészítő képességek és tulajdonságok csodálatos, istenileg meghatározott társulása.

A házasság lehetővé teszi, hogy ezek az egymástól különböző tulajdonságok egyesülhessenek – egységet alkotván –, hogy megáldják a férjet és a feleséget, a gyermekeiket és az unokáikat. Az életben férjre és feleségre is szükség van a legnagyobb boldogság és eredményesség eléréséhez. Erőfeszítéseik egymásba fonódnak és kiegészítik egymást. Mindkettőnek vannak olyan jellemvonásai, amelyek leginkább megfelelnek annak a szerepkörnek, amelyet az Úr a férfi és a nő boldogsága érdekében meghatározott. Ezek a képességek, ha az Úr szándékai szerint vannak használva, lehetővé teszik a házaspár számára, hogy egyként gondolkozzanak, cselekedjenek és örvendezzenek, hogy együtt nézzenek szembe a kihívásokkal és egységesen győzzék le azokat, hogy növekedjen a szeretetük és a megértésük, és hogy a templomi szertartásokon keresztül örökre egymáshoz kötődjenek, teljes egészet alkotva. Ez a terv.

Tanuljatok Ádám és Éva életéből!

Megtanulhatjátok, hogyan lehettek hatékonyabb szülők, ha tanulmányozzátok Ádám és Éva életét. Ádám volt Mihály, aki segített megteremteni a földet, egy dicsőséges, nagyszerű személy. Éva – az ő egyenrangú partnere – teljes és erős segítőtársa volt. Miután vettek a gyümölcsből, az Úr beszélt velük. A válaszaik rávilágítanak a férfiak és a nők tulajdonságai közötti néhány különbségre. Ádámnak ezt mondta: „Ettél arról a fáról, amiről megparancsoltam neked, hogy ne egyél...”⁹ Ádám válasza jellemzően egy olyan férfi válasza volt, aki szerette volna úgy feltüntetni magát, hogy a lehető legjobban cselekedett. Ádám így felelt: „Az asszony, akit nekem adtál, és megparancsoltad, hogy maradjon velem, ő adott nekem a fa gyümölcséből, és én ettem”.¹⁰ És az Úr ezt mondta Évának: „Mi ez a dolog, amit tettél?”¹¹ Éva válasza jellemzően női válasz volt. A válasza nagyon egyszerű volt és egyenes: „A kígyó megtévesztett engem, és én ettem”.¹²

Később pedig: „Ádám áldotta Istent..., és prófétálni kezdett a föld minden családját illetően, mondván: Áldott legyen Isten neve, mert *vétkem* miatt megnyíltak *szemeim*, és ebben az életben *örömöm* lesz, és újra *látom* majd testben Istent”.¹³ Ádám a kötelezettségeire gondolt. Megpróbálta teljesítményét az Úr követelményeihez igazítani. Éva ezt mondta: „Ha nem lett volna *vétküink*, soha nem lett volna *magunk*, és soha nem *ismertük* volna a jót és a gonoszt, valamint *megváltásunk* örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad *mind* az engedelmeseknek.¹⁴ Éva válasza jellemzően női válasz volt. Mindenkit felkarolt, meg akart győződni róla, hogy mindenkire gondolnak. Egyik válasz sem volt helyesebb a másiknál. A kétféle nézőpont a férfiak és a nők öröklött jellemvonásaiból eredt. Az Úr azt szeretné, hogy használjuk ezeket a különbségeket az Ő boldogságterve, a személyes növekedés, illetve fejlődés betöltésében. Közös tanácskozás által mélyebben, pontosabban megértették az igazságot.

Együtt dolgoztak¹⁵. Engedelmeskedtek annak a parancsolatnak, hogy legyenek gyermekeik¹⁶. Ismerték a boldogság tervét és követték azt, bár időnként az viszontagságot és nehézséget okozott számukra.

Megparancsolták nekik: „Tarts bűnbánatot, és szólítsd Istent a Fiú nevében mindörökké”¹⁷. És ezt is tették. Később gyermekeiknek is tanították a boldogság tervét¹⁸. Együtt dolgoztak azon, hogy legyőzzék a kihívásokat,¹⁹ és „nem szűnt[ek] meg Istent szólítani”²⁰.

Mivel Ádám és Éva engedelmesek voltak, a Szentlélek vezette őket. Férijként és feleségként ti is kaphattok irányítást az életetekben, ha érdemesek vagytok a Szentlélek ajándékára a Szabadító tanításainak való engedelmisség által.

A feleségként és édesanyaként betöltött szerep

Óvakodjatok azon körmönfont módszerektől, melyekkel Sátán megpróbál eltéríteni benneteket Isten tervétől²¹ és az igazi boldogságtól. Sátán egyik leghatékonyabb megtevesztése az, hogy lealacsonyítja a feleség és az anya otthon betöltendő szerepét. Ez az Isten tervének lényegére, azaz a férj és a feleség közötti szeretet táplálására, valamint a gyermekek

nevelésére mért támadás a megértés, a béke, az elismerés és a támogatás légkörében. A mai világban dúló erőszak nagy része a meggyengült otthonok eredménye. A hatósági és társadalmi tervek nem fogják megfelelően helyrehozni ezt, sőt az iskolák és az egyházak legnagyobb erőfeszítései sem fogják tökéletesen ellensúlyozni egy együttérző édesanya és feleség gyengéd gondoskodását az otthonban.

Ma reggel Hinckley elnök az édesanyák otthon betöltött szerepének fontosságáról beszélt. Tanulmányozzatok át újra

a szavait. Az Úr által irányított édesanyaként körültekinthető utasításokon és érdemes példán keresztül az igazság szálaiból szövitek szöttecssé gyermekeitek jellemét. Beoltjátok a tisztesség, az Istenbe vetett hit, a kötelességtudat, mások tisztelete, a kedvesség, az önbizalom, valamint a hozzájárulni, tanulni és adni akarás jellemvonását bízó gyermekeitek elméjébe és szívébe. Erre egyetlen napközis otthon sem képes. Ez a ti szent jogotok és kiváltságotok.

Természetesen nőkként kivételes eredményt érhetnek el a munkahelyeteken is, de vajon így hasznosíthatjátok legjobban az Isten által kijelölt tehetségeiteket és női jellemvonásaitokat? Amennyiben ezt el tudjátok kerülni, ti, férjek, ne buzdítsátok arra a feleségeketek, hogy menjen el dolgozni, és segítsen nektek azon, Isten által kijelölt feladatotokban, hogy előteremtsék a család szükségleteit. Ahogyan a próféták tanácsolták, az Úr segítségéhez mérten, szülőkként együtt dolgozzatok azon, hogy az édesanya otthon maradhasson.²² Jelenlétetek megerősíti gyermekeitek önbizalmát, és csökkenti az érzelmi kihívásokra való esélyt. Sőt mi több, miközben szóban és példa által tanítjátok az igazságot, a gyermekek megértik, kik ők, és mit nyerhetnek el Mennyei Atyánk isteni gyermekeiként.

Áldások az Úr időzítése szerint

Tudom, hogy az ideális helyzetekről beszéltem, és talán nyugtalanít benneteket, hogy a ti életetek jelenleg nem felel meg ennek a mintának. Megígérem nektek, hogy az engedelmeségeteken, a Jézus Krisztusba vetett szüntelen hiteteken, valamint a boldogság egész tervének megértésén keresztül a terv egésze a tiétek lesz az Úr idejében, még akkor is, ha annak néhány fontos része még mindig nem teljesedett be az életetekben. Azt is megígérem nektek,

Az Úr tervének értelmében két emberre – egy férfire és egy nőre – van szükség ahhoz, hogy létrejöjjön az egész.

hogy már most, jelenlegi körülményeitek közepette is jelentős fejlődésre és boldogságra tehettek szert. Isten leányaként vagy fiaként bármely részét is éld a tervnek, azt a tőled telhető legjobban tedd.

Azon vágyatok, hogy feleség és édesanya legyetek, talán nem fog itt beteljesedni, de be fog az Úr időzítése szerint, ha hittel és engedelmesen éltek, hogy elnyerjétek azt.²³ Ne hagyjátok, hogy elcsalóssanak benneteket Isten tervétől²⁴ a világ ösvényei felé, ahol lekicsinylik az anyaságot, aláértékelik a női nemet, és kigúnyolják a feleség és az anya Isten által megalapozott szerepét. Hadd menjen a világ a maga útján! Ti kövessétek az Úr tervét, hogy elérhessétek a legnagyobb mértékű igaz, örökkévaló célt és a legteljesebb boldogságot. A be nem teljesedett megígért áldásokat, melyekre érdemesek vagytok, teljes egészében el fogjátok nyerni ebben az életben vagy a következőben.²⁵

Hála a nőkért, és azért, amit tesznek

Gyakran tartok interjúkat erős papsági vezetőkkel. Amikor e férfiak a feleségükről beszélnek, mély gyengédséggel és nyilvánvaló nagybecsüléssel teszik. Gyakran könnybe lábad a szemük. Ehhez hasonló megjegyzéseket tesznek: „ő sokkal lelkebb, tisztább és elkötelezettebb, mint én”, „arra ösztönöz, hogy jobb ember legyek”, „ő az életem ereje”, és „nem tudom, mi lenne velem nélküle”. Nőként, kérlek, ne az alapján ítéld meg, milyen értékesek vagytok, mennyire van szükségünk rátok, és mennyire szeretünk benneteket, hogy gyenge kifejezőképességünkkel miként fejezzük ki a valódi érzéseinket. Azon Istentől kapott jellemvonásokat, hogy feltétlenül adtok önmagatokból oda vezet, hogy alábecsülitek a saját értéketeket.

Alázattal mondok köszönetet Mennyei Atyánknak az Ő leányaiért, értetek, akik hajlandók voltatok lejönni a földre, hogy ilyen bizonytalan körülmények között éljétek. A legtöbb férfi nem tudná kezelni azokat a bizonytalan helyzeteket, amelyekkel nektek együtt kell élni. A társadalmi szokások megkínálják tőletek, hogy várjatok, amíg meg nem kéri a kezeteiket. Megkínálják tőletek, hogy oda menjétek a férjetekekkel, ahová a munkája szólítja. Körülményeiteket és környezeteteiket az határozza meg, hogy mennyire képes eltartani benneteket, szűkösön vagy sem. Minden alkalommal az Úr kezébe helyezitek az életeteiket, amikor egy gyermeknek adtok életet. A férfiak nem hoznak ilyen áldozatot. A gyermekek nevelésének, illetve a férjről

való gondoskodásnak az áldása gyakran számos rutin-feladattal jár. De ti mindezt készségesen teszitek, mert nők vagytok. Általában fogalmatok sincs róla, milyen csodálatosak és tehetségesek vagytok, milyen nagyon becsülnék és szeretnek benneteket, és hogy milyen kétségbeesetten szükség van rátok, hiszen a legtöbb férfi nem mondja el ezt nektek olyan részletesen és gyakran, amennyire szükség lenne rá.

Hogyan nyerjük el a boldogságot

Hogyan nyerhetitek el a legnagyobb boldogságot és a legtöbb áldást eme földi tapasztalat során?

- Tanuljatok a boldogság nagyszerű tervének tantételei alapjairól azáltal, hogy tanulmányozzátok a szentírásokat, elgondolkodtok azok tartalmáról, és imádkoztok azért, hogy megértsétek őket. Alaposan tanulmányozzátok és használjátok az Első Elnökség és a Tizenkettek kiáltványát a családról.²⁶ Az Úr sugalmazása alapján íródott.
- Figyeljétek a jelenlegi és a múltbéli próféták hangjára. Kijelentéseik sugalmazottak. Megerősíthetitek ezeket a tanácsokat a saját elmétekben és szívetekben azáltal, hogy imádkoztok róla, és a saját körülményeitekre vonatkoztatjátok azokat. Kérjétek az Urat, hogy erősítse meg a döntéseiteket, és vállaljatok felelősséget azokért.
- Engedelmeskedjétek a belső érzéseknek, melyek a Szentlélek sugalmazásain keresztül érkeznek. Ezen érzéseket az igazlelkű gondolataitok és cselekedeteitek, valamint azon elhatározásotok szüli, hogy az Úr szándékát kutatjátok, és a szerint éltek.
- Amikor szükséges, kérjétek tanácsot és útmutatást a szüleitektől és a papsági vezetőitektől.

Egy kivételes édesanya ezt írta: „Hogyan reagáltak a pionír nők... koruk kihívásaira? Figyeltek prófétájuk hangjára, és követték őt, mert tudták, hogy az Úr akaratát közvetítette. Szembenéztek a kihívásokkal, és hatalmas áldásokban részesültek hitüknek és engedelmességüknek köszönhetően. Elsődleges prioritásuk nem a biztonság, a szép otthon vagy a könnyű élet volt. [...] Egyetlen áldozat sem volt túl nagy számukra ahhoz, hogy hasznára váljanak a férjüknek és a gyermekeiknek.”²⁷

Nyilvánvalóan nem tudom, milyen érzés nőnek lenni, de azt tudom, milyen érzés teljes szívvel és lélekkel szeretni egyet. Szüntelenül kifejezem az Úrnak mérhetetlen hálámat azon véget nem érő

áldássorozatért, amely a gyermekeinket éri, és amelyben magam is bőségesen részesülök az Ő egyik drága leánya életének köszönhetően. Szeretném, ha ti is részesülnétek abban a boldogságban, amelyben mi. Minél szorosabban ragaszkodtok az Ő számotokra készített tervéhez a földön, annál nagyobb boldogságra, beteljesedésre és fejlődésre leltok; annál érdemesebbek lesztek arra, hogy elnyerjétek azokat a jutalmakat, melyeket az Úr az engedelmességért ígért cserébe. Erről teszem bizonyosságomat, hiszen a Szabadító él és szeret benneteket. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Mózes 2:27. Lásd még Mózes 2:28; 3:5; James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–75), 4:303; James E. Talmage, *Millennial Star*, 24 Aug. 1922, 539.
2. Lásd Alma 42:15.
3. Lásd 2 Nefi 11:5.
4. Mózes 6:62.
5. Lásd Alma 42:8.
6. Lásd „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.
7. Lásd „Kiáltvány”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.
8. Lásd 2 Nefi 9:8–9; Alma 12:4–5; Hélamán 2:8; 3 Nefi 1:16; Tan és a szövetségek 10:12, 23.
9. Mózes 4:17.
10. Mózes 4:18.
11. Mózes 4:19.
12. Mózes 4:19.
13. Mózes 5:10; kiemelés hozzáadva.
14. Mózes 5:11; kiemelés hozzáadva.
15. Lásd Mózes 5:1.
16. Lásd Mózes 5:2.
17. Mózes 5:8.
18. Lásd Mózes 5:12.
19. Lásd Mózes 5:13.
20. Mózes 5:16.
21. 2 Nefi 9:13.
22. Lásd Spencer W. Kimball, San Antoni6-i Esti beszélgetés, 1977. dec. 3. 32.

23. Lásd Gordon B. Hinckley, Conference Report, Apr. 1991, 94; vagy *Ensign*, May 1991, 71.
24. Lásd 2 Nefi 9:13.
25. Lásd Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 2:76.
26. Lásd „Kiáltvány”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.
27. Jeanene W. Scott, BYU Women’s Conference, 6 Apr. 1989, 1.

ISTEN LEÁNYAI VAGYUNK

Sheri L. Dew nőtestvér

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Ensign, Nov. 1999, 97–99

Nemrég egy hivatalos megbízás céljából el kellett utaznom az országból. De olyan rossz előérzetem volt az úttal kapcsolatban, hogy kértem egy papsági áldást. Figyelmeztettek, hogy az ellenség megpróbál majd eltéríteni a küldetésemről, és hogy fizikai és lelki veszélyek leselkednek rám. Továbbá azt a tanácsot kaptam, hogy ez nem városnéző- vagy bevásárlóköri út lesz, és ha a feladatomra koncentrálok, és a Lélek útmutatását kérem, akkor biztonságban hazaérkezem.

Nos, ez komoly figyelmeztetés volt. De ahogy elindultam, útmutatásért és védelemért könyörögve minden lépés során, rájöttem, hogy a helyzetem nem is olyan egyedülálló. Vajon nem lehetséges az, hogy Atyánk akkor is ezt mondta nekünk, amikor eljöttünk a jelenlétéből: „Az ellenség megpróbál majd eltéríteni benneteket a küldetésetekről, továbbá lelki és fizikai veszéllyel kell majd szembenéznetek. De ha a feladatokra koncentráltok, ha hallgattok a szavamra, és ha a halandóságot nem alacsonyítjátok le egy városnéző- vagy bevásárlóköri úttá, akkor biztonságban haza fogtok térni.”

Az ellenség örvendezik, amikor városnézőként viselkedünk, azaz inkább az ige hallgatói, mintsem cselekvői vagyunk (lásd Jakab 1:22), vagy bevásárlóként, azaz lefoglalnak bennünket e világ hiú dolgai, melyek megfojtják a lelkünket. Sátán múlandó élvezetekkel és elfoglaltságokkal ámít bennünket – a

bankszámlánkkal, a ruhatárunkkal, sőt a derékbőségünkkel –, mert tudja, hogy ahol a kincsünk, ott van a szívünk is (lásd Máté 6:21). Sajnos könnyű engedni, hogy az ellenség csábításainak vakító ragyogása elvonja a figyelmünket Krisztus világosságától. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Máté 16:26).

A próféták arra intettek minket, hogy hagyjuk magunk mögött a világot és fordítsuk a szívünket Jézus Krisztushoz, aki megígérte nekünk, hogy „ebben a világban *nem* teljes az örömtök, de *énbennem* teljes az örömtök” (T&Sz 101:36; kiemelés hozzáadva). Spencer W. Kimball elnök ezt mondta: „Ha ragaszkodunk hozzá, hogy minden időnkét és forrásunkat arra fordítsuk, hogy egy világi királyságot építsünk fel magunknak, akkor pontosan azt is fogjuk örökölni” („The False Gods We Worship,” *Ensign*, June 1976, 6).

Milyen gyakran koncentrálnak annyira az úgynevezett jó életre való törekvésre, hogy közben szem elől tévesztjük az örök életet? Ez a végzetes lelki megfeleelője annak, amikor eladjuk az elsőszülöttségi jogunkat egy tál lencséért.

Az Úr kinyilatkoztatta az ilyen lelki katasztrófa ellen-szerét, amikor azt tanácsolta Emma Smithnek, hogy „te[gye] félre e világ dolgait, és keres[se] egy jobbnak a dolgait” (T&Sz 25:10). Krisztus pedig megmutatta hozzá az utat, kijelentve a Gecsemáné kertjében történtek előtt: „Én *[le]győztem* a világot” (János 16:33; kiemelés hozzáadva). Az egyetlen mód, amely által *mi* legyőzhetjük a világot az, ha Krisztushoz jövünk. Krisztushoz jönni pedig azt jelenti, hogy elfordulunk a világtól. Azt jelenti, hogy Krisztust, és csakis Krisztust helyezük az életünk középpontjába, hogy az emberek hiúságai és filozófiái elveszítsék a függőséget okozó vonzerejüket. Sátán Babilonnak, vagyis ennek a világnak az istene. Krisztus Izráel Istene, és az Ő engesztelése hatalmat ad nekünk ahhoz, hogy legyőzzük a világot. „Ha dicsőséget, intelligenciát és örök életet reméltek – mondta Joseph F. Smith elnök –, akkor *engedjétek el a világot*” (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998], 243; kiemelés hozzáadva).

Nőttestvéreként Sionban gátat szabhatunk az ellenség, családok és erény ellen irányuló összeesküvésének. Nem csoda, hogy arra akar rávenni minket, hogy inkább elégedjünk meg a földi örömmel, és

ne törekedjünk örök dicsőségre. Egy 45 éves hatgyermekes édesanya nemrég elmondta nekem, hogy amikor abbahagyta az olyan magazinok olvasását, melyek azzal zaklatták, hogyan kellene kinéznie az otthonának és a ruhatárának, kezdett megnyugodni. Ezt mondta: „Lehet, hogy duci, ősz és ráncos vagyok, de én Isten duci, ősz és ráncos leánya vagyok, aki ismer és szeret engem.”

Krisztushoz jönni azt jelenti, hogy... Krisztust, és egyedül Krisztust helyezzük az életünk középpontjába, hogy az emberek hiúsága és filozófiája elve-szítse a függőséget okozó varázsát.

A Segítőegylet segíthet nekünk elfordulni a világtól, hiszen azzal a világos céllal működik, hogy segítsen a nőtestvéreknek és a családjuknak Krisztushoz jönni. Ennek szellemében csatlakozom Smoot nőtestvérhez és Jensen nőtestvérhez annak kijelentésében, hogy kik vagyunk, és együtt örvendezek velük a Segítőegylet céljának pontosítása miatt. Többé nem engedhetjük meg magunknak, hogy energiánkat bármilyen dologra pazaroljuk, amely nem vezet minket és a családunkat Krisztushoz. Ez a Segítőegylet, valamint az

életünk lakmusz tesztje. Egy Krisztushoz való laza elkötelezettség nem fog minket átsegíteni az előttünk álló jövőn.

Kislányként láttam, milyen elkötelezett a nagymamám. Segített a nagyapámnak a Kansan prérim található birtokunk gondozásában. Valahogyan átvészelték az elsvatagosodott területet, a gazdasági válságot és tornádókat, melyek a nagy síkságon élők rettegésben tartották. Gyakran eltűnődtem, vajon nagymama hogyan viselte az évekig tartó szűkös jövedelmet és kemény munkát, és hogyan jutott túl azon, hogy legidősebb fia életét vesztette egy tragikus balesetben. Nagymama élete nem volt könnyű. De tudjátok, mire emlékszem leginkább belőle? Az evangéliumban lelt tökéletes boldogságára. Soha nem volt boldogabb, mint amikor a családtörténetén dolgozott vagy a szentírásokból tanított. Nagymama *félretette* e világ dolgait, és egy jobb világ dolgait kereste.

A világ szemében nagymama csak egy átlagember volt. De számomra *ennek az évszázadnak* a meg nem énekelt hősnői képviseli, akik a halandóság előtti ígéreteikhez méltón éltek, megalapozva a hitet, amelyre mi építhetünk. Nagymama nem volt tökéletes, de Isten leánya volt. Most rajtatok és rajtam a sor, hogy továbbvigyük a lobogót a következő évszázadba. *Nem a világból valók, hanem Isten leányai vagyunk.* És az Isten leányai ott lesznek a 21.

század legnagyobb női között. Ahogyan Joseph F. Smith elnök kijelentette, nem nekünk való, hogy „világi nők vezessenek bennünket; az a feladatunk, hogy mi vezessük... a világi nőket mindenben, ami dicséretre méltó” (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*, 184).

Ezzel nem az a célom, hogy lekicsinyeljem számtalan jólelkű nő életét világszerte. *De mi kivételesek vagyunk.* Kivételesek vagyunk a szövetségeink, a lelki kiváltságaink, valamint az ezekkel párosuló felelősségeink tekintetében. Hatalommal vagyunk felruházva, és rendelkezünk a Szentlélek ajándékával. Van egy *élő* prófétánk, aki irányít minket, szertartások, melyek az Úrhoz és egymáshoz kötnek bennünket, valamint köztünk van a papság hatalma is. Megértjük, hol állunk a boldogság nagy-szerű tervében. Tudjuk továbbá, hogy Isten az Atyánk, és hogy az Ő Fia a mi hűséges Szószólónk.

E kiváltságokkal hatalmas felelősségek is járnak, hiszen „akinek sok adatott, attól sok követeltetik” (T&Sz 82:3), és a tanítványság követelményei olykor igen súlyosak. De vajon nem várhatjuk el az örök dicsőséghez vezető úttól, hogy próbára tegyen minket? Világi elfoglaltságainkat és esetenkénti próbálkozásunkat a lelki fejlődésre időnként azzal igyekszünk ésszerűsíteni, hogy vigasztaljuk egymást, miszerint az evangélium szerinti élet valójában nem kell, hogy oly sokat követeljen tőlünk. Az Úr viselkedési normája mindig többet fog követelni tőlünk, mint a világé, ugyanakkor az Úr jutalmi határta-lanul dicsőségesebbek: valódi örömet, békét és szabadulást tartogatnak.

Miként fogjuk akkor mi, Isten leányai, betölteni teremtésünk célját? Az Úr megjutalmazza azokat, „a kik őt keresik” (Zsidók 11:6). Nem csupán azért keressük Őt, hogy tanulmányozunk és kutatunk, könyörgünk és imádkozunk, valamint mindig figye-lünk, hogy ne essünk kísértésbe, hanem azáltal is, hogy feladjuk a világi élvezeteket, melyek elhalvá-nyítják az Isten és a mammon közötti határvonalat. Máskülönben annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy csupán elhívottak leszünk, nem választottak, mert „szívü[nket] oly nagyon a világ dolgaira helyez[zük]” (T&Sz 121:35).

Gondoljátok végig az ebben a szentírásbeli intésben tanított tantételt: „Teljes *szíveddel*, teljes lelkeddel,

elméddel és erőddel szeresd az Urat, a te Istenedet” (T&Sz 59:5; kiemelés hozzáadva). Az Úr először a szívünket követeli tőlünk. Gondoljatok bele, milyen hatással lenne a döntéseinkre, ha mindennél jobban szeretnénk a Szabadítót! Mivel töltenénk az időnkét, mire költenénk a pénzünket, vagy hogyan öltözköd-nénk egy meleg nyári napon, hogyan reagálnánk a látogatótanítói felhívásra, hogyan gondoskodnánk egymásról, vagy miként reagálnánk azon médiákra, melyek megsértik a Lelket.

Az Úr viselkedési normája mindig többet fog követelni tőlünk, mint a világé, ám az Úr jutalmi végtelenül dicsőségesebbek is.

Azáltal tudunk egyre inkább Isten leányaiként élni, ha elengedjük a világot és Krisztushoz jövünk. Örök dicsőségre születünk. Csakúgy, ahogy a hithű férfiakat előre elrendelték, hogy viseljék a papságot, minket is előre elrendeltek, hogy Isten leányai legyünk. Olyan hívő, erényes, széleslátókörű és könyörületes nők *vagyunk*, akik örven-deznek az anyaságban, a női létben és

a családban. Nem esünk pánikba attól, hogy tökéle-tesnek kell lennünk, de *folyamatosan* azon dolgo-zunk, hogy tisztábbak legyünk. És tudjuk, hogy az Úr erejével minden igazlelkű dolgot el tudunk végezni, mert elmélyültünk az Ő evangéliumában (lásd Alma 26:12). *Ismételtem: nem lehetünk világi nők, mert mi Isten utolsó napi leányai vagyunk.* Ahogyan Kimball elnök tanította: „Nem kaphat[unk] nagyobb elismerést e világban annál, mint hogy Isten leányaiként ismer-jenek benn[ünket]” („The Role of Righteous Women”, *Ensign*, Nov. 1979, 102).

Idén nyáron felejthetetlen élményben volt részem a Szentföldön. Miközben a galileai tengerre néző Üdvösség hegyén ültem, a távolban megpillan-tottam egy dombra épült várost. Az elrejthetetlen város szemléltetése döbbenetes volt, és miközben a szimbólumon elmélkedtem, az a mély benyomásom támadt, hogy mi, Isten leányai, olyanok vagyunk, mint az a város, és hogy ha magunk mögött hagyjuk a világ dolgait, és Krisztushoz jövünk, hogy a Lélek ragyogjon az életünkben és a tekintetünkben, kivételes voltunk világosság lesz a világ számára. A Segítőegylet nőtestvéreiként a nők legjelentősebb közösségéhez tartozunk a fátyol ezen oldalán. Lenyűgöző város *vagyunk* egy dombon. És minél kevésbé látszunk és cselekszünk világi nőkként, annál inkább fognak a remény, a béke, az erény és az öröm forrásaiként tekinteni ránk.

Hús évvel ezelőtt, ugyanezen a gyűlésen elhangzott egy kijelentés Kimball elnöktől, melyet azóta is állandóan idézünk: „Az egyház az utolsó napokban bekövetkező nagy növekedésének java része annak függvényében történik majd..., hogy az egyház nőtestvéreinek élete mennyire tükrözi igazlelkűségüket és tisztaságukat, valamint hogy milyen mértékben látszanak majd *különbözőnek* és *másnak* – jó értelemben – a világi nőktől (*Ensign*, Nov. 1979, 103–4; kiemelés hozzáadva). Többé nem elégedhetünk meg azzal, hogy csupán idézzük Kimball elnököt. Mi vagyunk azok a nőtestvérek, akiknek valóra kell váltaniuk, és valóra is fogjuk váltani a jövődölését. Meg tudjuk tenni. Tudom, hogy képesek vagyunk rá.

Gordon B. Hinckley elnök nemrég azt mondta, hogy „a világ örökkévaló szabadulása... ennek az egyháznak a vállán nyugszik. [...] A világ történetében egyetlen más nép sem kapott... sürgetőbb megbízást..., és jobban tesszük, ha hozzálátunk ennek elvégzéséhez” („Church Is Really Doing Well,” *Church News*, 3 July 1999, 3).

Isten leányai – ezek vagyunk mi. Ma este arra kérek mindenkit, hogy határozzon meg legalább egy olyan dolgot, amit megtehet azért, hogy elhagyja a világot, és közelebb kerüljön Krisztushoz. Aztán a következő hónapban még egyet. És utána megint egyet. Nőtestvérek! Ez fegyverbe hív, cselekedetre szólít, arra, hogy a sarkunkra álljunk. Hatalommal és igazlelkűséggel szólítom harcba mindannyiunkat. Arra, hogy ne az ember, hanem az Úr erejére támaszkodjunk. Arra, hogy „keljete fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára” (T&Sz 115:5). Arra, hogy Isten leányaihoz méltó életet *éljünk*, hogy családjainkkal biztonságban hazatérhessünk.

Oly sok okunk van az öröme, hiszen Jézus Krisztus evangéliuma a boldogság hangja! Annak köszönhetően, hogy a Szabadító legyőzte a világot, mi is legyőzhetjük azt. Mert Ő feltámadott a harmadik napon, és Isten leányaiként mi is feltámadhatunk. Tegyük félre e világ dolgait, és keressük egy jobb világét. Határozzuk el még ebben az órában, hogy otthagyjuk a világot, és soha nem nézünk vissza. Jézus Krisztus nevében, ámen.

„EGY A SZÜKSÉGES DOLOG”: OLYAN NŐKKÉ VÁLNI, AKIK NAGYOBB HITTEL RENDELKEZNEK KRISZTUSBAN

Patricia T. Holland nőtestvér

a *Fiatal Nők* korábbi általános elnökségéből

Ensign, Oct. 1987, 26–33

Nem sokkal azután, hogy 1986 áprilisában felmentettek a *Fiatal Nők* általános elnökségéből, lehetőségem volt egy hetet Izraelben tölteni. Nagyon nehéz és sokat követelő két év állt mögöttem. Mindig is elsődleges céloknak tekintettem, hogy jó anya legyek, miközben elegendő időt fordítok arra, hogy sikeresen végezzem a feladatomat, így hát megpróbáltam egy általános iskolás, egy gimnazista és egy misszióra készülő fiú teljes idejű édesanyja lenni. Igyekeztem továbbá, hogy teljes idejű felesége legyek egy egyetem elképesztően elfoglalt elnökének. És legalább annyira teljes idejű tanácsosnak kellett lennem az általános elnökségben is, amennyire csak megteheti ezt egy olyasvalaki, aki 80 kilométerre lakik az irodától. Ám ebben a fontos időszakban – amikor kialakítottuk az alapelveket és beindítottuk a programot – sokat aggódtam azon, hogy nem teszek eleget, ezért megpróbáltam egy kicsit gyorsabban futni.

A kétéves szolgálatom vége felé elkezdett romlani az egészségem. Egyre csak fogytam, és nagyon rosszul aludtam. A férjem és a gyermekeim próbáltak „talpra állítani”, miközben én is megpróbáltam ugyanezt tenni velük. Ki voltunk merülve. Mégis folyamatosan azon tűnődtem, vajon mit tehetnék még, hogy jobban tudjam végezni a feladataimat. A Fivérek, akik mindig együttérzőek, figyeltek, és szeretettel felmentettek. Akármilyen hálás is volt a családom azért, hogy véget ért a szolgálatom, éreztem a hiányát annak a közösségnek, azon nők társaságának, akiket úgy megszerettem, és bevallom, az önazonosságom is meggyengült egy kissé. Ki voltam és hol álltam én a követelmények eme viharában? Az életnek valóban ilyen nehéznek kell lennie? Mennyire voltam sikeres a számos, ám egymással versengő feladatkozeimben? Vagy mindegyiket elügyetlenkedtem?

A felmentésemet követő napok legalább olyan nehezek voltak, mint az azt megelőző hetek. Nem volt tartalékom, melyre támaszkodhattam volna. Üres volt a „tartályom”, és bármerre néztem, úgy tűnt, nincs egy „töltőállomás” sem a közelemben.

Csupán néhány héttel ezután történt, hogy a férjem megbízást kapott Jeruzsálemben, melyre korábban utaltam, és a megbízásból odautazó Fivérek kérték, hogy én is kísérjem el őt. „Gyere már! – mondta. – A Szabadító élő vízzel és az élet kenyérével teli földjén majd felépülhetsz.” Akármilyen kimerült is voltam, nekiálltam összecsomagolni. Hittem – vagy legalábbis reménykedtem benne –, hogy az ott töltött idő gyógyító pihenésként szolgál majd.

Egy üde, tiszta és ragyogó napon a Galileai-tengerre nézve ültem, és újra elolvastam Lukács tizedik fejezetét. Ám a lapon látható szavak helyett olyan volt, mintha a következő szavakat láttam volna az elmémben és hallottam volna a szívemben: „[Pat, Pat, Pat], szorgalmas vagy és sokra igyekszel.” Majd a világos és személyes kinyilatkoztatás ereje vett erőt rajtam, miközben olvastam: „De egy [csupán egy] a [valóban] szükséges dolog” (40–41. v.).

Izraelben a májusi napsütés olyan ragyogó, hogy úgy érzed, mintha a világ tetején ülnél. Nem sokkal azelőtt látogattam el Bethoronba, ahol a nap megállt Józsuének (lásd Józsué 10:12), és aznap úgy tűnt, hogy számomra is. Miközben ott ültem, és a problémáimon gondolkodtam, éreztem ugyanannak a napnak a gyógyító sugarait, amint meleg cseppeként a szívembe áramoltak: megnyugtatták, lecsendesítették és megvigasztalták az én zaklatott lelkemet.

Úgy tűnt, szerető Mennyei Atyánk azt suttogja nekem: „Nem kell ilyen sok minden miatt aggódnod. Az egyetlen fontos dolog – az *egyetlen* igazán fontos dolog – az, hogy a szemed mindig a napon, az én Fiamon tartsd.” Hirtelen valódi békét éreztem. Tudtam, hogy az életem mindig is, már a kezdetektől foga az ő kezében volt! Az élém táruló nyugodt tenger nagyon, nagyon sokszor viharos és veszélyes volt. Csupán meg kellett újítanom a hitemet, és szorosan megragadnom a kezét – és *együtt* járni tudtunk a vízen.

Szeretnék feltenni egy kérdést mindannyiunknak, hogy elgondolkozzunk rajta. Nőkként, a nyugtalanság és gondterheltség állapotából hogyan tegyük meg azt a bizonyos lépést, mely által nagyobb hittel rendelkező nők leszünk? Az egyik állapot határozottan meggátolja a másikat. A hit és a

félelem nem tud sokáig együtt létezni. Gondoljunk át néhányat a minket nyugtalanító dolgok közül.

Négy különböző egyházköziségben szolgáltam segítőegyleti elnökként. Ezek közül kettőben egyedülálló nők voltak, a másik kettőben pedig sok fiatal édesanya. Miközben leültem tanácskozni az egyedülálló nőtestvéreimmel, a szívem gyakran majd megszakadt, amikor magányos és csalódott érzéseikről meséltek nekem. Úgy érezték, az életüknek nincs értelme és célja egy olyan egyházban, amely jogosan helyez oly sok hangsúlyt a házasságra és a családi életre. Ám a legfájdalmasabb mégis azok az alkalmak voltak, amikor saját hibájuknak, vagy még rosszabb, önző vágyuknak tulajdonították, hogy még mindig egyedülállók. Elszántan keresték a békét és valamilyen célt – valamit, aminek valódi értéke van, és aminek odaszentelhetik az életüket.

Úgy tűnt azonban, hogy a fiatal édesanyáknak is legalább ennyi aggodalmuk van. Elmondták, milyen küzdelmekkel jár gyermekeket nevelni egy ilyen világban, amelyben egyre nehezebb boldogulni, valamint hogy soha nincs elég idejük vagy pénzük vagy szabadságuk ahhoz, hogy értékesnek érezzék magukat, mert erőfeszítéseik épp csak a pusztta túléléshez elegendőek. És oly kevés kézzel fogható bizonyíték volt rá, hogy amit tesznek, annak valóban lesz eredménye. Senki sem adott nekik fizetésemelést; és a férjükön kívül (aki vagy emlékezett erre, vagy nem) senki nem dicsérte meg őket a munkájukért. És mindig fáradtak voltak! Ha van valami, amire nagyon élénken emlékszem e fiatal édesanyákból az az, hogy *mindig* nagyon fáradtak voltak.

Ott voltak továbbá azok a nők, akik – bár önhibájukon kívül – egymaguk gondoskodtak az otthonukról anyagilag, lelkileg, érzelmileg és minden más módon. Fel sem tudtam fogni, milyen kihívásokkal kellett szembenézniük. Nyilvánvalóan, bizonyos szempontból az ő helyzetük volt a legmegerőltetőbb. Arra jöttem rá e néhány év alatt, míg a nők aggodalmait hallgattam, hogy – legyenek akár egyedülálló, házások, elváltak, özvegyek, háztartásbeliek vagy dolgozók – egyetlen nő sincs egyedül a problémáival. Úgy tűnik, jócskán van kihívás mindenütt. Gyorsan hozzáteszem azonban, hogy csodálatos áldások is vannak kilátásban.

Mindannyiunknak vannak kiváltságai és áldásai, és mindannyiunknak vannak félelmei és megpróbáltatásai. Nagyon merész dolognak tűnhet ezt kimondani, de a józan ész azt diktálja, hogy a világ történelme során még soha nem kellett a nőknek, köztük

az utolsó napi szent nőknek, összetettebb problémákkal szembenézniük, mint most.

Nagyon hálás vagyok azért a figyelemért, melyet a nők mozgalma arra az evangéliumi tantételre fordított, melyet Éva anyánk óta, sőt őt megelőzően is birtokoltunk: az önrendelkezésre, a választás jogára.

Ám az egyik legszerencsétlenebb mellékhatás, melyet az önrendelkezés ügyében tapasztalunk az, hogy a mai nők egyre változatosabb életstílusának köszönhetően úgy tűnik, mindinkább bizonytalanabbak vagyunk egymással szemben. Nem közelebb, hanem egyre távolabb kerülünk attól a közösségi és nőtestvéri szellemiségtől, amely nemzedékeken át támogatót és erősített bennünket. Látszólag növekszik az egymással szembeni versenyszellemünk és csökken az egymás iránti nagylelkűségünk.

Azok, akiknek van idejük és energiájuk gyümölcsöt és zöldséget eltenni, olyan készségeket sajátítanak el, melyek nagy hasznukra válnak majd a szükség órájában – és a mi bizonytalan gazdaságunkban ez szinte bármikor bekövetkezhet. Nekik azonban soha nem szabadna lenézniük azokat, akik vásárolják a barackot, vagy akik a harmincöt féle elkészítési mód közül egyikben sem szeretik a cukkinit, vagy akik egyszerűen tudatosan úgy döntöttek, hogy az idejüket és az energiájukat más hasznos tevékenységekbe fektetik.

És hol jövök én a képbe? Az életem háromnegyed részében halálosan rettegetem, mert utálok varrni. Nos, *tudok* varrni, és ha szükség van rá, *fogok* varrni – de egyszerűen utálok. El tudjátok képzelni, mekkora terhet cipeltem a vállamon az elmúlt huszonöt vagy harminc évben, amikor a segítőegyleti órákon „színeltem”, és igyekeztem mosolyogni, amint a gyülekezeti házba hat kislány egyforma, kézzel vart köténykés, csipkés, pántlikás, alsószoknyás ruhában vonult be az édesanyjával, aki hasonló öltözéket viselt? Nem feltétlenül tekintem a hozzáállásomat erényesnek, szépnek, jónak mondottnak és dicséretre méltónak, de őszinte vagyok a varrással szembeni ellenszenvemben.

Azóta legalább két tekintetben felnőttem egy kicsit: most már őszintén csodálom azokat az édesanyákat, akik meg tudják ezt tenni a gyermekeikért, és nincs lelkiismeret-furdalásom amiatt, hogy a varrás nem igazán élvezetes számomra. A lényeg az, hogy nem hívhatjuk magunkat keresztényeknek, ha közben továbbra is oly kíméletlenül ítélkezünk egymás – vagy saját magunk – felett.

Egyetlen üveg cseresznyebefőtt sem éri meg a nézeteltérést, amely megfoszt bennünket a könyörületességünktől és a nőtestvériségünktől.

Az Úr szemmel láthatóan különböző személyiséggel, valamint különböző mértékű energiával, érdeklődéssel, egészséggel, tehetséggel és lehetőséggel teremtett bennünket. Amíg az igazlelkűség mellett kötelezzük el magunkat, valamint hithű odaadással éljük az életünket, ünnepeknünk kellene ezen isteni különbségeket, tudván, hogy azok Isten ajándékai. Nem szabad annyira félnünk, rettegnünk vagy bizonytalanoknak éreznünk magunkat; nem kell önmagunk pontos hasonmását megtalálnunk ahhoz, hogy értékes nőnek tartsuk magunkat. Sok minden megoszthat bennünket. De van egy dolog, ami elengedhetetlen az egységünkhöz: az Isten élő Fiának együttérzése és könyörülete.

1963-ban mentem férjhez, abban az évben, amikor Betty Friedan kiadta a *The Feminine Mystique* (*A női rejtély*) című, társadalomrengető könyvét, így hát felnőtt nőként csupán gyermeki emlékeim vannak a visszafogottabb 1940-es és 50-es évekről. Akkoriban sokkal kényelmesebb lett volna számotokra, hiszen követhettétek volna a már előre felvázolt életstílust olyan szomszédoktól körülvéve, akiknek az élete példaként állt volna a sajátotok előtt. Mindazonáltal legalább annyira fájdalmas lett volna azok számára, akik abban az időben önhibájukon kívül egyedülállóak lettek volna, vagy dolgozniuk kellett volna, vagy egy felbomlott család kihívásaival küszködtek volna. Nos, a mi egyre összetettebb világunkban ama korábbi család-modell darabokra hullt, mi mégis látszólag egyre bizonytalanabbak vagyunk a tekintetben, hogy kik vagyunk és merre tartunk.

Bizonyosan nem volt még egy olyan időszak a történelem során, amikor a nők oly keményen és kritikusan kérdőjelezték volna meg a saját értéküket, mint a huszadik század második felében. Sok nő szinte kétségbeesetten, jobban, mint valaha, igyekezik megtalálni saját életének értelmét és célját; és sok utolsó napi szent nő is örökkévaló rálátást és értelmet keres a saját női voltjában.

Ha én lennék Sátán, és el akarnék pusztítani egy társadalmat, azt hiszem, teljes csapást mérnék a nőkre. Zaklatott és felkavart állapotban tartanám őket, hogy soha ne találjanak rá a megnyugtató erőre és nyugalomra, ami nemüket mindig is jellemezte.

Sátán hatásosan teszi ezt, megtámadva minket azon válságos pillanatunkban, amikor megpróbálunk

emberfelettié lenni ahelyett, hogy arra törekednénk, hogy elérjük a bennünk rejlő páratlan, Istentől kapott lehetőséget. Gúnyosan azzal csipkelődik, hogy ha nincs meg mindenünk – hírnév, szerencse, család és szórakozás, és mindez persze állandóan –, akkor hátrányos helyzetű, és az élet versenyében másodosztályú polgárok vagyunk. Küszködünk nőkként, küszködik a családnk, és küszködik a társadalmunk. A kábítószerek, a tinédzserkori terhesség, a válások, a családon belüli erőszak és az öngyilkosság közös, rohanó életünk egyre növekvő mellékhatásai.

Túl sokan vannak közöttünk, akik küszködnek és szenvednek, túl sokan futnak gyorsabban, mint ahogy az erejük engedi, *túl* sokat várva el maguktól. Következésképpen új és eddig még ismeretlen, a stresszel összefüggő betegségeket tapasztalunk. Például az Epstein-Barr vírus az 1980-as évek kórjaként vált a közismert orvosi zsargon részévé. „[Áldozatait] alacsony láz, ízületi fájdalmak és néha torokfájás gyötri – pedig nem influenzások. Teljesen kimerültek, erőtleneek és gyengék – de nem AIDS-esek. Gyakran zavartak és feledékenyek – de ez nem Alzheimer kór. Számos beteg öngyilkos hajlammal küzd, de nem beszélhetünk klinikai depresszióról. [...] A női áldozatok háromszor annyian vannak, mint a férfiak, és a legtöbben intelligens, törekvő emberek, akik stresszes életet élnek” (*Newsweek*, Oct. 27, 1986, p. 105).

Bátornak *kell* lennünk ahhoz, hogy tökéletlenek legyünk, miközben tökéletességre törekszünk. *Nem szabad* engednünk, hogy a saját bűnünk, a feminista könyvek, a kibeszélő show-k házigazdái vagy az egész médiakultúra átejtessen bennünket az árujával – a rossz árujával. Oly mértékben eltéríthetnek bennünket az önazonosságunk és az önbecsülésünk utáni megrögzött keresésünkben, hogy valóban azt hisszük, hogy az a tökéletes alakban, az egyetemi diplomában, a szakmai pozícióban vagy akár a tökéletes anyai sikerekben rejlik. És miközben így belemerülünk a külső keresgélésbe, könnyen elszakíthatnak minket a valódi belső, örökkévaló énünktől. Gyakran oly sokat aggódunk amiatt, hogy megnyerjük másokat, és nekik teljesítsünk, hogy elveszítjük egyedülálló jellegünket: önmagunk értékes személyként és egyéniségként való teljes és nyugodt elfogadását. Úgy megriadunk és oly bizonytalanná válunk, hogy nem tudjuk nagylelkűen fogadni felebarátaink különbözőségeit, egyéniségeit, és igen, a problémáikat sem. Túl sok, ehhez hasonló aggodalmakkal küzdő nő nézi tehetetlenül, amint élete elsodródik attól, ami biztossá

teszi és támogatja őt. Túl sokan hasonlítanak egy vitorla és kormány nélküli hajóra a tengeren, melyet „ide s tova hány a hab”, ahogyan Pál apostol mondta (lásd Efézusbeliek 4:14), mígnem egyre többen és többen igazán, súlyosan tengeribetegek nem leszünk.

Hol van az a magabiztosság, amellyel hajónkat bármilyen széllel szemben elkörmányozzuk, a tengerészkapitány diadalmas kiáltásával: „egyenesen előre!”? Hol van a belső nyugalom, melyet oly nagyra értékelünk, és amelyről nemünk hagyományosan ismert?

Hiszem, hogy biztos alapra és lelki nyugalomra lelhetünk azáltal, hogy elfordulunk a fizikai foglalatosságoktól, a rendkívüli női teljesítményektől, valamint a végtelen, hírnévért folyó versengésektől, és helyette visszatérünk lelkünk teljéhez, azon bennünk rejlő egységhez, amely az élet megerősítő és elkerülhetetlen különbözőségeit egyensúlyban tartja.

Van valaki, akinek nagyon szeretem az írásait, bár nem a mi hitünket vallja. Ő Anne Morrow Lindbergh. A következő megjegyzést tette a női kétségbeesésről, illetve korunk általános gyötrelmeiről:

„A feministák nem tekintettek... [elég] a jövőbe; nem fektettek le viselkedési szabályokat. Számukra elég volt, hogy kiváltságokat követeltek. [...] És [így] a nők ma még mindig kutatnak. Tudatában vagyunk az éhségünknek és a szükségleteinknek, de még mindig nem vesszük figyelembe, hogy mi fogja kielégíteni azokat. Összekuporgatott szabadidőnkben inkább elapasztjuk alkotói forrásainkat, mintsem feltöltjük azokat. Kancsóval a kezünkben... kert helyett egy egész mezőt próbálunk megöntözni. Vakon a bizottságok elé és különböző ügyekbe vetjük magunkat. Nem tudván, hogyan tápláljuk a lelket, nyugtalanul megpróbáljuk elfojtani a követeléseit. Ahelyett, hogy lelassítanánk a középpontot, a kerék tengelyét, még több centrifugális tevékenységet zsúfolunk az életünkbe – ami miatt [még inkább] elveszítjük az egyensúlyunkat.

Technikailag nyertünk az elmúlt nemzedékben, ám lelkileg... veszítettünk.”

Majd korszakra való tekintet nélkül hozzászói: „[A nők számára még mindig] az a probléma, hogy miként táplálják a lelket” (*Gift from the Sea*, New York: Pantheon Books, 1975, pp. 51–52).

Sokszor és mélyen elgondolkodtam belső lényünk táplálásáról a fáradságos időszakok közepette. Nem

véletlenül beszélünk a lélek táplálásáról éppen úgy, ahogyan a test táplálásáról szoktunk. Folyamatosan gondoskodnunk kell mindkettőről. [...] Benson elnök nemrég ezt mondta: „Semmi kétség afelől, hogy a test egészsége hatással van a lélekre, különben az Úr soha sem nyilatkozott volna ki a Bölcsesség szavát. Isten soha nem adott *fizikai* parancsolatokat – és ami hatással van a termétkre, az hatással van a lelkünkre is.” Oly nagy szükségünk van mind a testre, mind az elmére, mind pedig a lélekre ahhoz, hogy egy egészséges, kiegyensúlyozott lényt alkossunk.

Isten bizonyosan kiegyensúlyozott, így valószínűleg ennyivel közelebb vagyunk hozzá, amikor *mi* is azok vagyunk. [...] Lelki egyensúlyunk létrehozása az eltérő körülmények közepette – vagyis „központunk lenyugtatása” – minden erőfeszítést megér.

Gyakran elfeledkezünk a saját lelkünkben rejlő nagyszerű lehetőségről. Ne feledjük ezen isteni ígéretet: „az Isten országa ti bennetek van” (Lukács 17:21). Talán azért felejtjük el, hogy Isten királysága bennünk van, mert túl sok figyelmet fordítunk a külső burokra, az emberi testünkre, arra a gyalgól, túlságosan sekélyes világra, amelyben mozog.

Hadd osszak meg veletek egy analógiát, melyet évekkal ezelőtt, egy általam olvasott anyag hatására állítottam össze. Ez segített nekem akkor – és azóta is segít – a belső erőm és a lelki fejlődésem vizsgálatában.

A hasonlat arról szól, hogy egy lelket – egy emberi lelket, annak minden pompájával – egy gyönyörűen kifaragott, ám nagyon szorosan lezárt dobozba helyezünk. E belső dobozban Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus, az élő Isten élő Fia az, aki királyi hatalommal uralkodik, és fénnel árasztja el a lelkünket. Ezt a dobozt aztán behelyezzük – és lezárjuk – egy másik, nagyobb dobozba, és így tovább, amíg öt gyönyörűen kifaragott, ám nagyon erősen lezárt doboz várja azt a nőt, aki elég tehetséges és bölcs ahhoz, hogy kinyissa azokat. Ahhoz, hogy szabadon tudjon kommunikálni az Úrral, meg kell találnia e dobozok kulcsát, és ki kell nyitnia azokat. Ha sikerrel jár, feltárul előtte saját lelkének szépsége és isteni volta, valamint az Isten leányaként birtokában lévő ajándékok és kegyesség.

Számomra az *ima* az első doboz kulcsa. Letérdelünk, hogy feladatainkhoz segítséget kérjünk, majd amikor felállunk, rájövünk, hogy az első zár már nyitva is van. De nem szabad, hogy ez csupán kényelmes és kitalált csodának tűnjön, hiszen ha

valódi világosság és örök bizonyosságok után kutatunk, akkor úgy kell imádkoznunk, ahogyan a régiek tették. Most már nők vagyunk, nem gyermekek, és elvárják tőlünk, hogy érett imát mondjunk. A szavak, melyeket leggyakrabban használnak a nyomatékos, imádságos fáradozás leírására, a *tuszkodni, könyörögni, kiáltani* és *éhezni*. Bizonyos értelemben az imádkozás a legnehezebb munka, amit valaha is végzünk, és talán annak is kell lennie. Döntő fontosságú védelem ez számunkra ahhoz, hogy ne foglaljanak le bennünket oly mértékben a világi javak, érdemek és pozíciók, hogy többé már ne vágyjunk a lelkünk utáni kutatásra.

Azok, akik Énóshoz hasonlóan hittel imádkoznak, és lehetséges isteni voltjuk új dimenziójába kapnak bepillantást, eljutnak a második dobozhoz. Itt már nem lesz elég az, ha pusztán imádkozunk. A szentírásokhoz kell fordulnunk Isten hosszan lejegyzett, lelkünkéről szóló tanításaiért. Tanulnunk kell. Biztos, hogy ennek az egyháznak minden nő tagja isteni kötelezettséget vállalt az iránt, hogy tanulni, növekedni és fejlődni fog. Mi Isten egy kiaknázatlan tehetségekből álló sokszínű csapata vagyunk, és nem szabad eltemetnünk ezeket az ajándékokat, vagy elrejtenuk a világosságunkat. Ha Isten dicsősége az intelligencia, akkor a tanulás, különösen a szentírásokból való tanulás, egyre közelebb visz minket Őhozá.

Számos metaforát használ az isteni befolyásra: „élő víz” és „az élet kenyere”. Rájöttem, hogy ha a saját fejlődésem megakadt, akkor az alutápláltságból fakad, azaz abból, hogy nem eszem és iszom naponta az Ő szent írásából. Voltak olyan kihívások az életemben, amelyek teljesen elpusztítottak volna, ha nem lettek volna ott a szentírásaim az ágyam mellett és a táskámban, hogy bármikor, éjjel és nappal, elővehessem őket. Istennel találkozni a szentírásokban olyan volt, mintha intravénásan tápláltak volna: egy celesztialis infúzió, melyre a fiam egyszer *angyali* vezetőként utalt. Így hát a második dobozt a *szentírásokból való tanulás* által nyitjuk ki. Rájöttem, hogy a tanulmányozásuk által újra és újra felemelő találkozásban van részem Istennel.

A lélek ilyesfajta felszabadítása sikerének kezdetén azonban Lucifer egyre nyugtalanabbá válik, különösen, amikor elérkezünk a harmadik dobozhoz. Tudja, hogy egy nagyon fontos és alapvető tantételt készülünk megtanulni – azt, hogy ahhoz, hogy igazán megtaláljuk önmagunkat, el kell veszítenünk

magunkat –, így hát elkezd akadályozni azon erőfeszítéseinket, hogy szeressük Istent, a felebarátainkat és önmagunkat. Az elmúlt évtizedben Sátán az egész emberiséget arra csábította, hogy szinte minden erejünkkel a romantikus szerelmet, a dolgok iránti imádatot vagy túlzott önimádatot hajszolják. Mindeközben elfelejtjük, hogy a helyes önszeretet és önbecsülés annak a megígért jutalma, hogy másokat első helyre helyezünk. „Valaki igyekszik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt” (Lukács 17:33). A harmadik dobozt kizárólag a *jószívűség* kulcsa nyitja.

A jószívűséggel valódi növekedés és őszinte rálátás kezdődik. Ám a negyedik doboz tetejének felnyitása szinte lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Sajnos a bátortalanok és félénkek gyakran visszafordulnak innen. Túl nehéz az út, túl erős a lakat. Eljött az önértékelés ideje. Gyakran fájdalmas élmény önmagunkat saját magunk valóságában látni, ám csupán igazi alázat, bűnbánat és megújulás által ismerjük meg Istent. „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok” – mondta (Máté 11:29). Türelmesnek kell lennünk önmagunkkal szemben, miközben legyőzzük a gyengeségeket, és nem szabad elfelejtenünk örvendezni minden bennünk lévő jó dologban. Ez majd megerősíti a bensőnket, és kevésbé függünk majd a külső elismerésektől. Amikor a lelkünk kevesebb figyelmet fordít a nyilvános dicsőre, ugyancsak kevésbé aggódik majd a nyilvános rosszállás miatt. A versengés, a féltékenységi és az irigység kezdi elveszíteni a jelentését. Képzeljétek csak el azt a hatalmas lelkiiséget, amely női társadalmunkat jellemzné, ha végre eljutnánk arra a pontra, ahol – a Szabadítónkhoz hasonlóan – az lenne valódi vágyunk, hogy mi legyünk a *legkisebbek* a nőtestvéreink között. Az itt található jutalmak a hit oly hatalmas erejét és csendes dicsőségét rejtik, hogy egy még ragyogóbb létbe jutunk. Így hát a negyedik doboz, a többivel ellentétben, akkor nyílik fel, amikor bűnbánó szívünk megtörik. *Újjászületünk* – ahogyan egy virág a föld repedezett kérgéből kihajt és kinyílik.

Ahhoz, hogy megosszam veletek az ötödik doboz felnyitásával kapcsolatos érzéseimet, lelkünk szépségét a templomaink szentségéhez kell hasonlítanom. Ott, a világtól annyira eltérő környezetben,

ahol ismeretlen a divat, a pozíció és a hivatás, lehetőségünk van békére, tisztaságra és nyugalomra lenni, ami örök horgonyt jelent a lelkünk számára, hiszen ott rátalálhatunk Istenre. Azok számára közülünk, akik Járed fivéréhez hasonlóan elegendő bátorsággal és hittel rendelkeznek ahhoz, hogy áttörjenek a fátylon a létezés ama szent középpontjába (lásd Ether 3:6-19), a déli napnál is ragyogóbbnak találjuk majd az utolsó doboz ragyogását. Ott teljességre, szentségre lelünk. Ez olvasható az ötödik doboz nyílása fölött: *Szentség az Úrnak*. „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok?” (1 Korinthusbeliek 3:16). Tanúságomat teszem arról, hogy ti szentek vagytok – ezen isteniség bennetek rejlik, felfedezésre várva –, hogy szabadjára engedjétek, felmagasztaljátok és kinyilvánítsátok.

Hallottam néhány embertől, hogy az egyházban lévő nők azért küszködnek önmaguk megismerésével, mert nincs előttük isteni női példakép. Pedig van. Hisszük, hogy van egy anyánk a mennyben. Hadd idézzek Spencer W. Kimball elnök egyik általános konferenciai beszédéből:

„Amikor az »Én jó Atyám« című tantételszerű himnuszt énekeljük..., bepillantást nyerünk a legmagasabb anyai erénybe, Mennyei Anyánk féken tartott, méltóságteljes eleganciájába, és tudván, hogy halandó anyáink mily nagy befolyással voltak ránk, feltételezzük, hogy az ő ránk gyakorolt hatása kevésbé van befolyással ránk?” (*Ensign*, May 1978, p. 6).

Soha nem kérdőjeleztem meg, hogy a mennyei anyánk miért van elrejtve előlünk, mert hiszem, hogy az Úrnak megvan az oka arra, miért tár fel

számunkra oly keveset e témában, mint amennyit eddig feltárt. Hiszem továbbá, hogy sokkal többet tudunk az örök természetünkről, mint gondolnánk; és szent kötelességünk, hogy továbbadjuk a tudásunkat, hogy tanítsuk a fiatalabb nőtestvéreinknek és a leányainknak, és miközben ezt tesszük, megerősítsük a hitüket, és átsegítsük őket eme nehéz utolsó napok hamis zürzavarán. Hadd mondjak néhány példát!

Az Úr nem helyezett minket ebbe az elhagyatott, kietlen világba anélkül, hogy követendő példát ne adott volna az élethez. A Tan és a szövetségek 52. szakaszában az Úr következő szavait olvashatjuk: „Adok nektek egy mintát *minden dologban, hogy ne tévesszenek meg titeket*” (14. v.; kiemelés hozzáadva).

Türelmesnek kell lennünk önmagunkkal szemben, miközben legyőzzük a gyengeségeket, és nem szabad elfelejtenünk örvendezni minden bennünk lévő jó dologban.

Ebbe az ígéletbe bizonyosan mi, nők is beletartozunk. Adott számunkra mintákat a Bibliában, a Mormon könyvében, a Tan és a szövetségekben és a Nagyértékű gyöngyben; és adott számunkra mintákat a templomi szertartásokban. Miközben e mintákat tanulmányozzuk, folyamatosan tegyük fel magunknak a kérdést: „Miért döntött úgy az Úr, hogy pontosan ezeket a szavakat mondja, és miért pont így adja elő?” Tudjuk, hogy hasonlatok, jelképek, példázatok és allegóriák segítségével tanít bennünket az Ő örök útjairól. Mindannyian észrevettük az Ábrahám és Izsák közötti kapcsolatot, amely oly jól jelképezi Istennek az Ő Fia, Jézus Krisztus áldozata miatt érzett fájalmát. De nőkként vajon tovább tekintünk és elgondolkodunk azon, hogy Sára mennyit gyötrődhetett ezen esemény miatt? Ekképpen kell kutatnunk, és mindig mélyebb jelentést kell keresnünk. Párhuzamokat és jelképeket kell keresnünk. Olyan tételeket és mintákat kell keresnünk, mint amilyeneket egy Bach vagy egy Mozart kompozícióban találnánk, és figyelniük kell az ismétlődő motívumokra.

Az egyik ilyen szembetűnő motívum az, hogy mind a Biblia, mind pedig a Mormon könyve egy családi képpel kezdődik, többek között egy családi konfliktussal. Én mindig hittem, hogy ez valami örökkévaló dolgot jelképez a *családról*, sokkal többet jelent, mint csupán egy történetet az adott szülőkről vagy az adott gyermekekről. Bizonyosan mindannyian – legyünk akár házások vagy egyedülállók, tapasztalt szülők vagy gyermek nélküliek – életünk minden napján látunk valamit Ádamból és Évából, vagy Káinból és Ábelből. Akár házások vagyunk, akár nem, akár vannak gyermekeink, akár nincsenek, mindannyian megtapasztalunk valamennyit abból, amit Lehi, Sária, Lámán, Nefi, Ruth, Naómi, Eszter, Hélamán fiai, illetve Ismáel leányai éreztek.

Ezek minták és tükörképek számunkra, a saját halandó örömeink és bánataink előképei csakúgy, ahogyan József és Mária is valamilyen szinten a szülői odaadás mintája és tükörképe, arról, ahogyan az Isten Fiát nevelték. Ezek mind magasabb tantételek és igazságok jelképei számomra. Jelképek, melyeket gondosan kiválasztottak, hogy megmutassák nekünk az utat, akár házások vagy egyedülállók, fiatalok vagy idősek, családosok vagy gyermektelenek vagyunk.

És nyilvánvalóan a templom is nagyon jelképes. Hadd osszak meg veletek egy élményt, amelyben néhány hónappal ezelőtt volt részem a szavak és

jelképek gondos megválasztásával kapcsolatban. Gondosan megválogattam a szavaimat, hogy semmi olyat ne osszak meg, amiről a templomon kívül helytelen lenne beszélni. Az idézeteimet kiadott szentírásokból vettem.

Talán véletlen volt (valaki egyszer azt mondta: „A véletlen egy apró csoda, melynek során Isten úgy dönt, hogy nem fedi fel a kilétét”), de akár-hogy is, miközben a templom kápolnájában vára-koztam, egy idősebb férfi mellett ültem, aki váratlanul, ám kedvesen odafordult hozzám és ezt mondta: „Ha világos képet szeretne kapni a teremtésről, olvassa el Ábrahám 4. fejezetét.” Miközben Ábrahám könyvéhez lapoztam, elhaladtam a Mózes 3:5 mellett, amely így szól: „Mert én, az Úristen, minden dolgot, amelyről beszéltem, lelkileg teremtettem meg, mielőtt természetben a föld színén lettek volna.” Egy újabb üzenet az előképről: egy lelki minta, mely értelmet ad a halandó teremtésnek. Ezután figyelmesen elolvastam Ábrahám 4. fejezetét, majd megragadtam a lehetőséget, hogy részt vegyek egy bevezető szertartáson. Úgy távoztam, hogy nagyobb felismeréssel és világossággal rendelkeztem egy olyan dologról, amit mindig is tudtam a szívemben: hogy a férfiak és a nők a papsági áldások örökösei, és bár a férfiak nagyobb terhet cipelnek annak alkalmazásában, a nőknek is megvannak a maguk papsággal kapcsolatos kötelezettségei.

Ezután, amikor a felruházás szertartásán vettem részt, feltettem magamnak a kérdést, hogy ha én lennék az Úr, és a földön lévő gyermekeimnek csupán egy egyszerűsített, ám erőteljes jelképes példát adhatnék a szerepükről és a küldetésükről, akkor mennyit mutatnék meg nekik belőle, és hol kezdeném? Minden szóra figyeltem. Mintákat és prototípusokat kerestem.

Az Ábrahám 4:27-et fogom idézni nektek: „Így hát az Istenek lementek, hogy összerendezzék az embert az ő saját képmásukra, az Istenek képmására formálták meg őt, férfivá és nővé formálták meg őket.” (Kiemelés hozzáadva.) Férfit és nőt formáltak – az Istenek képmására, a saját képmásukra.

Majd az Istennel folytatott megindító párbeszédben Ádám kijelenti, hogy a nőt Évának fogja hívni. És miért hívja őt Évának? „Mivelhogy ő [az] anyja minden élőnek” (1 Mózes 3:20; Mózes 4:26).

Míg szeretettel elismerem azon fájdalom valóságát, melyet sok egyedülálló nő, illetve olyan házас nő

érezhet az anyaságról folytatott beszélgetésekben, akinek nincsenek gyermekei, vehetjük ezt a mi örökkévaló női identitásunknak – a különbözőségeink ellenére bennünk rejlő egységnek? Évát „minden élő anyjának” nevezték – évekkkel, évtizedekkel, talán évszázadokkal azelőtt, hogy egyetlen gyermeket is szült volna. Úgy tűnik, az *anyasága megelőzte a szülői létét*, csakúgy, ahogy a Kert tökéletessége megelőzte a halandóság küzdelmeit. Hiszem, hogy az *anya* szó, egyike azon nagyon gondosan megválogatott szavaknak, egyike azon gazdag szavaknak – melynek egyre több és több jelentése van. Semmilyen körülmények közepette sem szabad hagynunk, hogy e szó megosson bennünket. Teljes szívemmel hiszem, hogy ez először és legfőképpen a természetre, nem pedig a gyermekek számára utaló kijelentés.

Nekem csupán három gyermekem van, és sokat sírtam, amiért nem lehetett több. Tudom, hogy néhányan közületek, akiknek egyáltalán nincsen, szintén sokat sírtak. Olykor sokan egyszerűen mérgesek vagyunk már magára a témára is. Örökkévaló anyai voltunk érdekében azért könyörgöm, hogy ez ne így legyen. Vannak nők, akik világra hoznak és felnevelnek gyermekeket, ám soha sem részesítik őket anyai gondoskodásban. Mások, akiket teljes szívemmel szeretek, egész életükben anyai gondoskodást nyújtanak, de soha nem hoznak világra egyetlen gyermeket sem. És mindannyian Éva leányai vagyunk, legyünk akár házások vagy egyedülállók, anyák vagy gyermektelenek. Az Istenek képmására teremtettek minket, hogy mi is istenek és istennők legyünk. És nyújthatunk valamit abból az

örökkévaló mintából, anyai mintaképből egymásnak, illetve az utánunk érkezőknek. Bármilyenek is legyenek a körülményeink, kinyújthatjuk a karunkat, megérinthetünk, megfoghatunk, felemelhetünk és gondoskodhatunk – de elszigeteltségben nem tudjuk ezt tenni. Szükségünk van a nőtestvérek közösségére, akik megnyugtatják a lelket, és bekötözik a törések okozta sebeket.

Tudom, hogy Isten egyénenként és nőkként együttesen is szeret bennünket, és hogy mindannyiunk számára van egy küldetése.

Tudom, hogy Isten egyénenként és nőkként együttesen is szeret bennünket, és hogy mindannyiunk számára van egy küldetése. Amint azt a galileai domboldalon megtanultam, bizonyosságomat teszem, hogy ha vágyaink igazlelkűek, Isten mindent megtesz az érdekünkben, és mennyei szüleink szeretettel gondoskodnak majd szükségleteinkről. Különbözőségeink és egyéniségünk közepette azért

imádkozom, hogy egységesek legyünk – egységesek abban, hogy kutassuk a *saját* konkrét, előre elrendelt küldetésünket, egységesek abban, hogy *ne* azt kérdezzük, „mit tehet a királyság értem?“, hanem azt, hogy „mit tehetek én a királyságért? Miként tölthetem be az *én* teremtésem célját? Az én körülményeim közepette és az én kihívásaimmal és hitemmel hol van annak az isteni képmásnak a *teljes* valósága, melynek alapján én teremtettem?”

Istenbe, az Ő prófétáiba, az Ő egyházába és saját magunkba vetett hittel – hittel a mi saját isteni teremtésünkben – éljünk békében, és engedjük el az oly sok dolog miatti aggodalmainkat és nyugtalanságunkat. Higgjunk – semmit sem kételkedvén – abban a világosságban, mely még a sötétségben is ragyog.

ÖNÁLLÓSÁG ÉS ÖNELLÁTÁS

*Az önállóság és önellátás
tantétele mind lelki, mind
pedig fizikai vonatkozású.*

– L. Tom Perry elder

ÖNÁLLÓSÁG ÉS ÖNELLÁTÁS

*Boyd K. Packer elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
In Speeches of the Year, 1975,
346–47, 354–60; lásd még
Ensign, Aug. 1975, 86–89*

Az önállóság és önellátás... érzelmi és lelki dolgokban is alkalmazható.

Nagyon nyugtalanít, milyen sok tanácsadásra van látszólag szükségünk az egyházban, és aggaszt azon tanácsadó szolgálati hálózatok száma is, melyeket anélkül építünk, hogy egyszer is kihangsúlyoznánk az önellátás tantételeit, ahogyan azt a jóléti programban értelmezzük. Túl sokan vannak az egyházban, akik látszólag teljesen másoktól függenek érzelmileg és lelkileg. Ők valamiféle érzelmi segélyből élnek. Nem hajlandók eltartani magukat. Annyira függővé váltak, hogy folyamatosan szükségük van arra, hogy támogassák és felemeljék őket, állandó bátorítást igényelnek, és keveset adnak saját maguktól.

Nyugtalanít, hogy valami olyasmi megtételére készülünk érzelmileg (és ezáltal lelkileg), ami ellen oly keményen dolgoztunk nemzedékeken át, hogy anyagilag elkerülhessük. Ha elveszítjük az érzelmi és a lelki önállóságunkat, akkor ugyanúgy, vagy talán még jobban meggyengülhetünk, mint ahogy anyagilag. Egy részről azt tanácsoljuk a püspököknek, hogy kerüljék az egyházi jóléti segítségnyújtással való visszaéléseket. Másrészről, úgy tűnik, segélyszerűen osztogatjuk a tanácsokat és javaslatokat, annak a leghalványabb gondolata nélkül, hogy az

egyháztagnak esetleg magának kellene megoldania a problémát, vagy épp a családjához kellene fordulnia az ügygel. Csak akkor kellene az egyháztól segítséget kérnie, amikor e források már nem elegendők.

Azonnal felismerjük, hogy ostobaság lenne olyan jóléti termelési projekteket létrehozni, amelyek az egyház minden tagját minden anyagi szükségletében teljes mértékben ellátják. Hasonlóképpen átgondoltnak kellene lennünk, mielőtt olyan tanácsadó programokból álló hálózatot építünk ki, amelyben a püspök, a gyülekezeti elnökök és mindenki más azzal az erőfeszítéssel adja a tanácsokat, hogy egyháztagjaink minden érzelmi szükségletét teljesen mértékben ellássák.

Ha nem vagyunk elővigyázatosak, elveszíthetjük a személyes kinyilatkoztatás erejét. Az Úr a következőket mondta Oliver Cowderynek, és ez mindannyiunkra vonatkozik:

„Íme, nem értetted meg; feltételezted, hogy megadom ezt neked, amikor nem gondoltál bele, csak kértél engem.

De íme, én azt mondom neked, hogy tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.

De ha nem helyes, akkor nem lesznek ilyen érzéseid, hanem gondolataid megdermednek, ami miatt elfelejted azt, ami helytelen” (T&Sz 9:7–9). [...]

Irányelvek az érzelmi és lelki függetlenséghez

Nos, amennyiben egyetértetek azzal, hogy az egyházi jóléti programot alátámasztó alapvető tantételek a ti érzelmi és lelki életetekre is vonatkoznak – konkrétan, hogy ki kell fejleszteni a függetlenséget, a szorgalmat, a takarékossgot, az önállóságot és az önbecsülést; hogy a munkának kell életetek uralkodó tantételének lennie; hogy el kell kerülni az érzelmi és lelki segély csapdáit; valamint hogy az egyház célja az, hogy segítsen az egyháztagnak segíteni önmagukon –, akkor van néhány tantételem és javaslatom számotokra.

Már említettük korábban, hogy az egyház egyetlen tagjának sem kell a legkisebb szégyent sem éreznie azért, hogy jóléti segítségnyújtásban részesül, feltéve, hogy már kimerítette a személyes, majd

pedig a családja forrásait. Hasonlóképpen az egyház egyetlen tagjának sem kell a legkevésbé sem szégyenkeznie azért, mert tanácsra van szüksége. Időnként elengedhetetlen lehet, hogy tanácsot kérjétek és kapjátok.

Amikor elcsüggedtek, és úgy érzitek, hogy egy problémát nem tudtok egyedül megoldani, lehet hogy igazatok van, de kötelességetek, hogy legalább megpróbáljátok. Minden rendelkezésetekre álló személyes forrást fel kell használnotok, mielőtt egy újabb lépést tennétek, és erőteljes forrásokhoz jutnátok. A Mormon könyve kijelenti ezt, de gyakran átsiklunk felette:

„Mert a Lélek ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. És az út az ember bukása óta el van készítve, és a szabadítás fizetség nélküli.

És elegendő utasítást kaptak az emberek, hogy különbséget tegyenek jó és gonosz között” (2 Nefi 2:4–5; kiemelés hozzáadva).

Döntő fontosságú, hogy megértsétek, hogy ti már meg tudjátok különböztetni a jót a rossztól, hogy ti veleszületetten, öröklötten és ösztönösen jók vagytok. Amikor azt mondjátok, hogy „nem tudom megtenni, képtelen vagyok megoldani a problémáimat!”, legszívesebben azt kiáltanám: „Hát nem látjátok, kik vagytok? Nem tanultátok még meg, hogy ti a Mindenható Isten fiai vagy leányai vagytok? Nem tudjátok, hogy olyan erőforrásokat örököltetek Tőle, melyekből állhatatosságot, bátorságot és hatalmas energiát meríthettek?”

Sokaknak közületek egy egész életen át tanították az evangéliumot. Mindannyian különbséget tudtok tenni a jó és a gonosz, a helyes és a helytelen között.

Nem jött el hát az ideje annak, hogy elhatározzátok magatokat: helyesen fogtok cselekedni?

Amikor ezt teszitek, döntést hoztok. Nemcsak egy döntést, hanem meghozzátok *a* döntést. Ha egyszer meghozzátok ezt a döntést – színlelés, fenntartások és tétovázás nélkül –, akkor minden más dolog is a helyére kerül.

A legtöbb ember, aki tanácsot kér a cövekelnöktől, a gyülekezeti elnöktől, a püspöktől és másoktól, valamint tőlünk, általános felhatalmazottaktól, nem azért jön, mert össze van zavarodva, és nem tud különbséget tenni a jó és a rossz között. Azért jönnek, mert kísértést éreznek arra, hogy megtegyenek valamit, amiről legbelül tudják, hogy helytelen, és szeretnék, ha valaki jóváhagyná a döntésüket.

Amikor problémátok van, először oldjátok azt meg a saját elmétekben. Gondolkozzatok rajta, elemezzétek ki, töprengjétek rajta! Imádkozzatok róla! Rájöttem, hogy a legfontosabb döntéseket nem lehet erőltetni. Előre kell tekintenetek, és kell, hogy legyen egy jövőképetek. Mit mondott az Ószövetség egyik prófétája? „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” (Példabeszédek 29:18).

Mindennap gondolkozzatok el egy kicsit a dolgokon. Ne a pillanatnyi ihlet hatása alatt próbáljátok meghozni a fontos döntéseket.

Ha előre tekintetek az életben, már jó előre láthatjátok, hogy jelentős problémák közelednek.

Mire összetalálkoztok velük, már az elejétől fogva kézben tudjátok tartani a dolgokat.

Alkalmanként előfordulhat, hogy egy fontos döntés elétek ugrik az út széléről, és halálra rémít benneteket, de ez nem túl gyakori. Amennyiben előre elhatároztátok, hogy azt fogjátok tenni, ami helyes, járjon az bármilyen következményekkel is, akkor még az ilyen esetek sem fognak gondot okozni.

Megtanultam, hogy a kora reggel a legjobb időpont arra, hogy megküzdjünk a fontos problémákkal. Ekkor frissek és éberek vagytok. Elmétek tábláját tisztára törölte egy kellemes, éjszakai pihenés. A figyelmeteket elterelő, a nap folyamán felgyülemlett zavaró tényezők ekkor még nem állnak az utatokban. A testetek is felfrissült. Ekkor van itt az ideje, hogy az adott dolgot alaposan átgondoljuk, és személyes kinyilatkoztatást kapjunk.

Hallottam, amint Harold B. Lee elnök számos, kinyilatkoztatással kapcsolatos ügyről tett kijelentését valami ehhez hasonló szófordulattal kezdte: „A kora reggeli órákban, miközben eltűnődtem e témán”, és így tovább. Szokásává tette, hogy a kinyilatkoztatást igénylő problémák megoldásán a kora reggeli friss, éber óráiban dolgozott.

Az Úr tudott valamit, amikor a következő utasítást adta a Tan és a szövetségekben: „Hagyjátok fel azzal, hogy tovább aludjatok, mint szükséges; korán térjétek ágyatokba, hogy ne legyetek fáradtak; keljétek fel korán, hogy testetek és elmétek erőre kaphasson” (T&Sz 88:124). [...]

Én azt tanácsolom a gyermekeimnek, hogy ahelyett, hogy este küzdenének a fizikai fáradtsággal és mentális kimerültséggel, a fontos tanulnivalókat a kora reggeli órákban végezzék el, amikor frissek és éberek. Rájöttem, hogy a „ki korán kel, aranyat lel”

szállóigének hatalmas ereje van. Amikor nyomás nehezedik rám – például, amikor ezt a beszédet írtam –, nem láttok engem késő éjszakáig dolgozni. Ehelyett korán lefekszem, és a reggeli pirkadattal ébredek, amikor közel lehetek Őhozzá, aki e munkát irányítja.

Most pedig szóljunk néhány szót a kinyilatkoztatásról. Mindannyian megtanultuk, hogy a kinyilatkoztatás mindannyiunknak rendelkezésére áll. A kérdés azonban, amelyet a leggyakrabban feltesznek nekem a kinyilatkoztatással kapcsolatban, így szól: „Honnan tudom, hogy megkaptam-e? Imádkoztam róla, böjtöltem a problémával kapcsolatban, majd újra és újra imádkoztam, és még mindig nem tudom biztosan, hogy mit tegyek. Annak érdekében, hogy ne hibázzak, honnan tudhatom, hogy valóban sugalmazást kaptam?”

Először is, úgy mentek oda az Úrhoz egy problémával, hogy megkéritek, Ő hozza meg a döntést helyettetek? Vagy dolgoztok rajta, elméltetek és imádkoztok róla, és ti magatok hoztok döntést? Mérjétek össze a problémát azzal, amiről tudjátok, hogy helyes vagy helytelen, majd pedig hozzatok egy döntést. Ezután kérdezzétek meg Tőle, hogy a döntés helyes-e vagy pedig helytelen. Emlékezzetek, mit mondott Oliver Cowderynek arról, hogy ki kell dolgoznia a döntést az elméjében.

Ha mást nem is, legalább ezt a mondatot hallgassátok meg: Ha ostoba módon a püspökünket, a gyülekezeti elnökünket vagy az Urat kérjük arra, hogy hozzon meg egy döntést helyettünk, akkor abban igen kevés önállóság rejlik. Gondoljatok arra, mivel jár az, ha valaki más hoz meg egy döntést helyettetek.

Azt hiszem, meg kell említenem még egy dolgot, és remélem, hogy nem fogtok félreérteni. Gyakran találkozunk olyan fiatalokkal, akik hatalmas erőfeszítéssel imádkoznak olyan dolgok felől, amelyben szabadon dönthetnének maguktól. Tegyük fel például, hogy egy házaspárnak elegendő pénze van arra, hogy építsen egy házat. Tegyük fel, hogy végelethatatlanul imádkoznak arról, hogy a házat régi amerikai, tanyasi, modern építészeti vagy esetleg mediterrán stílusban építsék. Gondoltatok már arra, hogy az Urat egyszerűen csak nem érdekli? Építsenek olyat, amelyet szeretnének. Az ő döntésük. Számos dologban egyszerűen azt tehetjük, amit szeretnénk.

Nos, vannak azonban dolgok, amelyek *igenis* érdeklik. Ha felépítitek azt a házat, akkor legyetek becsületesek, és fizessétek ki a hozzávaló alapanyagokat, és

tisztességesen építsétek fel. Amikor beköltöztök, éljétek igazlelkűen benne. Ezek azok a dolgok, melyek számítanak.

Alkalmanként azt a tanácsot kellett adnom az embereknek, hogy az Úr valószínűleg nagyon szívesen jóváhagyná azt a dolgot, amit tenni szándékoznak, még akkor is, ha ezt ők akarják. Furcsa, hogy amikor felkeresnek, majdhogynem lelkiismeret-furdalást éreznek olyasmért, amit azért tesznek, mert ők akarják, még akkor is, ha az igazlelkű dolog. Az Úr igen nagylelkűen adományozott nekünk szabadságot. Minél inkább megtanuljuk a jót követni, annál önállóbbak leszünk lelkileg, és annál jobban megerősödik a szabadságunk és a függetlenségünk. „Ha ti megmaradtok az én beszédemben – mondta –, bizonyonyal az én tanítványaim vagytok; És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (János 8:31–32). [...]

„Hogyan van az, hogy nem tartjátok be az Úr parancsolatait? Hogyan van az, hogy elvesztek szívetek keménysége miatt? Nem emlékeztek azokra a dolgokra, amiket az Úr mondott? – Ha nem keményítitek meg szíveteket, és hittel kértek engem, híve abban, hogy kaptok, szorgalmasan betartva a parancsolataimat, akkor biztosan tudomásotokra jutnak ezek a dolgok” (lásd 1 Nefi 15:7–11).

Befejezésképpen, ha elveszítjük a Lelket és a személyes kinyilatkoztatás hatalmát, akkor bizony sokat veszítettünk ebben az egyházban. Hatalmas és erőteljes forrásaitok vannak. Imán keresztül megoldhatjátok a problémáitokat anélkül, hogy folyamatosan azokhoz mennétek, akik oly keményen próbálnak másoknak segíteni.

Nos, ha elkezdtek kinyilatkoztatásokat kapni valaki másnak a nevében, akkor azonnal tudhatjátok, hogy valami nincs rendben, hogy azok rossz forrásból érkeztek.

Ha oly mértékben függővé válnátok másoktól, és annyira bizonytalanok vagytok, hogy tétovázva támaszkodtok az imára, valamint az imára kapott válaszra, akkor gyengéek vagytok.

Ha egy olyan utat követünk, amelyen egyrészt alaposan megvizsgáljuk a jóléti termékekre beérkező rendelkezéseket, másrészt azonban segélyszerűen osztogatjuk a tanácsot és a javaslatokat, anélkül hogy a saját raktárunkba küldenénk az embereket tudásért és sugalmazásért, akkor rossz szolgálatot tettünk nektek.

Ez az egyház személyes bizonyosságokra épül. Mindenkinél el kell nyernie a saját bizonyosságát. Csak ekkor

állhattok fel és mondhatjátok – ahogyan én is elmondhatom –, hogy tudom, hogy Isten él, hogy Ő a mi Atyánk, hogy gyermek-szülő kapcsolatban állunk vele. Tudom, hogy közel van, hogy kérésrel fordulhatunk hozzá, és akkor, ha engedelmesek vagyunk, és figyelünk, és felhasználjuk minden forrásunkat, akkor választ kapunk az imáinkra.

Ez az Ő egyháza. Isten él. Jézus a Krisztus. Van egy prófétánk, aki ezen egyház felett elnököl. Közülünk mindenki, és a világon minden lélek tudhatja ezt. Bizonyoságomat teszem erről. Tudom, hogy Ő él, és megerősítem nektek e tanúbizonyoságot Jézus Krisztus nevében. Ámen.

ÖNÁLLÓVÁ ÉS ÖNELLÁTÓVÁ VÁLNI

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
In Conference Report, Oct. 1991,
87–90; vagy Ensign, Nov. 1991,
64–66

Nefi önállósága

Miután nyolc évig vándoroltak a vadonban, Lehi és családja megérkezett egy helyre, melyet az ott termő sok gyümölcs és vadméz miatt Bőség földjének neveztek el. Elérkeztek egy hatalmas tengerhez, és örvendeztek az Úrban, mert megtartotta őket. Miután sok napot eltöltöttek a Bőség földjén, az Úr szólt Nefihez, és ezt mondta: „Kelj fel, és eredj fel a hegyre!” (1 Nefi 17:7).

Nefi engedelmeskedett az Úrnak; felment a hegyre, és imádkozott. Az Úr pedig a következő parancsot adta Nefinek: „Állíts össze egy hajót, oly módon, ahogy azt majd megmutatom neked, hogy keresztülvihessem népedet ezeken a vizeken!” (1 Nefi 17:8).

Ekkor Nefi ezt kérdezte az Úrtól: „Merre menjek, hogy olvasztani való ércet találjak, hogy szerszámokat készíthessek a hajó oly módon történő összeállításához, ahogy azt megmutattad nekem?” (1 Nefi 17:9).

Az Úr megmutatta Nefinek, hol talál ércet, de ezután Nefi magára maradt. 1 Nefi 17. fejezetében ezt olvassuk:

„És lőn, hogy én, Nefi készítettem egy fújtatót, mellyel tüzet fújnak, barmok bőréből; és miután készítettem egy fújtatót, hogy legyen mivel fűjni

a tüzet, két követ összepattintottam, hogy tüzet rakhassak. [...]

És lőn, hogy szerszámokat készítettem az ércből, melyet a sziklából olvasztottam ki” (17:11, 16).

Ez az egyik legérdekesebb történet a szentírásokban, mert egy olyan esetről számol be, amikor az Úr segítséget nyújtott, majd félreállt, hogy engedje, hogy az egyik fia saját belátása szerint cselekedjen. Néha eltűnök, vajon mi történt volna, ha Nefi szerszámokat kért volna az Úrtól, és nem azt, hogy mutassa meg, hol található ércet a szerszámkészítéshez. Kétlem, hogy az Úr eleget tett volna Nefi kérésének. Látjátok, az Úr tudta, hogy Nefi tud szerszámokat készíteni, és az Úr ritkán tesz meg helyettünk valami olyat, amit mi is meg tudunk tenni.

Az önállóság és önellátás fontossága

Az Úr segít nekünk, amikor Hozzá fordulunk a szükség órájában, különösen amikor elkötelezték vagyunk az Ő munkája iránt, és engedelmeskedünk az akaratának. De az Úr csak azoknak segít, akik hajlandók segíteni önmagukon. Elvárja a gyermekeitől, hogy a tőlük telhető legnagyobb mértékben önállóak legyenek.

Brigham Young a következő utasítást adta a szenteknek: „Ahelyett, hogy azt kutatnánk, mit tesz majd értünk az Úr, nézzünk utána, hogy mit tehetünk meg magunkért!” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941], p. 293).

A függetlenség és az önállóság nélkülözhetetlenek a lelki és fizikai fejlődésünkhöz. Ha bármikor olyan helyzetbe kerülünk, amely veszélyezteti önállóságunkat, rájövünk, hogy szabadságunk is veszélyben van. Amennyiben növeljük függőségünket bármely, az Úrtól független dologtól vagy személytől, azonnali hanyatlást tapasztalunk cselekvésünk szabadságában. Ahogyan Heber J. Grant elnök kijelentette: „Semmi nem rombolja le jobban egy férfi, nő vagy gyermek egyéniségét, mint az, ha kudarcot vallanak az önállóság terén” („Address,” *Relief Society Magazine*, Oct. 1937, p. 627).

Soha életemben nem volt még ekkora szükség arra, hogy a szentek javára az önállóság tanát prédikáljunk, és erre buzdítsunk. A gyors változások korát éljük.

Sorra váltják egymást a kormányok.

Egyes iparágak felfutnak, majd idejekorán hanyatlani kezdenek. A tudomány friss felfedezéseit hamarosan háttérbe szorítják a még újabb találmányok.

Ha nem bővítjük folyamatosan az ismereteinket és nem szélesítjük látószögünket, mi is „elavulttá” válunk.

Kutatások bizonyítják, hogy a munkaerőpiacra lépő egyéneket ma három-négy különböző karrierútra kényszerítik a munkában eltöltött éveik során.

Mit kell megtennünk azért, hogy önállóbbak legyünk?

Családi hagyományok

A szüleim megteremtettek egy családi hagyományt az otthonunkban, amelyet nagyon élveztem kislú koromban, és még jelentősegteljesebb lett számomra, amikor évek múltán visszatekinttem rá. Minden gyermek első születésnapján a család összegyűlt a nappaliban. A szüleim különböző tárgyakat helyeztek el a nappali közepén, a padlón, amelyek közül az egyéves gyermek válogathatott. A választott dolgok talán megmutatják, milyen érdeklődési köre lesz majd a gyermeknek az élete folyamán. A tárgyak között volt a Biblia, egy tejjel teli cumisüveg, egy játék és egy érmével teli persely. Lerakták a gyermeket a szoba egyik végébe, a másik végében pedig a család foglalt helyet. A családtagok bátorították a gyermeket, hogy másszon a tárgyak felé, és válasszon. Mindez persze játékos módon történt.

Azt mondták, én a perselyt választottam, és később pénzüggel is foglalkoztam. Láttam, ahogy a fivérem, Ted, a szentírásokat választotta, majd jogi pályára lépett. Az évek során többször támaszkodott a szentírásokra ítéleteinek megalapozásához. A legfiatalabb öcsém, Bob lett a család leginkább kialakult személyiségű tagja. Ő odamászott a tárgyakhoz, ráült a Bibliára, szájába vette a tejjel teli üveget, majd az egyik kezében a játékot, a másikban a perselyt tartotta.

Lelki táplálék

Nos, szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy e szórakoztató családi tevékenységben megtalálhatjuk az önellátás legalapvetőbb tantételeit. Először, a szentírások képviselik a lelki táplálék iránti szükségletünket. A szentírásokban az Úr kinyilatkoztatja gyermekei számára az akaratát. Már az idők kezdete óta arra utasította a prófétáit, hogy gyermekei javára jegyezzék le a Vele folytatott beszélgetéseiket. A szentírások örök értékeket jelentenek ki; szilárd alapot biztosítanak, amelyre sikeres halandó életet

építhetünk. Önállóbbá válunk, amikor tanulmányozzuk a szentírásokat. Ezek megtanítják nekünk azokat a tantételeket, melyek halandó életünk középpontjába helyezik Istent.

Vigasztalnia kellene bennünket annak a ténynek, hogy mi rendelkezünk a legjobb szöveges útmutatóval, melyet valaha is írtak vagy írni fognak számunkra. Odalapozhatunk a 2 Királyok 5. fejezetéhez, és tanulhatunk az engedelmességről. Tanulmányozhatjuk Jób életét, és feddhetetlenséget tanulhatunk. Benjámin király beszéde Móziás könyvében a szorgalomról tanít. József életéről olvasva az 1 Mózes 39. fejezetében megtudjuk, hogy mit kell tennünk, amikor próbára teszik erkölcsi értékrendünket.

Ez csupán néhány példa arra, hogy milyen leckéket tanulhatunk a szentírásokból. Ezek már kiállták az idő próbáját. A nekünk szóló kihívás pedig az, hogy életre keltsük azokat a családunk szívében és elméjében, miközben magunkra vállaljuk azon felelőséget, hogy tanítsuk őket.

Fizikai önellátás

Másodszor, a tejjel teli üveg a fizikai testünk táplálásának szükségességét jelképezi. A jóléti szolgálati program egy kerék küllőinek hasonlatával határozta meg a fizikai önellátás alapvető elemeit. Ezen elemek közé tartoztak az oktatás, a fizikai egészség, a foglalkozás, az otthoni raktározás, az erőforrás-gazdálkodás, valamint a szociális, az érzelmi és a lelki erő.

Idén nyáron a feleségemmel meglátogattunk egy nyolcvan éves férfit, aki ezen elemek mindegyikét kiválóan demonstrálja az életében. Egy kis idahói városkában született, és hosszú órákat dolgozott a farmon, hogy ki tudja fizetni a tanulmányait. Munkával töltött éve során angolt és spanyolt tanított egy kis gimnáziumban. Hogy félre tudjon tenni gyermekei missziós szolgálatára és az oktatásukra, epret és málnát termesztett, melyet a helyi piacon adott el. Nagy családja volt, így ez a munka minden nyarát lefoglalta.

Mivel e gyümölcsök sok gondozást igényeltek, kevesen akarták termesztetni őket. Igen nagy volt rájuk a kereslet. Bármennyi gyümölcsöt is termesztett, mindre volt kereslet. Soha sem elégedett meg a terménnyel, így hát új változatokat tanulmányozott, hogy megtalálja, melyik hozza a legjobb termést. Az udvara szó szerint egy kutatófarmmá

A függetlenség és az önellátás nélkülözhetetlenek a lelki és fizikai fejlődésünkhöz.

vált, ahol a különböző bokrokat tanulmányozta, hogy az adott éghajlaton melyik hozza a legédesebb és legbőségesebb gyümölcsöt. A kutatásai megnövelték a termelékenységet. A munka segítette megőrizni az egészségét. A gyümölcsföldek minden nyáron automatikusan munkát biztosítottak a gyermekei számára. A piacra vitt termésért nem csupán pénzt kapott, hanem be is cserélhette más hasznos élelmiszerekre az otthoni raktárhoz. Forrásait arra használta, hogy felépítsen családjának egy gyönyörű otthonot, és hogy kielégítse a szükségleteiket.

Nagyon szerette figyelni azt a módszert, amely által az Úr sokasítja és betölti a földet. Ez szociális, érzelmi és lelki erőt adott neki.

Most, hogy nyugdíjba vonult a tanításból, továbbra is folytatja a gyümölcsstermesztést, de most már nem nyereségért, hanem élvezetből. Gyümölcsszüret idején a hét hat reggelén tíz-tizenkét kocsi álló karavánt vezet ki a városból a gyümölcsföldre. Egész családok jönnek ki, hogy az otthoni raktárkészletükbe gyümölcsöt szedjenek maguknak. Megkérdeztem, mennyibe kerül egy láda gyümölcs, ha mi magunk szedjük le azt. Így felelt: „Nem tudom. Az én fizetségem az, hogy láthatom az emberek arcát, amint elhagyják a földet, munkájuk gyümölcsével a kezükben.”

Meg vagyok róla győződve, hogy számtalan módja van annak, hogy egy család önellátóvá váljon azáltal, hogy együtt dolgoznak valamilyen hasznos tevékenységben. Talán egy jó családi est során történő beszélgetés további ötletet nyújthat, hogy segítsen a családokat fizikailag önellátóbbá tenni.

A források helyes használata

Harmadszor, a korábban említett játék a világi dolgok birtoklását jelképezi. A média erőteljesen bombáz minket azzal, hogy szerezzünk meg mindent azonnal, és fizessük meg később az állítólag fájdalommentes havi törlesztéseket. Türelmetlen világban élünk, ahol mindenki azonnal akar mindent. A világi javak birtoklása látszólag csak felerősíti a többre vágyás éhségét ahelyett, hogy bármilyen tartós megelégedést nyújtana.

A forrásaink és világi javaink bölcs használata, valamint azok élettartamának meghosszabbítása segíteni fog önellátóbbá válnunk. Láttam egy fiatal családot költözködni idén nyáron, és nagyon felkeltették az érdeklődésemet a raktárhelyiségből kikerülő dobozokon lévő feliratok. Ez állt rajtuk: „Lányruhák –

2 éves”, „Lányruhák – 3 éves”, és így tovább. Nyilvánvaló volt, hogy e család előrelátó tervet készített arra, hogy maximálisan kihasználják a megvásárolt ruhadarabokat.

Olyan világban élünk, ahol nagy a bőség. Győződjünk meg róla, hogy soha nem pazaroljuk azokat a forrásokat, melyekkel megáldottak bennünket.

Anyagi jólét

Végül, a negyedik tárgy a persely volt. Ez jelképezi az anyagi jólétünket. Még az üzleti karrierem elején megtanultam egy nagyszerű leckét. A főnököm behívott az irodájába. Rögtön láttam rajta, hogy valamin töri a fejét. Ezt mondta: „Határozd meg nekem, hogy mit jelent a kamat.” Természetesen visszanyúltam a tanulmányaimhoz, és adtam neki egy meghatározást, melyet a tankönyvből tanultam. Így felelt: „Nem, nem nem! Én nem ezt akarom hallani! Figyelj ide, és ezt jegyezd meg: *Azok, akik értik, megkeresik; és azok, akik nem, kifizetik.*”

Nos, nem kell zseninek lenni, hogy megértsük, hogy a haszonhoz jutáshoz először megtakarításra van szükség. Ahhoz, hogy valakinek legyen félretett pénze, miközben tovább növeli az életszínvonalát, szükség van arra, hogy megértsen egy egyszerű gyakorlatot, majd pedig lelkiismeretesen alkalmazza azt. Miután befizettétek tizedeteket – vagyis jövedelmek tíz százalékát – az Úrnak, tegyetek félre egy meghatározott összeget megtakarításnak. A jövedelmek fennmaradó összegét pedig beoszthatjátok az adóra, az élelmiszerre, a ruházatra, a szállásra, a közlekedésre stb. Elképesztő számomra, hogy oly sok ember egész életén át azért dolgozik, hogy a boltosnak, a főbérlőnek, az energiaellátónak, az autókereskedőnek és a banknak fizessen, és mindeközben oly keveset gondolnak a saját erőfeszítéseikre, hogy maguknak semmit sem fizetnek.

Legyetek előrelátóak, bölcsök és visszafogottak a befektetéseitekben. Úgy építhetitek fel a vészhelyzetre és a nyugdíjas éveitekre szánt tartalékokat, ha folyamatosan és rendszeresen hozzáadtok a befektetéseitekhez. Ez segíteni fog nektek az önellátóvá válás folyamatában.

Az önállóság és önellátás lelki és fizikai tantétel is. Ez nem egy utolsó ítélet napi tevékenység, hanem egy olyan dolog, melyet életünk minden napján gyakorolnunk kell. Azért imádkozom, hogy mindannyian ragaszkodjunk az önállóság és önellátás örök igazságaihoz, Jézus Krisztus nevében, ámen.

ÖNZÉS

Az önzés a szeretet szöges ellentéte.

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

David O. McKay elnök

„Nem tudok jobb módszert arra, hogy az otthonban, a szomszédságban, a szervezetekben összhang, az országunkban és a világban pedig béke legyen, mint azt, hogy először minden férfi és nő irtsa ki a szívéből az összhang és a béke ellenségeit, mint például a gyűlöletet, az önzést, a kapzsiságot, az ellenségeskedést, valamint az irigységet” (*Gospel Ideals*, 292).

Spencer W. Kimball elnök

„Végül minden egy szóhoz vezet vissza, nem igaz? Az önzéshez” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 313).

„Minden váláshoz az egyik vagy másik, vagy mindkét fél részéről való önzés vezet: a házassági szerződés iránt tanúsított önzésük. Valaki a saját jólétére, kényelmére, szabadságára, fényűzésére vagy nyugalmára gondol. Néha egy boldogtalan, elégedetlen és önző házastárs állandó csipkelődése végül komoly testi bántalmazáshoz vezet. Néha az emberek olyan mértékben felhergelik magukat, hogy már tévesen igazoltnak érzik azokat a dolgokat, amelyek oly rosszak. Természetesen semmi sem igazolhatja a bűnt. [...]

Az a házasság, amely önzésen alapszik, csaknem biztosan kudarcra van ítélve. Az, aki vagyon

reményében köt házasságot, vagy az, aki tekintélyért, illetve társadalmi helyzetért, bizonyosan csalódní fog. Az, aki azért köt házasságot, hogy hiúságát és büszkeségét legyezgesse, vagy azért, hogy bosszantson, illetve eláruljon egy másik embert, csak magából csinál bolondot. Annak azonban, aki azért köt házasságot, hogy boldogságot adjon és kapjon, hogy szolgáljon mást és hagyja, hogy őt szolgálják, és aki a kettőjük, majd a család érdekeit nézi, jó esélye van rá, hogy házassága boldog lesz” („Marriage and Divorce”, 148–49).

Gordon B. Hinckley elnök

„Az önzés oly gyakran okoz pénzügyi problémákat, amelyek nagyon komoly és valóságos befolyásoló tényezői a családi élet stabilitásának. Az önzésben gyökeredzik a házasságtörés is, az ünnepélyes és szent szövetségek felbontása önző testi vágyak kielégítéséért. Az önzés a szeretet szöges ellentéte. Ez a kapzsiság megmételvező kifejeződése. Elpusztítja az önfegyelmet. Megöli a hűséget. Szétszaggatja a szent szövetségeket. Mind a férfiakra, mind a nőkre lesújt” (in Conference Report, Apr. 1991, 96; vagy *Ensign*, May 1991, 73).

Neal A. Maxwell elder

„Kudarcaink mögött általában leplezett önzés bújik meg, amikor túlnyúlunk a túl messze lévő célon. Legyen szó akár anyagi vagy polgári bukásról, akár hűtlenségről és válásról, a büszke önzés általában jelen van. Azok, akik tudatosan alakítottak ki kétségeket magukban, hogy – szerintük – felmentsék magukat a szövetségeik alól, híján vannak az intelligens alázatnak. Néhányan serényen táplálják a sérelmeiket. Ha sérelmük helyett Alma próféta hitet jelképező magját ültették volna el, már régen a bizonyosság hatalmas fájává nevelték volna azt” (*Meek and Lowly*, 6–7).

Minden váláshoz az egyik vagy másik, vagy mindkét fél részéről való önzés vezet: a házassági szerződés iránt tanúsított önzésük.

AZ ÖRÖKKÉVALÓ HÁZASSÁG ALAPJAI

*Örökkévaló Atyátokat és az
Ő Szeretett Fiát tegyétek az
első helyre életetekben!*

Richard G. Scott elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A család: Kiáltvány a világhoz

„Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül.” (Liahóna, 2010. nov. 129.).

Richard G. Scott elder

„A legfontosabb tantétel, melyet megoszthatok veletek, ez: Jézus Krisztusban, a Megváltókban horgonyozzatok le életeteket! Örökkévaló Atyátokat és az Ő Szeretett Fiát tegyétek első helyre életetek fontossági sorrendjében – legyenek fontosabbak magánál az életnél, fontosabbak szeretett társatoknál, gyermekeiteknél vagy bárkinél a földön! Az ő akaratukat állítsátok vágyaitok központjába! Akkor majd elnyeritek mindazt, ami a boldogságotokhoz szükséges” (in Conference Report, Apr. 1993, 43; vagy *Ensign*, May 1993, 34).

A TÖKÉLETES ÉLET ALKOTMÁNYA

Harold B. Lee elnök

Az egyház elnöke

Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee, 341–48

Szeretnénk tudni, milyen „lépések” által teheti valaki teljes mértékben olyanná az életét, hogy méltó polgárrá vagy „szentté” váljon Isten királyságában? A legjobb válaszra úgy találunk rá, hogy tanulmányozzuk Jézus életét a szentírásokban, mert megmondattott, hogy „evangéliumunk nem csupán

szóbeli tanításokból álló feljegyzések; ezek egy élő ember személyleírásai.” (Dean Inge.) Krisztus nemcsak azért jött el a világra, hogy engesztelést végezzen az emberiség bűneiért, hanem azért is, hogy példát állítson a világ elé Isten törvényének tökéletesített normája, valamint az Atya iránti engedelmesség tekintetében. A hegyi beszédben a Mester saját jelleméről adott nekünk egyfajta kinyilatkoztatást, mely jellem tökéletes volt. Ezt nevezhetjük akár „önéletrajznak is, melynek minden betűje cselekedetek által íratott le”, és ezáltal vázlatként szolgál a saját életünkhöz. Bárki, aki világosan megérti szavának valódi jelentését, rájön, hogy egy érdemtelen egyháztag, legyen bár Isten királyságában, érdemtelenége miatt mégsem a királyságból való.

Tudhatod, hogy egy teljes és változatos életed van, mikor az élet valódi örömei szerint élsz, hiszen „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25). Mi az hát, ami azt a felemelő lelki ekstázist okozza, melyet örömmel neveznek? Rendkívüli vagy mindennapi dolgok okozzák? Azt, akit csak a rendkívüli dolgok hoznak lázba, ahhoz az emberhez lehet hasonlítani, aki rossz étvágyát fűszerekkel és aromákkal próbálja elnyomni, melyek tönkreteszik a valódi ízeket. Súlyos hibát követsz el, ha összetéveszted a pillanatnyi érzelmi hullámhegyet az életörömből feltörő mély érzésekkel. Ha valaki mélyről jövő boldogságot érez a boldog otthon nyugalma, egy csodálatos élet kibontakozása, az isteni bölcsesség kinyilatkoztatása vagy a szépség iránti szeretet, az igaz és a jó miatt, és vágyik ezekre, ízelítőt kaphat annak az örömmel a teljességéből, melyet csakis egy teljes értékű, színes élet adhat.

Páratlan hegyi beszédében Jézus nyolc különálló módját nevezte meg annak, melyek által ilyen örömben lehet részünk. Mindegyik kijelentése a „boldogok” szóval kezdődik. Ez a fajta áldott mivoltot jelentő boldogság magasabb rendű, mint a köznapi használatban vett boldogság. „A boldogság egy kívülről jövő, külső körülményektől függő érzés; az áldott mivolt viszont a lélek örömeinek egy belülről fakadó forrása, melyet semmilyen külső körülmény nem befolyásolhat igazán” (Dummelow’s *Commentary*). A Mester e kijelentéseit a boldogmondások néven ismeri a keresztény világ, és úgy utalnak rá a Biblia magyarázói, mint a mennyek királyságába való belépéshez szükséges felkészülés. E beszélgetés céljából kifolyólag hadd beszéljek róluk úgy, mint ami még ennél is

többet jelent, mint ami rátok és rám is vonatkozik. Tulajdonképpen a tökéletes élet alkotmányát foglalják magukban.

Gondolkozzunk el rajtuk egy pár percig! Közülük négy saját magunkkal, lelki, személyes életünkkel van kapcsolatban, amennyiben tökéletesek akarunk lenni, és rá akarunk találni arra az áldott, belső örömré.

Boldogok [áldottak] a lelki szegények.

Boldogok [áldottak], akik sírnak.

Boldogok [áldottak], akik éheznek és szomjúhozni az igazságot.

Boldogok [áldottak], akiknek szívük tiszta.

Lelki szegénynek lenni annyit tesz, mint érezni, hogy lelkileg szükségünk van valamire, hogy mindig az Úrtól függünk, ami ruházatunkat, ételünket, a belélegzett levegőt, az egészségünket, az életünket illeti; felismerni, hogy nem múlhat el nap buzgó hálaadó ima, útmutatás, megbocsátás és az adott naphoz szükséges erő kérése nélkül. Ha egy ifjú felismeri lelki szükségleteit, amikor veszélyes helyeken jár, ahol kockán forog az élete, akkor előfordulhat, hogy legnagyobb próbatétele órájában közel húzódik az igazság forrásához, és késztetést kap az Úr Lelkétől. Szomorú, hogy gazdagságuk, tanultságuk vagy világi pozíciójuk miatt egyesek úgy érzik, nincs közük ehhez a lelki szükséglethez. [A lelki szegénység] a kevélység és az önteltség ellentéte. A világiakban gazdagoknak ez azt jelenti, hogy „úgy kell javaikat birtokolniuk, mintha nem az övék lenne” és ha hirtelen pénzügyi válság érné őket, lázadás nélkül, készségesen azt tudják mondani, mint Jób: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (Jób 1:21) Így hát, ha alázatosságokban megérezitek lelki szükségleteket, akkor készen álltok arra, hogy befogadjanak titeket az „Elsőszülött egyházába”, és „Isten választottjaivá” legyetek.

Gyászolni, a Mester itteni tanítása értelmében azt jelenti, hogy valaki bűnbánatra vezető, „Isten szerint való szomorúságot” mutat (lásd 2 Korinthusbeliek 7:10), és akkor ez a bűnök bocsánatát eredményezi a bűnbánónak, és megtiltja azon bűnökhöz való visszatérését, amelyek miatt gyászol. Azt jelenti, hogy Pál apostol szavai szerint „dicsekedünk a háborúságokban..., tudván, hogy a háborúság békeséges tűrést nemz, a békeséges tűrés pedig próbatételt [tapasztalatot], a próbatétel pedig reménységet” (Rómabeliek 5:3–4). Készen kell állnunk „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek”. (Móziás 18:8) Készen kell állnunk együtt gyászolni azokkal, akik gyászolnak,

és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak (Móziás 18:9). Amikor egy édesanya magányában gyászol önfejlő leánya visszatértéért, akkor az érző lelkűeknek meg kell tiltaniuk az első kő reá vetését. Ez az a fajta gyász, amelyről egy mély érzéseit megosztó tengerész számolt be Saipanon, aki így írt, mikor a második világháborúban megölték a társát: „Keservesen sírtam azon az éjjelen a lövészárkban fekve.” Az idősekkel, özvegyekkel és az árvákkal való gyászolásunknak arra kell indítania minket, hogy a szükséges segítséget nyújtsuk nekik. Vagyis olyanoknak kell lennünk, mint a vámszedő, nem pedig olyanak, mint a farizeus. „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” (Lukács 18:13). Jutalmatok [ennek] megtételéért saját lelketek áldott vigasza lesz, mert bocsánatot nyertek a saját bűneitekre.

Éheztek-e már valaha az ételt, vagy szomjúhozók-e a vizet annyira, hogy a gyötrő fájdalmat enyhítő morzsányi száraz kenyér vagy egy korty langyos víz is minden tulajdon legbecesebbjének tűnt volna? Ha éreztetek már ilyen éhséget, akkor lehet, hogy kezditek érteni, milyen értelemben mondta azt a Mester, hogy éhezünk és szomjúhozunk az igazlelkűséget. Ez az éhezés és szomjúhozás veszi rá az otthonról távol lévő utolsó napi szenteket arra, hogy a szentek közösségére vágyjanak, és elmenjenek az úrvacsoragyűlésekre. Ilyenkor hódolattal adóznak az Úr napján. Ez váltja ki a buzgó imákat, és viszi el lábainkat a szent templomokhoz, és kér minket arra, hogy legyünk bent tisztelettudóak. Aki megszenteli a szombat napját, az olyan tartós örömet kap, amely sokkal kívánatosabb, mint az olyan tevékenységek múlt örömei, amelyek nem Isten parancsolatai szerint valók. Ha ti „őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani [az igazságot]”, és annak hatalma által „minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat” (Moróni 10:4–5). Építsetek minden új templomot előkelőbbé, mint az utóbbit... amíg végül szabaddá váltok”, és akkor „egész testetek eltelik világossággal, és nem lesz bennetek sötétség...” (T&S 88:67).

Ha látni szeretnétek Istent, akkor tisztának kell lennetek. A zsidó írásokban szerepel egy történet egy férfiről, aki a távolban látott valamit, amelyről azt gondolta, hogy egy vadállat. Amint közelebb jött, látta, hogy egy férfi; mikor még közelebb ért, felismerte benne a barátját. Csak azt láthatjátok, amihez szemetek van. Néhányan Jézus társai közül

csak úgy látták Őt, mint József, az ács fia. Mások, szavai miatt borivónak illetve részegesnek hitték Őt. Megint mások úgy gondolták, ördögök laknak benne. Csak az igazlelkűek látták Őt úgy, mint Isten Fiát. Csak a tiszta szívűek látják meg Istent, valamint kisebb mértékben azért láthatjátok meg „Istent” vagy a jót az emberben, és azért szeretitek őt, mert látjátok benne a jóságot. Jól jegyezzétek meg azt, aki kritizálja és becsmérli Isten emberét vagy az Úr felkent vezetőit az Ő egyházában! Az ilyen ember tisztátalan szívből szól.

Nemcsak jónak kell lennünk ahhoz, hogy bebocsátást nyerjünk a menny királyságába, hanem arra is szükség van, hogy jót tegyünk és jók legyünk valamire. Ha tehát naponta a tökéletesség céljaként a teljes élet felé vezető úton szeretnétek járni, akkor tanulnotok kell a maradék négy tételből is, amely a Mester szerint alkotóeleme a tökéletes életnek. Ezek a boldogmondások az emberek társadalmi kapcsolataira vonatkoznak:

Boldogok [áldottak] a szelídek.

Boldogok [áldottak] az irgalmasok.

Boldogok [áldottak] a békességre igyekezők.

Boldogok [áldottak] azok, akiket üldöznek.

A szelíd ember meghatározása olyan valakire utal, akit nem könnyen bosszantanak vagy ingerelnek fel a bántások, bosszantások és aki béketűrő. A szelíd ember erős, hatalommal bír, teljes mértékben ura önmagának. Ő az, aki bátorságot merít az erkölcsi meggyőződéseiből, még annak dacára is, hogy azok ellentétesek az adott társaság vagy csoport rá gyakorolt nyomásával. Érdekes viszont, hogy az ő ítéletéből lesz az utolsó szó, józan tanácsa pedig elnyomja a tömegek meggondolatlanságát. Elméjében alázatos, nem hetvenkedik. „Jobb a hosszútűró az erősnél...” (Példabeszédek 16:32). Természeténél fogva vezető, és a hadsereg, a tengerészet, az üzleti élet és az egyház is, ahol emberek követik, őt választja ki a vezetésre. Ő a földnek „sója”, melyet örököl.

Szabadulásunk az irgalmon múlik, melyet mások iránt tanúsítunk. A rideg és bántó szavak, illetve az ember vagy állat ellen elkövetett, indokolatlanul kegyetlen cselekedetek, tűnhetnek bár megtorlásnak, ám az elkövetőt megfosztják annak jogától, hogy irgalmat nyerjen, amikor az ítélet napján földi vagy mennyei törvényszékek előtt irgalomra lesz szüksége. Van-e olyan ember, akin soha nem ejtettek sebet annak rágalmi, akit barátjának gondolt? Emlékeztek rá, milyen küzdelemre volt szüksége ahhoz, hogy visszatartsátok magatokat a

bosszúállástól? Áldottak közöttetek mindazok, akik irgalmasok, mert irgalmat nyernek!

A békességre igyekezőket Isten gyermekeinek fogják nevezni. A bajkeverőket, a törvény- és rendbontókat, a csőcselék vezéreit, a törvényszegőket gonosz szándék hajtja, és ha nem állnak ellen, akkor a Sátán gyermekeiként ismerik majd őket, nem pedig Isten gyermekeiként. Maradjatok távol attól, aki nyugtalanító gondolatokat ültetne el elmétekbe azáltal, hogy könnyelműen kezeli a szent dolgokat, mert az ilyen nem békességre törekszik, hanem zavarkeltésre. Aki hajlamos a vitatkozásra vagy viszálykeltésre, akinek beszéde nem az igazság felfedésének célját szolgálja, az megszeg egy alapvető tantételt, amelyet a Mester fektetett le, és a teljes, gazdag élet elérésének elengedhetetlen alkotóelemként nevezett meg. „E földön békesség, és az emberekhez jóakarát” – énekelte az angyal, aki hírül hozta a Békesség Hercegének születését.

Isteni tulajdonságokra utal az, ha valakit igazlelkűség miatt üldöznek egy nagyszerű ügyben, ahol erény és tisztesség forog kockán. Minden nagyszerű ügynek voltak vértanúi. Az üldöztetésből esetlegesen eredő nagy kár nem maga az üldöztetés, hanem annak lehetséges hatása az üldözöttön, akit az talán elretent az ügy igazlelkűsége iránti buzgóságától. Az ilyen üldöztetés nagy része a megértés hiányából ered, mert az emberek hajlamosak ellenállni annak, amit nem értenek meg. Más része pedig gonosz szándékú emberektől. De bármi is legyen az ok, az üldöztetés olyan egyetemesnek tűnik azok ellen, akik igazlelkű ügyben munkálkodnak, hogy a Mester arra figyelmeztet minket: „Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik” (Lukács 6:26).

A fiatalság emlékezzen erre a figyelmeztetésre, amikor suddognak a hátuk mögött és gúnyolódnak rajtuk azért, mert nem hajlandók kompromisszumot kötni az önmegtartóztatás, a tisztesség és az erkölcsösség tekintetében csupán azért, hogy elnyerjék a tömegek dicséretét. Ha a tömeg gúnyolódása vagy akár a fizikai erőszak ellenére is szilárdan kiálltok a jóért, akkor elnyeritek az örök öröm áldott állapotának koronáját. Ki tudja, talán napjainkban is, akár a korábbi időkben, a szentek és talán az apostolok közül is egyeseknek életüket kell majd adniuk az igazság védelméért. Ha eljön ez az idő, akkor adja Isten, hogy ne bukjanak el!

Ha imádságos lélekkel átgondoljuk ezeket a tanításokat, fokozatosan felfedezzük azt, ami néhányakat

esetleg meglep, hogy végül Isten nem annak alapján méri értékünket az Ő királyságában, hogy milyen magas pozíciókat töltöttünk be az emberek között vagy egyházában, illetve milyen tiszteletet szereztünk, hanem inkább annak alapján, hogy milyen életet éltünk, és mennyi jót tettünk a „tökéletes élet alkotmánya” fényében, amelyet Isten Fiának élete nyilatkoztatott ki.

Tegyétek életetek alkotmányává a boldogmondásokat, és nyerjétek el ezáltal az abban rejlő megígért áldott állapotot!

A BOLDOG OTTHON SZEGLETKÖVEI

Gordon B. Hinckley elnök

*második tanácsos az
Első Elnökségben*

*Esti beszélgetés műholdas
közvetítése házaspárok részére,
1984. jan. 29.*

Több mint fél évszázad telt el, de soha nem felejttem, hogy édesapám mennyire gyengéden bánt édesanyámmal. Édesanyám viszonylag fiatalon, ötvenéves korában hunyt el. Betegsége hónapjaiban édesapám folyamatos, vigyázó gondoskodása kísérte őt. Ám nemcsak azután viselkedett így velem, hogy beteg lett. Számunkra, a gyermekeik számára egész életünkben nyilvánvaló volt. Gyermekkorunk vidám otthonában tudtuk – és ezt éreztük, de nem azért, mert mondogatták volna –, hogy szerették, tisztelték és nagyra becsülték egymást. Mily nagy áldás volt ezt látni. Mikor gyermekek voltunk, egy bizonyos fajta biztonságot jelentett ez. Ahogy idősödtünk, gondolatainkba és tetteinkbe színt varázsolt ez az emlékezetes példamutatás.

Szeretett társam és én immár majdnem fél évszázada – hogy pontos legyek, negyvenhét éve – vagyunk házások. Ő is áldott, amiért egy olyan otthonból jött, ahol a partneriség, szeretet és bizalom légköre uralkodott. Tudom, hogy a legtöbben közületek ilyen otthonból származnak; mint ahogy azt is, hogy legtöbbetek boldogságban és szeretetben él otthon. Azonban sokan, nagyon sokan vannak azok, akikről ez nem mondható el.

Aggasztó házasságok

Nehéz megértenem az olyan aggasztó házasságokról szóló tragikus beszámolókat, melyekkel találkozom.

Szó esik bennük bántalmazásról. Szó van bennük diktatórikus viselkedésről, és néhány olyan férjről, aki saját otthonának zsarnoka. Szó esik bennük a bizalommal való visszaélésekről, és megszegett szövetségekről. Válásról, könnyekről és szívfájdalmakról mesélnek. Éppen a napokban találtam egy levelet az íróasztalomon egy olyan hölgytől, aki részletesen beszámolt nekem gondjairól. Elkeseredve kérdezte: „Van-e esélye egy nőnek arra, hogy egy napon az emberi faj első osztályú tagja legyen? Örökké csak egy csadorba burkolt rabszolga marad, aki csakis a felette uralkodó férje engedélyével cselekedhet?” (A csador melleleg egy egyszerű kendő, melyet az indiai nők hordanak.) Majd így folytatta: „Számomra már nem fontosak ezek a kérdések, vannak azonban lányaim. Ha van valami másra is kilátása egy nőnek, mint az, hogy egy örökkévalóságon át otthon maradjon, és gyermekeket szüljön, szeretném megtanítani azt nekik.”

Keserű tragédia rejtezik e levelek sorai között. Attól tartok, sokan vannak még olyanok, akik így éreznek. A helyzet azért tragikus, mert teljesen eltér attól, amit Mennyei Atyánk szeretne a lányainak. Ezen asszony szavai mögött egy olyan feleség képét látom, aki elcsüggedt, éhezik a megbecsülésre, kész feladni, és nem tudja, hogy hová forduljon. Látok egy férjet, aki nem tett eleget szent kötelességének, aki érzéketlen és figyelmetlen, és aki életformájának köszönhetően elutasítja Jézus Krisztus evangéliumának lényegét. Nem kétlem, hogy a férfihez hasonlóan a feleség is hibázott, de azt kell hinnem, hogy a férjet sokkal súlyosabb vétség terheli.

Egyenlőség a házasságban

A férfiakkal, akik hallják szavaimat, bárhol legyenek is, azt mondom: ha vétkesek vagytok abban, hogy lealacsonyító módon bántok feleségetekkel, ha hajlamosak vagytok parancsolgatni és uralkodni felette, ha önzően és embertelenül viselkedtek otthon, akkor hagyjátok abba! Tartsatok bűnbánatot! Bánjátok meg azokat, amíg még megtehetitek!

Ti pedig, feleségek, akik folyton panaszkodtok, és az életnek csak az árnyékos oldalát látjátok, és úgy érzitek, hogy nem szeretnek, hogy nem akarnak titeket, vizsgáljátok meg szíveteket és elméteket! Ha valami nem stimmel, változtassatok! Legyetek mosolygósak! Váljatok vonzóvá! Viduljatok fel! Megtagadjátok magatoktól a boldogságot, és szenvedésre ítéletek magatokat, ha állandóan keseregtek és

nem tesznek semmit azért, hogy kijavítsátok a saját hibáitokat. Emelkedjete felül a jogokért és a kiváltságokért folytatott lármás követeléseken, és Isten lányához méltóan járjatok csendes méltósággal.

Mindannyiunk számára eljött az ideje annak, hogy a bűnbánat lelkületével magunk mögött hagyjuk a múltat, és új elszántsággal éljünk az evangélium szerint. Itt az ideje, hogy a férjek és a feleségek, akik megbántották egymást, bocsánatot kérjenek, és megoldást találjanak, hogy tiszteletet és gyengédséget tápláljanak egymás iránt, és úgy álljanak a Teremtő elé, mint fiak és leányok, akik kiérdeklődnek, hogy Ő rájuk mosolyogjon.

Szeretném felolvasni az Úr szavait, némi módosítással, amely azonban nem változtat a jelentésén. Ezt mondta: „A teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremté őket, ...Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten [eggyé]... Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy...” (Máté 19:4–6). Isten, a mi Örökkévaló Atyánk rendelte el, hogy társak legyünk. Ez egyenrangúságot jelent. A házasság egy közös vállalkozás. Természetesen előfordulnak akadályok és problémák, de ezek másodlagosak azokhoz a nagyszerűbb lehetőségekhez és a megelégedettséghez képest, amelyek abból származnak, hogy önös érdekeinken változtatunk a társi viszony javára.

Néhány évvel ezelőtt kivágtam egy részt a *Deseret News* című lapból, melyben Jenkin Lloyd Jones ezt írta: „Úgy tűnik, hogy az autósmozikban egymás kezét szorongató... fiataljaink ezrei úgy képzelik el, hogy a házasság egy örökké virágzó mályvarózsákkal körülvett házikó, amelybe az örökké fiatal és jóképű férj az örökké fiatal és csodaszép feleségéhez megy haza. Mikor a rózsák hervadásnak indulnak, megjelennek a számlák, meg az unalom, a házassági bíróságok zsúfolásig telnek... Az élet egy régimódi vonatutazáshoz hasonlít: késések, vakvágányok, füst, por, hamu és rázkódás, melyet csak időnként szakít meg egy-egy csodálatos látvány vagy izgalmas száguldás. A titok nyitja, hogy megköszönjük az Úrnak, hogy úton lehetünk.”

Fivéreim és nővéreim, a titok nyitja az, hogy élvezzük az utazást kéz a kézben, verőfényben és viharban is, egymást szerető társakként. Bárki képes erre, ha teljes erőbedobással elkötelezi magát az evangélium szerinti élet mellett. Emlékezzetek rá,

hogy „ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői” (Zsoltárok 127:1).

Négy szegletkő

Számolva annak veszélyével, hogy megismétlek néhány dolgot, melyekről már beszéltem, szeretnék javasolni négy szegletkövet, amelyekre építve meg-alapozhatjátok és táplálhatjátok otthonaitokat. Habozás nélkül megígérem, hogy ha így tesztek, életek tartalmasabb és gyümölcsöző lesz, és örökkévaló boldogságban lesz részetek.

1. Kölcsönös tisztelet

Úgy döntöttem, ezek közül az elsőt kölcsönös tiszteletnek nevezem.

Mindannyian egyediek vagyunk. Mindannyian különbözőek vagyunk. Tisztelnünk kell ezeket a különbözőségeket, és bár fontos és szükségszerű, hogy a férj és a feleség törekedjenek enyhíteni azokon, valamilyen szinten azt is fel kell ismerni, hogy azok léteznek, és nem feltétlenül nemkívánatosak. Az ilyen különbségek ellenére tisztelet kell, hogy legyen egymás iránt. Sőt, a különbözőségek tehetik talán érdekesebbé a párkapcsolatot.

Régóta érzem, hogy a házasságbeli boldogság nem annyira romantika kérdése, mint az ember társának kényelme és jóléte iránti aggodásé. Ebben benne van az, hogy elnézzük a gyengeségeket és hibákat.

Egy férfi ezt mondta: „A szerelem nem vak – inkább többet lát, nem kevesebbet. Mivel azonban többet lát, hajlandó kevesebbet látni” (Julius Gordon, *Treasure Chest*, ed. Charles L. Wallis [New York: Harper and Row, 1965], p. 168).

Sokunknak abba kell hagynunk a hibakeresést, és el kell kezdeni az erények után kutatni. Booth Tarkington egyszer megjegyezte, hogy „eszményi feleség bármelyik nőtől lehet, akinek eszményi férje van” (*Looking Forward and Others* [Garden

City, N.Y.: Page and Co., 1926], p. 97). Sajnos, van néhány nő, aki szeretné férjét saját mintájára átalakítani. Vannak férjek, akik előjoguknak tartják, hogy rákényszerítsék feleségükre azokat a normákat, amelyeket ők ideálisnak gondolnak. Ez soha nem működik. Csak vitához, félreértéshez és bánathoz vezet.

Tiszteletben kell tartani egymás érdeklődési köreit. Meg kell adni a lehetőségét a személyes tehetségek

Az evangéliumban nincs helye az alá- vagy fölérendeltségnek, ami a férj és a feleség kapcsolatát illeti.

fejlesztésének és kifejezésének, és ezt bátorítón kell tenni. Bármely férfi, aki megvonja feleségétől a tehetségei fejlesztésére szánt időt és a bátorítást, saját magától és gyermekeitől von meg egy áldást, amely ékesíthetné otthonukat és megáldhatná utódaikat.

Gyakran mondogatjuk, hogy Isten fiai és leányai vagyunk. Az evangéliumban nincs helye az alá- vagy fölérendeltségnek, ami a férj és a feleség kapcsolatát illeti. Gondoljátok, hogy Isten, a mi Örökkévaló Atyánk kevésbé szereti leányait, mint a fiait? Senki sem becsúszhat, vagy nézheti le feleségét mint Isten leányát anélkül, hogy meg ne bántaná annak Mennyei Atyját is.

Sértőnek találok azt a mondást, hogy az utolsó napi szent asszony csupán arra termett, hogy állandóan »mezítlábas és várandós« legyen. Ez egy okos, ám helytelen mondás. Természetesen hiszünk a gyermekekben. Az Úr azt mondta, sokasodjunk és töltsük be a földet, hogy utódainkban örömléleket leljünk, és nincs annál nagyobb öröm, mint a jó családokba született, boldog gyermekekből származó öröm. Ő azonban nem jelölte meg a számot, és az egyház sem teszi. Ez egy olyan szent ügy, mely csak a házaspárra és az Úrra tartozik. Az egyház hivatalos kijelentése a következőket tartalmazza: „A férjek legyenek figyelmesek a feleségükkel szemben, akinek nagyobb felelősség jutott nem csupán a gyermekek világra hozásában, hanem azok nevelésében is a gyermekkor során, továbbá segítsenek nekik megőrizni az egészségüket és az erejüket! A házastársak gyakorolják az önuralmat minden kapcsolatukban! Kérjenek sugalmazást az Úrtól arra vonatkozóan, hogy hogyan küzdjék le a házastársi kihívásokat, valamint hogyan neveljék gyermekeiket az evangélium tanításaival megegyezően!” (*General Handbook of Instructions* [1983], p. 77).

Férjek, feleségek, becsüljétek meg egymást! Éljetek méltón egymás tiszteletére! Ápoljátok azt a fajta tiszteletet, amely a kedvességben, elnézésben, türelemben, megbocsátásban, igaz gyengédségben nyilvánul meg, és amely mellőzi a parancsolgatást és a hatalmaskodást.

2. A szelíd válasz

Rátérek a második szegletkőre. Jobb név híján a szelíd válasznak fogom nevezni.

Réges régen a Példabeszédek szerzője így szólt: „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot” (Példabeszédek 15:1).

Olyan sok panaszt hallok férfiaktól és nőktől arról, hogy nem tudnak egymással kommunikálni. Lehet, hogy naiv vagyok, de én ezt nem értem. A kommunikáció lényegében párbeszéd kérdése. Kellene hogy kommunikáljanak, amikor udvaroltak egymásnak. Nem tudják egymással folytatni a beszélgetést a házasság után? Nem képesek megbeszélni egymással nyílt, őszinte, tárgyilagos és vidám módon az érdekeiket, problémáikat, kihívásaikat és vágyaikat?

Nekem úgy tűnik, hogy a kommunikáció alapvetően az egymással való beszélgetés kérdése. Legyen az a beszélgetés halk, mert a halk beszéd a szeretet nyelve. A béke nyelve. Isten nyelve. Mikor felemeljük hangunkat, akkor válik a különbözőségek aprócska vakondtúrása a konfliktus hegységévé.

Úgy látom, hogy Illés leírásában, mely a Baál papjával való versengését írja le, van valami figyelemre méltó: „...megyén vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat.” Ez eléggé színes leírása néhány olyan vitának, amely a férjek és feleségek között elő szokott fordulni, „de – jegyzi meg a szentírás írója –, az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék” (1 Királyok 19:11–12). A mennyek hangja egy szelíd, halk hang. A béke hangja az otthonokban egy halk hang.

Rengeteg fegyelemre van szükség a házassághoz, de nem a társ fegyelmezésére, hanem az önfegyelemre. Férjek és feleségek, emlékezzetek erre: „Jobb a hosszútűró az erősnél” (Példabeszédek 16:32). Fejlesszétek ki a szelíd válasz művészetét. Ez áldást hoz majd otthonaitokra, áldást hoz életetekre, áldást hoz párkapcsolataitokra, áldást hoz gyermekeitekre.

3. Pénzügyi becsületesség

A harmadik számú szegletkő a pénzügyi becsületesség. Meggyőződésem, hogy a házasságban több gondot okoz a pénz, mint az összes többi ok együttvéve.

Biztos vagyok abban, hogy nem lehet nagyobb fegyelemmel, vagy több áldást eredményező módon kezelni forrásainkat annál, mint amikor engedelmeskedünk annak a parancsolatnak, melyet Malakiás próféta adott az ősi Izraelnek: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, ...és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen”

(Malakiás 3:10). Azok, akik becsületesek Istennel szemben, nagyobb a valószínűséggel becsületesek egymással és társukkal is. Ezenkívül, azáltal, hogy költségvetésükbe veszik a tizedüket és a felajánlásukat, egyfajta fegyelmet fejlesztenek ki forrásaik kezelésében.

A csábító reklámok és az ügyes értékesítés korában élünk, melyek mind arra készítetnek bennünket, hogy költségezzünk. Egy pazarló férj vagy feleség bármilyen házasságot képes tönkretenni. Azt hiszem az egy jó tantétel, hogy a mindennapi, szükséges kiadások tekintetében mindenkinek legyen egy kis szabadsága, ugyanakkor mindig beszéljék meg, tanácskozzanak és értsenek egyet a nagyobb kiadásokat illetően. Kevesebb elhamarkodott döntés, kevesebb esztelen beruházás, kevesebb veszteség, kevesebb fizetéképtelenség történne, ha a férfiak és feleségek tanácskoznának egymással ilyen ügyekben, és egységesen tanácsért fordulnának egymáshoz.

Legyetek becsületesek az Úrral. Társakként legyetek becsületesek egymással. Legyetek becsületesek másokkal szemben. Tegyétek a tartozások időben történő kifizetését életetek egyik fő alapelvevé. Tanácskozzatok egymással és döntéseitek legyenek egységesek. Az Úr meg fog áldani benneteket, ha így tesztek.

4. Családi ima

A legutolsó szegletkő, amelyre otthonotok épüljön, a családi ima.

Nem ismerek semmilyen más tantételt, amely olyan jótékony hatással lesz életetekre, mint az, ha szokásotokká válik együtt letérdelni imádkozni. E szavaknak, hogy Mennyei Atyánk, óriási hatása van. Nem ejthetik ki őket őszintén és elismeréssel anélkül, hogy az Isten iránti felelősség egy bizonyos érzését ne keltené bennetek. A kis viharoknak, amelyek úgy tűnik, hogy minden házasságon végigsöpörnek, alig lesz jelentőségük, miközben az Úr elé térdelve könyörgő fiakként és lányokként megszólítjuk őt.

A Vele való napi beszélgetés békét hoz szívetekbe, és olyan örömet fakaszt, amely semmilyen más forrásból nem származhat. Párkapcsolataitok az évek múlásával csak édesebbek lesznek. Szeretetetek megerősödik. Egymás iránti megbecsülésetek növekszik.

Gyermekeitek egyfajta biztonsággal áldatnak meg, amely abból származik, hogy egy olyan otthonban nevelkednek, ahol Isten Lelke tartózkodik. Megismerik

és szeretni fogják szüleiket, akik tisztelik egymást, és ezáltal az ő szívükben is növekszik a tisztelet lelke. Megtapasztalják a szelíden kiejtett kedves szavak biztonságát. Egy olyan apa és anya védelme alatt fognak állni, akik becsületesek Istennel, egymással és embertársaikkal. A megbecsülés szellemében fognak felnőni, hallván szüleiket köszönetet mondani áldásukért, kicsikért és nagyokért egyaránt. Az élő Istenbe vetett hittel fognak felnevelkedni.

Párkapcsolatokat olyan lesz, amely az évek során édesedni és erősödni fog, és amely az örökkévalóságon át megmarad. A szeretet, amelyet egymás iránt tápláltok, növekedni fog...

Isten áldjon benneteket fivéreim és nővéreim, férfiak és feleségek, akiket a házasság szent szövetsége egyesít az időre és az örökkévalóságra. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, amen.

ISTENI TULAJDONSÁGOK KIFEJLESZTÉSE

Joseph B. Wirthlin elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Liahóna, 1999. jan. 28-31.;

vagy Ensign, Nov. 1998, 25–28

Utolsó napi szentekként „mindent hiszünk, mindent remélünk... Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.”⁶ Miről hiszük azt, hogy majd ösztönözni fog a továbbhaladásra? Mit remélünk? Melyek azok az erényes, szép, dicséretre méltó dolgok, amelyekre törekednünk kell? Úgy gondolom, küzdenünk kellene, hogy kifejlesszük magunkban a Szabadító jellemének vonásait.

Hit, remény és jószívűség

Pál apostol szavai jutnak eszembe: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”⁷ Szívünkben és elménkben rögzülniük kell ezeknek az isteni tulajdonságoknak, hogy minden tettünkben irányíthassanak minket. Moróni könyvében ezt olvassuk: „Ragaszkodjatok... a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között... és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találtatik, hogy rendelkezik ezzel.”⁸ A jószívűség lehet a hitnek és

a reménynek a kifejeződése. Amennyiben keressük és elnyerjük őket, a celesztialis jellem e három alapeleme velünk marad ebben az életben és még a fátyolon túl, a következő életben is. Emlékezzetek arra, hogy „annak a léleknek, mely az ezen életből való távozáskor birtokolta a testeteket, ...lesz hatalma testetek birtoklására az örökkévaló világban.”⁹ Nem szabad egy napot sem várnunk azzal, hogy fokozzuk ezen erényes, szép és dicséretre méltó tulajdonságok megerősítésére tett egyéni erőfeszítéseinket.

Az Úr parancsolatainak megtartásakor hit, remény és jószívűség fog bennünk lakozni. Ezek az erények „úgy csapód[anak] majd le lelk[ünkön], mint az égből érkező harmat”¹⁰, és felkészítjük magunkat arra, hogy magabiztosan álljunk majd Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt „hibátlan[ul] és szep-lőtlen[ül]”¹¹.

Amint olvasom a szentírásokat és elmélkedem rajtuk, azt veszem észre, hogy a hit, a remény és a jószívűség magunkban való kifejlesztése egy lépésről lépésre zajló folyamat. A hit reményt szül és együtt táplálja a jószívűséget. Moróninál ezt olvashatjuk: „Kell tehát, hogy legyen hit; és ha hitnek, akkor reménynek is kell lennie; és ha reménységnek, akkor jószívűségnek is kell lennie”¹². Kezdetben lehet, hogy különállóan követi egymást ez a három erény, de ha megszerezte őket az ember, akkor összefonódnak benne. Egymás nélkül nem lehetnek teljesek. Segítik és megerősítik egymást. Moróni így magyarázza: „És ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában; és akkor sem lehet titeket megszabadítani Isten királyságában, ha nincs hitetek; és akkor sem, ha nincs reményetek.”¹³

Ezek azok az erényes, szép és dicséretre méltó jellemzők, melyekre törekszünk. Mindannyian ismerjük Pál tanítását arról, hogy „a szeretet soha el nem fogy”¹⁴. Természetesen életünk során kifogyhatatlan lelki erőre van szükségünk. Moróni lejegyezte a kinyilatkoztatást, mely szerint „a hit, a remény és a jószívűség vezet el [minket] [az Úrhoz] – minden igazlelkűség forrásához”¹⁵.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, az Úr napjainkban visszaállított egyháza a földön, elvezet minket a Szabadítóhoz és segít nekünk fejlődni, táplálni és megerősíteni ezeket az isteni tulajdonságokat. Sőt, az Úr ezekkel a szavakkal

mutatott rá azokra a tulajdonságokra, melyek szükségesek az Ő szolgálatában végzendő munkához: „[S]enki nem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha alázatos és telve van szeretettel – hittel, reménnyel és jószívűséggel”¹⁶.

Mormon azt tanította, hogy „a jószívűség Krisztus tiszta szeretete”, és arra buzdított minket, hogy „imádkozz[unk]... szív[ünk] minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benn[ünket] ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak”¹⁷. Jegyezzétek meg, hogy jószívűség csak azoknak adatik, akik törekednek rá és őszintén imádkoznak érte, csak azoknak, akik Krisztus követői. Mielőtt eltöltene minket ez az igaz szeretet, indulásképpen az evangélium első tantételével kell kezdenünk. Meg kell hogy legyen bennünk „első[ként], az Úr Jézus Krisztusba vetett Hit”¹⁸.

Hit

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”¹⁹. „[A] hit nem a dolgok tökéletes ismerete; tehát ha hit[ünk] van, akkor olyan dolgokat remél[ünk], melyek nem láthatók, de igazak”²⁰. Mi, utolsó napi szentek, örvendezhetünk hitünk erejében, mivel nálunk van az evangélium teljessége. Ha tanulmányozzuk, elmélkedünk és imádkozunk róla, akkor Isten láthatatlan, de igaz dolgaiban való hitünk növekedni fog. Akkor is, ha csak „egy cseppnyi hit[el]” kezdenénk, „még ha nem is vagy[unk] képesek annál többre, mint hogy vágyj[unk] arra, hogy higgy[ünk]”²¹, dédelgető törődéssel a hit egy kicsi magja is a bizonyosság vibráló, erős, termékeny fájává serdülhet.

Az Úr Jézus Krisztusban való hit ösztönöz minket bűneink megbánására. A bűnbánaton keresztül, melyet az Úr engesztelő áldozata tett lehetővé, érezhetjük a bűneinkre, gyengeségeinkre és tévedéseinkre kapott megbocsátás nyugtató békéjét. A lelki újjászületésben való hittel keresztelnek meg minket, és így nyerjük el a Szentlélek ajándékát.

Annak reményében igyekszünk betartani Isten parancsolatait, hogy engedelmisségünk segít majd Hozzá hasonlónak válni. Szabadítónk feltámadásának következtében hisszük, hogy a halállal nem ér véget az élet. Hiszük, hogy egyszer ismét élvezhetjük azon szeretteink kellemes társaságát és meleg ölelését, akik már elhagyták a halandó világot.

Remény

Mormon megkérdezte a korabeli szentektől: „És mi az, amiben reménykedjétek?” Ezt válaszolta nekik: „Íme, azt mondom nektek, hogy Krisztus engesztelése és feltámadásának hatalma által reméljétek azt, hogy majd örök életre támadtok fel, és ez a belé vetett hitetek miatt van, az ígélet szerint”²². Ether könyvében ez áll: „aki hisz Istenben, az biztosan remélhet egy jobb világot, igen, még hozzá helyet Isten jobb keze felől, mely reménység a hitből származik, ...horgonyt készítvén az emberek lelkének”²³.

Még ha a balsors vihara tombol is, Atyánk reményünkhöz horgonyoz bennünket. Az Úr megígérte, hogy „nem hagylak titeket árvakul”²⁴, és Ő „[javunkra] fogja szentelni megpróbáltatásai[nkat]”²⁵. Amikor úgy tűnik, hogy megpróbáltatásaink erőt vesznek rajtunk, erőt és reményt meríthetünk az Úr biztos ígéletéből: „Ne féljétek és ne rettegjétek...; mert nem ti harcoltok velők, hanem az Isten”²⁶.

A jószívűség

Mihelyt a hit erős, maradandó bizonyossággá nő, reményt adva Mennyei Atyánk boldogságterve szerint; mihelyt hitünkön keresztül megértjük, hogy egy szerető Atya gyermekei vagyunk, aki Fiát adta ajándékkul, hogy megváltson minket, akkor tapasztaljuk majd meg azt a hatalmas változást a szívünkben²⁷. „[A] megváltó szeretet énekét szeretné[nk] énekelni”²⁸, és szívünket elárasztja a jószívűség. Tudva azt, hogy Isten szeretete „minden dolognál kívánatosabb... és a legörömtelibb a lélek számára”²⁹, szeretnénk ezt az örömet megosztani másokkal. Szeretnénk szolgálni és megáldani őket.

Család

„A család: Kiáltvány a világhoz” egyértelműen kijelenti a család szentségét és azt, hogy „mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel”³⁰. A gyermekeknek korán meg kell tanítani a templomok szentségét és azt, hogy végső céljuk az legyen, hogy elmenjenek a templomba, hogy élvezhessék mindazokat az áldásokat, amelyeket Mennyei Atyánk számukra tartogat. Ennek a szent célnak minden aspektusa

megadatott a gyermekek számára, akik idővel rájönnek, hogy ez a legnagyobb áldás, amit ebben az életben kaphatnak...

Különleges tanúként bizonyoságot teszem nektek arról, hogy Jézus a Krisztus és az Ő prófétáján, Gordon B. Hinckley elnökön keresztül a Szabadító irányítja Egyházát. Az Ő földi visszatérésére felkészülve, fejlesszük ki magunkban az Ő isteni tulajdonságait, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

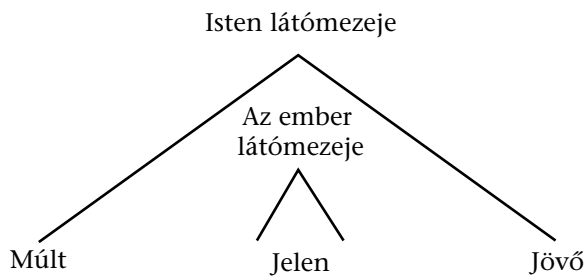
6. Hittételek 1:13.
7. 1 Korinthusbeliek 13:13.
8. Moróni 7:46–47.
9. Alma 34:34.
10. Tan és a szövetségek 121:45.
11. 1 Péter 1:19.
12. Moróni 10:20.
13. Moróni 10:21.
14. 1 Korinthusbeliek 13:8.
15. Ether 12:28.
16. Tan és a szövetségek 12:8.
17. Moróni 7:47–48.
18. Hittételek 1:4.
19. Zsidók 11:1; dőlt betűs kiemelés hozzáadva.
20. Alma 32:21.
21. Alma 32:27; lásd még a 28–43 verseket.
22. Moróni 7:41.
23. Ether 12:4.
24. János 14:18.
25. 2 Nefi 2:2.
26. 2 Krónika 20:15.
27. Lásd Alma 5:14.
28. Alma 5:26.
29. 1 Nefi 11:22–23.
30. *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

ÖRÖKKÉVALÓ PERSPEKTÍVA

*Ha örökkévaló tantételekre
alapozva tekintünk a házasságra,
az növeli a siker valószínűségét.*

– Merrill J. Bateman elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

„MINDEN DOLOG, MÚLT, JELEN ÉS JÖVŐ
MEGNYILVÁNUL A DICSŐSÉGÜKRE,
ÉS ÁLLANDÓAN AZ ÚR ELŐTT VAN”
(T&Sz 130:7).

Spencer W. Kimball elnök

„Minél világosabban látjuk az örökkévalóságot, annál nyilvánvalóbbá válik, hogy az Úr munkája, amelyet végzünk, egy hatalmas és nagyszerű munka, mely megdöbbentő hasonlósággal folyik a fátýol mindkét oldalán. [...]

Amennyiben oly módon élünk, hogy örökkévaló szempontok befolyásolnak minket, jobb döntéseket fogunk hozni” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 25).

„Ha a halandóságra mint a létezés egészére tekinténénk, akkor a fájdalom, a bánat, a kudarc és az élet rövidsége balsors lenne. Ha azonban az életre örökkévaló dologként tekintünk, mely messze a halandóság előtti múltba, majd az örökkévaló, halál utáni jövőbe nyúlik, akkor minden történést a megfelelő perspektívából szemlélhetünk” (*Faith Precedes the Miracle*, 97).

Ezra Taft Benson elnök

„A nők mozgalmának egyik nyilvánvaló hatása azon fiatal nők elégedetlensége volt, akik a feleség és az anyaság szerepét választották. Velük gyakran éreztetik, hogy léteznek annál izgalmasabb és önbeteljesítőbb szerepek is a nők számára, mint a házimunka, a pelenkázás, valamint az anyjuk után síró gyermekek. Ez a hozzáállás szem elöl téveszti azt az örökkévaló perspektívát, hogy Isten az anyaság nemes szerepére választotta ki a nőt, valamint azt, hogy a felmagasztosulás örökkévaló apaságot és örökkévaló anyaságot jelent (»To the Elect Women of the Kingdom of God«, Nauvoo Illinois Relief Society Dedication, 30 June 1978.)” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 548).

Gordon B. Hinckley elnök

„Isten a saját nagyszerű elgondolása szerint szövö goblinjét. Minden test az Ő kezében van. Nem áll jogunkban tanácsot adni neki. A mi feladatunk és a mi lehetőségünk, hogy megnyugodjunk az elménkben és a szívünkben, és tudjuk, hogy Ő Isten, hogy ez az Ő munkája, és hogy nem fogja engedni, hogy kudarcba fulladjon” (in Conference Report, Apr. 1983, 5; vagy *Ensign*, May 1983, 6).

Bruce R. McConkie elder

„Az örök életet, mely örökkévaló perspektívából szemlélve »Isten minden ajándéka közül a legnagyobb« (T&Sz 14:7), azok számára tartogatják, akik hisznek és engedelmessé válnak” (*New Witness for the Articles of Faith*, 358).

„A házasság és a családi egység a fejlődés és felmagasztosulás tervének központi része. Minden dolog a családi egységben összpontosul és a köré épül az örökkévaló perspektíva szerint. A felmagasztosulás a családi egység örökkévalóságban történő folytatásában jön létre” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 1:546).

„Egy jövőbeli jobb életbe vetett remény az, amely képessé teszi a szenteket arra, hogy ellenálljanak e világ veszélyeinek és csábításainak. Valahányszor az ember az Úr örökkévaló perspektívájából szemlélheti azt, hogy honnan jött, miért van itt, és mi vár még rá az örök létezés birodalmában, képes jobban irányítani a testben elkövetett cselekedeteit. Így a feltámadásról való tudás személyes igazlelkűséghez vezet” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 2:396).

L. Tom Perry elder

„Örök természettel bíró dolgokba fektetünk be első-sorban és mindenekelőtt? Örökkévaló perspektívából szemléljük életünket? Vagy beleestünk abba a csapdába, hogy e világ dolgaiba fektetünk bele először, és elfeledkezünk az Úrról?” (in Conference Report, Apr. 1987, 40; vagy *Ensign*, May 1987, 34)

Neal A. Maxwell elder

„Az általunk feltett kérdések világossá tehetik, milyen szűk perspektívával rendelkezünk. Az egyik okát annak, amiért Ézsau hajlandó volt eladni elsőszülöttségi jogát, az alábbiakban találhatjuk:

»Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?« (1 Mózes 25:32). Ha Ézsau úgy gondolta, elsőszülöttségi joga csupán erre az életre vonatkozik, akkor bizonyosan nem rendelkezett egy örökkévaló perspektívával! Elvégre a hit olyan perspektívát, látószöveget foglal magába, amely mindkét irányba szélesedik: a jelenen túlnyúlva – emlékeztetve a múltra – kivetíti hitünket a jövőbe. Ez része a hit hasznosságának és szépségének egyaránt: egy tál lencse csupán egy tál lencse marad, és nem több” (*Men and Women of Christ*, 116).

Az egyik „csapda, amit el kell kerülnünk – kicsit emberileg, kicsit értelemből –, azon hajlamunk, hogy rajta kapjuk magunkat, hogy csupán a jelen szemüvegén át nézünk, és eltorzítjuk a dolgokról alkotott perspektívánkat. Az idő erre a világra vonatkozik; az örökkévalóságban nem létezik. Ha nem vagyunk óvatosak, az idő nyomása alá kerülhetünk, és eltorzítva láthatunk bizonyos dolgokat. Mily fontos is, hogy amennyire lehetséges, a dolgokat az evangélium szemüvegén át nézzük, annak örökkévaló perspektívájából. [...]

Nagyon fontos, hogy ne a halandóság perspektívája alapján hozzunk meg olyan döntéseket, melyek kihatnak az örökkévalóságra! Az evangélium nézőpontjára van szükségünk ahhoz, hogy az örökkévalósággal összefüggésben hozzunk döntéseket. Meg kell értenünk, hogy az Úr munkáját nem végezhetjük a világ módja szerint” („But for a Small Moment,” 453–54).

Dallin H. Oaks elder

„Az evangélium azt tanítja nekünk, hogy mi mennyei szülők lélekgyermekai vagyunk. A halandóságba történő születésünk előtt rendelkezünk egy »létezés előtti, lelki személyiséggel, a Mennyei Atya fiai és leányaiként« (az Első Elnökség kijelentése, *Improvement Era*, Mar. 1912, p. 417; lásd még Jeremiás 1:5). Ide helyeztek bennünket a földre, hogy az örök élet felé vezető sorsunk irányába fejlődjünk. Ezek az igazságok egyedülálló perspektívát biztosítanak, és más értékeket nyújtanak számunkra döntéseink irányításában, mint amelyekkel azok rendelkeznek, akik kételkednek

Isten létezésében, és úgy vélik, az élet véletlenszerű folyamatok eredménye” (in Conference Report, Oct. 1993, 96–97; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 72).

„A tisztaszívűek jellegzetes módon látják az életet. A hozzáállásuk és a vágyaik arra ösztönzik őket, hogy az örökkévalóság szemszögéből tekintsenek élményeikre. Ezen örökkévaló perspektíva befolyással van a döntéseikre és a fontossági sorrendjükre is. Miközben egyre távolabb kerülnek a világiasságtól, közelebb érzik magukat

Mennyei Atyánkhoz, és egyre könnyebben irányíthatóak az Ő Lelke által. Az elme ezen állapotát, az élet ezen sajátosságát hívjuk lelkiességnek” (*Pure in Heart*, 111).

„Az örökkévalóság perspektívájából nézve egy időleges visszaesés lehetőséget adhat arra, hogy örök jelentőséggel bíró lelki erőt fejlesszünk ki magunkban. Az erő csapások közepette kovacsolódik. A hit olyan környezetben születik, amelyben nem látjuk, mi vár ránk” (in Conference Report, Oct. 1985, 78; vagy *Ensign*, Nov. 1985, 63).

Merrill J. Bateman elder

„Azt feltételezhetjük, hogy minél szélesebb egy nő és egy férfi látószöge a házassággal kapcsolatban, annál nagyobb esélye van annak, hogy sikeres házasságuk lesz. A templomi házasságok felbontásának aránya jóval alatta van a polgári házasságokból származó válások számának, a polgári válások arányát pedig meghaladja az élettársi

Azt feltételezhetjük, hogy minél szélesebb egy nő és egy férfi látószöge a házassággal kapcsolatban, annál nagyobb esélye van annak, hogy sikeres házasságuk lesz.

viszonyban élő párok különválásának száma. (Lásd Tim B. Heaton and Kristen L. Goodman, 'Religion and Family Formation,' *Review of Religious Research* 26, no. 4 [June 1985]: 343–59; John O. G. Billy, Nancy S. Landale, and Steven D. McLaughlin, 'The Effect of Marital Status at First Birth on Marital Dissolution Among Adolescent Mothers,' *Demography* 23, no. 3 [August 1986]: 329–49; Larry L. Bumpass and James A. Sweet, 'National Estimates

of Cohabitation,' *Demography* 26, no. 4 [November 1989]: 615–25.) Ha örökkévaló tantételekre alapozva tekintünk a házasságra, az növeli a siker valószínűségét. Amikor valaki messzire tekint előre, jobban próbál türelmes, hosszútűrő, kedves, gyengéd és szelíd lenni. E jellemvonások pedig megerősítik a házasságot" („The Eternal Family”, 115).

ÖRÖKRE SZÓLÓ HÁZASSÁG

*Mindannak, amit tanítunk,
végső célja, hogy egyesítse a
szülőket és a gyermekeket az
Úr Jézus Krisztusba vetett hitben,
hogy boldogok legyenek otthon,
és össze legyenek pecsételve egy
örökkévaló házasságban.*

– Boyd K. Packer elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Örök gyarapodás

Első Elnökség – Heber J. Grant, Anthony W. Ivins, Charles W. Nibley

„Az ember Isten gyermeke, akit isteni képmásra mintáztak, és isteni tulajdonságokkal ruháztak fel, és ahogyan egy földi apa és anya fiúgyermeke a megfelelő időben képes arra, hogy férfivá váljon, ugyanígy, a celesztialis szülők kifejeletlen utódja képes arra, hogy évek és évmilliárdok tapasztalatai által Istenné fejlődjön” (Clark, *Messages of the First Presidency*, 5:244).

Melvin J. Ballard elder

„Mit értünk végtelen vagy örökkévaló gyarapodáson? Azt értjük, hogy az igazlelkűség és hithűség által a férfiak és nők, akik betartják Isten parancsolatait, celesztialis testekkel fognak előjönni, melyeket hozzáigazítanak és felkészítenek arra, hogy nagy-szerű, előkelő és örökkévaló dicsőségükben belépjenek Isten celesztialis királyságába; és felkészülésük által lélekgyermek adhatnak számukra. Azt gondolom, hogy ezt nem olyan nehéz megérteni. Az utódok természetét annak az anyagnak a természete határozza meg, amely a lény ereiben folyik. Ha a lény ereiben vér folyik, az utódból az lesz, amit a vér termel, vagyis tapintható hús és csont; de ha az, ami az erekben folyik lelki anyagból áll, amely fino-

mabb, tisztább és dicsőségesebb a vérnél, akkor az ilyen lények utódai lélekgyermek lesznek. Ezalatt azt értem, hogy a szülők képmására teremtetnek. Lélektesttel fognak rendelkezni, és lesz bennük egy szikra abból az örökkévalóból vagy isteniből, amely mindig is létezett bennük” (Melvin J. Ballard – Crusader for Righteousness, 211).

Bruce R. McConkie elder

„Azok a halandó személyek, akik mindenben győzedelmeskednek és végül felmagasztosulást nyernek, örökké családi egységben fognak élni, és lélekgyermekük lesznek, így tehát Örökkévaló Atyákká és Örökkévaló Anyákká válnak (lásd T&Sz 132:19–32). Sőt, az egyház korábbi nyilatkozata, amely az Első Elnökség és a Tizenkettek Tanácsától származik, kijelenti: »Mivel az örök fejlődés és tudás állomásait isteni kinyilatkoztatások által tudomásunkra hozták, meg kell értenünk, hogy *csakis a feltámadt és megdicsőült lények válhatnak lelki utódok szüleité*« (Man: *His Origin and Destiny*, 129)” (Mormon Doctrine, 517).

A házasság új és örök szövetsége

Brigham Young elnök

„Tudomásunk szerint Isten királyává és papjává kell válnunk; nos, ha én lennék megtéve családom királyává és törvényadó-jává, és ha sok fiam volna, akkor én sok atyának válnék az atyjává, hiszen nekik lesznek fiaik, és az ő fiaiknak is lesznek fiaik és így tovább, nemzedékről nemzedékre, és ily módon válok én sok atya atyjává, vagyis, sok király királyává. Ez minden férfit herceggé, királlyá, úrrá, vagy azzá nevez ki, amit az Atya jónak lát, hogy ránk ruházzon.

Ily módon válhatunk királyok királyává, urak urává, atyák atyjává vagy hercegek hercegévé, és ennek ez az egyetlen módja, mert számodra nem fog másvalaki királyságot támasztani” (*Discourses of Brigham Young*, 195).

„Sem én, sem másvalaki ezen a világon nem foghatja fel teljes mértékben a házasság teljes témáját. Az napok kezdete és évek végezte nélkül való; nehéz ezt felfogni. Elmondhatunk ezzel kapcsolatban néhány dolgot; ez fekteti le az alapjait a világoknak, az anyaloknak és az Isteneknek; ez jelenti az intelligens lényeknek azt, hogy dicsőséggel, halhatatlansággal és örök élettel lesznek megkoronázva. Tulajdonképpen ez az a szál, amely elejétől a végéig átfut a szabadítás szent evangéliumán – Isten Fiának evangéliumán,

amely öröktől fogva mindörökké tart” (*Discourses of Brigham Young*, 195).

Boyd K. Packer elnök

„Mindannak, amit tanítunk, végső célja az, hogy az Úr Jézus Krisztusban való hitben egyesítsük a szülőket és a gyermekeket, hogy ők boldogok legyenek otthon, örökkévaló házasságban egymáshoz legyenek pecsételve, nemzedékeikhez legyenek kapcsolva, és biztosítva legyen számukra a felmagasztosulás Mennyei Atyánk színe előtt” (in Conference Report, Apr. 1995, 8; vagy *Ensign*, May 1995, 8).

Bruce R. McConkie elder

„Ha az igazlelkű férfiaknak hatalmukban van az evangélium és annak koronázó szertartása, a celesztialis házasság által királyokká és papokká válni, és felmagasztosulva örökké uralkodni, akkor ebből az következik, hogy az oldalukon álló nők (akik nélkül nem nyerhetik el a felmagasztosulást) királynőkké és papnőkké lesznek (Jel. 1:6; 5:10). A felmagasztosulás a férfi és az ő felesége örökkévaló egységéből ered. Azokról, akiknek a házassága örökké tart, az Úr azt mondja: »Akkor lesznek istenekké« (T&Sz 132:20); azaz mindegyikük, a férfi és a nő is, isten lesz. És mint ilyenek, örökké uralkodnak birodalmukban” (*Mormon Doctrine*, 613).

„Azokat a házasságokat, amelyek az Illés által visszaállított pecsételő kulcsok erejénél fogva köttettek templomokban az időre és az örökkévalóságra, *celesztialis házasságoknak* hívják. A résztvevő felek férj és feleség lesznek itt a halandó életben, és amennyiben házasságkötésük után betartják e papsági rend minden pontját és feltételét, Isten celesztialis királyságában továbbra is férj és feleség maradnak.

Ha a családi egység folytatódik, akkor ennél fogva a család tagjai örök életet (felmagasztosulást) nyertek, amely Isten ajándékai közül a legnagyobb, mert természetéből adódóan, a felmagasztosulás a családi egység örökkévaló folytatódásában marad fenn. Akik ezt öröklik, azok Isten fiai és leányai, az Ő családjának tagjai, ők azok, akik eleget tettek elhívásaiknak és választottságuknak. Ők örökös társai Krisztusnak mindenben, amivel az Atya rendelkezik, és ők részesülnek az Atya dicsőségének teljességében, saját jogukon istenekké válva (T&Sz 132; *Doctrines of Salvation*, vol. 2, pp. 58–99.)” (*Mormon Doctrine*, 117).

Azok, akik nem házasodnak meg

Lorenzo Snow elnök

„Nincs olyan utolsó napi szent, aki miután hithű életet élt, elveszítene bármit csupán azért, mert elmulasztott megtenni bizonyos dolgokat, amelyeknek lehetősége nem adatott meg számára. Más szóval, ha egy fiatal férfinak vagy nőnek nincsen lehetősége megházasodni, és hithű életet él egészen halála napjáig, akkor része lesz mindazon áldásokban, a felmagasztosulásban és a dicsőségben, amelyben minden férfinak és nőnek része lesz, akiknek megvolt rá a lehetőségük és tökéletesítették azt. Ez kétségtelen és biztos” (*Teachings of Lorenzo Snow*, 138).

Richard G. Scott elder

„Ha egyedülálló vagy és még nem találtad meg azt az embert, aki alkalmas a celesztialis házasságra, legyen ez az életed célja! Imádkozz érte! Gondolj arra, hogy az Úr a maga idejében megadja ezt! Semmiképpen ne veszélyeztesd a normáidat, hogy az megfosszon ettől az áldástól a fátyolnak ezen vagy a túlsó oldalán! Az Úr ismeri szíved szándékát. Az Úr prófétái kijelentették, hogy el fogod nyerni azt az áldást, ha következetesen úgy élsz, hogy kiérdemeld azt” (in Conference Report, Apr. 1999; vagy *Liahóna*, 1999. júl. 29.).

HÁZASSÁG ÉS VÁLÁS

Spencer W. Kimball elnök

Az egyház elnöke

1976 Devotional Speeches of the Year, 142–155

Figyelmeztettem Sion fiataljait a közösségünkben oly gyakori bűnökre és erkölcstelenségekre – a szexuális tisztátalanságokra és annak minden rút fajtájára. Beszéltem a szemérmetlen öltözködésről és tettekről, melyek Lucifer pusztító eszközei közül valók. Ezennel hálámat fejezem ki azokért, akik figyelmesen követték azokat az intéseket, és újra figyelmeztetem azokat, akik nem vettek róluk tudomást.

Egyszerűen beszéltem, figyelmeztetve a fiatalokat a petting és más perverzítások csapdáira, amelyekbe néha a fiatal férfiak és nők beleesnek. Igyekeztem

reményt is adni azok számára, akik talán átlépték a helyes cselekedetek határát, és felvázoltam számukra azt az ösvényt, amely által a teljes bűnbánat bűnbocsánatot eredményezhet számukra.

Óva intettem a fiatalokat a vegyes házasságok veszélyeitől, és minden erőmmel figyelmeztettem a fiatalokat, hogy elkerüljék a fájdalomakat és a csalódásokat, amelyek az egyházon kívüli házasságokból származnak, és azokat a szomorú helyzeteket, amelyek majdnem mindig bekövetkeznek, amikor egy hívő egy hitetlen társal házassodik össze.

Felhívtam a figyelmet az egyház által támasztott követelményekre, ami a tagok idejét, energiáját és pénzügyeit illeti; a lelki kötelezésekre, amelyek szorosabbá válnak a házasságot és a gyermekek jövetelét követően; azokra az ellentétekre, amelyek az ilyen jellegű rossz párválasztás természetes következményei. A tény az, hogy ezek, és sok egyéb indok az egyházon belüli házasság mellett szólnak, ahol a férj és a feleség közös háttérrel rendelkezik, közös elveik és normáik, közös hitük, reményeik és céljaik vannak, és mindezek felül, ahol a házasság örökre szól, ha igazlelkűen lépnek be a szent templomba.

Ma azt remélem, hogy egy családi életéről szóló beszélgetéssel folytathatjuk. Ez a téma nem új és nem túl látványos, de létfontosságú. A házasság minden életben jelentőséggel bír, a családi élet pedig létezésünk alapja.

Boldogság és boldogtalanság a házasságban

A válás rettenetes sárkánya része társadalmi életünknek. Ez a kór, amelyet nagyszüleink még alig ismertek, és még szüleink között sem volt elterjedt, olyan mindennapi lett a mi korunkban, hogy pusztító ármánykodásai majdnem minden családot sújtanak. A válás Sátán egyik elsődleges eszköze annak érdekében, hogy tönkretégye a hitet azáltal, hogy szétszabdal boldog családokat, és a gondolatok eltorzításával csalódottságot kelt az emberekben.

Kétségkívül minden rendes ember legfontosabb célja egy dicséretre méltó, boldog és sikeres házasság. Az, aki szándékosan vagy nemtörődomségből elkerüli annak komoly következményeit, az nem csak hogy nem rendes, de még saját programját is hátráltatja. Van néhány olyan ember, aki lázadásból, vagy a pénzért házassodik meg, vagy hogy újra élessze kapcsolatát azzal, aki elhagyta. Milyen torz gondolkodásúak is az ilyenek!

Valamennyi döntésünk közül talán a házasság a leglényegesebb és a leghosszabb hatású, ugyanis nem csupán az azonnali boldogsághoz, hanem az örökkévaló örömhöz is köze van. Nem csupán a két résztvevő egyénre van hatással, hanem az egész családjukra is, különösen pedig gyermekeikre és gyermekeik gyermekeire, sok-sok nemzedéken át.

Ijesztő a társadalmunkban felnövő azon gyermekek száma, akik nem rendelkeznek két szülővel, egy apával és egy anyával, és egyik sem elegendő teljesen, ha lehetne kettő is.

Kétségtelen, hogy amikor az életre és az örökkévalóságra választunk társat, a legkövetkezőt kell terveznünk, gondolkodnunk, imádkoznunk és böjtölnünk, hogy biztosak legyünk benne, valamennyi döntésünk között ez az egy nem lehet hibás. Egy igazi házasságban az elmék és a szívek egységének kell megvalósulnia. Az érzelmeknek nem szabad teljes mértékben meghatározni a döntéseket, ám az elme és a szív, melyet megerősít a böjtölés, az ima és a komoly meggondolás, maximális esélyt ad majd a házasság boldogságára.

A házasság nem könnyű, nem egyszerű dolog, amint ez az egyre tornyosuló válási arányszámokból is kiderül. A pontos számok megdöbbenőek. Az alábbi [1976 előtti] adatok Salt Lake megyéből származnak, melyek valószínűleg az átlagost közelítik meg. Egyetlen hónapban 832 házasságkötés történt, és 414 válás. Ez fele annyi válás, mint házasságkötés. 364 templomi házasságra került sor, és a templomi házasságoknak mintegy 10 százalékát bontották fel válás következtében. Ez lényegesen jobb az átlagnál, de szomorúsággal tölt el bennünket, hogy egyáltalán történik válás a templomi házasságot követően.

Hálásak vagyunk, amiért ebből az egy felmérésből az derül ki, hogy a templomi házasságok 90 százalékban tartósak maradnak. Emiatt javasoljuk azt, hogy az emberek olyannal házassodjanak, aki általában véve ugyanazzal a fajti, némileg azonos gazdasági, társadalmi és tanulmányi háttérrel rendelkezik (ezek közül néhány nem feltétlenül szükséges, de ajánlott), de ami a legfontosabb, hogy kétségtelenül ugyanazzal a vallási háttérrel rendelkezzen. A legjobb párok dacára, a gonosz még mindig óriási vámot szed, és ő az okozója annak, hogy rengeteg a szétesett család és a tönkrement élet.

Még azok között is, akik majdnem a legideálisabb körülmények között vannak, akadnak, akik

felbontják házasságukat, mert „nem illenek össze”. Olyan sok műsört látunk, olyan sok regényt olvassunk, és olyan sok társadalmi botránnyal találkozunk, hogy az emberek általában a „házasodás és férjhezmenetel” alatt a válást és újraházasodást értik, mint szabályos viselkedésmintát.

A válás maga nem jelenti a teljes gonoszságot, de súlyos bűne ennek a nemzedéknek, hogy gyógy módnak fogadja el azt. Csak azért, mert egy program vagy minta általánosan elfogadott, nem biztos, hogy helyes. A házasság soha nem volt könnyű. Talán soha nem is lesz az. Ez áldozattal és osztozással jár, és megköveteli a nagyfokú önzetlenséget.

A TV képernyője sok olyan kitalált történetet mutat, mely házassággal végződik: „És aztán boldogan éltek.” Mivel majdnem mindannyian láttuk már válni közeli barátainkat vagy rokonainkat, rájöhetünk, hogy a válás nem jelent gyógyírt a nehézségekre, hanem csupán egy menekülés, mégpedig elég gyenge. Felismertük azt is, hogy egy szertartás elvégzése önmagában nem eredményez boldogságot és sikeres házasságot. A boldogság nem gombnyomásra működik, mint az elektromosság előidézte fény; a boldogság egy elmeállapot, és belülről fakad. Meg kell dolgozni érte. Nem lehet pénzen megvásárolni; nem lehet ingyen hozzájutni.

Egyesek úgy gondolnak a boldogságra, mint a kényelem, a luxus és az állandó izgalom csillogó életvitelére; ám az igazi házasság olyan boldogságon alapszik, mely sokkal több ennél, mely az odaadás, a szolgálat, a megosztás, az áldozathozatal és az önzetlenség eredménye.

Két ember, aki oly különböző háttérrel érkezik, hamar felismeri a szertartás után, hogy szembe kell nézni a csupasz valósággal. Ez már nem a képzelgés vagy a szerepjátszás világa, le kell jönnünk a felhőkbe, és szilárdan meg kell vetni lábunkat a talajon. Felelősséget kell vállalni, és el kell fogadni az új kötelezettségeket. Egyes személyes szabadságokról le kell mondani, és sok változtatást – önzetlen változtatást – kell végrehajtani.

Az ember a házasság után nagyon hamar felismeri, hogy a házastársnak vannak olyan gyengeségei, melyekre azelőtt nem derült fény. Az erények, melyek az udvarlás alatt állandóan fel voltak nagyítva, most viszonylag kisebbek lesznek, és a gyengeségek, amelyek oly aprónak és jelentéktelennek tűntek az udvarlás idején, most jelentős méreteket öltenek. Elérkezett a megértő szívek, az önértékelés, a józan

ész, a gondolkodás és a tervezés órája. Az évek során kialakult szokások most megmutatkoznak; lehet, hogy a házastárs zsurugi vagy pazarló, lusta vagy szorgalmas, vallásos vagy hitetlen; lehetséges, hogy kedves és együttműködő vagy zsémbes és haragos, nagy igényeket támasztó vagy adakozó, önző vagy önfeláldozó. Közelebb kerül a figyelem középpontjához az após-anyós probléma, és ismételten felnagyítatik a házastársak hozzájuk fűződő viszonya.

Gyakran késlekedik a letelepedés és az azonnal jelentkező súlyos kötelezettségek vállalása iránti hajlandóság. A takarékoság nehezen veszi át a költségek helyét, és úgy tűnik, a fiatalok gyakran túlságosan is lépést akarnak tartani másokkal. Gyakran nem hajlandók a szükséges pénzügyi változtatásokra. A fiatal feleségek gyakran saját házukban is megkövetelik mindazt a fényűzést, amit korábban sikeres édesapjuk jómódú otthonában élveztek. Egyesek közülük igencsak hajlanak arra, hogy segítsenek megkeresni a pazarló élethez szükséges pénzt úgy, hogy a házasságkötés után továbbra is állásban maradnak. Ebből adódóan elmennek otthonról, ahová pedig kötelességük szólítaná őket, hogy szakmai, illetve üzleti tevékenységet űzzenek, így teremtve meg egy olyan gazdasági rendszert, amely olyannyira megszilárdul, hogy aztán nagyon nehéz feladni, és normál családi életet kialakítani. Azzal, hogy a házaspár mindkét tagja dolgozik, inkább a verseny, mintsem az együttműködés férkőzik a családba. A két fáradt dolgozó feszült idegekkel, személyes büszkeséggel, fokozott függetlenséggel tér haza, és kezdődnek a félreértések. A kis súrlódások óriási piramisokká halmozódnak. A házastársak gyakran abba a bűnbe esnek, hogy új vagy régebbi szerelmi kalandok felé fordulnak, és végül bekövetkezik a látszólag szükségszerű válás, annak minden szívfájdalmával, keserűségével, kiábrándulásával, és az elkerülhetetlen sebekkel.

Noha a házasság nehéz, s nem ritkák a diszharmónikus és csalódást okozó házasságok, mégis van lehetőség igazi, tartós boldogságra, és a házasság az emberi elme felfogóképességét meghaladó, ujjongó örömmámor is lehet. Ez minden pár és minden ember számára elérhető. A „lelki társ” vagy „rokonlélek” fogalma csak kitalált dolog és illúzió; s jöllehet, minden fiatal férfi és nő teljes szorgalommal és imádságos lélekkel azon igyekszik, hogy egy olyan társat találjon, akivel az élet a legharmónikusabb és a leggyönyörűbb lehet, mégis biztos,

hogy csaknem bármely jóra való férfinak és nőnek boldog és sikeres lehet a házassága, ha mindkettő hajlandó megfizetni az árát.

Létezik egy recept, mely soha nem vall kudarcot, és amely minden házaspárnak boldog és örökkévaló házasságot garantál; de mint minden recept esetében, a legfontosabb hozzávalókat nem szabad kihagyni, csökkenteni illetve korlátozni. Az udvarlás előtti választás és aztán a házasságkötés után is folytatódó udvarlás egyformán fontos, de nem fontosabb, mint maga a házasság, a siker, ami két emberen múlik – nem egyen, hanem kettőn.

Egy megkezdett és a már említett, ésszerű normákra épülő házasság esetében nem foghatnak össze olyan erők, melyek elpusztíthatnák azt, ha ezek nem olyan erők, melyek magukban a házastársakban vannak, – egyikükben vagy mindkettőjükben – ezért általában nekik kell felelősséget vállalniuk. Más emberek és eszközök jó vagy rossz hatással lehetnek rá. A pénzügyi, szociális, politikai és más helyzetek befolyásolhatják; a házasság azonban elsősorban mindig a két házastárson múlik, akik ha eltökéltek, önzetlenek és igazlelkűek, mindig sikeressé tehetik a házasságukat.

A recept egyszerű; és csak kevés hozzávalóra van szükség, bár mindegyiknek sok kiegészítője van.

Először is, megfelelően kell közeledni a házassághoz, s ez magába foglalja egy olyan házastárs kiválasztását, aki minden olyan tekintetben, ami fontos az egyéneknek, megközelíti a tökéletesség csúcsát. Azután pedig a két félnek úgy kell a templom oltára elé lépnie, hogy tudják: keményen kell majd dolgozniuk e sikeres közös életért.

Másodszor, nagyon önzetlennek kell lenni, meg kell feledkeznünk magunkról, az egész családi életet annak minden velejárójával, magunkat annak alárendelve úgy kell irányítani, hogy az a család javát szolgálja.

Harmadszor, a szeretet életben tartásához és fejlődéséhez szükség van a folyamatos udvarlásra, valamint a gyengédség, a kedvesség és a figyelmesség megnyilvánulásaira.

Negyedszer, teljesen úgy kell élnünk, hogy betartjuk az Úr parancsolatait, ahogy az Jézus Krisztus evangéliumában le van írva.

Ha ezeket a hozzávalókat megfelelően összekeverjük, és folyamatosan működésben tartjuk, teljességgel lehetetlen a boldogtalanság, az, hogy folytatódjanak

a félreértések, vagy hogy szakításra kerüljön sor. A válóperes ügyvédeknek más területre kellene szakosodniuk, és a válóperes bíróságokra lakat kerülne.

Önzetlenség a házasságban

A két félnek, aki a házassági oltárhoz közeledik, fel kell ismernie, hogy az általuk remélt boldog házasság eléréséhez tudniuk kell, a házasság nem egy jogi, mindent elfedő kezeslábas, hanem áldozatot, osztozást, sőt a személyes szabadság bizonyos fokú feladását is jelenti. Hosszantartó és szigorú takarékoskodást jelent. Gyerekeket, akik anyagi terheket, szolgálatot, törődést és aggodást jelentő terheket hoznak magukkal; de egyben a legmélyebb és legkellemesebb érzéseket is jelentik.

A házasság előtt minden ember meglehetősen szabadon, tetszése szerint jön-megy, úgy szervezi és tervezi az életét, ahogy neki az a legjobbnak tűnik, s minden döntést úgy hoz meg, hogy ő áll azok középpontjában. A jegyeseknek, még mielőtt esküt tennének, fel kell ismerniük, hogy mindegyiküknek szó szerint és teljesen el kell fogadniuk, hogy az új kis család mindig előbbre való bármelyik házastárs javánál. Mindkét félnek el kell felejtenie az „én” és az „enyém” névmásokat, és a „mi” és a „miénk” névmásokkal kell helyettesítenie azokat. Minden döntésnél figyelembe kell venni, hogy az két vagy több emberre van hatással. Ahogy a feleség a fontosabb döntésekhez viszonyul most, úgy törődik majd azzal, hogy e döntések milyen hatással lesznek a szülőkre, a gyerekekre, az otthonra és lelki életükre. A férjnek a munkáját, közösségi életét, barátait és mindenfajta érdeklődését most kell átgondolnia annak fényében, hogy ő csupán része egy családnak, s a csoport egészére kell tekintettel lennie.

Minden váláshoz az egyik vagy másik, vagy mindkét fél részéről való önzés vezet: a házassági szerződés iránt tanúsított önzésük. Valaki a saját jólétére, kényelmére, szabadságára, fényűzésére vagy nyugalomára gondol. Néha egy boldogtalan, elégedetlen és önző házastárs állandó csipkelődése végül komoly testi bántalmazáshoz vezet. Néha az emberek olyan mértékben felhergelik magukat, hogy már tévesen igazoltnak érzik azokat a dolgokat, amelyek oly rosszak. Természetesen semmi sem igazolhatja a bűnt.

Néha egy feleség vagy férj úgy érzi, hogy elhanyagolják, rosszul bánnak vele vagy nem vesznek róla tudomást, amely odáig vezet, hogy tévesen azt gondolja, hogy jogos, ha ő is tetézi a hibákat. Ha

mindkét házastárs rendszeres önvizsgálatot tart, és a tökéletesség és az aranyszabály szerinti mércével méri magát, és ha mindkét házastárs hozzáfog, hogy az ilyenfajta vizsgálat során talált eltéréseket saját magában és nem pedig a másik félben kijavítsa, akkor elindul a formálódás, és az eredmény boldogság lesz. Van sok farizeus ember, akik házasságot kötnek, akiknek eszükbe kellene vésniük a Szabadító példázatát, amelyet Lukács evangéliumában mondott el – az olyan emberekről, akik saját erőnyeikkel hencegnek és saját jó tulajdonságaikat ismételve, a mérlegre helyezik azokat a házasság gyengeségeivel szemben. Ezt mondják: „Bőjtölök kétszer egy héten; [tizedet] adok mindenből, a mit szerzek” (lásd Lukács 18:12).

Minden súrlódásnak megvan a maga oka; és ha bármikor boldogtalan a házaspár, mindegyiküknek meg kell keresnie magában az okot, vagy legalábbis az oknak azt a részét, amely tőle származik.

Lehet, hogy a házasság nem mindig egyszerű és problémamentes, de a legnagyobb béke forrása lehet. Egy házaspár küszködhet szegénységgel, betegséggel, csalódással, kudarcokkal, sőt még a családban bekövetkező halálesettel is, de még ezek sem fogják megfosztani őket a békéjüktől. A házasság addig lehet sikeres, amíg az önzés fel nem üti benne a fejét. A bajok és problémák szétörhetetlen egységbe kovácsolják a szülőket, ha tökéletes önzetlenség van közöttük. Az 1930-as évek gazdasági válsága idején határozottan visszaesett a válások száma. A nyomor, a kudarcok, a csalódás összekötötte a szülőket. A balsors megerősítheti azokat a kapcsolatokat, amelyeket a jólét tönkretelhet.

Az a házasság, amely önzésen alapszik, csaknem biztosan kudarcra van ítélve. Az, aki gazdagságért köt házasságot, vagy az, aki tekintélyért illetve társadalmi helyzetért, bizonyosan csalódnia fog. Az, aki azért köt házasságot, hogy hiúságát és büszkeségét legyezgesse, vagy azért, hogy bosszantson, illetve eláruljon egy másik embert, csak magából csinál bolondot. Azonban annak, aki azért köt házasságot, hogy boldogságot adjon és kapjon, hogy szolgáljon mást és hagyja, hogy őt szolgálják, és aki a kettőjük, majd a család érdekeit nézi, jó esélye van rá, hogy házassága boldog lesz.

Sokan vannak olyanok, akik bár nem keresnek válóperes ügyvédet és nem vetnek véget a házasságuknak, azonban hagyják, hogy házasságuk megkopjon, elgyengüljön és értéktelenné váljon. Vannak olyan házastársak, akik az imádat és a hódolat trónusáról egy olyan alacsony állapotba

zuhantak, ahol már csupán együtt lakják a házat, együtt ülnek asztalhoz, és együtt birtokolnak bizonyos dolgokat, amelyeket nem lenne könnyű elosztani. Ezek az emberek ráléptek az ösvényre, amely a gondok felé visz. Jól teszik, ha átértékelik a dolgokat, ha megújítják az udvarlásukat, ha kifejezik a vonzalmukat, ha elismerik a kedvességeket, és jobban átgondolják az egészet, hogy a házasságuk ismét gyönyörű, örömteli és gyarapodó lehessen.

A szeretet olyan, mint egy virág, és a testhez hasonlóan állandó táplálásra van szüksége. A halandó test hamar lesóványodna és meghalna, ha nem táplálnák gyakorta. A gyenge virág tápanyag és víz nélkül elszáradna és elpusztulna. Ehhez hasonlóan nem várható el az sem, hogy a szeretet örökké tartson, hacsak nem tápláljuk folyamatosan a szeretet napi adagjaival, a megbecsülés és csodálat megnyilvánulásaival, a hála kifejezésével és az önzetlenség elismerésével.

A teljes önzetlenség egy másik biztos, megvalósítandó tényező a sikeres házasságban. Ha valaki mindig a másik érdekeit, kényelmét és boldogságát keresi, akkor az udvarlásban megtalált, és a házasságban megerősödött szeretet nagymértékben növekedni fog. Sok pár hagyja, hogy házasságuk megkopjon, és szeretetük kihűljön, mint a régi kenyér, az elcsépelet viccek, vagy mint a hideg pecsenyelé. Kétségtelen, hogy a szeretet számára legnélkülözhetetlenebb táplálékot a figyelmesség, a kedvesség, az előzékenység, a törődés, a gyengédség megnyilvánulásai, az elismerő ölelések, a csodálat, a büszkeség, a bajtársiasság, a bizalom, a hit, a partnerség, az egyenlőség és az egymásrautaltság jelenti.

Ahhoz, hogy valaki igazán boldog legyen a házasságban, folyamatosan hithűen be kell tartania az Úr parancsolatait. Soha senki – legyen egyedülálló vagy házas – nem volt tökéletesen boldog, ha nem élt igazlelkűen. Vannak ideiglenes elégedettséget nyújtó dolgok, s pillanatra szóló álcázott helyzetek, de a maradandó, tartós boldogság csak tisztaságon és érdemességen keresztül érhető el. Az, aki vallásos életmintát követ mély vallásos meggyőződéssel, inaktívan sosem lehet boldog. A lelkiismeret, hacsak le nem csendesítették, folyton kínozni fogja, és ebben az esetben a házasság máris veszélyben forog. A mardosó lelkiismeret teheti a legelviselhetetlenebbé az életet. Az inaktivitás rombolóan hat a házasságra, különösen akkor, ha a felek különböző mértékben inaktívak.

A vallási különbségek valamennyi különbség között a legkeservesebbek és legmegoldhatatlanabbak.

A házasság intézményének isteni volta

A házasságot Isten rendelte el. Ez nem csupán egy társadalmi szokás. Megfelelő és sikeres házasság nélkül sosem magasztosul fel az ember. Olvasd el Urad szavait, miszerint helyénvaló és megfelelő dolog házasságot kötni!

Mivel ez igaz, a figyelmes és intelligens utolsó napi szent körültekintően tervezi el az életét, hogy biztosan ne kerüljenek akadályok az útjába. Egy komoly hiba elkövetése olyan akadályokat gördíthet az ember útjába, melyeket esetleg soha nem lehet eltávolítani, és amelyek elzárhatják az örök élethez és az istenséghez – végső rendeltetésünkhöz – vezető utat. Ha két ember a saját életénél is jobban szereti az Urat, aztán pedig ha egymást jobban szeretik, mint saját életüket, s közben mint alapvető rendszerrel, az evangéliumi programmal teljes összhangban dolgoznak együtt, akkor biztosan részük lesz ebben a nagyszerű boldogságban. Ha a férj és a feleség gyakran elmegy a szent templomba, együtt térdelnek és imádkoznak otthon a családjukkal, kéz a kézben mennek el egyházi gyűléseikre, teljesen erkölcsösek maradnak az életükben – mentálisan és fizikailag is –, aminek eredményeképpen minden gondolatuk, vágyuk és szeretetük arra a bizonyos lényre, a társukra összpontosul, és mindketten Isten királyságának a felépítésén fáradoznak, akkor csúcson van a boldogság.

A házasságban előfordul néha, hogy a felek valaki máshoz ragaszkodnak, pedig az Úr megmondta:

„Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz” [T&Sz 42:22]

Ez éppen olyan teljességgel jelenti az is, hogy „szeresd férjedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz”. Gyakori, hogy az emberek továbbra is ragaszkodnak anyjukhoz, apjukhoz és cimboráikhoz. Olykor az anyák nem hagynak fel azzal a befolyással, amellyel gyermekeik felett rendelkeztek; és a férfiek csakúgy, mint a feleségek, visszatérnek anyjukhoz és apjukhoz, hogy tanácsot és bölcsességet kérjenek tőlük, és hogy bizalmasan közöljenek velük valamit, holott a legtöbb dologban ragaszkodniuk kellene feleségükhöz, és bizalmas dolgaikat a legnagyobb diszkrécióval és titoktartással kellene másoktól megőrizniük.

Jól teszik a házaspárok, ha azonnal keresnek saját otthonot, elkülönülten és távol bármelyik fél rokona-itól. Az otthon lehet nagyon szerény és egyszerű, mégis független lakhely. Házaseleteteknek függetlennek kell lennie a szülőktől. Jobban szeretitek őket, mint valaha; becsben tartjátok tanácsukat; nagyra értékelitek a velük való kapcsolatot; de ti a saját életeket élitek, saját döntéseitek, imádságos megfontolásaitok irányítanak benneteket, miután megkaptátok a tanácsot azoktól, akiknek ezt adniuk kell. A ragaszkodás nem csupán azt jelenti, hogy ugyanabban az otthonban laktok, hanem hogy szorosan megmaradtok egymás mellett, és összetartotok:

„Törvényes tehát az, hogy... ketten legyenek egy testté, és mindez azért, hogy a föld megfelelőhessen teremtése céljának;

És hogy betelhessen az ember mértékével, a világ megalkotása előtti teremtése szerint” (T&Sz 49:16–17).

Saját adataink sem túl kecsegtetőek.

A 31 037 házasságból a feljegyzések szerint csupán 14 169 kötött a templomban, az örökkévalóságra. Ez 46 százalékos arány. 7 556 egyháztag kötött házasságot az egyházon kívül. Ez szörnyen nyugtalanító a számunkra. Ez 24 százalék, ami azt jelenti, hogy 9000-ren, vagyis a 30 százalékuk látszólag igencsak kevésre tartotta magát és utódait, hogy a templomon kívül házasodtak, amely pedig egy kulcs lehetett volna számukra az örök élethez. Lehetséges, hogy nem tudják, vagy inkább nem érdekli őket?

Természetesen a legtöbb ilyen ember, akik az egyházon kívül házasodnak, nem fogja fel az ügy súlyát. A felmérés, amelyről beszéltem, megemlítette azt a tényt is, hogy hét nem egyháztag házaspárból csupán egy fog megtérni és megkeresztelkedni az egyházban. Ez óriási veszteséget jelent. Ez sok esetben nem csupán a meg nem keresztelt házastárs, de néha még a gyermekek vagy akár a másik házastárs elvesztését is jelentheti.

Szeretjük azt a néhányat, akik a házasság után az egyházhoz csatlakoznak. Dicsérik és tiszteljük őket, de sajnos a számok nem mellettünk szólnak. A fent említett számítások szerint ez azt jelenti, hogy az új házasságkötésekből közel 6500 esetben a házastársak soha nem csatlakoznak az egyházhoz, és így az soha nem lesz teljesen egységes. Ez nagyon elszomorít bennünket. Az Úr családoknak adott programját

A szeretet olyan, mint egy virág, és a testhez hasonlóan állandó táplálásra van szüksége.

nem lehet teljes egészében élvezni, ha az emberek nem egyenlően viselik a házasság ígáját.

Felszólítunk minden fiataalt, hogy hozza meg azt a komoly és szilárd döntést, hogy templomi házasságot fog kötni, hogy elhatározása meghozza számára az örökkévaló házasság gazdag áldásait, amely örömmel és boldogsággal jár. Ez az Úr kedvére lenne, aki oly nagyon számít rátok! Megmondta, hogy csak úgy nyerhetünk örök életet, ahogyan az az Ő tervében szerepel.

Mielőtt befejezném, hadd idézzek néhány szót a szentírásokból!

„És mindazoknak, akik a celesztialis királyságba érkeznek, adatik egy fehér kő, amelyre rá van írva egy új név, amit senki nem tud, csak az, aki azt megkapja. Az új név a kulcsszó” (T&Sz 130:11).

Úgy van *rendjén*, hogy az emberek megházasodjanak. Isten rendezte így a kezdetekkor. Aki nem akar megházasodni, azzal valami nincsen rendben. Ne feledjétek:

„Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11).

Senki sem juthat be Isten örökkévaló királyságába, aki elutasítja ezt a szövetséget (a celesztialis házasságot). Ez biztos!

„A celesztialis dicsőségben három menny vagy fokozat van;

A legmagasabb elnyeréséhez az embernek be kell lépnie a papság e rendjébe [értve ezalatt a házasság új és örök szövetségét];

Ha nem teszi ezt meg, nem nyerheti el.

Másikba beléphet, de az a vége királyságának” (T&Sz 131:1–4).

„Mert íme, új és örök szövetséget nyilatkoztatok ki nektek; és ha nem maradtok meg ebben a szövetségben, akkor kárhozottak vagytok” (T&Sz 132:4).

A *kárhozott* azt jelenti, hogy megáll a fejlődésben.

Ezek az Úr szavai. Közvetlenül hozzánk szólnak. Teljesen világosak.

„Ami pedig az új és örök szövetséget illeti, annak megalapítására dicsőségem teljessége miatt kerül sor; és aki megkapja annak teljességét, annak meg kell maradnia, és maradjon is meg a törvényben...

Ezért amikor kikerülnek a világból [miután meghaltak], se nem házasodnak, se nem mennek

férjhez; hanem angyalokká neveztetnek ki a mennyben, amely angyalok szolgálattelvő szolgálak, hogy szolgáljanak azoknak, akik sokkal több, és felülmúlóbb, és örök súlyú dicsőségre érdemesek.

Mert ezek az angyalok nem maradtak meg a törvényben; nem gyarapodhatnak tehát, hanem külön és egyedül maradnak, felmagasztosulás nélkül, megszabadított állapotukban, az egész örökkévalóságra; és ettől fogva nem istenek, hanem Isten angyalai örökkön örökké” (T&Sz 132:6, 16–17).

És egy zárógondolat:

„Ábrahám minden dolgot, amit megkapott, kinyilatkoztatás és parancsolat által, szavam által kapott meg, mondja az Úr, és belépett felmagasztosulásába, és ott ül a trónján. [...]

Menjetez tehát, és tegyétek meg Ábrahám cselekedeteit; lépjetez be törvényembe, és megszabadultok” (T&Sz 132:29, 32).

Fivérek és nővérek, hadd mondjam, hogy ez az Úr szava. Ez nagyon-nagyon komoly dolog, és senki sem vitatkozhat az Úrral. Ő teremtette a földet; Ő teremtette az embereket. Ismeri a körülményeket. Ő határozta meg a programot, és mi nem vagyunk elég intelligensek vagy okosak ahhoz, hogy vitatkozzán Vele, lebeszéljük ezekről a fontos dolgokról. Ő tudja, mi helyes és mi igaz.

Kérünk benneteket, gondolkodjatok el ezeken a dolgokon! Ti, tanulók, mindannyian gondoskodjatok róla, hogy a házasságotok rendben legyen! Legyetek biztosak abban, hogy az életek rendben van! Legyetek biztosak abban, hogy a házasság rátok eső részét megfelelően vizitek előre!

Most pedig arra kérem az Urat, hogy áldjon meg benneteket! Ezek a dolgok azért aggasztanak bennünket ennyire, mert túl sok a válás és egyre több lesz. Mindennapi téma lett a válás. Abban a pillanatban, amikor egy kisebb válás vagy egy kis vita keletkezik a családban, szóba jön a válás és rohanunk az ügyvédhez. Ez nem az Úr útja. Vissza kell mennünk és meg kell oldanunk a gondjainkat, hogy a házasságunkat működőképessé, kellemessé és áldottá tegyük!

Imádkozom, hogy az Úr megáldja mindazokat, akik a házasság előtt és a házasság után döntésekkel találják szembe magukat. Az áldását kérem mindannyiútokra, és bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy ez az egyház igaz és Istentől való, Jézus Krisztus nevében, Ámen.

AMIT ISTEN EGYBESZERKESZTETT

*Gordon B. Hinckley elnök
első tanácsos az Első Elnökségben
Conference Report, Apr. 1991,
93–98; vagy Ensign, May 1991,
71–74*

Leány unokák esküvői szertartása

Tíz nappal ezelőtt gyönyörű élmény érintette meg szívemet a Salt Lake templomban, ami közvetlenül e Tabernákulum mellett van keleti irányban. Ott, azon a szent helyen, abban a kiváltságban volt részem, hogy két külön, de egymást követő szertartás keretén belül két gyönyörű fiatal ikertestvér hölgyhöz pecsételhettem a házasságban a két jóképű választott vőlegényüket. Azon az estén kettős fogadást tartottak, ahova több száz barátjuk jött el, hogy szeretetükkel és jókívánságaikkal halmozzák el őket.

Az édesanyák gyakran könnyeznek az esküvőkön. A lánytestvérek is, és időnként az apák is. A nagyszülők nem sűrűn mutatják ki érzelmeiket. Ám e két gyönyörű lány a saját unokáim voltak, és be kell vallanom, hogy ennek az öregecske nagyapának bizony összeszorult a torka és alig tudott megszólalni. Nem is értem, miért. Természetesen boldog alkalom volt ez, álmok és imák beteljesülése. Talán könnyeim valójában az örömet és az Isten iránti hálát fejezték ki ezek miatt a drága menyasszonyok és csinos fiatal férjeik miatt. Szent ígéretekben fogadtak szeretetet és hűséget egymásnak az időre és az örökkévalóságra.

A házasságot Isten rendelte el

Mily csodálatos dolog a házasság Örökkévaló Atyánk tervében, amit az Ő isteni bölcsessége hozott létre gyermekei boldogsága és biztonsága érdekében, valamint a faj fennmaradásáért!

Ő a mi Teremtőnk, és a házasság kezdettől fogva része volt tervének. Éva teremtésekor Ádám így szólt: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test...”

Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik a feleségéhez: és lesznek egy testté” (1 Mózes 2:23–24).

Pál ezt írta a korinthusi szentekhez: „Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11).

Az Úr újkori kinyilatkoztatásban ezt mondta: „Továbbá, bizony mondom nektek, hogy aki tiltja a házasságot, azt nem Isten rendelte, mert a házasságot Isten rendelte el az embernek” (T&Sz 49:15).

Joseph F. Smith elnök egyszer kijelentette: „egy férfi sem szabadulhat meg és magasztosulhat fel Isten királyságában a nő nélkül, és egy nő sem juthat el egyedül a tökéletességig és a felmagasztosulásig Isten királyságában... A házasságot a kezdetkor Isten vezette be. Saját képmására és hasonlatosságára teremtette az embert, férfivá és nővé, és teremtésük tervében az is szerepelt, hogy a házasság szent kötelékében kell egyesülniük, és hogy egyik sem teljes a másik nélkül” (in Conference Report, Apr. 1913, p. 118).

Senki, aki olvassa a szentírásokat – legyenek azok ősieik vagy újkoriak –, nem kételkedhet a házasság isteni elvében. Az élet legédesebb érzései, az emberi szív legnagyobb és legkielégítőbb érzése nyilvánul meg a házasságban, ami tisztán és makulátlanul emelkedik a világ gonoszságai fölé.

Úgy gondolom, hogy bárhol is éljenek, minden férfi és nő vágya egy ilyen házasság, és ilyet remélnék, erre áhítoznak és ezért imádkoznak.

Egyedülálló fivérek és nőtestvérek

Egyszer, amikor a repülőn utaztam, a kezembe került a *New York Magazine* egy példánya. Miközben lapozgattam, rábukkantam egy rovatra, ami a „Szigorúan bizalmas” címet viselte. 159 hirdetést találtam benne, amely magányos, társukat kereső férfiktól és nőktől származott. Nyilvánvaló volt, hogy a hirdetést feladók sokat dolgoztak azon, hogy a lehető legjobb fényben tüntessék fel magukat. Bárcsak lenne elég időm, hogy felolvassak néhányat ezekből nektek! Élveznétek. Egyik sem tartalmazott semmi helytelen természetű dolgot. Könnyen észre lehetett venni, hogy e szellemes és ügyes jellemzések mögött sok szomorúság és magány húzódott meg, és hatalmas vágy aziránt, hogy találjanak egy szeretetre méltó társat, akivel együtt járhatják tovább az élet útját.

Szívből együtt érzek azokkal közülünk, különösen egyedülálló nőtestvéreinkkel, akik vágnak a házasságra és úgy tűnik, hogy nem képesek rátalálni. Mennyei Atyánk fenntartja számukra minden megígért áldását. Sokkal kevésbé érzek együtt

azokkal a fiatal férfiakkal, akiknek a társadalmi szokások szerint kiváltságukban állna kezdeményezni e dologban, ám oly sokszor elmulasztják azt. A múltban erőteljes beszédekert intéztek hozzájuk ennek az egyháznak az elnökei.

A boldog házasság

A házasság általában gyermekeket és családot jelent. Egy fiatal anya, aki életet adott első gyermekének, tagadhatja-e annak isteni természetét és csodáját? Érezhet-e egy fiatal apa, aki rátekint újszülött fiára vagy lányára, mást, minthogy ez a Mindenható tervének része?

A házasság természetesen nem csupán boldogságból áll. Évekkel ezelőtt vágtam ki e szavakat egy cikkből, melyet Jenkins Lloyd Jones írt:

„Úgy tűnik, hogy az autósmozikban egymás kezét szorongató és csókolózó... fiataljaink ezrei úgy képzelik el, hogy a házasság egy örökké virágzó mályvarózsákkal körülvett házikó, melyben az örökké fiatal és jóképű férj az örökké fiatal és csodaszép feleségéhez megy haza. Mikor a rózsák hervadásnak indulnak, és megjelenik az unalom és a számlák, a válóperes bíróságok zsúfolásig telnek...

Aki úgy gondolja, hogy a boldogság mindennapos dolog, az rengeteg időt fog elpazarolni azzal, hogy fel-alá rohángál azt kiabálva, hogy meglopták” („Big Rock Candy Montains,” *Deseret News*, 12 June 1973, p. A4).

A szenvedés a folyamat része

Időnként minden háztartást sújtanak viharok. Természetesen mindez sok szenvedéssel jár: fizikai, lelki és érzelmi szenvedéssel. Nagy a stressz, a félelem és az aggodás. A legtöbbünknek ott van a gazdasági helyzettel való örökös küzdelem. Úgy tűnik, soha nincs elég pénz a család szükségleteinek fedezésére. Időnként betegségek csapnak le. Balesetek történnek. A halál rettegett karja észrevétlenül megragadva viszi el a szeretett személyt.

Ám mindez úgy tűnik, része a családi élet menetének. Valóban kevés olyan ember van, aki ne élne át ilyen tapasztalatokat. Így van ez kezdettől fogva. Káin vitába szállt Ábellel, majd szörnyű dolgot tett. Mily hatalmas gyász lehetett szülei, Ádám és Éva szívében.

A lázadó gyermekek szeretete

Absolon Dávidnak a harmadik, kedvenc és szeretett fia volt. Dávid olyan nevet adott neki, ami azt jelentette: „A béke atyja”. Ő azonban nem békét hozott,

hanem inkább haragot, nagyravágyást és bánatot. Megölte a testvérét, és összeesküvést szőtt apja ellen. Absolon, miközben gonosz tettei közepette álnokul apja trónjára tört, egy öszvéren lovagolt, a feje egy tölgyfa ágai közé szorult, ő pedig tehetetlenül függött ott. Joáb, Dávid unokafivére és a király seregének kapitánya, megragadva a lehetőséget, hogy megszabaduljon ettől a lázadó és áruló fiútól, nyilakat lőtt a szívébe. Nyilvánvalóan úgy érezte, hogy szívességet tesz a királynak.

Amikor azonban Dávid hallott a fia haláláról, bár a fia összeesküdött ellene és el akarta őt pusztítani, „a király [mélységesen megrendült], felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam! [...] A király pedig eltakarván orcáját... [sírt]” (2 Sámuel 18:33; 19:4).

Az emberek nemzedékeinek történelmén át bánat és szívfájdalom terhelte a lázadó gyermekek cselekedeteit, ám a családi élet erős kötelékei még lázadás esetén is ott vannak, hogy körülöleljék a lázadót.

Nem ismerek szebb történetet az irodalomban annál, mint amit a Mester mesélt el, és Lukács tizenötödik fejezete jegyez le. Egy önfejű, kapzsi fiú története ez, aki örökségét kikövetelve elpazarolta azt, míg semmi nem maradt. Bűnbánóan visszatért apjához, az apja pedig messziről látva őt hozzáfutott, megölelte, nyakába borult és megcsókolta.

A válás hatalmas csapása

Néhányatok, akikhez eljut a hangom, saját tapasztalatból is fel tud idézni családi fájdalmakat. Azonban a legnagyobb tragédiák között, azt hiszem, a legáltalánosabb a válás. Olyanná vált ez, mint egy hatalmas ostorcsapás. A Világ almanach legfrissebb kiadásában az áll, hogy az Egyesült Államokban 1990 márciusával bezárólag az elmúlt tizenkét hónapban, becslések szerint 2 423 000 házasság kötött. Ugyanebben az időszakban körülbelül 1 177 000 házaspár vált el. (Lásd *The World Almanac and Book of Facts 1991* [New York: World Almanac, 1990], p. 834.)

Ez azt jelenti, hogy az Egyesült Államokban majdnem minden második házasságra egy válás jutott.

Ezek csupán adatok egy könyv oldalán. Ám sokkal több árulás, több bánat, több mulasztás, nyomorúság és küszködés rejlik mindezek mögött, mint amennyit az emberi elme el tudna képzelni. Millióan vannak e váláson átesettek között ebben

az országban, akik magányosak, zavartak, bizonytalanok és boldogtalanok. Egyedülálló szülők milliói küszködnek azzal, hogy felneveljék a családjukat, miközben olyan terhek cipelésével kell foglalkozniuk, melyek meghaladják a képességeiket. Gyermekmilliói nőnek fel egyszülős családokban, amelyből a szülők, általában az anya az idő java részében szükségből távol van. Ezek a „kulcsos gyerekek”, mindennap üres otthonokba térnek haza, ahol sok esetben nincs elegendő élelem, és csak a televíziókészülék nyújt menedéket. Nem csak a gyermekek szenvednek, de körülményeik miatt az egész társadalom borzasztó árat fizet. Ahogy idősödnek, egyre gyakrabban fordulnak elő közöttük a kábítószeres ügyek. A hatalmas számok bűnöző viselkedésbe mennek át. Mivel képzetlenek, sokan munkanélkülivé válnak. Néhányuk céltalanul elherdálja az életét. Sokan váltak a társadalom „habokon hanyódó” embereivé, akiket az elhanyagolás, a bántalmazás és a zavarodottság hatalmas óceánjai a partra vetettek, és tehetetlenek a körülményeik javítása terén. A *Time* magazin, New York City gondjait tárgyalva kijelentette, hogy a családok összeomlása a legsúlyosabb. A New York City állami iskoláiba járók hatvan százaléka, mintegy 600 000 [gyermek] – egyszülős családból jön. A hasonló tanulmányok kétségtelesen hasonló statisztikát mutatnának Amerika más nagyvárosaiban, és a világ legtöbb nagyvárosában.

Több börtönt építünk és tartunk fenn, mint amennyit megengedhetünk magunknak. Ezek költsége iszonyatosan nagy, szinte felfoghatatlan.

Azok esetében, akiket ilyen intézményekben tartanak fogva, aggasztóan nagy százalékban, ha megnézzük a hátterüket, egy csonka otthont fogunk találni, ahol az édesapa elhagyta a családot és az édesanya hiába próbált küzdeni a fölé tornyosuló események ellen, nem tudta kezelni azt.

Önzés, a válás fő oka

Miért van ez a sok felbomlott család? Mi történik a házasságokkal, melyek őszinte szerelemmel kezdődnek, és azzal a vággyal, hogy hithűek legyenek, valamint hűségesek és igazak egymáshoz?

Nincs rá egyszerű válasz. Ezt elismerem. Számomra azonban úgy tűnik, hogy van néhány nyilvánvaló ok, melyek nagyon nagy százalékban felelőssé tehetőek e problémák miatt. Ezt tapasztalatból mondom, mert sok ilyen tragédiával foglalkoztam.

Úgy találtam, hogy legtöbb esetben az önzésben gyökereztek az okok.

Biztos vagyok abban, hogy egy boldog házasság nem annyira romantika kérdése, mint az ember társának kényelme és jóléte iránti aggodásé.

Az önzés oly gyakran okoz pénzügyi problémákat, amelyek nagyon komoly és valóságos befolyásoló tényezői a családi élet stabilitásának. Az önzésben gyökerezik a házasságtörés is, az ünnepélyes és szent szövetségek felbontása önző testi vágyak kielégítéséért. Az önzés a szeretet szöges ellentéte. Ez a kapzsiság megmételmező kifejeződése. Elpusztítja az önfegyelmet. Eltörli a hűséget. Szétszaggatja a szent szövetségeket. Mind a férfiakat, mind a nőket érinti.

Túl sokat azok közül, akik házasságra lépnek, azzal kényeztettek és babusgattak, és valamiképpen azt az érzést keltették bennük, hogy mindig mindennek tökéletesnek kell lennie, hogy az élet egy véget nem érő szórakozás, és hogy a szexuális vágyakat gátlások nélkül ki kell elégíteni. Mily tragikusak is a következményei az ilyen üres és esztelen gondolkodásnak!

Egy megterhelt egyedülálló édesanya

Keserűek a következmények az olyan gyermekek életében, akiknek nincsen, pedig szükségük lenne egy apára, aki szereti, tanítja, megvédi és saját példájával és tanításával vezeti őket az élet ösvényén. Hadd idézzek fel számotokra valamit, amit két évvel ezelőtt ebben a tabernákulumban hallottam. Az alkalom egy óriási összejövetel volt, melyet az egyedülálló férfiak és nők számára tartottak. Marion D. Hanks elder egy vitafórumot tartott. A fórumon részt vett egy vonzó és tehetséges, elvált fiatal nő is, aki hét gyermek édesanyja volt, akik 5 és 16 év közöttiek voltak. Elmondta, hogy egy este átment a szomszédhoz, hogy átvi-gyen neki valamit. Figyeljete a szavakra, melyeket emlékezetem szerint mondott: „Amikor megfordultam, hogy hazasétáljak, megláttam a kivilágított házamat. Fülemben még ott csengtek gyermekeim szavai, melyeket akkor mondtak, amikor néhány perce kiléptem az ajtón: »Anya, mi lesz vacsorára?«, »El tudsz vinni a könyvtárba?«, »Vennem kell néhány kartonpapírt ma este.« Fáradtan és kimerülten ránéztem a házra, és láttam, hogy minden szobában ég a villany. Azokra a gyermekekre gondoltam, akik odahaza várják, hogy hazajöjjenek, és kielégítsem a szükségleteiket. Túl nehéznek éreztem a vállamra nehezedeő terheitet.

Emlékszem, könnyes szemmel felnéztem az égre, és így szóltam: »Ó, Atyám, ma este képtelen vagyok rá! Túl fáradt vagyok. Nem tudok szembenézni veled. Nem tudok hazamenni, és egyedül gondoskodni azokról a gyermekekről. Elmehetnék Hozzád, és Veled maradhatnék csak egyetlen éjszakára? Reggel visszajövök.«

A valóságban nem hallottam a választ, de az elmémben igen. A felelet így hangzott: »Nem, kicsiny gyermek, nem jöhetsz most hozzám. Akkor soha nem vágnál arra, hogy visszamenj. Én azonban eljöhetek hozzád.«

Oly sokan, olyan nagyon nagyon sokan vannak olyanok, mint ez a fiatal édesanya. Ő felismeri, hogy rendelkezésére áll egy isteni hatalom. Eléggé szerencsés ahhoz, hogy legyenek körülötte olyanok, akik szeretik őt és segítenek neki, de nagyon sokan nem kapnak ilyen segítséget. Magányukban és elkeseredettségükben, miközben látják gyermekeiket a drogok és a bűnözés felé sodródni, és ők tehetetlenek a folyamat megállításában, sírnak és imádkoznak.

Az aranyszabály jelenti az orvosságot

Mínderre van orvosság. Ez nem a válásban rejlik. Hanem Isten Fiának evangéliumában. Ő volt az, aki ezt mondta: „A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válasza” (Máté 19:6). A házasságban lévő feszültségekre nem a válás jelenti az orvosságot. Hanem a bűnbánat. Nem a különválás. Az egyszerű feddhetetlenség az, ami ráviszi az embert, hogy összeszedje magát és elvégezze a kötelességét. Ez az aranyszabályban rejlik.

A házasság gyönyörű, amikor a szépséget keressük benne és ápoljuk azt. Visszataszítóvá és kényelmetlenné válhat, amikor az ember a hibákat keresi benne, és nem látja meg az erényt. Ahogyan Edgar A. Guest egyszer megjegyezte: „Ahhoz, hogy egy ház otthonná váljon, többre van szükség, mint hogy csak ott lakjunk” („Home,” in *Collected Verse of Edgar A. Guest* [Chicago: Reilly and Lee Co., 1934], p. 12). Ez igaz. Ebben az egyházban több százezer családot tudok mutatni, akik a szeretet és béke, a fegyelem és az őszinteség, a törődés és az önzetlenség segítségével működtetik azt.

Mind a férjnek, mind a feleségnek meg kell becsülnie a házasság ünnepélyességét és szentségét, és a mögötte rejlő Isten által adott tervet.

Hajlandónak kell lenniük elnézni a kisebb hibákat, megbocsátani, azután elfelejteni.

Vissza kell fogni a nyelvet. A düh egy rosszindulatú és maró dolog, ami elpusztítja a gyengédséget és elúzi a szeretetet.

Szükségünk van arra az önfegyelemre, amely visszatart bennünket a feleségünk, a gyermekeink és saját magunk bántalmazásától. Szükségünk van Isten Lelkére, meg kell hívnunk és dolgoznunk kell érte, táplálnunk és erősíteniünk kell. Fel kell ismernünk azt a tényt, hogy ők mindannyian Isten gyermekei – apa, anya, fiú és leány, akik mind isteni születési joggal rendelkeznek –, és azt is fel kell ismernünk, hogy amikor ezek közül egyet is megbántunk, akkor Mennyei Atyánkat bántjuk meg.

Álljatok ellen Sátán befolyásának

Néhány esetben indokolt a válás. Nem állítom, hogy sohasem igazolt. Habozás nélkül mondom, hogy ez a járvány, amely úgy tűnik, mindenhol terjedőben van, nem Istentől való, hanem inkább az igazlelkűség, a béke és az igazság ellenségének műve.

(Idő szűkében e beszéd hátralévő részét nem mondták el a pulpitusról. Hinckley elnök azt kérte, hogy kerüljön bele a Conference Reportba.)

Nem kell, hogy az áldozataivá váljatok. Felülkerekedhettek a mesterkedésein és a befolyásán. Szabaduljatok meg attól az izgató szórakozástól, a pornográfiától, amely gonosz vágyakhoz és elítélendő cselekedetekhez vezet. Feleségek, a férjetekekre drága társként tekintsetek, és éljeteke érdemesen a társaságára. Férjeteke, tekintsetek úgy a feleségetekre, mint a legértékesebb vagyontokra az időben és az örökkévalóságban, mert mindegyikük Isten leánya, egy olyan társ, akivel napsütésben és viharban, az élet minden veszedelmén és győzelmén át, kéz a kézben mehettek végig. Szülők, gyermekeiteken Mennyei Atyátok fiait és lányait lássátok, akinek el kell majd számolnotok velük. Együtt őrizzétéke, védjétéke és vezessétéke őket, és legyétéke horgony a számukra.

Isten alkotta meg a családot

A nemzetek ereje az emberek otthonaiban rejlik. Isten alkotta meg a családot. Az volt a szándéka, hogy a legnagyobb boldogság, az élet legnagyobb megelégedettsége, a legmélyebb öröm az együtt-létünkéből fakadjon, az egymás iránti gondoskodásunkból apákként, anyákként és gyermekeként.

Isten áldja meg népünk otthonait! Áldja meg azokat az otthonokat hűséges és igaz édesapákkal, jó és csodálatos édesanyákkal, valamint engedelmes és

tettekész gyermekekkel, akik „az Úr nevelő tanítása és intelmei szerint” (Énós 1:1) nevelkednek, ezért imádkozom alázatosan, Jézus Krisztus nevében, ámen.

MIÉRT HÁZASODJUNK A TEMPLOMBAN?

John A. Widtsoe elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

*Evidences and Reconciliations,
297–301*

A házasság mint legfontosabb esemény a születés és a halál között, döntően befolyásolja az élet boldogságát. Ezért a legnagyobb körültekintéssel szabad csak belefogni. Az életre szóló társnak olyasvalakinek kell lennie, aki igazlelkűen él, akinek bőséges szeretetet lehet adni, és akit tisztelni lehet mindennapi tetteiért. Ugyanígy, a házassági szövetségnek olyannak kell lennie, ami segít megteremteni, építeni és fenntartani a mindennapi boldogságot. Az egész élet olyan lesz, mint amilyenek a mindennapok. A gazdagság, a hatalom és a hírnév eltörpülnek amellet az öröm mellett, amely egy boldog családi életből származik.

Az egyház felkínálja azt a kiváltságot, hogy a templomban köthessünk házasságot, ami az elsődleges eszköze a boldogság megteremtésének és fenntartásának tagjai otthonában. Ez egy páratlan kiváltság, melyre minden leendő menyasszonynak és vőlegénynek törekednie kellene, és melyet ki kellene használnia. A helyzet az, hogy mindenkinek sikerülhet kiérdemelnie ezt a kiváltságot, amely után annyira sóvárognak az utolsó napi szentek.

Íme kilenc rövid válasz arra a kérdésre, hogy „miért házasodjunk a templomban?”:

1. *Ez az Úr vágya és kívánsága.* Isteni rendelet szerint a templom az a hely, ahol a házasságokat meg kell kötni, ha lehetséges. A házasság olyan döntő fontosságú az életben, hogy Isten iránti teljes engedelmességgel kell kezdődnie. A szeretet a házasság alapja, de maga a szeretet a törvény szülöttje, és a törvény tartja életben. Az igaz szeretet törvénytisztelő, mert azok a dolgok, amelyek a legnagyobb megelégedettséget jelentik, egy törvénytisztelő életből származnak.

Mi több, a férfi nő iránt érzett igaz szeretete mindig magában foglalja az Istentől való szeretetet, akitől

minden jó származik. Isten iránti szeretetünk bizonyítéka az Ő törvényének való engedelmisség. Ezenkívül az élet olyannyira teli van gondokkal, hogy a házaspárnak kezdettől fogva folyamatosan az Úr támogatását kell keresnie. Mindenkit, aki a templomban kötött házasságot, egyfajta biztonság és vigasz kísér. Ők engedelmeskedtek a törvénynek. Örömet szereztek az Úrnak. Isten királyságának törvénytisztelő polgáraiként különleges jogot formálnak az isteni segítségre, áldásokra és védelemre. Az egyházi gyakorlatok elfogadása mindig építi a boldogságot ebben az életben. A házasság rögtön a törvénynek való engedelmisséggel kell hogy kezdődjön.

2. *Összhangban áll a házassági szövetség szent természetével.* A templomi házasságok az esemény természetével és jelentőségével is jobban összhangban állnak. Vonzó pecsételők szobában végzik azokat, melyeket külön e célra szenteltek fel. Maga a szertartás egyszerű, gyönyörű és mély értelemmel bír. Viszonylag kevés tanú van jelen. Csend és rend uralkodik. Nincsenek külsőséges kellékek, amelyek összezavarják az elmét. Teljes mértékben a kötendő szent szövetségekre összpontosíthatunk, és az azt követő áldásokra, melyek az örökkévaló lét végtelen időszakára szólnak. A figyelem a házasság szertartására összpontosul, nem pedig a zavaró külső tényezőkre, melyek a körülményes, társas környezetben zajló esküvőket jellemzik. A lélek ilyesfajta összpontosítása a megkötött szövetségekre, és a megígért áldásokra, örömteli, boldog emlékké válik, összehasonlíthatatlanul édesebbé, mint a templom falain kívüli kapkodós, látványos esküvők esetében. A templomi esküvő bája a maga egyszerű szépségében, és mély jelentőségében rejlik.

Elegendő lehetőség van arra, hogy a templomi szertartás után fogadást tartsanak, legyen az egyszerű vagy elegáns, amelyen a barátok összegyűlnek, hogy gratuláljanak a párnak, és boldogságot kívánjanak nekik.

3. *Biztosítja a házasságon belüli boldogságot.* A tapasztalat azt mutatja, hogy általánosságban a templomi házasságok a legboldogabbak. Jelentősen kevesebb a válás azon párok között, akiket a templom oltára felett pecsételtek össze. Ezt mutatják a megbízható statisztikai adatok. Napjainkban érzékelhetően meglazultak a házasságról alkotott nézetek; mégis, nincs olyan józan életfelfogású ember, aki csak kísérletképpen vetné magát bele egy házasságba. A házasságon áll vagy bukik a boldog élet. A válás

nem állítja vissza az egyéneket előző állapotukba. A sebhelyek ott maradnak. A siettetett esküvők és az azt követő könnyed válás, veszélyeztetik az egyén és a társadalom jólétét. Amikor a család épsége, a társadalom ezen egysége felbomlik, és nem tartják tiszteletben a családi kapcsolatokat, a társadalom a katasztrófa irányába tart. A templomi házasságot megelőző megfontoltság, az azzal járó ünnepélyesség és az azt megpecsételő és megáldó hatalom védőbástyát alkotnak napjaink gonoszsága ellen. A templomi házasság megvédi és sértetlenül tartja a boldogságot, amely jogosan hozzátartozik a házasság állapotához.

4. *Lehetővé teszi, hogy férj és feleség az időre és az egész örökkévalóságra együtt legyenek.* A templomi és az összes többi házasság közötti leglényegesebb különbség a legsúlyosabb következményekben rejlik. A templomban, és csakis ott, a házaspár az időre és az örökkévalóságra házasodik. A szerződés végtelen. Most és ezután, a földön és azon túl, szerető társaként utazhatnak együtt. Ez a becses ajándék összhangban áll az utolsó napi szentek azon hitével, hogy az ezt követő élet tevékeny, hasznos és előrehaladó lehet. A szeretet, mely a halállal véget ér, mulandó, gyenge és tehetetlen. Az olyan házasság, amely csupán a földi életre szól, szomorú dolog, hiszen a szeretet, amely férfi és nő között bontakozik ki, miközben együtt élnek és nevelik családjukat, nem kell, hogy meghaljon, hanem élnie – és az örökkévaló évek múlásával –, gyarapodnia kell. Az igaz szeretet reméli és imádkozik azért, hogy szüntelenül tovább élvezhessék egymás társaságát a szeretett személlyel. A szeretet, azok számára, akiket összepecsételtek egymással az egész létre, örökké élénk, egyre reménytelibb, hívőbb, bátrabb és félelem nélküli. Az ilyen emberek még tartalmasabb, örömtelibb életet élnek. Az ő számukra nem ér véget a boldogság. Lehangelő, búskomor és félelemmel teli kilátások várnak arra a szeretetre, amely a halállal véget ér. Az egyház fiataljai nem félnek elébe vágni az örökké tartó házasság ajándékának.

5. *Gondoskodik arról, hogy a gyermekek és családi kapcsolataink örökké a mieink lehessenek.* Még egy áldást rejt magában. A templomi szövetségben született gyermekek az időre és az egész örökkévalóságra a szüleikhez tartoznak. Ez azt jelenti, hogy a földi családi kapcsolatok örökre, itt és ezután is folytatódnak. A család, amely a földről a következő

világig folytatódik, egységet alkot majd az örökké tartó életben. A hosszú örökkévalóságban nem magányos vándorokként, hanem szeretteinkkel leszünk majd, akik előttünk jártak, és akik követnek bennünket, egymás oldalán utazunk át a végtelen utazáson. Melyik édesanya ne értékelné ezt az ígéretet! Melyik édesapa szívét ne melengetné az, hogy örökre az övé lehet a családja! Mennyi szív maradt volna egyben, ha az emberiség hű maradt volna az igazsághoz, és engedett volna Isten papsága pecsételő hatalmának. A templomi házasság a végtelen öröm ígéretévé válik.

6. *Megfékezi a gonoszt.* A sötétség erői mindig készen állnak arra, hogy gonosz ösvényekre taszítsák az embereket. Gyakran kísértést érzünk arra, hogy ostobaságot tegyünk. A családban kis dolgok is vezethetnek vitatkozashoz. Az igazlelkűség ellenségének az a szándéka, hogy boldogtalanságot szítson. Itt jelentkezik a templomi házasság egyik legelső áldása. Azok, akiket a templomban összepecsételtek, szemeiket az örökkévalóságon tartják. Nem merik eljátszani a megígért áldásokat. Számukra a család egy örökkévaló tulajdon. Megemlékeznek a szövetségekről, amelyek lehetővé teszik ezt az örökkévaló együttlétet. A templomi házasság, és minden, amit az jelent, hatalmas fékezőerővé válik a kísértéskor. Sokkal

inkább formálódnak a családi szokások egy halhatatlan kapcsolat reményében. A templomi szeretés emlékének befolyása alatt a családi nézeteltérések békésen oldódnak meg; a gyűlölet szeretetté alakul; a félelem bátorsággá; a gonoszt pedig megdorgálják és elűzik. A világnak óriási szüksége van a békére. Az igazság lelke – ami a béke alapja – az Úr templomaiból származik, és mindabból, amit ott végeznek.

7. *Megadja a lehetőséget a végtelen fejlődésre.* A modernkori kinyilatkoztatások elmagyarázzák azok fenséges rendeltetését, akiket örökkévaló társakként összepecsételtek. Lehetőség adatik számukra, hogy még jobban kihasználják hatalmukat. Ez fejlődést jelent. Felkészültebben állnak majd helyükre Isten jelenlétében; gyorsabban fognak gyarapodni minden isteni hatalomban; sokkal jobban megközelítik majd az Istenhez való hasonlóságot; teljesebben fel fogják ismerni isteni küldetésüket. Ezt a fejlődést pedig nem kell a halál utánig halogatniuk. Azok számára, akik

Az igaz szeretet reméli és imádkozik a végtelen folytatásért.

engedelmeskednek a törvények, már itt elkezdődik, a mai napon. Az élet fejlődés nélkül ízetlen. Az örökkévaló házasság, mindent egybevetve a véget nem érő fejlődést szolgálja. Az „örök gyarapodás” egy ajándék mindazok számára, akik belépnek az örökkévaló házasság szövetségébe, amint azt az Úr házában tesszük.

8. *A családot a papság hatalmának védelme alá helyezi.* Azok, akik elnyerték a templomi házasságot, a szent papság hatalma által az időre és az örökkévalóságra összepecsételtettek. Ez a legfelsőbb hatalom, mely az emberek megtartására szolgál. Ez a hatalom a láthatatlan világból származik. Életet és világosságot ad a világnak. Az emberi élet, annak minden gondjával-bajával együtt, ragyogó tapasztalattá és kalanddá változik, ha ragaszkodik ehhez az isteni hatalomhoz és megáldatik általa. Az, hogy az isteni hatalom szerint élünk, birtokoljuk és részei vagyunk annak, azt jelenti, hogy emelt fővel és hálatelt szívvel járunk embertársaink és Mennyei Atyánk előtt. Azok a férfiak és nők, akik ezzel a hatalommal lépnek ki az Úr szent házából, isteni védelmet fognak élvezni, és még biztonságosabban járnak majd a földi zűrzavar közepette. Sőt, ők lesznek a föld végső győztesei, mert ők Isten végtelen hatalmával jönnek megoldani a föld gondjait. Mindenki, aki a templomban házasodik, lelki erőre tesz szert, ha attól kezdve megtartja szent szövetségét.

9. *Isteni rendeltetést biztosít az emberi lények számára.* „[H]a egy ember feleséget vesz magának szavam által, amely az én törvényem, és az új és örök szövetség által, és azt megpecsételi számukra az ígéret Szent Lelke az által, akit felkentek, akinek kijelöltem ezt a hatalmat és e papság kulcsait; és azt mondják nekik – Elő fogtok jönni az első feltámadáskor; és ha ez az első feltámadás után van, a következő feltámadáskor; és trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet fogtok örökölni...

Akkor lesznek istenekké, mert nem lesz végük; tehát örökkévalóságtól örökkévalóságig lesznek, mert folytatódnak; akkor mindenkinek felett lesznek, mert minden dolog alájuk lesz rendelve. Akkor istenek lesznek, mert minden hatalom az övék lesz, és alájuk lesznek vetve az angyalok” (T&Sz 132:19, 20; lásd még *The Improvement Era*, 17:1064; 30:1098; 39:214; 41:136, 220, 268, 330; 43:586).

HÁZASSÁG

Boyd K. Packer elder

*a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1981,
14–17; vagy Ensign, May 1981,
13–15*

Jákób próféta megjövendölte egy nép elpusztítását, mert vakok voltak a mindennapos dolgokkal szemben, „mely vakság – mondta – onnan származott, hogy a célon túl tekintettek”. (Jákób 4:14)

Gyakran olyan dolgokra törekszünk, melyeket látszólag nem vagyunk képesek megtalálni, amikor elérhető távolságon belül vannak: mindennapos, nyilvánvaló dolgokra.

Egy mindennapos szóról szeretnék beszélni. Hónapokig próbáltam – igazán próbáltam – megtalálni a módját, hogy úgy tüntessem fel ezt a szót számotokra, hogy lenyűgözzön benneteket a jelentése.

Házasság

Ez a szó a *házasság*.

Azt kívántam, hogy bárcsak egy finoman megmunkált ládikót helyezhetnék elétek, egy olyan helyre téve, ahol pont megfelelőek a fényviszonyok. Gondosan felnyitottam volna és áhítatosan felfedtem volna a szót: *házasság*.

Akkor talán megértenétek, hogy mennyire felbecsülhetetlen!

Nem tudom számotokra így megmutatni, de mindent megteszek, ami csak tőlem telik, átlagos szavak segítségével.

Az a célom, hogy támogassam, megkedveltessem, bátorítsam és megvédjem a házasságot.

Manapság sokan jó esetben is csak valami olcsóságnak tekintik azt, néhányan pedig azt gondolják, hogy semmi haszna nincs.

Láttam és hallottam mindannyiunkról bizonyos jelzéseket – ahogyan ti is –, mellyel finoman meg akartak győzni bennünket arról, hogy a házasság elavult és az utunkban áll.

A házasság hamisítványa

Van egy mostanában eléggé elterjedt szokás, hogy az össze nem házasodott párok együtt élnek, meghamisítva ezzel a házasságot. Azt gondolják, hogy minden az övék lehet, amit a házasság tartogathat, anélkül, hogy az ahhoz kapcsolódó kötelezettséget is vállalnák. Tévednek!

Bármilyen sokat remélnék is egy ilyen kapcsolattól, többet fognak veszíteni vele. A házasságon kívüli együttélés mindegyik félben kárt tesz. Az erény, az önbecsülés és a jellem tökéletesedése sorvadásnak indul.

Azzal, hogy kijelentik, hogy ez nem történik meg, nem akadályozzák meg elvesztésüket; ezeket az erényeket, ha már elvesztek, nem könnyű visszaszerezni.

Azt feltételezni, hogy egy szép napon talán majd észrevétlenül megváltoztatják szokásaikat, és azonnal az övék lesz mindaz, ami az övék lehetett volna, ha nem úznak csúfot a házasságból, olyan feltételezés, amely nem válik valóra.

Egy napon, amikor majd magukhoz térnek, csalódottságban lesz részük.

Az ember nem alacsonyíthatja le a házasságot anélkül, hogy beszennyezne az olyan szavakat is, mint a *fiú, lány, férfi, nő, férj, feleség, apa, anya, kisbaba, gyermekek, család, otthon*.

Ekkor az olyan szavak, mint az *önzetlenség* és az *áldozat* háttérbe szorulnak. Az önbecsülés meggyengül, a szeretet pedig maga sem kíván maradni.

Ha kísértést éreztek, hogy egy ilyen kapcsolatba kezdjétek, vagy ha most házasságon kívül együtt éltek valakivel, gyertek el onnan! Lépjétek vissza attól! Meneküljétek előle! Hagyjatok fel vele! Vagy, ha tehetitek, legyen belőle házasság!

A házasság szent

Még egy roskadozó házasság is jó célt szolgál, amíg két ember azon küszködik, hogy megakadályozza, hogy leomoljon körülöttük.

Most pedig hadd mondjak néhány figyelmeztető szót! Az, aki tönkretesz egy házasságot, nagyon nagy felelősséget vesz magára. A házasság szent!

Egy házasság szándékos tönkretétele – legyen az a sajátod vagy egy másik házaspáré – megsérti Istenünket. A Mindenható ítéletei nem vesznek majd könnyedén egy ilyen dolgot, és a dolgok örökkévaló menetében nem nyer könnyen bocsánatot.

Ne veszélyeztess és ne is bonts fel egy házasságot! A saját házastársadból való kiábrándulást vagy egy másvalaki iránt érzett vonzalmadat semmi olyan tettel nem igazolhatod, ami tönkretesz egy házasságot.

Ez a hatalmas vétség gyakran súlyos terheket ró a kisgyermekre. Ők nem ismerik a boldogtalan felnőttek önző vágyait, akik képesek a saját megelégedettségüket az ártatlanok kárára megvásárolni.

Isten maga rendelkezett úgy, hogy a szeretet fizikai kifejezése, a férfi és nő azon egyesülése, mely nemzőerővel rendelkezik, csakis a házasságon belül megengedett.

A házasság az a menedék, ahol a családok születnek. Az a társadalom, amelyik kevés értéket tulajdonít a házasságnak, az szelet vet és vihart fog aratni, és azután, ha csak bünbánatot nem tart, teljes pusztulást hoz magára!

A baj vonzza a figyelmet

Néhányan úgy gondolják, hogy minden házasságnak boldogtalansággal és válással kell végződnie, a remények és álmok pedig arra vannak ítélve, hogy szomorú roncsalmazként végezzék.

Néhány házasság bizony meginog, és néhány fel is fog bomlani, de emiatt nekünk nem szabad elveszteni hitünket a házasság intézményében, sem félni tőle.

Nem a felbomlott házasságok a jellemzők.

Ne feledjétek, hogy a baj vonzza a figyelmet! Az autópályán úgy megyünk el a különféle irányban haladó járművek ezrei mellett, hogy egyiknek sem szentelünk túl sok figyelmet. Ha azonban baleset történik, rögtön észrevesszük.

Ha újra előfordul, az a téves benyomásunk támad, hogy senki sem tud biztonságban végighajtani az úton.

Egyetlen baleset felkerülhet a címlapra, miközben a többi százmillió biztonságosan haladó autót nem találják említésre méltónak.

Az írók azt gondolják, hogy egy vidám, szilárd házasságban nincs meg a kellő konfliktus, nincs olyan vonzereje, hogy érdemes lenne egy könyvben, egy színdarabban vagy egy filmben bemutatni. Így hát, folyton csak a tönkrement házasságokról értesülünk, és elveszítjük perspektívánkat.

Én hiszek a házasságban. Hiszem, hogy ez az emberi lét követendő mintája. Tudom, hogy Isten rendelte

azt el. A hozzá kapcsolódó tilalmak azért vannak, hogy megvédjék boldogságunkat.

Higgyetek a házasságban!

Az egész világon nem tudok jobb időt arra, hogy egy fiatal pár a házasságon gondolkodjon, mint amikor elég idősek, felkészültek és szerelmesek. Nincs jobb idő ennél, mert ez a *ti* időtök.

Tudom, hogy nagyon nyugtalan időköt élünk. A gondok, melyekkel szembenézünk, nagy csapást mérnek a házasságokra.

Ne veszítsétek el a házasságba vetett hitet! Még akkor se, ha túl vagytok egy boldogtalan váláson, és körülöttetek hevernek egy széthullott házasság szilánkjai.

Ha ti tiszteletben tartottátok a fogadalmaitokat, a társatok azonban nem, emlékezzetek rá, hogy Isten lát bennünket. Egy napon majd, ennek az életnek a végén, kárpótolnak bennünket. Azok, akik erkölcsösek és hithűek maradtak a szövetségeikhez, boldogok lesznek, azokkal pedig, akik nem, az ellenkezője történik.

Néhány házasság annak ellenére felbomlott, hogy az egyik partner minden tőle telhetőt megtett a házasság összetartásáért. Bár talán mindkét fél hibás lehet, nem ítélem el azokat, akik ártatlanul szenvednek annak ellenére, hogy azt kívánták: a házasság megmeneküljön, és meg is tettek érte mindent.

Nektek pedig azt mondom: ne veszítsétek el magába a házasságba vetett hitet! Ne hagyjátok, hogy a csalódás keserűvé vagy cinikussá tegyen benneteket, vagy hogy bármilyen érdemtelen cselekedetet igazoljon.

Ha nem volt lehetőségetek a házasságra, vagy egy haláleset miatt elveszítettétek, őrizzétek meg a hiteket a házasságban!

Néhány évvel ezelőtt egy ismerősöm elveszítette szeretett feleségét. Egy hosszadalmas betegség után hunyt el, a férj pedig tehetetlen gyötrellemmel nézte végig, ahogy az orvosok lemondtak minden reményről.

A vége felé, egy napon a felesége azt mondta neki, hogy ha meghal, azt szeretné, hogy a férfi újra megházasodjon, és ne várjon túl sokáig ezzel. A férfi tiltakozott! A gyermekek már majdnem felnőttek, ő pedig egyedül menne tovább az út hátralévő részén.

A feleség elfordult, és könnyezve ezt mondta: „Olyan nagy kudarc voltam ennyi együtt töltött év után, hogy inkább egyedülálló maradsz? Ekkora kudarc voltam?”

Amikor elérkezett az ideje, találkozott egy másik nővel, és az együtt töltött életük igazolta a házasságba vetett hitét. Nekem pedig az az érzésem, hogy az első szeretett felesége nagyon hálás volt a másodikért, aki betöltötte azt a helyet, amelyet ő már nem tudott.

A házasság örömei és próbái

A házasság még mindig biztonságos, minden édes beteljesedésével, minden örömeivel és szeretetével együtt. A házasságban az emberi lélek minden érdemes vágya, minden ami testi, érzelmi és lelki, beteljesedhet.

A házasság nem mentes a megpróbáltatásoktól. Ezek a próbák erényt és erőt kovácsolnak. A házasság és a családi élet megpróbáltatásai által magasztosulhatnak fel majd egy napon a nők és férfiak.

Isten elrendelte, hogy az élet a házasság védelmet nyújtó menedékében kezdődjön, a szeretet beteljesítő kifejeződése által foganjon meg, és hogy az a mélyebb szeretet nevelje és gondozza, amely mindig áldozattal jár.

A házasság az egész életen át beteljesedést kínál: a fiatal szerelemben, a házasságban és a mézeshegyeken, valamint a gyermekek születése és gondozása során. Majd jönnek az arany évek, mikor a fiatalok kiröppennek a fészekből, hogy felépítsék a sajátjukat. A ciklus ezután megismétlődik, ahogyan arról Isten határozott.

Örökkévaló szeretet, örökkévaló házasság, örökkévaló gyarapodás

A házasságnak létezik egy másik dimenziója is, melyet az egyházban ismerünk. Ez kinyilatkoztatás útján jött. E dicsőséges, mennyei igazság azt tanítja nekünk, hogy a házasságot örökkévalónak tervezték.

Vannak szövetségek, melyeket megköthetünk, ha hajlandók vagyunk rá, és kötelek, melyeket összepécéltelhetünk, ha érdemesek vagyunk rá, melyek biztonságban és épségben tartják a házasságot a halál fátylán túl.

Az Úr kijelentette: „Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Az egyházban minden tevékenység végső célja az, hogy egy férfi, a felesége és a gyermekeik boldogok lehessenek, és hogy a család az örökkévalóságon át

is folytatódjon. Minden keresztény tan az egyén, az otthon és a család védelmét szolgálja.

E sorok mondanak valamit arról, hogy milyen helyet tölt be a házasság az ember örökkévaló fejlődésében:

*Lángoló tűz ég lelkünkben,
Fény, mely világosságot gyújt,
Az élet szent tüzét kelti életre,
Mely, ha visszaélünk vele, csak borút,
A gyötrelem füstfátyolát,
A bánat fojtó felhőjét hozza.
Ám, ha törvény vezérli e hatalmat,
Élet, család, boldogság a díja.*

*A sötétség birodalmának kísértői
Gonosz, hiábavaló tettekben
Kívánják megrontani ezen erőt,
Mígnem eljön az ítélet,
S elégtétel ideje,
Mikor keserű könnyeket hullatunk
Az egykor birtokolt teremő erő felett,
Mely akkorra nincs többé, elmúlt.*

*Tudom, e hatalom egy kulcs,
Isten saját tervének kulcsa,
Mely az ember halhatatlanságának,
S örök életének ajtaját nyitja.
A házasság pedig olvasztótégely,
Melyben az élet elemei egybeolvadnak,
Hol az isteni terv részeként
Halandó templomok fogannak.*

*Akkor a halandó születés által
Istenünk lélekgyermekai lejöhetnek,
Hogy földi életük célját betöltsék,
Hogy válasszanak, s próbára tétessenek.
Itt jó és gonosz egyaránt
A döntés szuverén jogát megkapja,
És kik az igazlelkűség útját járják,
A fátylon túl majd Istennel laknak.*

*Isteni ajándékot nyújt a terv,
Égi erőt, hatalmat,
Mellyel alázatos módon a halandó lények
Szeretetet, s életet adnak
Egy élő gyermeknek, egy élő léleknek,
Ember, s Isten képmásának.
Utunkat, sorsunkat határozza meg,
Miként vigyázunk e szent ajándékra!*

Örökkévaló szeretet, örökkévaló házasság, örökkévaló gyarapodás! Ez a sokak számára új eszme, ha alaposan végiggondolják, erőssé és biztossá teheti a házasságot. Nincs még egy olyan kapcsolat, amelyben több lehetőség rejlik egy férfi és egy nő felmagasztalására, mint a házassági szövetség. Semmilyen társadalmi vagy egyházi kötelesség nem tudja felülmúlni a fontosságát.

Köszönöm Istennek a házasságot. Köszönöm Istennek a templomokat. Köszönöm Istennek a dicsőséges pecsételő hatalmat, mely hatalom felülmúl minden mást, amit kaptunk, és amely által a házasságaink örökkévalóvá válhatnak. Legyünk érdemesek erre a szent ajándékra, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen.

PÁRVÁLASZTÁS

A „lelki társ” vagy „rokonlélek” fogalma csak kitalált dolog és illúzió; ...biztos, hogy csaknem bármely jóra való férfinak és nőnek boldog és sikeres lehet a házassága, ha mindkettő hajlandó megfizetni az árát.

– Spencer W. Kimball elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A bölcs döntés fontossága

Spencer W. Kimball elnök

„Valamennyi döntésünk közül talán a házasság a leglényegesebb és a leghosszabb hatású, ugyanis nem csupán az azonnali boldogsághoz, hanem az örökkévaló örömhöz is köze van. Hatásai nemcsak két embert érintenek, hanem az ő családjukat is, különösen pedig gyermekeiket és gyermekeik gyermekeit sok nemzedéken át” („Oneness in Marriage”, *Ensign*, Mar. 1977, 3).

Gordon B. Hinckley elnök

„Életetek legfontosabb döntése lesz, hogy kivel köttök házasságot...

Házasodjatok össze a megfelelő emberrel a megfelelő helyen, a megfelelő időben” („Life’s Obligations”, *Ensign*, Feb. 1999, 2).

Bruce R. McConkie elder

„A legfontosabb dolgok, melyeket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza bármely tagja ezen a világon valaha is tehet, a következők:

1. A megfelelő személlyel, a megfelelő helyen, a megfelelő hatalom által házasságot köt; és
2. Betartja a szövetséget, melyet a házasság eme szent és tökéletes rendjének megfelelően kötött” (*Mormon Doctrine*, 118).

Háttértényezők

David O. McKay elnök

„A társ kiválasztásakor tanulmányozni kell annak a személynek a természetét, örökségét és képzettségét, aki tervetek szerint végigkísér majd titeket az élet utazásán” (*Gospel Ideals*, 459).

Spencer W. Kimball elnök

„Több nehézséggel és kockázattal járnak azok a házasságok, amelyekben a házastársak eltérő háttérrel rendelkeznek” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 302).

„Óva intettem a fiatalokat a vallási szempontból vegyes házasságok veszélyei ellen, és minden erőmmel figyelmeztettem őket, hogy elkerüljék a fájdalmakat és a csalódásokat, amelyek az egyházon kívüli házasságokból származnak, és azokat a szomorú helyzeteket, amelyek majdnem mindig bekövetkeznek, amikor egy hívő egy hitetlen társal házasodik össze. Felhívtam a figyelmet az egyház által támasztott követelményekre, ami a tagok idejét, energiáját és pénzügyeit illeti; a lelki kötelekre, amelyek szorosabbá válnak a házasságot és a gyermekek jövetelét követően; azokra az ellentétekre, amelyek az ilyen jellegű rossz párválasztás természetes következményei. A tény, hogy ezek, és sok más indok az egyházon belüli házasság mellett szólnak, ahol a férj és a feleség közös háttérrel rendelkezik, közös elveik és normáik vannak, közös hitük, reményeik és céljaik vannak, és mindezek felül, ahol a házasság örökre szól, ha igazlelkűen lépnek be a szent templomba...

[...] Azt javasoljuk, hogy az emberek... részint az azonos gazdasági, társadalmi és műveltségi háttérrel (ez nem minden esetben feltétlenül szükséges, de ajánlatos), és mindenekelőtt azonos vallási hátterű személyekkel, ez nem is kérdéses” („Marriage and Divorce”, 142–44).

A megfelelő személy

Gordon B. Hinckley elnök

„Legyetek érdemesek a társra, akit választotok! Tiszteljétek őt. Bátorítsátok őt. Szeressétek a társatokat teljes szívetekből. Életetek legfontosabb döntése lesz, hogy kivel köttök házasságot.

A templomban kötött házasságot semmi sem helyettesítheti. Ez az egyetlen hely az ég alatt, ahol a

házasság szentesíthető az örökkévalóságra. Ne lopjátok meg magatokat. Ne lopjátok meg társatokat! Ne éréjétek be kevesebbel az életben. Házassodjatok össze a megfelelő emberrel a megfelelő helyen, a megfelelő időben.

Válasszatok a saját hiteteken lévő társat! Nagyobb annak a valószínűsége, hogy boldogok lesztek. Válasszatok olyan társat, akit mindig megbecsülhettek, akit mindig tisztelhettek, aki kiegészít benneteket a saját életetekben, akinek odaadhatjátok teljes szívetekeket, minden szeretetekeket, teljes ragaszkodásokat és teljes hűségekeket...

[...] Jobbat kívánni sem tudnék egyikőtöknek sem, mint amiben gyönyörű feleségem társaságában részem volt.

Egy jó házassághoz idő kell. Erőfeszítést kíván. Dolgozni kell rajta. Ápolni kell. Meg kell tudni bocsátani és felejtetni. Teljes mértékig hűségesnek kell lenni egymáshoz. A legtöbbetek meg fog házasodni, és gyermekei születnek. Ők lesznek büszkeségeitek és boldogságotok legfőbb forrásai...

Mindez megvalósulhat, ha meghozzatok e legfontosabb, ima és ösztön vezette döntést, hogy egy olyan drága társat válasszatok, aki jóban-rosszban a tiétek lesz, az egész örökkévalóságon át" („Life's Obligations”, *Ensign*, Feb. 1999, 2, 4).

Bruce R. McConkie elder

„A megfelelő személy az a valaki, aki iránt megvan az a természetes, egészséges és helyénvaló vonzalom, amelynek meg kell lennie. Az a személy az, aki úgy él, hogy el tud menni Isten templomába és képes megkötni a szövetségeket, melyeket ott kötünk” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1955, 13).

Richard G. Scott elder

„Az örökkévalóság alapjaihoz több szükséges, mint csupán egy bájos arc, vagy egy vonzó alak. Nemcsak a népszerűség vagy az erős kisugárzás számít. Amikor keresitek örökkévaló társatokat, olyasvalakit keressetek, aki folyamatosan fejleszti a boldogsághoz szükséges tulajdonságait: mély szeretetet az Úr és az Ő parancsolatai iránt; elkötelezettséget, hogy azok szerint él; olyan valakit, aki kedvesen megértő, másoknak megbocsátó, és aki kész adni magából; akiben él az a vágy, hogy családja legyen, melyet gyönyörű gyermekek koronáznak meg, valamint

az az elkötelezettség, hogy megtanítsa nekik az igazság tantételeit az otthonban.

Egy leendő feleség elengedhetetlen prioritása az a vágy, hogy feleség és anya legyen. Ahhoz, hogy kiváló feleség és anya legyen, fejlesztenie kell azon tulajdonságait, melyeket Isten adott az Ő leányainak: a türelmet, a kedvességet, a gyermekek szeretetét és vágyat arra, hogy gondoskodjon róluk, ahelyett, hogy a karriertörekvéseivel foglalkozna. Tegyen szert jó képzettségre, hogy felkészüljön az anyaság követelményeire.

Egy leendő férjnek is tisztelnie kell a papságát, és mások szolgálatába kell azt állítania. Keressetek egy férfit, aki elfogadja létfenntartóként betöltendő szerepét, akinek meg van rá a képessége, hogy meg is tegye azt, és aki minden erejével azon van, hogy eleget tegyen e feladatoknak.

Miközben olyasvalaki után kutattok, aki már tökéletesítette ezeket a tulajdonságokat, azt javaslom, hogy ne hagyjatok figyelmen kívül sok lehetséges jelöltet, akik még mindig fejlődnek ezekben. Valószínűleg nem fogjátok megtalálni azt a tökéletes embert, vagy ha meg is találnátok, bizonyára már nem is érdekelne benneteket. Ezek a tulajdonságok férjként és feleségként, együtt csiszolódnak a legjobban” (in Conference Report, Apr. 1999, 31; vagy *Ensign*, May 1999, 26).

Külső megjelenés és belső szépség

David O. McKay elnök

„Igen, a férfiakat vonzza a szépség, és ezek esnek a csapdájába. Van sok ezer olyan férfi, aki semmi másra nem törekszik, és akit semmi más nem érdekel, csak az, hogy megörvendeztesse az érzékeit vagy kielégítse a szenvedélyeit. Ezek a külső díszek kielégítik őket, és csak ezek a külső díszek tartják fenn az érdeklődésüket. Amikor a szépség halványodni kezd, a szenvedély máshol keres kielégülést. »A szépség csupán bőrnői vastag« és ha csupán e külső szépség minden, amivel egy lány rendelkezik, akkor a csodálat, melyet előidéz, még felületesebb, mint a szépsége...

Ám van egy olyan szépség, amellyel minden lány rendelkezik – egy ajándék Istentől, mely oly maku-látlanul tiszta, mint a napfény, és oly szent, mint

Amikor keresitek örökkévaló társatokat, olyasvalakit keressetek, aki folyamatosan fejleszti a boldogsághoz szükséges tulajdonságokat.

maga az élet. Ez az a szépség, melyet minden férfi szeret, egy olyan erény, mellyel minden férfi lelkét rabul lehet ejteni. Ez a szépség pedig az *erkölcsi tisztaság*. Az erkölcsi tisztaság a testi szépség nélkül is képes lánggra lobbantani a lelket; az erkölcsi tisztaság nélküli testi szépség azonban legfeljebb az érzékeket képes felgerjeszteni. Az igazi nőiséggel övezett erkölcsi tisztaság örökre fenntartja az igaz szerelmet” (*Gospel Ideals*, 450).

Tanácsok egyedülálló nőtestvérek számára

Wilford Woodruff elnök

Amikor Sion leányait a fiatal férfiak arra kérik, csatlakozzanak hozzájuk a házasságban, a lányoknak nem azt kellene kérdezniük: „Van-e szép téglaháza, szép lovas fogata és csinos hintója?”, hanem inkább ezt: „Ez a férfi Isten embere? Vele van-e az Isten Lelke? Utolsó napi szent-e? Szokott-e imádkozni? Megpihen-e rajta a Lélek, hogy alkalmassá tegye a királyság felépítésére?» Ha ezek megvannak benne, ne törődjete a hintóval és a téglaházzal, hanem mondjatek igent, és keljetek egybe Isten törvénye szerint!” (*Discourses of Wilford Woodruff*, 271).

Ezra Taft Benson elnök

„Kedves nőtestvérek, soha ne tévesszéteek szem elől ezt a szent célt, [a templomi házasságot]. Imádságos lélekkel készüljetek rá, és ez éltesse benneteke. Házasodjatek meg az Úr módján! A templomi házasság a felmagasztosulás egyik evangéliumi szertartása. Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy minden leánya megkaphassa ezt az áldást.

Ezért ne fecsérelijéte el boldogságotokat olyasvalakire, aki nem képes arra, hogy érdemesen elvigyen benneteke a templomba. Hozzáteke meg most azt a döntést, hogy ez az a hely, ahol házasodni fogteke. Ha addig vártete a döntéssel, amíg egy romantikus kapcsolat fejlődésnek nem indul, azzal kockáztattete valamit, aminek jelentőségét most még nem teljesen tudjatek felmérni.

Ne feledjete: nem várjate el töletek, hogy lejjebb adjatek a normáitokból csak azért, hogy egy társat találjatek. Legyetek vonzóak, éljetek magas normák szerint, őrizzete meg az önbecsülésetete. Ne vegyetek részt intim kapcsolatokban, melyek csak szívfájdalmat és bánatot okoznak nektek. Teremtéte meg azokat a körülményeket, amelyben találkozhattete érdemes férfiakkal, és olyan tevékenységekkel foglaltjatek el magatete, amelyek építete.

Továbbá ne várjatek tökéletességet választott párotoctól! Ne foglalkoztasson benneteke annyira a fizikai megjelenése, és a bankszámlája, hogy figyelmen kívül hagyjatek az ennél sokkal fontosabb jellemzőit. Természetesen legyen vonzó a számotokra, és legyen képes anyagilag gondoskodni rólatek. Ám vajon erős a bizonyága? Az evangélium tantételei szerint él, és felmagasztalja a papságát? Tevékeny a saját egyházközségében és cövekében? Szereti az otthont és a családot, és vajon hithű férj és jó apa lesz belőle? Ezek azok a tulajdonságok, melyek igazán számítanak!

Arra is szeretnéte inteni benneteke, egyedülálló nőtestvérete, hogy ne váljatek oly mértékig függetlenné és önállóvá, hogy úgy döntete: nem érdemes megházasodni és hogy egyedül is ugyanúgy elboldogultete. Nőtestvéreteink közül néhányan kijelente, hogy addig hallani sem akarnak házasságról, amíg be nem fejeztete tanulmányaikat, vagy karriert nem futnak be. Ez nem helyes. Természetesen szeretnéte, ha nőtestvéreteink maximálisan kihasználnák személyes lehetőségeiket, ha tanultak lennéte, és ha jól teljesítenéte a mostani állásukban. Sok mindennel tudjatek gazdagítani a társadalmat, a közösségetete és a környezetete. Ám őszintén azért imádkozunk, hogy egyedülálló nőtestvéreteink vágyjanak egy érdemes férfival kötött tiszteletreméltó templomi házasságra, egy igazlelkű családra, még ha ez képzettségük vagy karrierjük feláldozását jelenti is. Akkor helyesek a prioritásaink, ha felismerjete, hogy nincs annál nagyobb elhívás, mint tiszteletreméltó feleségnek és anyának lenni” („To the Single Adult Sisters of the Church”, *Ensign*, Nov. 1988, 96–97).

Tanácsok egyedülálló férfitestvérek számára

Ezra Taft Benson elnök

„Dolgozate keményen a tanulmányaitete és a munkátete során. Vesséte bizalmatete az Úrba, higgyete és sikerülni fog! Az Úr soha nem ad parancsolatot anélkül, hogy ne gondoskodna az elvégzéséhez szükséges eszközökről (lásd 1 Nefi 3:7).

Valamint ne ragadjon el benneteke nemzedékünk egyik valódi pestise, a materializmus; vagyis a tárgyak megszerzése, a sietős életvitel és az, hogy még egyedülállóként sikeres karriert fussate be.

A tisztességes házasság fontosabb, mint a gazdagság, a rang és a társadalmi státusz. Együtt,

férj és feleségként elérhetitek életcéljaitokat. Miközben áldozatot hoztok egymásért és gyermekeitekért, az Úr meg fog áldani benneteket, és az Úr iránti elkötelezettségetek és az Ő királyságában végzett szolgálatotok kerül majd előtérbe” (in Conference Report, Apr. 1988, 59; vagy *Ensign*, May 1988, 53).

„Na már most testvérek, ne várjatok tökéletességet választott párotoktól! Ne legyetek annyira kicsinyesek, hogy figyelmen kívül hagyjátok a legfontosabb tulajdonságait: erős bizonyosságát, az evangélium tantételeire alapozott életét, otthonszeretetét, vágyát, hogy anya legyen Sionban és támogasson titeket papsági feladataitokban!

Persze legyen vonzó számotokra, de ne randevúzatok egyik lány után a másikkal pusztán a randevúzás örömeért anélkül, hogy az Úr megerősítését ne kérnétek örök társatok kiválasztásához.

A jó mércéje annak, hogy valaki a megfelelő személy-e számotokra, ez: jelenlétében a legnemesebb gondolataitok vannak, a legjobb cselekedetekre törekedtek, azt kívánjátok, bárcsak jobbak lennétek?

Isten áldjon meg benneteket, az egyház egyedülálló férfitestvéreit! A prioritásaitok legyenek helyesek. Javasoltam néhány nagyon fontos prioritást ma este. Komolyan mérlegeljétek azokat és gondolkozzatok el rajtuk!” (in Conference Report, Apr. 1988, 59; vagy *Ensign*, May 1988, 53).

Gordon B. Hinckley elnök

„Remélem, nem halogatjátok túl sokáig a házasságot. Nem annyira a fiatal nőkhöz szólok, mint inkább a fiatal férfiakhoz, akiké a jog és a felelősség, hogy ebben a dologban irányítsanak. Ne folytassátok vég nélkül a komolytalan randevúzási játékot! Keressetek egy nektek tetsző társat, olyat, akit szerethettek, becsülhettek és tisztelhettek, és hozzatok döntést! („Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, Mar. 1990, 6).

Az ima és a személyes kinyilatkoztatás szerepe

Bruce R. McConkie elder

„Használjátok az önrendelkezést és az imát is. Az Úrnak nem az a terve és a célja – soha nem is volt és nem is lesz, bármilyen buzgón is keressük Őt imában –, hogy a küszködésünk és erőfeszítésünk nélkül oldja meg a problémáinkat és aggályainkat. Ez a halandóság a próbatétel állapota. Önrendelkezők vagyunk. Próbatételeknek vetnek alá bennünket,

hogy lássák, hogyan reagálunk a különböző helyzetekben; hogyan döntünk el bizonyos dolgokat; milyen utat választunk – nem a látásunkkal, hanem a hitünk által. Ezért hát nekünk kell megoldanunk a saját gondjainkat, majd imában tanácskoznunk az Úrral, és lelki megerősítést szereznünk arról, hogy a döntéseink helyesek” („Why the Lord Ordained Prayer”, *Ensign*, Jan. 1976, 11).

Dallin H. Oaks elder

„Ha a kinyilatkoztatás kívül esik az egyén sáfárságán, akkor tudhatjátok, hogy az nem az Úrtól jön, ezért az nem kötelez benneteket. Hallottam olyan esetekről, amikor egy fiatal férfi megmondta egy fiatal nőnek, hogy hozzá kell mennie feleségül, mert kinyilatkoztatást kapott arról, hogy ő lesz az örökkévaló társa. Ha ez egy igaz kinyilatkoztatás, akkor a fiatal nő közvetlenül el fogja nyerni az arról való megerősítést, ha törekszik arra, hogy megtudja. Addig pedig semmi sem kötelezi arra, hogy kövesse azt. Törekednie kell a saját iránymutatására, és magának kell döntenie. A férfi kaphat kinyilatkoztatást, melyek irányítják saját cselekedeteit, azonban nem kaphat kinyilatkoztatást a megfelelő módon arra, hogy a nő cselekedeteit irányítsa. Ő a férfi sáfárságán kívül áll...

Amikor egy választás valóban hatással van az életünkre – akár nyilvánvaló, akár nem –, és amikor a Lélekkel összhangban élünk, és az ő vezetésére törekszünk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy meg fogjuk kapni a célunk eléréséhez szükséges útmutatást” („Revelation”, 25–26).

„A vágy, hogy az Úr vezessen bennünket, egy erősség; emellett azonban meg kell értenünk, hogy Mennyei Atyánk sok döntést a személyes választásunkra bíz. A személyes döntéshozatal egyike azon növekedés forrásainak, melyet meg kell tapasztalnunk a halandóságban. Akik minden döntéshozatalt az Úrra próbálnak háritani, és kinyilatkoztatásért könyörögnek minden válaszütnál, gyorsan olyan helyzetben találják magukat, amelyben vezetésért imádkoznak, és mégsem kapnak. Például, valószínűleg ez történik számos olyan alkalommal, amikor a választási lehetőségek jelentéktelenek, vagy mindkét lehetőség elfogadható.

Elménkben át kell tanulmányozni a dolgokat, azon ítélőképeségünket használva, melyet Teremtőnk helyezett belénk. Azután útmutatásért kell imádkoznunk, s ha megkaptuk, annak megfelelően kell cselekednünk. Ha nem kapunk útmutatást, legjobb

belátásunk szerint kell cselekednünk. Akik kitaranak a kinyilatkoztatott útmutatás mellett olyan dolgokban, amelyekben az Úr nem akar minket vezetni, kiagyálhatnak maguknak egy választ, mely a saját fantáziájukból vagy elfogultságukból fakad, vagy akár hamis kinyilatkoztatás által is kaphatnak választ. Az Istentől származó kinyilatkoztatás egy szent valóság, de mint a többi szent dolgot, ezt is becsben kell tartani és megfelelően használni, hogy egy hatalmas erősség ne hogy bénító gyengeséggé váljon” („Our Strengths Can Become Our Downfall”, *Ensign*, Oct. 1994, 13–14).

Az „igazi” megtalálása

Spencer W. Kimball elnök

„Noha a házasság nehéz, s nem ritkák a diszharmónikus és csalódást okozó házasságok, mégis van lehetőség igazi, tartós boldogságra, és a házasság az emberi elme felfogóképességét meghaladó, ujjongó örömmámor is lehet. Ez minden pár és minden ember számára elérhető. A »lelki társ« vagy »rokonlélek« fogalma csak kitalált dolog és illúzió; s jöllehet, minden fiatal férfi és nő teljes szorgalommal és imádságos lélekkel azon igyekszik, hogy egy olyan társat találjon, akivel az élet a legharmonikusabb és a leggyönyörűbb lehet, mégis biztos, hogy csaknem bármely jóra való férfinak és nőnek boldog és sikeres lehet a házassága, ha mindkettő hajlandó megfizetni az árát” („Oneness in Marriage”, *Ensign*, Mar. 1977, 4).

Joseph Fielding Smith elder

„Nincs utalás a szentírásokban, mely igazolná azt az elképzelést, hogy kiváltságunkban állt volna a lélekvilágban megválasztani a szüleinket és életünk társait. Néhányan kitaranak ezen elképzelés mellett, és elképzelhető, hogy bizonyos esetekben valóban így is van, ám túl nagy képzelőerőre van szükség ahhoz, hogy elhiggyük: ez mindig, vagy legalábbis az esetek túlnyomó részében így történik. A legbiztosabb az, hogy oda jöttünk, ahová az arra felhatalmazottak küldtek bennünket. Önrendelkezésünket nem gyakorolhattuk olyan mértékig, hogy megválaszthassuk a szüleinket és az utódainkat” (*Way to Perfection*, 44).

Misszió vagy házasság?

Egyházi közlöny

„Egyre nyilvánvalóbb, hogy néhány fiatal nőt erősen arra buzdítanak, hogy szolgáljanak teljes

idejű missziót. A fiatal nők, bár képesek rá és hatékonyak, nem rendelkeznek ugyanazzal a felelősséggel, mint a papságot viselő férfiak, hogy teljes idejű missziót szolgáljanak. Hálásak vagyunk, hogy néhányan vágnak arra, hogy teljes idejű misszionáriusokként szolgálhassanak, de ne érezzék velük, hogy ez kötelességük. A fiatal nőket ne javasolják misszióra, ha az egy konkrét házassági ajánlattól tartaná vissza őket” (*Bulletin*, 1993, no. 2, p. 2).

Gordon B. Hinckley elnök

„Most a püspökökhöz és cövekelnökökhöz szeretnék szólni a misszionáriusi szolgálattal kapcsolatban. Ez egy kényes téma. Úgy tűnik, az egyházban egyre inkább elterjed az a nézet, hogy a fiatal nők a fiatal férfiakhoz hasonlóan kötelesek missziót szolgálni. Szükség van néhány fiatal nőre is. Jelentős munkát végeznek. Bejutnak azokba az otthonokba, ahova az elderek nem.

Bevallom, hogy két leányunokám szolgál éppen missziót. Ők nagyon okos és gyönyörű fiatal nők. Keményen dolgoznak, és sok jót végeznek. Beszéltek a püspökükkel és a szüleikkel, és saját döntésük volt, hogy elmenjenek. Nem is szóltak nekem, míg be nem küldték a papírjaikat. Semmi közöm a döntésükhöz, hogy elmennek.

Nos, most, hogy ezt bevallottam, szeretném elmondani, hogy az Első Elnökség és a Tizenkettek Tanácsa egységesen azt mondta fiatal nőtestvéreinknek, hogy nem kötelesek misszióba menni. Remélem, mondanómat el tudom mondani anélkül, hogy bárkit is megsértenék. A fiatal nőknek nem szükséges úgy érezniük, hogy a fiatal férfiak kötelessége rájuk vonatkozik. Néhányan nagyon szeretnének majd misszióba menni. Ez esetben püspökükkel és persze szüleikkel kell megbeszélniük a dolgot. Ha a szándék változatlan, a püspök tudni fogja a dolgát.

Azt mondom, ami korábban is elhangzott már, hogy a misszionáriusi munka alapvetően papsági kötelesség. És mint ilyen, fiatal férfainknak kell ezt a terhet hordozniuk. Ez az ő feladatuk és kötelességük.

Nem kérjük a fiatal nőket, hogy életük elengedhetetlen részeként gondoljanak a misszióra. Sok éve már, hogy megemeltük számukra a korhatárt, amellyel azt akarjuk elérni, hogy viszonylag alacsonyan tartsuk azok számát, akik elmennek. Ismét csak azt tudom mondani a nőtestvéreknek, hogy akár elmentek misszióba, akár nem, ugyanúgy kötelességtudónak számítottok majd, az erőfeszítéseitek

pedig ugyanúgy elfogadásra kerülnek az Úr és az egyház szemében.

Folyamatosan érkeznek hozzánk olyan levelek, melyben a fiatal nők azt kérdik, hogy miért nem ugyanaz a korhatár a misszionárius nővérek esetében, mint az eldereknél. Egyszerű a válaszuk. Tudjuk, hogy csalódottak emiatt. Tudjuk, hogy sokuk szíve vágya a misszió. Tudjuk, hogy sokan közülük szeretnék megszerezni ezt a tapasztalatot, mielőtt megházasodnak és felnőtt életet kezdenek. Természetesen nem azt mondom és nem arra célok, hogy a szolgálatuk nem kívánatos. Egyszerűen azt mondom, hogy a misszió nem elengedhetetlen része az életüknek.

Nos, ez kissé talán furán hangzik egy papsági gyűlésen. Azért itt mondom, mert nem tudom, hogy hol máshol mondhatnám. Most már az egyház püspökei és cövekelnökei is hallották. Ők azok, akiknek ítélniük kell ebben az ügyben.

Erről a témáról elég is ennyi” (in Conference Report, Oct. 1997, 72–73; vagy *Ensign*, Nov. 1997, 52).

Boyd K. Packer elder

„Nem számít, ha ezzel megszakítjátok a tanulmányaitokat, vagy elhalasztjátok a pályafutásotokat vagy egy házasságot – vagy a kosárlabdázást. Hacsak nincs valamilyen súlyos egészségügyi problémája, minden utolsó napi szent férfinak válaszolnia kellene a felhívásra, hogy szolgáljon egy missziót” (in Conference Report, Apr. 1984, 61; vagy *Ensign*, May 1984, 42).

Döntést hozni a megfelelő időben

Harold B. Lee elnök

„Nem próbállak sürgetni benneteket, fiatalabb férfiak, hogy túlságosan korán nősüljete meg. Úgy vélem, ebben rejlik napjaink egyik veszélye. Nem akarjuk, hogy a fiatal férfiak a házasságra gondoljanak, amíg nem tudnak családjukról gondoskodni, nincs saját alapjuk, és nem függetlenek. Meg kell győződnie arról, hogy megtalálták a nekik tetsző lányt, hogy elég hosszú ideig randevúztak ahhoz, hogy ismerjék egymást, és hogy bár ismerik egymás hibáit, attól még szeretik egymást. Néhány misszióelnök arról számolt be nekünk, hogy ezt mondták a misszionáriusaiknak: – Nos, ha hat hónapon belül nem házasodsz meg, akkor nem vagy sikeres misszionárius. Ezt mondtam a misszióelnököknek: – Soha ne mondjatok ilyet egyik misszionáriusotoknak sem!

Lehet, hogy nem találnak maguknak feleséget; és ha túl komolyan veszik, talán ez behajszolja őket egy olyan házasságba, ami rossz lesz a számukra.

Kérlek, ne értsétek félre, amit mondunk; azonban férfitestvérek, gondolatok komolyabban a házassági kötelezettségekre, amelyek mindazokra vonatkoznak, akik viselik a szent papságot abban az időben, amikor a házasságot elvárják minden férfitől, aki érti a felelősséget. Mert emlékezzetek, testvérek, hogy csak azok, akik a templomban belépnek a házasság új és örökkévaló szövetségébe a földi életre és az örökkévalóságra, csakis ők részesülnek felmagasztosulásban a celesztialis dicsőségben. Ezt mondja nekünk az Úr” (in Conference Report, Oct. 1973, 120; vagy *Ensign*, Jan. 1974, 100).

Az első elnökség – Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

„Amikor a teljes idejű misszionáriusok hazatérnek, adjanak nekik tanácsot a tanulmányaik vagy munkájuk folytatásával, a családi kapcsolatok megerősítésével, az egyházban való tevékeny részvétellel, a tized és felajánlások fizetésével és a templomi házasságra való felkészüléssel kapcsolatos ügyekben. Nem bölcs dolog azonban azt tanácsolni, hogy a misszionáriusok egy bizonyos időn belül házasodjanak meg. A döntés, hogy valaki házasságot kössön annyira jelentős, hogy azt az egyénnek kell meghoznia, imádság és alapos átgondolás után. [*Mission President's Handbook* (31153), 1990, 23]” (*Bulletin*, 1993, no. 1, 2).

ÖNRENDELKEZÉS VAGY SUGALMAZÁS?

Bruce R. McConkie elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából
New Era, Jan. 1975, 38–43

A feleségem és köztem nemrégiben lezajlott egy komoly beszélgetés, mely során megszámláltuk a rengeteg áldást, melyeket kaptunk. Egy seregnyi dolgot megneveztünk, amiben részünk volt az egyház, a családjuk és az örök igazság napjainkban történt dicsőséges visszaállítása révén. Majd a feleségem a következő kérdéssel fokozta a beszélgetést

hangulatát: „Mit tekintesz az életedben valaha is elnyert legnagyobb áldásnak?”

Habozás nélkül így feleltem: – A legnagyobb áldás, mely életem során valaha is ért, 1937. október 13-án, 11 óra 20 perckor történt, amikor abban a kiváltságban volt részem, hogy a Salt Lake templomban, az Úr oltáránál térdelve örökkévaló társamul kaptalak téged.”

„Nos, ezen a vizsgán átmentél” – mondta.

Hiszek abban, hogy a legfontosabb dolog, amit egy utolsó napi szent valaha is tehet ezen a világon az, hogy a megfelelő személlyel, a megfelelő időben, a megfelelő felhatalmazás által házasságot köt; ezután pedig – ha ily módon megpecsételte őket az a hatalom és felhatalmazás, melyet Illés próféta állított vissza – a legfontosabb hátralévő teendő bármely utolsó napi szent számára, hogy úgy éljenek, hogy az így megkötött szövetség feltételei most és mindörökre összekössék őket és érvényben maradjanak. Ezért hát szeretnék néhány olyan tanácsot adni, melyek a választás minden területén alkalmazhatók – legalábbis tevékenységeink nagyobb részénél – de minden más dolog fölé emelve azt, különösképpen az örökkévaló házasságra vonatkozóan.

Amikor Isten, a mi Mennyei Atyánk jelenlétében éltünk, felruháztak bennünket az önrendelkezéssel. Ez magadta nekünk azt a lehetőséget és kiváltságot, hogy megválasszuk, mit teszünk – hogy szabad, korlátlan döntést hozzunk. Amikor Ádám atyánkat az Éden kertjébe helyezték, megkapta ugyanezt a hatalmat, és most mi is rendelkezünk vele. Elvárják tőlünk, hogy használjuk azokat az ajándékokat, tehetségeket és képességeket, valamint azt az értelmet, ítélőképességet és önrendelkezést, amellyel felruháztak bennünket.

Másrészt viszont megparancsolták, hogy keressük az Urat, vágyjunk az Ő Lelkére, hogy megkapjuk a kinyilatkoztatás és sugalmazás lelkét az életünkben. Amikor belépünk az egyházba, egy felruházott személy a fejünkre helyezi a kezeit, és azt mondja: „Fogadd be a Szentlelket!” Ezzel megkapjuk a Szentlélek ajándékát, mely – hithűségünk alapján – feljogosít bennünket az Istenség e tagjának társaságára.

Így hát két feladat vár ránk. Az egyik, hogy törekedjünk arra, hogy a sugalmazás és kinyilatkoztatás lelke vezessen bennünket.

A másik utasítás, melyet kaptunk, önrendelkezésünk használatára vonatkozik, vagyis hogy nekünk magunknak kell meghatároznunk, mit tegyünk. E kettő között kell egy finom egyensúlyt találnunk, ha azon az ösvényen szeretnénk járni, mely örömet, megelégedettséget és békét hoz ebben az életben, és örök jutalmat Atyánk királyságában.

Amikor Atyánkkal voltunk a halandóság előtti szférában, Ő figyelt és tanulmányozott bennünket, így tudta, hogyan reagálunk a törvényeire, amikor az Ő jelenlétében vagyunk, és amikor rendelkezünk azzal a tudással, hogy Ő az Atyánk, és hogy a kapott tanítások tőle származnak. Akkor látásban jártunk. Most azt várja, hogyan reagálunk, amikor hitben járunk, most, hogy nem vagyunk a jelenlétében, és más dolgokra kell támaszkodnunk, mint akkor, amikor még személyes tanácsot kaptunk Tőle.

Szeretnék három esettanulmányt bemutatni, melyekből talán levonhatunk néhány nagyon valóságos és biztos következtetést arra vonatkozóan, hogy minek kellene történnie az életünk során. E szemléltetéseket az Úr nekünk adott kinyilatkoztatósaiból fogom venni.

„Nem értetted meg”

1. esettanulmány: Volt egyszer egy férfi, akit Oliver Cowderynek hívtak. A Próféta titkára volt még a kezdeti időkben. Ő volt az írnok. Ő vetette papírra azokat a szavakat, melyeket a Próféta diktált neki, miközben a Lélek megpihent rajta a fordítás során (a Mormon könyvét fordították akkoriban). Cowdery testvér abban az időben viszonylag éretlen volt lelkileg, és olyasmire vágyott, olyanra törekedett, ami akkor meghaladta lelki képességeit. Fordítani akart. Unszolni kezdte hát a Próféát, aki az Úr elé vitte az ügyet, mire kaptak egy kinyilatkoztatást. Az Úr ezt mondta: „Oliver Cowdery, bizony, bizony, mondom neked, hogy amilyen biztosan él az Úr, aki a te Istened és Megváltód, éppen olyan biztosan tudást szerzel majd azon dolgokról, amiket hittel, őszinte szívvel kérsz, híve abban, hogy tudást szerzel a régi feljegyzések bevéseit illetően, amelyek ősieik,

A legfontosabb dolog, amit egy utolsó napi szent valaha is tehet ezen a világon az, hogy a megfelelő személlyel, a megfelelő helyen házasságot köt.

és szentírásaim azon részeit tartalmazzák, amelyekről Lelkem megnyilatkozása által volt szó.”

Az Úr, miután a konkrét problémával foglalkozott, kinyilatkoztatott egy tantételt, amely erre és minden más hasonló helyzetre is vonatkozik: „Igen, íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik. Most íme, ez a kinyilatkoztatás lelke” (T&Sz 8:1–3).

Oliver azt tette, amit közülünk is jó páran tettek volna. Megkapta az utasításokat, melyeket felolvastam, és azt feltételezte, hogy azt jelentik, amit látszólag mondanak, vagyis ha hittel kéri Istent, akkor hatalma lesz fordítani. Ám a viszonylag még éretlen lelki állapotban, melyben volt, még nem tanulta meg, hogy mi mindent jelent az, hogy Istentől kérni, vagy hogy miként fejlesszen ki olyan hitet, vagy tegyen meg bizonyos szükséges dolgokat ahhoz, hogy választ kapjon egy imára. Így hát ő kért. És mint tudjátok, nem járt sikerrel; teljes mértékben képtelen volt a fordításra. Felteszem, ez némi nyugtalanságot okozott neki és a Prófétának. Megpróbálva igazodni a kapott ígérethez, újra az Úr elé vitték az ügyet; majd megjött a válasz, az ok, hogy miért nem tudott fordítani: „Íme, nem értetted meg; feltételezted, hogy megadom ezt neked, amikor nem gondoltál bele, csak kértél engem” (T&Sz 9:7).

Nos, látszólag ez volt minden, amire utasították, hogy kérjen hittel; ám a hittel való kérdésbe magától értetődően beletartozik az az elsődleges követelmény is, hogy megtegyünk mindent, ami a hatalmunkban áll, hogy elérjük a kívánt célt. Használjuk az önrendelkezést, amellyel felruháztak bennünket. Minden birtokunkban lévő tudásunkat, tehetségünket és képességünket használjuk fel arra, hogy elérjük a kívánt eredményt. Ez lehet akár a Mormon könyve fordítása, akár feleségünk kiválasztása, a pályaválasztás, vagy több ezer más fontos dolog, ami felbukkan az életünkben.

Az Úr így folytatta:

„...én azt mondom neked, hogy tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.

De ha nem helyes, akkor nem lesznek ilyen érzéseid, hanem gondolataid megdermednek, ami miatt elfelejtetted azt, ami helytelen; nem írhatod le tehát azt, ami szent, csak akkor, ha tőlem kapod” (T&Sz 9:8–9).

Hogyan választasz feleséget? Sok fiattól hallottam a Brigham Young Egyetemen és máshol is a következőket: „Sugalmazott érzésre van szükségem. Kinyilatkoztatást kell kapnom. Imádkoznom és böjtölnöm kell, és kérni az Urat, mutassa meg, kivel házasodjak össze.” Nos, talán kicsit megrázó lesz számotokra, de én soha életemben nem kérdeztem meg az Urat, hogy kit vegyek el. Még csak eszembe sem jutott soha, hogy megkérdezzem Őt. Elmentem, és megtaláltam a lányt, akire vágytam. Minden tekintetben megfelelt számomra. Miután mérlegeltem a lehetőségeket, teljes mértékben úgy tűnt számomra, hogy ennek így kell lennie. Ha mindent tökéletesen tettem volna, tanácskoztam volna az Úrral. Én azonban csak annyit tettem, hogy útmutatásért és irányításért imádkoztam az Úrhoz a meghozott döntéssel kapcsolatban. Még tökéletesebb tehát az lett volna, ha tanácskozom Vele a döntéssel kapcsolatban, és lelki megerősítést kapok arról, hogy a döntésem, melyet a saját önrendelkezésem és képességeim által hoztam, helyes.

„Miért engem kérdezel?”

Most pedig halljátok a második esettanulmányt: Volt egy férfi, kinek neve nem maradt fenn számunkra az ősi feljegyzésen. Ő Járed fivéréként ismert. Más forrásokból tudjuk, hogy Moriánkumernek hívták. Kezdetben ő volt a járedita nép lelki vezetője. Mikor Babelből az amerikai megígért földre indultak, ő volt az, aki az Úrral tanácskozott, hogy mint nép megkapják a szükséges vezetést és lelki útmutatást.

Néhány nagyon érdekes dolog történt. Eljutottak a tengerig, melyen át kellett kelniük, az Úr pedig így szólt hozzá: „Építsetek bárkákat.” Érdekes módon az Úr nem mondta meg nekik, hogyan építsék meg a bárkákat. Járed fivére korábban már készített ilyet, így nem volt szüksége útmutatásra. Nem volt szüksége kinyilatkoztatásra, hogy vezesse őt.

Meg is építette a bárkákat.

Ez alkalommal azonban különleges és bonyolult körülmények között kellett használniuk azokat, így volt valami, amiből többre volt szüksége a meglévónél: mégpedig levegőre. Ez egy olyan probléma volt, mely meghaladta a tudását. Ezért az Úr elé vitte az ügyet. Mivel ő teljesen képtelen volt rá, így az Úr megoldotta helyette. Megmondta, mit kell tennie, hogy legyen levegőjük.

Járed fivére erre felbátorodott – hiszen az Úrral beszélt, akivel tanácskozva válaszokat kapott – és feltett egy újabb kérdést. Egy olyan probléma megoldásáról kérdezett, melyet saját magának kellett volna kitalálnia, nem pedig az Úr elé tárni. Afelől érdeklődött, mit tegyenek, hogy legyen fény a hajókban.

Az Úr pedig beszélt vele erről egy keveset, majd ezt mondta: Mit szeretnél, mit tegyek, hogy legyen világosságotok a bárkáitokban?” (Ether 2:23). Vagyis, gyakorlatilag ezt kérdezte: „Miért tőlem kérdezed? Ez olyasvalami, amit neked kellett volna megoldanod.” Azután így folytatta, lényegében megismételve a kérdést: „Mit szeretnél tehát, mit készítsék nektek, hogy lehessen világosságotok, amikor elnyel a tenger mélysége?” (Ether 2:25). Más szóval: „Moriánkumer, ez a te problémád. Miért engem zaklatsz? Önrendelkezést adtam neked. Felruháztattál a szükséges erővel és képességgel. Eredj, és találg megoldást a problémára!”

Nos, Járed fivére megértette az üzenetet. Felment egy Sélemnek nevezett hegyre, és a feljegyzés szerint „egy sziklából kiolvasztott tizenhat kis követ; és ezek fehérek és tiszták voltak, mint az áttetsző üveg” (Ether 3:1).

Nos, Járed fivére felvitt a hegyre tizenhat, valamilyen apró kristályt (mind elfért a kezében). A feljegyzés szerint „kezeiben felvitte őket a hegy tetejére” (Ether 3:1), majd lényegében így szólt az Úrhoz: „Nos, remélem, ezt és ezt fogod tenni.” Valójában nem mondjuk meg az Úrnak, hogy mit tegyen, de kapunk egyfajta sugalmazást, és használjuk az eszünket, majd pedig átbeszéljük Vele a dolgot. Így hát Moriánkumer ezt mondta az Úrnak: „Érintsd meg hát ezeket a köveket, Ó Uram, ujjaddal, és készítsd őket elő arra, hogy ragyogjanak a sötétben; és ragyogni fognak majd nekünk a bárkáiban, melyeket készítettünk, hogy legyen világosságunk, míg a tengert átszeljük” (Ether 3:4).

Az Úr pedig azt tette, amit Járed fivére kért tőle, és ez volt az az alkalom, amikor látta az Úr ujját; és miközben lélekben összhangba került Vele, olyan kinyilatkoztatásban részesült, mely felülmúlt mindent, amit valaha is addig a pillanatig bármelyik próféta kapott. Az Úr többet nyilatkoztatott ki számára az Ő természetéről és személyéről, mint amennyi azelőtt valaha is feltárult volna Vele kapcsolatban, és mindez azért történhetett meg, mert Járed fivére megtett minden tőle telhetőt, és mert tanácskozott az Úrral.

Van egy finom egyensúly az önrendelkezés és a sugalmazás között. Elvárják tőlünk, hogy megtegyünk mindent, ami a hatalmunkban áll, majd azután törekedünk az Úr válaszára, egy jóváhagyó pecsétre, hogy elértük a megfelelő eredményt. Olykor pedig ráadásként olyan további igazságokat és tudást kapunk, amiről még csak nem is áldottunk.

„Megtanácskozzák maguk és énköztem”

Most pedig a harmadik esettanulmány: Az egyház korai időszakában, az Úr azt parancsolta a szenteknek, hogy egy bizonyos helyen gyülekezzenek Missouriban. Elhangzott a rendelkezés: „Gyülekezzetek!” A rendelet konkrétan úgy hangzott, hogy „az elnöklő püspök jöjjön ide, és tegye ezt meg ezt”. Figyeljük meg, mi történt. Az Úr beszél:

„...amint azt Edward Partridge szolgálmat illetően mondtam, ez a föld az ő lakóhelye, és azoké, akiket tanácsosainak kinevezett; valamint azok lakóhelye, akiket tárházam vezetésére kijelöltem;

Hozzák tehát el családjukat erre a földre, amint azt megtanácskozzák maguk és énköztem” (T&Sz 58:24–25).

Látjátok, az Úr azt mondta, hogy „gyülekezzetek” Sionban. A részleteket és az elintéznivalókat azonban, vagyis a *hogyan*t, a *mikort* és a *körülmények* eldöntését azok önrendelkezésére bízták, akiket felszólítottak, hogy gyülekezzenek, ám tanácskozniuk kellett az Úrral. Nos, mikor az ember tanácskozik az Úrral, akkor valamit átbeszél vele. Behívom a gyermekeimet, és tanácskozunk egy problémát illetően. Nem mondom meg nekik, mi hogy legyen, hanem azt mondom: „Mit gondoltok? Hogyan értékelitek a dolgot? Mit szeretnétek tenni ebben a helyzetben? Mi a legjobb, amit tehetünk?” Ők pedig elmondják nekem, hogy mit gondolnak, és ha éppen van valami bölcs ötletem vagy eszembe jut valami az ügyvel kapcsolatban, akkor kifejezésre juttatom a nézeteimet. Az Úr rendelkezik minden bölcseséggel, minden tudással, minden hatalommal; Ő tökéletesen tudja, hogyan kormányozzon, hogyan irányítson és vezessen bennünket. Hagyja, hogy mi döntsük el, hogy mit kellene tennünk, de elvárja, hogy tanácskozunk vele.

Nos, miután az Úr ezt elmondta az egyház Elnöklő Püspökségének, megadta a tantételt, amely ezt a helyzetet irányította, és amely minden helyzetet

irányít. És ez egyike a dicsőségben kinyilatkoztatott igazságainknak. Ezt mondta:

„Mert íme, nincs rendjén, hogy minden dologban parancsoljak; mert aki minden dologban kényszerítve van, az rest és nem bölcs szolga; tehát nem kap jutalmat.

Bizony mondom, az emberek buzgón munkálkodjanak a jó ügyben, és tegyenek meg sok dolgot saját szabad akaratukból, és vigyenek véghez sok igazlelkűséget;

Mert bennük van a hatalom, ami által önrendelkezők. És amennyiben jót tesznek az emberek, semmiképpen nem veszítik el a jutalmukat.

Ám aki semmit nem tesz addig, amíg parancsot nem kap, és a parancsolatot kételkedő szívvel fogadja, és restséggel tartja be azt, az elkárhozik” (T&Sz 58:26–29).

Joseph Smith prófétától megkérdezték: „Hogyan kormányoz egy ilyen sok és különböző emberekből álló népet, mint az utolsó napi szentek?”

Ezt felelte: „Helyes tantételeket tanítok nekik, és ők magukat kormányozzák.”

Nos, ez a mennyek rendje. Így működik a Mindenható. Ez az, ahogyan az egyháznak is működnie kellene. Meg kell tanulnunk a helyes tantételeket, majd magunkat kell kormányoznunk. Mi hozzuk meg a saját döntéseinket, majd az Úr elé visszük az ügyet, és megszerezzük az Ő beleegyezését, jóváhagyó pecsétjét.

„Minden dolgodban tanácskozz az Úrral”

Ez volt a három esettanulmány; most térjünk rá a kinyilatkoztatott végkövetkeztetésre. Volt egy férfi, egy hatalmas és nagyszerű próféta, akit Almának hívtak. Volt egy Hélamán nevű fia, aki szent és igaz férfi volt, és atyja nyomdokaiban járt. Alma pedig ezt mondta Hélamánnak: „Ó fiam, emlékezz erre, és fiatalon tanulj bölcsességet; igen, fiatalon tanul meg betartani Isten parancsolatait. Igen, és Istenhez fohászoldj teljes fenntartásodért” (Alma 37:35–36). Gondoljátok, hogy ha azt tanácsolják nektek, hogy imádkozzatok az Úrhoz a fizikai és lelki fenntartásotokért, akkor csak ennyit kell tennetek? Az Úr imája így szól: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” Elmentek, és leültök a sivatagban vagy a hegy tetején, majd a legnagyobb buzgósággal imádkoztok, hogy „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”,

vagy pedig fogjátok magatokat, elvetitek a gabonát, neveltek egy nyájat és megtesztek mindent, amit csak tudtok, hogy elérjétek a végeredményt?

Folytatva: „Istenhez fohászoldj teljes fenntartásodért; igen, minden cselekedeted az Úrnak legyen, és ahová csak mész, az Úrban legyen az; igen, minden gondolatod az Úrra irányuljon; igen, örökre az Úrra legyenek helyezve szíved érzelmei” (Alma 37:36). Most figyeljétek: „Minden dolgodban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni” (Alma 37:37).

Mi is volt Oliver Cowdery gondolja? „Nem gondoltál bele, csak kértél engem... tanulmányoznod kell azt az elmédben” (T&Sz 9:7–8).

Nos, szeretnétek feleséget? Szeretnétek bármit, ami jó és helyénvaló? Akkor fogjátok munkába, használva az Istentől kapott önrendelkezést, hatalmat és képességet. Használjatok minden adottságot, minden ítélőképességeteket összpontosítsátok a problémára, hozzátok meg a saját döntéseket, majd eztán, hogy biztosak legyetek abban, hogy nem tévedtek, tanácskozzatok az Úrral. Beszéljétek át vele. Mondjátok, hogy: „Ezt gondolom én; Te mit gondolsz?” Ha pedig megkapjátok a nyugodt, édes bizonyosságot, amely csakis a Szentlélektől jöhet, akkor tudjátok, hogy elértétek a helyes eredményt; de ha félelem, bizonytalanság van a szívetekben, akkor jobb, ha előlről kezditek, mert nincs benne az Úr keze, és nem fogjátok megkapni a jóváhagyó pecsétet, amire pedig – az egyház tagjaként, akik rendelkeznek a Szentlélek ajándékával – jogosultak vagytok.

„...igen, amikor éjjel lefekszel, az Úrban feküdj le, hogy örködjön feletted az álmodban; és amikor reggel felkelsz, legyen tele szíved köszönettel Istennek; és ha megteszed ezeket a dolgokat, akkor felemeltetsz az utolsó napon” (Alma 37:37). Ha megtanuljátok használni az önrendelkezést, amit Isten adott nektek, és ha megpróbáljátok saját magatok meghozni a döntéseiteket, és olyan eredményre juttok, ami biztos és helyes, és ha tanácskoztok az Úrral, és megkapjátok az Ő jóváhagyó pecsétjét az elhatározásotokra, akkor egyrészt kinyilatkoztatást kaptatok; másrészt pedig el fogjátok nyerni az örök élet nagyszerű jutalmát, és felemeltettek az utolsó napon. Nem vagyunk mindenben egyformák; valakinek ilyen tehetsége van, másvalakinek pedig másmilyen. Ám ha használjuk a tehetségeinket, valahogyan minden sikerülni fog.

Egyik hétfőn, amikor George Washington születésnapját ünnepeltük, anyukámnál voltam, és a hátsó udvaron egy farönköt fűrészelttem éppen. Anyukám kijött, hogy adjon néhány tanácsot és megnézzze, hogy megy, és nem volt nagyon elragadtatva. Úgy gondolta, máshogyan kellene csinálnom. Vissza ment a házba, és néhány perc múlva megérkezett az öcsém. Édesanyám ezt mondta neki: „Azt hiszem jobb lesz, ha kimész a kertbe, és segítesz egy kicsit Bruce-nak, hogy jól csinálja ezt a dolgot!” Majd így szólt: „Bruce nem túl eszes.” Nos, tehát nem vagyok az. Így hát ott kezdem, ahol vagyok, és onnan haladok előre. Azokat a tehetségeket kezdem el használni, és elkezdtem alkalmazni az örök igazságok tantételeit az életemben. A folyamat során tanácskozom az Úrral, és nem számít, hol tartok éppen, az evangélium előre, tovább és felfelé viszem engem, és olyan áldások árasztanak el, amelyek nemesítenek, megtisztítanak és jobbá tesznek ebben az életben, és végül dicsőséget, megbecsülést és méltóságot adnak az eljövendő életben.

Rendelkezünk a kinyilatkoztatás lelkével

Azt hiszem, eleget mondtunk; a tantételek itt vannak előttünk. Hadd tegyék még egy dolgot. Hadd tegyem azt, amit lényegében Alma barátom is tenne. Miután elmondta a prédikációját, így szólt: „És ez nem minden. Nem gondoljátok-e, hogy én magam tudok ezen dolgokról?” (Alma 5:45). Vagyis elmondta nekik az esettanulmányokat, idézte számukra a kinyilatkoztatásokat, megmondta, mit foglalnak magukban, majd személyes bizonyosságát tette. Ezt kellene tennünk az egyházban. Meg kellene tanulnunk, hogyan tanítsunk a Lélek hatalma szerint úgy, hogy amikor az evangéliumi témákról beszélünk, tudjuk, hogy amit mondtunk, helyes-e, és olyan állapotba kerülünk, hogy bizonyosságot tehetünk, nemcsak a munka igazságáról és isteni voltáról, hanem arról is, hogy a tan, melyet hirdetünk, és az örökkévaló igazságok, melyeket

magyarázunk helyesek, hogy azok az Úr gondolatai, az Ő hangja és az Ő akarata. Az a nagyszerű és csodálatos dolog ebben a munkában, és e tanokban, hogy igazak. Nincs semmi, általunk elképzelhető igazság ezen a világon, ami ahhoz az igazsághoz lenne fogható, hogy a munka, melyre elköteleztük magunkat igaz, és hogy az Úr keze itt van. Mi szó szerint rendelkezünk a Szentlélek ajándékával és hatalmával. Rendelkezünk a kinyilatkoztatás lelkével, a bizonyosság lelkével, a prófécia lelkével. Ezeknek a dolgoknak meg kell lenniük, különben nem Isten egyházában és királyságában vagyunk; nem az Úr népe vagyunk.

A helyzet az, hogy tényleg megvannak nekünk; a kinyilatkoztatás működik.

Ne féljete kinyilatkoztatást kapni!

Joseph Smith ezt mondta: „Isten semmit nem nyilatkoztatott ki Josephnek anélkül, hogy azt a Tizenketek számára is ne tette volna ismertté. Még a legkisebb szent is megtudhat mindent, mihelyt azt el bírja viselni” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 149). Jogosultak vagyunk a kinyilatkoztatás lelkére, de amit tanítani készülök az az, hogy van a dolognak egy mikéntje, egy folyamata és vannak előfeltételei. A mi kötelességünk, hogy a problémáinkon munkálkodjunk, majd pedig az Úrral tanácskozunk, és megszerezzük a Szentlélek jóváhagyó pecsétjét az elért eredményre; ez a jóváhagyó pecsét pedig a kinyilatkoztatás lelke.

Isten adjon nekünk bölcsességet e dolgokban. Isten adjon nekünk bátorságot és képességet arra, hogy a saját lábunkra álljunk, és használjuk az önrendelkezésünket, valamint a birtokunkban lévő képességeket és erőket; majd legyünk elég alázatosak és nyitottak a Lélekre ahhoz, hogy a saját akaratunkkal meghajoljunk az övé előtt, hogy megszerezzük a megerősítő jóváhagyó pecsétjét, és ily módon a kinyilatkoztatás lelkét az életünkben. Ha pedig ezt tesszük, nem kérdéses a végeredmény; béke ebben, illetve dicsőség, megbecsülés és méltóság az elkövetkezendő életben.

Ha megkapjátok a nyugodt, édes bizonyosságot, amely csakis a Szentlélektől jöhet, akkor tudjátok, hogy elértétek a helyes eredményt.

PÉNZÜGYEK

A javak birtoklása vagy a kiemelkedő fizetés nem a mennyek kegyének jele, és ezek hiánya nem a mennyek nemtetszésének bizonyítéka.

– Dallin H. Oaks elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Dallin H. Oaks elder

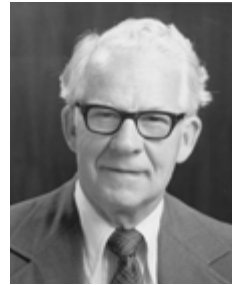
„A gazdagság családságai sokféleképpen fullasztják meg az evangélium gyümölcsseit. Az, aki sóvárog egy másik ember gazdagsága után, lelkileg szenvedni fog. Az olyan ember, aki gazdag, de vagyona elvesztése után megkeseredik, és utálatossá válik, szintén a gazdagság családságának áldozata.

Szintén áldozat az az ember, aki a gonoszok gazdagsága miatt mérgeződik. Jeremiás próféta adott hangot az ősi kérdésnek: »Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességben mindnyájan a hűtlenkedők?« (Jeremiás 12:1). Akik a gonoszok boldogulásán és látszólagos boldogságán tűnődnek, azok túl nagy jelentőséget tulajdonítanak az anyagi dolgoknak. Őket megtéveszthetik, mert prioritásaik túlságosan a világi javakra összpontosítanak.

A gazdagság családságának egy másik áldozata az a személy, aki tudatosan, vagy tudat alatt büntudatot érez amiatt, hogy nem sikerült megszereznie azt a tulajdont, vagy rangot, amelyre a világ a siker fokmérőjeként tekint.

Azok, akik az evangéliumot tetszélésért, a hittudományt pedig pénzért hirdetik, a »gazdagság családságában« szenvednek és az »istenfélelmet nyerekedésnek« képzelik (lásd 1 Timótheus 6:5). A javak birtoklása vagy a kiemelkedő fizetés nem a mennyek kegyének jele, és ezek hiánya nem a mennyek nemtetszésének bizonyítéka. A gazdagság egyike lehet azon áldásoknak, melyek a helyes viselkedést – mint például a tizedfizetést (Malakiás 3:9–12) – követik, ám vagyonna a kincskereső szerencsésével vagy becstelenség következtében is szert lehet tenni” (Pure in Heart, 75–76).

AMI A PÉNZT ILLETI: ÚTMUTATÁS A CSALÁD PÉNZÜGYEIHEZ

Marvin J. Ashton elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából
Brosúra

Ez a broszúra Marvin J. Ashton elder, a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagjának beszéde alapján készült, mely az 1975. évi áprilisi általános konferencia jóléti ülésén hangzott el. Spencer W. Kimball elnök megerősítette Ashton elder üzenetét, amikor ugyanazon a gyűlésen felállt, majd így szólt:

„Azóta, hogy eljöttünk erre a gyűlésre, sok minden járt a fejemben. Megerősítem, amiről Ashton testvér beszélt. Azt hiszem, ha most a családalapítás kezdetén lennék, szeretném megérteni azt a tizenkét pontot, amelyet Ashton testvér elmagyarázott, pontosan követném őket, és megtanítanám azokat a gyermekeimnek, a családomnak, és mindenkinek, akivel csak találkozom. Ez alapvető. Gyerekkorom óta, egész életemben hallottam, hogy a Fivérek arra intenek: »Kerüljétek ki az adósságból és kerüljétek el az adósságot!« Néhány évig a bankszakmában dolgoztam, és rengeteg embert láttam szörnyű helyzetbe kerülni, mert figyelmen kívül hagyták ezt a fontos tanácsot.

Mindenben egyetérték azzal, amit Ashton testvér elmondott... a családi pénzügyekről. Minden családnak kellene költségvetést készítenie. Vajon miért nem jutna eszünkbe sem, hogy ez az egyház vagy az üzletünk akár egy napra is költségvetés nélkül működjön? Tudnunk kell, hogy körülbelül mennyi lesz a bevételünk, és pontosan tudnunk kell, hogy mennyit fogunk költeni! Az egyház sikereinek egyik magyarázata éppen az, hogy a Fivérek nagyon körültekintően kezelik ezeket az ügyeket, és nem költjük el azt, amivel nem rendelkezünk.”

Nemrég lehetőségem nyílt beszélgetni egy csodálatos fiatal párral. Arra a hétre volt kitűzve az esküvőjük. Szemük ragyogott a fontos esemény előtti várakozástól, és az egymás iránti szeretetük bizonyítékaként. Mindkettőjük élvezhette a főiskolai oktatás, a jó családi háttér és a gazdag kulturális élmények előnyeit. Nagyszerű volt hallgatni őket, és megismerni jellemvonásaikat, terveiket és a bennük rejlő lehetőségeket. Úgy tűnt, kapcsolatukat helyénvaló módon, örökkévaló alapra kezdték felépíteni.

Interjúnk során csupán egyetlen kérdésre adott válaszuk nyugtalanított. Remélem, aggodalmaim és javaslataim hatására jobban átgondolták kapcsolatuk még függőben lévő szerepköreit. Mikor megkérdeztem, hogy házasságuk során ki kezeli majd a pénzügyeket, a lány így válaszolt: „Azt hiszem, ő.” A fiú pedig így: „Erről még nem beszélgettünk.” Ezek a megjegyzések megleptek és megdöbbentettek.

Hogy milyen szerepet is játszik a házasságban és a családi ügyekben a vagyon kezelése és a pénzügyek? Hadd válaszoljak: Rendkívül fontosat! Az American Bar Association (Amerikai Ügyvédi Kamara) szerint a válások 89 százaléka a pénz miatti veszekedésekre és vádaskodásokra vezethető vissza. Más felmérések alapján a válások 75 százalékát az anyagiak miatti összetűzések okozzák. Néhány szakértő arra is rámutatott, hogy öt családból négy súlyos anyagi problémával küszködik.

Hadd hangsúlyozzam sietve a tényt, miszerint ezeket a házassági tragédiákat nem egyszerűen a pénz hiánya okozza, hanem inkább a személyes pénzügyek helytelen kezelése. Egy leendő feleség jobban teszi, ha nem azzal foglalkozik, hogy leendő férje mennyit fog keresni havonta, hanem inkább azzal, hogyan fognak gazdálkodni a kézhez kapott pénzzel. A pénzzel való gazdálkodásnak előnyt kell élveznie a pénzkereső képességgel szemben. Egy leendő férj, akinek kedvese minden kíváncsúnak megfelel, jó, ha azt is kideríti, vajon menyasszonya tud-e bánni a pénzzel.

Az otthoni pénzgazdálkodásnak a férj és a feleség közti partneri kapcsolaton kell alapulnia, amelyben mindkét félnek egyenlő szava van a döntéshozatalban és az irányelvek meghatározásában. Amikor gyermekek születnek és eléri a felelősségre vonhatóság korát, ugyan korlátozott partneri alapon, de őket is be kell vonni a pénzügyekbe. Otthonunkban nem lehet béke, megelégedettség, szeretet és biztonság, ha anyagi gondok és viták uralkodnak. Akár tervezzük a házasságot, akár házások vagyunk, mindannyiunk számára a mai nap az, amikor felülvizsgálatot – és szükség esetén bünbánatot – kell tartanunk annak érdekében, hogy jobban tudjunk bánni a pénzzel, és hogy csak addig nyújtózkodjunk, ameddig a takarónk ér.

Mínt hogy a helyes pénzgazdálkodás és az anyagi lehetőségek határain belüli élet alapvető eszközök napjaink világában ahhoz, hogy bőségben és

boldogan élhessük, ezért szeretnék néhány javaslatot tenni a személyes és a családi pénzügyek kezelésének javítására. Hiszem, hogy a következő 12 pont mindegyikünknek segítségére lesz abban, hogy elérjük ezt a célt.

Fizessük becsületesen a tizedet!

A pénzügyek sikeres kezelése minden UNSZ otthonban a becsületesen fizetett tizeddel kezdődik. Ha fizetésünk átvételét követően legelőször a tized és a böjti felajánlás követelményeinek teszünk eleget, akkor megerősödik az elkötelezettségünk e fontos evangéliumi elv mellett, és a rossz pénzgazdálkodás valószínűsége lecsökken. Az, hogy késlekedés nélkül befizetjük tizedünket annak, aki azt nem kéri számon rajtunk minden egyes hónapban, megtanít minket és gyermekeinket arra, hogy becsületesebbek legyünk azokkal, akik fizikailag közelebb vannak hozzánk.

Tanuljunk meg bánni a pénzzel, mielőtt az bánik el velünk!

Egy leendő menyasszony jól teszi, ha megkérdezi magától: „Vajon kedvesem tud bánni a pénzzel? Tudja, hogyan éljen anyagi erőforrásain belül?” Ezek fontosabb kérdések, mint az, hogy „sok pénzt tud-e keresni?” Az anyagiakkal kapcsolatos lelki békénk nem attól függ, mennyit keresünk, hanem attól, mennyit költünk.

Az anyagiakhoz való hozzáállásukat és a pénzügyek kezelését minden házaspárnak állandóan fejlesztenie kell. Mindemellett partneri kapcsolatuknak teljesnek és örökkévalónak kell lennie. A család pénzügyeit a feleségnek és a férjnek nyíltan, kölcsönös bizalommal és együttesen kell intéznie. Amennyiben a hatalom és a felhatalmazás forrása-ként a pénz felett csak az egyikük gyakorol felügyeletet, akkor az helytelen egyenlőtlenséghez vezet a házasságban. Ezzel szemben, ha az egyik házastárs önként kivonja magát a család pénzügyeinek intézéséből, azzal lemond egyik fontos felelősségéről.

Tanuljunk önfegyelmet és önmegtartóztatást a pénzügyekben!

Önfegyelmet tanulni, és önmegtartóztatást gyakorolni ott, ahol pénzről van szó, fontosabb lehet, mint jártasságot szereznünk a számvitelben. A fiatal házaspároknak fel kell ismerniük, hogy nem költhetnek rögtön ugyanannyit, és nem folytathatják ugyanazt

az életvitelt, melyhez szüleik házában hozzászórtak. A házaspárok valódi érettségről tanúskodnak, amikor azelőtt, hogy pénzt költenének saját vágyaik beteljesítésére, előbb társuk és családjuk szükségleteire gondolnak. A pénzzel való gazdálkodás készségeit az együttműködés és a szeretet jegyében folyamatosan fejleszteniük kell. Egy méltatlankodó férj egyszer azt mondta: „Úgy gondolom, az életben a pénz beszél, de amikor a feleségem kezébe kerül, már csak annyit mond: »Viszlát!«” Ennek a férjnek, aki úgy beszélt a feleségéről, mint a világ legrosszabb pénzügyi menedzseréről, azt válaszolnám: „Nézz a tükörbe, és lásd a világ legrosszabb pénzügyi trénerét!”

Egy önmagával szemben elnéző, énközpontú, anyagi társadalomban élünk. A hirdetések azzal csábítják vásárlásra az ifjú fogyasztókat, hogy milyen könnyű a terméket hitelre, és akár azonnal megvenni. Érdekes módon nem foglalkoznak a pénzvisszafizetés szépségeivel, vagy azzal, hogy az

milyen sokáig tart, és hogy mennyire nehéz feladat – különösen az elkerülhetetlen kamatot nem szokták emlegetni.

Az adósságot megszüntető naptár segítségünkre lehet abban, hogy lecsökkentsük, illetve kiküszöböljük a felesleges adósságot. Egy papírra rajzoljunk fel néhány oszlopot. A baloldali első oszlopba a soron lévő hónappal kezdve írjuk fel a hónapok neveit. A következő oszlop tetejére írjuk fel annak a hitelezőnek a nevét, akit először szeretnénk kifizetni. Ide kerülhet az a hitel, amelynek legmagasabb a kamata, vagy amelyiknek legelőször jár le a visszafizetési határideje. A fenti táblázatnak megfelelően jegyezzük fel sorban a hitelezőnek fizetendő összeget addig, amíg a kölcsön le nem jár. A következő oszlop tetejére írjuk fel annak a hitelezőnek a nevét, akinek másodikként szeretnénk visszafizetni a pénzét, s minden hónaphoz jegyezzük fel a törlesztési

Adósságot megszüntető naptár

	Hitelkártya	Áruház	Fogászat	Zongorahitel	Autóhitel ¹
március	110	70	50	75	235
április	110	70	50	75	235
május	110	70	50	75	235
június	110	70	50	75	235
július		180	50	75	235
augusztus		180	50	75	235
szeptember		180	50	75	235
október			230	75	235
november			230	75	235
december				305	235
január				305	235
február					540
március					

kötelezettségeinket. Miután kifizettük az első hitelezőt, a neki fizetett havi törlesztésünk összegét adjuk hozzá a második hitelezőnek eddig fizetett törlesztés összegéhez. (A fenti példában megfigyelhetjük, hogy miután a család befejezte a hitélkártyán lévő adósságok törlesztését, a 110 dollárt hozzátette az áruházi tartozásuk 70 dolláros törlesztéséhez, ezzel egy új, havi 180 dolláros törlesztésbe kezdtek.) Addig folytassuk ezt az eljárást, amíg minden kölcsönt ki nem egyenlítettünk.

Készítsünk költségvetést!

Minden családnak látnia kell előre, hogy mennyi pénz áll rendelkezésükre az egyes hónapokban, és mekkora összeget költhetnek a családi költségvetés egy-egy tételére. A csekkfüzetek megkönnyítik a család pénzügyeinek kezelését és nyilvántartását. Vezessünk gondos feljegyzést minden egyes csekk kitöltéséről, majd pedig a csekkfüzetet vessük össze a havi bankelszámolóval.

Egy otthon megvásárlása, az oktatás költségeinek kifizetése vagy más létfontosságú beruházás kivételével tartózkodjunk az adósságtól és az abból származó anyagi terhektől. Készpénzen vásároljuk meg a tartós fogyasztási cikkeket, és készpénzzel fizessünk akkor is, ha nyaralni megyünk. Tartózkodjunk a részletfizetéstől, és használjuk körültekintően hitelkártyáinkat. Ezeknek elsősorban kényelmi és azonosítási szerepük van, és nem arra valók, hogy gondatlanul, illetve vakmerően bánjunk velük. Több hitelkártya együttes használata jelentősen megemeli a túlzott adósság kockázatát. Vásároljunk használt termékeket mindaddig, amíg nem spóroltunk eleget ahhoz, hogy minőségi, új árucikkeket vegyünk. A rossz minőségű áru megvásárlása végül csaknem mindig nagy költségekkel jár.

Bevételünk egy részét tegyük félre és fektessük be. Az azonnal hozzáférhető megtakarításoknak fedezniük kell a család legalább háromhavi létszükségletét. Minden UNSZ család nyújtsa be időben a becsületesen kitöltött adóbevallását.

Kérlek benneteket, nagyon figyeljete a következőkre – és ha valakit ez kellemetlenül érint, az nem véletlen: Azok az utolsó napi szentek, akik nem vesznek tudomást hitelezőikről, illetve akik elkerülik őket, joggal érzik azt a belső nyugtalanságot, amit az ilyen viselkedés érdemel. Ők nem élnek az utolsó napok szentjéhez méltó életet! A csődöt el kell kerülni, eltekintve ennek nagyon kivételes és visszafordíthatatlan

körülmények miatti szükségességétől, és csak imád-ságos megfontolás, valamint jogi és pénzügyi tanácskozás után lehet ehhez folyamodni.

20____ (év, hónap) KÖLTSÉGVETÉSE		
BEVÉTEL	TERVEZETT	TÉNYLEGES
Munkabérek/fizetések (az adók levonása után)		
Egyéb bevétel		
Teljes bevétel		
KIADÁSOK		
Tized és felajánlások		
Megtakarítások		
Élelmiszer		
Lakás/ház törlesztő részlete vagy lakbér		
Rezsi		
Utazás		
Adósságok kifizetése		
Biztosítás		
Orvosi ellátás, gyógyszerek		
Ruházkodás		
Egyéb		
Teljes kiadás		
Bevétel mínusz kiadások		

A költségvetés segít kiadásaink megtervezésében és kiértékelésében.

A költségvetés, fizetésünk ütemezésétől függően egy meghatározott időre szóljon (például egy hétre, két hétre, egy hónapra).

Bevételünket hangoljuk össze a kiadásainkkal, és költsünk kevesebbet, mint amennyit keresünk.

Korán tanítsuk meg családtagjainknak, milyen fontos a munka és a kenyérkeresés!

A kijelentés, miszerint „orcád verítékével egyed a te kenyeredet” (1 Mózes 3:19), nem egy idejétmúlt jó tanács. Ez a személyes jólétünk alapja. Az egyik legnagyobb szívesség, amit a szülők tehetnek a gyermekeiknek, hogy megtanítsák őket dolgozni. Az évek során sok minden elhangzott a gyermekekkel és a havi zsebpénzzel kapcsolatban, és igen eltérőek

a vélemények és a javaslatok is felmerültek. Én a „régis iskola” híve vagyok. Hiszem, hogy a gyermekeknek szolgálat és megfelelő feladatokon révén kell megkeresniük a pénzüket. A gyermekeknek adott egyes anyagi jutalmakat tanulási erőfeszítésekhez, illetve más értékes célok megvalósításához is lehet kötni. Azt hiszem nem szerencsés, ha egy gyermek olyan otthonban nő fel, ahol az a kép alakul ki benne, hogy van egy „családi pénzfá”, amelyről hetente vagy havonta magától hullik ölébe a pénz.

A gyermekek értelmi szintjének megfelelően tanítsuk meg nekik, miként hozzák meg a pénzzel kapcsolatos döntéseiket!

A megfelelő tanítás és a személyes tapasztalatuk alapján a gyermekeknek felelniük kell a saját pénzükkel kapcsolatos döntéseikért, és viselniük kell oktan költségeik következményeit. „Tedd félre a pénzed!” – hangzik a gyermekeknek szóló üres, szülői kijelentés. „Tedd félre a pénzed a misszióra, egy biciklire, egy babakárára, a kelenyédre vagy egy autóra!” – ennek már van értelme. Egységet teremt a családban, ha együtt spórolunk egy közösen elfogadott cél érdekében. Otthoni tapasztalataink szerint az egység forrását jelentette, amikor egy gyermekünk valami nagyobb dologra spórolt, majd mikor összegyűlt az összeg, mi kipótoltuk azt egy előre meghatározott hányaddal. Az ösztönzések hathatós erő képviselnek a kívánt viselkedés motiválásában és elérésében.

Tanítsuk meg családtagjainkat, hogy járuljanak hozzá az egész család jólétéhez!

Ahogy egyre nagyobbak lesznek, úgy kell a gyerekeknek egyre inkább megérteniük a család anyagi helyzetét, költségvetését, befektetési céljait és a családon belüli saját személyes felelősségüket. Buzdítsuk őket olyan feladatokra, melyek szórakoztatók, nem költségesek, megfelelnek a gyermekek szintjének, hozzájárulnak egy családi cél eléréséhez, és egyben örömet okoznak. Egyes családok roppant nagy pénzügyi jellegű tapasztalatot és lelki élményt mulasztanak el, amikor nem ülnek le együtt – lehetőleg a családi esteken – és nem adják oda saját pénzükből az egyéni hozzájárulásukat, melyet egy olyan fiú- vagy leánygyermeknek, illetve testvérnek küldhetnek, aki éppen missziót szolgál. Amikor ez a havi program bevezetésre kerül, akkor ő hirtelen a „mi” misszionáriusunk lesz, és a büszkeség kölcsönös lesz mindkét fél részéről.

Ne hagyjuk abba a tanulást!

Vegyünk részt annyi hivatalos, teljes idejű képzésen – beleértve az ipari és szakiskolákat –, amennyin csak lehet! Ez jó pénzbefektetés. A jövőbeni kereseti lehetőségeinket nézve az iskolázottságunk növelésére fordított órák később nagyon értékesé válnak. A további felkészülés érdekében járjunk esti iskolába vagy levelező tagozatra. Tegyük szert néhány olyan különleges készségre vagy képességre, melyek segítségével el lehet kerülni az elhúzódó munkanélküliséget. Ha képesek vagyunk elvégezni a ház körüli kisebb javításokat, vagy értünk valamennyit az autószereléshez, az a családi megtakarítások forrásaként is szolgálhat. Bárkivel megeshet, hogy egy időre munkanélkülivé válik. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy amikor nincs munkánk, csak elüldögéljünk és várjunk „a nekünk való munkára”, miközben elvégezhetnénk más, tiszteletreméltó, alkalmi munkákat.

Dolgozzunk azon, hogy saját otthonunk legyen!

Ha van egy otthonunk, az beruházásnak számít, nem pedig kiadásnak. Olyan otthont vásároljunk, melyet bevételeinkből fenn is tudunk tartani. Folyamatosan szépítsük otthonunkat és annak környékét, így ha majd el akarjuk adni, akkor a felhalmozódott értéket és a lehetséges tőkenyereséget felhasználhatjuk arra, hogy hozzájussunk egy olyan otthonhoz, mely jobban megfelel családunk szükségleteinek.

Vegyünk részt megfelelő módon egy biztosítási programban!

A legfontosabb, hogy rendelkezünk a szükséges beteg-, gépjármű-, lakásbiztosítással és egy megfelelő életbiztosítással. A betegségekhez, balesethez és a halálesetekhez társult kiadások olykor olyan nagyok lehetnek, hogy hosszú éveken át terheket rónak a biztosítással nem rendelkező családokra.

Igyekezzünk felmérni a család pénzügyeire és beruházásaira hatással lévő tőlünk független erőket!

Az infláció továbbra is ellensúlyozza a munkabér átlagos növekedésének nagy részét. Egy nagyobb fizetési csekk nem mindig jelent nagyobb vásárlóerőt, és nem lehet mentség a tékozló vásárlásokra vagy további adósságokra. A vészhelyzetekre félretett banki megtakarításokon túl a családok tervezzenek meg és használjanak egy bölcs befektetési

programot, amely felkészülést jelent az anyagi biztonság megteremtésére, egy esetleges munkakép- telenséggel járó időszakra, illetve a nyugdíjra. Tartózkodjunk minden olyan befektetési javaslatról, amely nagy kockázattal járó ugyan, de gyors meggazdagodással kecsegtet.

Vegyünk részt az élelemraktározás és a vészhelyzetekre való felkészülés programjában!

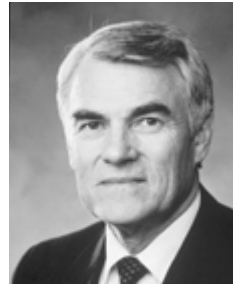
Módszeresen állítsunk össze egy alapvető élelmiszerkészletet és elsősegélycsomagot. Tartózkodjunk azonban attól, hogy e célok megvalósítása miatt adósságokba keveredjünk. Óvakodjunk az oktalan élelmiszer-felhalmozást szolgáló tervektől. A kertészkedés sokféleképpen hozhat hasznot csalá- dunknak, beleértve az étellel kapcsolatos költsé- gvetés kiegészítését is. Egészségünk javítása érde- kében fogyasszunk tápláló ételeket és végezzünk rendszeres testmozgást, hogy elkerülhessük a feles- leges orvosi kiadásokat.

Ez a néhány pont és javaslat nem tartalmaz, és nem is merít ki minden lehetőséget. Inkább azt remélem, hogy felszínre került egy fontos téma, amely megér- demli, hogy komolyan elgondolkodjunk rajta. A pénzzel való bölcs gazdálkodás érdekében fel kell ismernünk és tudatában kell lennünk ezeknek a bölcs irányelveknek.

Isten segítségét kérem, hogy felismerhessük, a pénzgazdálkodás mennyire fontos összetevője az ember személyes jólétének. Az, hogy megtanul- junk lehetőségeink kereteinken belül élni, hosszú folyamat. Állandóan dolgoznunk kell azon, hogy távol tartsuk magunkat az anyagi nehézségektől. Megtapasztalhatjuk az anyagi bőség idejét, amikor az idő és a kamatok nekünk, nem pedig ellenünk dolgoznak.

Az utolsó napi szentek életében a pénz eszközt jelentsen az örök boldogság eléréséhez. A gondatlan és önző költekezés anyagi rabságba sodorja életünket. A pénzügyeink kezelése során nem engedhetjük meg magunknak, hogy elhanya- goljuk családtagjaink bevonását a döntésekbe. Isten meg fogja nyitni az ég csatornáit számunkra, ha közel élünk Hozzá, és betartjuk parancsolatait.

KAPZSISÁG, ÖNZÉS ÉS MÉRTÉKTELENSÉG

Joe J. Christensen elder

a Hetvenek Elnökségéből

In Conference Report, Apr. 1999, 8–11; vagy Liahóna, 1999. júl. 9–12.

Azt mondják, az evangélium megvigasztalja azokat, akiket bánat sújt, és lesújt azokra, akik elkényelmesedtek. Ma az a célom, hogy azokhoz szóljak, akik elkényelmesedtek: Azaz a gazdagokhoz, a szegé- nyekhez, és mindannyiunkhoz e kettő között.

Az Úr azt mondta: „Jaj nektek, ti gazdag emberek..., mert kincseitek megmértelyezik a lelketeket.” Majd hozzátette: „Jaj nektek, ti szegény emberek, akiknek nem megtört a szíve..., [és] akiknek szeme tele van kapzsisággal”¹.

Bizonyára sokan hallották már közületek ezt a kis imát:

„Drága Istenem!

A mai napon eddig mindent jól csináltam. Nem pletykáltam, nem vesztettem el a türelmem, nem voltam kapzsi, ingerlékeny, undok, önző vagy mértéktelen. De pár percen belül, Uram, felkelek az ágyból, és attól kezdve valószínűleg sokkal több segítségre lesz szükségem.”

Amikor erőt vesz rajtunk a kapzsiság, az önzés és a mértéktelenség, mindannyiunknak sokkal nagyobb segítségre van szükségünk. Brigham Young elnök a maga őszinte módján így fejezte ezt ki: „Leginkább attól félttem ezt a népet..., hogy meggazdagszik ezen a vidéken, elfelejti Istent és az Ő népét, önelégültté válik, és kilöki magát az egyházból... Attól félek a legjobban, hogy nem tud bánni a gazdagsággal.”²

A jólét valódi kihívásokat rejt magában. Meggazda- godva sokan önelégültté válunk, s a kapzsiság, önzés és mértéktelenség miatt elveszíthetjük a Lelket, és így szó szerint kilökjük magunkat az egyházból.

Gondolatainkat elemésztí az anyagiasság

Pénzen és anyagi dolgokon jár majdnem minden- kinek az esze. Ahogy Morris Chalfant írta: „A huszadik század fő [kérdése]: »Hogyan szerezhetnék

vagyont?« Nincs más kérdés, mely több helyet foglalna el az emberek... eszében és... szívében, mint ez... Ez minden emberre igaz, társadalmi helyzetétől vagy foglalkozásától függetlenül.”³

A pénz önmagában és önmagától nem gonosz, de ahogy Pál tanította Timótheust, „minden rossznak gyökere a pénz szerelme.”⁴ Vannak tehetős emberek, akik nagyon jól kezelik a gazdagságukat: anyagi javaikat mások megáldására és a királyság építésére használják fel. Sokaknak azonban a gazdagság komoly nehézségeket okoz.

A bennünket fenyegető anyagiassággal kapcsolatban hadd osszak meg veletek négy, mindannyiunk számára megfontolandó tanácsot.

Az igények nem szükségletek

Először is, nem szabad összetévesztenünk az igényeket a szükségletekkel.

Édesanyám megtanított nekem egy fontos leckét ezzel kapcsolatban. Édesapám éveken át minden évben lecserélte a régi autóját. Majd röviddel a második világháború végét követően, mikor a gabonaárak a magasba szöktek, meglepődve láttuk, hogy apa egy nap jóval drágább autóval hajtott haza.

Egy reggel anyám megkérdezte: „Mennyivel került többbe ez az új autó, mint a másik?”

Amikor apa elárulta neki, anyám azt mondta: „Nos, a másik autó még mindig el tudott volna vinni oda, ahová mennem kell. Úgy gondolom, olyasvalakinek kell adnunk a különbözetet, akinek nagyobb szüksége van rá, mint nekünk.”

Úgy is lett. A következő évben apa visszatért a kevésbé drága autókhoz, és folytatták nagylelkű szokásukat.

Ha nem vagyunk óvatosak, akkor igényeink könnyen szükségletekké válhatnak. Emlékezzetek ezekre a szavakra: „Ó, ne pityeregj, kicsiny luxus, nyugodj meg! Nemsokára szükséglet lesz belőled!”

Ne kényeztessük el a gyermekeket!

Másodszor, el kell kerülnünk, hogy elkényeztessük gyermekeinket azáltal, hogy túl sokat adunk nekik.

Manapság sok gyermek nő fel eltorzult értékrenddel, mert szülőkként elkényeztetjük őket. Akár jól megy a sorunk, akár mint a legtöbbünk, szerényebb

anyagi javakkal rendelkezünk, szülőkként gyakran megpróbálunk majdnem mindent megadni a gyerekeknek, amit csak akarnak, így megfosztjuk őket a várakozás áldásától – hogy vágyjanak valamire, amijük nincs. Az egyik legfontosabb dolog, amit megtaníthatunk gyermekeinknek, hogy képesek legyenek megtagadni maguktól bizonyos dolgokat. A vágyak azonnali kielégítése a legtöbbünket gyengévé teszi. Hány olyan igazán nagyszerű embert ismersz, akinek sohasem kellett küzdenie?

Maxwell elder emelte fel hangját emellett, amikor azt mondta:

„Néhány csodálatos ifjú és fiatal felnőttnak az egyházban semmiért nem kell megküzdenie. Majd-

hogynem szabad utat nyernek bárhová. Plusz juttatásokat kapnak, beleértve az autót teli tankkal és biztosítással – mindezt a szülők állják, akik néha hiába várnak néhány udvarias és elismerő szóra. Amit tehát természetesnek vesznek..., növeli önzésüket és jogosnak vélt elvárásaikat”⁵.

Egy bölcs fiatal anya mondta: „Úgy határoztam, nem adom meg gyermekeimnek mindazt, amit módomban áll nekik megadni. Visszatartom az ő érdekükben.”

Fred Gosman szavaival: „Azok a gyermekek, akik mindig megkapják, amit akarnak, amíg csak élnek, követelni is fogják.”⁶ És valahol ott van a sorok között, hogy fontos a gyermekeink jellemének fejlődése szempontjából, hogy megtanulják, „a föld még mindig a nap körül kering”, s nem körülöttük.⁷ Meg kellene tanítanunk a gyermekeinknek, hogy olykor feltegyék maguknak a kérdést: hogyan válik jobb helyé ez a világ attól, hogy ők is benne élnek?

Egy színes szórakozásokkal teli, felgyorsult világban élünk, egy világban, melyben sok gyermek úgy nő fel, hogy azt gondolja, ha valami nem mulatságos, akkor az unalmas és nincs értelme. Még a családi tevékenységekben is rá kell találnunk a játék és a munka közötti egyensúlyra. Gyermekkorom legemlékezetesebb élményei a családi tevékenységek köré csoportosulnak: megtanultam tetőt zsindelezni, kerítést építeni, vagy épp a kertben dolgozni. A csak munka és semmi játék helyett gyermekeink közül nagyon sokan szinte csak játszanak és alig dolgoznak.

A túlzott engedékenységgel szemben sok gyermek úgy hagyja el otthonát, hogy nincs

A túlzott engedékenységgel szemben sok gyermek úgy hagyja el otthonát, hogy nincs felkészülve a valódi világgal való találkozásra.

felkészülve a valódi világgal való találkozásra. Hinckley elnök azt mondta: „Természetesen keresnünk kell a megélhetéshez. Az Úr azt mondta Ádámnak, hogy orcája veritékével kell megennie kenyerét élete minden napjában. Fontos képeznünk magunkat, hogy önellátóak legyünk, s különösen fontos, hogy házassága küszöbén minden fiatal férfi készen álljon, és képes legyen magára venni párja és az otthonba érkező gyermekek ellátásának kötelezettségeit.”⁸

Túl sokan vannak, akik úgy kötnek házasságot, hogy sohasem tanultak főzni, varrni, vagy sohasem fejlesztettek ki magukban más, az élet fenntartásához szükséges jártasságot. E szükséges ismeretek és a pénzkezelés megértésének hiánya együttesen hintik el a kudarc magvait gyermekeink házasságában.

Félek, hogy sok esetben olyan gyermekeket nevelünk, akik rabjai a drága hóbortoknak és a divatnak. Emlékezzetek a szentírásra: „Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”⁹ Hogyan határozhatjuk meg, hol vannak a kincseink? Hogy így tegyünk, fel kell mérnünk, mennyi időt, pénzt, törődést szánunk valamire. Talán az lenne a legjobb, ha felbecsülnénk, milyen erősen koncentrálnunk a vásárlásra és költekezésre?

Ez nem azt jelenti, hogy gyermekeink ne viseljenek néhány divatos, ám megfelelő ruhát, hiszen ez nagyon fontos lehet számukra. De ezekből nincs szükségük egy egész szekrényrevalóra. Az egyház tagjaiként kötelességünk, hogy ápoltak és csinosak legyünk, ugyanakkor visszafogott legyen a megjelenésünk. Ez jó tervezéssel anélkül is elérhető, hogy túl sokat költenénk a ruházódásunkra.

A próféták a Mormon könyvében több mint tíz alkalommal figyelmeztetnek bennünket öltözködésünk természetével kapcsolatban a kevélység problémájára. Íme egy példa közülük: „És lőn, hogy... az egyház népe kezdett kevélyé válni, rendkívüli kincseik, és szép selymeik, és finom szövésű vásznaik miatt... és mindezen dolgokat illetően felemelkedtek szemeik kevélységében, mert kezdtek nagyon drága öltözékben járni”¹⁰.

Jól tennénk, ha az anyagi dolgok mindezen területein mi és gyermekeink követnénk pionír őseink gyakran idézett jelmondatát: „Hozd helyre, használd el, javítsd meg, vagy légy meg nélküle.”

Éljünk szerényen, és kerüljük az adósságot!

Harmadszor, ahogy gyakran halljuk, éljünk szerényen, és kerüljük az adósságot, mint a pestist.

Hinckley elnök nemrégiben emlékeztetett bennünket Heber J. Grant elnök kijelentésére: „»Ha van olyan dolog, mely békét és megelégedettséget ad az ember szívének és családjának, akkor az az, hogy anyagi erőforrásaink keretein belül élünk. És ha van valami, ami egyhangú, elkedvetlenítő és csüggesztő, akkor az az, ha olyan adósságaink és kötelezettségeink vannak, amelyeket nem tudunk rendezni.« (Gospel Standards, comp. G. Homer Durham (1941), 111)”.¹¹

Samuel Johnson azt mondta: „Ne szoktasd hozzá magad, hogy az adósságot csupán kellemetlenségnek tekintsd, mert rá fogsz döbbsz, hogy az egy szörnyűség csapás!”

Valójában mekkora ház kell ahhoz, hogy kényelmesen elszállásoljuk családjunkat? Nem veszélyeztethetjük magunkat sem lelkiileg, sem anyagilag azzal, hogy hivalkodó otthonokra teszünk szert, tápláljuk hiúságunkat és messze túlszárnyaljuk szükségleteinket.

Ha önmagunkra kell támaszkodnunk, és olyan helyzetbe szeretnénk kerülni, hogy másoknak is tudjunk adni, nyilvánvalóan szert kell tennünk bizonyos anyagi erőforrásra. Ha anyagi eszközeink keretein belül élünk, és elkerüljük az adósságot, akkor anyagi javakat halmozhatunk fel. Vannak olyan átlagos jövedelemmel rendelkező emberek, akik egy egész életen át javakat halmoznak fel, és vannak, akik nagy fizetést kapnak, s mégsem tesznek így. Mi a különbség? Egyszerűen kevesebbet költenek, mint amennyit kapnak, egyfolytában spórolnak, és kihasználják a kamatos kamat erejét.

Pénzügyi tanácsadók rámutattak arra, hogy „a legtöbb embernek téves elképzelése van a gazdagságról... A gazdagság nem azonos a jövedelemmel. Ha minden évben jól keresel, de elköltöd az egészet, nem leszel gazdagabb. Csak nagylábon élsz.

Az a vagyon, amit felhalmozol, nem pedig az, amit elköltesz”¹².

Legyünk nagylelkűek!

Végezetül, legyünk nagylelkűek, mikor adunk, és másokkal osztozunk.

Minél inkább azok támogatása felé fordítjuk szívünket és elménket, akik nálunk kevésbé szerencsések, annál inkább elutasítjuk a kapzsiságból, önzésből és mértéktelenségből eredő, lelkiileg pusztító következményeket. Sáfárai vagyunk anyagi erőforrásainknak, nem pedig a birtokosai. Biztos vagyok abban, hogy szó szerint elő leszünk hívva,

hogyan számoljunk Isten előtt azzal kapcsolatban, hogy miképp használtuk fel ezeket mások életének megáldására és a királyság építésére.

Jákób próféta ellát minket néhány kitűnő tanáccsal arról, hogyan szerezhetünk gazdagságot, és mire kell azt használnunk:

„De mielőtt a gazdagságot keresitek, keressétek Isten királyságát.

És miután már kaptatok egy reménységet Krisztusban, kaptok majd gazdagságot, ...ha azzal a szándékkal keresitek azt, hogy jót tegyetek – hogy felruházzátok a mezíteleneket, és hogy tápláljátok az éhezőket, és hogy szabaddá tegyétek a foglyokat, és hogy enyhüléssel szolgáljatok a betegeknek és a nyomorultaknak”¹³.

Amellett, hogy becsületesen fizetjük a tizedet, nagylelkűnek kell lennünk a szegények támogatásában. Mennyit kell adnunk? Nagyra tartom C. S. Lewis gondolatát e témában. Ezt mondta: „Attól tartok, az egyetlen megbízható szabály az, hogy adjunk többet annál, mint amennyit nélkülözni tudunk... Ha jótékony adományaink a legcsekélyebb mértékben sem jelentenek nehézséget nekünk, vagy nem gátolnak valamiben bennünket, akkor túl keveset adtunk. Kell, hogy legyenek olyan dolgok, melyeket szeretnénk megtenni, de nem tudunk, mert a jótékonykodásra fordított időnk vagy kiadásaink nem engedik meg.”¹⁴

Sok arra érdemes egyén és ügy van, aki vagy ami érdekében adakozhatunk. Nagylelkűnek kell lennünk, mikor böjti felajánlást adunk, és az egyház humanitárius alapját támogatjuk. Ha arra vágyunk, hogy családuknak szilárd alapokon álló és értelmes életet éljen, akkor kell hogy legyen bátorságunk őszintén megvizsgálni, hol vannak a kincseink, s elkerülni a kapzsiság, önzés és a mértéktelenség okozta csapdákat.

Emlékezzünk tehát mindannyian ezekre!

- Először is: ne tévesszük össze az igényeket a szükségletekkel!
- Másodszor: ne kényeztessük el a gyermekeinket!
- Harmadszor: éljünk szerényen, és kerüljük az adósságot!
- Negyedszer: legyünk nagylelkűek, amikor másoknak adunk!

Hitünk magja valóban az adakozás. E húsvéti időszakban ismét megemlékezünk arról, hogy „...úgy szerette Isten [Mennyei Atyánk] e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”¹⁵, aki eljött közénk, s Ővé lehetett volna a föld bármely kincse, de inkább azt választotta, hogy egy egyszerű élet példáját állítja elénk, mely mentes a kapzsiság, önzés, vagy mértéktelenség árnyától. Törekedjünk állandóan arra, hogy mindinkább úgy éljünk, mint Ő, aki a szilárd alapokon nyugvó, értelmes élet alapvető példája.

Bizonyságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus, hogy ez az Ő egyháza, melyet élő próféták vezetnek, valamint hogy sírja valóban üres volt a harmadnapon. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Tan és a szövetségek 56:16–17.
2. James S. Brown, *Life of a Pioneer* (1900), 122–123; lásd még Preston Nibley, *Brigham Young: The Man and His Work* (1936), 128.
3. Morris Chalfant, „The Sin of the Church”, *Wesleyan Methodist*, idézte: John H. Vandenberg, Conference Report, Oct. 1965, 131; vagy *Improvement Era*, Dec. 1965., 1154.
4. Lásd 1 Timótheus 6:10.
5. BYU áhítat, 1999. jan. 12.
6. *Spoiled Rotten: American Children and How to Change Them* (1992), 37.
7. *Spoiled Rotten*, belső borító, 11.
8. „Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, Mar. 1990, 2.
9. Máté 6:21.
10. Alma 4:6.
11. Conference Report, Oct. 1998, 71; vagy *Ensign*, Nov. 1998, 53.
12. Thomas J. Stanley and William D. Danko, *The Millionaire Next Door* (1996), 1.
13. Jákób 2:18–19.
14. *Mere Christianity* (1952), 67.
15. János 3:16.

PORNOGRÁFIA

A legkisebb mértékben sem engedhetitek meg magatoknak, hogy a pornográfia bármely formájához is közötök legyen.

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A pornográfia randevúzásra, házasságra és családra gyakorolt hatásai

Spencer W. Kimball elnök

„Péter szavaival arra buzdítunk, hogy »...tartóztatásukat meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek« (1 Péter 2:11). Ne legyen szemérmetlen helyzet, pornográfia vagy egyéb aberráció, mely megrontja az elmét és a lelket” (in Conference Report, Apr. 1974, 8; vagy *Ensign*, May 1974, 7).

„Reméljük, hogy a szüleink és a vezetőink nem fogják elnézni a pornográfiát! Az valójában szemét, ma azonban elfogadott és kielégítő tápláléknak állítják be. Úgy tűnik, sok író élvezi, hogy ezzel szennyezheti a levegőt. Ezt szemmel láthatólag nem lehet megállítani törvényes úton. Kapcsolat van a pornográfia és az alantas nemi ösztönök, valamint a fajtalankodás között. Olyan kultúrában élünk, amely az orgazmusnak, a meztelenül rohangálásnak, a feleségcserélgetésnek, és hasonló örütségeknek hódol. Milyen mélyre sülyedhet még az ember?! Urunkkal együtt imádkozunk, hogy megtartsunk a világtól. Megmondták, hogy tisztességes emberek is elmerülhetnek időnként a szellemi és lelki szenny mocsarában. Felszólítjuk népünket, hogy tegyenek meg minden tőlük telhető e rosszindulatú forradalom leverésére!

Neveléses dolog azt sejtetni, hogy a pornográfia nem jár következményekkel. Határozott összefüggésben áll a bűncselekményekkel. Ezen erkölcsstelenség táplálja a gyilkosságot, a rablást, a nemi erőszakot, a prostitúciót és az üzletté tett erkölcsstelenséget. A nemi bántalmazás statisztikai adatai kapcsolatot mutatnak a bűncselekmény és a pornográfia között.

Ez teljesen a társadalmi értékek megmenekítése nélkül való. Arra ösztönözzük családjainkat, hogy minden lehetséges módon védelmezzék gyermekeiket. Engedékeny világban élünk, de meg kell bizonyosodnunk arról, hogy nem válunk részévé ennek az engedékeny, elkorcsosult világnak. Ledöbbsent bennünket, hogy sok ember ebben a világban milyen mélyre képes sülyedni azért, hogy bizonygassa a szabadságát. Attól tartunk, hogy az erkölcsstelenség iránti engedékenység irányzatai elpusztítják nemzedékünk erkölcsi értékeit. [...]

A homoszexualitás minden formája bűn. A pornográfia egyike azon dolgoknak, melyek e vétséghez vezetnek. Nem létezik középút” (in Conference Report, Oct. 1974, 7–8; vagy *Ensign*, Nov. 1974, 7–8).

„A pornográfia lealacsonyítja a szexualitást és az emberi mivoltot. A szexualitás végtelenül érzékeny része emberi kapcsolatainknak. Amikor ezt támadják és lealacsonyítják, állati cselekedetté teszik, mely általánosan az emberi mivolt elleni támadás.

»Terjedésének átfogó hatása van a lakosságra. A vulgaritás ellentéte a kulturáltságnak. Alapvető hitelveinket támadja. A családi etika elleni támadás ez« (Larry Parrish, U.S. Assistant Attorney, „War on Pornography,” p. 76.). [...]

A pornográfiából született bűnök sajnos más komoly vétkekhez, többek között abortuszhoz vezetnek” (in Conference Report, Oct. 1976, 6; vagy *Ensign*, Nov. 1976, 6).

„Folyamatosan meg kell erősítenünk az otthonunkat és a családunkat, és meg kell védenünk őket az olyan gonoszságok támadásai ellen, mint a válás, a felbomlott családok, a brutalitás és a bántalmazás, különösen a feleségek és a gyermekek bántalmazása. Állandóan résen kell lennünk az erkölcsstelenséggel, a pornográfiával és a szexuális engedékenységgel szemben, amely elpusztítaná családtagjaink tisztaságát, legyenek akár fiatalok, akár idősek” (in Conference Report, Apr. 1979, 5; vagy *Ensign*, May 1979, 5).

Ezra Taft Benson elnök

„Az erény hasonló a szentséghez, az istenség egy jellemvonása. Egy papságviselőnek tevékenyen arra kell törekednie, ami erényes és szeretetre méltó, nem pedig arra, ami lealacsonyító vagy mocskos. Az erény szüntelenül díszíteni fogja a gondolatait (lásd T&Sz 121:45). Hogyan tudna bárki is teljesen erényes maradni, miközben pornográfiával foglalkozik, káromkodik és közönségesen viselkedik?”

(in Conference Report, Oct. 1986, 60; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 46).

Harold B. Lee elnök

„Alattomos erők vannak közöttünk, melyek folyamatosan próbálnak az ajtónkon kopogtatni, és csapdákat állítani a fiatal férfiaink és nőink elé, különösen azok elé, akik meggondolatlanok és járatlanok a világ dolgaiban. Arról a harcról beszélek, amely a szeszes italok fogyasztása, a szerencsejáték, a prostitúció, a pornográfia ellen irányul, valamint azon erőfeszítéseinkről, hogy segítsük a keresztény embereket, akik szeretnének egy napot a szombat napjának megszentelésére szánni” (in Conference Report, Apr. 1970, 54).

Howard W. Hunter elnök

„Legyetek hűek házassági szövetségeitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt! A pornográfia, a flörtölések és a lealacsonyító képzelődések aláássák az egyén jellemét, és csapást mérnek a boldog házasság alapjára. Ezáltal elpusztul a házasságon belül létező egység és bizalom. Az, aki nem uralkodik a gondolatain, és a szívében házasságtörést követ el, ha nem tart bűnbánatot, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet, és rettegni fog (lásd T&Sz 42:23; 63:16)” (in Conference Report, Oct. 1994, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50).

Gordon B. Hinckley elnök

„Amint már emlékeztettek rá minket, ez a nagy bűn időszaka a világban. Senkit nem kell erre emlékeztetni. Állandóan ki vagyunk téve a pornográfia szennyének és mocskának, a buja és bűnös viselkedésnek, amely teljesen elfogadhatatlan mindazok számára, akik Isten papságát viselik” (*Liahóna*, 1999. júl. 60.).

„A pornográfia egyre növekvő pestise örvénylik körülöttünk. [...] Sok férfi, aki evett a tiltott gyümölcsből, rájött, hogy tönkretette a házasságát, elvesztette az önbecsülését, és összetörte a házastársa szívét. Felismerte, hogy az a veszélyes ösvény, melyen halad, pornográf anyagok olvasásával vagy nézésével kezdődött. [...]

A szexuális perverzió, az erőszak és az állatokkal való fajtalanokodás egyre nagyobb számban elérhető azok számára, akik bedőlnek a csábításainak. Amint ez történik, a vallási tevékenységek egyre kevésbé tűnnek vonzóknak, hiszen a két dolog legalább annyira nem keveredhet, mint a víz és az olaj”

(in Conference Report, Oct. 1983, 66–67; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 45).

„Nem kell, hogy az áldozataivá váljatok. Felülkerekedhettek a mesterkedésein és a befolyásán. Szabaduljatok meg attól az izgató szórakozástól, a pornográfiától, amely gonosz vágyakhoz és elítélendő cselekedetekhez vezet. Feleségek, a férjeteke drága társként tekintsetek, és éljeteke érdemesen a társaságára” (in Conference Report, Apr. 1991, 98; vagy *Ensign*, May 1991, 74).

„A legkisebb mértékben sem engedhetitek meg magatoknak, hogy a pornográfia bármely formájához is közötök legyen. Egyszerűen nem engedhetitek meg magatoknak, hogy erkölcstelen cselekedetekben vegyetek részt – vagy hogy lejjebb eresszék a szexuális önuralom korlátait. A bennetek kavargó érzések, melyek a fiúkat a lányokhoz vonzzák, a lányokat pedig a fiúkhoz, egy isteni terv részei. Ezeket azonban vissza kell fogni, tompítani és uralni kell, különben elpusztítanak benneteket, és számos olyan nagyszerű áldásra érdemtelenné tesznek titeket, melyeket az Úr számotokra tartogat” (in Conference Report, Apr. 1992, 99; vagy *Ensign*, May 1992, 71).

„Hadd olvassak fel nektek egy levélből, melyet egy olyan férfitől kaptam, aki túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy aláírja a nevét. Ezt írja:

»Én egy 35 éves férfi vagyok, és több mint tíz évvel ezelőtt tértem meg az egyházhoz. Felnőtt életem legnagyobb részében kóros szenvedélyem volt a pornográfia. Szégyellem bevallani. A függőségem legalább annyira valóságos, mint egy alkoholistáé vagy kábítószerfüggőé.

Gyermekkoromban ismertettek meg engem először ezzel az anyaggal. Egy idősebb fiú unokatestvérem molesztált, és a pornográfiát használta arra, hogy felkeltse az érdeklődésemet. Meggyőződésem, hogy a jelenlegi függőségem gyökerei arra nyúlnak vissza, hogy már fiatal koromban ki voltam téve a szexualitásnak és a pornográfiának. Úgy gondolom elég ironikus, hogy azok, akik támogatják a pornográfia üzletágát, azt állítják, hogy ez a szabadság kifejezésének egy módja. Én nem vagyok szabad. Elvesztettem az önrendelkezésemet, mert nem vagyok képes ezt legyőzni. Ez egy csapda a számomra, és úgy tűnik, nem tudok kijutni belőle. Kérem, kérem, kérem, könyörögjön az egyház férfitestvéreinek, hogy ne csupán kerüljék el, hanem távolítsák is el a pornográf anyagok forrásait az életükből. [...]

Végezetül, Hinckley elnök, kérem, imádkozzon értem és azokért az egyházban, akik hozzám hasonló helyzetben vannak, hogy legyen bátorságunk és erőnk ahhoz, hogy legyőzzük ezt a szörnyű megpróbáltatást!«

Fivérek, nem lelték sem boldogságra, sem pedig békességre azért, hogy engedtek a kísértésnek, és olyan dolgokkal foglalkoztak, melyek lealacsonyítanak és elpusztítanak. Amikor ilyen műsort láttok a televízióban, kapcsoljátok ki a készüléket! Ne üljétek ostobán bambulva a doboz előtt! Úgy kerüljétek az izgató videokazettákat, mint egy ragályos betegséget. Ugyanabba a kategóriába tartoznak. Maradjatok távol a pornográf magazínoktól és más pusztító irodalmaktól. Túl sok szép látnivaló, túl sok csodálatos olvasnivaló van ahhoz, hogy az ilyen pusztító ostobaságokra pazaroljátok az időtöket, s ezáltal pusztítsátok a jellemeteket és akaratotöket.

Legyetek erősek – álljatok ki azért, ami helyes!

A kompromisszumok és a meghunyászkodás korában élünk. A helyzetekben, melyekkel naponta szembekerülünk, tudjuk, mi a helyes, de a kortársaink nyomása és a minket meggyőzni törekvők hamis hangja miatt megadjuk magunkat. Kompromisszumot kötünk. Meghunyászkodunk. Megadjuk magunkat, és szégyelljük magunkat. A papság férfiaként gyakorolnunk kell az ahhoz szükséges erőt, hogy kövessük a meggyőződésünket” (in Conference Report, Oct. 1992, 72–73; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 51–52).

Thomas S. Monson elnök

„Hatással van rátok, bármit is olvastok, hallgattok vagy láttok.

A pornográfia különösen veszélyes és addiktív. A pornográfiával való kíváncsi kísérletezés uralkodó szokássá válhat, mely közönséges anyagokhoz és szexuális bűnhöz vezethet.

Ne féljétek kísétálni a moziból, kikapcsolni a televíziót vagy átállítani a rádióállomást, ha a leadott műsor nem felel meg Mennyei Atyánk normáinak. Röviden, ha bármilyen kérdés merül fel bennetek azzal kapcsolatban, hogy az adott film, könyv vagy egyéb szórakozási forma helyénvaló-e, akkor ne nézzétek meg, ne olvassátok el, ne vegyetek részt benne!” (in Conference Report, Oct. 1990, 60; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 46).

James E. Faust elnök

„Az interneten való keresgélés olyan dolgokba ránthat bele minket, amelyek – ha rabjaivá válunk – romba dönthetik a házasságunkat, az otthonunkat, sőt akár az életünket is” (lásd *Liahóna* 1999. júl. 20.).

Ezra Taft Benson elder

„Az Úr tudta, hogy az utolsó napokban Sátán meg fogja próbálni elpusztítani a család egységét. Tudta, hogy törvényi rendelet értelmében a pornográfia majd szabadon virágozhat” (in Conference Report, Oct. 1970, 23).

Thomas S. Monson elder

„A pornográfia mételye elvégzi halálos feladatát – aláássa akaratunkat, elpusztítva védelmi rendszerünket, és elfojtva a felfelé törekvést mindegyikünkben” (in Conference Report, Oct. 1979, 96; vagy *Ensign*, Nov. 1979, 66).

Marvin J. Ashton elder

„Az erőszakkal vagy a pornográfiával való napi érintkezés eltompítja az érzékeket, és a jövőben az érintkezésnek durvábbnak és még szélsőségesebbnek kell lennie. Az egyén hamarosan érzéketlenné válik, és képtelen finoman, törődően, felelősségteljes módon közeledni, különösen azokhoz, akik a saját otthonában és családjában vannak. Jó emberek is megferőtözödhetnek ezzel az anyaggal, és annak szörnyű, pusztító következményei lehetnek” (in Conference Report, Oct. 1977, 108; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 71).

Neal A. Maxwell elder

„Egy kis pornográfia nem csupán gyermek- és házastársi bántalmazáshoz vezethet, hanem lassan kiszívja az önbecsülés velejét is” (in Conference Report, Oct. 1992, 91; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 67).

M. Russell Ballard elder

„Nem vehetjük könnyedén egy nemrégiben kivégzett gyilkos vallomását arról, hogy milyen hatást gyakorolt a médiában látott pornográfia és erőszak az életére. Pál apostol arra figyelmeztetett, hogy az emberek »erkölcsi érzés nélkül [maradhatnak], önmagukat a bujálkodásra ad[hatják], minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére« (Efézusbeliek 4:19). A példabeszédekben ezt olvashatjuk: »amit gondol az ember, olyan ő« (lásd 23:7). Az erőszaknak és erkölcstelenségnek kitett elme nem

kerülheti el az ilyesfajta besugárzás negatív hatását” (in Conference Report, Apr. 1989, 99; vagy *Ensign*, May 1989, 79).

Filmek és videók

Ezra Taft Benson elnök

„Azt tanácsoljuk nektek, fiatal férfiaknak, hogy ne szennyezzétek be elméteket ilyen lealacsonyító dologgal, mert az elme, melyet egyszer átjárnak, nem lesz többé ugyanaz! Ne nézzetek rossz filmeket vagy durva videókat, s ne vegyetek részt semmilyen erkölcstelen, érzéki vagy pornográf szórakozásban! Ne hallgassatok lealacsonyító zenét!” (in Conference Report, Apr. 1986, 58; vagy *Ensign*, May 1986, 45)

Joe J. Christensen elder

„A Szabadító bízik bennetek, hogy elkerülitek azt az erkölcstelen szemetet, amely a médiában körülvesz titeket.

Sátán komoly támadásokat mér néhány utolsó napi szent életére a médiában előforduló gonoszságon keresztül. Biztos vagyok benne, hogy a többségetek még nem követett el súlyos szexuális bűnt, de sokan helyezik magukat olyan ösvényekre, melyek oda vezethetnek. Az egyik püspök arról tett jelentést, hogy megfigyelése szerint az egyházközsege fiatal papságviselői lelkeségének szintje egyre csökken. A velük tartott személyes interjúi során rájött, hogy közülük sokan néznek 18 éven felülieknek szóló filmeket. Amikor megkérdezte, hová mennek megnézni az effajta szemetet, ezt válaszolták: »Nem megyünk sehová. Otthon nézzük. Van kábeltelevízió, és amikor a szüleink nincsenek otthon, azt nézünk, amit csak akarunk.«

Apák! Újra átgondolhatnátok, hogy valóban engedélyezitek-e a korlátozás nélküli kábelcsatornákat vagy felügyelet nélküli televíziókészülékeket az otthonotokban, különösen pedig a gyermekeitek hálószobájában.

Nagyon ésszerűtlen azt feltételezni, hogy a trágárságnak, a meztelenségnek, a szexnek és az erőszaknak való kitétel nincs negatív hatással ránk.

Nem tudunk sárban hemperegni anélkül, hogy ne lennénk piszkosak.

Aggódunk, hogy néhány utolsó napi szent fiatalunk, csakúgy mint szüleik, rendszeresen 18-as korhatárú és más, nem helyénvaló filmeket és videókat néznek – még egy ok arra, hogy »kacag az ördög, és örvendeznek az ő angyalai« (3 Nefi 9:2).

Néhány hónappal ezelőtt az Úr prófétája, Gordon B. Hinckley elnök a következő világos és félreérthetetlen tanácsot osztotta meg a fiatalokkal és mindannyiunkkal:

»Legyetek tiszták! Ezt nem tudom eléggé hangsúlyozni. Legyetek tiszták! Ez oly nagyon, nagyon fontos, és a ti korotokban folyamatosan ilyesfajta kísértéseknek vagytok kitéve. Ezt látjátok a televízióban. Ezt olvassátok a könyvekben és a magazinkban, és ezt látjátok a videókon. Nem kell azokat kikölcsonöznünk. Ne tegyétek! Egyszerűen ne tegyétek meg! Ne nézzétek meg azokat! Ha valaki felajánlja, hogy egész este ilyen mocskos dolgokat nézzetek, válaszoljatok így: 'Ez nem nekem való.' Maradjatok tőle távol!« (Denver, Colorado, ifjúsági gyűlés, 1996. ápr. 14.)

Az Úr és az Ő élő prófétája bíznak bennetek, hogy elkerülitek azt az erkölcstelen szemetet, amely a médiában körülvesz titeket. Amikor valaki úgy dönt, hogy figyelmen kívül hagyja az élő próféta tanácsát, vagy ellenszegül annak, nagyon ingatag talajra lép” (in Conference Report, Oct. 1996, 55; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 40).

H. Burke Peterson elder

„Még egyszer azt mondom nektek, hagyjátok békén! Kapcsoljátok ki, hagyjátok ott, égessétek el, töröljétek le, vagy semmisítsétek meg! Tudom, hogy keményen szólunk, amikor azt mondjuk, hogy a 18-as korhatárú filmek, illetve számos 16-os korhatárú film sátáni befolyás által készült. A normáinkat ne a besorolási rendszer szabja meg. Elismétlem, amiatt, amit azok *valójában* képviselnek, az ilyesfajta filmek, zenék és kazetták minden sötétség szerzőjének céljait szolgálják” (in Conference Report, Oct. 1993, 60; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 43).

PRIORITÁSOK ÉS EGYENSÚLY

*Vizsgáljátok meg a szíveteket,
és bátran mérjétek fel a
prioritásokat az életetekben.*

– M. Russell Ballard elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Neal A. Maxwell elder

„A legnagyobb kihívás, mellyel a halandóságban szembenézünk az, hogy helyesen használjuk az önrendelkezésünket, megfelelő döntéseket hozva az idő és tehetségek összjátékában. Az idő egyike azon áldásoknak, melyeket kaptunk. Általánosságban beszélve, mi vagyunk azok, akiket túl sokszor megzavarnak. Ez annak a következménye, hogy nem határozunk meg (majd pedig követünk) bizonyos prioritásokat az életünkben. Nem tagadom, ez valóban nehéz kihívások elé állíthat, de nem hiszem, hogy lehetetlen” (*Deposition of a Disciple*, 68).

„Vajon azt jelenti mindez, hogy ha lemondunk a világról, akkor könnyű lesz felállítani a fontossági sorrendet? Nem! Gyakran nehezebb, mert most nem a szennyes A feladat és a jó B feladat között választunk; hanem az időnk és tehetségünket a jó C feladat és a fontos D feladat között kell megosztanunk” (*Wherefore, Ye Must Press Forward*, 19).

„Csakúgy, ahogyan az Úr is képes volt oly velősen összegezni az Ő prioritásait, miszerint ez az Ő munkája és dicsősége, »hogy [véghezvigye] az ember halhatatlanságát és örök életét« (Mózes 1:39), nekünk is képesnek kell lennünk arra, hogy úgy kezeljük az időnk és a tehetségeinket, hogy mi is ismerjük a valódi fontossági sorrendünket, és arra koncentráljunk. Amikor elhatároztuk a szívünkben, hogy mi az, ami igazán számít, a tehetségünk és időnk, valamint a kincsünk felől is döntésre jutunk!” (*We Will Prove Them Herewith*, 66–67).

Lelki prioritások

Spencer W. Kimball elnök

„Az a benyomásom támadt, hogy a különböző egyházi programjaink olyanok, mint a zongora billentyűi. Egyes billentyűket jóval többször használunk, mint másokat, de időről időre mindegyikre szükség van, hogy összhangot és egyensúlyt teremtsünk az életünkben. Ezért történik oly gyakran, hogy a különböző beszédeinkben és gyűléseinken emlékeztetjük magunkat az egyensúly szükségességére, az új hangsúlyok szükségességére itt vagy ott, és annak szükségességére, hogy úgy végezzük el a legfontosabb ügyeket, hogy közben nem hagyjuk a többi végezetlenül” (in *Conference Report*, Apr. 1976, 70; vagy *Ensign*, May 1976, 46).

Ezra Taft Benson elnök

„Amikor Istent tesszük az első helyre, minden egyéb dolog a megfelelő helyére kerül, vagy pedig kiszorul az életünkéből. Az Úr iránti szeretetünk uralja majd minden vonzalmunkat, ez szabja meg, mire fordítjuk időnk, ez határozza meg elfoglaltságainkat és dolgaink fontossági sorrendjét” (in *Conference Report*, Apr. 1988, 13; vagy *Ensign*, May 1988, 4).

„Rendelkeznünk kell az Úr Lelkével ahhoz, hogy sikeresek legyünk. Azt tanították nekünk, hogy a Lélek nem lakozik tisztátalan hajlékokban. Ezért fontossági sorrendünk egyik első pontja az kell legyen, hogy meggyőződünk róla, a saját személyes életünk rendben van” (*Come unto Christ*, 92).

Dallin H. Oaks elder

„A fontossági sorrendünk határozza meg, mire törekszünk az életünkben. »Ne e világ dolgaira törekedjétek tehát, hanem először Isten királyságának a felépítésére törekedjétek, és az Ő igazlelkűségének a megalapozására« (JSF, Máté 6:38) – tanította Jézus a tanítványainak. Ahogyan az újkori kinyilatkoztatásban olvashatjuk: »Ne gazdagságra törekedjétek, hanem bölcsességre, és íme, Isten rejtelvei feltárlnak előttetek, és akkor gazdagokká tétettek. Íme, akinek örök élete van, az gazdag« (T&Sz 6:7)” (*Pure in Heart*, 6).

M. Russell Ballard elder

„Néha szükségünk van egy személyes válságra ahhoz, hogy megerősítsük az elménkben, mi az, amit valóban értékelünk és becsülünk. A szentírások

tele vannak olyan emberek példáival, akik válságon mentek keresztül, mielőtt megtanulták volna, hogyan szolgálják jobban Istent és másokat. Talán, ha ti is megvizsgáljátok a szíveteket, és bátran kiértékelitek az életekben felállított fontossági sorrendet, akkor rájöttök, ahogyan én is tettem, hogy nagyobb egyensúlyra van szükség a prioritásaitokban” (in Conference Report, Apr. 1987, 14–15; vagy *Ensign*, May 1987, 13).

Családi prioritások

Spencer W. Kimball elnök

„Az Úr határozottan kijelentette: »Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz« (T&Sz 42:22).

A *senki más* szavak kizárnak mindenkit és mindent. Így a házastárs kerül első helyre a férj vagy feleség életében, és sem a társadalmi élet, sem a foglalkozásbeli élet, sem a politikai élet, sem bármely más érdeklődési kör, illetve dolog nem előzi meg fontosság tekintetében a házastársat” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 310–11).

Ezra Taft Benson elnök

„A fiatalabb papságviselők olykor felteszik a kérdést: »Mit helyezek első helyre a fontossági sorrendemben: az egyházat, a családomat vagy a hivatásomat?« E kérdést annak kihangsúlyozásával válaszoltam meg, hogy egy családfőnek négy fő felelőssége van. Az első természetesen az otthon és a család iránti felelőssége. Efelől semmi kétség sem merülhet fel. Egy férfi lehet sikeres az üzletben vagy az egyházi elhívásában, ám ha kudarcot vall az otthonában, csalódottsága az egész örökkévalóságban elkíséri majd... Az Úr azt szeretné, hogy az otthon legyen az a hely, ahol a legjobban érezhető az apa hatása” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 509–10).

John A. Widtsoe elder

„Az egyház otthonokból áll. Az egyházat és az otthont nem lehet különválasztani. Egyik sem kerülhet a másik elé. A kettő egy” (*Evidences and Reconciliations*, 318).

Neal A. Maxwell elder

„Vajon a jelenlegi súlyos körülmények között a szülők hajlandók lennének feladni csupán egyetlen külső dolgot, és azt az időt és tehetséget a családra

fordítani? Szülők és nagyszülők! Kérlek benneteket, nézzétek át a napi beosztásotokat és fontossági sorrendeteket, és gondoskodjatok arról, hogy az élet legfontosabb kapcsolatai elsőbbséget élvezzenek! Még a magát a családjának szentelő és elkötelezett Brigham Youngnak is egyszer ezt mondta az Úr: »viselj különleges gondot családodra« (T&Sz 126:3). Néha a leglelkiismeretesebbek azok, akiknek a legnagyobb szükségük van erre az üzenetre!” (in Conference Report, Apr. 1994, 121; vagy *Ensign*, May 1994, 90)

LEVÉL AZ ELSŐ ELNÖKSÉGTŐL AZ EGYHÁZ TAGJAIHOZ

Gordon B. Hinckley elnök, Thomas S. Monson elnök, James E. Faust elnök

Church News, 27 Feb. 1999, 3

Címzettek: az egyház tagjai világszerte

(Olvassák fel az úrvacsoragyűlésen, és osszák ki a házitanítók!)

Kedves fivérek és nőtestvérek!

Azt tanácsoljuk a szülőknek és a gyermekeknek, hogy helyezték az életükben az első helyre a családi imát, a családi esteket, az evangélium tanulmányozását és tanítását, valamint a tartalmas családi tevékenységeket. Bármennyire fontos és helyénvaló is egy másik igény vagy tevékenység, nem engedhetjük meg, hogy az Istentől kapott azon feladataink helyére kerüljön, amelyeket csak szülők és családok láthatnak el megfelelően.

Arra buzdítjuk a püspököket és a többi egyházi hivatalnokot, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt azért, hogy segítsenek a szülőknek, megbizonyosodva arról, hogy van elég idejük és segítségük, ahol erre szükség van, miközben az Úr módszere szerint gondoskodnak a családjukról, és nevelik fel őket. Ahol erre lehetőség van, a három órás vasárnapi gyűlések, és talán a kora reggeli tanácsgyűlések, illetve a későbbi esti beszélgetések kivételével ne tartsanak más gyűléseket vasárnap, hogy a szülők a gyermekeikkel lehessenek. Amikor a családot erősítjük, az egész egyházat erősítjük.

Őszinte tisztelettel, testvéreitek:

az Első Elnökség

SZÜLŐK SIONBAN

Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának
ügyvezető elnöke
In Conference Report, Oct. 1998,
27–30; vagy Liahóna, 1999.
jan. 25.

Szülők Sionban

1831-ben az Úr kinyilatkoztatást adott a szülőknek Sionban.¹ A szülőkről szeretnék beszélni nektek.

28 éve szolgálok a Tizenkettek Kvórumában, és 9 évig szolgáltam a Tizenkettek segédjeként. Ez együtt 37 évet tesz ki – pontosan a fél életemet.

De van egy másik elhívásom, melyben még régebben szolgálok. Szülő vagyok – apa és nagyapa. Évekbe telt, míg *nagyapa* lettem – és újabb 20 év múlva kiérdemeltem a *dédnagyapai* címet. E címek – *apa, nagyapa, anya, nagyanya* – részben a tapasztalat során kialakult felelősségből és tekintélyből erednek. A tapasztalat hatékony tanító.

A család és az egyház közötti egyensúly megtartása

A papsági elhívásom meghatározza a helyemet az egyházban; a *nagyapai* cím pedig a családon belüli helyemet jelöli ki. Mindkettőről egyszerre szeretnék szólni.

A legfontosabb tevékenységek egyike, amely mellett az utolsó napi szentek elkötelezték magukat, a szülői feladatok ellátása. Sok egyháztag konfliktussal kerül szembe, amikor megpróbál egyensúlyt teremteni szülői felelőssége és hithűen végzendő egyházi tevékenysége között.

Vannak a család jólétéhez nélkülözhetetlen dolgok, amelyek csak az egyházba járással alapozhatóak meg. Ott van a papság, amely felhatalmazza a férfit arra, hogy irányítsa és megáldja a feleségét és a gyermekeit, és ott vannak azok a szövetségek, melyek az örökkévalóságra összekötik őket.

Megparancsolták az egyháznak, hogy „gyakran találkozzon”², és megmondták, hogy „amikor összegyűltök, oktassátok és építsétek egymást”³. Az idősebb Alma és az ifjabb Alma ugyanezt az utasítást adta a népének.⁴

Megparancsolták nekünk, hogy fordítsuk „az atyák szívét a fiakhoz..., a fiak szívét pedig az atyákhoz”⁵.

Az Úr nevén szólította ifj. Joseph Smitht, és ezt mondta: „Nem tartottad be a parancsolatokat, és szükségképpen rendre kell utasítani téged”⁶. Elmulasztotta gyermekei tanítását. Ez az egyetlen olyan alkalom, amikor a *rendreutasítás* szót használják a helyreigazítása során.

Tanácsosa, Frederick G. Williams, ugyanilyen ítélet alá esett: „Nem tanítottad világosságra és igazságra gyermekeidet”⁷. Sidney Rigdonra és Newel K. Whitney püspökre⁸ is ugyanezen szavak vonatkoztak, majd az Úr hozzátette: „Amit egynek mondok, mindenkinek mondom”⁹.

Az egyház sugalmazott útmutatása a családok számára

Végignéztük, hogyan süllyednek az erkölcsi normák egyre lejjebb addig, amíg most már zuhannak megállíthatatlanul. Ugyanakkor láttuk a szülők és a családok felé áradó sugalmazott útmutatást is.

Az otthon köré szervezve átalakítottuk az egész egyházi tantervet és minden tevékenységet:

- Az egyházközségi tanítás helyett bevezettük a házitanítást.
- Felelevenítettük a családi estet.
- Családtörténetnek neveztük el a genealógiát, melynek feladata minden család adatainak az összegyűjtése.
- Majd az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Tanácsa kiadta a történelmi jelentőségű, családról szóló kiáltványt.
- A család lett, és marad is, a gyűlések, konferenciák és tanácskozások fő témája.
- Mindezek bevezetőül szolgáltak egy teljesen egyedülálló templomépítési időszakhoz, amelyben gyakorolják a családok örökre szóló összepecsételésének felhatalmazását.

Látjátok-e, hogy a lelki sugallat megpihen az Úr szolgálain és a szülőkön? Vajon észrevesszük-e mostanság a kihívásokat és a családok ellen intézett támadásokat?

Bölcsen ütemezzétek be a tevékenységeket!

Óvatosnak kell lenni az otthonon kívüli tevékenységek szervezésével; máskülönben hasonlóak leszünk ahhoz az apához, akinek feltett szándéka,

hogy családjának mindene meglegyen. Minden energiáját e célnak szenteli és sikerrel is jár; csak ezután döbben rá, hogy a családi együttlétet, amire a leginkább szükség lett volna, elhanyagolta. Így az elégedettség helyett bánatot arat.

A programok és egyéb tevékenységek összeállításának vágyától vezetve, milyen könnyen esünk abba a csapdába, hogy elfeledkezünk a szülő kötelességeiről, és arról a szükségletről, hogy a családok időt töltsenek együtt!

Óvatosnak kell lennünk, nehogy az egyházi programok és tevékenységek túl nehéz teherré váljanak néhány család számára. Ahol az evangélium tantételeit megértették és alkalmazzák, ott azok erősítik és védik mind az egyént, mind pedig a családot. A család iránti elkötelezettség és az egyház iránti elkötelezettség nem két különböző és egymástól elválasztható dolog.

Tartsuk szem előtt a családot és az egyházat

Nemrégiben megfigyeltem egy asszonyt, amint egy másik nőről tett kijelentésre reagált, amely így szólt: „Amióta megszületett a kisbabája, nem csinál semmit az egyházban.” Szinte láttam a gyermeket a karján, miközben felindultan tiltakozva a védelmébe vette: „De *igenis* tesz valamit az egyházért! Életet adott annak a csecsemőnek. Gondozza és tanítja őt. A legfontosabb dolgot teszi, amit az egyházban egyáltalán tehet.”

Hogyan válaszolnátok erre a kérdésre: „Mozgássérült gyermekük miatt az asszonnak otthon kell maradnia, a férje pedig két munkát vállal, hogy fedezni tudják a gyermekkel kapcsolatos többlet kiadásokat. Ritkán jönnek közénk – tekinthetjük őket tevékeny egyháztagoknak?”

És hallottatok már ilyesmit valamelyik asszonytól: „A férjem nagyon jó apa, de még nem volt soha püspök vagy cövekelnök, nem tett semmi fontosat az egyházban.” Erre egy apa nyomatékosan így válaszolt: „Mi lehetne fontosabb az egyházban, mint jó apának lenni?”

A majdnem tökéletes megoldás az, ha hithűen járunk az egyházi gyűlésekre, ugyanakkor a család szükségleteire is tekintettel vagyunk. Az egyházban a boldogság nagyszerű tervéről tanulunk.¹⁰ A tanulatot otthon alkalmazzuk. Minden elhívás, minden szolgálat az egyházban tapasztalattal és értékes

élményekkel gazdagít minket, melyeket családi életünkben tudunk hasznosítani.

Vajon tisztábban látnánk a dolgokat, ha csak egy pillanatra is úgy tekintenénk a szülői létre, mint egy elhívásra az egyházon belül? Valójában ez még annál is több; de ha ebből a szemszögből néznénk egy pillanatra, akkor sokkal könnyebben találnánk meg az egyensúlyt a családi élet szervezését illetően.

Ne terheljétek feleslegesen a családokat!

Nem akarom, hogy a szavaimat bárki mentségül használja, mintha én el szeretném tántorítani őt az Úr által sugalmazott elhívástól. Én *arra* biztatok minden vezetőt, hogy legyen tekintettel az otthonokra, nehogy úgy hívjon el embereket, vagy tervezzen programokat, hogy azok túlzott terhet jelentsenek a szülőknél és a családoknak.

Nemrég kaptam egy levelet egy fiatal házaspártól, akiknek az egyházi elhívásaik miatt gyakran kell bébiszittert fogadniuk ki gyermekeik mellé azért, hogy ők el tudjanak menni a gyűlésekre. Mindkettejük számára nagyon nehezzé vált, hogy ugyanabban az időben legyenek otthon a gyermekeikkel. Észrevehető ebben némi egyensúlyhiány?

Valahányszor programot szervezel egy fiatalnak, azzal a családnak is programot szervezel – főleg az édesanyának.

Képzeld csak el az édesanyát, aki saját és férje egyházi feladata mellett kell, hogy segítsen a gyermekeknek a reggeli készülődésben, és egyik foglalkozásról rohanjon a másikra! Néhány

anya elcsügged – sőt akár le is hangolódik. Kapok olyan leveleket, amelyekben a *bűn* szót használják, mert nem tudnak mindent elvégezni.

Az egyházba járással tudunk, vagy kellene tudnunk eltávolodni a mindennapok feszültségeitől. Békét és megelégedettséget kellene adnia. Ha azonban feszültséget és csüggedést jelent, akkor valami kizökkent a helyéről.

És a szülőknél nem csak egyházi kötelességeik vannak. Más intézmények is nagyon jogosan építenek a családi forrásokra – iskolák, munkáltatók, a lakóhely közössége –, mindegyik meg kell találni az egyensúlyt.

Nemrégiben egy anya elmesélte nekem, hogy elköltöztek vidékről, egy kevés taggal rendelkező gyülekezetből, ahol szükségből a tevékenységek egyetlen

Vannak a család jólétéhez nélkülözhetetlen dolgok, amelyek csak az egyházba járással alapozhatóak meg.

hétköznapi estéjére voltak besúrítvé. Csodálatos volt. Volt idejük a családjukra. Szinte látom őket az asztal körül ülve.

Egy nagyobb, nyugati egyházköztségbe költöztek, ahol a tagok közelebb laktak a kápolnához. Az anya ezt mondta: „Most aztán a családomnak van programja kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat és vasárnap estére is. Ez nehéz teherként nehezedik a családunkra.”

Ne feledjétek! Valahányszor programot szerveztek egy fiatalnak, azzal a családnak is programot szerveztek – főleg az édesanyának.

A legtöbb család keményen próbálkozik; ám néhány család, amikor egészségügyi és anyagi gondok borítják el, egyszerűen belefárad abba, hogy lépést tartson a többiekkel, és végül kevésbé tevékenyé válnak. Nem veszik észre, hogy a fény és az igazság legtisztább forrásától távolodnak el, ami a családnak egyáltalán segíteni tudna, az árnyék felé, ahol veszély és szívfájdalom leselkedik rájuk.

Szólnom kell arról a problémáról is, amelyet biztosan a legnehezebb megoldani. Néhány fiatal nagyon kevés tanítást és támogatást kap otthon. Az nem is lehet kérdés, hogy nekünk kell gondoskodnunk róluk. Ha azonban rendszeresen biztosítjuk számukra a gyűléseken való részvétel lehetőségét, ami kielégítő módon helyettesíti az otthoni tevékenység hiányát, akkor a törődő szülőknek lesz nehéz időt találni a velük való együttlétre és saját gyermekeik tanítására. Ezt a kényes egyensúlyt csak az ima és a sugalmazás segítségével találhatjuk meg.

Az otthoni tanulás fontossága

Gyakran halljuk, hogy „magunknak kell megszervezni a rendszeres és érdekes gyűléseket, nehogy fiataljaink kevésbé kíváncsi helyekre járjanak”. Néhányuk biztosan elmegy majd. De nekem az a meggyőződése, hogy ha a szülőket megtanítjuk arra, hogy felelősek legyenek, és elég időt adunk nekik, akkor hosszú távon gyerekeik biztosan otthon maradnak.

Ott, az otthonukban megtanulhatják azt, amit sem az egyház, sem az iskola nem tud hatékonyan megtanítani nekik. Otthon megismerhetik a munkát és a felelősségvállalást. Megtanulják, mit kell majd tenniük akkor, amikor már saját gyermekeik lesznek.

Például a gyerekeket az egyházban tanítják a tizedfizetés tantétére, de az otthon az a hely, ahol a

tantételt alkalmazzák. Az otthoni környezetben még a kisgyermeknek is meg lehet mutatni, hogyan számoljuk ki és fizetjük a tizedet.

Egyszer Harold B. Lee elnök és felesége járt nálunk. Lee nőtestvér letett egy maréknyi pennyt kisfiunk elé az asztalra. Megkérte, hogy tolja át a fényesen csillogókat az egyik oldalra, majd így szólt: „Ez a te tizeded; ez az Úré. A többit megtarthatod.” Fiunk gondolkodva nézett egyik kupacról a másikra, majd megkérdezte: „Nincs több kopott pénz?” A tanítás igazi pillanata ekkor jött el!

Használjátok az egyházközségi tanácsokat az egyensúly felállítására

Az egyházközségi tanács a legjobb hely az otthon és az egyház közti egyensúly megalapozására. Itt a papsági tisztségviselők, akik maguk is családapák, és a segédszervezetek nőtagjai, akik pedig édesanyák, a sugalmazott ihlet hatására koordinálják a szervezetek munkáját, amelyek a család különböző tagjait szolgálják.

A tanács tagjai össze tudják hasonlítani, mit nyújtanak a különböző szervezetek az egyes tagoknak, és ehhez mennyi időre és pénzre van szükség. Nem megosztják, hanem inkább egyesítik a családokat, tudnak figyelni a gyermeküket egyedül nevelő szülőkre, a gyermektelenekre, az egyedülállókra, az idősekre, a rokkantakra – és sokkal többet nyújtanak, mint csak gyermekeknek és fiataloknak szóló foglalkozásokat.

Az egyházközségi tanácsnak vannak olyan tartalmak, amelyeket néha figyelmen kívül hagynak. Például a nagyszülők, amíg nincs elhívásuk, segítséget nyújthatnak azoknak a fiatal családoknak, akik boldogulni próbálnak azon az úton, melyen egykor ők is haladtak.

Az Úr így figyelmeztette a szülőket: „Amennyiben Sionban... lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére.”¹¹

Az egyházközségi tanács megfelel jelenlegi szükségletünknek. Itt az otthon és a család egy helyen horgonyozhat, és az egyház is inkább támogatja, mint helyettesíti a szülőket. Az apák és az anyák megértik mind a gyermekeik tanítása iránti kötelezettségüket, mind pedig az egyházban biztosított áldásokat.

A legfontosabb dolgokat otthon tanuljuk meg

Amint a világ egyre fenyegetőbbé válik, úgy kerülnek egyre közelebb a mennyei hatalmak a családokhoz és a szülőkhöz.

Sokat tanulmányoztam a szentírásokat, és sokat tanítottam is belőlük. Sokat olvastam a próféták és az apostolok szavait. Nagyon mély benyomást tettek rám mint emberre és mint apára is.

De a legtöbb, amit arról tudok, hogy Mennyei Atyánk valójában mit érez irántunk, az Ő gyermekei iránt, azt abból tanultam meg, amit a feleségem, a gyermekeink és az ő gyerekeik iránt érzek. Ezt otthon tanultam meg. A szüleimtől, a feleségem szüleitől, szeretett feleségemtől és gyermekeimtől tanultam meg, ezért tudom bizonyosságot tenni egy szerető Mennyei Atyáról és a megváltó Úrról. Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Lásd Tan és a szövetségek 68:25.
2. Tan és a szövetségek 20:75.
3. Tan és a szövetségek 43:8.
4. Lásd Móziás 18:25; Alma 6:6.
5. Malakiás 4:6; lásd még 3 Nefi 25:5–6; Tan és a szövetségek 2:2–3.
6. Tan és a szövetségek 93:47.
7. Lásd Tan és a szövetségek 93:41–42.
8. Lásd Tan és a szövetségek 93:44, 50.
9. Tan és a szövetségek 93:49.
10. Lásd Alma 12:32.
11. Tan és a szövetségek 68:25.

EGYENSÚLYBAN TARTANI AZ ÉLET KÖVETELMÉNYEIT

*M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
In Conference Report, Apr. 1987,
15–18; vagy Ensign, May 1987,
14–16*

Az Úrral kötött szövetségek időszakos áttekintése segíteni fog nekünk a prioritásaink, valamint az

életünkben lévő egyensúly kialakításában. Ez az áttekintés segíteni fog nekünk meglátni, mikor kell bűnbánatot tartanunk és változtatnunk az életünkön ahhoz, hogy megbizonyítsuk, érdemesek vagyunk azokra az ígéretekre, melyek szövetségünkkel és szent szertartásainkkal járnak. A saját szabadulásunkon való munkálkodás gondos tervezést és átgondolt, bátor erőfeszítést kíván.

Szeretnék megosztani néhány javaslatot, amely remélem, hasznos lesz mindazok számára, akiknek kihívást jelent egyensúlyt teremteni az élet követelményei között. E javaslatok nagyon alapvetőek; a bennük rejlő elvek fölött könnyen átsiklik az ember, ha nem figyel eléggé. Erős elkötelezettségre és önfegyelmre lesz szükségetek ahhoz, hogy az életetekbe ültessétek őket.

Örökkévaló perspektívából nézve állíts fel fontossági sorrendet!

Először gondolkodjatok el az életetekben, és határozzatok meg egy fontossági sorrendet. Rendszeresen találjatok egy kis időt arra, hogy mélyen elgondolkodjatok azon, hogy merre haladtok, és mit kell tennetek azért, hogy eljussatok oda. Jézus, a mi példaképünk, gyakran „félrevonula a pusztákba, és imádkozék” (Lukács 5:16). Nekünk is ugyanezt kell tennünk időnként, hogy lelkileg felfrissítsük magunkat, ahogyan a Szabadító tette. Írjátok le, hogy aznap milyen feladatokat szeretnétek elvégezni. Elsősorban az Úrral kötött szent szövetségieteket tartásuk szem előtt, amikor megtervezitek a napi beosztásotokat.

Tűzz ki elérhető rövidtávú célokat!

Másodszor, tűzzetek ki rövidtávú célokat, melyeket el tudtok érni. Mérlegeljétek a céljaitokat: ne legyenek túl sok belőlük, sem pedig túl kevés, ne legyenek túl magasak, sem pedig túl alacsonyok. Írjátok le az elérhető céljaitokat, és a fontosságuknak megfelelően dolgozzatok rajtuk. Imádkozzatok isteni útmutatásért a céljaitok kitűzésekor.

Emlékezzetek, Alma azt mondta, bárcsak angyal lehetne, hogy „Isten harsonájával szólha[sson]... , mely megrázza a földet, és bűnbánatot hirdethet[ne] minden népnek!” (Alma 29:1). Majd ezt mondta: „De íme, ember vagyok, és még kívánságomban is bűnt követek el, mert meg kellene elégednem azon dolgokkal, melyeket az Úr megadott nekem. [...]”

Miért vágnék többre, mint hogy elvégezzem azt a munkát, amelyre elhívtam?” (Alma 29:3, 6).

Rendelkezz biztos anyagi háttérrel!

Harmadszor, mindenki szembesül anyagi kihívásokkal az életben. A pénzek bölcs beosztása által vizsgáljátok meg a valódi szükségleteiteket, és gondosan mérjétek azokat össze az igényeitekkel. Túl sok egyén és család halmozott fel túl nagy adósságot. Legyetek óvatosak a sok vonzó kölcsönajánlattal. Sokkal könnyebb kölcsönt felvenni, mint visszafizetni. Nem vezet rövidebb út az anyagi biztonsághoz. Nem léteznek gyors meggazdagodási módszerek. Talán senkinek nincs nagyobb szüksége az egyensúly tantételére az életében, mint azoknak, akik e világ „dolgainak” összegyűjtésére éreznek ellenállhatatlan késztetést.

Ne bízzatok másokra a pénzeket anélkül, hogy alaposan meg ne vizsgáljatok volna bármilyen felajánlott befektetést. A népünk túl sok pénzt veszített már azáltal, hogy vagyonukat másokra bízták. Véleményem szerint csak úgy lehet egyensúly az életünkben, ha biztos kezekben tartjuk az anyagi forrásainkat.

Jakób próféta ezt mondta a népének: „Ne költsetek tehát pénzt arra, ami értéktelen, sem munkátokat arra, ami nem tud kielégíteni. Hallgassatok rám szorgalmasan, és emlékezzetek a szavakra, [melyeket] szóltam; és jöjjetek Izráel Szentjéhez, és lakmározzatok azon, ami nem veszik kárba, s amit megrontani se lehet, és gyönyörködjön lelketek a kövérségben” (2 Nefi 9:51).

Fivérek és nőtestvérek! Ne feledjétek mindig teljes tizedet fizetni!

Alakíts ki szoros kapcsolatot a családdal és a barátokkal!

Negyedszer, maradjatok közeli kapcsolatban a házastársatokkal, a gyermekeitekkel, a rokonaitokkal és a barátaitokkal. Ők segíteni fognak nektek egyensúlyt tartani az életetekben. Az egyház által végzett nem régi tanulmányban arra kértek meg felnőtteket az Egyesült Államokban, hogy határozzanak meg egy olyan időszakot, amikor nagyon boldogok voltak, és írják le az élményüket. Megkérték továbbá őket, hogy írjanak le egy olyan időszakot is, amikor nagyon boldogtalanok voltak. A legtöbb ember számára az egyik dolog, ami nagyon boldoggá vagy nagyon szomorúvá tette, a másokkal való személyes kapcsolata volt. Sokkal kisebb szerepet játszott ebben a személyes egészségük, a hivatás, a pénz vagy más anyagi dolog. Nyílt és őszinte kommunikáción keresztül építsetek ki kapcsolatokat a családokkal és a barátaitokkal.

A jó házasság és a jó családi kapcsolatok gyengéd, szerető, meggondolt kommunikáción keresztül tartóhatók fenn. Ne feledjétek, hogy néha egy pillantás, egy kacsintás, egy bólintás vagy egy érintés többet mond bármilyen szónál. A jó humorérzék és a figyelmes hallgatás szintén elengedhetetlen részei a kommunikációnak.

Tanulmányozd a szentírásokat!

Ötödször, tanulmányozzátok a szentírásokat. Ezek nyújtják a legjobb forrást ahhoz, hogy kapcsolatban maradjunk az Úr Lelkével. Az egyik mód, amelyen keresztül biztos tudást szereztem arról, hogy Jézus a Krisztus, a szentírás-tanulmányozásom volt. Ezra Taft Benson elnök felszólította az egyház tagjait, hogy tegyék napi szokásukká és egy életen át tartó törekvéssé a Mormon könyve tanulmányozását. Pál apostol Timótheusnak adott tanácsa mindannyiunk számára hasznos javaslat. Így írt: „gyermekeségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsesé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.

A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” (2 Timótheus 3:15–16).

Pihenj, edd és lazíts!

Hatodszor, sok embernek, többek között nekem is, nehéz időt szakítani az elegendő mennyiségű pihenésre, edzésre és lazításra. Bele kell terveznünk ezeket a tevékenységeket a napirendünkbe, ha egészséges és kiegyensúlyozott életet szeretnénk élni. A jó fizikai megjelenés növeli a méltóságunkat és az önbecsülésünket.

„Tanítsátok egymásnak az evangéliumot!”

Hetedszer, a próféták újra és újra azt tanítják, hogy a családoknak tanítaniuk kell egymásnak az evangéliumot, lehetőség szerint a heti családi estek alkalmával. Ha nem vagyunk elég óvatosak, e családi szokás lassan elmaradozik az életünkéből. Nem szabad elvesztegetnünk e különleges lehetőséget, hogy „tanít[suk] egymásnak a királyság tanát” (T&Sz 88:77), ami a családokat elvezeti majd az örök élethez.

Sátán folyamatosan azon dolgozik, hogy elpusztítsa a bizonyosságunkat, ám nem lesz hatalma megkísérteni vagy háborgatni minket az erőnkön felül, ha tanulmányozzuk az evangéliumot és annak parancsolatai szerint élünk.

Imádkozz gyakran!

Az utolsó javaslatom az, hogy gyakran imádkozzatok egyedül és családként is. A szülőknek gyakorolniuk kell a szükséges fegyelmet ahhoz, hogy a gyermekeiket ösztönözzék és irányítsák abban, hogy összegyűljenek a rendszeres családi imára. A fiataljaink állandó, őszinte imán keresztül tudhatják, milyen helyes döntéseket kell hozniuk nap mint nap.

Alma próféta a következő szavakkal összegezte az ima fontosságát: „Hanem alázkodjatok meg az Úr előtt, és szólítsátok az ő szent nevét, és folyamatosan legyetek éberek és imádkozzatok, hogy ne kísértsenek meg benneteket azon felül, amit el tudtok viselni, és így a Szent Lélek vezessen benneteket, alázatossá, szelíddé, engedékennyé, türelmessé válva, telve szeretettel és minden hosszútűréssel” (Alma 13:28). Úgy vettem észre, hogy amikor lelkiileg fel vagyok hangolódva, sokkal könnyebben találom meg az egyensúlyt mindenben az életemben.

Minden dolgot bölcsen és rendben végezz!

Elismerem, fivérek és nőtestvérek, hogy további javaslatokat is adhatnánk még ezekhez. Úgy vélem azonban, hogy amikor néhány alapvető célra összpontosítunk, akkor sokkal valószínűbb, hogy képesek leszünk eligazgatni az élet ránk nehezedő követelményeit. Ne feledjétek: ha túl nagy hangsúlyt fektetünk valamire az életünkben, az kikökenkethet bennünket az egyensúlyból. Ugyanakkor, ha túl kevés hangsúlyt kapnak a fontos dolgok, az ugyanezt eredményezheti. Benjámin király azt tanácsolta, „hogyminden dolgot bölcsen és rendben tegy[ük]” (Móziás 4:27).

Gyakran a világos irány és célok hiánya elvesztegeti az időnket és az energiánkat, és felborítja az egyensúlyt az életünkben. A kiegyensúlyozatlan élet egy egyenetlen gumiabroncshoz hasonlít. Következtében az autó mozgása rögzös és veszélyes lesz. A

tökéletesen beállított kerekek sima és kényelmes utat biztosítanak. Így van ez az étellel is. A halandóságon át vezető utunk simább lehet, ha arra törekszünk, hogy egyensúlyban maradjunk. Fő célunk az kell legyen, hogy halhatatlanságra és örök életre törekedjünk (lásd Mózes 1:39). E cél kitűzése után miért ne távolítsuk el azokat a dolgokat az életünkéből, amelyek követelik és felemésztik a gondolatainkat, az érzéseinket és az energiánkat anélkül, hogy segítenének elérni a célunkat?

Segíts, ne hátráltass!

Csak egy gondolat az egyházi vezetőkhez: Legyetek nagyon óvatosak, hogy amit kértek az egyháztagoktól, az segítségükre legyen az örök élet elnyerésében! Ahhoz, hogy az egyház tagjai képesek legyenek egyensúlyban tartani az életüket, az egyházi vezetőknek meg kell győződnie arról, hogy nem követelnek oly sokat a tagoktól, hogy azoknak nincs idejük beteljesíteni a személyes és családi céljaikat.

Mindennap tedd meg a tőled telhető legtöbbet!

Nem sokkal ezelőtt az egyik gyermekem ezt mondta: – Apu, néha eltűnődöm, vajon képes leszek-e sikerrel befejezni ezt az életet. A lányomnak adott válaszom ugyanaz, mint amit nektek adnék, ha hasonló érzéseitek lennének. Egyszerűen mindennap tegyétek meg a tőletek telhető legtöbbet! Tegyétek meg az alapvető dolgokat, és mielőtt észrevennétek, az életetek telve lesz lelki megértéssel, amely megerősíti számotokra, hogy a Mennyei Atyátok szeret benneteket. Amikor valaki tudja ezt, az élet telve lesz célokkal és értelemmel, könnyebbé téve ezzel az egyensúly megtartását.

Éljetek úgy, hogy mindennap öröm töltse el a szíveteket, fivérek és nőtestvérek! Alázattal bizonysgomat teszem arról, hogy az élet csodálatos lehet, Jézus Krisztus nevében, ámen.

PROBLÉMAMEGOLDÁS A HÁZASSÁGBAN

*A lelki növekedés a problémák
közös megoldása, nem pedig az
azoktól való menekülés eredménye.*

– Ezra Taft Benson elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Ezra Taft Benson elnök

„Az üzenetem az, hogy térjünk vissza az Isten által elrendelt alapokhoz, melyek szeretetet, stabilitást és boldogságot biztosítanak az otthonunkban. [...]

A férjnek és a feleségnek igazlelkű összhangot és egészséget kell teremteniük a céljaikban, a vágyaikban és a cselekedeteikben.

Magát a házasságot Isten előtti szövettségnek kell tekinteni. A házastársak nem csupán egymásnak tartoznak kötelezettséggel, hanem Istennek is. Ő áldásokat ígért azoknak, akik tisztelik ama szövetséget.

A szeretethez, a bizalomhoz és a békességhez teljességgel elengedhetetlen az, hogy az ember hű legyen a házassági fogadalmaihoz. Az Úr egyértelműen elítéli a házasságtörést.

Azok a férfiak és feleségek, akik szeretik egymást, látni fogják, hogy a szeretet és a hűség viszonzza egymást. Ez a szeretet tápláló légkört fog biztosítani a gyermekek érzelmi fejlődéséhez. A családi életnek a boldogság és öröm időszakának kell lennie, melyre a gyermekek kedves emlékekkel és gondolatokkal tekinthetnek vissza.

Az önmegegyezésnek és az önuralomnak a házastársi kapcsolat uralkodó tantételeinek kell lenniük. A párok tanulják meg fékezni a nyelvüket, csakúgy mint a szenvedélyeiket.

A családi és a kettesben elmondott ima meg fogja erősíteni az egységeteket. A gondolatok, vágyak és ötletek fokozatosan egybeolvadnak, mígnem ugyanazon célokra fogtok törekedni. Támazkodjatok az Úrra, a próféták tanításaira, valamint a szentírásokra

útmutatásért és segítségért, különösen amikor nézeteltérések és problémák merülnek fel.

A lelki növekedés a problémák közös megoldása, nem pedig az azoktól való menekülés eredménye. Korunk individualizmusra fektetett túlzott hangsúlya önteltséget és elkülönülést okoz. Az Úr törvénye még mindig az, hogy két egyén »egy testté« váljon. (Lásd 1 Mózes 2:24.)

A boldog házasság titka Isten és egymás szolgálata. A házasság célja az összhang és az egység, valamint az önfejlesztés. Paradox módon minél többet szolgáljuk egymást, annál fokozottabb a lelki és érzelmi fejlődésünk” („Salvation—A Family Affair”, *Ensign*, July 1992, 2–4).

Boyd K. Packer elder

„Olyan korban élünk, amikor az ellenség mindenütt az azonnali kielégülés filozófiáját hangsúlyozza. Úgy tűnik mindent *azonnal* követelünk, többek között azonnali megoldást a problémáinkra.

Arra tanítanak minket, hogy valahogyan mindig azonnali érzelmi meglepedést kell kapnunk. Amikor pedig ez nem történik meg, néhányan nyugtalanra válnak – és túl gyakran keresnek megnyugvást tanácsadásokon, vizsgálatokon, sőt gyógyszerek szedésében is.

Az élet szándékosan jelent kihívást. Elszenvnedni némi aggodalmat, lehangoltságot, csalódottságot, még akár némi kudarcot is természetes dolog.

Tanítsuk meg az egyháztagoknak, hogy ha időnként vagy sorozatosan vannak keserves napjaik, akkor álljanak rendületlenül, és nézzenek szembe ezekkel. A dolgok rendbe fognak jönni.

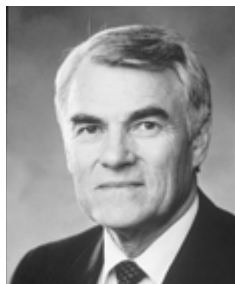
Nagy célja van földi szenvedésünknek. [...]

Püspökök! Azok, akik hozzátok jönnek, Isten gyermekei. Az Úr módján adjatok tanácsot nekik. Tanítsátok meg nekik, hogy gondolkodjanak el az elméjükben, majd pedig imádkozzanak a problémáik felől.

Ne feledjétek a szentírások olvasásának csillapító és nyugtató hatását. Legközelebb, amikor úgy találkoztok, hogy már olvastak, figyeljétek meg, hogyan rendeződnek a dolgok. Érezzétek a belőle származó békét és biztonságot. [...]

Jézus Krisztus nevében, ámen” (in Conference Report, Apr. 1978, 135–40, 47; vagy *Ensign*, May 1978, 91–93).

A HÁZASSÁG ÉS A BOLDOGSÁG NAGYSZERŰ TERVE

Joe J. Christensen elder
a Hetvenek Elnökségéből

In Conference Report, Apr. 1995,
84–87; vagy Ensign, May 1995,
64–66

Barbara és én hat gyermekkel áldattunk meg. Évekkel ezelőtt, amikor mindannyiukat elvittük látogatóba a nagyszüleikhez, édesapám ezt mondta: – Joe, szerintem te és Barbara olyan valamibe fogtatok, amit nem tudtok megállítani.

Ebben a húsvéti időszakban az egész világnak kijelentjük, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az Ő szent papsága, valamint annak pecsételő hatalma által a házasság és a család soha nem kell, hogy véget érjen.

Ma a házasságról szeretnék beszélni nektek. Nyolc olyan gyakorlati javaslatot teszek, melyek remélhetőleg értékesek lesznek házasságunk megerősítésében, most és a jövőben.

Ne feledjétek a házasság fontosságát!

1. Ne feledjétek a házasságotok központi szerepet játszó fontosságát! Hallgassátok meg Bruce R. McConkie elder szavait, melyeket a házasság fontosságáról mondott Mennyei Atyánk boldogsághoz vezető nagyszerű tervében (lásd Alma 42:8):

„A halandóságba történő megszületés percétől egészen addig, amíg a templomban házasságot kötünk, az evangéliumi rendszer egészének minden része arra készít fel és tesz érdemessé minket, hogy belépjünk a házasság e szent rendjébe, mely férjje és feleségé tesz minket ebben az életben, valamint az elkövetkezendő világban. [...]

Semmi nincs ezen a világon, ami felérne a családi egységek megteremtésének és tökéletesítésének fontosságával” („Salvation Is a Family Affair”, Improvement Era, June 1970, pp. 43–44).

Imádkozzatok házasságotok sikeréért!

2. Imádkozzatok házasságotok sikeréért! Évekkel ezelőtt, amikor még megszokott dolog volt, hogy egy általános felhatalmazott meglátogat egy missziót és minden misszionáriussal interjút készít,

Spencer W. Kimball elder, akkoriban a Tizenkettek Kvórumának tagja, elbeszélgetett egy elderrel, aki missziója befejezéséhez közeledett.

„Mik a terveid, elder, miután felmentenek?”

„Ó, azt tervezem, hogy visszamegyek a főiskolára.” Majd egy mosollyal hozzátette: „Aztán remélem, szerelmes leszek és megházasodok.”

Kimball elder a következő bölcs tanácsot adta: „Nos, ne csak azért imádkozz, hogy azzal köss házasságot, akit szeretsz. *Inkább azért imádkozz, hogy szeresd azt, akivel házasságot kötsz!*”

Imádkozzunk azért, hogy legyünk kedvesebbek, udvariasabbak, alázatosabbak, türelmesebbek, megbocsátóbbak, és *különösképpen* kevésbé önzők!

Ha fel akarjuk ismerni személyes problémáinkat és gyengeségeinket, melyek akadályoznak abban, hogy jobb házastársak legyünk, imában az Úrhoz kell fordulnunk, és le kell aratnunk a Mormon könyve következő, hatásos ígéretének áldásait: „Ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket...; mert ha megalázkodnak előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27).

Elérkeztünk tehát az ima szükségességéhez. Sok egyházi vezető és házassági tanácsadó jelzi, hogy nem láttak még komoly gondban olyan házasságot, ahol a házaspár még mindig naponta együtt imádkozott. Amikor problémák merülnek fel, és veszélybe kerül a házasság, a házastársakként történő közös imádkozás lehet a legfontosabb orvosság.

Hallgassátok meg a házastársatokat!

3. Figyeljétek! Szakítsatok időt házastársatok meghallgatására; tervezzétek be ezt rendszeresen! Beszélgetsetek egymással, és mérjétek fel, milyen házastársak vagytok!

Brent Barlow testvér a következő kérdést tette fel papságviselő férfitestvérek egy csoportjának: „Hányan szeretnének közületek kinyilatkoztatást kapni?” Minden kéz felemelkedett. Majd azt javasolta, hogy menjenek haza, és kérdezzék meg a feleségüket, hogyan lehetnének jobb férjek. Ezt követően hozzátette: „Én követtem saját tanácsomat, és azon a délutánon volt egy nagyon sok felvilágosítást adó, több mint egy órás beszélgetésem [a feleségemmel], Susannal!” („To Build a Better Marriage”, Ensign, Sept. 1992, p. 17) Egy ehhez hasonló beszélgetés mindannyiunk számára lehet kinyilatkoztatás.

Férfitestvérek, melyikötök felesége kérdezett tőletek valami ahhoz hasonló, amit tőlem kérdeztek mostanában: „Joe, figyelsz?” Nem ő volt az egyetlen, aki kíváncsi volt arra, hogy figyelek-e. Régebben éppen szunyókáltam, amikor kis unokánk, Allison odajött, felemelte az egyik szemhéjamat, és megkérdezte: „Nagyapa, odabent vagy?” „Odabent” kell lennünk, és válaszokat kell adnunk a társunknak.

Kerüljétek a szüntelen hibakeresést!

4. Kerüljétek a szüntelen hibakeresést! Ne legyetek túlságosan kritikusak egymás hibáival szemben! Ismerjétek fel, hogy egyikünk sem tökéletes! Mindannyiunknak hosszú utat kell még megtenni ahhoz, hogy olyan krisztusiak legyünk, amire vezetőink biztatnak minket.

A szüntelen hibakeresés, ahogyan Spencer W. Kimball nevezte azt, majdnem minden házasságot képes lelohasztani („Marriage and Divorce”, 1976 *Devotional Speeches of the Year* [Provo: Brigham Young University Press, 1977], p. 148). Általában mindannyian fájdalmasan tudatában vagyunk a saját gyengeségeinknek, és nincs szükségünk gyakori emlékeztetésekre. Kevesen változtak jó irányban állandó kritika és korholás eredményeként. Ha nem vigyázunk, akkor *építő* kritikaként elmondott szavaink nagy része valójában *romboló* lesz.

Időnként jobb, ha egyes dolgokat nem mondunk ki. Friss házasként Lola Walters nőtestvér azt olvasta egy folyóiratban, hogy a házasság megerősítése érdekében a házastársak rendszeresen és őszintén osszák meg egymással, hogy milyen modorosságokat találnak bosszantónak. Ezt írta:

„Megbeszéltük, hogy megnevezünk öt olyan dolgot, amit bosszantónak találunk, és én kezdtem. [...] Elmondtam neki, hogy nem tetszik az, ahogyan grapefruitot eszik. Meghámozta, és úgy ette meg, akár egy narancsot! Ismerőseim között senki más nem evett így grapefruitot. Elvárható vajon egy lánytól, hogy egész életét, sőt az örökkévalóságot is úgy töltsse el, hogy figyelni, amint férje úgy eszi a grapefruitot, akár egy narancsot?”

Miután végeztem [az öt dologgal], ő került sorra azon dolgok felsorolásában, ami nem tetszett neki bennem. Azt mondta: »Hát, az igazság az, hogy semmi nem jut eszembe, ami ne tetszene nekem benned, drágám.«

Elállt a lélegzetem.

Gyorsan hátat fordítottam, mert nem tudtam volna magyarázatot adni a szemeimet előtő és arcomon végigpatakzó könnyekre.”

Walters nőtestvér ezzel fejezte be: „Amikor azt hallom, hogy összeférhetetlenek a házastársak, mindig eszembe jut, vajon nem attól szenvednek-e, amit én most már csak »grapefruit szindrómának« nevezek” („The Grapefruit Syndrome”, *Ensign*, Apr. 1993, p. 13). Igen, időnként jobb, ha egyes dolgokat nem mondunk ki.

Tartsátok életben az udvarlásotokat!

5. Tartsátok életben az udvarlásotokat! Szakítsatok időt arra, hogy közös tevékenységekben vegyetek részt – csak ti ketten. Bár fontos családként együtt lenni a gyermekeitekkel, szükségetek van hetente egy kis időre, amikor csak ketten vagytok. Ha ezt betervezitek, akkor az tudatja majd gyermekeitekkel, hogy annyira fontosnak érzitek a házasságotokat, hogy gondozni szeretnétek azt. Ez elkötelezettséget, tervezést és időbeosztást igényel.

Nem kell sok pénzbe kerülnie. Az együtt töltött idő a legfontosabb alkotóelem.

Egyszer, amikor az apósom éppen azon volt, hogy ebéd után kilép a házból és visszatér a munkájához, anyósom azt mondta: „Albert, azonnal gyere ide, és mondd nekem, hogy szeretsz!” Ő elmosolyodott, és viccesen azt mondta: „Elsie, amikor összeházasodtunk, megmondtam, hogy szeretlek. Ha ez valaha is változik, szólok.” A „szeretlek” szót nem lehet túlzásba vinni. Mondjátok el naponta!

Ne késlekedjétek a bocsánatkéréssel!

6. Ne késlekedjétek a bocsánatkéréssel! Bár nehéz megformálni ezeket a szavakat, legyetek fürgék, amikor azt kell mondani: „Bocsánatot kérek, ne haragudj rám” – még akkor is, ha nem teljes mértékben ti vagytok a hibásak. Az igaz szeretetre azok tesznek szert, akik készségesen beismerik a személyes hibáikat és vétkeiket.

Amikor véleménykülönbségek támadnak, fontos megbeszélni és megoldani azokat, de vannak olyan esetek, amikor legjobb abbahagyni, akár egy meccset időkérésnél. Fontos ráharapni a nyelvünkre, és tízig, vagy akár százig is elszámolni. Időnként pedig még az is segíthet, ha „haragunkkal megy le a nap”, és reggel pihentebben, nyugodtabban és a megoldás jobb esélyével hozhatjuk fel újra a problémát.

Időnként hallunk ehhez hasonlókat: „Nahát, mi már ötven éve házasok vagyunk, és soha nem különbözött egymásétól a véleményünk.” Ha tényleg így van, akkor az egyik fél elnyomja a másikat, vagy amint azt már valaki megfogalmazta, ez idegen az igazságtól. Minden intelligens párnak lesz véleménykülönbsége. Az a feladatunk, hogy megtudjuk, miképpen oldjuk meg azokat. Ez része annak a folyamatnak, hogy egy jó házasságot még jobbá tegyünk.

Éljetek anyagi erőforrásaitok keretein belül!

7. Tanuljatok meg az anyagi erőforrásaitok keretein belül élni! A házasság legnehezebb kihívásai közül néhány a pénzügyek területén fordul elő. „Az amerikai ügyvédi kamara... jelezte, hogy a válások 89 százaléka pénz miatti vitatkozásra és vádaskodásra vezethető vissza” (Marvin J. Ashton, „One for the Money”, *Ensign*, July 1975, p. 72). Álljatok készen egyes vásárlások elhalasztására, vagy mondjatok le róla annak érdekében, hogy kijöjjetek a pénzetekből! Először a tizedeteket fizessétek be, és lehetőség szerint kerüljétek az adósságot! Ne feledjétek: ha havonta ötven dollárral kevesebbet költötök, mint amennyit megkerestek, az boldogságot jelent, ha viszont ötven dollárral többet, az nyomorúságot hoz. Eljöhet az ideje annak, amikor elő kell venni az ollót és a hitelkártyáitokat, és el kell végezni azt, amit Jeffrey R. Holland elder „plasztikai műtétnek” nevezett („Things We Have Learned—Together”, *Ensign*, June 1986, p. 30).

Osszátok meg az otthoni és a családi feladatokat!

8. Legyetek igazi társak az otthoni és családi feladatok tekintetében! Ne legyetek olyanok, mint az a férj, aki csak üldögél otthon és várja, hogy kiszolgálják, úgy érezvén, hogy az ő feladata a kenyérkeresés, és egyedül a felesége felelős a háztartásért, valamint a gyermekek gondozásáért. Az otthon és a gyermekek gondozásának felelőssége nem egyszerű feladat.

Ne feledjétek, hogy ebben a kapcsolatban ketten vagytok! Barbara és én felfedeztük, hogy minden reggel kevesebb, mint egy perc alatt be tudjuk vetni az ágyunkat, és akkor arra a napra készen vagyunk vele. Azt mondja, hagyja, hogy én végezzem, mert ettől egész nap elégedett leszek magammal. Lehet, hogy van benne valami...

Szakítsatok időt a szentírások közös tanulmányozására, és kövessétek Kimball elnök e bölcs tanácsát:

„Ha a férj és a feleség gyakran elmegy a szent templomba, együtt térdelnek és imádkoznak otthon a családjukkal, kéz a kézben mennek el egyházi gyűléseikre, teljesen erkölcsösek maradnak az életükben – mentálisan és fizikailag is –, ...és mindketten Isten királyságának a felépítésén fáradoznak, akkor csúcson van a boldogság” (*Marriage and Divorce* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976], p. 24).

Összefoglalásként:

- Ne feledjétek a házasságok központi szerepet játszó fontosságát!
- Imádkozzatok annak sikeréért!
- Figyeljétek!
- Kerüljétek a szüntelen hibakeresést!
- Tartsátok életben az udvarlásotokat!
- Ne késlekedjétek a bocsánatkéréssel!
- Tanuljatok meg az anyagi erőforrásaitok keretein belül élni!
- Legyetek igazi társak az otthoni és családi feladatok tekintetében!

Tanúbizonyságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus, hogy azon a bizonyos harmadik napon üres volt a sírbolt, és hogy „a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek” (1 Korinthusbeliek 15:22). Így, hálásan a pecsételő hatalomért Jézus Krisztus visszaállított evangéliumában, magabiztosan állíthatjuk a költőnővel együtt: „A halál után még jobban szeretlek majd téged” (*Elizabeth Barrett Browning, Sonnets from the Portuguese*, no. 43, line 14). Jézus Krisztus nevében, ámen.

A NÉZETELTÉRÉSEK LEKÜZDÉSE: RECEPT A HÁZASSÁGON BELÜLI EGYSÉG MEGTALÁLÁSÁHOZ

*Robert E. Wells elder
a Hetvenek Első Kvórumából
Ensign, Jan. 1987, 60–62*

Valahányszor két ember együtt él, osztozniuk kell a nézeteltérésekben is. Életük szinte minden területén könnyen adódhatnak félreértések köztük, legyen szó

akár fontos, akár jelentéktelennek tűnő dolgokról, mint például a gyermekfegyelmezés, a háztartás, az étkezések, a pénzügyek, az otthon dekorációja, vagy akár az, hogy melyik rádiót hallgassák, milyen filmet nézzenek meg, és így tovább.

Mivel valamilyen szinten mindannyian a korábbi környezetünk és tapasztalataink eredménye vagyunk, természetes, hogy olykor adódnak véleménykülönbségek. A városi emberek néhány dolgot másképp végeznek, mint azok, akik vidéken nőttek fel. A világ egyik végéből származó emberek másképp tesznek dolgokat, mint azok, akik a világ másik végéből jönnek. A különböző nemzetiség, iskolázottság, illetve anyagi és vallási háttér szintén nézeteltérésekhez vezethetnek mindennapi életünk kisebb-nagyobb területén. Létezik továbbá egy természetes különbözőség a férfiak és nők nézőpontjában.

A különbözőzés azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy az egyik félnek igaza van, a másik pedig téved – vagy hogy az egyik megoldás jobb, mint a másik. A házasságon belüli egység megköveteli a kompromisszumra való hajlandóságot, az elkötelezettséget, hogy jobba tegyünk a kapcsolatot, valamint az Úrra történő támaszkodást. Habár lehetnek vélemény-, szokás- vagy háttérbeli különbségek, a férj és a feleség képes a „szív[ét] egységbe és szeretetbe összefon[ni] egymás iránt” (Móziás 18:21).

Az egyháznak ma több mint harmincezer misszionáriusa szolgál világszerte; ám viszonylag ritkán alakul ki a társak között súlyos probléma. Ennek egyik oka a *Misszionáriusi kézikönyvben* található kiváló minta, melyet minden teljes idejű misszionáriusnak javasoltak. Ezt írja:

„A sikeres misszionáriussá válás egyik alapvető követelménye, hogy tudj kommunikálni a társaddal. Tartsatok önvizsgálatot a társaddal. Ez egy olyan gyűlés, amelyen megbeszélitek és kitűzitek a munkátokra, a társaságotokra, valamint a személyes életetekre vonatkozó célokat. [...]

Használjátok ezt az időt arra, hogy megoldjátok a közöttetek lévő konfliktusokat azáltal, hogy közösen hozzátok elő és oldjátok meg őket” (pp. 25–26; stock no. PBMI4201).

Természetesen a misszionárius társak gyakran teljesen idegenek egymásnak vagy csupán futó ismeretségben vannak, amikor kijelölik őket egymás mellé a munkára. A szobatársak is gyakran idegenek egymásnak – vagy olyan barátok, akik úgy hiszik, jól ismerik egymást. Remélhetőleg azonban egy

házasság sokkal erősebb talapzatról indul: két olyan emberrel, akiknek elegendő idejük volt arra, hogy jól megismerjék egymást.

Bármi is legyen a helyzet, a misszionáriusi önvizsgálat mögötti alapelvet jól körvonalazza a Tan és a szövetségek 6:19: „Intsed [a társadat] hibáiban, és te is fogadj el tőle intést! Legyél türelmes; legyél józan; legyél mértéktartó; legyen türelmed, hited, reményed és jószívűséged!” A következőkben felsorolom, hogy megfigyeléseim szerint miként lehet ezeket az elveket kifejezetten a házasságra vonatkoztatni.

Kritika

Az egyik legnehezebb dolog bármely kapcsolatban, ha állandó kritika terheli, legyen az valós vagy burkolt. Mégis néhány férj és feleség gyakran élesen felcsattan: „Mi a csodának tetted ezt?” vagy „Én nem így csináltam volna!” esetleg „Mi otthon nem így szoktuk!” vagy épp „Hogy mondhattál ekkora ostobaságot?!” E negatív és keserű természetből fakadó állandó kritika elkoptathatja a szeretet köteleit, mígnem a házasság szövete meggyengül és tönkremegy – szomorú következményeket eredményezve mindkét fél részére.

A kritika túl gyakran a gyengéd, védtelen érzéseket támadja meg. Amikor kritizálunk, azzal burkoltan vádolunk, kifogásolunk, elítélünk, rosszallunk és megbélyegzünk – továbbá bírává nevezzük ki magunkat, mintha jogunkban állna rámutatni mások hibáira és gyengeségeire.

Néhány ember számára az éles kérdések és gyors visszavágások már szokássá váltak. Náluk a kritika a humor egy formája; élvezik, ha nyeregben lehetnek annak láttán, hogy más kényelmetlenül érzi magát. Ez egy tragikus, bűnös hozzáállás, amilyen változtatni kell.

Beszéljétek ki!

A férj és feleség közötti beszélgetés felépítése természetesen rugalmas. Lehet spontán, amelyre akkor kerül sor, amikor te vagy a társad szükségét látjátok. Vagy eltervezhetitek, hogy rendszeresen leültök egy megbeszélésre, csak hogy követni tudjátok, mi történik a másikkal – esetleg hetente, havonta vagy negyedévente. Néhányan szeretik, ha mindez közvetlenebbül zajlik, és a beszélgetést az autóban, séta közben vagy egy közös randevún folytatják le. Mások a jobban felépített megközelítést szeretik: nyitó- és záróimát mondanak, átbeszélnek, hogyan

mentek a dolgok a múlt héten (vagy múlt hónapban), megnézik a naptárban a közelgő tevékenységeket, és megbeszélik a személyes, illetve a házastársi célokat.

Akárhogyan és akárhol is tartják, a beszélgetésnek arra kell irányulnia, hogy meghallgassák és megértsék egymást, megoldják a problémákat, és szeretetteljesen tovább erősítsék a kapcsolatukban meglévő jó dolgokat.

Azt javaslom, először a jóval kezdjétek. Fejezzétek ki a hálátokat egymás iránt és az áldásaitokért. Mondd el a társadnak, miért vagy a leghálásabb – azokat a dolgokat, amelyeket a legjobban szeretsz benne. Fogalmazz konkrétan. Részletesen említs meg helyzeteket és eseményeket, melyek világosan rámutatnak a társad által tett jó dolgokra. Emellett őszintén fejezd ki háládat és szeretetedet. A kapcsolatok pozitív gondolatok, pozitív szavak és pozitív cselekedetek által fejlődnek.

Miután őszintén kifejeztétek a hálátokat és az elismeréseket, helyénvalónak érezhetitek, hogy megbeszéljétek a kapcsolatotokban felmerülő feszültségeket és problémákat. Miközben ezt teszitek, emlékezzetek Pál szavaira: „A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének” (1 Korinthusbeliek 7:3). Meghittség, érzékenység és figyelmesség kell hogy uralja a beszélgetést.

Egyikőtök talán ezzel a kérdéssel kezdheti: „Mit tehetek azért, hogy jobb férj (vagy feleség) legyek?” Ezután a másik fél kedvesen ötletekkel és javaslatokkal válaszol.

Miközben megosztod az érzéseidet, és tanácsokat adsz a társadnak, légy alázatos és jóindulatú. Ne feltételezd, hogy mindig te vagy a sértett, a társad pedig a bűnös fél. Azt se feledd, hogy számos alkalommal nem is igazán arról van szó, hogy kinek van igaza, és kinek nincs – egyszerűen arról szól az egész, hogy megértsétek egymást.

Azt javaslom, kerüljétek a hibák listába szedését. Ez egy olyan alkalom, amikor tapintatosabb az emlékezetünkre támaszkodni, mintsem felolvasni egy seregnyi panaszt. Egy másik szabály, melyet esetleg megfontolhattok, hogy mindketten egyszerre csak egy adott számú javaslattal álltok elő: legfeljebb kettővel vagy hárommal. Így az élmény kevésbé tűnik majd nyomasztónak.

A bölcs gondolkodás azt sugallja, hogy az ima fontos része a házasságnak.

Amikor te vagy az, akire a javaslat irányul, ne kezdj el védekezni. Fogd vissza magad, mielőtt azt mondanád: „Ne csipkelődj már! Azért ez nem sűrűn fordul elő!” Ne követelj bizonyítékokat a hibádra: „Mikor mondtam valaha is ilyet?” Ismerd fel, hogy ha ez a dolog elég fontos a társadnak ahhoz, hogy megemlítsé, akkor az valószínűleg zavarja őt. Kerüld a mártírszerű választ is: „Túl sokat vársz tőlem.”

Amikor a társad javasol egy módszert arra, hogyan fejlődhetnél, esetleg így válaszolhatsz: „Igazad van. Össze kellene szednem a koszos ruháimat, és nagyobb rendet kellene tartanom a hálószobában. Kérlek, bocsáss meg, és emlékeztess, ha elfelejteném. Nagyra értékelem a türelmedet és a segítségedet.”

Ezután kérdezd meg, mi mást tehetsz még, hogy jobb társ legyél, lehetőséget adva ezzel a párodnak arra, hogy felhozzon további olyan dolgokat is, amelyekről beszélni szeretne veled.

Miután megbeszéljétek a többi dolgot is, a másik félre kerül a sor. Most a másik házastárs kezdeményez és kér tanácsokat a fejlődéshez.

A cél az, hogy megértsétek egymás érzéseit, hogy a másik szemszögéből lássátok a dolgokat, és hogy megbeszéljétek, hogyan oldjátok meg a problémákat. Ismétlem, a legtöbb esetben nem arról van szó, hogy kinek van igaza, és kinek nincs; gyakran csupán különböző magatartásformákról és szokásokról van szó. Azon hajlandóságotok azonban, hogy beszéljétek ezekről a dolgokról és megoldásokat keressetek, hatalmas szeretetről és figyelemről tanúskodik.

Gyakran szükség van kompromisszumokra. Amikor kompromisszumot kötünk, megóvjuk az érzéseket, és tiszteletben tartjuk a másik jogát ahhoz, hogy más legyen. Az *igazán* fontos dolgokat azonban nemcsak megemlítik, hanem meg is oldják.

Foglaljuk hát össze ezt a folyamatot, melyet szeretném, ha ti is megfontolnátok és alkalmaznátok. Miután hangot adtatok egymás iránti szereteteteknek és elismeréseiteknek, a köztetek elhangzó beszélgetés valahogy így hangozhatna:

A férj megkérdezi: „Szívem, mit tehetnék azért, hogy jobb férj legyek? Légy őszinte velem. Tényleg szeretném tudni, hogy miben fejlődhetnék.”

A feleség válasza, kedvesen szólva, így hangozhat: „Van néhány apró dolog, ami talán segíthetne. Például úgy tűnt, nem vetted észre, hogy mostanában számos alkalommal ellentmondtál nekem vagy nem

értettél velem egyet a gyerekek előtt. Ez nem segít jó légkört teremteni az otthonunkban, és a gyerekeket is összezavarja. Azt hiszem, jobb lenne nekünk és nekik is, ha sokkal nagyobb összhangban lennénk.”

A férj talán nem úgy gondolja, hogy ő ebben annyira vétkes lenne. De egyáltalán nem tesz jót, ha védekezni kezd, és konkrét példákat kér az elmúlt három olyan alkalomra, amikor ezt tette volna. Ha a feleség eléggé fontosnak érzi ezt megemlíteni, akkor fel kellene ismernie, hogy számára is elég fontos dolognak kell lennie ahhoz, hogy megváltoztassa a viselkedését.

Ezt mondhatná: „Sajnálom, drágám! Megpróbálok figyelni rá. Ha úgy veszed észre, hogy ismét ilyen helyzet kezd kialakulni, kérlek, jelezz nekem valahogyan. Például mondhatnád, hogy még nem volt lehetőségünk ezt a kérdést négy szemközt megbeszélni.”

Ezután a feleség megjegyezheti, hogy a férje túl sokat ugratja érzékeny lányukat a fiúbarátaival kapcsolatban. Vagy emlékeztetheti, hogy az újévi fogadalmában ígért heti randevújuk még nem valósultak meg.

Ezt követően a feleség teszi fel a kérdést: „Szívem, mit tehetnék azért, hogy jobb feleség legyek?”

A férj ekkor szeretettel megemlítheti, hogy észrevett néhány költségvetésen kívüli vásárlást mostanában, és buzdíthatja, hogy fogja vissza a be nem tervezett vásárlásokat. Vagy szóvá teheti, hogy jobban szereti a tükörtojást, mint a főtt tojást, még akkor is, ha a felesége nemrég olyan cikket olvasott, amelyben óva intenek bennünket a sült ételektől.

A feleség és férj közötti effajta beszélgetés alkalomával természetes dolog ilyen részletekbe menően beszélni a közös életükről. Némelyek ezek közül nagy jelentőséggel bírnak; mások pedig jelentéktelennek tűnhetnek. De mind fontos a férj és feleség közötti összhang szempontjából.

Forduljatok az Úrhoz!

A bölcs gondolkodás azt sugallja, hogy az ima fontos része a házasságnak. Törekednünk kell az Úr segítségére abban, hogy megértsük egymást, megoldjuk a kihívásokat, és helyénvaló döntéseket hozunk – és mindezt úgy, hogy ne vegyünk fel védekező állást. És ami még fontosabb, törekednünk kell a segítségére abban, hogy megváltoztassuk a viselkedésünket és a szívünket. Miközben arra kérjük az Urat, hogy lágyítsa meg a szívünket egymás iránt, és őszintén megbánjuk a gyengeségeinket, Ő megváltoztatja a szívünket. Elfordít bennünket az önző, kicsinyes, világi viselkedésünktől, és megtölt bennünket tiszta, krisztusi szeretettel. Nincs az a beszélgetés és kommunikáció, amely megoldaná a nézeteltéréseinket, ha a házasságunk nem épül olyan igaz evangéliumi tantételekre, mint az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat és az engedelmség.

Miközben az Úrhoz közeledünk, Ő segíthet nekünk is közelebb kerülnünk egymáshoz. Kizárólag az Ő kegyelmén keresztül áldathatunk meg krisztusi szeretettel: azzal a képességgel, hogy „szeresd feleségedet [vagy férjedet] teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22).

PRÓFÉTAI TANÁCS

Az erős hittel rendelkezők számára ésszerű dolognak tűnik a próféták tanácsában keresni a biztonsághoz vezető ösvényt.

– Henry B. Eyring elder

BIZTONSÁGRA LELNI A TANÁCSOKBAN

Henry B. Eyring elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

In Conference Report, Apr. 1997, 31–35; vagy Ensign, May 1997, 24–26

A Szabadító biztonságba akar vezetni bennünket

A Szabadító mindig is védelmezte azokat, akik elfogadták az oltalmazását. Többször is elismételte: „mily gyakran összegyűjtöttelek volna benneteket, miként a tyúk összegyűjti csibéit, és ti nem akartátok” (3 Nefi 10:5).

Az Úr ugyanezen bánatának adott hangot saját adományozási korszakunkban is, miután leírta hányféle módon próbál minket biztonságba vezetni:

„Mily gyakran szólítottalak titeket szolgáim szája által, és angyalok szolgálattétele által, és saját hangom által, és mennydörgés hangja által, és villámok hangja által, és viharok hangja által, és földrengések és nagy jégesők hangja által, és éhínség és mindenféle járványok hangja által, és harsona nagyszerű hangzása által, és ítélet hangja által, és irgalom hangja által egész álló nap, és dicsőség, és tisztelet és az örök élet kincseinek hangja által, és örökké tartó szabadítással szabadítottalak volna meg titeket, de ti nem akartátok!” (T&Sz 43:25).

Ő prófétákon keresztül ad tanácsot nekünk

Vég nélkülinek tűnik a Szabadító azon vágya, hogy biztonságba vezessen bennünket. És következetes módszerrel mutatja nekünk az ösvényt. Több módon szólít bennünket, hogy mindenkit elérjen, aki hajlandó elfogadni azt. És azok a módok mindig magukban foglalják az üzenet elküldését az Ő prófétáinak szava által, bármikor, amikor az emberek érdemesen élnek arra, hogy Isten prófétái közöttük legyenek. Azok a felhatalmazott szolgák mindig felelősek az emberek figyelmeztetéséért, elmondván nekik a biztonságba vezető utat.

Amikor 1838 őszén megnőtt a feszültség Észak–Missouriban, Joseph Smith próféta felszólította az összes szentet, hogy gyülekezzenek Far Westbe védelem szempontjából. Sokan éltek elszigetelt farmokon vagy távoli településeken. Intelmét külön kiemelte Jacob Haunnak, a Haun’s Mill nevű kis település alapítójának. Egy korabeli feljegyzésben ezt olvashatjuk: „Joseph testvér üzenetet küldött Haunnak, aki a malom tulajdonosa volt, hogy tájékoztassa az ott élő fivéreket, hogy jöjjenek Far Westbe, de Haun úr nem adta át nekik az üzenetet” (Philo Dibble, „Early Scenes in Church History”, in *Four Faith Promoting Classics* [1968], 90). Később Joseph próféta a következőket jegyezte fel a történetében: „Isten a mai napig adott nekem bölcsességet ahhoz, hogy megmentsem azokat az embereket, akik hajlandók követni a tanácsokat. Senkit sem öltek még meg azok közül, aki [hallgatott] a tanácsomra” (*History of the Church*, 5:137). Majd a Próféta lejegyezte a szomorú igazságot, hogy ártatlan életeket lehetett volna megmenteni Haun’s Millnél, ha elfogadták és követték volna a tanácsát.

A mi időnkben is tanácsokkal figyelmeztetnek minket arra, hogy hol találhatunk menedéket a bűn és a fájdalom elől. Ezen figyelmeztetések felismerésének egyik kulcsa az, hogy mindig megismétlik őket. Például többször hallottátok ezeken az általános konferenciákon, amikor prófétánk azt mondta, hogy egy korábbi prófétát fog idézni, és így második, sőt néha harmadik tanúként fog állni. Mindannyian, akik figyeltünk, hallottuk [Spencer W.] Kimball elnök tanácsát az anya fontosságáról az otthonban, majd hallottuk, ahogy [Ezra Taft] Benson elnök idézte őt, és hallottuk, ahogy [Gordon B.] Hinckley elnök idézte mindkettőjüket.

Pál apostol azt írta, hogy »két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog« (2 Korinthusbeliek 13:1). Az egyik módja annak, hogy tudhatjuk, a figyelmeztetés az Úrtól származik az, hogy felidéztek a tanúk – felhatalmazott tanúk – törvényét. Amikor a próféták szavai ismétlődni látszanak, az fel kellene hogy keltse a figyelmünket, és el kellene töltenie a szívünket hálával, hogy ilyen áldott időben élhetünk.

Kövessétek a prófétát, vagy válasszatok egy másik befolyást!

Az erős hittel rendelkezők számára ésszerű dolognak tűnik a próféták tanácsában keresni a biztonsághoz vezető ösvényt. Amikor a próféta szól, a kevés hittel rendelkezők azt hihetik, hogy csupán egy bölcs embert hallanak okos tanácsot adni. Majd pedig, ha a tanácsa kényelmesnek és ésszerűnek tűnik, és megegyezik azzal, amit ők is szeretnének tenni, akkor megfogadják azt. Ha nem így van, akkor azt vagy helytelen tanácsnak vélik, vagy úgy tekintenek a körülményeikre, hogy az igazolja számukra, ők miért kivételek az adott tanács alól. A hit nélküli emberek azt hihetik, hogy csupán olyan férfiakat hallanak, akik valamilyen önző indíttatásból befolyást próbálnak gyakorolni másokra. Gúnyolódnak és csúfolódnak, ahogyan egy Korihór nevű férfi is tette, kinek szavai a következőképp vannak feljegyezve a Mormon könyvében:

„És így vezetitek félre ezt a népet atyáitok balga hagyományai után, és a saját kívánságaitok szerint; és leigázzátok őket, mintha rabságban lennétek, hogy kezük munkáján élőködhessetek, hogy ne merjenek bátran feltekinteni, és hogy ne merjék élvezni a jogaikat és a kiváltságaikat” (Alma 30:27).

Korihór úgy érvelt, ahogyan más férfiak és nők is érveltek már az idők kezdete óta, miszerint az Isten szolgáló tanácsának megfogadása azt jelenti, hogy feladjuk az Istentől kapott függetlenségünk jogát. Ez az érv azonban hamis, mert elferdíti a valóságot. Amikor elutasítjuk az Istentől jövő tanácsot, akkor nem függetleníjük magunkat a külső befolyásoktól, hanem másik befolyást választunk. Elutasítjuk egy tökéletesen szerető, korlátlan hatalmú, mindentudó Mennyei Atya védelmét, akinek egyetlen célja – ahogyan az Ő Szeretett Fiának is –, hogy örök életet adjon nekünk, hogy megadja számunkra mindazt,

amivel rendelkezik, és hogy hazavezessen bennünket a családukkal az Ő szerető karjaiba. Az Ő tanácsának elvetésével egy másik hatalom befolyását választjuk, akinek az a célja, hogy boldogtalanná tegyen minket, és akit a gyűlölet motivál. Rendelkezünk az erkölcsi önrendelkezés isteni ajándékával. Ahelyett, hogy a befolyásoktól való függetlenség jogát adná nekünk, azt a megmásíthatatlan jogot ruházza ránk, hogy annak a hatalomnak vethetjük alá magunkat, amelyiket választjuk.

Szintén téves dolog azt hinni, hogy a próféták tanácsának elfogadása vagy elvetése nem több, mint elhatározni, hogy elfogadjuk-e egy okos javaslatot, és kiélvezzük annak előnyeit, vagy ott maradunk, ahol vagyunk. A prófétai tanács elfogadásáról való nemleges döntésünk azonban megváltoztatja, milyen talajon állunk. Veszélyesebbé válik. Ha elmulasztjuk megfogadni a prófétai tanácsot, akkor idővel csökken a sugalmazott tanács megfogadására való erőnk. A legjobb időpont annak eldöntésére, hogy segítsen-e valaki Noénak felépíteni a bárkát az volt, amikor először kérte. Minden későbbi alkalommal, amikor ezt kérte, a segítség megtagadása csökkentette a Lélek iránti érzékenységet.

Így hát a kérése minden egyes alkalommal egyre ostobábbnak tűnt, amíg el nem eredt az eső. Akkor pedig már túl késő volt.

Életem során minden alkalommal, amikor halogattam megfogadni a sugalmazott tanácsot, vagy úgy döntöttem, hogy én kivétel vagyok, rájöttem, hogy veszélynek tettem ki magam. Amikor figyeltem a próféták tanácsára, éreztem azok imában történő megerősítését, és követtem azokat, akkor mindig azt tapasztaltam, hogy biztonságos hely felé tartok. Útközben rájöttem arra, hogy el lett készítve számomra az út, és simává tettek a göröngyös helyek. Isten szeretetteljes gondoskodással, időnként jó előre elkészített úton vezetett engem biztonságba.

A papsági kulcsokkal rendelkezők biztonságba vezetnek bennünket

A Mormon könyve elején található beszámoló Isten egyik prófétájáról, Lehiről szól. Ő egy család feje is volt egyben. Isten figyelmeztette, hogy vezesse a szeretteit biztonságos helyre. Lehi története jól példázza, mi történik, amikor Isten tanácsot ad a

Ha elmulasztjuk megfogadni a prófétai tanácsot, akkor idővel csökken a sugalmazott tanács megfogadására való erőnk.

szolgáin keresztül. Lehi családjából csupán azok látták a veszélyt és a biztonságba vezető utat, akiknek volt hite, és akik maguk is megerősítő kinyilatkoztatásban részesültek. A hitetlenek számára a vadonba történő vándorlás nemcsak ostoba, hanem veszélyes dolognak is tűnt. A többi prófétához hasonlóan Lehi is halála napjáig próbálta megmutatni családjának, hol lelhetnek biztonságra.

Tudta, hogy a Szabadító felelősségre vonja azokat, akikre papsági kulcsokat bíz. E kulcsokkal hatalom is adatik arra, hogy olyan tanácsokat adjanak, melyek megmutatják nekünk a biztonságba vezető utat. A kulcsokkal rendelkezőknek kötelességük, hogy figyelmeztessenek, még akkor is, ha a tanácsukat nem fogadják meg. A kulcsokat egy vonalon keresztül adják tovább, amelyen azok a prófétától az egyháztagok egyre kisebb csoportjéért felelős emberekhez kerülnek, majd egyre közelebb és közelebb a családokhoz és az egyénekhez. Ez az egyik módja annak, ahogyan az Úr egy cöveket biztonságot nyújtó helyé varázsol. Például én már ültem egy olyan gyűlésen, melyet a püspökünk, a szomszédunk hívott össze a szülők számára, hogy figyelmeztessen bennünket a gyermekeinket érő lelki veszélyekre. Többet hallottam ott a bölcs barátom hangjánál. Jézus Krisztus szolgájának hangját hallottam, aki kulcsokkal rendelkezik, és aki eleget tesz azon kötelességének, hogy figyelmeztessen minket, és továbbadja nekünk, szülőknek, a cselekvés felelősségét. Amikor tiszteljük ama papsági csatorna kulcsait azáltal, hogy figyelünk és megfogadjuk a tanácsokat, olyan mentőkötélhez rögzítjük magunkat, amely semmilyen viharban nem szakad el.

Mennyei Atyánk szeret minket. Elküldte az Ő Egyszülött Fiát, hogy a Szabadítónk legyen. Tudta, hogy a halandóságban komoly veszélyeknek leszünk kitéve, melyek közül a legrosszabbak a szörnyű ellenség kísértései. Ez az egyik oka annak, hogy a Szabadító papsági kulcsokat adott nekünk, hogy azok, akiknek van fülük a hallásra, és hitük az engedelmességre, biztonságos helyekre tudjanak jutni.

Alázattal fogadjátok a tanácsokat!

A figyelő fülekhez alázatra van szükség. Emlékezzetek, hogyan figyelmeztette az Úr Thomas B. Marshot. Ő akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke volt. Az Úr tudta, hogy Marsh elnök és a Tizenkettek próbára lesznek téve. Azt tanácsolta neki, hogy fogadja meg a tanácsokat. Az Úr azt

mondta: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezelnél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10).

Az Úr további figyelmeztetést tett hozzá, amely mindazokra vonatkozik, akik követik az élő prófétát: „Ne magasztaljátok fel magatokat; ne lázadjatok Joseph szolgám ellen; mert bizony mondom nektek, én velem vagyok, és kezem felette lesz; és a kulcsok, amelyeket neki, valamint nektek adtam, nem vétetnek el tőle, míg el nem jövök” (T&Sz 112:15).

Kövessétek a tanácsot mások biztonságáért!

Isten nem csupán a saját biztonságunk érdekében ad nekünk tanácsot, hanem más gyermekei érdekében is, akiket nekünk szeretnünk kell. Kevés dologgal jár együtt az a kellemesen megnyugtató érzés, amelyet akkor érzünk, amikor eszközök vagyunk Isten kezében, hogy másokat biztonságba vezessünk. Ez az áldás általában megköveteli a hitet, hogy kövessünk egy tanácsot még akkor is, ha nehéz azt megtenni. Az egyház történetében jól példázza ezt Reddick Newton Allred. Ő is tagja volt annak a mentőosztagnak, akiket Brigham Young elküldött a Willie és Martin kézikocsis társaságok megsegítésére. Amikor egy szörnyű vihar sújtott le rájuk, Grant kapitány, a mentőosztag kapitánya úgy döntött, hogy néhány kocsit a Sweetwater-folyónál hagy, és így folytatja a kézikocsis társaságok felkutatását. A tomboló hóvihar és az egyre veszélyesebbé váló időjárás közepette a Sweetwater-folyónál hagyott férfiak közül ketten úgy gondolták, hogy ostobaság lenne tovább maradniuk. Azt gondolták, hogy a kézikocsis társaságok vagy megálltak valahol átvészelné a telet, vagy pedig elpusztultak. Úgy döntöttek, visszatérnek a Salt Lake völgybe, és megpróbálták erre rávenni a többieket is.

Reddick Allred nem volt hajlandó elhagyni a helyét. Brigham kiküldte őket, a papsági vezetője pedig azt mondta neki, hogy ott várjon. A többiek számos vagonot felpakoltak a szükséges felszerelésekkel, és visszaindultak. És ami még szörnyűbb, minden Salt Lake-ből érkező további kocsit is visszafordítottak, amellyel az úton találkoztak. 77 kocsit fordítottak vissza, melyek visszatértek egészen Little Mountainbe, ahol Young elnök megtudta, mi történt, és ismét útnak indította őket. Amikor végre megtalálták a Willie kézikocsis társaságot, és végimentek a sziklás hegygerincen át vezető szörnyűségek úton, Reddick Allred és az ő kocsijai voltak az egyetlenek,

akik várták őket. (Lásd Rebecca Bartholomew és Leonard J. Arrington, *Rescue of the 1856 Handcart Companies* [1992], 29, 33–34.)

E konferencián olyan sugalmazott tanácsokat hallottok majd, mint például, hogy nyújtsátok ki kezeteiket az egyház új tagjai felé. Azok, akiknek Reddick Newton Allredéhez hasonló hitük van, akkor is felajánlják majd továbbra is a barátságukat, amikor úgy érzik, hogy azt nem igénylik, vagy semmilyen hatással sincs a másokra. Állhatatosak lesznek. Amikor néhány új egyháztag lelkileg kimerül, ők ott lesznek, hogy kedves szavakkal bátorítsák őket, és támogassák őket. Akkor ők is ugyanazt az isteni elismerést érzik majd, amit Allred testvér érzett, amikor meglátta a felé közeledő kézikocsis pionírokat tudván, hogy biztonságot tud nyújtani számukra, mert akkor is követte a tanácsot, amikor nehéz volt azt tenni.

Bár nincs róla feljegyzésünk, biztos vagyok benne, hogy Allred testvér imádkozott, miközben várakozott. Biztos vagyok benne, hogy az imái válaszra találtak. És ő akkor tudta, hogy a kapott tanács, miszerint ne mozduljanak, Istentől érkezett. Nekünk is imádkoznunk kell, hogy ezt tudjuk. Megígérem nektek, hogy az ilyen hitből fakadó imák válaszra találnak.

Legyetek türelemmel, amikor úgy tűnik, hogy a tanács nem helyénvaló!

Néha fogunk kapni olyan tanácsot, amit nem értünk, vagy amiről úgy tűnik, nem vonatkozik ránk, még

hosszas imádkozás és elmélkedés után sem. Ne vessétek el a tanácsot, hanem jól raktározzátok el magatokban. Ha valaki, akiben megbíztok, a kezetekbe adna valamit, ami elsősre nem tűnne többnek egy marék homoknál, azzal az ígérettel, hogy arany van benne, akkor bölcsen a markotokban tartanátok azt egy darabig óvatosan rázogatva. Minden alkalommal, amikor így cselekedtem egy prófétától kapott tanáccsal, idővel elkezdtek megjelenni az aranylemezek, és én nagyon hálás voltam.

Olyan korban élhetünk, amikor a papsági kulcsok a földön vannak. Abban az áldásban van részünk, hogy tudjuk, hová tekintsünk, és hogyan figyeljünk arra a hangra, amely betölti az Úr azon ígéretét, hogy összegyűjt minket egy biztonságos helyre. Imádkozom értetek és magamért, hogy megalázzuk a szívünket, hogy figyeljünk, hogy imádkozzunk, hogy várjunk az Úr szabadítására, amely bizonyosan elérkezik, ha hithűek vagyunk. Tanúságomat teszem, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Ez Jézus Krisztus egyháza. Ő él, és szeret bennünket. Ő az egyház feje, és Ő a mi Szabadítónk. Bizonyságomat teszem, hogy Gordon B. Hinckley elnök Isten papságának minden kulcsával rendelkezik. Jézus Krisztus nevében, ámen.

RANDEVÚZÁSI NORMÁK

*A helyes házasság a helyes
randevúzással kezdődik.*

– Spencer W. Kimball elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Spencer W. Kimball elnök

„A »elki társ« vagy »rokonlélek« fogalma csak kitálatott dolog és illúzió; s jóllehet, minden fiatal férfi és nő teljes szorgalommal és imádságos lélekkel azon igyekszik, hogy egy olyan társat találjon, akivel az élet a legharmonikusabb és a leggyönyörűbb lehet, mégis biztos, hogy csaknem bármely jóra való férfinak és nőnek boldog és sikeres lehet a házassága, ha mindkettő hajlandó megfizetni az árát” („Oneness in Marriage,” *Ensign*, Mar. 1977, 4).

Ezra Taft Benson elnök

„A missziót nem csupán egy papsági kötelességnek kellene tekinteni, hanem minden fiatal férfinak nagy örömmel és várakozással kellene ezt az élményt várnia!

Ennél úgysem tehetnél fontosabbat. Az iskola várhat. Az ösztöndíjakat el lehet halasztani. A hivatással kapcsolatos célok is későbbre tehetőek. Igen, még a templomi házasságnak is várnia kell, míg a fiatal férfi becsületes, teljes idejű missziót nem szolgált az Úrért. Továbbá arra intelek benneteket, hogy csak olyan hithű fiatal nőekkel randevúzzatok, akik szintén hisznek ebben és erre bátorítanak titeket” (in *Conference Report*, Apr. 1986, 57; vagy *Ensign*, May 1986, 44).

„Na már most testvérek, ne várjatok tökéletességet választott párotoktól! Ne legyetek annyira kicsinyesek, hogy figyelmen kívül hagyjátok a legfontosabb tulajdonságait: erős bizonyosságát, az evangélium tantételeire alapozott életét, otthonszeretetét, vágyát, hogy anya legyen Sionban és támogasson titeket papsági feladataitokban!

Persze legyen vonzó számotokra, de ne randevúzzatok egyik lány után a másikkal pusztán a randevúzás

örömeért anélkül, hogy az Úr megerősítését ne kérnétek örök társatok kiválasztásához.

A jó mércéje annak, hogy valaki a megfelelő személy-e számotokra, ez: Vajon a legnemesebb gondolataitok vannak a jelenlétében, a legjobb cselekedetekre törekedtek, azt kívánjátok, bárcsak jobbak lennétek?” (in *Conference Report*, Apr. 1988, 59; vagy *Ensign*, May 1988, 53)

Gordon B. Hinckley elnök

„Milyen szép is egy ápolt fiatal nő, aki tiszta testtel és elmével rendelkezik! Isten leánya ő, akire Mennyei Atyja büszke lehet. Mily jóképű egy ápolt fiatal férfi! Isten fia ő, aki érdemesnek bizonyult arra, hogy Isten szent papságát viselje. Nincs szükség tetoválásokra vagy fülbevalókra a testén vagy a testében. Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma egységes álláspontot képvisel, amikor felemeli a szavát e dolgok ellen.

És most egy pár szó minden problémátok leggyakoribbjáról és legnehezebbjéről, mellyel ti, fiatal nők és fiatal férfiak küszködtök. A köztetek lévő kapcsolatról beszélnek. A legerőteljesebb emberi ösztönnel küszködtök. Talán csak az élni akarás erőteljesebb ennél.

Az Úrnak nagyszerű célja volt azzal, hogy egymás számára vonzónak teremtett minket. De éppen ez a vonzalom válik puszkaporos hordóvá, hacsak nem tartjuk felügyelet alatt. Gyönyörű, amikor helyesen bánnak vele. Halálos, ha kicsúszik a kezünk közül.

Ez az oka annak, hogy az egyház nem javasolja a korai randevúzást. Ennek a szabálynak nem az a célja, hogy bármilyen módon is károtokra legyen. Az a célja, hogy segítségetekre legyen, és úgy lesz, ha megfogadjátok.

A fiatal korban történő komoly randevúzás oly gyakran vezet tragédiához. Tanulmányok kimutatták, hogy minél tovább randevúzik egy fiú és egy lány, annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy bajba kerülnek.

Barátaim, jobb, ha több társsal randevúztok, míg készen nem álltok a házasságra! Éreztétek csodálatosan magatokat, de kerüljétek az illetlen bizalmaskodást! A kezeiteket tartsátok meg magatoknak! Ez talán nem könnyű, de lehetséges. [...]

Nagyon sokat jelentetek ennek az egyháznak! Nélkületek nem lehetne ugyanaz. Húzzátok ki magatokat, legyetek büszkék Isten fiaiként és

leányaiként kapott örökségekre! Tekintsetek Őrá megértésért és útmutatásért! Éljetek az Ő előírásai és parancsolatai szerint!

Érezhetitek jól magatokat. Természetesen! Szeretnénk, ha jól éreznétek magatokat. Szeretnénk, ha élveznétek az életet. Nem akarjuk, hogy álszentek legyetek. Azt akarjuk, hogy életerősek legyetek és vidámak, hogy énekeljete és táncoljatok, hogy nevessetek és boldogok legyetek.

Ennek során azonban legyetek alázatosak és imádságos lelkűek, és akkor reátok mosolyog majd a menny” („Egy próféta tanácsa és fiatalokért mondott imája”, *Liahóna*, 2001. ápr. 37., 39.).

„Miattatok, fiatal férfiak, nem aggódom, akik most jöttetek vissza a missziótokból. Tudjátok jól, ahogy én is, hogy mit kell tennetek. A ti felelősségeitek és lehetőségeitek, hogy a randevúzás és udvarlás természetes folyamata által megtaláljátok a csodálatos párokat és megházasodjatok velük az Úr házában. Indokolatlanul ne sietessétek, de ne is halogassátok ok nélkül! Van egy közmondás, miszerint az elhamarkodottan kötött házasságot egy életen át bánhatja az ember. Ne pazaroljátok azonban időtöket olyan nem gyümölcsöző, hasztalan és felületes randevúztatásokra, amelyek csupán reményt keltenek, de csak csalódást okoznak, esetleg szívfájdalmat is” (To Single Adults,” *Ensign*, June 1989, 72; lásd még 73–75).

Spencer W. Kimball elder

„A fiúk ritkán kritizálják azért a lányokat, mert kevés rajtuk a smink. Néha azt mondják: »Szép lány, de bárcsak rendesen lenne felöltözve és kevesebb smink lenne rajta!« Túlöltözni, csiricsaré ruhában járni, szexisen öltözni, túlcicomázni magunkat finoman fogalmazva is rossz ízlésről tanúskodik. Az a fiatal nő cselekszik okosan, aki csak annyi sminket tesz magára, és éppen csak annyi rúzsot ken az ajkaira, amennyi elegendő ahhoz, hogy meggyőzze a fiúkat, hogy az nem is smink, hanem »valódi önmaga«. [...]

A fiatal férfiak rendszeresen borotválkoznak, fésüljék meg a hajukat, frizurájuk legyen elfogadhatóan konzervatív, és legyen tiszta a körmük. A túl feszes nadrágot viselő fiatal férfiak közönségessé válnak. A fiatalok lehetnek okosak és csinosak, méltóságteljesek és vonzóak akkor is, ha nem a szélsőséges, de mégis a divatos dolgokat követik” („Save the Youth of Zion,” *Improvement Era*, Sept. 1965, 761).

„A helyzet az, hogy a helyes házasság a helyes randevúzással kezdődik. Egy személy általában azok

közül választ házasfelet, akikkel társas kapcsolatban áll... Ezért a következő figyelmeztetés óriási hangsúlyt kap. Ne vállaljátok fel a nem egyháztagokkal, illetve a járatlan és hitüket vesztett egyháztagokkal való randevúzás kockázatát! Egy lány azt mondhatja: »Ó, nekem nem áll szándékomban hozzámenni ehhez a fiúhoz. Csak 'szórakozásból' randevúzunk.« Az ember azonban nem engedheti meg magának, hogy olyan valakibe szeressen bele, aki esetleg soha nem fogadja el az evangéliumot” (*Miracle of Forgiveness*, 241–242).

M. Russell Ballard elder

„Ti, fiatal férfiak, legyetek figyelmesek a nőkkel, bármely korosztályhoz is tartozzanak! A fiatal nők kérésére elmondom nektek, hogy ők azt szeretnék, ha tisztelnétek őket, és őszintén udvariasak lennétek velük. Ne habozzatok kimutatni az udvariasságotokat azáltal, hogy kinyitjátok nekik az ajtót, elhívjátok őket randevúzni, és felálltok, amikor belépnek a szobába! Akár hiszitek, akár nem, az egyenlő jogok korában a fiatal nők az szeretnék, ha gyakorolnátok ezeket az egyszerű udvariassági formákat” (in Conference Report, Oct. 1990, 48; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 37).

A FIATALSÁG ERŐSSÉGÉRT: ISTEN IRÁNTI KÖTELESSÉGÜNK TELJESÍTÉSE

Füzet

Önrendelkezés és felelősségre vonhatóság

„Az emberek tehát... szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált” (2 Nefi 2:27).

Mennyei Atyátok megadta nektek az önrendelkezést,

annak képességét, hogy a helyeset válasszátok a rossz ellenében, és önállóan cselekedhessetek. Megkaptátok a Szentlelket, hogy segítsen nektek megkülönböztetni a jót a rossztól. Amíg itt vagytok a földön, próbák elé állítanak benneteket, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy vajon arra használjátok-e az önrendelkezéseteket, hogy a parancsolatok betartásával kimutassátok az Isten iránti szereteteket.

Miközben szabadon választhattok önmagatok számára, cselekedeteitek következményeit már nem választhatjátok meg szabadon. Amikor döntést hoztok, azzal együtt jár döntésetek következménye is. Lehet, hogy a következmények nem jelentkeznek azonnal, de soha nem maradnak el, legyenek akár jók, akár rosszak. A rossz döntések hátráltatják fejlődéseteket, emellett szívfájdalomhoz és boldogtalansághoz vezetnek. A jó döntések boldogsághoz és örök élethez vezetnek. Ezért olyan fontos, hogy a jót válasszátok egész életetekén át.

Felelősek vagytok választásaitokért. Ne hibáztassátok körülményeiteket, családotokat vagy barátaitokat, ha olyan döntést hoztok, hogy nem engedelmessékedtek Isten parancsolatainak. Isten gyermekei vagytok, akik nagy erővel bírnak. Képesek vagytok az igazlelkűséget és a boldogságot választani, körülményeitekre való tekintet nélkül.

Felelősek vagytok azért is, hogy fejlesszétek azokat a képességeket és tehetségeket, melyekkel Mennyei Atyánk megajándékozott benneteket. Felelősséggel tartoztok Neki azért, hogy mit tesztek képességeitekkel, és miként töltitek az időtöket. Ne fecselegjétek el az időtöket. Legyetek készek arra, hogy keményen munkálkodjatok. Sok jó dolgot tegyetek meg saját szabad akaratotokból.

Máté 25:14–29

Hála

„Aki minden dolgot hálással fogad, dicsőségessé tétetik” (T&Sz 78:19).

Az Úr azt akarja, hogy hálás lelkülettel tegyetek és mondjátok mindent. Éljetek a hálaadás szellemében, így nagyobb boldogságban és megelégedettségben lesz részetek életetek során. Még a legnehezebb időszakokban is sok mindent találhattok, amiért hálásak lehettek. Ha így tesztek, megerősödtök, és áldásokat kaptok.

Mielőtt áldásokat kértek imáitokban, hálátelt szívvel köszönjétek meg Istennek mindazokat az áldásokat, melyeket már megkaptatok. Adjatok Neki hálát családotokért, barátaitokért és szeretteitekért, vezetőitekért és tanáraitokért, az evangéliumért és Fiáért, Jézus Krisztusért.

Azzal is kifejezhetitek hálátokat az Úrnak, ahogyan éltek. Amikor betartjátok a parancsolatait, és szolgáltok másokat, azzal kimutatjátok, hogy szeretitek Őt, és hálásak vagytok Neki.

Fejezzétek ki nagyrabecsüléseteket mindenkinek, aki valamiképpen segít nektek.

Lukács 17:12–19

Iskolázottság

„Fiatalon tanulj bölcsességet” (Alma 37:35).

Az Úr elvárja, hogy műveljétek elméteket, valamint fejlesszétek készségeiteket és képességeiteket. A tanulás hozzásegít benneteket, hogy jó hatással legyetek a világra. Segíteni fog abban, hogy jobban el tudjátok látni magatokat, szeretteiteket és a rászorulókat.

Legyetek készek arra, hogy szorgalmasan dolgozzatok, és hozzatok áldozatokat azért, hogy tudásra tegyetek szert. A képzettség megszerzése egy olyan befektetés, melyből nagyszerű jutalmak származnak. Olyan versenyszellemű világban éltek, melyben a megfelelő iskolázottság kitarja azon lehetőségek kapuit, melyek máskülönben zárva maradnának előttetek.

Égész életetek során őriztétek meg lelkesedéseteket a tanulás iránt. Találjátok örömet abban, hogy folyamatosan tanultok önmagatokról, másokról és a körülöttetek lévő világról. Tanulmányozzatok az Úr szavait, és továbbra is tanuljatok Mennyei Atyánk tervéről. Tegyétek az ifjúsági hitoktatást iskolázottságotok fontos részévé.

Tan és a szövetségek 88:77–80

Család

„Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn” („A család: Kiáltvány a világhoz”).

Nagyszerű áldás egy család részének lenni. Családok boldogságot nyújtnak és társas környezetet biztosíthat számotokra. Segít nektek, hogy szeretetteljes légkörben helyes tantételeket tanuljatok meg, valamint felkészüljétek az örök életre. Nem minden család egyforma, de Mennyei Atyánk tervében mindegyik egyaránt fontos.

Vegyétek ki a részeteket egy boldog otthon felépítésében. Legyetek vidámak, segítőkészek, és legyetek tekintettel másokra. Sok családi probléma azért alakul ki, mert a családtagok önző módon vagy barátságtalanul beszélnek és cselekszenek. Törődjétek a többi családtag szükségleteivel. Próbáljátok békét

teremteni ahelyett, hogy kötekednétek, civakodnádok vagy veszekednétek. Ne feledjétek, hogy a család az egyház legszentebb alapegysége.

Tiszteljétek szüleiteket azáltal, hogy kifejezitek irántuk érzett szereteteket és tiszteleteteket, valamint engedelmeskedtek nekik. Legyetek segítőkészek az otthon ellátandó feladatokban. Vegyetek részt a családi programokon és ünnepeken, a családi imában, családi esteken és családi szentírásolvasásban. Ezek a szokások megerősítik és egyesítik a családokat. Legyetek jó példák családtagjaitok számára.

Erősítsétek meg kapcsolatokat testvéreitekkel. Ők válhatnak a legjobb barátaitokká. Támogassátok őket abban, ami érdekli őket, és segítsetek nekik problémáikban, melyekkel esetleg szembe kell nézniük.

Efézusbeliek 6:1–3

Barátok

„A mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiaim közül, én velem cselekedtétek meg” (Máté 25:40).

Gondosan válasszátok meg a barátaitokat. Ők nagymértékben befolyásolják gondolkodásotokat és cselekedeteiteket, sőt hozzájárulnak leendő személyiségetek formálásához is. Olyan barátokat válasszátok, akik osztoznak értékeitekben, és így erősíthetitek és bátoríthatjátok egymást, hogy magas normák szerint éljétek. Az igaz barát arra fog ösztönözni benneteket, hogy a legjobbat hozzátok ki magatokból.

Ahhoz, hogy jó barátaitok legyenek, nektek is jó barátoknak kell lennetek. Mutassatok érdeklődést mások iránt, és éreztessétek velük, hogy fontosak számotokra. Mindenkiel legyenek kedvesek és tisztellettudók. Igyekeztek azokkal is barátkozni, akik visszahúzódnak, vagy úgy érzik, hogy kirekesztik őket.

Hívjátok meg más vallású barátaitokat az egyházi gyűléseikre és programjaitokra, ahol tanulhatnak az evangéliumról. Segítsetek nekik, hogy érezzék, szívesen látják őket, és szükség van rájuk. Sok ember barátaink révén, az ő példájuknak köszönhetően csatlakozott az egyházhoz. Ne sértődjétek meg, ha barátaitok nem élnek az általatok felkínált lehetőséggel, hogy többet tanuljanak az evangéliumról. Egyszerűen csak maradjatok továbbra is a barátjuk.

Tegyetek különleges erőfeszítést arra, hogy az új megtértekkel és a kevésbé tevékenyekkel foglalkozzatok. Segítsetek nekik, hogy érezzék, szívesen

látjátok őket baráti körötökben. Erősíthetitek őket azáltal, hogy megosztjátok velük bizonyságotokat, és jó példával jártok előttük.

Alma 17:1–2

Öltözködés és megjelenés

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? [...] Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti” (1 Korinthusbeliek 3:16–17).

A testetek Isten szent teremtménye. Istentől kapott ajándékként tiszteljétek, és semmilyen módon ne szennyezzétek be. Öltözködéseetekkel és megjelenéseetekkel megmutathatjátok az Úrnak, tisztában vagytok azzal, hogy milyen értékes is a testetek. Azt is megmutathatjátok, hogy Jézus Krisztus tanítványai vagytok.

Isten prófétái szüntelenül azt tanácsolták az Ő gyermekeinek, hogy visszafogottan öltözködjének. Öltözetetek hűen tükrözi, hogy milyenek vagytok belül. Öltözködéseitek és megjelenéseitek egyfajta üzenetet közvetít rólatok, és hatással van a ti viselkedésekre ugyanúgy, mint másokéra. Ha ápoltak vagytok, és visszafogottan öltözködtök, élvezhetitek a Lélek társaságát, és jó hatást gyakorolhattok a körülöttek lévőkre.

Semmilyen helyzetben vagy alkalomból ne adjátok lejjebb az öltözködésre vonatkozó normáitokat. Ha mégis így tesztek, azzal azt üzenitek, hogy testeteket figyelemfelkeltésre és elismerés kiváltására használjátok, és hogy a visszafogottság nektek csak akkor fontos, amikor az kényelmes a számotokra.

A szemérmetlen ruhák közé tartoznak a túl rövid sortnadrágok, a testhez simuló öltözék, a hasat nem takaró felsők és a többi kihívó viselet. A fiatal nők olyan ruhát hordjanak, mely takarja a vállukat. Ne viseljenek olyan ruhát, melynek elöl vagy hátul mély a kivágása, vagy bármilyen más módon túl sokat mutat meg a testükből. A fiatal férfiak is legyenek visszafogottak a megjelenésükben. Mindannyian kerüljétek a feltűnő ruházatot, megjelenést és hajviseletet. Mindig legyenek ápoltak és tiszták, kerüljétek a hanyag vagy helytelenül lezser öltözetet, hajviseletet és viselkedést. Kérdezzétek meg magatoktól: „Jól érezném így magam az Úr jelenlétében?”

Egy nap felruháznak majd benneteket a templomban. Öltözködéseetekkel és viselkedéseetekkel is készüljétek fel erre a szent eseményre.

Ne csúfítsátok el magatokat tetoválással vagy testékszerekkel. Ha a lányok vagy nők fülbevalót szeretnének hordani, arra buzdítják őket, hogy csak egy pár egyszerű fülbevalót viseljenek.

Mutassatok tiszteletet az Úr és magatok iránt azáltal, hogy az egyházi gyűléseken és programokon megfelelő ruhában jelentek meg, legyen akár vasárnap, akár hétköznap. Ha nem vagytok biztosak abban, mi a helyes, kérjétek szüleitek vagy vezetőitek segítségét.

Alma 1:27

Szórakozás és média

„Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra” (Hittételek 1:13).

Bármit is olvastok, hallgattok vagy láttok, az hatással van rátok, ezért csak olyan szórakozást és médiát válasszatok, mely felemel titeket. A megfelelő szórakozás hozzásegít benneteket, hogy helyes gondolataitok legyenek, és helyes döntéseket hozzatok. Lehetővé teszi, hogy jól érezzétek magatokat anélkül, hogy elveszítenétek az Úr Lelkét.

A legtöbb szórakozás jó és helyes, vannak azonban olyanok, amelyek eltérhetnek az igazlelkű életmódtól. Gyakran találhatók káros tartalmak a weboldalakon, koncertfelvételeken, mozifilmekben, a különböző zenékben, videokazettákon, DVD-ken, a könyvekben, magazinokban, képeken és egyéb médiákban. Sátán arra használja fel ezeket a szórakozási eszközöket, hogy félrevezessen benneteket azáltal, hogy a helytelen és gonosz dolgokat elfogadjátok és izgalmasnak tünteti fel.

Ne járjatok el olyan helyekre, ne vegyetek részt olyan szórakozásokban, és ne nézzetek meg semmi olyat, melyek bármilyen módon is közönségesek, erkölcstelenek, erőszakosak vagy közülük van a pornográfiához. Ne vegyetek részt olyan szórakozásban, mely bármilyen módon is úgy jeleníti meg az erkölcstelen vagy erőszakos viselkedést, mintha az elfogadható volna.

A pornográfia minden formájában rendkívül veszélyes, és függőséget okoz. Ami kíváncsi érdeklődéssel kezdődik, végül pusztító szokássá válhat, mely átveheti az uralmat életetek felett. Szexuális bűnökhöz, sőt bűncselekményekhez is vezethet. A pornográfia méreg. Meggyengíti önuralmatokat, megváltoztatja azt, ahogyan másokat láttok, elveszítitek miatta a Lélek irányítását, sőt még arra is hatással lehet,

hogy megfelelő kapcsolatot alakítsatok ki jövőbeli házastársatokkal. Ha pornográfiával találkoztok, azonnal forduljatok el tőle.

Az erőszak ábrázolásai gyakran dicsőítik a bűnös viselkedést. Ezek megsértik a Lelket, és mások iránt egyre inkább érzéketlenné és nemtörődömmé tesznek benneteket. Ellenkeznek a Szabadító, egymás szeretetéről szóló üzenetével.

Legyen meg a bátorságotok ahhoz, hogy felálljatok a moziban vagy videónézés közben, hogy kikapcsoljátok a számítógépet vagy a televíziót, csatornát váltstok a rádión, vagy lerakjátok a magazint, ha olyan dolgot találtok bennük, mely nem felel meg a Mennyei Atyánk által felállított normáknak. Akkor is tegyétek meg ezt, ha mások nem így cselekszenek. Hadd tudják a barátaitok és családotok, hogy ti elköteleztétek magatokat Isten normáinak betartása mellett. Veletek van a Szentlélek ajándéka, mely erőt ad majd nektek, és segít abban, hogy jó döntéseket hozzatok.

Moróni 7:12–19

Zene és tánc

„Dicsérd az Urat énekkel, zenével, tánccal” (T&Sz 136:28).

A zene fontos és nagy erővel bíró része az életnek. Jó hatással lehet rátok, és segíthet közelebb kerülnötök Mennyei Atyához. Azonban gonosz célokra is fel lehet használni. A helytelen zene ártalmatlannak tűnhet, de bűnös hatással lehet elmétekre és lelketekre.

Gondosan válasszátok ki a zenét, melyet hallgattok. Figyeljétek arra, milyen érzéseitek vannak, miközben hallgatjátok. Ne hallgassatok olyan zenét, mely elűzi a Lelket, erkölcstelenségre buzdít, dicsőíti az erőszakot, illetlen és sértő nyelvezete van, vagy sátánizmusra illetve egyéb gonosz cselekedetekre ösztönöz.

A tánc szórakoztató és lehetőséget nyújthat arra, hogy új emberekkel ismerkedjétek meg. De ezt is fel lehet használni rossz célra. Amikor táncoltok, kerüldjétek a partneretekkel való teljes testi érintkezést. Kerüldjétek az olyan testtartásokat vagy mozdulatokat, amelyek szexuális viselkedésre ösztönöznek. Olyan táncestekre járjatok el, ahol a ruházat, a megjelenés, a fény, valamint a zene szövege és dallama hozzájárul egy olyan építő jellegű környezethez, ahol jelen lehet az Úr Lelke.

Tan és a szövetségek 25:12

Beszéd

„Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos” (Efézusbeliek 4:29).

Az, ahogyan beszéltek, sokat elmond arról, kik vagytok. A tiszta és értelmes beszéd tiszta és élénk elmére vall. Beszédetek legyen felemelő, másokat bátorító és dicsérő. Ne sértsetek meg másokat, és ne torkoljátok le őket, még vicces formában sem. Beszéljetez kedvesen és pozitívan másokról, hogy eleget tehesetek az Úr parancsolatának, miszerint szeretnünk kell egymást. Amikor szép nyelvezetet használtok, azzal meghívjátok a Lelket, hogy veletek legyen.

Isten és Jézus Krisztus nevét csakis áhítattal és tisztelettel ejtsétek ki. Ha helytelen célból mondjuk ki a nevüket, az bűn. A káromkodó, trágár vagy durva beszéd és gesztusok, továbbá az erkölcstelen témájú viccek sértik az Urat és másokat is. Az alantas beszéd kárt okoz a lelketekben, és lealacsonyít benneteket. Ne engedjétek, hogy mások hatására durva szavakat kezdjetez használni.

Olyan barátokat válasszatok, akik tiszta nyelvezetet használnak. Segítsetek a körülöttetek élőknek, hogy beszédük tiszta legyen. Ezt megtehetitek azáltal, hogy jó példát mutattok nekik, és kedvesen arra ösztönzitek őket, hogy próbálják más szavakkal kifejezni mondanivalójukat. Udvariasan menjetez arrébb vagy váltsatok témát, ha a társaságotokban valaki csúnyán beszél.

Még ha rá is szoktatok a káromkodásra, képesek vagytok felhagyni vele. Kezdeként határozzátok el, hogy változtatni fogtok. Imádkozzatok segítségért. Ha olyan szavakat kezdenétek el használni, melyekről tudjátok, hogy helytelenek, inkább maradjatok csendben, vagy pedig másképp mondjátok el, amit szeretnétek megosztani.

Jakab 3:2–13

Randevúzás

Az Úrnak nagyszerű célja volt azzal, hogy egymás számára vonzónak teremtett minket. De éppen ez a vonzalom válik puskaporos hordóvává, hacsak nem tartjuk felügyelet alatt. Ez az oka annak, hogy az egyház nem javasolja a korai randevúzást” (Gordon B. Hinckley elnök).

A randevúzás vagy az udvarlás – az olyan kultúrákban, ahol az elfogadott – segíthet barátságokat kialakítanotok, és örökkévaló társat találnotok. Csak azokkal randevúzzatok, akik magas normák szerint

élnek, és akiknek társaságában megtarthatjátok normáitokat. A fiatal férfiak és a fiatal nők randevúzásuk alkalmával felelősek azért, hogy segítsenek egymásnak normáik megtartásában, és hogy megvédjék egymás becsületét és erényét. Tiszteletek kell a papság és a női mivolt szentségét.

Ne randevúzzatok 16 éves korotok előtt. Ha 16 éves korotok előtt randevúztok, az erkölcstelen-ségbe sodorhat benneteket, korlátozhat abban, hogy más fiatalokkal is megismerkedjetez, és megfoszthat olyan élményektől, melyek később segítségetezre lehetnek az örökkévaló társatok kiválasztásában.

Nem minden tizenéves érzi szükségét annak, hogy randevúzzon, és van, aki nem is akar. Sok fiatal azért nem randevúzik tizenéves korában, mert még nem érdekli őket, nincs rá lehetőségük, vagy egyszerűen csak később szeretnének komoly kapcsolatot kialakítani. Azonban minden életkorban kialakulhatnak jó barátságok, és fontos is, hogy barátokra tegyetez szert.

Amikor elkezditez a randevúzást, csoportosan menjetez, vagy két pár menjen együtt. Ne randevúzzatok túl gyakran ugyanazzal az emberrel. Gondoskodjatez arról, hogy szüleitez találkozhassanak azzal, akivel randevúztok. Meghívhatjátok társatokat családi programokra is. Olyan programokat tervezetez a randevúitokra, melyek építő jellegűek, nem költségesek, és amelyek segítenek, hogy megismerjétek egymást. Olyan dolgokat tegyetez, amelyek mindnyájatoknak segítenek megőrizni önbecsületezetez, és amelyek az Úr Lelke közelében tartanak benneteket.

2 Korinthusbeliek 6:14

Nemi tisztaság

„Csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek” („A család: Kiáltvány a világhoz”).

A férj és feleség közötti testi intimitás csodálatos és szent. Isten rendelte el a gyermekek teremtése céljából, illetve a férj és feleség közti szeretet kifejezésére. Isten megparancsolta, hogy a szexuális intimitást őrizzük meg a házasság idejére.

Ha engedelmeskedtek Isten parancsolatainak és nemileg tiszták maradtok, felkészítetez magatokat a templomi szövétségek megkötésére és betartására. Felkészítetez magatokat arra, hogy erős házasságot építetez, és hogy egy szerető család körébe

gyermeket hozzatok a világra. Megvédték magatokat attól az érzelmi sérüléstől, amely mindig velejőzője a házasságon kívüli intim kapcsolatoknak.

Ne létesítsetek házasság előtti szexuális kapcsolatokat, házasságotok után pedig legyetek teljes mértékben hűségesek a házastársatokhoz. Sátán megkísérthet benneteket, hogy azt gondoljátok, a házasság előtti szexuális intimitás elfogadható, ha két ember szereti egymást. Ez nem igaz. A szexuális bűnök borzasztóan súlyosak Isten szemében, mert beszennyezik azt az erőt, melyet azért adott nekünk, hogy életet teremtsünk. Alma próféta azt tanította, hogy a gyilkosságot és a Szentlélek megtagadását kivéve a szexuális bűnök súlyosabbak bármely más bűnnél (lásd Alma 39:5).

Házasság előtt ne tegyetek semmi olyat, amivel felébresztitek azokat az erőteljes érzelmeket, melyeket csakis a házasságon belül juttathattok kifejezésre. Tartózkodjatok a szenvedélyes csókolózástól, ne feküdjétek egymásra, és még ruhán keresztül se érintsék meg egymás nemi szerveit, melyek testetek szent részei. Ne engedjétek meg senkinek, hogy ezt tegye veletek. Ti magatok se ébresszétek fel ezeket az érzelmeket saját testetekben.

Azokban a kultúrákban, ahol a randevúzás és az udvarlás elfogadott, mindig mutassatok tiszteletet társatok iránt, és soha ne használjátok őt buja vágyaitok eszközeként. Maradjatok biztonságos helyeken, ahol testi érzéseitek felett könnyen tudtok uralkodni. Ne vegyetek részt olyan beszélgetésben vagy tevékenységben, mely szexuális érzelmeket kelt bennetek.

A homoszexualitás gyakorlása súlyos bűn. Ha észreveszitek, hogy az azonos nem iránti vonzalommal küszködtök, forduljatok tanácsért szüleitekhez és a püspökökhöz. Segíteni fognak nektek.

Azok, akik nemi erőszak, vérfertőzés vagy más nemi erőszak áldozatává váltak, nem bűnösök. Ha efféle büntett áldozatai lettetek, ne feledjétek, ti ártatlanok vagytok, és Isten szeret benneteket. Azonnal kérjétek tanácsot püspököktől, aki útmutatást nyújthat nektek az érzelmi gyógyulás folyamatában.

Ha kísértést éreztek arra, hogy nemi bűnöket kövesetek el, kérjétek segítséget szüleitektől, püspököktől, és azoktól a barátaitoktól, akikben megbízhattok. Imádkozzatok az Úrhoz, aki segíteni fog nektek, hogy ellenálljatok a kísértésnek, és legyőzzétek a nem helyénvaló gondolatokat és érzéseket.

Ha már elkövettetek szexuális vétkeket, kezdjétek el a bűnbánat folyamatát most, hogy azután belső békére leljétek, és teljes mértékben élvezhessétek a Lélek társaságát. Törekedjétek az Úr bocsánatára. Beszéljétek a püspökökkel. Ő segítségetekre lesz abban, hogy elnyerjétek a megbocsátást, amely mindenki számára elérhető, aki igazán megbánja bűneit.

1 Mózes 39:1–12; Tan és a szövetségek 38:42

Bűnbánat

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).

A Szabadító életét adta értünk, és szenvedett a bűneinkért. Ezt a hatalmas áldozatot hívjuk engesztelésnek. Az engesztelésen keresztül bűnbocsánatot nyerhettek, és a bűnbánat során megtisztulhattok bűneitektől. Miután megtesztek mindent, ami ahhoz szükséges, hogy bűnbocsánatot nyerjétek, ti magatok is megismeritek majd az engesztelés erejét és Isten irántatok érzett szeretetét. Érezni fogjátok az Úr Jézus Krisztus békességét, amely hatalmas erővel áld meg benneteket.

Sátán azt akarja, hogy elhigyjétek, nem tarthattok bűnbánatot, pedig ez egyáltalán nem igaz. A Szabadító megbocsátást ígért nektek, ha megteszitek azt, ami ehhez kell. Minél hamarabb tartotok bűnbánatot, annál hamarabb jönnek majd az áldások a megbocsátáson keresztül.

Néhányan szánt szándékkal szegik meg Isten parancsolatait, arra számítva, hogy majd bűnbánatot tartanak, mielőtt templomba mennének vagy missziót szolgálnának. Az effajta, szándékosan elkövetett bűn gúnyt űz a Szabadító engeszteléséből, és lehetőséget ad Sátánnak, hogy befolyása alá vonja életeteket. Az efféle viselkedés miatti bűnbánat nehéz, és hosszú időbe telhet. Ha ily módon követtek el bűnt, sokévnnyi áldástól és lelki útmutatástól foszthatjátok meg magatokat. A bűnös viselkedés csapdájába eshettek, mely megnehezíti, hogy visszataláljatok a helyes útra.

Mindig be kell vallanotok bűneiteket az Úrnak. Azoknak is be kell vallanotok, akiknek ártottatok bűneitek révén. Ha súlyos bűnt követtetek el, mint például az erkölcstelenség, azt be kell vallanotok a püspököknek.

Alma 36:6–24

Becsületesség

„Ne lopj. Ne tégy... hamis tanúbizonyságot” (2 Mózes 20:15–16).

Legyetek becsületesek magatokkal, másokkal és az Úrral szemben. Amikor minden tekintetben becsületesek vagytok, az megszilárdítja jellemeteket, ami lehetővé teszi számotokra, hogy Istennek és másoknak nagy szolgálatot nyújtsatok. Megtapasztaljátok a lelki béke és az önbecsülés áldását. Ha becsületesek vagytok, élvezni fogjátok az Úr és a körülöttetek lévő bizalmát.

A becstelenség kárt okoz nektek és általában másoknak is. Amikor hazudtok, loptok, elcsentek valamit a boltból vagy csaltok, kárt okoztok a lelketekben, és kevésbé lesztek képesek jól tenni. Legyetek becsületesek a munkátokban, és teljes erőtökkel dolgozzatok a fizetésetekért.

Ne próbáljátok megmagyarázni, hogy a helytelen helyes, még akkor sem, ha sokan körülöttetek úgy vélik, hogy nincs a becstelenségben semmi rossz. A becsületességhez bátorságra és elszántságra van szükség, hogy megtehesseitek mindazt, amiről tudjátok, hogy helyes.

Alma 27:27

A sabbat megtartása

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2 Mózes 20:8).

Az Úr a ti javatokra adta a sabbatot, és megparancsolta, hogy tartsátok azt szentnek. A sabbat megtartása által közelebb kerülhettek az Úrhoz és a családotokhoz. Biztosítja számotokra a szükséges pihenést és megújulást.

Sok olyan felemelő tevékenység van, mely összeegyeztethető a sabbattal. Hódoljatok az Úrnak, járjatok el istentiszteletre, töltsétek el egy nyugodt napot a családokkal, tanulmányozzátok az evangéliumot, írjatok leveleket, írjatok a naplótokba, végezzetek családtörténeti kutatást, és látogassátok meg azokat, akik betegek vagy otthonukhoz vannak kötve. Öltözetetek fejezze ki a sabbat iránti tiszteleteket az egyházi gyűlések előtt, alatt és azok után is.

Amikor munkát kerestek, mondjátok el leendő munkáltatótoknak, hogy szeretnétek eljárni a vasárnapi gyűléseitekre, és szeretnétek megszentelni a sabbat napját. Sok munkáltató nagyra értékeli az effajta személyes meggyőződéssel rendelkező alkalmazottakat. Ha lehetséges, olyan munkát

válasszatok, mely nem kívánja meg tőletek, hogy vasárnap is dolgozzatok.

A vasárnap nem csupán egy szabadnap vagy egy olyan nap, amikor szórakozhatunk vagy sportolhatunk. Ne keressetek szórakozási lehetőségeket, illetve ne költsetek pénzt ezen a napon. Mondjátok el a barátaitoknak, milyen normák szerint éltek, és így nem próbálnak majd rávenni benneteket, hogy olyan tevékenységekben vegyetek részt, amelyek nincsenek összhangban a sabbattal.

Tan és a szövetségek 59:9–13

Tized és felajánlások

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba..., és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Malakiás 3:10; 3 Nefi 24:10).

A tized törvénye fontos parancsolat, melyet egész életeteken át be kell tartanotok. A tized egytizede annak, amit megkerestek.

A tizedfizetés kifejezi hálátokat mindazért, amit Istentől kaptatok. Általa hozzájárultok Isten földi királyságának építéséhez. A tizedet templomok és gyülekezeti házak építésére, szentírások fordítására és kiadására használják. A tizedből gondoskodnak az egyházi anyagokról az egyháztagok számára, ebből támogatják a misszionáriusi munkát és járulnak hozzá a templomi és családkutatási munka elvégzéséhez, valamint ebből tartják fenn az ifjúsági és a felsőfokú hitoktatási rendszert.

Fontos, hogy milyen hozzáállással fizítetek a tizedet. Azért fizessétek, mert szeretitek az Urat, és mert hisztek Őbenne. Önként és hálátelt szívvel fizessétek. Először fizessétek be a tizedet, még ha úgy is vélitek, hogy egyéb szükségleteitekre nem marad elegendő pénzetek. Ha így tesztek, képesek lesztek legyőzni az önzőséget, és fogékonyabbak lesztek a Lélekre.

Minden év végén beszéljétek meg a püspökötökkel egy időpontot a tizedrendezésre. Ez egy olyan gyűlés, ahol átnézik a hozzájárulási feljegyzéseket, és megállapítjátok, hogy teljes tizedet fizettetek-e.

Engedelmeskedjétek a bört törvényének azáltal, hogy minden hónapban egyszer börtöltök (amennyiben egészségi állapototok megengedi), rendszerint a hónap első vasárnapján. A bört nap helyes megtartása azt jelenti, hogy nem esztek és nem isztok két egymást követő étkezés során, és

nagylelkű böjti felajánlást adtok, hogy segítsetek a szükségben szenvedőknek. A böjtöt imával kezdjétek el és azzal is fejezzétek be. Miközben böjtöltök, különleges segítséget kérhettek egy bizonyos szükséglet érdekében.

Tan és a szövetségek 119:3–4

Testi egészség

„Mindazok a szentek, akik emlékeznek az itt elmondottak betartására és megtételére, a parancsolatok iránti engedelmességben járva, egészséget kapnak a köldökükbe és velőt a csontjaikba” (T&Sz 89:18–20).

Az Úr megparancsolta, hogy vigyázzatok a testeitekre. Ehhez be kell tartanotok a Bölcsesség szavát, mely a Tan és a szövetségek 89. szakaszában található. Fogyasszatok tápláló ételeket, végezzetek rendszeres testmozgást, és aludjatok eleget. Ha így tesztek, nem lesznek káros szenvedélyeitek, és uralkodni tudtok életetek felett. Egészséges testtel és fogékony elmével lesztek megáldva, és élvezhetitek a Szentlélek irányítását.

Sohase nyúljatok dohánytermékekhez, mint például a cigaretta, a tubák, a szivar és a pipa, és ne rágjatok dohánylevelet. Ezek gyorsan függőséget okoznak, emellett károsítják szervezeteteket, és lerövidítik az életeteket. Ne fogyasszatok kávét vagy feketeteát, mert ezek is függőséget okoznak és szintén ártalmasak.

Az alkohol bármely formája káros a testeteknek és a lelketeknek egyaránt. Az alkohol hatására lecsökken az ítélőképességetek, elgyengül az önuralmatok, és ez oda vezethet, hogy megszegitek az erkölcsi tisztaság törvényét vagy más parancsolatokat. Az ivás alkoholizmusba torkollhat, mely pusztulásba dönti az egyéneket és a családokat.

Bármilyen kábítószer, vegyi anyag vagy egyéb veszélyes gyakorlat, amely mesterségesen felfokozott érzelmi állapotot idéz elő, tönkretetheti testi, szellemi és lelki egészségeteket. Ilyenek többek között a kemény drogok, a receptre felírt vagy az a nélkül kapható gyógyszerek, melyek használatával visszaélnek, továbbá a háztartási vegyi anyagok.

Soha ne engedjétek meg Sátánnak vagy másoknak, hogy elültessék bennetek azt a gondolatot, miszerint a Bölcsesség szavának megszegése boldogabbá vagy vonzóbbá tesz titeket.

Dániel 1:3–20

Mások szolgálata

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35).

Mások szolgálata az egyik legfontosabb ismertetőjegye Jézus Krisztus tanítványának. A tanítványok készek mások terheit viselni, és vigasztalást nyújtanak azoknak, akik erre rászorulnak (lásd Móziás 18:8–9). Sokszor előfordul, hogy Mennyei Atyánk rajtatok keresztül elégíti ki mások szükségleteit.

Szolgálatotok során vegyetek példát a Szabadítóról, aki Isten Fiaként jött el a földre, mégis alázasan szolgálta a körülötte lévőket.

Sokféleképp lehet másokat szolgálni. Szolgálhattok egyházi feladataitok által, valamint otthon, az iskolában és a közösségekben is. Keressétek mindennap a Szentlélek útmutatását, hogy megtudjátok, kiket szolgáljatok, és hogyan segíthettek szükségleteik kielégítésében. A legfontosabb szolgálat sokszor az egyszerű, kedves mindennapi cselekedetekben nyilvánul meg.

Amikor mások szolgálatának szentelitek magatokat, közelebb kerültök Mennyei Atyánkhoz. Szívetek megtelik szeretettel. Képességeitek gyarapodni fognak, áldott lesz életetek és mindazoké, akik körülvesznek benneteket.

Lukács 10:25–37

Hittel menjetek előre!

Az ebben a füzetben felsorolt normák segíteni fognak nektek, hogy helyes döntéseket hozzatok. Gyakran nézzétek át ezeket, és kérdezzétek meg magatoktól: „Úgy élek, ahogy azt az Úr szeretné?”

Ahhoz, hogy teljesen olyanok legyetek, amilyenek az Úr szeretne látni titeket, térdeljétek le mindennap és mondjátok el Neki szívetek vágyait. Ő minden bölcsesség forrása. Szükségeitek van az Ő segítségére. Ő hall benneteket, és válaszolni fog nektek.

Olvassátok naponta a szentírásokat. Ezek a könyvek a személyes kinyilatkoztatás hatalmas forrásai, és szüntelenül erősítik bizonyásgotokat.

Emlékezzetek a keresztelésetekkor kötött szövetségekre, tartsátok be, és hetente újítsátok meg azokat, mikor az úrvacsorából vesztek. Ti, fiatal férfiak, be kell hogy tartsátok a szövetségeket, melyeket akkor kötöttetek, mikor megkaptátok a papságot. E szövetségek betartása segít majd felkészülnötök a jövőben kötendő templomi szövetségeitekre.

Legyetek igazak az Úrhoz és az Ő egyházához minden helyzetben. Az egyházi felhatalmazottak a boldogság ösvényein fognak vezetni benneteket. Legyetek hálásak azért, hogy tagjai lehettek Isten nagyszerű királyságának.

Legyetek alázatosak, és készek arra, hogy meghalljátok a Lélek suttogását. Az Úr bölcsességét helyezétek saját bölcsességetek fölé.

Ha így tesztek, az Úr jóval többet hoz majd ki az életekből, mint amire saját magatok képesek lennétek. Megnöveli lehetőségeitek számát, kiszélesíti látókörötöket, és megerősít benneteket.

Megadja a szükséges segítséget, hogy szembenézzetek megpróbáltatásaitokkal és kihívásaitokkal. Igaz öröme letek, amikor megismeritek Mennyei Atyátokat és az Ő Fiát, Jézus Krisztust, és megérezitek az irántatok táplált szeretetüket.

2 Nefi 31:16–21

SÁTÁN KÍSÉRTÉSEI ÉS A TERMÉSZETES EMBER

Csak akkor „győzedelmeskedhetünk”, ha először „levetkőzzük” az önző, természetes embert!

– Neal A. Maxwell elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Brigham Young elnök

„Sokan azt gondolják, hogy az Ördög uralkodhat és hatalmat gyakorolhat mind a test, mind pedig a lélek felett. Nos, szeretném elmondani nektek, hogy semmilyen hatalma sincs az ember felett, csupán annyi, amennyire a test legyőzi az emberben lévő lelket azáltal, hogy enged a gonoszság lelkének. Az a lélek, melyet az Úr testi hajlékba helyez, a Mindenható Úr irányítása alatt áll; ám a lélek és a test egyesül, hogy a léleknek lehessen hajléka, és felmagasztosulhasson; és a lelket a test befolyásolja, a testet pedig a lélek.

Először is, a lélek tiszta, és az Úr különleges irányítása és hatása alatt áll, ám a test a földből való, és ki van téve az Ördög hatalmának, továbbá azon bukott természet hatalmas befolyása alatt áll, amely a világból való. Ha a lélek enged a testnek, akkor az Ördögnek hatalmában áll legyőzni azon ember testét és lelkét, és mindkettőt elveszíti” (*Discourses of Brigham Young*, 69–70).

„Természetes szüleink természetes fiai és leányai vagyunk, lelkileg pedig a világosság Atyjának természetes gyermekei vagyunk, az Ő királysága természetes örökösei; és amikor gonoszságot cselekszünk, a bennünk lévő Igazság Lelkének sugalmazásai ellen cselekszünk. Az embert, Isten legnemesebb művét, teremtése során az örökkévalóságra tervezték, mely célból természetébe ültették minden jó szeretetét. Soha nem tervezték, hogy természetéből fakadóan gonoszságot cselekedjen és szeresse azt” (*Journal of Discourses*, 9:305).

Gordon B. Hinckley elnök

Lásd „Komoly felelősségeink” a 79–83. oldalon.

Spencer W. Kimball elder

„Sátán nagyon is személyes, egyedi lélek, de nem rendelkezik halandó testtel. Az a vágya, hogy mindannyiunkat magához pecsételjen, semmivel sem kevésbé heves, mint Atyánk azon vágya, hogy igazlelkűen az Ő saját örökkévaló királyságába vonzzon bennünket” (*Miracle of Forgiveness*, 21).

Jeffrey R. Holland elder

„Sok minden történt a bukás során, többek között néhány változás, mely Ádám és Éva fizikai testét érte. Először is, »természetessé« váltak. [...]

A természetes világ, melybe Ádám és Éva belépett, annak részeként magával hozta a vérnek – egy romlandó elemnek – a bekerülését testükbe, mely egészen addig romlatlan, vér nélküli, húsból és csontból való test volt. De eme fizikai változásoknál még fontosabbak voltak a lelket érő kísértések és fenyegetések. A bukás következtében mind fizikailag, mind pedig lelkileg elváltak Istentől. Az emberiség kizáratott Isten közvetlen személyes társaságából, melyet Ádám és Éva az Édenkertben élvezett. Ennek eredményeként eltávolodtak a Szentlélektől, és kevésbé lettek fogékonyak az igazlelkűség dolgaira. [...]

Mivel [a természetes ember] tana oly alapvető része a szabadulás tervének, és mivel oly könnyű ezt félreérteni, nyomatékosan meg kell jegyeznünk, hogy a »természetes« gonoszra való utalás *nem* azt jelenti, hogy a férfiak és a nők »eredendően« gonoszak. Óriási különbség van a kettő között. Isten lélekfiaként és leányaiként minden halandó férfi és nő isteni eredettel és isteni rendeltetéssel rendelkezik. Ahogy azt a Tan és a szövetségek 93:38-39 tanítja, minden férfi, nő és gyermek lelke »kezdetben ártatlan volt«. Ám az is igaz, hogy a bukás következtében jelenleg egy »természetes« (bukott) világban vannak, ahol az ördög »elveszi a világosságot«, és ahol a természet némely eleme – többek között a fizikai emberi természet – fegyelemre, korlátozásra és finomításra szorul. Olyan ez, mintha a férfiaknak és nőknek – az istenség felé vezető fejlődésük következő lépéseként – nyers fizikai és lelki alkotórészeket adnának – »természetes« forrásokat, ha úgy tetszik. E források nem azért vannak, hogy féktelenül eluralkodjanak rajtunk, hanem azért, hogy úgy hasznosítsuk és irányítsuk

azokat, hogy erejüket és a bennük rejlő lehetőségeket (ahogyan azt néha egy »természetes« folyóval vagy egy »természetes« vízeséssel teszik) megfelelően szabályozhatók legyenek, így azok még hasznosabbak és előnyösebbek lesznek számunkra.

A természetes embernek, minden új és csodálatos, ám zabolátlan és regenerálatlan lehetőségével együtt, »engedelmeskednie« kell a Szentléleknek, a léleknek, mely még mindig felfelé csalogat és emel bennünket. [...] Legmélyebb vágyaink, halandóság előtti vágyódásaink eredetüknél fogva még mindig isteniek, és még mindig ott vannak a lelkünk mélyén. Korábbi ártatlanságunk visszhangja még mindig felcsendül, és a fény, mely elpártol a gonosztól, még mindig ragyog. Szívünk még mindig a lelki és szent dolgokat kívánhatja – és annak tisztaságában azt is kívánja –, nem pedig azt, ami »testi, érzéki és gonosz«. Ha ez nem így lenne, valóban reménytelen helyzetben lennénk, és a tényleges választás elve örökre veszélyeztetve lenne. Dicsőítsük Istent, Atyánkat, amiért valódi örökségünk tőle származik, és ha meghajolunk és engedelmeskedünk az Ő örökkévaló befolyásának, akkor legyőzhetjük az ellenségeskedést, amely elválasztott minket tőle, és a természetadta ajándékokat áldássá alakíthatjuk átok helyett!" (*Christ and the New Covenant*, 205–7).

Merrill J. Bateman elder

„A szentírások kijelentik, hogy a férfi és a nő Isten képmására lett teremtve (lásd 1 Mózes 1:26–27, Ábrahám 4:27–28). Mind a nők, mind pedig a férfiak magukban hordozzák az istenség jellemvonásait, és mindketten áldásokban részesülnek, ha betöltik isteni elhívásukat. Péter apostol és Benjámín király rámutatnak, hogy Krisztus engesztelése által, s a Szentlélek segítségével válunk az isteni természet részeseivé (lásd 2 Péter 1:3–8, Móziás 3:19). Érdekes megfigyelni a Lélek gyümölcsei és a Mennyei Szülőkötől örökölt isteni magok közötti hasonlóságot (lásd Galátziabeliek 5:21–22, 2 Péter 1:3–8). Mivel »a világosság a világossághoz ragaszkodik«, a Lélek pedig a lélekhez, a Szentlélek meg tud eleveníteni bennünket a világosság egy részével, melynek következtében a bennünk lévő magvak kirügyeznek és virágba borulnak (T&Sz 88:29, 40). A világosság erőssége, valamint a jellemvonások fejlődésének mértéke annak függvénye, hogy a nők és a férfiak mennyire tartják féken a szenvedélyeiket, és milyen mértékben

engedelmeskednek az isteni tantételeknek" („The Eternal Family”, 112–13).

J. Richard Clarke elder

„Minden korban gonosz erők támadták a családokat. Mit gondoltok, Sátán miért akarja oly megszállottan megsemmisíteni azt? Azért, mert minden olyan dolgot jelképez, amit meg akar szerezni, ám nem lehet az övé. Soha nem lehet férj, apa vagy nagyapa. Soha nem lehetnek utódai. Sátán még azokat sem tudja megtartani, akiket elcsábított Istentől. Nincs örökkévaló királysága, sem pedig öröksége” (in Conference Report, Apr. 1989, 74; vagy *Ensign*, May 1989, 60).

ELTŰNŐBEN LÉVŐ UDVARIASSÁGUNK

Gordon B. Hinckley elnök
az egyház elnöke

A Brigham Young Egyetem
avatási ünnepsége, 1996.
április 25.

Világi iskolázottságotok arra való, hogy kiemelkedőbb lehetőséget nyújtson számotokra a világi hatalmas piacán. A legtöbb esetben az alapján lesztek megjutalmazva, hogy a társadalom milyen értéket tulajdonít a képességeiteknek.

De ahogy azt már korábban elmondták nektek, kell hogy legyen egy másik oldala is annak az éremnek, melyet a BYU-ról magatokkal visztek. David O. McKay elnök, aki számos évig szolgált a kuratórium elnökeként, egyszer ezt mondta:

„Az igazi műveltség nem merül ki a tudomány, a történelem, az irodalom vagy a művészetek egy-egy tényének ismeretében, hanem magának a jellemnek a fejlődését jelenti. Az igazi műveltség felébreszti az egészség megőrzése iránti vágyat azáltal, hogy a testet tisztán és szeplőtlenül tartja. Az igazi műveltség önmegtartóztatásban és önfegyelemben nevelkedik. Az igazi műveltség kordában tartja az indulatokat, megfékezi a szenvedélyt, és az élet vezérelvévé teszi a társadalmi törvényeknek való engedelmisséget, valamint az erkölcsi rendet. Fejleszti az ítélőképességet és növeli az élő Istenbe mint mindenek Örökkévaló Atyjába vetett hitet” (in Conference Report, April 1928, 102). [...]

Tanulmányaitok során sokan jegyeztétek fel a civilizáció fejlődésének folyamatát. Valóban figyelemre méltó utazás volt ez, ahogy az évszázadok során a társadalom folyamatosan fejlődött, miközben az emberek tisztelőben és egymással törődve éltek együtt közösségekben. Ez a civilizáció fémjele. Mégis néha elgondolkodunk, hogy mennyit is fejlődtünk valójában. Ez az évszázad, amely lassan a végéhez közeleg, több háborút, több halált és szenvedést látott, mint bármely más évszázad az emberiség történelme során. [...] Úgy tűnik, eltűnt az udvariasság és a kölcsönös tisztelet, hiszen az emberek etnikai különbségek miatt gyilkolják egymást.

Ám úgy tűnik, az udvariasság az otthonhoz sokkal közelebb is halványul. Az udvariasság rengeteg ügyet érint az emberek közötti kapcsolatokban. Jelenlétét olyan kifejezésekkel határozzák meg, mint a „jó modor” és a „jó neveltetés”. De mindenhol az ellenkezőjét látjuk magunk körül. [...]

Ez ijesztő. Nyugtalanító. És mindent figyelembe véve a kár szinte teljes egészében az emberi kapzsiságnak, a szabadjára engedett szenvedélynek, és mások jogainak teljes sárba tiprásának köszönhető. Más szóval, az udvariasság hiányának. Ahogyan azt egyszer egy író mondta: „Az emberek talán úgy gondolnak egy udvarias közösségre, mint egy kifinomult kultúrára. De nem feltétlenül az. Mindenekelőtt ez egy olyan közösség, ahol az emberek elfojtják önző hajlamaikat a közös jólét érdekében” (*Royal Bank Letter*, May–June 1995). Így folytatja: „Az elmúlt években a média művészeti szintre emelte a neveltelenséget. A mai filmek menő hősei indokolatlanul kritizálnak, hogy kigúnyoljanak és lealacsonyítsanak bárkit, aki az útjukba kerül. A modortalanság szemmel láthatóan kapós áruvá vált. A helyzetkomikumra építő tévéjátékok tocsognak a közönségességben, a komikusok közönségük sértegetésére alapozzák az előadásukat, a beszélgetős műsorok házigazdái pedig azáltal válnak gazdaggá és híressé, hogy ráfordulnak a telefonálókra, és kellemetlen kérdéseket intéznek a vendégeikhez” (Uo.).

Ez mindenről szól, csak kifinomultságról nem. Mindenről szól, csak előzékenységről nem. Mindenről szól, csak udvariasságról nem. Ehelyett faragatlanságról és durvaságról, valamint a mások érzelmei és jogai iránti teljes érzéketlenségről vall.

Ugyanez történik korunk nyelvezetével is. Az iskolákat és a munkahelyeket oly sok mocskos, gonosz, obszcén

beszéd jellemzi. Remélem, hogy ti mindannyian fölé emelkedtek ennek. Ti most már e nagyszerű intézmény végzősei vagytok. Nem engedhetitek meg, hogy hasonlónak legyetek azokhoz, akiknek szokincse oly szegényes, hogy a csatornában kell szavak után kutatniuk, hogy ki tudja fejezni magukat. Az ilyen durvaság mellett az istenkáromlás is megjelenik a beszédben. Ez is az udvariasság hiányát jelzi. Az Úr ujjai a következőket írta a kőtáblákra: „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi” (2 Mózes 20:7).

Az udvariasság ad zamatot az életünknek. Ez az a só, mely jó ízlésre, jó modorra, jó neveltetésre vall.

A hanyag beszédet hanyag viselkedés követi. Remélem, hogy tanulmányaitok során többet tanultatok a tudományoknál, a bölcsészettől, a jogtól, a mérnökségnél és a művészetektől. Remélem, hogy e megszentelt helyről olyan kifinomultságot visztek magatokkal, amely olyan emberként tüntet fel benneteket, mint aki az élet jobb

minőségű dolgait szereti, azt a kultúrát, mely ragyogást hoz egy világi világba, melynek részei vagyunk, azt a patinát, mely csillogást kölcsönöz mindennek, ami máskülönben közönséges fém lenne.

A Szabadító így szólt a sokasághoz: „Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek” (Máté 5:13).

Az udvariasság ad zamatot az életünknek. Ez az a só, mely jó ízlésre, jó modorra, jó neveltetésre vall.

Az arany szabály kifejeződésévé válik: „A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7:12).

FEGYELMEZZÉTEK A HEVES INDULATOKAT!

*Gordon B. Hinckley elnök
első tanácsos az Első Elnökségben*

*Conference Report, Oct. 1991,
70–71, 73; vagy Ensign,
Nov. 1991, 50–52*

Engedjétek meg, hogy felolvassak nektek egy másik levélből. Így szól: „A férjem jó ember, sok kiváló tulajdonsággal és jellemvonással bír, azonban

mindemögött erős önkényuralmi vonás bújik meg. [...] Heves természete elég gyakran fellángol ahhoz, hogy emlékeztessen, milyen szörnyűségekre képes.

Hinckley elnök, ...kérem emlékeztesse a fivéreket, hogy a nők fizikai és szóbeli bántalmazása megbo-csáthatatlan, semmilyen esetben sem elfogadható, és gyáva módja a nézeteltérések megoldásának. Különösen és legfőképpen megvetendő akkor, amikor a bántalmazó egy papságviselő.”

Nos, hiszem, hogy az egyházon belüli legtöbb házasság boldog, hogy ezekben a házasságokban a férfiek és a feleségek biztonságérzetet és szeretetet, valamint kölcsönös bizalmat tapasztalnak, és együtt viselik a terheket. Biztos vagyok abban, hogy ezekben az otthonokban a gyermekek, legalábbis legtöbbjük, a béke és biztonság érzésével körülölelve nőnek fel, tudván azt, hogy mindkét szülőjük becsüli és szereti őket, akikről érzik, hogy szeretik egymást. Abban is biztos vagyok azonban, testvérek, hogy van elég példa ennek ellenkezőjére is, ami igazolja azt, amit most mondok.

Ki tudná összeszámolni, hány sebet ejtettek már a haragból mondott durva és hitvány szavak, vagy ki tudná megmérni, milyen mélységes fájdalmakat okoztak? Milyen szánalomra méltó annak a férfinak a látványa, aki sok tekintetben erős, ám elveszíti önuralmát, amikor valami – gyakran jelentéktelen – apró dolog megzavarja a lelki nyugalmát. Természetesen minden házasságban előfordulnak időnként nézeteltérések. Nem találok azonban mentséget az olyan vérmérsékletre, amely a legkisebb ingerlésre már robban.

Így ír a Példabeszédek írója: „A búslásban kegyetlenség van, és a haragban áradás” (Példabeszédek 27:4).

Az erőszakos természet oly borzalmas, romboló dolog! A tragédia pedig az, hogy semmi jót nem eredményez; csupán a gonoszt táplálja haraggal, lázadással és fájdalommal. Hadd tanácsoljam minden férfinak vagy fiúnak, akik hallanak engem, és akiknek nehézséget okoz nyelvük megfékezése, hogy könnyörögjenek az Úrhoz erőért, hogy le tudják küzdeni a gyengeségüket, kérjenek bocsánatot azoktól, akiket megbántottak, és szedjék össze magukban az erőt ahhoz, hogy fékezni tudják a nyelvüket.

Nektek, fiúk, pedig hadd javasoljam, hogy már most, életetek e sorsdöntő szakaszában figyeljetelek oda a vérmérsékletetekre! Ahogy [David B.] Haight

testvér emlékeztetett minket, elérkezett az idő, hogy kifejlesszük magunkban az erőt és a képességet ahhoz, hogy uralkodjunk önmagunkon. Lehet, hogy férfiasnak tartjátok a fellobbanó haragot, a káromkodást és az Úr nevének szentségtörő használatát. Ez azonban nem a férfiaság, hanem a gyengeség jele. A harag nem az erő kifejezése. Azt jelzi, hogy valaki képtelen féken tartani a gondolatait, szavait és érzelmeit. Természetesen könnyű dühbe gurulni. Amikor a harag gyengesége győz, az ész ereje távozik. Fejlesszétek ki magatokban az önfejelem nagyszerű erejét! [...]

A boldog házasság szépsége

Mily gyönyörű egy fiatal férfi és egy fiatal nő házassága, akik az Úr házában, az oltár előtt térdelve kezdik el közös életüket, megfogadva, hogy szeretni fogják egymást, és hűségesek lesznek egymáshoz az időre és mind az örökkévalóságra. Amikor otthonukba gyermekek születnek, táplálják, gondozzák és szeretik őket, és azzal az áldott érzéssel ajándékozzák meg őket, hogy édesapjuk szereti az édesanyjukat. Ebben a környezetben békére, erőre és biztonságra lelnek. Édesapjukat figyelve, tiszteletet alakítanak ki a nők iránt. Önuralmat és önfejelemet tanulnak, amely megadja nekik az erőt a későbbi tragédiák elkerüléséhez.

***Ki tudná
összeszámolni,
hány sebet
ejtettek már
a haragból
mondott durva
és hitvány
szavak***

Az évek múlnak. A gyermekek végül mind kirepülnek otthonról. Az édesapa és az édesanya pedig újra egyedül vannak. Ott vannak azonban egymásnak, hogy beszélgessenek, hogy támaszkodjanak egymásra, hogy ápolják, bátorítsák és megáldják egymást. Ekkor jön el az élet alkonya, valamint a megelégedéssel és hálával történő visszatekintés. Mindvégig hűségesek voltak egymáshoz. Tisztelettel és

udvariasan bántak egymással. Mostanra egyfajta melegség, finomság és összhang van köztük, mely megszentelt kapcsolatukból ered. Felismerik, hogy a halál bármelyik pillanatban elérkezhet hozzájuk, általában először csak egyikőjükhez, melyet rövidebb vagy hosszabb elválás követ. Azt is tudják azonban, hogy mivel kapcsolatuk az örökkévaló papság felhalmazása által lett megpecsételve, és az áldásokra érdemesen éltek, el fog jönni a viszontlátás édes és biztos pillanata.

Fivérek, Mennyei Atyánk azt szeretné, ha ez így történe. Ez az Úr útja. Ezt tanította. Profétái erről beszéltek.

Ez erőfeszítést kíván. Önuralmat kíván. Önzetlenséget kíván. A szeretet valódi lényegét kívánja, amely a társunk jólétéért és boldogságáért való szüntelen aggodást jelenti. Nem tudok ennél jobbat kívánni egyikőtök számára sem, és imádkozom, hogy mindannyian részesei legyetek ennek az áldásnak, Jézus Krisztus nevében, ámen.

VETKŐZZÉTEK LE A TERMÉSZTES EMBERT, ÉS KERÜLJETEK KI GYŐZTESKÉNT!

Neal A. Maxwell elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Oct. 1990, 15–16; vagy Ensign, Nov. 1990, 14–16

Az önzés veszélyei

A próféták oly gyakran figyelmeztetnek bennünket az önzés, azaz az önmagunkkal való mértéktelen és túlzott törődés veszélyeire. Az önmagunkkal szembeni jóakarát és az önimádat között keskenyebb a határ, mint azt gondolnánk. Az ellenálló önzés tulajdonképpen Isten elleni lázadás, hiszen ahogy Sámuel is figyelmeztetett: „bálványimádás az ellenszegülés” (1 Sámuel 15:23).

Az önzés sokkal több, mint általános probléma, mivel ez indít be minden főbb bűnt! Ez a gyújtószerkezete a tízparancsolat megszegésének.

Ha önmagunkra koncentrálnak, értelemszerűen könnyebb hamis tanúságot tenni, ha az a saját célunkat szolgálja. Könnyebb figyelmen kívül hagyni a szülőket, mintsem tisztelni őket. Könnyebb lopni, mert így felülkerekedik az egyén akarata. Könnyebb sóvárogni, mivel az önző arra a következtetésre jut, hogy semmit sem tagadhatnak meg tőle.

Könnyebb elkövetni a szexuális bűnöket, mivel „szerezz önmagadnak örömet” a neve ennek a halálos játéknak, melyben sokakat oly gyakran könyörtelenül kihasználják. Könnyű elhanyagolni a sabbat napját, hiszen hamarosan az egyik nap pontosan olyan lesz, mint a másik. Ha önzők vagyunk, könnyebb hazudnunk, mert az igazság kényelmes módon alárendelt szerepet kap.

Így az önző ember arra törekszik, hogy önmagának kedvezzen, ne pedig Istennek. Még egy parancsolatot is képes megszegni azért, hogy kielégítse vágyait.

Az önzésnek kevés ideje marad arra, hogy komolyan vegye mások szenvedéseit; ennél fogva a szeretet sokakban meghidegül (lásd Máté 24:12; T&S 45:27; Mózes 6:27).

Az utolsó napokban elterjed a főbb bűnök elkövetése csakúgy, „mint Noé idejében”. A szentírásokból tudjuk, hogy Noé napjaiban a társadalom „romlott volt Isten előtt” és „betöltötte az erőszak” (Mózes 8:28; lásd még 1 Mózes 6:11). Romlottság és erőszak – ismerősen hangzik? Mindkét szörnyű állapot az egyéni önzés elhatalmasodása miatt terjedt el. Ezek szorításában nem csoda, hogy az emberek szíve napjainkban cserben hagyja őket a félelem miatt (lásd Lukács 21:26; T&S 45:26). Még a hithűek is számíthatnak némi megingásra.

Még a jó emberekben is van egy kis önzés. Jane Austen egyik karaktere, Elizabeth elmerengett: „Egész életemben önző voltam a gyakorlatban, bár elméletben nem” (*Pride and Prejudice* [New York: Airmont Books, 1962], p. 58). Az önző ember szenvedélyesen imádja az „én” névmást. Fontos azonban, hogy míg az „én” képtelen az alázatra, a „mi” azonban képes rá.

Az önzés, belefeledkezve önmagába, megfoszt másokat a megérdemelt és vágyott dicsérettől, miközben hiányérzetet teremt, ahelyett hogy magasztalna.

Felfedezhetjük magunkban az önzés egyéb, ismerős formáit is: ki nem érdemelt elismerés elfogadása vagy követelése; megérdemelt elismerés felmagasztalása; hálásnak lenni, amikor mások hibáznak; zokon venni mások kiérdemelt sikerét; nyilvános igazolást keresni a bizalmas kibékülés helyett; valamint hasznot húzni a másiktól szavai miatt (lásd 2 Nefi 28:8). Így minden dologra önző módon tekintünk: mi hasznom van „nekem” ebből – akár az autópályára került, és így a forgalmat feltartó matrac esete. Amikor a dühös autósoknak végül sikerült kikerülniük a matracot, egyik sem állt meg, hogy odébb tegye, mivel ebből nekik már semmi hasznuk nem származott volna.

Joseph Smith próféta kijelentette: „Az emberiség természeténél fogva önző, becsvágyó, és az emberek arra töreksenek, hogy egymás fölé kerüljenek” (*The Words of Joseph Smith*, comp. Andrew F. Ehat és Lyndon W. Cook [Provo: Brigham Young University Religious Studies Center, 1980], p. 201).

Sault, felfuvalkodott önzősége miatt egy korábbi időszakra emlékeztették, „nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is” (1 Sámuel 15:17).

Jézus szelídségről mutatott példája

Az önzés gyakran fejeződik ki az elme makacs ellen-szegülésében. Egy felfuvalkodott, büszkeségben megkeményedett elme gyakran a legokosabbakra hoz romlást, akik pedig a legjobbak lehetnének (lásd Dániel 5:20). Van egy dolog, ami a legokosabbakból gyakran hiányzik: a szelídség! Ahelyett, hogy „kész-séges elmével” rendelkeznének, amely arra törek-szik, hogy „Krisztus értelmét” kövessék, felfuvalko-dott, büszkeségben megkeményedett elméjük érzé-ketlen marad a tanácsra, és gyakran hatalomra törekszik (1 Krónika 28:9; 1 Korinthusbeliek 2:16; T&Sz 64:34). Jézus, aki „intelligensebb [volt] mind-annyiuknál”, egyben mindannyiuknál szelídebb is volt (Ábrahám 3:19).

Jézus hivalkodás vagy alkudozás nélkül helyezett az oltárra mindent. Csodálatos engesztelése előtt, majd pedig utána is kijelentette: „dicsőség legyen az Atyának” (T&Sz 1919; lásd még Mózes 4:2). Jézus, aki bár megdöbbenően kiváló volt, engedte, hogy akaratát „felemé[ssze] az Atya akaratá” (Móziás 15:7; lásd még János 6:38). Azok, akiknek elméjét megke-ményítette a büszkeség, egyszerűen képtelenek erre.

Vetkőzzétek le a természetes embert!

A makacs önzés arra indítja az egyébként jó embe-reket, hogy csordák, földdarabok vagy egy csopor tejföl miatt vitatkozzanak. Mindez annak a követ-kezménye, amit az Úr úgy nevezett, hogy „egy cseppet” kívánnak, miközben elhanyagolják „a latban többet nyomó dolgokat” (T&Sz 117:8). A rövidlátó önzés felnagyít egy tál lencsét, és harminc ezüstöt temérdek kincsnek tüntet fel. A birtoklás iránti szenvedélyes vágyukban megfélemedezünk Őróla, aki egyszer azt mondta: „Mit számít nékem a vagyon?” (T&Sz 117:4).

Hát ez az oka annak, hogy le kell vetkőznünk a terhet jelentő természetes embert, aki természeténél fogva önző (lásd Móziás 3:19). Kimerültségünk, fivérek és nőtestvérek, nagyrészt annak köszönhető, hogy e felesleges terhet cipeljük. A természetes ember terhe megakadályoz minket abban, hogy ellássuk keresztényi feladatainkat; így végül túlsá-gosan felfuvalkodunk a büszkeségben ahhoz, hogy át tudjunk jutni a tú keskeny fokán.

Anne Morrow Lindbergh így írt a természetes ember megfélemezésének szükségességéről: fontos, hogy „levetkőzzem a Mártha-féle aggodalmamat oly sok dolog felől..., levetkőzve a büszkeséget..., levetkőzve a képmutatást az emberi kapcsolatokban. Mily nagy megnyugvás lesz az! Rájöttem – mondta –, hogy a legkimerítőbb dolog az életben az, ha nem vagyunk őszinték. Ezért oly fárasztó a társasági élet” (*Gift from the Sea* [New York: Vintage Books, 1978], p. 32).

A féktelen önzés mereven elzárja az utat az elől, hogy ki tudjuk fejleszteni az összes isteni jellemvo-nást: a szeretetet, az irgalmat, a türelmet, a hosszú-tűrést, a kedvességet, a könyörületet, a jóságot és a gyengédséget. Ezen erények bármely fiatal hajtását lenyesi az éles önzés. Hasonlóképpen, fivérek és nőtestvérek, nem tudok egyetlen olyan evangéliumi szövetség betartására sem gondolni, amely ne nyesné ki belőlünk az önzést!

De mily nagy küzdelem is ez néhányunk számára! Habár mindannyiunkat különböző mértékben érint. A kérdés az: mi lesz a harc kimenetele? Levetkőzzük az önzést – még ha fokozatosan is? Vagy a termé-szetes ember olyan, mint „a férfi, aki vacsorálni jött”? Többnyire azért részesülünk isteni neve-lésben, hogy az segítsen levetkőznünk az önzé-sünket, „mert melyik fiú [vagy leány] az, a kit meg nem fenyít az apa?” (Zsidók 12:7).

Fontos lelki perspektívák

A visszaállítás szentírásai sokkal többet beszélnek nekünk arról, hogy miként nyerhetünk igazán megbocsátást Krisztus engesztelése által, melynek segítségével végül „[az irgalom]... legyőzi az igazsá-gosságot” (Alma 34:15). Valós és jogos reményt vethetünk a jövőbe: elegendő reményt ahhoz, hogy kifejllesszük a szükséges hitet mind a termé-szetes ember levetkőzéséhez, mind pedig ahhoz, hogy még szentebbé váljunk.

Továbbá, mivel az engesztelés lényege már megtör-tént, tudjuk, hogy Isten tervében végül minden más dolog is hasonlóképpen sikerrel jár majd. Isten biztosan képes elvégezni a saját munkáját! (Lásd 2 Nefi 27:20–21.) Az emberiség családjának készített tervében Isten már régen bőséges elégtételt nyújtott minden halandó hibáért. Minden célja sikerrel jár majd anélkül, hogy csorbát ejtene az ember halandó önrendelkezésén. Mi több, minden célja a maga idejében fog megvalósulni (lásd T&Sz 64:32).

Azonban megfigyelhetjük, hogy az ez utóbbi és a többi más lelki perspektívákból való szemlélődés

nélkül mennyire másként viselkedünk. Vegyük el az isteni tervezés elismerését, majd lássuk, milyen önző sietséggel próbáljuk meg átalakítani a politikai és a gazdasági rendszert, hogy az életet fájdalommentessé és élvezetessé tegyük. A megfontolatlan kormányzatok saját céljait szem előtt tartva nem törődnek azzal, ha szétfeszítik erőforrásaik kereteit, eladósítva ezzel a jövőbeli nemzedékeket.

Hagyjuk figyelmen kívül egy embertársunk isteni mivoltát, és láthatjuk, miként csökken a tulajdonával szembeni tiszteletünk.

Tekintsünk el az alapvető erkölcsi normáktól, és figyeljük meg, milyen gyorsan válik az eltérésekből engedékenység.

Vegyük el a családhoz vagy közösséghez való tartozás szent érzetét, és figyeljük meg, a nagyvárosi polgárok mily gyorsan válnak nemtörődömmé környezetükkel szemben.

Vegyük el a hetedik parancsolatot, és lássuk az általános dicsőítését a szexualitásnak, ennek a világi vallásnak, a maga buja szertartásával és kísértőzenéjével. Ennek hitvallása az „énre” koncentrál. Másvilága a „jelen”. Fő rituáléja az „érzés” – habár, ironikusan, végül érzéketlenné teszi megszállott követőit, akik végül „már nem éreznek” (Efézusbeliek 4:19; Moróni 9:20).

Így hát az önzés, annak összes létező kifejeződéseiben, lényegében lassú önpusztítást jelent!

Az önzés minden megnyilvánulása egyre inkább szűkíti a világunkat, leginkább azért, hogy elvonja a mások iránti figyelmünket, és így egyre jobban magunkra maradunk. Ezután kétségbeesetten küzdünk az érzésekért, különösen azért, hogy igazoljuk, valóban létezőnk.

Amikor valaki tele van önsajnálattal az érzékenységtől való megfosztottsága miatt, történik egyfajta változás. Végül odáig jut, hogy bűnt követ el.

Amint a természetes ember véghezviszi akarátát, elének tárul az önzés fellobbanásának kijózanító látványa. Sokan bizonygatják a szükségleteiket – de hová fektettük le a hozzájuk tartozó kötelezettségeinket? Oly sokan váltak követelőkkel, de hol vannak az adományozók? Sokkal többen vannak azok, akiknek mondanójuk van, mint azok, akik meghallgatnának másokat. Sokkal több elhanyagolt és korosodó szülő van, mint gondoskodó fiú és leány – habár szám szerint ennek nem így kellene lennie!

Kerüljete ki győztesként!

Csakúgy, ahogyan Jézus arra figyelmeztetett, hogy néhány gonosz lélek csupán „könyörgés és böjtölés által” jön ki (Máté 17:21), a „természetes ember” sem kerül ki nehézség nélkül.

Az Úr olyan életre ösztönzött minket, hogy „győztesként kerüljünk ki” (T&Sz 10:5) e személyes küzdelemből. Ám csak akkor kerülhetünk ki győztesként, ha először „levetkőzzük” az önző, természetes embert!

A természetes ember valóban ellensége Istennek, mert a természetes ember távol tartja Isten értékes gyermekeit az igaz és örökké tartó boldogságtól. Tökéletes boldogságunk megköveteli, hogy krisztusi férfiakká és nőkké váljunk.

A krisztusi ember

A szelíd, krisztusi ember könnyen dicsér, ám képes arra is, hogy visszafogja magát. Megérti, hogy alkalmadtán legalább oly fontos a nyelv megfékezése, mint a nyelveken szólás ajándéka.

A krisztusi embertől könnyű kérni, nem úgy az önző embertől. Krisztus sohasem hessegette el magától a szükséglet látókat azért, mert épp fontosabb dolga volt! A krisztusi ember emellett állhatatos, ugyanolyan a magánéletben, mint a nyilvánosság előtt. Nem vezethetünk két feljegyzést, míg a mennyben csupán egy van.

A krisztusi ember anélkül magasztalja fel az elhívását, hogy közben önmagát felmagasztalná. Míg a természetes ember azt mondja, „hódolj nekem” és „add nekem a hatalmadat”, a krisztusi ember hosszútúrral és lankadatlan szeretettel próbál hatalmat gyakorolni (lásd Mózes 1:12; 4:3; T&Sz 121:41).

Míg a természetes ember kitölti a mérgét, a krisztusi ember „nem gerjed haragra” (1 Korinthusbeliek 13:5). Míg a természetes ember tele van kapzsisággal, a krisztusi ember „nem keresi a maga hasznát” (1 Korinthusbeliek 13:5). Míg a természetes ember ritkán

tagadja meg magától a világi élvezetet, a krisztusi ember arra törekszik, hogy minden szenvedélyét megzabolázza (lásd Alma 38:12).

Míg a természetes ember dicséretre és gazdagságra vágyik, a krisztusi ember tudja, hogy ezek a dolgok csupán „cseppek” (lásd T&Sz 117:8). Az emberiség

***Többynire azért
részesülünk
isten nevelésben,
hogy az segítsen
levetkőznünk az
önzésünket.***

történetének legboldogabb iróniája lesz, hogy a szövetséget betartó, önzetlen emberek fogják végül elnyerni „mindaz[t], amivel [az Atya] rendelkezik!” (T&S 84:38).

Nem birtokoljuk önmagunkat

Az önzés egyik legújabb, biztos menedéke az a természetes érzés, hogy „birtokoljuk” önmagunkat. Persze szabadon választhatunk, és személyes felelősséggel tartozunk! Igen, van egyéniségünk. Azok azonban, akik azt választották, hogy „Krisztushoz jönnek”, hamarosan rájönnek, hogy nem „birtokolják” önmagukat. Ehelyett Óhoz tartoznak. Tehetségeinket, a rendelkezésre álló időnk és önmagunkat teljes mértékben Neki kell szentelnünk. Így hát éles különbség van az önmagunk makacs „birtoklása” és a között, hogy engedelmesen Istenhez tartozunk. A régi énünkhöz való ragaszkodás nem a függetlenség, hanem a gyengeség jele!

Az önzés levetkőzésének áldásai

Joseph próféta azt ígérte, hogy amikor megsemmisítjük az önzést, akkor „minden dolgot megértünk, a jelenben, a múltban és a jövőben egyaránt” (*The Personal Writings of Joseph Smith*, comp. Dean C. Jesse [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984], p. 485). Jóllehet, az evangélium segítségével ma is megláthatjuk úgy a dolgokat, „ahogy azok valójában vannak” (Jákób 4:13).

Az evangélium azonban csodálatosan megvilágítja az előttünk álló lehetőségeket. Az önzés levetkőzésével szemünkről is lehull a fátyol, így meglátjuk ragyogó, valódi önmagunkat:

*Egy szép napon kelj fel, s tekints körbe,
És meglátod, ki vagy.
Egy szép napon döbbenet veszed észre,
Hogy lényed ragyogása minden csillagot felülmúl...
És így egy szép napon...
Az örökkévalóságba látsz, és még azon is túl.
[Alan Jay Lerner, „On a Clear Day” (Chappell and Co., 1965)]*

Jézus Krisztus nevében, ámen.

Kapcsolódó szentírások

További olvasmányok a „természetes emberről”:

1 Mózes 39:7–12

1 Korinthusbeliek 2:14; 10:13

Efézusbeliek 3:16

1 Thessalonikabeliek 5:22

Jakab 1:13–15; 4:4

Móziás 3:19

Alma 13:11–12; 26:21

Hélamán 12

Ether 3:2

Moróni 10:32

Tan és a szövetségek 29:43; 45:32; 50:41; 62:1; 67:12; 84:33, 47–58

A SZABADULÁS TERVE

*Nekünk, akik ismerjük Istennek
a gyermekeire vonatkozó tervét,
nekünk, akik szövetséget kötöttünk,
hogy részt veszünk abban,
világos felelősségünk van.*

– Dallin H. Oaks elder

„A BOLDOGSÁG NAGYSZERŰ TERVE”

*Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
In Conference Report, Oct. 1993,
96–102; vagy Ensign, Nov. 1993,
72–75*

A szabadulás terve az örökkévalóság térképe

A „honnan jöttünk?”, „miért vagyunk itt?” és „hová megyünk?” kérdésekre választ ad Jézus Krisztus evangéliuma. A próféták ezt a szabadulás tervének és „a boldogság nagyszerű tervének” nevezték (Alma 42:8). Sugalmazás által megérthetjük az örökkévalóság eme térképét, és arra használhatjuk, hogy vezessen bennünket a halandóság ösvényén.

Az evangélium azt tanítja nekünk, hogy mi mennyei szülők lélekgyermekei vagyunk. A halandóságba történő születésünk előtt rendelkezünk egy „létezés előtti lelki személyiséggel, a Mennyei Atya fiai és leányaiént” (első elnökségi kijelentés, *Improvement Era*, Mar. 1912, p. 417; lásd még Jeremiás 1:5). Idehelyeztek bennünket a földre, hogy az örök élet felé vezető sorsunk irányába fejlődjünk. Döntéseink meghozatalában ezek az igazságok különböztetik meg a mi egyedülálló perspektívánkat és eltérő értékeinket azokétól, akik kételkednek Isten létezésében, és úgy vélik, az élet véletlenszerű folyamatok eredménye.

A mennyei tanácsülés

Az élet megértése a mennyei tanáccsal kezdődik. Isten lélekgyermekei ott tanultak az Ő sorsukra

vonatkozó örök tervéről. Olyan magas szintre fejlődünk, amennyire csak tudunk anélkül, hogy fizikai testünk és tapasztalataink lettek volna a halandóságban. Az öröm teljességének megismeréséhez be kellett bizonyítanunk azon hajlandóságunkat, hogy egy olyan környezetben is betartjuk Isten parancsolatait, ahol nem emlékszünk, mi előzte meg a halandóságba történő születésünket.

A halandóság során ki leszünk téve a halálnak, és beszenyez minket a bűn. Hogy visszaszerezzen bennünket a haláltól és a büntől, Mennyei Atyánk gondoskodott számunkra egy Szabadítóról, akinek az engesztelése mindenkit megvált a haláltól, és megfizeti a szükséges árat azért, hogy mindenki megtisztuljon a büntől az általa meghatározott feltételek mellett (lásd 2 Nefi 9:19–24).

Sátánnak saját terve volt. Ő felajánlotta, hogy Isten minden lélekgyermekét megszabadítja, azáltal biztosítva ezt az eredményt, hogy elveszi tőlük a választás hatalmát, s így a lehetőséget is, hogy bűnt kövessenek el.

Amikor Sátán tervét visszautasították, ő és azok a lelkek, akik követték őt, ellenszegültek az Atya tervének, ezért kiűzték őket.

A földre született számtalan halandó mind az Atya tervét választotta, és harcolt érte. Sokan közülünk szövetséget is kötöttek az Atyával arra vonatkozóan, hogy mit fogunk tenni a halandóságban.

A lélekvilágban végzett cselekedeteink, számunkra még ismeretlen módon, de befolyásolni fognak minket a halandóságban.

Sátán Isten tervének elpusztítására törekszik

Habár Sátán és követői elveszítették azon lehetőségüket, hogy fizikai testet kapjanak, megengedték nekik, hogy arra használják lelkük hatalmát, hogy megpróbálják akadályozni Isten tervét. Ez biztosítja azt a szükséges ellentétet, amely próbára teszi a halandókat, hogy miként alkalmazzák a választás szabadságát. Sátán legbuzgóbb ellenkezése arra irányul, ami a legfontosabb az Atya tervében. Arra törekszik, hogy kétségbe vonja a Szabadítót és az isteni felhatalmazást, hogy érvénytelenítse az engesztelés hatásait, hogy hamisítsa a kinyilatkoztatást, hogy az embereket elvezesse az igazságtól, hogy megcáfolja az egyéni felelősségre vonatkozó, hogy összezavarja a nemeket, hogy tönkretegy a házasságot, és hogy elvegye a kedvet a gyermeknemzéstől

(különösen azon szülőkét, akik igazlelkűségben nevelnék fel gyermekeiket).

A nem, a házasság és a gyermeknemzés elengedhetetlen részei a tervnek

A férfi és a női mivolt, a házasság, valamint a gyermekek világra hozása és felnevelése mind elengedhetetlen részei a boldogság nagyszerű tervének. Az újkori kinyilatkoztatások világossá teszik, hogy amit mi nemnek hívunk, az már a születésünk előtti létünk része volt. Isten kijelenti, hogy Ő „férfit és nőt” teremtett (T&S 20:18; Mózes 2:27; 1 Mózes 1:27). James E. Talmage elder így magyarázta: „A férfiak és nők megkülönböztető jellemvonása nem a halandó élet e rövid időszakára vonatkozó sajátos állapot; ez már a létezés előtti állapotunk elengedhetetlen jellemvonása volt” (*Millennial Star*, 24 Aug. 1922, p. 539).

Az Úr ezt mondta az első férfinak és nőnek a földön: „Legyetek termékenyek, és sokasodjatok» (Mózes 2:28; 1 Mózes 1:28; lásd még Ábrahám 4:28). Ez volt sorrendben és fontosságban is a legelső parancsolat. Elengedhetetlen volt, hogy Isten lélekgyermekének halandó életük legyen, és lehetőségük legyen arra, hogy az örök élet felé fejlődjenek. Következésképpen, minden dolog, mely a teremtéshez kapcsolódik, elsődleges célpontja az ellenfél azon erőfeszítéseinek, hogy Isten tervét meghiúsítsa.

A bukás szükségessége

Amikor Ádám és Éva megkapták az első parancsolatot, átmeneti állapotban voltak: már nem a lélekvilágban, de fizikai testük sem volt még kitéve a halálnak, és nem volt alkalmas a sokasodásra. Nem tudtak volna eleget tenni az Atya első parancsolatának anélkül, hogy át ne lépnének az édeni boldogság és a halandó élet szörnyű megpróbáltatásai és csodálatos lehetőségei közti határon.

Eddig még ki nem nyilatkozott okok miatt e változás vagy „bukás” nem történhetett meg vétkezés, azaz a törvény szándékos megszegése nélkül, halandó önrendelkezés gyakorlása által (lásd Mózes 6:59). Ez előre eltervezett törvényszegés volt, örök célt szolgáló formáság. Lehi próféta elmagyarázta, hogy „ha Ádám nem vétkezett volna, nem bukott volna el”, hanem ugyanabban az állapotban maradt volna, amelyben megteremtett (2 Nefi 2:22).

„És nem lettek volna gyermekeik; tehát egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot; nem cselekedvén jót, mert nem ismernének bűnt” (23. v.).

A bukás azonban tervbe volt véve, fejezi be Lehi, mert „minden dolog annak bölcsessége szerint történt, aki minden dolgot tud” (24. v.).

Éva bölcsessége és bátorsága

Éva volt az, aki először átlépte az Éden kertjének korlátait, hogy elindítsa a halandóság állapotát. A tette, bármilyen természetű is legyen, hivatalosan vétek volt, ám örökkévaló szemszögből dicsőséges szükségszerűség ahhoz, hogy megnyissa az örök élet felé vezető utat. Ádám pedig azáltal mutatta meg bölcsességét, hogy ugyanazt tette. Így Éva és „Ádám elbukott, hogy lehessenek emberek” (25. v.).

Néhány keresztény elítéli Évát a cselekedete miatt, és azt a következtetést vonják le, hogy ő és a leányai e miatt valamilyen módon hibásak. Az utolsó napi szentek azonban nem így gondolják! A kinyilatkoztatásokat ismerve mi ünnepejük Évát tettét, és tiszteljük a bölcsességét és bátorságát ama nagyszerű eseményben, melyet a bukásnak hívunk (lásd Bruce R. McConkie, „Eve and the Fall”, *Woman* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979], pp. 67–68). Joseph Smith azt tanította, hogy az nem volt „bűn”, mert Isten rendelte el (lásd *The Words of Joseph Smith*, ed. Andrew F. Ehat and Lyndon W. Cook [Provo: Religious Studies Center, Brigham Young University, 1980], p. 63). Brigham Young kijelentette: „Soha nem szabadna Éva anyánkat hibáztatnunk a legkisebb mértékben sem” (*Journal of Discourses*, 13:145). Joseph Fielding Smith elder azt mondta: „Sohasem beszélek úgy Éva szerepéről a bukásban, mint egy bűnről, és Ádámot sem vádolom bűn elkövetésével. [...] Megszegték a törvényt, de nem követtek el bűnt..., mert ez egy olyan dolog volt, amit Ádámnak és Évának meg kellett tenniük!” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1954–56], 1:114–15).

A bűn és a vétek közötti különbség

A *bűn* és a *vétek* között érzékeltetett különbség emlékeztet bennünket a második hittétel körültekintő megfogalmazására: „Hisszük, hogy az emberek saját *bűneikért* lesznek megbüntetve, nem pedig Ádám *vétkéért*” (kiemelés hozzáadva). Felvet továbbá egy ismerős megkülönböztetést a törvényben. Némely tett, mint például a gyilkosság, olyan bűncselekmény, amely alapvetően helytelen. Más cselekedetek, mint például jogosítvány nélkül vezetni, csupán azért bűncselekmények, mert törvény által tiltva vannak. E különbségek megállapításával tehát az a tett, amely a bukást előidézte, nem bűn volt – alapvetően hely-

telen –, hanem vétek, ami azért volt helytelen, mert hivatalosan tiltva volt. E szavakat nem mindig használják a különbség megjelölésére, ám a bukás körülményeiben e különbség jelentőséggel bír.

Az első szülők tudtak a bukás szükségességéről

Az újkori kinyilatkoztatások rámutatnak, hogy első szüleink megértették a bukás szükségességét. Ádám kijelentette: „Áldott legyen Isten neve, mert vétkem miatt megnyíltak szemeim, és ebben az életben örööm lesz, és újra látom majd testben Istent” (Mózes 5:10).

Figyeljétek meg a másik nézőpontot és Éva különleges bölcsességét, aki a boldogság nagyszerű tervének céljára és hatására koncentrált: „Ha nem lett volna vétünk, soha nem lett volna magunk, és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek” (Mózes 5:11). A holtak megváltásáról szóló látomásában Joseph F. Smith elnök látta a nagyokat és hatalmasokat összegyűlni, hogy találkozzanak az Isten Fiával, és közöttük volt „dicsőséges Éva any[ánk]” is (T&Sz 138:38–39).

Amikor megértjük a szabadulás tervét, megértjük Isten gyermekeinek adott parancsolatai célját és hatását is. Helyes tantételeket tanít nekünk, és arra ösztönöz bennünket, hogy irányítsuk önmagunkat. Ezt a halandóságban hozott döntéseink által tesszük.

Olyan korban élünk, amikor hatalmas a politikai, a jogi és a társadalmi nyomás, hogy olyan változtatások történjenek, melyek felcserélik a nemeket, és homogenizálják a férfi és a nő közötti különbségeket. Örökkévaló perspektívánk szembeállít minket azokkal a változtatásokkal, amelyek meg akarják másítani a férfiak és a nők azon kötelességeit és kiváltságait, amelyek létfontosságúak a boldogság nagyszerű tervének végrehajtásához. Nem ellenzünk minden változtatást a férfiak és nők szerepköreivel kapcsolatban, hiszen a törvényekben és a szokásokban véghezvitt néhány változtatás kijavítja azokat a régi hibákat, amelyek soha nem örökkévaló tantételeken alapultak.

A teremtő erő helyes és téves használata

A halandó élet teremtéséhez szükséges erő a legmagasabb erő, melyet Isten az Ő gyermekeinek adott. Ennek használatára az első parancsolat utasít,

de adatott egy másik fontos parancsolat is, amely megtiltja ennek helytelen használatát. Az erkölcsi tisztaság törvényére helyezett hangsúlyt az magyarázza, ha megértjük, mi a célja teremtő erőnknek Isten tervének megvalósításában.

Nemzőerőnk megnyilvánulása örömeire van Istennek, Ő azonban megparancsolta, hogy ezt a házassági kapcsolatok határain belül kell tartani. Spencer W. Kimball elnök azt tanította, hogy „a törvényes házasság keretében helyes és Isten által jóváhagyott a nemi kapcsolat intimitása. Magában a szexualitásban nincs semmi szentségtelen vagy lealacsonyító, mert ily módon csatlakozik egymáshoz férfi és nő, és teremt életet a szerelem kifejeződéseként” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, p. 311).

A nemzőerőnek a házasság kötelékein kívül való bármilyen használata ilyen vagy olyan mértékben, a férfiak és nők legistenibb tulajdonságának bűnös lealacsonyítása és elferdítése. A Mormon könyve azt tanítja, hogy az erkölcstelenség „az ártatlan vér ontását vagy a Szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél [utálatosabb]” (Alma 39:5). Napjainkban az egyház Első Elnöksége kijelentette az egyház tanát, miszerint „a szexuális bűn – a férfiak és nők meg nem engedett szexuális kapcsolata – szörnyűségét tekintve közvetlenül a gyilkosság után következik” (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75], 6:176). Néhányan, akik nem ismerik a szabadulás tervét, úgy viselkednek, mint a vadon élő állatok. Az utolsó napi szenteknek azonban – különösen azoknak, akik szent szövetségeket kötöttek – nincs ekkora mozgásterük. Komoly felelősséggel tartozunk Istennek azon teremtő erő lerombolásáért vagy helytelen használatáért, melyet belénk helyezett.

Abortusz

A pusztítás legmagasabb foka az, amikor elveszünk egy életet. Ezért olyan súlyos bűn az abortusz. Az abortuszhoz való hozzáállásunk nem olyan kinyilatkoztatott tudáson alapszik, amely kimondja, hogy mikor kezdődik a halandó élet törvényes célokból. Azon tudásunk erősíti ezt meg, hogy egy örökkévaló terv szerint Isten minden egyes lélekgyermekének egy dicsőséges célból kell erre a földre jönnie, és hogy személyazonosságunk jóval a fogantatás előtt kezdődött, amely az egész örökkévalóságon át megmarad. Isten prófétáira támaszkodunk, akik azt mondták, hogy bár előfordulhatnak „ritka” kivételek, „a saját

választás útján történő abortusz eljárása alapvetően ellentétben áll az Úr parancsolatával, miszerint »Ne... ölj, és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót« (Tan és a szövetségek 59:6) (1991 Supplement to the 1989 General Handbook of Instructions, p. 1).

A boldogság nagyszerű tervéről való tudásunk ugyancsak egyedülálló rálátást nyújt a házasság és a gyermeknevelés témájára. Ezzel ellentétbe kerülünk a szokás, a törvény és a gazdaság néhány általánosan elfogadott erős befolyásával is.

A házasság nélkülözhetetlen Isten tervében

A párok közül egyre többen kicsinylik le a házasságot, a házasok közül pedig sokan mondanak le a gyermekvállalásról, vagy korlátozzák nagy mértékben az általuk vállalt gyermekek számát. Az elmúlt években számos nemzet erős gazdasági nyomása átalakította azt a hagyományos elképzelést, hogy egy családban egyetlen kenyérkereső ember legyen. A kisgyermekes, dolgozó édesanyák egyre növekvő száma világosan jelzi azon elkötelezettség csökkenését, hogy a szülők a fiatalok nevelésére fordítsák az idejüket. E csökkenés következménye nyilvánvalóan kitűnik az abortuszok, a válások, a gyermekek elhanyagolása, illetve a fiatalkori bűncselekmények egyre növekvő számából.

Azt tanuljuk, hogy a házasság szükséges Isten tervének beteljesedéséhez, hogy biztosítsa a halandó születéshez megfelelő körülményeket, és hogy felkészítse a családtagokat az örök életre. „A házasságot Isten rendelte el az embernek – mondta az Úr –, hogy a föld megfelelhessen teremtése céljának; és hogy betelhessen az ember mértékével, a világ megalkotása előtti teremtése szerint” (T&Sz 49:15–17).

A házasságról való elképzelésünket a kinyilatkoztatott igazság motiválja, nem a világi szociológia. Pál apostol azt tanította: „Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11). Spencer W. Kimball elnök így magyarázta: „Helyes és sikeres házasság nélkül az ember soha nem magasztosul fel” (Marriage and Divorce [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976], p. 24).

A hagyománynak megfelelően a férfiaktól várják el, hogy megtegyék az első lépést a házasság felé. Ezért intézte Joseph F. Smith elnök a férfiakhoz a következő

prófétai ösztönzését. Ezt mondta: „Egyetlen házasságra érett férfi sem éli teljes mértékben a vallását, ha egyedülálló marad” (Gospel Doctrine [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939], p. 275). Hallunk néhány UNSZ harmincas éveiben járó férfiről, aki azzal van elfoglalva, hogy vagyont halmozzon fel magának, és élvezzi a családi kötelezettségek nélküli szabadságot, semmilyen sürgető érzést nem érezvén arra, hogy megházasodjon. Vigyázzatok, fivérek! Egy szent feladatot hanyagoltok el.

Gyermekek nemzése és nevelése

A boldogság nagyszerű tervének ismerete ugyancsak jellegzetes hozzáállást biztosít az utolsó napi szentek számára a gyermekek nemzésével és felnevelésével kapcsolatban.

Néhány korban és helyen a gyermekeket nem többnek, mint munkásoknak tartották a család nyereséges vállalkozásában, vagy pedig támogatási biztosítéknak a szüleik számára. Bár az ilyesfajta elnyomást elutasítjuk, néhány ember napjainkban mégsem érez büntudatot hasonló hozzáállás miatt, mely alárendeli Isten lélekgyermekének boldogságát a szülők jólétének, illetve kényelmének.

A boldogság nagyszerű tervének ismerete ugyancsak jellegzetes hozzáállást biztosít az utolsó napi szentek számára a gyermekek nemzésével és felnevelésével kapcsolatban.

A Szabadító azt tanította, hogy ne gyűjtsünk magunknak kincseket a földön, hanem inkább gyűjtsünk kincseket a mennyben. (Lásd Máté 6:19–21.) A boldogság nagyszerű terve legfőbb céljának világosságában hiszem, hogy a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben, gyermekeink és leszármazottaink jelentik.

Kimball elnök ezt mondta: „Határtalan önzőség egy házaspártól az, hogy elutasítják a gyermekvállalást, amikor pedig képesek lennének rá” (in Conference Report, Apr. 1979, p. 6; vagy Ensign, May 1979, p. 6). Amikor a házaspárok elhalasztják a gyermekvállalást addig, míg elérik anyagi céljaikat, az idő pusztta múlása miatt komolyan csökkentik képességüket arra, hogy részt vegyenek Mennyei Atyánk tervének előmozdításában minden lélekgyermekét illetően. A hithű utolsó napi szentek nem engedhetik meg maguknak, hogy a gyermekekre zavaró tényezőként tekintsenek abban, amit a világ „önmegvalósításnak” nevez. Az Istennel kötött szövetségünk, valamint az élet végső célja össze vannak kötve

azokban a kicsinyekben, akik időnkért, szeretetünkért és áldozatainkért nyújtják a kezüket.

Hány gyermeke legyen egy házaspárnak? Annyi, ahányról csak gondoskodni tud! Természetesen a gyermekekről való gondoskodás többet jelent, mint egyszerűen csak életet adni nekik. A gyermekeket szeretni, táplálni, tanítani, etetni, öltöztetni kell; otthont kell nekik adni; és jó kezdést kell biztosítani számukra ahhoz, hogy maguk is jó szülőkké váljanak. Hitet gyakorolván Isten azon ígéréteiben, hogy Ő megáldja őket, ha betartják a parancsolatait, sok UNSZ szülő rendelkezik nagy családdal. Vannak, akik törekszenek rá, ám nem áldatnak meg gyermekkel, vagy nem annyi gyermekkel, amennyit szeretnének. Egy olyan bizalmas témában, mint ez, nem szabad ítélnünk egymás felett.

Gordon B. Hinckley elnök a következő sugalmazott tanácsot adta egy utolsó napi szent fiatalokból álló hallgatóságnak:

„Szeretek az egyenlőség pozitív oldalára gondolni, az élet szentségének értelmére, az örökkévaló utazásunk ezen állapotának céljára, a halandó élet tapasztalatainak szükségességére Isten, az Atyánk nagyszerű tervében, arra az öröme, amely csak egy gyermekes otthonban található meg, azokra az áldásokra, melyeket a jó leszármazottak hoznak magukkal. Amikor ezekre az értékekre gondolok és látom, hogy tanítják és megtartják azokat, akkor hajlandó vagyok a számok kérdését a férfira, a nőre és az Úrra hagyni” („If I Were You, What Would I Do?”, *Brigham Young University 1983–84 Fireside and Devotional Speeches* [Provo: University Publications, 1984], p. 11).

Egyetlen áldás sem lesz megtagadva

Talán néhányan azok közül, akik ezt az üzenetet hallgatják, azt mondják: „De mi lesz velem?” Tudjuk, hogy sok arra érdemes és csodálatos utolsó napi szentnek jelenleg nincsen ideális lehetősége a fejlődésre, és hiányoznak esetében az alapvető kitételek. Az egyedülállóság, a gyermektelenség, a halál és a válás megghiúsítja az ideálokat, és hátráltatja a megígért áldások beteljesedését. Emellett vannak olyan nők, akik szeretnének teljes időben anyák és otthonteremtők lenni, ám szó szerint rákényszerülnek arra,

hogy teljes időben dolgozzanak. Ám ezek a megghiúsulások csupán időlegesek. Az Úr megígérte, hogy az örökkévalóságban egyetlen áldás sem tagadtatik meg azon fiától és leányaitól, akik betartják a parancsolatokat, hűek maradnak a szövetségeikhez, és arra vágnak, ami helyes.

A halandóság legfontosabb hiányainak nagy része helyére kerül a millennium idején, amikor is Atyánk arra érdemes gyermekei számára minden olyan dolog beteljesedik, ami még hiányzik a boldogság nagyszerű tervéből. Tudjuk, hogy ez így lesz a temp-lomi szertartások esetében. Hiszem, hogy ez így lesz a családi kapcsolatok és élmények tekintetében is.

Minden dolgot bölcsen és rendben végezzetek

Imádkozom, hogy ne engedjük, hogy a halandóság kihívásai és átmeneti megtévesztései elfelejtessék velünk a szövetségeinket, és szem elől tévesszük az örök rendeltetésünket. Nekünk, akik ismerjük Istennek a gyermekeire vonatkozó tervét, nekünk, akik szövetséget kötöttünk, hogy részt veszünk abban, világos felelősségünk van. Arra kell vágnunk, hogy a helyeset tegyük, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a halandóságban rendelkezésünkre álló körülményekhez képest.

Míndeközben emlékeznünk kell Benjámin király intésére, miszerint „figyeljünk] rá, hogy mindezen dolgokat bölcsen és rendben tegy[ük]; mert nem szükséges, hogy egy ember gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi” (Móziás 4:27). Valahányszor alkalmatlannak, bosszúnak vagy levertnek érzem magam, erre a sugalmazott tanításra gondolok.

Amikor megteszünk minden tőlünk telhetőt, akkor számíthatunk Isten megígért irgalmára. Van egy *Szabadítónk*, aki nem csupán a bűneinket vette magára, hanem „népének fájdalmait és betegségeit [is]...”, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:11–12). Ő a mi Szabadítónk, és amikor megtettünk minden tőlünk telhetőt, Ő megteszi a hátralevő részt, a maga módján és a maga idejében. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen.

SZERETET

*Ha valaki valóban szereti
a másikat, inkább meghalna
azért a személyért, mintsem
hogy kárt tegyen benne.*

Spencer W. Kimball elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Kapcsolódó szentírások

Máté 6:24

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

Rómabeliek 8:35, 39

„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? [...]

Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Rómabeliek 13:10

„A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet.”

Efézusbeliek 5:2, 25, 33

„És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul. [...]

Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért. [...]

Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.”

Tan és a szövetségek 42:22–23

„Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz!

És aki egy nőre tekint, hogy vágyakozzon utána, megtagadja a hitet, és nem lesz vele a Lélek; és ha nem tart bűnbánatot, akkor vessétek ki.”

Mi az igaz szeretet?

David O. McKay elnök

„Erre azt kérdezhetitek: »Nos, akkor honnan tudhatom, mikor vagyok szerelmes?«

[...] George Q. Morris [aki később a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja lett, így válaszolt erre]: »Anyám egyszer azt mondta: ha olyan lánnyal találkozol, aki mellett vágyat érzel a tettekre, aki a legjobb önmagadra sarkall, hogy a legtöbbet kihozd magadból – az ilyen lány érdemes a szerelmedre, és felébreszti a szerelmet a szívedben.«

Ezt igaz vezérfonálnak tartom. Annak a lánynak a jelenlétében, akit igazán szerettek, nem érzitek úgy, hogy térden kellene csúsznotok előtte, nem kísérlitek meg kihasználni, úgy érzitek, mindazzá akartok válni, amivé egy ideális férfinak válnia kell, hiszen ő erre indít titeket. Titeket, fiatal nőket pedig, ugyanennek az útmutatónak a figyelembe vételére kérek” („As Youth Contemplates an Eternal Partnership”, *Improvement Era*, Mar. 1938, 139).

Ezra Taft Benson elnök

„Ha valóban arra törekednénk, hogy még inkább Szabadítónkhoz és Mesterünkhöz hasonlóvá váljunk, legfőbb célunkká annak kellene válnia, hogy megtanuljunk úgy szeretni, ahogyan Ő szeret” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 275).

John A. Widtsoe elder

„A szeretet a házasság alapja, de maga a szeretet a törvény szülöttje, és vonatkozik rá a törvény. Az igaz szeretet törvénytisztelő, mert azok a dolgok, amelyek a legnagyobb megelégedettséget jelentik egy törvénytisztelő életből származnak.

...az olyan házasság, amely csupán a földi életre szól, szomorú dolog, hiszen a szeretet, amely férfi és nő között bontakozik ki, miközben együtt élnek és nevelik családjukat, nem kell hogy meghaljon, hanem élnie – és az örökkévaló évek múlásával –,

gyarapodnia kell. Az igaz szeretet reméli és imádkozik azért, hogy szüntelenül tovább élvezhessék egymás társaságát a szeretett személlyel. A szeretet, azok számára, akiket összepecsételtek egymással az egész léten át, örökké élénk, mindinkább reménytelibb, hívőbb, bátrabb és félelem nélküli. Az ilyen emberek még tartalmasabb, örömtelibb életet élnek. Az ő számukra nem ér véget a boldogság...

A fizikai varázst felülmúlva, a szeretet az elme és lélek gyakran megfoghatatlan tulajdonságainak szülöttje. A gyönyörű arc rejthet üres fejet; az édes hang szólhat gorombaságokat; a csinos alak lehet udvariatlan; a sugárzó szépségű nő, a királyi alkatú férfi hosszabb ismeretség után lehet szörnyen unalmas is; vagy az a személy, aki vonzó, s tényleg hibátlan is, mégsem hozzánk való, útjai nem a mi utaink. Bármelyik legyen is a helyzet, a szerelem még az első stádiumában elhervad. A »szerelembe esés« mindig belülről, mintsem kívülről történik. Más szóval, a testi vonzalmat értelmi és lelki harmónia kell, hogy megerősítse, ha igaz és hosszú életű – utolsó napi szent szempontból az örökkévalóságon át tartó – szerelmet szeretnénk” (*Evidences and Reconciliations*, 297, 299, 302).

Spencer W. Kimball elder

„Mi a szerelem? Sokan úgy gondolják, hogy ez csupán testi vonzalom és általában úgy beszélnek róla, hogy »beleszeretni« és »szerelem első látásra«. Lehet, hogy ez a hollywoodi változat, és azoknak az értelmezése, akik szerelmes dalokat és szerelmes regényeket írnak. Az igaz szeretet nem ilyen foszlékony szövetbe van csomagolva. Valaki azonnal vonzódhat egy másik személyhez, de a szeretet sokkal többet jelent testi vonzódásnál. Mély, mindent átfogó és alapos. A sok alkotóelem közül a testi vonzalom csupán az egyik, ám ott kell, hogy legyen a hit, a bizalom, a megértés és a társi szerep. Kellenek közös elképzelések és normák. Kell, hogy legyen nagy odaadás és baráti kapcsolat. A szeretet tisztaság, fejlődés, áldozat és önzetlenség. Az ilyen szeretet soha nem fárad el vagy apad ki, hanem túléli a betegséget és a bánatot, a szegénységet és a nélkülözést, a teljesítményt és a csalódottságot, az időt és az örökkévalóságot” (*Love versus Lust*, 18).

„Ha valaki valóban szereti a másikat, inkább meghalna azért a személyért, mintsem kárt tegyen benne” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 279).

Gordon B. Hinckley elder

„Hadd javasoljak gyorsan négy alapkövet, amelyre azt a bizonyos házat építeni kell! Léteznek több is, de én úgy döntöttem, hogy ezeket hangsúlyozom ki...

Az elsőt közülük úgy hívom: *egymás iránti megbecsülés*, az a fajta megbecsülés, amikor valaki társát a világ legértékesebb barátjának tekinti, nem pedig egy tulajdonnak vagy egy rabszolgának, akit erőszakkal önző szeszélyeihez igazíthat.

Pearl Buck megjegyezte, hogy »a szeretet nem kényseríthető... Az a mennyből ered, kéretlenül és váratlanul« (*The Treasure Chest*, 165).

„Ez a megbecsülés abból a felismerésből származik, hogy mindannyian Isten fiai és leányai vagyunk, felruházva valamivel az Ő isteni természetéből; hogy mindannyian egyének vagyunk, akiknek joguk van egyéni adottságaikat kifejezni és művelni, és akik elnézést, türelmet, megértést, udvariasságot és megfontolt figyelmet érdemelnek. Az igaz szeretet nem annyira romantika kérdése, mint az ember társának kényelme és jóléte iránti féltő törődésé” (in Conference Report, Apr. 1971, 81–82; vagy *Ensign*, June 1971, 71).

Boyd K. Packer elder

Lásd a 167. oldalon található idézetet.

Marvin J. Ashton elder

„Túl sokan vagyunk a világban olyanok, akik szeretetünket egy kijelentéssel vagy nyilatkozattal kívánjuk kezdeni.

Az igaz szeretet egy folyamat. Az igaz szeretet személyes tetteket kíván. A szeretetnek folytonosnak kell lennie, hogy igazi legyen. A szeretet időbe telik. Túl gyakran tévesztik össze a szeretetet a hasznossággal, a rajongással, az izgatottsággal, a meggyőzéssel vagy a testi vággyal. Mily tartalmatlan és mily üres az, ha szeretetünk nem mélyebb az adott pillanatnyi érzésnél vagy szavakkal való kifejezése annak, ami nem tart tovább annál, amíg kimondjuk őket...

Rendszeres és megfelelő időközönként ki kell mondani és újra biztosítani kell másokat szeretetünkről, és cselekedeteinkkel kell bizonyítanunk, ha sok ideig tart is. A valódi szeretet időbe telik. A Nagyszerű Pásztornak hasonló gondolatok forogtak elméjében, mikor ezt tanította: »Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok« (János 14:15;

kiemelés hozzáadva) és »ha engem szerettek, [legeltessétek] az én juhaimat!« (lásd János 21:16; kiemelés hozzáadva). A tartós szeretet tetteket igényel. A szeretet egy folyamat. A szeretet nem egy nyilatkozat. A szeretet nem egy kijelentés. A szeretet nem egy futó szeszély. A szeretet nem haszon. A szeretet nem kényelem. »Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok«, és »ha engem szerettek, legeltessétek az én juhaimat« – ezek Istentől adatott kijelentések, amelyeknek arra kell emlékeztetniük bennünket, hogy gyakran a »legeltetéssel« és »megtartással« mutathatjuk ki legjobban a szeretetünket.

Isten szeretete időt igényel. A család szeretete időt igényel. A haza szeretete időt igényel. A szomszéd szeretete időt igényel. A társunk szeretete időt igényel. Az udvarlás időt igényel. Saját magunk szeretete időt igényel” (in Conference Report, Oct. 1975, 160, 163; vagy *Ensign*, Nov. 1975, 108, 110).

„Az, aki szeret, felelősséggel rendelkezik és érzi is azt. Pál a Korinthusbeliekhez írott 1. levelében azt mondja, hogy a szeretet nem rójja fel a gonoszt, nem keresi a maga hasznát, hosszútűró és kegyes. (Lásd 1 Korinthusbeliek 13:4–5.) Ha egy templomi házasságra készülő pár között lévő szeretetet megnézzük, látjuk az áldozathozatal elemeit és azt, hogy egymás legjobb érdekeit szolgálják, nem pedig szűk látókörű önös érdekeiket. Az udvarláson és a házasságon belüli igaz szeretet és boldogság az őszinteségen, önbecsülésen, áldozaton, figyelmességen, udvariasságon, kedvességen alapulnak, és azon, hogy az »én« helyett a »mi« kerüljön előtérbe” (in Conference Report, Apr. 1981, 30; vagy *Ensign*, May 1981, 23).

Neal A. Maxwell elder

„A tökéletes szeretet tökéletesen türelmes” (*All These Things Shall Give Thee Experience*, 69).

„A mi szeretetünktől eltérően, Jézus szeretete ugyanúgy áll aktív korlátozásból, mint sürgető biztatásból. Az Ő mindenki iránt érzett tökéletes szeretete nem kívánja meg tőle azt, hogy úgy fogadjon el bennünket, amilyenek most vagyunk, mert Ő tökéletesen tudja, hogy mivé vagyunk képesek válni” (*Even As I Am*, 18).

Richard G. Scott elder

„A szeretet, ahogyan azt az Úr fogalmazta meg, felemel, megvéd, tisztel és gazdagítja a másikat. Arra ösztönöz, hogy az ember áldozatot hozzon

a másikért” (in Conference Report, Apr. 1991, 43; vagy *Ensign*, May 1991, 35).

Joe J. Christensen elder

„Legyetek készek a gyors bocsánatkérésre. Bár nehéz kimondani ezeket a szavakat, legyetek fürgék, amikor azt kell mondani: »Bocsánatot kérek, ne haragudj rám« – még akkor is, ha nem teljes mértékben ti vagytok a hibásak. Az igaz szeretetre azok tesznek szert, akik készségesen beismerik a személyes hibáikat és vétségeiket” (in Conference Report, Apr. 1995, 86; vagy *Ensign*, May 1995, 65).

Mely dolgok az igaz szeretet hamisítványai?

Spencer W. Kimball elder

„A bűn órájában a tiszta szeretet kiteszítatik az egyik ajtón, míg a vágyakozás beoson a másikon. A szeretetet ekkor felváltja a testi vágy és a féktelen szenvedély. Az ördög oly buzgón próbálja megvalósítani azt az elfogadott tant, mely szerint a tiltott szexuális kapcsolatok indokoltak” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 279).

„Ha bárki úgy érzi, hogy a petting és más kicsapongások a szeretet megnyilvánulásai, kérdezze meg önmagát: »Ha ez a gyönyörű test, amellyel visszaéltem, hirtelen eltorzulna, vagy lebénulna, ugyanúgy viseltetnék iránta? Ha ez a kedves arc hirtelen tele lenne égési sérülésekkel, vagy ez a test, amelyet használtam, hirtelen érzéketlenné válna, vagy ez az élénk elme, amely annyira tetszett nekem, hirtelen üressé válna, akkor is ugyanilyen szenvedélyesen tudnám szeretni? Ha szenilitás vagy valami hasonló érné kedvesemet, milyen lenne a hozzáállásom?« Az ezekre a kérdésekre adott válaszok próbára tehetnek valakit, hogy láthatóvá váljon, vajon valóban szerelmes-e, vagy csak a testi vonzalom készítette helytelen fizikai kapcsolatra. A fiatalember, aki megvédi kedvesét mindenfajta *kihasználástól, bántalmazástól*, és saját maga vagy mások erkölcstelenségétől, lehet, hogy igazi szeretetet mutat.

Egy fiatalember azonban, aki társát biológiai játékszerként *testi vágyainak* átmeneti kielégítésére *használja*, nos ez a szeretet skáláján az ellentétes irány legvégén helyezkedik el. Egy fiatal nő, aki azon dolgozik, hogy lelkileg, érzelmileg és fizikailag vonzóvá váljon, de sem beszédével, sem öltözködésével, sem pedig viselkedésével nem gerjeszti és ösztönzi társát fizikai tettekre, ez valóban igaz szeretet lehet. Az a fiatal nő, akinek érintenie,

gerjeszteni, simogatnia és kísértene kell – nem tudja, mi a szeretet. Ezt pusztán testi vágyak és kizsákmányolásnak hívják” (*Love versus Lust*, 18–19).

Boyd K. Packer elder

„A legnagyobb félrevezetés, amellyel napjainkban az emberiséget elárasztják, a fizikai kielégülés túlhangsúlyozása, mivel az kapcsolatban áll a szerelemmel. Ez csupán ugyanakkor a téveszmének a megismétlődése, amelyet a múltbéli nemzedékekre kényszerítettek. Amikor rájövünk, hogy a fizikai öröm csupán velejárója, nem pedig magának a szeretetnek a hajtóereje, akkor döntő felfedezésre jutottunk. Amennyiben csak a fizikai kielégülés érdekelné titeket, nem kellene, hogy válogassatok. Ezt az erőt majdnem mindenki birtokolja. A vele járó szeretet nélkül ez a kapcsolat önmagában semmit sem jelent majd – sőt, még a semminél is kevesebbet és rosszabbat” (*Eternal Love*, 15).

Richard G. Scott elder

„Sátán hamis szeretetre, vagyis a testi vágyra buzdít. Ezt pedig az a fajta éhség hajtja, amely a személyes szexuális étvágy csillapítására ösztönöz. Az, aki részt vesz ebben a félrevezetésben, nemigen törődik a másikkal okozott fájdalommal és pusztítással. Habár gyakran hízogató szavak álcája mögé bújnak, indítéka kizárólag saját maga kielégítése. Ti tudjátok, hogy hogyan legyetek tiszták, és hogyan éljétek igazlelkű életet! Bízunk bennetek, hogy így tesztek. Az Úr gazdagon meg fog áldani benneteket és segíteni fog nektek tisztának és szeplőtelennek megmaradni” (in Conference Report, Apr. 1991, 43–44; vagy *Ensign*, May 1991, 35).

Jeffrey R. Holland elder

„Hadd mondjam el, hogy az emberi intimitás, ez a szent, fizikai egység, amelyet Isten rendelt el a házaspárok számára, egy olyan *jelképpel* foglalkozik, amely megköveteli a különleges szentséget. A szeretetnek ez az aktusa férfi és nő között a teljes egység jelképe – de legalábbis annak lett elrendelve: szívük, reményeik, életük, szeretetük, családjuk, jövőjük, mindenük egységére. Ez egy olyan jelkép, amelyre a templomban olyan szóval próbálunk utalni, mint a *pecsételés*. Joseph Smith próféta egyszer azt mondta, hogy talán ilyen szent köteléket »összekötést« kellene alkotnunk, hogy azok, akik a házasságban egyesültek és az örökkévaló családok »összekötésének«, ha úgy tetszik elválaszthatatlanok legyenek,

hogy ellenálljanak a gonosz kísértéseinek és a halandóság megpróbáltatásainak (lásd T&Sz 128:18).

Az ilyen teljes, gyakorlatilag törhetetlen egység, a férfi és nő közötti hajlíthatatlan elkötelezettség csak az olyan házassági szövetség által nyújtott közelségből és állandóságból származik, amely *minden* általuk birtokolt dolog egységére – szívükre és lelkükre, minden napjukra és minden álmukra – vonatkozik...

Látjátok azt az erkölcsi tudathasadást, mely abból származik, hogy megosztva színlelt egységünk *fizikai* jelképeit és *fizikai* intimitását, úgy teszünk, mintha egyek lennénk, közben pedig meghátrálunk és elmenekülünk a teljes elkötelezettség minden más aspektusa – és szimbóluma – elől, csak azért, hogy titkon egy másik éjjelen újra egyesüljünk, vagy ami még ennél is rosszabb, titokban egyesüljünk (tudjátok, hogy milyen cinikusan utalok itt az egységre) egy másik partnerrel, aki nincs jobban hozzánk kapcsolva, mint a legutóbbi, vagy mint az, akire a jövő héten, a jövő hónapban, a jövő évben, vagy akármikor kerül sor, még mielőtt a házassági elkötelezettség megtörténne?” (*Speaking Out on Moral Issues*, 158–159; lásd még *Liahóna*, 1999. jan. 91.).

Hogyan befolyásolja Isten iránti szeretetünk a mások szeretetére vonatkozó képességünket?

Orson Pratt elder

„Minél inkább igazlelkűvé válik egy nép, annál inkább képessé válik a mások iránti szeretetre, és arra, hogy boldogságot okozzon nekik. Egy gonosz ember alig szeretheti a feleségét; miközben egy igaz férj, eltelve Isten szeretetével, bizonyos, hogy minden gondolatával és szíve minden érzésével, minden szavával és tétével kimutatja ezt a mennyei tulajdonságot. Egész lényéből a szeretet, az öröm és az ártatlanság sugárzik, és ezek tükröződnek tekintetében. Ez bizalmat ébreszt drága feleségében, és ezért a felesége viszontszereti őt; mert a szeretet szeretetet szül; a boldogság boldogságot eredményez; és ezek a mennyei érzelmek egyre csak erősödnek, amíg ők tökéletessé nem válnak és meg nem dicsőülnek magában az örökkévaló szeretet teljességében” („*Celestial Marriage*”, *The Seer*, Oct. 1853, 156).

John A. Widtsoe elder

„A férfi nő iránt érzett igaz szeretete mindig magában foglalja az Istentől való szeretetet, akitől minden jó származik” (*Evidences and Reconciliations*, 297).

Russell M. Nelson elder

„Az Úr iránti erős elkötelezettség nélkül sokkal hajlamosabb valaki arra, hogy házastársa iránti elkötelezettsége is gyenge legyen. Az örökkévaló szövetségek iránti gyenge elkötelezettség, örökkévaló következményekkel járó veszteségekhez vezet” (in Conference Report, Apr. 1997, 98; vagy *Ensign*, May 1997, 72).

A viselkedés mely fajtái segítenek igaz szeretetet kifejleszteni egy kapcsolatban?**Joseph Fielding Smith elnök**

„Amennyiben egy férj és a felesége őszintén és hithűen betartják az evangélium minden szövetségét és tantételét, semmi ok nem merülhetne fel a válásra. A házasság kapcsolatához fűződő öröm és boldogság egyre édesebbé válna, a férj és a feleség pedig a napok múlásával egyre jobban kötődnének egymáshoz. Nemcsak hogy a férj szeretné a feleséget, a feleség pedig férjét, de megszületett gyermekeik is egy szeretetteljes és harmonikus légkörben élnének. Egymás iránt érzett szeretetük soha nem gyengülne, és Örökkévaló Atyánk és fia, Jézus Krisztus iránti szeretetük még mélyebben gyökeret verne lelkükben” (in Conference Report, Apr. 1965, 11).

Ezra Taft Benson elnök

Az Úr „ezt mondta: »Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz!« (T&S 42:22).

Ez a fajta szeretet sokféleképpen kimutatható feleségek iránt. Legelőször is, Isten kivételével semmi nem lehet fontosabb életetekben a feleségeteknél – sem munka, sem kikapcsolódás, sem hobbi...

Mit jelent teljes szívből szeretni valakit? Azt jelenti: minden érzelmetekkel és teljes odaadással szeretni őt... Nem szólhatjátok le vagy kritizálhatjátok őt, illetve nem találhattok hibát benne...

Mit jelent »ragaszkodni hozzá«? Azt jelenti, hogy közel maradtok, hűségesek vagytok hozzá, beszélgettek vele és kifejezitek az iránta érzett szereteteket.

A szeretet azt jelenti, hogy figyeltek az érzéseire és a szükségleteire...

Férjtek, ismerjétek fel feleségetek intelligenciáját, és azt, hogy képesek tanácskozni veletek...

Adjátok meg neki az intellektuális, érzelmi és társasági előrelépés, valamint a lelki fejlődés lehetőségét!

Ne felejtsetek el, testvérek, hogy a szeretet kis dolgokkal táplálható és gondozható! Csodálatosak a különleges alkalmakkor adott virágok, de ugyanilyen csodálatos az, ha hajlandók vagytok segíteni a mosogatásnál, illetve pelenkát cserélni, felkelni az éjjel síró gyermekhez, és otthagyni a televíziót vagy újságot azért, hogy segítsetek a vacsora elkészítésénél. Ezek a »szeretlek« tettek általi kimondásának csendes módjai. Bőven jár osztalék az ilyen kis erőfeszítésekért” (in Conference Report, Oct. 1987, 61–62; vagy *Ensign*, Nov. 1987, 50).

Spencer W. Kimball elder

„Ha két ember a saját életénél is jobban szereti az Urat, azután pedig ha jobban szeretik egymást, mint saját életüket, s közben mint alapvető rendszerrel, az evangéliumi programmal teljes összhangban dolgoznak együtt, akkor biztosan részük lesz ebben a nagyszerű boldogságban. Amikor férj és feleség gyakorta elmennek együtt a szent templomba, letérdelnek otthon együtt a családjukkal, kéz a kézben mennek el a vallási gyűlésekre, életüket teljesen tisztán tartják – mentálisan és fizikailag – úgy, hogy minden gondolatuk, vágyuk és szeretetük teljes egészében arra az egy létezőre, az ő társukra összpontosul, s mindketten együtt dolgoznak Isten királyságának felépítéséért, akkor ennek boldogság a betetőzése” (*Egység a házasságban. Házasság és családi kapcsolatok*, 14.).

„HOGYAN SZERETLEK?”

Jeffrey R. Holland elder

*A Tizenkét Apostol Kvórumából
Brigham Young University
1999–2000 Speeches, 158–162*

Ma reggel a krisztusi szeretetről szeretnék beszélni nektek, és arról, hogy szerintem mit jelent, és mit kellene hogy jelentsen a barátságaitok és a randevúzásaitok során, majd pedig a komoly udvarlások és végül a házasságotokban.

A témát úgy közelítem meg, hogy biztosan tudom – ahogy épp a múlt hónapban egy újonnan eljegyzett fiatal nő mondta nekem –, hogy „egész biztosan rengeteg tanács van ezzel kapcsolatban!” Nem szeretnék felesleges dolgokról szónokolni a

szerellemmel kapcsolatban, de tudom, hogy egyháztagságotok után közvetlenül a „házasságban betöltött tagságotok” következik, amely a legfontosabb társas kapcsolat, amellyel rendelkezni fogtok az időben és az örökkévalóságban – a hithűek számára pedig, ami nem érkezik el itt a földön, *el fog jönni az örökkévalóságban*. Így hát talán, mindannyian meg fogtok bocsátani nekem azért, hogy igen, még több tanácsot adok nektek. Szeretném azonban, hogy ezek szentírásbeli, evangéliumi tanácsok legyenek. Tanácsok, ha úgy tetszik, melyek épp olyan alapvetők az élethez, mint a szeretethez – tanácsok, melyek a férfiak és nők számára egyaránt hasznosak. Semmi közük korunk trendjeihez, irányzataihoz, vagy a kereskedelmi fortélyokhoz – annál inkább kapcsolódnak azonban az igazsághoz.

Tehát hadd ültessem át ma reggel barátságaitokat, randevúzásotokat és nem utolsó sorban házasságotokat szentírásbeli környezetbe, és hadd beszéljek nektek arról, amit *igaz* szeretetnek nevezünk.

Mormonnak a jószívűségről adott gyönyörű tanítását követően Moróni hetedik fejezetéből megtudhatjuk, hogy a legmagasabb rendű keresztény erényt egész pontosan „Krisztus tiszta szeretetének” nevezik.

...és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkozzatok tehát... szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; ...hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta. [Moróni 7:47–48]

Az igaz jószívűség, Krisztus teljesen tiszta, tökéletes szeretete valójában csak egyetlen egyszer volt ismert ezen a világon – magának Krisztusnak az alakjában, aki az élő Isten élő Fia. Krisztus szeretete az, amelyet Mormon olyan hosszasan fejteget számunkra, és így tett Pál apostol is néhány évvel azelőtt, hogy az Újszövetség idejében a korinthusbeliekhez írt volna. Krisztus volt az, aki mindent világosan látott, kinek minden tette tökéletes volt, és aki úgy szeretett, ahogyan nekünk mindnyájunknak meg kellene próbálnunk szeretni. Még ha nem is érjük el teljesen, ez az isteni norma mindig a szemünk előtt van. Ez egy cél, melynek eléréséért

folyamatosan küzdünk – és természetesen egy olyan cél, amelyet nagy becsben tartunk.

És ha már itt tartunk, hadd emlékeztesselek benneteket arra, amiről Mormon világosan tanított, hogy ez a szeretet, ez a képesség, ez a két irányú érzélem, amelyre annyira vágyunk, egy ajándék. Mormon szavai szerint „megadja” nekünk. Nem nyerhetjük el erőfeszítés és kellő türelem nélkül, de mint ahogy maga a szabadulás, ez is egy ajándék Istentől, amelyet Fia, Jézus Krisztus igaz követői végül megkapnak. Az élet problémáinak megoldásai mindig evangéliumi megoldások. Krisztusban nemcsak a *válaszok* találhatóak meg, hanem a *válaszok* átadásának és elnyerésének hatalma, ajándéka, adományozása és csodája is. A szeretetnek e vonatkozásában egyetlen tan sem lehetne ennél biztatóbb számunkra.

Beszédem címét Mrs. Browning gyönyörű sorából vettem, amely így szól: „Hogyan szeretlek?” (Elizabeth Barrett Browning, *Sonnets from the Portuguese* [1850], no. 43. [*Portugál szonettek*. ford. Máté József, 1936]). Most nem fogom ugyan „felsorolni annak módjait”, de lenyűgöz az általa választott határozószó. Nem *mikor* szeretlek, vagy *hol* szeretlek, sem pedig *miért* szeretlek, vagy épp *te miért nem* szeretsz engem – hanem *hogyan* szeretlek. *Hogyan* nyilváníthatom ki, *hogyan* mutathatom ki az irántad érzett igaz szeretetemet? Mrs. Browningnak igaza volt. Az igaz szeretetet legjobban a „hogyan” mutatja meg, mint ahogy Mormon és Pál is ezzel segít nekünk a legtöbbet.

Az isteni szeretet – az igaz szeretet – első eleme, melyről ez a két próféta tanított, annak kedvességében, önzetlen jellegében, az ego és a hiúság mellőzésében, valamint énközpontúságának megszűnésében nyilvánul meg. „A jószívűség hosszan tűrő, és kedves, és [a jószívűség] nem irigykedik, és nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát” (Moróni 7:45). Hallottam Hinckley elnököt

nyilvánosság előtt és bizalmasan is arról tanítani – amelyről úgy hiszem, már minden vezető beszélt –, hogy a szerelemben és a házasságban minden baj elsősorban az önzéssel kezdődik. A felvázolt tökéletes szeretet, mely Krisztusban valósul meg, aki a legönzettelebb férfi, aki valaha is élt; nem is csoda, hogy ezzel kezdődik ennek a szentírásnak a magyarázata.

Az élet problémáinak megoldásai mindig evangéliumi megoldások.

Sok olyan tulajdonság van, amelyet keresnetek kell egy barátban vagy egy komoly randevúpartnerben – nem is beszélve a házastársról és az örökkévaló társról –, de biztos, hogy az egyik legelső és legalapvetőbb ilyen tulajdonság a gondoskodás és a mások iránti érzékenység, valamint a minél kisebb mértékű önzés, mely utat nyit a könyörület és az előzékenység előtt. „Egy jó ember életének legkitűnőbb hozománya a kedvessége” – mondta William Wordsworth (*Lines Composed a Few Miles Above Tintern Abbey* [1798], lines 33–35). Sok olyan hiányosság van mindannyiunkban, melyekről azt reméljük, kedvesünk majd szemet huny felettük. Feltételezem, hogy senki sem olyan jóképű vagy gyönyörű, mint amilyen lenni szeretne, és nem teljesít olyan kitűnően az iskolában, vagy nem olyan szellemes és gazdag, mint amilyen lenni kíván. Egy olyan világban azonban, ahol különböző képességek birtokában vagyunk, és ahol sorsunkat nem mindig tudjuk irányítani, azt hiszem, hogy még inkább vonzóvá válnak azok a tulajdonságok, melyekre hatással lehetünk – mint például az előzékenység, a türelem, egy kedves szó vagy a mások sikere fölötti valós öröm. Ezek *semmibe* sem kerülnek nekünk, de annak, aki kapja őket, olykor *a mindent* jelenthetik.

Szeretem Mormon és Pál kifejezésmódját, mikor azt fejtegetik, hogy aki valóban szeret, az nem „fuvalkodik fel”. Felfuvalkodott! Hát nem nagyszerű megfogalmazás ez? Voltatok már valaha olyasvalakivel, aki annyira öntelt és pöffeszkedő volt, mint egy felfuvalkodott páva? Fred Allen mondta egyszer, hogy ő látott egy ilyen fickót a Szerelmesek utcáján kéz a kézben önmagával sétálni. Az igaz szeretet akkor indul virágzásnak, amikor többet törődünk valaki mással, mint önmagunkkal. Ez Krisztus számunkra adott nagyszerű engesztelő példája, és még jobban meg kellene nyilvánulnia a tőlünk származó kedvességben, megbecsülésben, és a személyes kapcsolatainkban megjelenő önzetlenség és előzékenység terén.

A szeretet törekeny dolog, és van néhány olyan tényező, mely megpróbálhatja összezúzni. Sok sebet ejthet rajtunk, ha nem gyengédséggel és gondoskodással vesznek körül bennünket. Az, hogy teljes mértékben átadjuk magunkat egy másik embernek, mint ahogy tesszük ezt a házasságban, a legbizalomteljesebb lépés, amelyet az emberi kapcsolatokban megtehetünk. Ez tényleg a hit cselekedete – a hité, amelyet hajlandónak kell lennünk gyakorolni. Ha helyesen tesszük, a végén mindenünket megosztjuk – minden reményünket, minden félelmünket,

minden álmunkat, minden gyengeségünket és minden örömünket – egy másik személyel.

Nincs olyan komoly udvarlás, eljegyzés vagy akár házasság, amely megérné a fáradságot, ha nem fektetjük bele *mindenünket*, amivel csak rendelkezünk, rábízva ezzel magunkat a szeretett személyre. A szerelemben nem járhat sz sikerrel, ha egyik lábadat „biztos, ami biztos” alapon a parton tartod. Az erőfeszítések lényege, hogy olyan szorosan egymásba kapaszkodjatok, ahogy csak bírtok, és egyszerre ugorjatok a medencébe. Ennek és Mormon tiszta szeretétéért való könyörgésének szellemében szeretnék szólni és megértetni veletek, hogy mennyire sebezhető és törekeny társatok jövője, melyet a gondjaitokra bíztak, hogy vigyázzatok rá – akár férfiról, akár nőről van szó, ez mindkét irányban érvényes.

Holland nővér és én közel 37 éve vagyunk házasok, csupán néhány év hiányzik ahhoz, hogy ez kétszerese legyen annak az időnek, amelyet egymás nélkül éltünk le. Talán nem tudok mindent róla, de ismerem e 37 esztendő értékét, és ő is ismer belőlem ennyit. Tudom mi az, amit szeret és mi az, amit nem, és ezeket ő is tudja rólam. Ismerem az ízlését, érdeklődését, reményeit és álmait, és ő is ismeri az enyéimet. Ahogy egymás iránti szeretetünk növekedett, és kapcsolatunk elmélyült, mindezekben egyre közvetlenebbek lettünk egymással.

Ez azt eredményezte, hogy most már sokkal világosabb előttem, hogy miként tudok neki segíteni, és ha megengedem magamnak, pontosan tudom, mi az, ami fájdalmat fog okozni a számára. Őszinte szeretetünkben – amely nem lehet igazán krisztusi eme teljes elkötelezettség nélkül – Isten biztosan felelősségre fog vonni minden fájdalomért, amelyet neki okoztam, ha szándékosan kihasználtam vagy bántottam őt, amikor pedig ő úgy megbízott bennem, hogy már jó ideje felhagyott bármiféle önvédelemmel, csak hogy „egy test” lehessünk – amint a szentírás fogalmaz (1 Mózes 2:24). Amennyiben *bármilyen módon* kárt okozok neki, vagy hátráltatom őt saját érdekemben, önteltségben, vagy felette gyakorolt érzelmi uralom révén, az azonnal alkalmatlanná tenne engem arra, hogy a férje legyek. Sőt, hitvány lelkemet annak a nagy és tágas épületnek örök fogságába kényszerítené, amelyről Lehi azt mondta, hogy azoknak a börtöne, akik „hiú képzelgése[i]k” és a „világ gögje” szerint élnek (1 Nefi 11:36, 12:18). Nem véletlen,

hogy az az épület az Isten szeretetét jelképező élet fája mezejének túlsó végében van. Krisztus egyetlen megnyilvánulásában sem volt soha irigy vagy gőgös, soha nem a saját szükségleteivel volt elfoglalva. *Soha*, egyszer sem kereste a maga hasznát valaki más kárára. Ő gyönyörködött mások boldogságában – a boldogságban, melyet elhozhatott nekik. Örökké kedves volt.

Randevúitok és udvarlásaitok során nem szeretném, ha akár öt percet is eltöltenétek olyasvalakivel, aki lenéz benneteket, aki állandóan kritizál titeket, aki kegyetlenkedik veletek, és ezt talán még viccesnek is tartja. Az élet önmagában is elég nehéz, nem hiányzik, hogy egy olyan személy, akinek szeretnie kellene titeket, lerombolja önérzeteteket, méltóságotokat, önbizalmatokat és örömeiteket. Ennek a személynek a gondoskodásában azt érdemlitek, hogy fizikai és érzelmi biztonságban éreztétek magatokat.

Az Első Elnökség tagjai azt tanították, hogy „bármely nő, bármilyen módon történő fizikai vagy érzelmi bántalmazása méltatlan egy papságviselőhöz” és semelyik „férfi, aki viseli Isten papságát, semmilyen módon ne bántalmazza feleségét, illetve ne becsúszjon, ne használjon ki egy nőt sem, vagy ne okozzon neki kárt” – e körbe beletartoznak a barátok, a randevúpartnerek, a barátnők és a menyasszonyok, nem is szólva a feleségekről” (James E. Faust, „The Highest Place of Honor”, *Ensign*, May 1988, 37, és Gordon B. Hinckley, „Reach Out in Love and Kindness”, *Ensign*, Nov. 1982, 77).

Ha csak pizzázni vagy teniszezni szeretnétek elmenni, mehetek bárkivel, aki biztosítja a kellemes, erkölcsös szórakozást. Azonban ha komolyak a szándékaitok, vagy szeretnétek, hogy azzá váljanak, kérlek benneteket, hogy olyasvalakit találjatok, aki kihozza belőletek a legjobbat, és nem irigykedik a sikereitekre. Találjatok valakit, aki szenved, amikor ti szenvedtek, és aki boldogságát a ti boldogságotokban találja meg.

A szeretetről szóló szentírásbeli beszédnek a második részében a Moróni 7:45 azt mondja, hogy az igazi jószívűséget – az igaz szeretetet – „nem könnyű felbosszantani, nem gondol rosszra, és nem örvend a gonoszságnak”. Gondoljatok csak bele, mennyi veszekedést és szívfájdalmat el lehetne kerülni, mennyi visszautasításnak véget lehetne vetni, hány gyöttrő hallgatást meg lehetne törni, és a legrosszabb esetben hány szakítást és válást el lehetne kerülni, ha nem válnánk olyan könnyen bosszússá, ha nem

gondolnánk rosszat egymásról, és ha nem csak hogy nem örvendenénk a gonoszságnak, de nem örvendenénk még az apró hibáknak sem.

A dühkitörések a kisgyermeknek sem állnak jól; a felnőtteknél pedig megvetendők, főleg olyan felnőtteknél, akiknek szeretniük kellene egymást. Túl könnyen válunk ingerültté; hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a társunk bántani akart minket – úgymond rosszat akart nekünk; és védekezésül vagy épp irigy reakcióként túl gyakran örülünk annak, mikor látjuk, hogy téved, vagy felfedezzük, hogy hibát vét. Legyünk egy kicsit fegyelmezettebbek e téren. Viselkedjünk kicsit érettebben. Harapjatok a nyelvekre, ha kell! „Jobb a hosszútűró az erősnél; és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, a ki várost vesz meg” (Példabeszédek 16:32). A tűrhető és a nagyszerű házasság között van legalább egy különbség. Ez valószínűleg abból áll, hogy ez utóbiban a felek hajlandók megjegyzések és reagálás nélkül túllépni néhány dolgon.

Korábban már említettem Shakespeare-t. Egy szereletről és szerelemről szóló beszédétől talán joggal várhatjátok, hogy Rómeóra és Júliára is hivatkozzon. Én azonban hadd utaljak egy kevésbé erényes történetre. Rómeó és Júlia történetének vége egy ártatlan félreértés következménye volt, egy szomorú és szívzaggató hiba két család között, akiknek több esze kellett volna, hogy legyen. Ám Othello és Desdemona történetében a bánat és a pusztítás szándékos – már kezdettől fogva folyik a gyűlölködés. Shakespeare műveinek cselszövői közül, és talán az egész irodalomban nincs még egy olyan személy, akit jobban megvetnék, mint Jagót. Számomra még a neve is gonoszul hangzik, de legalábbis azzá vált. És hogy miben állt az ő gonoszsága, és mi volt Othello tragikus, majdnem megbocsáthatatlan érzékenysége azzal kapcsolatban? Ez Moróni 7. fejezetének és az 1 Korinthusbeliek 13. részének megszegése. Többek közt ott is a gonoszt keresték, ahol nem is volt jelen, az elképzelt bűnt dédelgették. Ezek a cselszövők nem örvendtek „az igazságnak”. Az ártatlan Desdemonáról Jago azt mondta: „Fehér lelkét varázsolom szurokká/ S jóságából fonok madárfogót,/ Hogy mind megcsípjem őket” (William Shakespeare, *Othello*, 2. felvonás, 3. jelenet). Elhíntve a kétely magjait és gonosz rágalmait, játszadozva a féltékenységgel, félrevezetéssel, majd végül gyilkos dühvel, Jago ráveszi Othellót, hogy megölje Desdemonát – az erény mocsokká, a jóság végzetes hálóvá változik.

Nos, hála az égnek, ma reggel, itt, Vidámvölgyben nem a valós vagy képzelt hűtlenségről vagy gyilkosságról beszélgetünk; de az egyetemi oktatás szellemében, tanuljuk meg a tanított leckéket. Gondoljuk a legjobbakat egymásról, különösen azokról, akikről azt mondjátok, hogy szeretitek őket. Tételezzük fel a jót, és vonjuk kétségbe a rosszat. Segítsétek elő magatokban azt, amit Abraham Lincoln „természetünk jobbik angyalainak” hívott (First Inaugural Address, 4 March 1861). Othello még az utolsó pillanatban is megmenekülhetett volna, mikor megcsókolta Desdemónát, akinek tisztasága olyan nyilvánvaló volt. „Ó, bűvös balzsam! szinte már meging / Az igazság, hogy kettétörje kardját!” (5. felv., 2. jel.). Nos, megmenthette volna [Desdemónát] a haláltól és saját magát az öngyilkosságtól, ha akkor és ott inkább eltörte volna azt, amit ő az igazság kardjának nevezett, mintsem hogy – képletesen szólva – [Desdemónára] sújtott volna vele. Ennek az Erzsébet-korabeli, tragikus szomorú mesének gyönyörű, boldog vége lehetett volna, ha csupán egy ember, aki befolyással volt egy másikra, nem gondolt volna rosszat, nem örvendett volna a gonoszsnak, hanem az igazságban lelte volna örömét.

Harmadsorban és utoljára pedig, a próféták azt mondják nekünk, hogy az igaz szeretet „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr” (1 Korinthusbeliek 13:7) Ez végső soron ismét Krisztus szeretetének jellemzése – Ő nagyszerű példa egy olyan valakire, aki elfedezett, hitt, remélt és eltűrt. Minket is arra kértek, hogy legjobb képességeink szerint tegyük ezt meg, amikor udvarolunk és majd a házasságunkban is. Legyetek bátrak és erősek! Legyetek reményteljesek és hívők! Ebben az életben néhány dolgot alig vagy egyáltalán nem tudunk irányítani. Ezeket el kell tűrnünk. A szerelemben és a házasságban adódik néhány olyan csalódás, amelyekkel együtt kell élnünk. Ezek olyan dolgok, amelyeket senki sem szeretne, hogy legyenek, de néha mégis megtörténnek. És amikor jönnek, el kell viselnünk őket. Hinnünk kell és remélnünk, hogy majd véget érnek ezek a fájdalmas és nehézségek. Ki kell tartanunk, amíg a dolgok végül rendbe jönnek.

Az igaz szeretet egyik nagyszerű célja, hogy segítsük egymást ezekben az időkben. Senkinek nem kellene egyedül szembenéznie az ilyen megpróbáltatásokkal. Szinte bármit képesek vagyunk elviselni, ha van mellettünk valaki, aki igazán szeret minket, és megkönnyíti a terheinket. Egy barátom, Brent Barlow professzor a BYU oktatói karáról, néhány

évvel ezelőtt mesélt nekem ezzel kapcsolatban a Plimsoll-jelekről.

Az angol Samuel Plimsoll ifjúkorában lenyűgözve figyelte, hogyan rakodják meg a hajókat, és miként rakodják ki őket. Hamarosan észrevette, hogy tekintet nélkül arra, mennyi férőhely van még a rakomány számára, minden hajónak van egy maximális teherbírási kapacitása. Ha a hajó ezt túllépi, valószínűleg elsüllyed a tengeren. 1868-ban Plimsollt képviselővé választották, és részt vett egy kereskedelmi hajózásról szóló törvény előkészítésében, mely során számításokat végeztek többek között azzal kapcsolatban is, egy hajó milyen mennyiséget képes elszállítani. Ennek eredményeként minden angol hajóra egy hosszanti vonalat festettek. A berakodáskor a teherhajó egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt a vízben. Amikor a víz szintje elérte a hajó oldalán lévő Plimsoll-jelet, a hajót telítettnek nyilvánították, tekintet nélkül arra, hogy még mennyi hely maradt a rakománynak. Ennek köszönhetően a tengeren történt angol halálesetek száma nagymértékben lecsökkent.

Akárcsak a hajók, az emberek is különböző teherbíró képességgel rendelkeznek egyes időszakokban, vagy akár egyes napokon is az életük során. Kapcsolatainkban meg kell határoznunk saját Plimsoll-jeleinket, és segítenünk kell azoknak is felismerni ezeket, akiket szeretünk. Együtt kell megvizsgálnunk a terhelhetőségi szinteket, és segítenünk kell lerakodni, vagy legalábbis eligazítani néhány rakományt, mikor látjuk, hogy kedvesünk süllyedni kezd. Miután a szeretet hajója már stabilizálódott, hosszabb távra is kiértékelhetjük, hogy mi az, amit folytatni kell, mit lehet egy másik alkalomra halasztani, és mit lehetne véglegesen elhagyni. A barátoknak, a szerelmeseknek és a házastársaknak le kell tudniuk ellenőrizni egymás stressz-szintjét, és fel kell ismerniük az élet különböző arapály- és évszakváltkozásait. Tartozunk egymásnak annyival, hogy beismerjük határainkat, majd segítünk megszabadulni néhány dologtól, ha érzelmi egészségünk és a szeretett személlyel való kapcsolatunk ereje forog kockán. Emlékezzetek rá, hogy az igaz szeretet „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr”, és a szeretett személyeknek segít ugyanígy cselekedni.

Befejezésképp hadd említsem meg, hogy Mormon és Pál is kijelenti utolsó bizonyosságában, hogy a „jószi-vűség [tisztá szeretet] soha el nem múlik” (Moróni 7:46, 1 Korinthusbeliek 13:8). Ott van jóban-rosszban.

Kitart esőben és napsütésben. Nem tágít a legmélyebb szomorúság idején sem, amíg újra fel nem derül az ég. *Soha nem* fogy el. Így szeretett bennünket Krisztus, és remélte, hogy mi is így szeretjük majd egymást. Egyik utolsó intésében így szólt tanítványaihoz: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; *a mint én szerettelek titeket*, úgy szeressétek ti is egymást” (János 13:34; kiemelés hozzáadva). A szerelemben és a házasságban az ilyen krisztusi kitartás természetesen többet követel tőlünk annál, mint amivel valójában rendelkezünk. Valami többre van szükség – egy mennyei ajándékra. Ne feledjétek Mormon ígérését: ez a fajta szeretet – amelyre mind áhítózunk, és amelybe kapaszkodunk – „Krisztus igaz követőinek” adatik meg. „Képességekre, biztonságra és védelemre vágytok a randevúzásotok, szerelmeitek és házasságotok napjaiban és az örökkévalóságban? Legyetek Jézus igaz tanítványai! Legyetek nemes, elkötelezett utolsó napi szentek, mind szóban, mind pedig tettekből! Higgyétek el, hogy hiteteknek *teljes mértékben* köze van a szerelmeitekhez, mert ez így igaz! Ha elváltjátok a randevúzást a tanítványságtól, veszélybe sodorjátok magatokat. Vagyis, hogy még érthetőbben fejezzem ki magam, Jézus Krisztus, a Világ Világossága, az egyetlen olyan lámpás, amelynek fényénél valóban megláthatjátok az ösvényt, melyen járva szeretetre és boldogságra lelték – ti és a kedvesetek egyaránt. Hogyan *kell hát* szeretnem téged? Úgy, mint Ő, mert az Ő szeretete „soha el nem fogy”. Ezekről a dolgokról teszem bizonyosságomat, és kifejezve az irántatok és az Ő iránta érzett szeretetemet, az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

A SZERETET ÉS MEGÉRTÉS EGYSÉGE

Marlin K. Jensen elder
a *Hetvenek Kvórumából*
Ensign, Oct. 1994, 46–51

Az elhívásomból adódó rengeteg szolgálati lehetőség közül, véleményem szerint nincs nagyobb kiváltság, mint egy pecsételő szertartás levezetése az Úr valamelyik templomában. Valahányszor ott állok a kijelölt, gyönyörű pecsételőszobában, szemben egy egészséges és izguló fiatal párral, akik arra várnak, hogy letehesék legszentebb esküiket Istennel és egymással, az az érzésem, hogy semmi,

amit mondhatnék, nem tükrözné ennek az eseménynek a jelentőségét az életükben.

Ilyenkor gyakran eszembe jut saját, közel huszonhat évvel ezelőtti esküvőm, és a feleségem iránti erős szeretetem. Arra is emlékszem, hogy milyen magas elvárásaink voltak a jövőtől. Kathy-nek és nekem volt egy elképzelésünk, amely nem volt különösebben furcsa számunkra: Egy olyan kölcsönös kapcsolatot akartunk elkezdni, amelyhez nincs fogható a nyugati civilizáció romantikus történelmében.

Mindazonáltal, legjobb szándékaink és erőfeszítéseink ellenére, eszményi elképzelésünk hamarosan szembesült a valósággal, nem túl költséges nászutunkat követően. Nem tudom, hogy Kathy hogy volt vele, de én hamarosan némi csalódottságot kezdtem érezni, hogy a házasság több kell, hogy legyen annál, mint amennyit látszólag nyújthattam.

Egy kis példa házasságunk korai szakaszából jól illusztrálja, hogy milyen kihívásokkal kellett szembesülnünk. Salt Lake Cityben laktunk, ahol én jogi iskolába jártam, Kathy pedig elsősöket tanított. Az a stressz, hogy újak vagyunk a városban, az iskoláinkban és egymásnak is, kapcsolatunkat kissé érzékennyé tette. Egy este, vacsora tájékán volt egy kis vitánk, amely után biztos voltam benne, hogy nem remélhetek otthoni étkezést. Így hát, eljöttem szerény kis lakásunkból és átsétáltam a legközelebbi gyorsétterembe, egy utcával arrébb. Amint beléptem az épület északi bejáratán és jobbra néztem – óriási csodálkozásomra, Kathy-t láttam belépni a déli ajtón! Haragos pillantást vetettünk egymásra és két különböző pénztárhoz álltunk sorba leadni a rendelésünket. Továbbra sem vettünk tudomást egymásról miközben az étterem két különböző sarkában ücsörögtünk egyedül, mogorván fogyasztva vacsoránkat. Ezután ahogy jöttünk, úgy távoztunk és külön mentünk haza. Jóval később békültünk ki egymással és együtt neveltünk azon, hogy milyen gyerekesek voltunk.

Rájöttem, hogy az ilyen kis összezőrdülések nem ritkák a legtöbb házasság korai szakaszában. Mindenesetre hiszem, hogy ezek jól ábrázolják azt a rengeteg akadályt, amelyek gyakran meghiúsíthatják az örökkévaló házasságban rejlő óriási beteljesedés és boldogság lehetőségét, azt a lehetőséget, amely túl gyakran nem valósul meg.

Amikor a visszaállítás megtörtént, Joseph Smith próféta nem tanított az örökkévaló házasságról, egészen addig, míg el nem telt néhány év az egyház

megszervezése után. Amikor mégis elkezdte, kiválasztás alapján történt. Parley P. Pratt elder, aki tizenhárom évvel korábban esküdött meg polgárilag, 1839-ben, Philadelphiában hallott először a Prófétától az örökkévaló házasság fogalmáról. Reakcióját, ahogyan az az életrajzában fel van jegyezve, talán nehéz megértenünk nekünk, akik közül sokan arra készülünk, hogy egy templomban kössünk házasságot az időre és az örökkévalóságra. Ez a fogalom teljesen új volt Pratt elder számára, habár teljes mértékben a hatása alá került:

„[Josephtől] hallottam először az örökkévaló család szervezetéről, és a nemek örökkévaló egységéről ama leírhatatlanul gyengéd kapcsolatokban, amelyeket senki más, csakis a rendkívül értelmes, kifinomult és tiszta szívűek tudnak igazán becsülni, és amely mindazt megalapozza, ami megérdemli, hogy boldogságnak nevezzék.

Addig azt tanultam, hogy a rokoni szeretetet és a vonzalmat kizárólag a halandó állapot részének tekintsem, olyasvalaminek, amitől a szívem teljes mértékben el kell majd választani annak érdekében, hogy mennyei állapotának megfeleljen.

Joseph Smith tanította meg nekem, hogy hogyan becsüljem meg az édesapa és az édesanya, a férj és a feleség; a testvérek, a fiak és a leányok gyengéd kapcsolatát.

Tőle tanultam meg, hogy szeretett feleségemet hozzám köthetik az időre és az örökkévalóságra; és hogy a minket összefűző nemes szeretet és rokonszenv a mennyei örökkévaló szeretet kútjából eredt. Tőle tanultam meg, hogy ápolhatjuk ezeket a vonzalmakat és hogy növekedhetünk és gyarapodhatunk azokban az örökkévalóságig, míg vég nélküli egységünk eredménye a mennyek csillagainak vagy a tengerpart homokszemcséinek száma szerinti utódok lesznek. [...]

Én szerettem azelőtt, de nem tudtam miért. Most azonban szeretek – tisztán – magasztos, emelkedett érzés hevességével, amely lelkemet felemeli e hitvány föld halandó dolgai fölé és kiterjeszti, mint egy óceánt. Sőt, éreztem, hogy Isten a Mennyei Atyám; hogy Jézus a testvérem, és hogy szívbeli feleségem egy halhatatlan, örökkévaló társ; egy kedves szolgáló angyal, akit vigasztal és a dicsőség koronájaként kaptam mindörökre. Egy szóval: most már a lelkemmel és az értelmemmel is tudtam szeretni” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, pp. 297–298).

Az egész utolsó napi szent irodalomban nem ismerek ennél szebb vagy erőteljesebb kijelentést a beteljesülés és boldogság lehetőségével kapcsolatban, amelyben részünk lehet, ha az Úr módján kezdjük el házasságunkat. Egy ilyen társ kapcsolat lehetősége végül mindenkinek megadatik, aki arra érdemesen él. Gondoljátok csak meg annak jelentőségét, hogy a lelkünkkel és az értelmünkkel is tudunk szeretni! Nézzétek, milyen ereje van annak az elképzelésnek, hogy a föld minden népe közül, mi, utolsó napi szentek tudunk a legtöbbet a valódi szerelemről, és nekünk van a legnagyobb esélyünk arra, hogy igazán boldog és tartós házasságokat hozunk létre! Milyen emlékezetes nap lesz, amikor népünket nem csupán nagy családjainkról, hanem igazán kivételes házasságainkról ismerik majd leginkább!

Melyek azok az evangéliumi tantételek, amelyek lehetővé teszik számunkra az udvarlást és azt, hogy végül boldog, kielégítő és tartós házasságokat építsünk ki? Beszélni fogok az érzéseim szerinti leglényegesebb igazságokról. Mindegyik szorosan kapcsolódik a Szabadítóhoz, tanításaihoz és az evangélium tervében játszott központi szerepéhez. Sőt, ha érdemes örökkévaló társak szeretnénk lenni, mindezekelőtt arra koncentrálnunk, hogy rendíthetetlen tanítványainvá váljunk a Mesternek.

Kifejlesztési képességünket, hogy szeressünk

Krisztus tanításai azt sugallják, hogy örökkévaló társunk keresését azzal kellene kezdenünk, hogy nagyobb figyelmet fordítunk arra a képességünkre, hogy szeretetet adjunk, mint arra a szükségletünkre, hogy szeretetet kapjunk. János ezt írta a Szabadítóról: „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!” (1 János 4:19).

Sőt, talán az a képességünk, hogy szeretetet adunk, tesz bennünket leginkább szerethetővé. Minél szilárdabb jellemek vagyunk, és minél mélyebbek szellemi, érzelmi és lelki tartalékaink, annál inkább képesek leszünk gondoskodni másokról, és szeretni őket, különösen a társunkat. Marion G. Romney elnök, az Első Elnökség tagja egy kérdést vetett fel, amely másokkal való igaz törődésünket veszi nagyító alá: „Hogyan is adhatnánk, ha nincs mit adnunk? Az éhezők eledele nem vehető le üres polcra. A szűkéséget látó megsegítését szolgáló pénz nem vehető ki egy üres pénztárcából. Nem nyújthat támaszt és megértést az, aki érzelmileg maga is éhez. A tanulatlantól nem várhatunk tanítást. És, ami a legfonto-

sabb, nem kaphatunk lelki útmutatást attól, aki lelkileg gyenge” (*Ensign*, Nov. 1982, p. 93).

Nagyon kevés szeretetet kaphatunk attól, aki nincs megbékélve önmagával és Istennel. Amint arra Énós rájött, senki nem tud más jólétével törődni, és szeretetet adni addig, amíg rendbe nem tette saját lelkét. Így tehát, egy örökkévaló házasságra való felkészülésnek része kell, hogy legyen a bűnbánat, a tanulás, a hit megszerzése, és egy bizonyosság kifejlesztése arról a látomásról, hogy egy Mennyei Atya gyermekeként milyen lehetőségek rejlenek bennünk. Csakis akkor leszünk képesek igaz krisztusi szeretetet nyújtani örökkévaló társainknak, ha Istent mindennél jobban szeretjük, úgy, ahogyan azt a Szabadító tanította (lásd Máté 22:34–40).

Az erény az erényt szereti

Ez a rész leírja annak a teljesen természetes és csodálatos eredményét, amikor egy személy alkalmassá válik a mély szeretetre: „Mert az intelligencia az intelligenciához ragaszkodik; a bölcsesség a bölcseséget fogadja be; az igazság az igazságot teszi magáévá; az erény az erényt szereti; a viláosság a viláosságához ragaszkodik” (T&Sz 88:40).

Ha tisztán, szívünkkel és elménkkel törekszünk egy örökkévaló házasságra, hiszek abban, hogy a legtöbb esetben végül olyan társat kapunk jutalmul, aki legalább a mi lelki szintünkön van, és aki úgy fog ragaszkodni az értelemhez és a viláosságához, mint mi magunk, aki úgy kapja majd a bölcsességet, úgy ragadja meg az igazságot, mint mi, és aki úgy fogja szeretni az erényt, ahogy mi szeretjük. Egy olyan társsal tölteni az örökkévalóságot, aki osztozik velünk a legfontosabb értékekben, és aki megbeszéli azokat, azok szerint él, és velünk együtt tanítja a gyermekeknek: ez az igaz szerelem egyik legkielégítőbb lelki élménye. Tudni azt, hogy lesz valaki, aki velünk párhuzamosan halad a jóság és fejlődés útján és ugyanazokra az örökkévaló értékekre és boldogságra törekszik, nagyszerű vigaszt jelent.

Nemrég szemtanúja voltam e tantétel nagyszerű példájának, amikor a Salt Lake templomban összecsepeztéltem egy fiatal párt. Miután elvégeztem a pecsételőtárgyat és a pár gyűrűt cserélt és megölelte egymást, megkértem őket, hogy osszák meg érzéseiket egymásról és az Úrról. Először az új

menyasszony szólalt meg. Rövid beszéde hálát és meghatottságot árult el, miközben elmesélte, hogy fiatal korától kezdve vágyat érzett, hogy erényes maradjon, és remélte, hogy talál egy társat, aki osztozik értékeiben és igazlelkű törekvéseiben. Megerősítette, hogy új férje milyen jó ember, bizonyosságot téve arról, hogy ő mindaz, amiről álmodott, és még annál is több.

Ezután az ifjú férj beszélt. Könnyek között ő is megosztotta velünk, hogy tizennégy évesen kezdett az Úrhoz imádkozni, hogy jövőbeli felesége – bárki is legyen majd –, miközben készül egy örökkévaló házasságra, védve legyen, és erkölcsös maradjon. Azt is elmesélte, hogyan kötelezte el magát éveken át újra és újra ugyanazon ösvény mellett.

Ezután óriási örömeinek adott hangot azért, hogy találkozott jelenlegi feleségével, akiért imádkozott, és nagyon reméli, hogy ez a házasság igazán kivételes lesz.

Mennyei Atya minden gyermekének ilyen kapcsolatot kíván. Egyik hithű gyermeke sem fogja elszalasztani az örökkévaló házasságot egy olyan személlyel, aki ugyanúgy fel van készülve az örök életre. Az erény az erényt szereti! Az igazság az igazságot teszi magáévá!

Megzabolázni a szenvedélyeket

Az udvarlás során a beteljesülő szerelem magvait vetjük el. Ebben az időszakban tartsuk észben és legyünk hálásak azért az igazságért és értelemért, amely Alma tanácsában tükröződik, melyet fiának, Siblonnak adott: „figyelj, hogy minden szenvedélyedet megszabolázd, hogy szeretet tölthessen el” (Alma 38:12).

Azok számára közületek, akik lovak közelében nőttek fel, a nyereg és a zabla azt sugallja, hogy Alma nem azt tanácsolta Siblonnak, hogy kiirtsa szenvedélyeit, hanem inkább uralja és irányítsa őket annak érdekében, hogy eltelhessen szeretettel. Az udvarlás során ez az irányítás azt jelenti, hogy a fizikai kapcsolatot a házasság utánig elhalasztják, ahol az majd megfelelően virágzásnak indulhat. Még a házasságon belül is szükség van azonban a visszafogottságra és az önuralomra, hiszen az evangélium azt tanítja, hogy „minden királyságnak adatott törvény; és minden törvény megszab bizonyos határokat és feltételeket is” (T&Sz 88:38).

Nagyon kevés szeretetet kaphatunk attól, aki nincs megbékélve önmagával és Istennel.

A házas utolsó napi szenteknek emlékezniük kell arra, hogy az örökkévaló házasságban nem minden olyan megnyilvánulásnak van helye, amelyet a világ elnéz és a szerelem kifejezésének tekint. Boyd K. Packer elder szavaival: „A legnagyobb félrevezetés, amellyel napjainkban az emberiséget elárasztják, a fizikai kielégülés túlhangsúlyozása, mivel az kapcsolatban áll a szerelemmel. Ez csupán ugyanannak a téveszmének a megismétlődése, amelyet a múltbéli nemzedékekre kényszerítettek. Amikor rájövünk, hogy a fizikai öröm csupán velejárója, nem pedig magának a szeretetnek a hajtóereje, akkor döntő felfedezésre jutottunk” (*Eternal Love*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, p. 15).

Amint egy igazlelkű pár növekszik és érettebbé válik a szeretetben, rá fognak jönni, hogy kapcsolatuk lelki és fizikai dimenzióinak finom összeolvadása szilárd alapja lesz örökkévaló egészségüknek.

A házasság elsődleges dolog

Mivel a visszaállított evangélium kinyilatkoztatja, hogy a Mennyei Atyánkkal való örök élet családi egységekben fog folyni, bölcsen tesszük, ha még itt a földi élet során nagy hangsúlyt fektetünk az eredményes házas kapcsolatokra és hatékony apákként és anyákként betöltött szerepünkre. Amennyiben eddig túlságosan könnyedén kezeltük a próféták házasságról szóló tanácsait, változtassunk gondolkodásunkon! Az utóbbi években minden próféta erőteljes kijelentésekkel erősítette meg azt, hogy mindenki, akinek lehetősége van rá, dolgozzon egy örökkévaló házasság elérése érdekében, és építsen ki egy örökkévaló családi egységet.

Mindazonáltal Sátán megkísérel rávenni bennünket, hogy másként cselekedjünk, és csábító hangok szólnak majd hozzánk világi eredményekről és vagyongyűjtésről, amelyek veszélyes terelő utakra vezethetnek minket, ahonnan csak óriási erőfeszítéssel térhetünk vissza. Az út során halk, látszólag jelentéktelen választások jelentős következményekkel járhatnak, amelyek meghatározzák majd végső sorsunkat.

A feleségem és én egy fontos döntést hoztunk házasságunk elején, amikor én elsőéves jogászhallgatóként küszködtem, ő pedig első tanári állása folytán volt nyomás alatt. Miközben mindketten jöttünk és mentünk, sokszor éppen csak összefutottunk, és egymással való kapcsolatunk észrevehetően kárt szenvedett.

Még a vasárnapok is terhesek voltak, miközben próbáltunk eleget tenni egyházi elhívásainknak, és bepótolni iskolai felkészülésünket. Végül, egy este leültünk és eldöntöttük, hogy ha házasságunk nagyon fontos része életünknek, akkor jobb, ha elkezdünk e szerint cselekedni. Megegyeztünk abban, hogy teljes mértékben tisztelni fogjuk a szombat napot azáltal, hogy tartózkodunk minden munkától, beleértve tanulmányainkat is, és hogy elkötelezzük magunkat egy erősebb házasság kiépítése mellett. Egymás iránti érzéseinkben azonnali fellendülést tapasztaltunk, és más területeken is szembetűnő javulás történt, beleértve tanulmányi eredményeimet és Kathy tanítását is. Huszonhat évvel később, még mindig sok, ehhez hasonló választással és ügyvel szembesülünk. Remélem és imádkozom, hogy megoldjuk azokat mindazon dolgok érdekében, amelyek a legjobban számítanak.

A tökéletesedés fokozatos

A Szabadító a következő módon nyerte el a tökéletességet: „[E]lőször nem kapott a teljességből, hanem kegyelemről kegyelemre haladt tovább, míg teljességet nem kapott” (T&Sz 93:13).

Két tökéletlen lény számára, akik próbálják tökéletessé tenni házasságukat, megnyugtató a felismerés, hogy a Szabadító tökéletesedése fokozatos volt. Jómagam nemrégiben megkockáztattam, hogy feltegyek a feleségemnek egy igen veszélyes kérdést: „Hogy haladok?”

Válasza felbátorított: „Nos, úgy gondolom, kedvesebb vagy, mint amilyen voltál.”

Azt hiszem, hogy azok, akik közületek egy listával fognak fel-alá sétálgatni, amelyen kipipálhatják egy jövőbeli társ általuk óhajtott tökéletes tulajdonságait, azok elképzelhető, hogy üres kézzel fognak távozni. Udvarlásotok alatt a legtöbb tulajdonság azok közül még csak csíra állapotában lesz meg, és egy életen át fogjátok majd tökéletesíteni.

Kötelezettség

Egy másik evangéliumi tantétel, amely jelentősen hozzájárul egy örökkévaló házasság kidolgozásához, a társunk iránti teljes elkötelezettségünk, úgy, ahogyan ez a szentírás megfogalmazza: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhöz ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22).

Nyilvánvaló, hogy ez azt is jelenti, hogy „szeresd férjedet teljes szíveddel, és őhöz ragaszkodj és

senki máshoz”. Amikor megházasodunk, egyikünk sem tudja, hogy milyen egészséggel kapcsolatos kihívásokat, pénzügyi csapásokat vagy akár bűnöket tartogat az élet. Amikor egy örökkévaló házasságban kölcsönös odaadással viseltetünk egymás iránt, azt az út során végig, feltételek nélkül, egész lényünk odaadásával tesszük.

Nemrég elbeszélgettem egy özvegyemberrel, aki nyugodtan állt feleségének koporsója mellett, körülvéve jóképű és derék fiaival. A férfi és felesége ötvenhárom évig voltak házasok, melyből az utolsó hat évben felesége súlyos, gyógyíthatatlan vesebajban szenvedett. Ő biztosította számára a 24 órás gondozást, amelyre szükség volt, míg saját egészsége is veszélybe került. Elmondtam neki, hogy mennyire becsülöm őt és azt a hatalmas szeretetet és gondoskodást, melyet felesége iránt tanúsított. Késztetést éreztem, hogy megkérdem tőle: „hogyan csinálta?”

Azt válaszolta, hogy könnyű volt, mert emlékezett rá, amikor ötvenhárom évvel azelőtt ott térdelt a templom oltáránál, és szövetséget kötött az Úrral és a menyasszonyával. „Be akartam tartani” – mondta.

Egy örökkévaló házasságban egyszerűen nem sok helye van annak a gondolatnak, hogy egyszer véget ér az, ami egy Isten és egymás közötti szövetséggel kezdődött. Mikor jönnek a kihívások, és felszínre kerülnek személyes gyengeségeink, a gyógyírt a bűnbánat, a megjavulás és a bocsánatkérés hozza el, nem pedig a különélés vagy a válás. Amikor szövetségeket kötünk az Úrral és örökkévaló társunkkal, minden tőlünk telhetőt meg kellene tennünk annak érdekében, hogy tiszteletben tartsuk a határvonalakat.

Szerető kedvesség

Az utolsó evangéliumi igazság, amely gyarapítani fogja házasságunkról való tudásunkat és ezáltal javítja annak minőségét, összefügg annak a mértékével, ahogyan férjakként és feleségekként bevonjuk a Szabadítót a kapcsolatunkba. Amint azt Mennyei Atyánk eltervezte, a házasság abból áll, hogy először egy szövetséges kapcsolatra lépünk Krisztussal, majd utána egymással. Közös életünkben Őrá és az Ő tanításaira kell összpontosítanunk figyelmünket. Amint egyre inkább hasonlóvá válunk, és közelebb kerülünk hozzá, természetes módon szeretetteljesebbekké válunk és még közelebb kerülünk egymáshoz.

Személyesen éreztem Krisztus példájának és tanításának nyugtató hatását a saját házasságomban. Azonnal fel tudom idézni, hogy milyen könnyű volt

szemrehányásokat tenni, bíraskodni és hibát találni egymásban, házasságunk korai éveiben. Mikor esténként az egész világ rendbetétele után hazatértem, gyakran eltűnődtem azon, hogy miért okoz annyi vesződséget Kathynek az, hogy felügyelje fiatal gyermekeinket annak a pár négyzetméternyi konyhának a területén. Majd egy napon egy bölcs tanár megosztotta velem Nefi megható leírását a Szabadítóról:

„És a világ, gonoszsága miatt, semmit nem érő dolognak tartja; tehát megostorozzák, és ő eltűri, és megütik, és ő eltűri. Igen, leköpdösik, és ő eltűri, szerető kedvessége és hosszútűrése miatt az emberek gyermekei iránt” (1 Nefi 19:9).

Feltételezem, hogy a „szerető kedvesség” rokon értelmű a jószívúséggel, vagyis Krisztus igaz szeretetével. Tudom, hogy ez feltétlenül szükséges részét képezi az örökkévaló házasságnak, és a szerelem nem különülhet el tőle, vagy nem virágozhat nélküle. Minden kivételes házasságnak, amelyről tudok, közös vonása a szerető kedvesség, és majdnem minden házasságon belüli problémára ez jelenti az orvosságot.

Ennek a témának éppen csak a felszínét súroltam; beszédem során éppen csak utaltam az áldozatra, megbocsátásra, akaratra és gyermekekre, amelyek közül mindegyik nélkülözhetetlen eleme egy sikeres örökkévaló házasságnak. Soha nem lennék képes bemutatni minden tant és igazságot, amelyek, ha követjük őket, férjakként és feleségekként lehetővé teszik számunkra, hogy „elhalad[janak] az odaállított angyalok és az istenek mellett felmagasztosulásukig és dicsőségükig minden dologban, amint az meg lett pecsételve a fejükön, amely dicsőség magjaik teljessége és folytatása lesz örökkön örökké” (T&Sz 132:19).

Amennyiben törekedni fogunk arra, hogy megértően szeressünk, a Lélek megtanít nekünk minden olyan dolgot, amit meg kell tennünk (lásd 2 Nefi 32:5), hogy az Úrnak tetsző örökkévaló házasságot hozzunk létre. A Lélek irányítása mellett, örökkévaló társaink iránt érzett vonzalmunk és szeretetünk megerősödik, és olyan boldogságra és megelégedettségre lelünk majd a házasságban, amelyet a világ soha nem fog ismerni.

Mindegy, hogy milyen háttérrel rendelkezünk, vagy hogy nagyszüleink vagy szüleink milyen házasságban éltek, idővel és az Úr segítségével elérhetjük az eszményit. Ha örököltünk egy lelkileg erős

családot, egészséges házasságokkal és szoros kapcsolatokkal, akkor képesek leszünk arra, hogy a már meglévő alapokra egy még jobbat építhessünk fel. Ha örökségünk nem olyan erős, elhatározhatjuk, hogy gyermekeink gazdagabb hagyatékot kapnak majd.

Legfőképpen azt remélem, hogy megfogadjuk, hogy soha nem fogjuk beérni egy középszerű házassággal. Nemrégiben egy barátom mesélte, hogy kisgyermekai közül az egyik megkérdezte: „Szerinted, nagypapa

megcsókolja néha a nagymamát?” Nagyon remélem, hogy feleségem és én kellően szerelmesek és meggyőzőek vagyunk ahhoz, hogy unokáinknak ne kelljen ezen tünődniük. Soha nem engedhetjük odáig jutni kapcsolatainkat, hogy pusztán egymás eltéréséről és megszokásáról szóljanak.

Az örökkévaló házasság isteni házasság. Az *örökkévaló* kifejezés leírja mind a házasság minőségét, mind pedig annak időtartamát.

SZÖVETSÉGEK ÉS SZERTARTÁSOK

Tartsátok meg szövetségeiteket és akkor biztonságban lesztek. Szegjétek meg őket, és akkor nem lesztek biztonságban.

– Boyd K. Packer elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Szövetségeink megtartása

Joseph Fielding Smith elnök

„Az ígéret Szent Lelke a Szentlélek, aki a jóváhagyás pecsétjét helyezi minden szertartásra: keresztre, konfirmációra, elrendelésre és házasságra. Az ígéret az, hogy az áldások hithűség által elnyerhetők.

Ha egy személy megszeg egy szövetséget, legyen az keresztléleki, elrendelési, házassági vagy bármilyen más, a Lélek visszavonja a jóváhagyás pecsétjét, az áldások pedig nem lesznek elnyerhetők.

Minden szertartást a hithűségen alapuló jutalom ígérete pecsétel meg. A Szentlélek visszavonja a jóváhagyó pecsétet, amikor a szövetségeket megszegik” (*Doctrines of Salvation*, 1:45).

„A válás nem része az evangélium tervének. Ha az egész emberiség az evangéliumnak szigorúan engedelmeskedve, valamint az Úr Lelke által szült szeretetben élne, akkor minden házasság örökkévaló lenne, a válás pedig ismeretlen lenne...

Az Úr válásért kiszabott büntetése...

Az egyház törvénye szerint a házasság a legszentebb és legsérthetlenebb szertartás. Elhozza a férj és a feleség számára – amennyiben ők a szövetségeik szerint élnek – a teljes felmagasztosulást Isten királyságában. Amikor megszegik ezt a szövetséget, az örökkévaló gyötrelmet hoz majd a bűnös fél részére, hiszen felelősséggel tartozunk minden testben elkövetett cselekedetünkért. Ez egy olyan szertartás, mellyel nem lehet játszózni, és a templomban kötött szövetségeket nem lehet megszegni úgy, hogy a bűnös ne részesülne szigorú büntetésben...

Az embernek megparancsolták, hogy szaporodjon és sokasodjon. Az a kötelezettség, melyet a házastársak magukra vesznek, minden pontban összhangba kell hogy legyen az Úr által adott parancsolatokkal.

Kezdetben ezt mondta az Úr, amikor Évát Ádámnak adta: »Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá« [1 Mózes 1:28; Mózes 2:28]. Ez a föld abból a célból teremtett, hogy Atyánk lélekgyermekének megadasson a földi lét kiváltsága, hogy húsból és csontból való testet kapjanak azon lelkek számára, akik birtokolják azt, és ezután, Jézus Krisztus engesztelésén keresztül, elnyerjék a feltámadást, melynek során a lélek és a test elválaszthatatlanul összekötetik, hogy az ember újra élhessen...

Az Ádámnak adott szövetséget, miszerint sokasodjon, Noéval és gyermekeivel is megújították az özönvíz után. Az Úr ezt mondta Noénak: »Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzögjétek a földön és sokasodjatok azon. És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánatok« [1 Mózes 9:7–9].

Ez a szövetség még mindig köt bennünket, annak ellenére, hogy az emberiség letért az örök élet felé vezető ösvényről, és elutasította a házasság szövetségét, melyet az Úr kinyilatkoztatott...

A szexuális bűn súlyossága

Csoda-e hát, hogy az Úr a házasság szövetségének megszegését, valamint az erény elvesztését második helyre helyezi az ártatlan vér ontása után? [Lásd Alma 39:5–9.] Nincs-e elég ok a büntetés súlyosságára, melyet azoknak ígérnek, akik megszegik ezen örökkévaló törvényt? Továbbá, *nem felejtettük-e el nagymértékben az erkölcstelenség bűnének, valamint a házassági fogadalom megszegésének nagyságát?* A bűnösök valóban úgy gondolják, hogy az élet törvényeivel való gonosz és erkölcstelen játszózás vétkének nagyságát figyelmen kívül hagyja egy igazságos Isten? Azt hiszik, hogy néhány vesszőcsapás, ha egyáltalán jár érte büntetés szerintük, helyrehozza majd e megszegett törvényt?” (*Doctrines of Salvation*, 2:80, 83–84, 86–87, 92)

Marion G. Romney elder

„Az evangélium ezen gyümölcsei – az a bizonyosság, hogy örökkévaló életet nyerünk, e bizonyosság által táplált béke ebben a világban, valamint örök élet az eljövendő világban – mindannyiunk számára

elérhetőek. Néha azonban ezek megértésének, valamint nagyra értékelésének hiánya miatt, meggyőződésem, hogy túl sok mindent veszünk természetesen. Feltételezzük, hogy mivel az egyház tagjai vagyunk, magától értetődően elnyerjük az evangélium összes áldását. Hallottam embereket úgy érvelni, hogy joguk van ezekre az áldásokra, mivel már voltak a templomban. Arra azonban nem vigyáznak, hogy be is tartsák az ott kötött szövetségeket. Nem hiszem, hogy ez így lesz.

Tanulhatunk abból a feljegyzésből, melyet a Próféta adott egy, a feltámadásról való látomásról, melyben leírja, hogy *az egyik legszomorúbb dolog, melynek tanúja volt, az azon egyháztagok bánata, akik alacsonyabb szinten jöttek elő a feltámadáskor, mint amiről oly természetesen vették, hogy elnyerik majd*" (in Conference Report, Oct. 1949, 43; kiemelés hozzáadva).

Boyd K. Packer elder

„Üzenetem hozzátok szól, akik arra éreztek kísértést, hogy olyan életmódot támogassatok, kezdjétek el vagy tartsatok fenn, mely által megszegitek szövetségeiteket, ami egy nap bánatot okoz majd nektek, valamint azoknak, akik szeretnek benneteket.

Az emberek egyre nagyobb számban indítanak ma azért kampányokat, hogy törvényesítsék és társadalmilag elfogadottá tegyék a lelkiileg veszélyes életstílusokat. Ezek között található az abortusz, a homoszexuális és lesbikus mozgalom, valamint a kábítószer-függőség. Világszerte tárgyalnak ezekről fórumokon és szemináriumokon, tantermekben, megbeszéléseken, pártgyűléseken és bíróságokon. Társadalmi és politikai nézőpontok olvashatók nap mint nap az újságokban.

Ezzel csupán a következőre szeretnék rávilágítani: ezen problémáknak vannak ERKÖLCSI és LELKI oldalai, melyeket egyetemesen figyelmen kívül hagynak. Az utolsó napi szentek számára az erkölcsösség egy olyan alkotóelem, mely nem hiányozhat, amikor ezek a problémák kerülnek mérlegelésre – máskülönben szent szövetségeket tesznek kockára! Tartsátok meg szövetségeiteket és akkor biztonságban lesztek. Szegjétek meg őket, és akkor nem lesztek biztonságban...

Isten törvényei arra rendeltettek, hogy boldoggá tegyenek minket. A boldogság nem létezhet egyidejűleg az erkölcstelenség mellett: Alma próféta mélyreható egyszerűséggel megmondta nekünk, hogy »a gonoszság sohasem volt boldogság« (Alma 41:10)"

(in Conference Report, Oct. 1990, 107–8; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 84).

Robert D. Hales elder

„Amint ez a szentírás is tanítja [T&Sz 123:19], egy örökkévaló kötelék nem jön létre csupán a templomban kötött pecsételő szövetségek eredményeképp. Ebben az életben mutatott viselkedésünk fogja meghatározni, mik leszünk az eljövendő örökkévalóságban. Ahhoz, hogy elnyerjük a Mennyei Atyánk által számunkra biztosított pecsételést áldásait, be kell tartanunk a parancsolatokat, és úgy kell élnünk, hogy családunk velünk akarjon lenni az örökkévalóságban. Azok a családi kapcsolatok, melyekkel itt a földön rendelkezünk, fontosak, ám sokkal fontosabb azon hatásuk, melyet a halandóságban és az örökkévalóságon keresztül gyakorolnak családjainkra nemzedékeken át.

Isteni parancsolat követeli meg, hogy a házastársak mindenképpen jobban szeressék egymást. Az Úr világosan kijelenti: »Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz« (T&Sz 42:22)" (in Conference Report, Oct. 1996, 87; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 65).

Jeffrey R. Holland elder és Patricia T. Holland

„*JRH*: Ezért tudunk olyan magabiztosan szövetségeket kötni, bizonyossággal ismervén Isten sötétség, veszély és mindenféle nehézség feletti hatalmát. Lelkünk mélyéből hálát kell adnunk a boldogság tervéért, mely menekülést nyújt minden személyes véték és minden ostoba dolog elől, melyet valaha is elkövettünk. Szüntelenül köszönetet kell mondanunk azért a tiszta, egyetlen célt szem előtt tartó, isteni jóságért, mely képes minden gondot befedni, minden sebet begyógyítani, minden hiányosságot kipótolni és végül minden könnyet felszáritani. Ez az az Isten és Krisztus és terv, melyet Lamóni király látott, és amely oly nagyon megdöbbenetett őt. Minket is megdöbbsent majd – hatalmával és tündöklésével –, amikor elég nagy a szükségünk, elég erős a hitünk és elég tiszta a látásunk ahhoz, hogy meglássuk. Nyomorúságunk órájában, ha megtartjuk szövetségeinket, látni fogjuk, amint Atyánk, aki egy örökkévalóságra elkötelezte magát a boldogságunk mellett, felemeli a sötétség felhőit és eloszlatja a hitetlenség fátyolát.

PTH: A szövetségek nem csupán arra köteleznek minket, hogy Isten iránti odaadásunkban rendíthetetlenek legyünk, hanem arra is emlékeztetnek

minket, hogy Isten mindig rendíthetetlen lesz a velünk szemben tanúsított odaadásában. És bár mi botladozhatunk és hibákat követhetünk el, Ő soha nem botlik el. Ő soha nem követ el hibákat. Mindig hű marad hozzánk. Ez az Istennel kötött szövetségünkben rejlő szépség és méltóság.

JRH: A szövetségek összekötő, égi, tökéletes megállapodások Isten és az Ő gyermekei között. Ezek a legfelsőbb lény – egy Isten, aki mindig megtartja a szavát – ünnepélyes ígéretei, hogy a menny bőséges áldást fog kiárasztani mindazokra, akik hithűek és tiszteletben tartják fogadalmuk feltételeit. Bárki tehet egy esküt, ám csupán akkor jön szövetség létre, amikor Isten azt hasonlóképpen viszonzza.

Tudjuk, hogy soha nem szabad könnyelműen beszélnünk a fogadalmakról, és hogy a szövetség nyelvezete magasabb rendű. Lényegénél fogva, a szövetségek a legszentebb nyelvezetet hívják segítségül, melyet ebben a világban használhatunk. Ez a nyelv az emberiség tapasztalataiban egyedülálló kötöttséget és kapcsolatot hoz létre. Ez az az eszköz, mely által egy bukott család tagjai visszatérhetnek az örökkévaló dicsőségbe. Ez az az eszköz, mely által mindannyian, az Úr saját szavai szerint, »valamennyi nép közt az enyéim [lesztek]« (2 Mózes 19:5). Ezért fog a szövetségek megtartása, ahogyan a szentírás mondja, »dicsőség[et] ad[ni] fejü[n]kre örökkön örökké« (Ábrahám 3:26)» (Green and Anderson, *To Rejoice as Women*, 99–100).

J. Ballard Washburn elder

„Láthatjuk tehát, hogy egy házasságban a férj és a feleség belép a papság egy rendjébe, melyet a házasság új és örökkévaló szövetségének nevezünk. Ez a szövetség magában foglalja azt a hajlandóságot, hogy gyermekeket hozunk a világra és tanítsuk nekik az evangéliumot. A mai világ számos problémáját az okozza, hogy a szülők nem fogadják el az ezzel a szövetséggel járó felelőségeket. Ellentmond a szövetségnek, ha megakadályozzák a gyermekek születését, amennyiben a szülők egészségesek.

Harcincöt évvel ezelőtt, amikor először kezdtem el orvosként praktizálni, ritkán kért egy házas asszony arról tanácsot, hogyan akadályozhatná meg, hogy gyermeke szülessen. Mire befejeztem orvosi praxisom, ritka volt az olyan házas asszony –

néhány hithű utolsó napi szent asszonyt kivéve –, aki egy vagy két gyermeknél többet szeretett volna, néhányan pedig *egyáltalán* nem akartak gyermeket. Minket az egyházban nem szabad, hogy magukkal ragadjanak a világ hamis tanai, melyek arra indítanak bennünket, hogy szent templomi szövetségeket szegjünk meg.

A templomba megyünk szövetségeket kötni, de hazamegyünk betartani azokat a szövetségeket, melyeket kötöttünk. Az otthon a próbaterep. Az otthon az a hely, ahol megtanulunk krisztusibbá válni. Az otthon az a hely, ahol megtanulunk felülkerekedni az önzésen, és másokat szolgálni” (in Conference Report, Apr. 1995, 13; vagy *Ensign*, May 1995, 12).

Az Úrral való szövetségen alapuló kapcsolatunk

Az evangéliumi szövetségeink áttekintésének fontosságáról M. Russell Ballard elder a következő megállapítást tette:

„Az Úrral kötött szövetségek időszakos áttekintése segíteni fog nekünk a prioritásaink, valamint az életünkben lévő egyensúly kialakításában. Ez az áttekintés segít majd meglátnunk, hogy mikor kell bűnbánatot tartanunk és változtatnunk az életünkön ahhoz, hogy biztossá váljunk, érdemesek vagyunk azokra az ígéretekre, melyek szövetségünkkel és szent szertartásainkkal járnak. A saját szabadulásunkon való munkálkodás gondos tervezést és átgondolt, bátor erőfeszítést kíván” (in Conference Report, Apr. 1987, 15; vagy *Ensign*, May 1987, 14).

Az alábbi táblázatokban tekintsék át az általunk tett ígéreteket, valamint a minden egyes evangéliumi szövetség iránti engedelmességért ígért áldásokat! Szükségét látjátok a fejlődésnek? Mit tehettek azért, hogy hithűbbek legyetek azon szövetségek megtartásában, melyek felkészítenek bennünket az örökkévaló házasságra? Mit tehettek azért, hogy hithűbbek legyetek azon szövetségek megtartásában, melyek kapcsolatban vannak a házasság új és örökkévaló szövetségével?

A KERESZTELKEDÉS

Felhatalmazás

A szertartást ároni papságot viselő pap (vagy bármely melkisédeki papságviselő) végezheti el a helyi papsági vezető jóváhagyásával. Elmondja a szentírásokban leírt keresztelési imát, majd pedig teljesen a víz alá meríti a keresztelendő személyt.

Istennel kötött szövetségeink

Szövetségben fogadjuk, hogy:

- Isten nyájába jövünk.
- Magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét.
- Tanúságot teszünk Jézus Krisztusról.
- Mindig betartjuk a parancsolatokat.
- Viseljük egymás terheit.
- Bizonyítjuk azon elhatározásunkat, hogy mindvégig Istent szolgáljuk.
- Cselekedeteinkkel kinyilvánítjuk, hogy megbántuk bűneinket.
- Felkészülünk arra, hogy bűneink teljes bocsánatára elnyerjük a Szentlelket.

Lásd 2 Nefi 31:17–21;
Móziás 18:8–10; T&Sz 20:37;
Hittételek 1:4.

Megígért áldások

1. Jogosultak leszünk arra, hogy Krisztus egyházának tagjai legyünk.
2. Amennyiben érdemesek vagyunk, az Úr megígéri, hogy:
 - Kitölti ránk az Ő Lelkét.
 - Megvált minket a bűneinktől.
 - Az első feltámadáskor támaszt fel bennünket.
 - Örök életet ad nekünk.

A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKA

Felhatalmazás

A Szentlélek ajándékát olyan melkisédeki papságviselő adományozhatja imával és kézrátétellel, akit erre a helyi papsági vezető felhatalmazott.

Istennel kötött szövetségeink

Ahhoz, hogy jogosultak legyünk a Szentlélek ajándékára, eleget kell tennünk a kereszteselési szövetségeinknek, alázattal és hittel kell továbbhaladnunk, és minden szempontból érdemesnek kell lennünk a Szentlélek állandó társaságára (lásd Hittételek 1:4).

Megígért áldások

1. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává konfirmálnak minket.
2. Elnyerjük azt a jogot, illetve kiváltságot, hogy élvezhetjük a Szentlélek állandó társaságát. A Szentlélektől sugalmazást, isteni kinyilatkoztatást, lelki ajándékokat, valamint útmutatást nyerhetünk. Ugyancsak áldásokat kapunk a Szentlélek ajándékának elnyerése által, amikor a Szentlélek tanúságot tesz Jézus Krisztusról és az isteni igazságokról, lelki útmutatást és figyelmeztetést nyújt, valamint képessé tesz minket arra, hogy különbséget tegyünk a jó és a rossz között.
3. A Szentlélek hatalma által megszentelünk, vagyis megtisztulunk, és hitünkben folyamatosan kitarva újjászületünk Isten által. A tűz és a Szentlélek általi keresztesedés révén az ember szíve és vágyai megtisztulnak, lelke pedig szeplőtelen lesz. A Szentlélek ajándékának elnyerése a bűnbánat és a keresztesedés folyamatának betetőzése (lásd 2 Nefi 31:13, 17; 3 Nefi 27:20).
4. Tudjuk, hogy a Szentlélek ajándéka az egyházban található valamennyi lelki ajándék kulcsa, beleértve a prófétálás és kinyilatkoztatás, a gyógyítás, a nyelveken szólás, valamint a nyelvek fordításának és tolmácsolásának ajándékát.

AZ ÚRVACSORA

Felhatalmazás

Az úrvacsorát ároni papságot viselő pap (vagy bármely melkisédeki papságviselő) szolgálhatja ki a hely papsági vezető jóváhagyásával. Az úrvacsorai imák a szentírásokban vannak kinyilatkoztatva.

Istennel kötött szövetségeink

Szövetségben fogadjuk, hogy:

- Megújítjuk a keresztelési szövetségeinket.
- Újból elkötelezzük magunkat, hogy magunkra vesszük Krisztus nevét, mindig emlékezünk Őrá, és betartjuk a parancsolatait. Az úrvacsoravétel a személyes önvizsgálat, a bűnbánat és önmagunk újbóli elkötelezésének ideje.

Lásd 3 Nefi 18:28–29; Moróni 4–5; T&Sz 20:75–79; 27:2; 46:4.

Megígért áldások

1. Az Úr megbocsátja azokat a bűneinket, melyeket megbántunk.
2. Az Úr megígéri, hogy Lelke mindig velünk lesz.

A PAPSÁG ESKÜJÉNEK ÉS SZÖVETSÉGÉNEK ELNYERÉSE

Felhatalmazás

Az érdemes férfi egyháztagokat olyan melkisédeki papságviselő rendelheti el imával és kézrátétellel a melkisédeki papságba, aki erre felhatalmazást kapott.

Istennel kötött szövetségeink

A papságviselők szövetségben fogadják, hogy:

- Hittel és tisztességes szándékkal nyerik el mind az ároni, mind pedig a melkisédeki papságot (lásd T&Sz 84:33).
- Felmagasztalják elhívásaikat azáltal, hogy betöltik mindazon papsági hivatalokkal kapcsolatos felelősségeiket, melyekre elhívtak.
- Tanítják Isten szavát, és teljes erejükkel azon munkálkodnak, hogy az Úr céljait előmozdítsák (lásd Jákób 1:19).
- Töreksenek az evangélium megismerésére (lásd T&Sz 107:31).
- Szolgálnak azáltal, hogy vigasztalják és megerősítik Isten szentjeit (lásd Móziás 18:8–9).
- Engedelmesek lesznek és „szorgalmasan megszívlel[ik] az örök élet szavait” (T&Sz 84:43).
- Figyelnek rá, és követik az Úrtól jövő kinyilatkoztatást. „Mert nektek minden olyan szó szerint kell élnetek, amely Isten szájából előjön” (44. v.).

Lásd még Carlos E. Asay elder, Conference Report, Oct. 1985, 56–58; vagy *Ensign*, Nov. 1985, 43–44.

Megígért áldások

Az érdemes papságviselők a következő ígéreteket kapják:

1. „Megszenteli [őket] a Lélek testük megújulására” (T&Sz 84:33).
2. „Mózes és Áron fiaivá, valamint Ábrahám magjává válnak” (34. v.).
3. Isten egyházának és királyságának tagjává válnak, valamint Isten választottai közé soroltnak (lásd 34. v.).
4. Elnyerik az Atya királyságát és „megadatik neki[k] mindaz, amivel Atyám rendelkezik” (38. v.).
5. Elnyerik az Atya teljességét és dicsőségét, és „istenné, méghozzá Isten fiaivá válnak” (lásd T&Sz 76:58).
6. Figyelmeztetik őket, hogy bárki, aki megszegi ezt a szövetséget és „teljesen elfordul attól, annak bűneire nem lesz bocsánat ebben a világban, sem az eljövendő világban” (T&Sz 84:41).

Marion G. Romney elnök az Első Elnökségből a következő megjegyzést fűzte a T&Sz 84:41-hez:

„Nem hiszem, hogy feltétlenül a megbocsáthatatlan bűnről beszél, de úgy vélem, akik elnyerjük ezt a papságot és megértjük, miről szól, ám nem magasztaljuk fel elhívásunkat, valami olyat veszítünk el, amit később már nem szerezhetünk vissza” (in Conference Report, Apr. 1974, 116; vagy *Ensign*, May 1974, 80).

A TEMPLOMI FELRUHÁZÁS

Felhatalmazás

A templomi felruházás a lelki erő ajándéka, egy áldás a magasságból. Tanítások és utasítások sorozatából, szabadító szertartások elnyeréséből és szövetségek megkötéséből áll, melyeket felszentelt templomokban, felhatalmazott szertartásvezetők szolgálnak ki (lásd T&Sz 95:8; 97:14; 109:13–15).

A templomi felruházás a keresztelekor megkötött szövetségek folytatásának és azok betetőzésének számít. A templomi szövetségek magukban foglalják azokat a „próbákat, melyek által megmutatkozhat: hajlandók vagyunk-e az igazlelkűsége, és megfelelünk-e annak követelményeinek” (John A. Widtsoe, *Program of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 178).

Az Istennel kötött szövetségeink

Szövetségben fogadjuk, hogy:

„Engedelmeskedünk a szigorú erény és erkölcsi tisztaság törvényének; hogy jószívűek, jóindulatúak, türelmesek és makulátlanok leszünk; hogy tehetségeinket és anyagi javainkat az igazság terjesztésére és az emberiség felemelésére fordítjuk; hogy hűségesek maradjunk az igazság ügyéhez; és hogy törekszünk minden módon hozzájárulni ahhoz a nagyszerű munkához, mely felkészíti a földet, hogy fogadja királyát – az Úr Jézus Krisztust” (James E. Talmage, *House of the Lord*, 84).

Megígért áldások

1. „Minden megkötött szövetséghez és minden vállalt kötelezettséghez kijelentett egy megígért áldás, melyeket a feltételek hithű megtartásától tettek függővé” (*The House of the Lord*, 84).
2. Joseph Smith próféta azt tanította: a felruházás célja, hogy „átfogó képet [adjon] az Istenhez fűződő viszonyunkról és valós kapcsolatunkról” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 324), „felkészítse a tanítványokat a világban való való küldetésükre” (274.), megakadályozza, hogy „győzedelmeskedjenek [rajtunk] ezek a gonoszságok” (259.), és képessé tegyen minket arra, hogy „biztosít[suk] mindazon áldások teljességét, melyek elő lettek készítve az Elsőszülött egyházának” (237.).
3. Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta a Utahi Vernal templom felszentelési imájában: „Imádkozunk, hogy meglátogasd [e templomot], és jelen legyen a Te Szent Lelked, hogy megtisztítsa és megszentelje azt mindazok számára, akik kapuit átlélik” („We Thank Thee for This Sacred Structure,” *Church News*, Nov. 1997, 4). A templomi felruházás révén törekedhetünk „a Szentlélek teljesség[ére]” (T&Sz 109:15). A templomi szertartásokra egyfajta eszközként tekintünk, melyek útján sugalmazást és irányítást nyerhetünk a Szent Lelken keresztül, és felkészülhetünk arra, hogy visszatérjünk Isten jelenlétébe.

A CELESZTIÁLIS HÁZASSÁG

Felhatalmazás

Egy szertartásvezető, aki rendelkezik a papság összepecsételõ hatalmával, eléjük tárja azokat a szövetségeket, melyeket arra szántak, hogy az időre és az örökkévalóságra egyaránt érvényesek legyenek. A celesztiális házasság magában foglal egy szertartást, melyet a szent templomban végeznek el (lásd T&Sz 131:1–3; 132:18–19).

Az Istennel kötött szövetségeink

Azok a párok, akik megígérik, hogy a celesztiális házasság törvénye szerint élnek:

- Őszinte szeretetben szövetséget kötnek, hogy az egész örökkévalóságon át hithűek maradnak egymáshoz és Istenhez.
- Szövetséget kötnek, hogy intim vonzalmukat csakis egymás közt fejezik ki, és szexuális kapcsolatot kizárólag egymás között tartanak fenn.
- Elkötelezik magukat, hogy olyan életet élnek, mellyel hozzájárulnak a boldog és sikeres családi élethez.
- Szövetséget kötnek, „hogy szaporodnak és sokasodnak, és betöltik a földet (lásd 1 Mózes 1:28). A templomi házasság egyik elsődleges célja ebben az életben, hogy növekedjünk és fejlődjünk azáltal, hogy igazlelkűségben felnevelve egy családot osztozunk Isten teremtő munkájában. Azzal, hogy a szülők részt vesznek a halandó testek létrehozásában – melyek Isten lélekgyermekeinek adnak otthont –, társaivá válnak Istennek a teremtésben” (Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 2:859).

Megígért áldások

1. A férj és a feleség örök életet nyer az eljövendő világban, méghozzá a celesztiális birodalom dicsőségét (lásd T&Sz 88:4; Mózes 6:59).
2. Istenek lesznek, felruházva minden hatalommal, és „trónokat; királyságokat, fejedelemségeket és hatalmakat [örökölnek]” (T&Sz 132:19).
3. A celesztiális dicsőség legmagasabb fokozatában elnyerik a felmagasztosulást (lásd T&Sz 131:1–4).
4. Megismerik Istent, az Atyát és Jézus Krisztust (lásd T&Sz 132:48–50).

A szövetségben született önféjű gyermekek

Joseph Smith próféta

„Amikor az édesapát és az édesanyát összepecsételik, az biztonságba helyezi utódaikat, hogy ne veszhesenek el, hanem az apa és az anya szövetségének erejénél fogva megszabaduljanak” (*History of the Church*, 5:530).

Brigham Young elnök

„Amennyiben az édesapa és az édesanya, akik ennek az egyháznak és királyságnak a tagjai, igaz úton haladnak, és minden erejükkel arra törek-szenek, hogy semmi rosszat ne tegyenek, hanem egész életükben jót cselekedjenek; legyen akár egy gyermekük vagy száz gyermekük, ha úgy cselek-szenek velük szemben, ahogyan kell, összekötve őket az Úrral hit és ima által, akkor nem aggódom afelől, hogy hová mennek azok a gyermekek, hiszen örökkévaló kötelékkel vannak összekötve a szüleikkel, és semmilyen hatalom a földön vagy a pokolban nem képes őket elválasztani a szüleiktől az örökkévalóságban; visszatérnek majd ahhoz a forráshoz, ahonnan származnak” (*Discourses of Brigham Young*, 208).

Első Elnökség – Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney

„Egy olyan korban, melyben megsértik az otthon szentségét, és melyben könnyelműen veszik a gyermekekről való gondoskodást, mi, a családi est kézikönyvének segítségével arra törekszünk, hogy megértessük a szülőkkel annak fontosságát, hogy szeretetet alakítsanak ki az otthonban, hogy a jövőben, ha az így tanított gyermekek eltávolodnának, végül visszatérjenek újra, nehogy elveszítsék helyüket az örökkévaló családi körben” (*Family Home Evening: Love Makes Our House a Home*, 2).

Boyd K. Packer elder

„Nem ritka, hogy felelősségteljes szülők gyermekei egy időre olyan befolyás alá kerülnek, amely felett nincs a szülőknek hatalmuk. Szenvednek lázadó fiaik és leányaik miatt. Nem értik, hogy miért ilyen tehetetlenek annak ellenére, hogy mindig a jó utat próbálták követni.

Meggyőződésem, hogy ezeket a bűnös hatásokat egy napon legyőzzük.

»Joseph Smith próféta kijelentette – és ennél vigasztalóbb tant nem is tanított soha –, hogy a

hithű szülők örökre szóló összepecsételése, és az igazság ügyében végzett bátor szolgálatukért nekik adott isteni ígéretük nemcsak saját magukat, hanem leszármazottjaikat is megszabadítja... Imádkozzatok gondatlan és engedetlen gyermekeitekért; hitetekkel ragaszkodjatok hozzájuk! Reméljete továbbra is, biztatok továbbra is, mígnem meglátjátok Isten szabadítását!« (Orson F. Whitney, Conference Report, Apr. 1929, p. 110)

Nem lehet túlságosan hangsúlyozni a templomi házasság értékét, a pecsételő szertartás kötelékeit, és az ehhez szükséges érdemesség normáit. Ha a szülők megtartják a templom oltáránál kötött szövetségeiket, akkor a gyermekeik mindörökké hozzájuk tartoznak majd” (in Conference Report, Apr. 1992, 94–95; vagy *Ensign*, May 1992, 68).

James E. Faust elder

„Van néhány nagyszerű lelki ígéret, mely segítheti az ebben az egyházban lévő hithű szülőket. Az örök pecsételéssel rendelkező gyermekek olyan isteni ígéretetek áldásaiban részesülhetnek, melyeket hős őseik kaptak, akik nemesen betartották a szövetségeiket. A szövetségekre, amelyekre a szülők emlékeznek, Isten is emlékezni fog. A gyermekek így hasznélvezőivé és örököséivé válhatnak e nagyszerű szövetségeknek és ígéreteknek. Ez azért van, mert ők a szövetség gyermekei” (in Conference Report, Oct. 1990, 43; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 35).

A SZÖVETSÉGEN ALAPULÓ HÁZASSÁG

Bruce C. Hafen elder
a hetvenektől

Conference Report, Oct. 1996,
33–36; vagy *Ensign*, Nov. 1996,
26–28

A házasság szövetség, nem pedig szerződés

Három évvel ezelőtt figyeltem, amint egy friss házaspár, Tracy és Tom, kijöttek egy szent templomból. Nevettek és fogták egymás kezét, miközben a család és a barátok összegyűltek, hogy fényképeket készítsenek. Boldogságot és reményt láttam az arcukon, miközben a fogadáson üdvözölték vendégeiket, akik nyilvánosan ünnepelték egy új család alapítását. Azon az estén azon tűnődtem, hogy

vajon mennyi időbe telik, míg ők ketten szembe találják magukat egy ellentéttel, mely minden házasságot próbára tesz. Csupán akkor fognak rájönni arra, hogy házasságuk *szereződésen* vagy *szövetségen* alapszik-e.

Egy másik menyasszony boldogan sóhajtott fel esküvője napján: „Édesanyám, minden gondom végére értem!” „Igen – válaszolt az édesanyja –, de melyik végére?” Amikor problémákkal néznek szembe, egy *szereződésen* alapuló házasság tagjai úgy keresnek boldogságot, hogy elmenekülnek. Bizonyos előnyök elnyerése érdekében kötöttek házasságot, és csak addig maradnak ebben a kapcsolatban, amíg megkapják azt, amit kialakultak. Ám ha a *szövetségen alapuló* házasságban merülnek fel gondok, a férj és a feleség megoldja azokat. Azért házasodnak össze, hogy adjanak és fejlődjenek, szövetséggel elkötelezve magukat egymás, a társadalom és Isten iránt. A *szereződéses* társak mindketten 50 százaléket nyújtanak; a *szövetséges* társak pedig mindketten 100 százaléket.

A házasság természetsszerűen szövetség, nem csak egy bizalmas szerződés, amely szabadon érvényteleníthető. Jézus a szerződészerű hozzáállásról tanított, amikor arról a „béresről” beszélt, aki csak akkor végzi el megígért feladatát, amikor kap valamit cserébe. Amikor a béres „látja a farkast jöni”, „elhagyja a juhokat, és elfut..., mert... nincs gondja a juhokra”. Ezzel ellentétben a Szabadító ezt mondta: „Én vagyok a jó pásztor; ...és életemet adom a juhokért.”¹ Amikor pedig farkasok jönnek, elmenekülnek. Ez helytelen elgondolás. Megátkozta a földet, elfordítva a szülők szívét a gyermekeiktől és egymástól.²

A házasság örökkévaló perspektívája

Tom és Tracy még a házasságuk előtt örökkévaló perspektívát alakított ki a szövetségekről és a farkasokról. Ádám és Éva történetén keresztül tanultak az élet céljáról, valamint arról, hogyan térjenek vissza Isten jelenlétébe engedelmesség és az engesztelés által. Krisztus élete az engesztelés meghozatalának története. Ádám és Éva élete az engesztelés elfogadásának története, mely képessé tette őket arra, hogy legyőzzék az Istentől való eltávolodásukat, valamint minden megpróbáltatást egészen addig, amíg örökké egyek nem lettek az Úrral és egymással.

Lehi azt tanította, hogy ha Ádám és Éva nem bukott volna el, nem ismerték volna meg mindennek az

ellentétét. És „nem lettek volna gyermekeik; tehát egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot”³. A furfangos szülők ebben kapcsolatot látnak – ha nincs gyermek, nincs bánat sem! Azonban ha Ádám és Éva a kertben maradtak volna, soha sem ismerték volna az örömet. Így hát az Úr megtanította nekik, hogy bánatban, verejték és tövisek közepette fognak élni és fogják felnevelni gyermekeiket.

Mindazonáltal, a föld *az ő érdekükben* lett megátkozva:⁴ nehézségekkel teli ösvényük elvezette őket mind a megváltás, mind pedig a megértés *öröméhez* is. Ezért van, hogy egy szövetségen alapuló házasságban a férj és a feleség támogatja és felemeli egymást, amikor farkas jön. Ha Tom és Tracy ezt megértették volna, talán lassabban sétáltak volna a Kerthez hasonló templom térről – akár Ádám és Éva – kéz a kézben, a pusztá és kietlen világba.

És mégis, a házasság és a gyermeknevelés a legértékesebb vallási tapasztalatot jelentheti egy pár életében. A szövetségen alapuló házasság tökéletes hitet követel: meg kell tartaniuk szövetségeiket anélkül, hogy tudnák, milyen veszélyekkel kell majd szembenézniük. Feltétel nélkül alá kell rendelniük magukat, engedelmességgel Istennek és áldozatot hozva egymásért. Ekkor fogják csak felfedezni, mit nevez Alma „semmihez nem hasonlítható öröm[nek]”⁶.

Természetesen vannak olyanok, akiknek nincs lehetőségük házasságot kötni. És néhány válás elkerülhetetlen. Az Úr azonban végül kárpótolja azokat a hithű embereket, akiknek nem adatik meg a halandóság teljessége.

A természeti csapás „farkasa”

Minden házasságot háromféle farkas tesz próbára ismétlődően. Az első farkas a természeti csapás. Miután három évig kérték Istent, hogy ajándékozza meg őket első gyermekükkel, David és Fan komoly szívelégtelenséggel küzdő gyermeknek adott életet. Három heti küzdelem után eltemették újszülött kisfiukat. Ádámhoz és Évához hasonlóan, együtt gyászoltak, összetört szívvel és az Úrba vetett hittel.

A személyes hiányosságok „farkasa”

Másodszor saját hiányosságaik fogják próbára tenni őket. Egy nő könnyek között mondta el nekem,

A házasság természetsszerűen szövetség, nem csak egy bizalmas szerződés, amely szabadon érvényteleníthető.

hogyan a férje állandó kritikái végül hogyan tették tönkre nemcsak a házasságukat, hanem az egész önbecsülését. Először a főztjére és a takarításra panaszkodott, azután pedig arra, hogyan használja az idejét, hogyan beszél, néz és érvel. Végül teljesen alkalmatlannak és hibásnak érezte magát. Fájt a szíve a feleségért és a férjéért egyaránt.

Ezzel ellentétben áll annak a fiatal nőnek a története, aki kevés önbizalommal rendelkezett, amikor férjhez ment. A férje azután annyi dicsérnivalót talált benne, hogy fokozatosan kezdte elhinni magáról, hogy jó ember, és hogy számít a véleménye. A férj feleségébe vetett hite újraélesztette önbecsülését.

A túlzott én-központúság „farkasa”

A harmadik farkas a túlzott én-központúság, amely korunk szerződéses hozzáállását szülte. Egy hétéves kislány sírva jött haza az iskolából: „Anyu, én nem tartozom hozzád? A tanárunk ma azt mondta, hogy senki sem tartozik senkihez – a gyermekek nem tartoznak a szülőkhöz, a férjek nem tartoznak a feleségekhez. Én a *tied* vagyok, igaz, anyu?” Édesanyja szorosán magához ölelte, és ezt suttogetta: „Persze, hogy az enyém vagy – én pedig a *tied* vagyok.” Természetesen a házastársaknak tisztelniük kell egymás személyazonosságát, a családtagok pedig se nem rabszolgák, se nem élettelen tárgyak. Ennek a tanárnak a félelme azonban – melyben sokan osztoznak – az, hogy a rokon és házastársi kapcsolat nem értékes kötelék, mely összepecsétel, hanem pusztá rabszolgaság. A kötődés hanyatlásának korában élünk.

Az ellenség már régen kifejlesztette a személyes szabadságra fektetett hangsúlyt, és most lázasan ki is használja azt. Legmélyebb Isten-adta ösztönünk, hogy azok karjaiba szaladjunk, akiknek szükségük van ránk, és akik támogatnak minket. Ő azonban ma elválaszt minket egymástól a bizalmatlanság és a gyanakvás ékével. Eltúlozza annak szükségességét, hogy saját terünk legyen, kiszabaduljunk és egyedül legyünk. Néhányan hisznek neki – és azon tűnődnek, miért érzik úgy, hogy egyedül maradtak. A bámulatos kivételek ellenére, az Amerikában egyre növekvő számú egyedüli szülők által felnevelt gyermekek sokkal több veszélynek vannak kitéve, mint azok, akiket két szülő nevel fel. A gyermekek jólétének ma megfigyelhető általános hanyatlásának elsődleges oka a „házasságok [meghökkenítő] összeomlása”⁹.

Modern kérdések a házasságról

Manapság sok ember már azon is tanakszik, hogy mi is az a házasság. Tiltanunk kellene az azonos neműek közötti házasságot? Nehezítenünk kellene a válás folyamatát? Néhányan azt mondják, hogy ezek a kérdések nem társadalmi ügyek, mivel a házasság magánjellegű szerződés.¹⁰ Amint azonban azt az újkori próféta nemrég kijelentette, a „házasságot Isten rendelte el”¹¹. Történelmi szempontból még a világi házasság is egy hármasság volt a férfi, a nő és az állam között. A társadalomnak óriási érdekeltisége van minden házasság kimenetelében és lezármazottjában. Így a házasság nyilvános természetű megkülönbözteti azt minden más kapcsolattól. A vendégek azért jönnek az esküvőkre, írta Wendell Berry, mert a szerelmesek „esküi legalább annyira szólnak a közösségnek, mint egymásnak”, nem csupán egymásnak elkötelezve magukat, hanem a közös jóért is, „ahogyan semmilyen más szerződés nem tudná őket összekötni”¹².

A szövetségek megtartása erőt ad

Amikor megtartjuk az áldozat oltáránál kötött szövetségeket, felfedezzük az erő rejtett forrásait. Elkeseredettségemben egyszer ezt mondtam a feleségemnek, Marie-nek: „Az Úr Ádámot és Évát felnőtt emberekként helyezte a földre. Miért nem tudta ugyanezt megtenni a mi szeplős és kócos fiunkkal?” Így válaszolt: „Az Úr azért adta nekünk ezt a gyermeket, hogy keresztényt faragjon belőlünk.”

Egy este Marie-t teljesen kifárasztotta, ahogyan órákig próbálta rávenni azt a gyermeket, hogy készítse el az iskolai feladatát, miszerint építsen diorámát egy amerikai bennszülött faluról egy tepsin. Ez egy olyan próba volt, melyet egyik béres sem állt volna ki. Először ellenállt a nyomásnak, estére azonban láttam, amint büszkén az asztalra helyezi „saját” diorámáját. Elindult lefeküdni, ekkor azonban visszafordult, keresztülszárguldott a szobán és széles mosollyal, a negyedikesekre jellemző fogait megvillantva, megölelte az édesanyját. Később teljes csodálattal kérdeztem Marie-t: „Hogyan csináltad?” Ezt válaszolta: „Egyszerűen eltökéltem, hogy bármi is történjen, nem fogom hagyni.” Ezután hozzátette: „*Nem tudtam, hogy képes vagyok rá.*” A könyörület mély, belső forrását fedezte fel, mert szövetségeinek kötelékei erőt adtak neki ahhoz, hogy életét adja a juhokért, ha egyszerre csak egy órában is.

Legyetek pásztorok, ne pedig béresek!

Most visszatérek Tomhoz és Tracyhez, akik idén felfedezték saját forrásaikat. Második gyermeküket az a veszély fenyegette, hogy túl korán jön világra. Meghozhattak volna egy béreshez méltó kényelmes döntést, és folytathatták volna megszokott életüket, hagyva, hogy megtörténjen a koraszülés. Mivel azonban megpróbálták áldozatok árán megtartani szövetségeiket,¹³ az élénk, lendületes Tracy öt hétig feküdt otthon, majd pedig még öt hétig a kórházban, szinte teljesen mozdulatlanul. Tom gyakorlatilag minden órában mellette volt, amikor nem dolgozott, vagy nem aludt. Imával hozták gyermeküket a világra. Ezután a kisbaba még 11 hetet töltött kórházban. De itt van, és a gyermek az övék.

Egy este, amikor Tracy türelmesen várta az Úr akaratát a kórházban, úgy érezte, hogy talán azon hajlandósága, hogy feláldozza magát a gyermekéért, kicsit hasonlít ahhoz, ahogyan a Jó Pásztor feláldozta magát érte. Ezt mondta: „Arra számítottam, hogy nagyon nehéz lesz majd megpróbálni ilyen sokat adni, de valahogyan sokkal inkább kiváltságnak tűnt.” Sion sok más szülőjéhez hasonlóan, ő és Tom Istennek adták szívüket azért, hogy a gyermeküknek adták önmagukat. A folyamat során megtanulták, hogy házasságuk szövetségen alapul, mely összeköti őket egymással és az Úrral.

Állítsuk vissza a házasság szövetségen alapuló fogalmát, igen, a házasság új és örökkévaló szövetségét!¹⁴ Amikor pedig farkas jön, legyünk pásztorok, nem pedig béresek, készek arra, hogy életünket adjuk, napról napra, szövetségünk juhaiért. Akkor, Ádámhoz és Évához hasonlóan, boldogok leszünk.¹⁵ Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. János 10:12–15.
2. Lásd Tan és a szövetségek 2.
3. 2 Nefi 2:23.
4. Lásd Mózes 4:23.
5. Lásd Mózes 5:11.
6. Alma 28:8.
7. Lásd Mózes 5:27.
8. Lásd Barbara Dafoe Whitehead, “Dan Quayle Was Right,” *Atlantic Monthly*, Apr. 1993, 47.
9. Maggie Gallagher, *The Abolition of Marriage* (1996), 4.
10. Lásd Bruce Dunford, “Governor: Take State Out of Marriage Role,” *Honolulu Star-Bulletin*, 9 Jan. 1996, p. A5; “Family Cannot Be Forced,” *Salt Lake Tribune*, 17 Jan. 1996, p. A10.
11. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma: „A család: kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 2010. nov. 129.
12. Wendell Berry, *Sex, Economy, Freedom and Community* (1993), 125, 137–39; kiemelés hozzáadva
13. Lásd Tan és a szövetségek 97:8.
14. Lásd Tan és a szövetségek 131:2.
15. Lásd 2 Nefi 2:25.

SZÜLETÉSSZABÁLYOZÁS

*A legnagyobb kincset mind
a földön, mind pedig a
mennyben, gyermekeink és
leszármazottaink jelentik.*

– Dallin H. Oaks elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

A család: Kiáltvány a világhoz

„Mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében. [...]

Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer, mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

Kijelentjük, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét” (*Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Első Elnökség – Heber J. Grant, ifj. J. Reuben Clark, David O. McKay

„Az egyház Első Elnökségeként ránk ruházott felhatalmazás jogán figyelmeztetjük népünket...

Ádámnak és Évának adott legkorábbi parancsolataiban azt mondta az Úr: »Sokasodjatok és töltsétek be a földet!« Ezt a parancsot napjainkban is megismételte. A házassági szövetség örökkévalóságának tantételét újra kinyilatkoztatta most, az utolsó آدمányozási korszakban...

Az Úr elmondta nekünk, hogy minden férj és feleség kötelessége engedelmeskedni az Ádámnak

adott parancsnak, miszerint sokasodjon és töltsék be a földet, hogy ide jöhessenek azon kiválasztott lelkek seregei, akik húsból való hajlékra várnak, és Isten nagyszerű terve értelmében előrehaladva tökéletes lelkekké lehessenek, mert e húsból való hajlékok nélkül nem érhetik el Isten által megtervezett rendeltetésüket.

Így hát minden férj és feleség váljon apává és anyává Izráelben olyan gyermekek számára, akik a szent, örök szövetségben születnek!” (in Conference Report, Oct. 1942, 11–12)

Joseph F. Smith elnök

„Az anyaság jelenti az otthoni boldogság alapját, a nemzet boldogulását. Isten nagy és szent kötelezettségeket rótt a férfiakra és a nőkre az anyaságra vonatkozóan, és ezek olyan kötelezettségek, melyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni anélkül, hogy isteni nemtetszést vonnánk magunkra. Az 1 Timótheus 2:13–15-ben azt mondják, hogy »Ádám teremtett elsőnek, azután Éva...«. És megtartathat Éva gyermekszülés nélkül? Igazán szörnyű kockázatot vállal, ha szándékosan figyelmen kívül hagyja Isten kinyilatkoztatott követelményét” (*Gospel Doctrine*, 288–89).

David O. McKay elnök

„A szeretet abban az otthonban valósítja meg a legédesebb boldogságot és a legistenibb célt, ahol a gyermekvállalás nincs korlátozva, ahol a legszívesebben látják őket, és ahol a szülői lét kötelességeit úgy fogadják, mint az örökkévaló Teremtővel való társulást.

Ennek során azonban az édesanya egészségét óvni kell. A feleségszerep birodalmában a nőnek korlátlanul kell uralkodnia” (*Gospel Ideals*, 469).

Joseph Fielding Smith elnök

„A család a legfontosabb szervezet az időben és az örökkévalóságban. Az a célunk az életben, hogy örökkévaló családi egységeket teremtsünk magunknak. Családi életetekbe nem kerülhet semmi, ami annyira fontos lenne, mint a templom összepecsételő áldásai, majd pedig a celesztialis házasság rendjével kapcsolatos szövetségek betartása” (in Conference Report, Apr. 1972, 13; vagy *Ensign*, July 1972, 27).

Spencer W. Kimball elnök

„Holnap, amikor elismétlem azokat a szavakat, melyek összekötnek benneteket az örökkévalóságra, ugyanazokat a lenyűgöző szavakat fogom mondani,

melyeket az Úr mondott annak a jóképű fiatalembernek és az ő bájos menyasszonyának az Édenkertben: »Sokasodjatok és töltsétek be a földet!«

[...] Azért jöttetek, hogy olyan halandó testet szerezetek, mely tökéletessé, halhatatlanná válhat, és megértettétek, hogy Istennel teremtőtársakként kell majd dolgoznotok, hogy más lelkek számára testet biztosítsatok... Így hát nem fogjátok halogatni a szülőkké válást. Lesz néhány racionalista, aki számos halasztásra adó indokot megnevez majd nektek. Természetesen nehezebb lesz így megszerezni az egyetemi diplomátokat, vagy biztosítani a családalapításhoz szükséges anyagi feltételeket, azonban erőtök rendíthetetlen lesz, amikor nehéz akadályokkal kell szembenéznetek. Az Úr akarata szerint alapítsatok családokat! Ez természetesen költséges, ám meg fogjátok találni a módját, ezenfelül, gyakran azok a gyermekek viszik előre a világ munkáját, akik felelősséggel és nélkülözéssel együtt nőnek fel” („John and Mary, Beginning Life Together,” *New Era*, June 1975, 8).

„A házasságon belüli legmagasabb fokú boldogságot nagymértékben befolyásolja egy alapvető tényező – a gyermekek nemzése és felnevelése. Túl sok fiatal határozza el és tűzi ki célul, hogy nem fog megházasodni, vagy gyermekeket vállalni, amíg nagyobb anyagi biztonsággal nem rendelkezik, amíg a katonai szolgálat be nem fejeződik; amíg meg nem szerzik az egyetemi diplomát; amíg a foglalkozásuk jobban nem fizet; amíg az adósságok nem lettek törlesztve; vagy amíg az idő nem alkalmasabb. Elfelejtették, hogy az első parancsolat az, hogy »szaporodja[nak] és sokasodja[nak], és töltsé[k] be a földet és hajtsá[k] birodalm[uk] alá« (1 Mózes 1:28). Így a feleségek tovább folytatják munkájukat, a férfiek pedig támogatják azt, és fogamzásgátlót használnak, hogy elkerüljék a megtermékenyülést. Rokonok, barátok, sőt, édesanyák bátorítják néha születésszabályozásra az ifjú házасokat. Azonban a kifogás bár sok, legtöbbször gyenge. A feleség nem erős; a családi költségvetés nem képes több embert eltartani; vagy az orvos, a kórház, illetve a további esetleges költségek túl magasak; megzavarja majd a társadalmi életet; megakadályozza azt, hogy két keresetből éljenek; így hát a rendellenes élet megghiúsítja a gyermekek születését. Az egyház nem helyeselheti, és nem hagyhatja jóvá azokat az intézkedéseket, melyek oly nagy mértékben korlátozzák a családot” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 328–29).

Howard W. Hunter elnök

„Tiszteljétek feleségetek egyedülálló és Isten által kijelölt szerepét, miszerint édesanya Izraelben, valamint azon különleges képességét, hogy gyermekeket hoz a világra és gondozza őket! Isteni parancsolat kötelez minket, hogy sokasodjunk és töltsük be a földet, valamint hogy világosságban és igazságban neveljük fel gyermekeinket és unokáinkat (lásd Mózes 2:28; T&Sz 93:40). Szerető társakként megosztjátok a gyermekekről való gondoskodás szerepét. Segítsetek neki otthonotok vezetésében és fenntartásában! Segítsetek tanítani, képezni és fegyelmezni gyermekeiteket!” (in Conference Report, Oct. 1994, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50)

Gordon B. Hinckley elnök

„Sértőnek találom azt az álokoskodást, hogy az utolsó napi szent asszony csupán arra termett, hogy állandóan »mezítlábas és várandós« legyen. Ez a mondás talán szellemes, de mindenképpen helytelen. Természetesen hiszünk a gyermekekben. Az Úr azt mondta, sokasodjunk és töltsük be a földet, hogy utódainkban örömmel leljük, és nincs annál nagyobb öröm, mint a jó családokba született, boldog gyermekekből származó öröm. Ő azonban nem jelölte meg a számot, és az egyház sem teszi. Ez egy olyan szent ügy, mely csak a házaspárra és az Úrra tartozik. Az egyház hivatalos kijelentése a következőket tartalmazza: »A férfiek legyenek figyelmesek a feleségükkel szemben, akinek nagyobb felelősség jutott nem csupán a gyermekek világra hozásában, hanem azok nevelésében is a gyermekkor során, továbbá segítsenek nekik megőrizni az egészségüket és az erejüket! A házastársak gyakorolják az önuralmat minden kapcsolatukban! Kérjenek sugalmazást az Úrtól arra vonatkozóan, hogy hogyan küzdjék le a házastársi kihívásokat, valamint hogyan neveljék gyermekeiket az evangélium tanításaival megegyezően!« (*General Handbook of Instructions* [1983], p. 77)” (*Cornerstones of a Happy Home*, 6).

Melvin J. Ballard elder

„Van egy rész a szentírásainkban, melyet az utolsó napi szentek isteni eredetűnek fogadnak el: »Ez Isten munkája és dicsősége: hogy véghezvigye az ember halhatatlanságát és örök életét« (lásd Mózes 1:39). Hasonlóképpen mi is mondhatnánk, hogy ez a férfi és a nő dicsősége – hogy létrehozza Isten fiai és leányai halandóságát, hogy Atyánk várakozó gyermekei számára földi életet biztosítson. A nő

legnagyobb küldetése az, hogy életet, földi életet adjon – tisztességes házasságon belül – azon várakozó lelkeknek, Atyánk lélekgyermekének, akik izgatottan várják, hogy e halandó állapotba kerüljenek és abban éljenek. Mindaz a tisztelet és hírnév, melyet egy férfi és egy nő kaphat tehetségeik fejlesztéséért, minden hódolat és magasztalás, melyet egy dicsérő világ adhat nekik lángelméjük szentélyénél hódolva, csupán sápadt fény, melynek ragyogása elhalványul ahhoz a fenséges tisztelethez, örökkévaló dicsőséghez, soha meg nem szűnő boldogsághoz képest, melyben része lehet annak a nőnek, aki betölti a ráháruló első nagyszerű kötelességet és küldetést, hogy Isten fiai és leányai édesanyja legyen” (Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 203–4).

Ezra Taft Benson elder

„Az embernek adott első parancsolat az volt, hogy sokasodjanak és töltsék be a földet gyermekekkel. Ezt a parancsolatot soha nem módosították, változtatták meg vagy törölték el. Az Úr nem azt mondta, hogy sokasodjatok és töltsétek be a földet, ha ez alkalmas számotokra, vagy ha jómódúak vagytok, vagy miután befejeztétek a tanulmányaitokat, vagy amikor béke van a földön, vagy addig, amíg négy gyermeketek nem lesz. A Biblia ezt mondja: »Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; [...] Boldog ember, a ki ilyenekkel tölti meg tegzét...« (Zsoltárok 127:3, 5). Hisszük, hogy Isten megdicsőült számos gyermeke, és az ő tökéletesítésükre alkotott terv által. Így Isten is felmagasztalja majd azt a férjet és feleséget, akik nagyszámú utóddal rendelkeznek, és akik megpróbálják őket igazságban felnevelni” (in Conference Report, Apr. 1969, 12).

Dallin H. Oaks elder

„Az Úr ezt mondta az első férfinak és nőnek a földön: »Legyetek termékenyek, és sokasodjatok« (Mózes 2:28; 1 Mózes 1:28; lásd még Ábrahám 4:28). Ez volt sorrendben és fontosságban is a legelső parancsolat. Elengedhetetlen volt, hogy Isten lélekgyermekének halandó életük legyen, és lehetőségük legyen arra, hogy az örök élet felé fejlődjenek. Következésképpen, minden dolog, mely a teremtéshez kapcsolódik, elsődleges célpontja az ellenfél azon erőfeszítéseinek, hogy Isten tervét megghiúsítsa...

A boldogság nagyszerű tervének ismerete ugyancsak jellegzetes hozzáállást biztosít az utolsó napi szentek számára a gyermekek nemzésével és felnevelésével kapcsolatban.

Néhány korban és helyen a gyermekeket nem többnek, mint munkásoknak tartották a család nyereséges vállalkozásában, vagy pedig támogatási biztosítéknak a szülei számára. Bár az ilyesfajta elnyomást elutasítjuk, néhány ember napjainkban mégsem érez büntudatot hasonló hozzáállás miatt, mely alárendeli Isten lélekgyermekének boldogságát a szülők jólétének, illetve kényelmének.

A Szabadító azt tanította, hogy ne gyűjtsünk magunknak kincseket a földön, hanem inkább gyűjtsünk kincseket a mennyben (lásd Máté 6:19–21). A boldogság nagyszerű terve legfőbb céljának világosságában hiszem, hogy a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben, gyermekeink és leszármazottaink jelentik.”

VAN EGY KÉRDÉSEM

Dr. Homer Ellsworth

Ensign, Aug. 1979, 23–24

Azt a nézetet valljuk, hogy addig és annyiszor hozzunk gyermekeket a világra, ameddig csak az emberi test képes rá? Nem létezik mondjuk, valamiféle „evangéliumi családtervezés”?

Gyakran hallok ehhez hasonló kérdést tevékeny és elkötelezett utolsó napi nőktől, akik számos alkalommal tesznek fel olyan kérdéseket, melyek nem tartoznak szakmabeli felelősségeim közé. Megosztok néhány tantételt és állásfoglalást, melyek úgy hiszem, ezen alapvető kérdésre vonatkoznak, arra a kérdésre, melyet a legtöbb házaspár számos alkalommal feltesz magának a gyermeknemzés éveit alatt.

Örvendezem a szabadulás tervéről való azon alapvető ismeretünkben, amely megtanítja nekünk, hogy növekedés, fejlődés és próbatételek céljából jövünk a földre. E folyamat során összeházasodhatunk, és fizikai testet biztosíthatunk Mennyei Atyánk lélekgyermekéi számára. Ez, úgy tűnik nekem, alapvető dolog. Ezen igazság szemléltetése közben, ugyancsak nagy örömöm lelem az egyház azon megerősítő álláspontjában, hogy a gyermekek nemzése és a családalapítás áldás és öröm, továbbá lelki kötelezettség is számunkra. Nagy hatással van rám, hogy célunkként jó dolgokra fektetjük a hangsúlyt.

Örvendezem azon ismeretünkben, hogy a szabadulás tervének egyik legalapvetőbb tantétele az önrendelkezés. Az önrendelkező választás lehetősége annyira fontos volt Mennyei Atyánknak, hogy inkább hajlandó volt gyermekeinek egyharmadát visszatarítani további lehetőségektől, minthogy megfossza

őket a választás jogától. Az önrendelkezés tantétele létfontosságú a próbatételek sikeres leküzdéséhez. Számos döntésünk olyan tantételek alkalmazását igényli, melyek esetében nem találhatóak világos, igen-nem válaszok az egyházi kézikönyvekben, a gyűléseken, sőt még a szentírásokban sem.

Fejlődésünk folyamata ekkor a lehetőségek mérlegelésének, a téma gondos tanulmányozásának, valamint az Úrtól jövő sugalmazás keresésének eredménye. Nekem úgy tűnik, ez az evangéliumi terv „szíve”. Mindig nagy örömet és bizalmat jelentett számomra annak megfigyelése, hogy Isten tanításainak irányításában, a mi sugalmazott prófétáink nem törekszenek arra, hogy megsértsék a személyes önrendelkezés ezen általános tervét, hanem széleskörű irányvonalakon belül vezetnek minket, melyek jelentős személyes rugalmasságot biztosítanak számunkra.

Felidézem az egyház egy már elhunyt elnökét, aki a lánya elvetélése után meglátogatta őt a kórházban.

Nyolc gyermek édesanyja volt, és a negyvenes évei elején járt. Ezt kérdezte: „Apám, leállhatunk most már?” Mire az apja ezt felelte: „Ne engem kérdezz! Ez a döntés csak rád, a férjedre és a Mennyei Atyádra tartozik. Ha ti ketten tiszta lelkiismerettel tudtok a szemébe nézni, és el tudjátok mondani, hogy minden tőletek telhetőt megtettetek, hogy valóban megpróbáltátok, akkor leállhattok. Azonban ez csak rád és rá tartozik. Elég problémám van nekem egyedül is, amiről beszélnem kell Vele, amikor találkozunk!” Így hát világos számomra, hogy a gyermekeinkkel kapcsolatos döntések, hogy mikor vállaljuk őket, és milyen számban, valamint minden erre vonatkozó témáról és kérdésről csupán a házastársak közötti alapos megbeszélés és ima után hozhatók meg.

Annak megtanulása során, hogy egy adott időben mi helyes a számunkra, hasznosnak találtam egy alapvető mérce használatát: *Ez egy önző döntés?* Arra a következtetésre jutottam, hogy a legtöbb bűnünk valójában az önzés bűne. Ha nem fizeted a tizeded, annak az önzés áll a háttérben. Ha paráználkods, annak az önzés áll a háttérben. Ha nem vagy becsületes, annak az önzés áll a háttérben. Észrevettem, hogy a szentírásokban sokszor megfigyelhetjük, ahogy az Úr megfenyíti a népet önzősége miatt.

Ezért a családdal kapcsolatos kérdésekre vonatkozóan, ha önzésünk vagy anyagiasságunk miatt

korlátozzuk a családukat, akkor biztos, hogy egy énközpontú személyiséget fogunk kialakítani. Amint a szentírások világosan rámutatnak, nem ilyen egy celesztialis személyiség leírása. Rájöttem, hogy valóban meg kell vizsgálnunk magunkat ahhoz, hogy felfedezzük az indítékainkat. Néha felületes indítékok és kifogások merülnek fel, amikor ezt tesszük.

Másrészt azonban nem kell félnünk attól, hogy a kérdést fontos szempontok alapján is megvizsgáljuk – az édesanya és az édesapa fizikai, illetve szellemi egészsége, a szülők azon képessége, hogy alapvető szükségleteket biztosítsanak stb. Ha valamilyen személyes oknál fogva a házaspár imádságos lélekkel úgy dönt, hogy nem lenne bölcs dolog azonnal vállalni egy újabb gyermeket, a gyermekek születése közötti időközöknek – leszámítva a lehetséges szellemi, illetve fizikai hatásokat – nincs nagy jelentősége. Az önmegtartóztatás természetesen egy másik formája a fogamzásgátlásnak, és a többi módszerhez hasonlóan, ennek is vannak mellékhatásai, melyek közül néhány ártalmas a házasságra.

Orvosként gyakran kell olyan szociális-érzelmi tüneteket kezelnem, melyek az élet különböző területeivel állnak összefüggésben. Ennek során mindig nagy hatással volt rám, hogy sem a régi, sem pedig a jelenlegi prófétáink, soha nem kötötték ki, hogy a házastársi kapcsolat egyetlen rendeltetése a gyermekvállalás lenne. A próféták azt tanították, hogy a testi intimitás hatalmas befolyással van a szeretet kötelékének megerősítésére a házasságban, fokozva és megszilárdítva ezzel a házastársi egységet. Sőt, a házasság Isten jogos ajándéka számunkra. Ahogy Pál apostol mondta:

„A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.” Pál így folytatja: „Ne távozzatok el egymástól, csakis beleegyezéseteket adva, egy időre, hogy bójtnak és imádságnak szentelhessétek magatokat; és találkozzatok újra, hogy a Sátán ne kísértsen meg titeket azért, mert nem tartóztathatók magatokat.” (1 Kor. 7:4; Joseph Smith fordítás, 1 Kor. 7:5). Pál azt mondja, hogy a házasságon belüli önmegtartóztatás szükségtelen kísértéseket és feszültségeket okozhat, melyeknek bizonyosan káros mellékhatásai vannak.

Így a gyermekek számát és a szülések közötti időtartamot, illetve más ehhez a témához kapcsolódó kérdést illetően, az ilyesfajta döntéseket a férjnek és a feleségnek kell meghoznia, igazságosan

és együttérzően megbeszélve ezt egymással, valamint az Úr sugalmazását kérve. Hiszem, hogy a próféták bölcs tanácsot adnak, amikor azt javasolják a házaspároknak, hogy legyenek körültekintőek, és gondosan tervezzenek, hogy az édesanya egészsége ne károsodjon. Amikor az Első Elnökség ezen javaslatát figyelmen kívül hagyják, nem ismerik vagy félreértelmezik, az bánatot okozhat.

Ismerek egy hétgyermekes házaspárt. A feleséget, akinek magas vérnyomása volt, arról tájékoztatta az orvosa, hogy a további terhesség súlyos veszéllyel járhat, ezért ne próbálkozzanak vele. A házaspár azonban úgy értelmezte a helyi papsági vezetők tanításait, hogy semmilyen körülmények között se alkalmazzanak fogamzásgátlást. A nyolcadik gyermek születése közben a feleség agyvérzést kapott és meghalt.

Ahogy találkozom más emberekkel, és megismerem a körülményeiket, állandó sugalmazással lát el az Első Elnökség tanácsa, melyet az *Utasítások egyházi kézikönyvében* adtak, miszerint az édesanya egészségét, valamint a család jólétét figyelembe kell venni. A gyakorló nőgyógyásként eltöltött harmincnégy évem, és az utolsó napi szent családomról ez idő alatt tett megfigyeléseim megtanítottak arra, hogy nem csupán a fizikai, hanem az érzelmi jólétet is figyelembe kell venni. Vannak szülők, akik kevésbé hajlamosak a hangulatváltozásokra és a depresszióra, és könnyebben megbirkóznak a sok gyermekkel járó

nyomással. Vannak szülők, akik több segítséget kapnak a családjuktól, illetve a barátaiktól. Vannak, akik hatékonyabb szülők, mint mások, még akkor is, ha vágyaik és indítékaik ugyanolyanok. Ráadásul a szülők felelőssége az életszükségletek megteremtése gyermekeik számára. A fényűzés utáni vágyakozás természetesen nem lenne helyénvaló befolyásoló tényező a család méretére vonatkozóan; a fényűzés egyszerűen nem helyes szempont. Úgy hiszem, minden sugalmazott emberi szív gyorsan el tudja dönteni, hogy mi számít fényűzésnek, és mi nem.

Összefoglalva, világos számomra, hogy a házaspároknak nem szabadna engedniük, hogy azok a dolgok, melyek a leginkább számítanak, azon dolgoknak legyenek kiszolgáltatva, melyek a legkevésbé számítanak. A legfontosabb dolgok keresése közben, hiszem, hogy nemcsak azért vagyunk felelősek, hogy mit teszünk, hanem azért is, hogy miért tesszük. Ezért a család méretét, a születések közötti időt, valamint az ezekhez kapcsolódó kérdéseket figyelembe véve, arra kell vágnunk, hogy sokasodjunk és betöltsük a földet, ahogyan azt az Úr megparancsolta. E folyamat során Mennyei Atyánk azt kívánja, hogy használjuk az önrendelkezésünket, melyet számunkra adott, hogy bölcs útvonalat tervezünk meg saját magunk, illetve családjunk számára. E bölcs útvonal tervrajzához szükséges bölcsességet tanulás és ima által szerezzük meg, valamint úgy, ha hallgatunk a bennünk lévő halk és szelíd hangra.

SZÜLŐI LÉT: AZ EVANGÉLIUM- KÖZPONTÚ OTTHON MEGTEREMTÉSE

A tökéletes módja annak, hogy az otthonotokat a tanulás házává alakítsátok az, hogy hithűen megtartjátok a családi estet.

– Joseph B. Wirthlin elder

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Szülői siker

Spencer W. Kimball elnök

„Néha láttam jó családból származó gyermekeket fellázadni, ellenállni, eltévelyedni, és végül harcolni Isten ellen. Ezzel bánatot okoznak szüleiknek, akik megtették a tőlük telhető legjobbat azért, hogy irányt mutassanak nekik, tanítsák őket, és példaként álljanak előttük. Több ízben láttam azonban azt is, hogy ugyanezen gyermekek közül sokan – több éves tévelygés után – meglágyultak, felismerték, mi maradt ki az életükből, megbánták a bűneiket, és nagy szolgálatot tettek közösségük lelki életéért. Úgy hiszem, ez azért történt, mert minden ellenszél ellenére, melynek ezek az emberek ki voltak téve, nagyobb hatással volt rájuk az az életmód – sokkal nagyobb hatással, mint gondolták –, melyben otthon felnevelték őket. Évekkel később, amikor arra vágnak, hogy saját otthonukban is megteremtsék ugyanazt a légkört, melyet gyermekként élveztek, akkor nagy valószínűséggel ahhoz a hithez fordulnak, amely értelmet adott szüleik életének” (in Conference Report, Oct. 1974, 160; vagy *Ensign*, Nov. 1974, 111).

Ezra Taft Benson elnök

„Gyermekeiteket szeretettel és az Úr intelmei szerint neveljétek.

Boldog és békés gyermekek felnevelése nagy kihívást jelent a mai világban, de meg lehet tenni, és meg is teszik.

A megoldás: felelősségteljes szülői mivolt.

Ami pedig a legfontosabb: a gyermekeknek tudniuk és érezniük kell, hogy szeretik, akarják és értékelik őket. Gyakran meg kell erősíteni ezt bennük. Ez nyilvánvalóan a szülők szerepe, és leggyakrabban az édesanya képes ezt a legjobban betölteni...

Meg kell tanítani a gyermekeket imádkozni, valamint arra, hogy az Úrra támaszkodjanak útmutatásért, és hogy kifejezzék hálájukat az áldásaikért. Emlékszem, hogyan térdeltem kisgyermekünk ágyánál, és segitettem nekik imát mondani.

Meg kell tanítani a gyermekeknek a jó és a rossz közötti különbséget. Meg tudják, és meg is kell tanulniuk Isten parancsolatait. Meg kell nekik tanítani, hogy helytelen dolog lopni, hazudni, csalni és mások tulajdonára áhítozni.

A gyermekeket már otthon meg kell tanítani dolgozni. Ott kell megtanulniuk, hogy a becsületes munka méltóságot és önbecsülést eredményez. Meg kell tanulniuk a jól végzett munka örömét.

A gyermekek szabadidejét felemelő, pozitív tevékenységeknek kell szentelni. A túl sok tévézés pusztító hatású lehet, pornográf műsorok nézését pedig egyáltalán nem szabad engedélyezni. Becslések szerint ma a serdülő gyermekek hetente 25 órát néznek televíziót.

A közösségek felelősséggel tartoznak azért, hogy segítsenek a családoknak felemelő szórakozást biztosítani. Amit ma a közösség engedélyez, az holnap a mai fiatalok normájává válik.

A családok töltsenek több időt együtt közös munkával és kikapcsolódással. Hetente egyszer tartsanak családi estet, melynek során kikapcsolódnak, közös feladatokon dolgoznak, jeleneteket adnak elő, dalokat énekelnek a zongora körül, játszanak, különleges frissítőket fogyasztanak, és családként imádkoznak. E gyakorlat vasláncként fogja összekötni a családot szeretetben, büszkeségben, hagyományban, erőben és hűségben.

A családi szentírás-tanulmányozást minden egyes szombat napon gyakorolnunk kell az otthonunkban.

Szintén javasolt a napi áhítat tartása, ahol a szentírásolvasás, a himnuszok éneklése, valamint a családi ima a mindennapi foglalatosságaink részévé válik.

A szülőknek fel kell készíteniük gyermekeiket az evangélium szertartásaira...

»Az otthon az, amelynek megújulásra van szüksége. Próbáljatok meg ma és holnap is változtatni otthonotokon azáltal, hogy naponta kétszer imádkoztok a családokkal... Kérjétek áldást minden ételre, amit elfogyasztotok. Töltsetek tíz percet azzal, hogy elolvastok egy fejezetet az Úr szavaiból [a szentírásokból]... Családokat bővelkedjen szeretetben, békeességben, az Úr Lelkében, kedvességben, jószívűségben, másokért hozott áldozatban. Számúzzétek a durva szavakat..., és hagyjátok, hogy Isten Lelke költözzön a szívetekbe. Lélekkel és hatalommal... tanítsátok ezeket a dolgokat gyermekeiteknek. Egyetlen gyermek sem tévedne rossz útra, ha az otthoni légkör, példa és tanítás összhangban lenne... Krisztus evangéliumával« (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, p. 302.)" (in Conference Report, Oct. 1982, 84–87; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 60–61).

Orson F. Whitney elder

„Joseph Smith próféta kijelentette – és ennél vigasztalóbb tant nem is tanított soha –, hogy a hithű szülők örökre szóló összepecsételése, valamint az igazság ügyében végzett bátor szolgálatukért számukra adott isteni ígéretek nemcsak saját magukat, hanem leszármazottaikat is megszabadítják. Bár a nyájból néhányan talán elkószálnak, a Pásztor rajtuk tartja a szemét, és előbb vagy utóbb érezni fogják, hogy kinyúl utánuk az isteni gondviselés karja, és visszavezeti őket a nyájhoz. Akár ebben az életben, akár az elkövetkezendőben, de vissza fognak térni! Meg kell majd fizetniük tartozásukat az igazságosságnak, szenvedni fognak bűneik miatt, és talán tövises ösvényen járnak majd, ám végül a bűnbánó tékozló fiúhoz hasonlóan mindez visszavezeti őket a szerető és megbocsátó atya szívéhez és otthonába. A fájdalmas tapasztalat pedig nem lesz hiábavaló. Imádkozzatok gondatlan és engedetlen gyermekeitekért; hitetekkel ragaszkodjatok hozzájuk! Reméljétek továbbra is, bízzatok továbbra is, mígnem meglátjátok Isten szabadítását!" (in Conference Report, Apr. 1929, 110)

Howard W. Hunter elder

„Az a sikeres szülő, aki szerette gyermekét, áldozatot hozott érte, törődött vele, tanította őt, és kielégítette a szükségleteit. Ha mindezeket megtettétek, és gyermekeitek mégis rossz úton jár, gondot okoz vagy világias, abban az esetben nagyon is valószínű, hogy

mindezek ellenére sikeres szülők vagytok. Talán vannak olyan, erre a világra jövő gyermekek, akik minden szülőt, minden körülmények között próbára tennének. Hasonlóképpen, talán vannak olyanok is, akik majdnem minden anyának és apának az életét megáldanák, és örömet adnának nekik" (in Conference Report, Oct. 1983, 94; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 65).

Neal A. Maxwell elder

„Nyilvánvaló, hogy a családi értékek a személyes prioritásainkat tükrözik. Vajon a jelenlegi súlyos körülmények között a szülők hajlandók lennének feladni csupán egyetlen külső dolgot, és azt az időt és tehetséget a családra fordítani? Szülők és nagyszülők, kérlek benneteket, nézzétek át a napi beosztásokat és prioritásaitokat, és gondoskodjatok arról, hogy az élet legfontosabb kapcsolatait elsőbbséget élvezzenek! Még a szent és elkötelezett Brigham Youngnak is egyszer ezt mondta az Úr: »viselj különleges gondot családodra« (T&Sz 126:3). Néha a leglelküimeresebbek azok, akiknek a legnagyobb szükségük van erre az üzenetre!" (in Conference Report, Apr. 1994, 121; vagy *Ensign*, May 1994, 90)

Richard G. Scott elder

„Néhányatoknak vannak olyan gyermekei, akik nem hallgatnak rátok, és egészen más utakat választanak. Mennyei Atyánknak többször is része volt ebben a tapasztalatban. Bár gyermekeinek egy része arra használta az önrendelkezés Tőle kapott ajándékát, hogy az Ő tanácsával ellenkező döntéseket hozzon, Ő továbbra is szereti őket. Igen, biztos vagyok benne, hogy soha nem okolta magát az ő balga döntéseikért" (in Conference Report, Apr. 1993, 43; vagy *Ensign*, May 1993, 34).

Robert D. Hales elder

„Számptalan dolgot lehet megtenni otthonunk falain belül azért, hogy megerősítsük a családot. Hadd osszak meg néhány olyan ötletet, amely segíthet meghatározni azokat a területeket, amelyek megerősítésre szorulnak a családjunkban. A bátorítás lelkületében ajánlom ezeket, tudva azt, hogy mindegyik család – és mindegyik családtag – páratlan a maga nemében. [...]

- Minden gyermekünkkel töltsünk időt kettesben, és hagyjuk, hogy ők válasszák meg a tevékenységet és a beszélgetés témáját! Zárjuk ki a zavaró tényezőket! [...]

- Naponta imádkozzunk a gyermekeinkkel!
- Olvassuk együtt a szentírásokat! Emlékszem arra, hogy édesapám és édesanyám a szentírásokból olvastak nekünk, miközben mi, gyermekek a padlón ültünk és figyeltünk. Időnként megkérdezték: »Mit jelent számotokra ez a szentírás?« vagy »Milyen érzést kelt ez bennetek?« Aztán figyeltek ránk, miközben mi saját szavainkkal válaszoltunk.
- Olvassuk az élő próféták szavait, és más, az egyházi folyóiratokban megjelenő, gyermekeknek, fiataloknak és felnőtteknek szóló inspiráló cikkeket! [...]
- Minden héten tartsunk családi estet! Szülőként olykor túlságosan félnék vagyunk ahhoz, hogy tanítsuk gyermekeinket vagy bizonyosságot tegyünk nekik. Saját életemben én is vétkes vagyok ebben. Gyermekeinknek szükségük van arra, hogy lelki élményeket osszunk meg velük, tanítsuk őket, és bizonyosságot tegyünk nekik.
- Tartsunk családi tanácsokat, hogy megbeszéljük a család terveit és aggodalmait! A leghatékonyabb családi tanácsok némelyike az, amikor négyszemközt beszélünk az egyes családtagokkal. Segítsünk gyermekeinknek megérteni, hogy az ő elképzeléseik is fontosak! Hallgassuk meg őket és tanuljunk tőlük! [...]
- Amikor lehetséges, együnk együtt, és az étkezés alatt kerüljön sor tartalmas beszélgetésekre!
- Dolgozzunk együtt családként, még akkor is, ha egyedül gyorsabban és könnyebben el tudnánk végezni a munkát! Beszélgessünk fiainkkal és leányainkkal, míg együtt dolgozunk! Nekem erre minden szombaton lehetőségem volt az édesapámmal.
- Segítsünk gyermekeinknek megtanulni, hogyan építsenek ki jó baráti kapcsolatokat, és hogyan érezzék barátaikkal, hogy szívesen látjuk őket otthonunkban! Ismerjük meg gyermekeink barátainak a szüleit!
- Példamutatással tanítsuk meg gyermekeinknek, hogyan gazdálkodjanak az idővel és az erőforrásokkal! Segítsünk nekik megtanulni az önállóságot, és a jövőre történő felkészülés fontosságát!
- Ismertessük gyermekeinkkel őseink történetét, és saját családunk történetét!
- Alakítsunk ki családi hagyományokat! Gyermekeink szükségleteit, tehetségeit és képességeit figyelembe véve tervezzünk és valósítsunk meg emlékezetes vakációkat! Segítsünk nekik boldog emlékek megszerzésében, tehetségeik fejlesztésében és abban, hogy egyre inkább átérezzék egyéni értéküket!
- Emlékezzünk Joseph Smith próféta szavaira: »Semmi nem vezet el jobban az embereket a bűn elhagyásához, mint az, ha kézen fogják őket, és gyengéden őröködnék felettük. Ha valaki a legcsekélyebb kedvességet és szeretetet tanúsítja irántam, Ó milyen hatalmas van annak elmém felett. Ennek ellenkezője azonban jellemzően minden kellemetlen érzést kivált, és lehangolja az emberi elmét« (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], 240)” (in Conference Report, Apr. 1999, 41–44; vagy lásd *Liahóna*, 1999. júl. 30–40.).

Jeffrey R. Holland elder

„Még a szeretett és csodálatosan sikeres szülő, Joseph F. Smith elnök is így könyörgött: »Ó, Isten! Ne engedd, hogy elveszítsem saját gyermekeimet!« Ez minden szülő könyörgése, és valahol minden szülő ettől retteg. Ám senki nem vall kudarcot, aki folyamatosan próbálkozik és imádkozik. Minden jogotok megvan hozzá, hogy bátorítást nyerjete, és tudjátok, hogy gyermekeitek végül áldottnak hívnak majd benneteket” (in Conference Report, Apr. 1997, 48; vagy Ensign, May 1997, 36).

Robert D. Hales püspök

„Egy gyermek – még az is, akit nagy szeretettel és gondoskodással nevelnek, és odafigyeléssel tanítanak – felnőtt korában dönthet úgy, hogy valamilyen okból nem követi azokat a tanításokat. Hogy reagáljunk erre? Megértjük és tiszteljük az önrendelkezés tantételét. Imádkozunk, hogy az élet tapasztalatai segítsenek nekik újra vágyat és képességet nyerni arra, hogy az evangélium szerint éljenek. Ők még mindig a mi gyermekeink, és mi mindig szeretni fogjuk őket, és törődni fogunk velük. Nem zárjuk be sem a házunk, sem pedig a szívünk kapuit. Néhány ember úgy érzi, hogy nem tud elvállalni vagy betölteni egy egyházi elhívást, ha az egyik gyermeke eltévelyedett. Amikor elfogadjuk az elhívást, és a tőlünk telhető legjobbat nyújtjuk, mélyreható lelki befolyást gyakorolhatunk azokra, akiket a legjobban

szertünk. Ha azt gondoljuk, hogy más családoknak nincsenek nehézségeik vagy problémáik, akkor egyszerűen nem ismerjük őket elég jól. [...]

Bizonyára követnek el hibákat a szülők feladataik ellátása során, ám alázatosság, hit, ima és tanulás által mindenki megtanulhatja, mi a jobb út, és ezáltal megáldhatja a családtagok életét most, valamint helyes hagyományokat taníthat az elkövetkezendő nemzedékeknek.

Az Úr ígéretei biztosak: »Bölcscsé teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj« (Zsoltárok 32:8). És »bármit kértek az Atyától az én nevemben, ami helyes, és hiszitek, hogy kapni fogtok, akkor íme, az megadatik nektek« (3 Nefi 18:20)” (in Conference Report, Oct. 1993, 10–11; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 10).

Családi est

Első Elnökség: Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, Charles W. Penrose

„Tanácsoljuk és sürgetjük az egyházban a »családi est« bevezetését, mely alkalmakkor az apák és az anyák otthon maguk köré gyűjthetik fiaikat és leányaikat, és taníthatják nekik az Úr ígését. [...]

Megígérjük, hogy ha a szentek megfogadják ezt a tanácsot, akkor az nagyszerű áldásokat fog eredményezni. Fokozódik majd az otthoni szeretet és a szülők iránti engedelmség. Kialakul a hit Izráel ifjúságának szívében, és erőt nyernek majd ahhoz, hogy megküzdjenek az őket körülvevő gonosz hatásokkal és kísértésekkel” („Home Evening”, *Improvement Era*, June 1915, 733–34).

Ezra Taft Benson elnök

„Szakítsatok időt arra, hogy hetente értékes családi estet tartsatok! Férjeteke vezetésével vegyetek részt minden héten lelki és felemelő családi estén. Gyermeketeke is legyenek aktív résztvevői. Tanítsatok nekik helyes tantételeket. Legyen ez nagyszerű családi hagyományaitok egyike” (*To the Mothers in Zion*, 9).

Joseph B. Wirthlin elder

„A tökéletes módja annak, hogy az otthonotokat a tanulás házává alakítsátok az, hogy hithűen tartotok családi estet. Az egyház a hétfő estét jelölte ki erre a célra. 1915-ben az Első Elnökség arra utasította a helyi vezetőket és a szülőket, hogy vezessék be a családi estet: egy olyan alkalmat,

amikor a szülők az evangélium tantételeit tanítják a családjuknak. Az Elnökség ezt írta: »Megígérjük, hogy ha a szentek megfogadják ezt a tanácsot, akkor az nagyszerű áldásokat fog eredményezni. Fokozódik majd az otthoni szeretet és a szülők iránti engedelmség. Kialakul a hit Izráel ifjúságának szívében, és erőt nyernek majd ahhoz, hogy megküzdjenek az őket körülvevő gonosz hatásokkal és kísértésekkel.«

David O. McKay elnök ugyanezt az ígéretet tette 1965-ben, majd hozzátette, hogy a fiatalság hatalmat fog nyerni ahhoz, »hogy az igazlelkűséget és a békét válasszák, továbbá örök helyet biztosítsanak maguknak Atyánk családi körében«. 1976-ban az Elnökség megerősítette, hogy »a családi esten való rendszeres részvétel növeli az önbecsülést, a családi egységet, a felebarátaink iránti szeretetet és a Mennyei Atyánk iránti bizalmat«” (in Conference Report, Apr. 1993, 86–87; vagy *Ensign*, May 1993, 70–71).

Joe J. Christensen elder

„Kivétel nélkül, minden héten tartsatok családi estet! Ez csodálatos alkalom arra, hogy megosszátok a bizonyosságokat gyermekeitekkel. Adjatok nekik is lehetőséget arra, hogy megosszák az érzéseiket az evangéliumról. Segítsetek nekik megtanulni felismerni, mikor érzik a Lélek jelenlétét. A családi est segíteni fog nektek megteremteni az oltalom és biztonság szigetét a saját otthonotok falain belül” (in Conference Report, Oct. 1993, 14; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 12).

A családi tanács menete

Spencer W. Kimball elnök

„Azt is elmondtuk tavaly, hogy már éppen elég hosszú ideje állunk egy helyben, és akkor kihangsúlyoztuk a tanácsok fontosságát: a családi tanácsokat, az egyházközségi és cövek tanácsokat, és így tovább a területi és az egész egyházra kiterjedő tanácsokat.

Ha továbbra is alaposan figyeltek, látni fogjátok, hogy mindezen változtatások egy irányba vezetnek bennünket. Népként úgy irányítanak minket, hogy még tökéletesebben végezzük azt, amit az Úr kijelölt számunkra” (in Conference Report, Apr. 1980, 5; vagy *Ensign*, May 1980, 4).

„Gondoljatok arra a tudásra, melyet a családi költségvetésről szóló családi tanács során szerzünk. Milyen érzés az anyunak és apunak, amikor a tizenéves fiuk,

aki – mivel bevonták a költségvetés menetébe, és megértette azt – önként felajánlja nyári jövedelme egy részét, hogy segítsen lecsérélni azt a kiszolgált hűtőszekrényt?” (in Conference Report, Oct. 1977, 125; vagy *Ensign*, Nov. 1977, 78).

Ezra Taft Benson elnök

„Minden családnak vannak problémái és kihívásai. A sikeres családok azonban megpróbálják együtt kidolgozni a megoldást ahelyett, hogy bíráskodnának és vitáznának. Imádkoznak egymásért, tárgyalnak és bátorítanak. E családok alkalmanként együtt böjtölnek az egyik családtag támogatása céljából.

Az erős családok támogatják egymást.

A sikeres családok bizonyos dolgokat együtt végeznek: családi projekteket, munkát, vakációt, szórakozást és összejöveteleket.

A sikeres szülők rájöttek, hogy nem könnyű gyermekeket nevelni egy gonoszszággal szennyezett környezetben. Ezért körültekintő lépéseket tesznek afelé, hogy a lehető legépületesebb befolyást gyakorolják rájuk. Erkölcsi tantételeket tanítanak. Jó könyveket biztosítanak és olvasnak. Szabályozzák a televízió nézést. Jó és felemelő zenét biztosítanak. De ami a legfontosabb, olvassák és megbeszélik a szentíráásokat, hogy segítsenek a lelki gondolkodás kifejtésében” (in Conference Report, Apr. 1984, 6–7; vagy *Ensign*, May 1984, 6).

„Azért említem meg a családi tanácsokat, mert az elnökünk kihangsúlyozta a családi egység és a családi összetartás fontosságát. Amikor a szülőket családi tanácsok megtartására ösztönözzük, mennyei mintát követünk az otthonunkban” (in Conference Report, Mar.–Apr. 1979, 124; vagy *Ensign*, May 1979, 88).

Stephen L. Richards elnök

„Egyházi igazgatásunk zsenialitása a *tanácsokon* keresztüli igazgatás. [...] Elég tapasztalatra tettem szert ahhoz, hogy rájöjjenek a tanácsok értékére. Alig telik el úgy nap, hogy ne látnám a bölcsességet, Isten bölcsességét, a tanácsok létrehozásában: hogy általuk kormányozza az Ő királyságát” (in Conference Report, Oct. 1953, 86).

L. Tom Perry elder

„A hétfő esti családi esteket családi tanácsgyűlésekké tenném, ahol a szülők megtanítják gyermekeiknek, hogy miként készüljenek fel szerepükre családtagokként és leendő szülőkként. A családi

est a közös családi vacsorával kezdődne, melyet a tanácsgyűlés követ, ahol megbeszelnék az alábbi témákat, és tanítanának róluk: templomi felkészülés, misszionáriusi felkészülés, otthoni irányítás, családi pénzügy, karrierépítés, oktatás, közösségben való részvétel, művelődés, valós és személyes tulajdon megszerzése és az arról való gondoskodás, családi határidőnapló, szabadidő felhasználása, valamint munkabeosztás. Az estet fokozhatja egy kis különleges desszert, illetve a szülők időt szakíthatnak arra, hogy egyenként elbeszélgessenek mindegyik gyermekkel” (in Conference Report, Oct. 1980, 8–9; vagy *Ensign*, Nov. 1980, 9).

„Minden családi szervezet tartalmazzon egy családi tanácsot, melynek alkotásában a családi egység minden tagja részt vesz. Itt megtaníthatják a gyermekeknek a családi szervezet alapvető feladatait. Megtanulhatják, hogyan hozzanak döntéseket, és hogyan cselekedjenek e döntések alapján. Túl sokan nőnek fel és érik el a házasulandó kort úgy, hogy nem készülnek fel erre a feladatra. Nagyon hatékonyan tanítható meg a munkamorál és a személyes felkészültség a családi tanácsok alkalmával. Ifj.

J. Reuben Clark elnök átfogalmazott egy régi mondást. »Ha állandóan dolgozol, és nem szórakozol, unalmas leszel – szokta mondani. – Ám ha állandóan játszol, és nem dolgozol, akkor hasznavehetetlen leszel« (Idézte: Harold B. Lee, »Administering True Charity«, a jóléti mezőgazdasági gyűlésen elhangzott beszéd, 1968. okt. 5)” (in Conference Report, Apr. 1981, 119; vagy *Ensign*, May 1981, 88).

Lásd az 59. oldalon található idézetet.

M. Russell Ballard elder

„Ne feledjük, hogy az egyház alapszinten működő tanácsa a családi tanács. Az apáknak és anyáknak szorgosan kell alkalmazniuk saját és gyermekeikkel való kapcsolatukban azokat a tantételeket, amelyekről beszéltem. Ha ezt tesszük, otthonunk földi mennyországgá válhat” (in Conference Report, Apr. 1994, 34; vagy *Ensign*, May 1994, 26).

Ronald E. Poelman elder

„A világi dolgokban való egység, csakúgy mint a lelki dolgokban, elengedhetetlen a sikerünkhöz. Minden lépésnél ima és beszélgetés által a tanács tagjainak egyhangú véleményét kell alkotniuk, hogy elérjék azt az egységet, amely az Úr segítségének előfeltétele. Ahhoz, hogy hatékonyak legyenek, a döntéseket sugalmazott megegyezés, nem pedig

kompromisszum által kell meghozni. A résztvevők nem egymással versenyző védnökök, egy adott érdeket képviselve, hanem inkább egy egységes szervezet közreműködő tagjai” (in Conference Report, Apr. 1980, 126; vagy *Ensign*, May 1980, 91).

A jó házasságok megáldják a gyermekeket

Howard W. Hunter elnök

„Rendszeresen ki kell fejezned nagyrabecsüléseted és tiszteletedet a feleséged és a gyermekeid iránt. Valóban a legnagyobb dolog, amit egy édesapa a gyermekeiért tehet az, hogy szereti az édesanyjukat” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50).

Delbert L. Stapley elder

„Ha a szülők éretlenek, és nem képesek megoldani a nézeteltéréseket harag, veszekedés és szitkozódás nélkül, akkor a gyermek bizonytalanná válik, és ahogy idősödik, hajlamosabb lesz rossz barátokkal összeállni, csak hogy elmeneküljön egy boldogtalan családi környezetből” (in Conference Report, Oct. 1970, 45).

Marvin J. Ashton elder

„Gyakran a szülők úgy kommunikálnak a leghatékonyabban a gyermekekkel, ahogyan egymással beszélnek. A köztük lévő társalgásokat, melyek szelidséget és szeretetet mutatnak, meghallják a mindig éber, befolyásolható gyermekeink” (in Conference Report, Apr. 1976, 81; vagy *Ensign*, May 1976, 53).

LeGrand R. Curtis elder

„Talán a legnagyobb ajándék, amit a szülők gyermekeiknek adhatnak az, hogy szeretik egymást, élvezik egymás társaságát, sőt fogják egymás kezét, és kifejezik szeretetüket azáltal, ahogyan beszélnek egymással” (in Conference Report, Oct. 1990, 13; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 12).

Robert D. Hales püspök

„Segít a gyermekeknek, ha látják, hogy a jó szülőknek is lehetnek nézeteltéréseik, és ezeket a nézeteltéréseket ütés, kiabálás vagy tárgyak dobálása nélkül is meg lehet oldani. Látniuk és érezniük kell a nyugodt párbeszédet, amely tiszteli a másik álláspontját, hogy ők maguk is tudják, hogyan

oldják meg a nézeteltéréseket a saját életükben” (in Conference Report, Oct. 1993, 10; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 9).

Szülőnek lenni: egy örökkévaló perspektíva

Spencer W. Kimball elnök

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza már a kezdetektől fogva kihangsúlyozta a családi életet. Mindig is értettük, hogy a család mint örökkévaló egység alapjait már a föld teremtése előtt lefektették! Az alapvető családi élet nélküli társadalomnak nincsenek alapjai, és darabjaira fog hullani” (in Conference Report, Oct. 1980, 3; vagy *Ensign*, Nov. 1980, 4).

Howard W. Hunter elnök

„A múlt prófétái szintén beszéltek azokról, akiknek talán nem lesz lehetőségük ebben az életben házasságot kötni. Lorenzo Snow elnök ezt mondta:

»Nincs olyan utolsó napi szent, aki miután hithű életet élt, elveszítene bármit csupán azért, mert elmulasztott megtenni bizonyos dolgokat, amelyeknek lehetősége nem adatott meg számára. Más szóval, ha egy fiatal férfinak vagy nőnek nincsen lehetősége megházasodni, és hithű életet él egészen halála napjáig, akkor része lesz mindazon áldásban, felmagasztosulásban és dicsőségben, amelyben minden férfinak és nőnek része lesz, akinek megvolt rá a lehetősége és tökéletesítette azt. Ez kétségtelen és biztos« (*The Teachings of Lorenzo Snow*, comp. Clyde J. Williams [Salt Lake City: Bookcraft, 1984], p. 138).

Én igaznak vélem Snow elnök kijelentését” (in Conference Report, Oct. 1994, 67; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 49–50).

Boyd K. Packer elnök

„Habár e szent és ünnepélyes gyűlésen a gondolataink a főpap, pap, elnök, apostol, próféta, látnok, kinyilatkozató nemes címeire összpontosítanak, a menny nem fog megsértődni, ha most az egyszer édesapáról, édesanyjáról, gyermekről, fivérrel, nővérről, családról – sőt apuról, anyuról, nagymamáról, nagyapáról és kisbabáról beszélünk.

Amennyiben áhítatosak, imádságosak és engedelmesek vagytok, el fog jönni a nap, amikor ki fogják nyilatkoztatni nektek, hogy a menny Istene miért

Talán a legnagyobb ajándék, amelyet a szülők gyermekeiknek adhatnak az, hogy szeretik egymást.

parancsolta meg nekünk, hogy *Atyaként* szólítsuk meg Őt, az Egyetem Urát pedig *Fiúként*. Akkor rá fogtok lelteni arra a nagyértékű gyöngyre, melyről a szentírásokban beszélnek, és hajlandók lesztek mindeneteket eladni azért, hogy birtokolhassátok azt.

A boldogság nagyszerű terve (lásd Alma 42:8, 16), melyet a prófétáknak kinyilatkoztattak, egy boldog család terve. A férj és feleség, szülők és gyermekek közötti szeretetről szóló történet az, ami megújul a nemzedékek során” (in Conference Report, Apr. 1995, 8–9; vagy *Ensign*, May 1995, 9).

Boyd K. Packer elder

„»Az anyaság megközelíti az istenséget. Ez a legmagasabb, legszentebb szolgálat, melyet az emberiség magára vállalhat. Az angyalok mellé helyezi azt, aki tiszteletben tartja e szent elhívást és szolgálatot« [in Conference Report, Oct. 1942, pp. 12–13].

Az Első Elnökség ezen üzenetére és figyelmeztetésére ma sokkal inkább szükségünk van, mint amikor az eredetileg elhangzott. És az egyház bármely szervezetének szava, az igazgatás egyetlen szintjén sem ér fel az Első Elnökség szavával” (in Conference Report, Oct. 1993, 30; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 23).

„Amikor valaki ismeri Jézus Krisztus evangéliumát, akkor oka van az örömezésre. A szentírásokban újra meg újra előfordul az *öröm* és az *örömezés* szó. Az utolsó napi szentek boldog emberek. Amikor valaki ismeri a tant, akkor a szülőség szent kötelezettséggé, egy új élet teremtése pedig szent kiváltsággá válik. Az abortusz elképzelhetetlen lenne. Senki sem gondolna öngyilkosságra. És eltűnne az emberek minden gyarlósága és problémája” (in Conference Report, Oct. 1983, 23; vagy *Ensign*, Nov. 1983, 18).

Bruce R. McConkie elder

„Ebből következik, hogy minden, ami az egyházon belül van, a celesztialis házasság köré összpontosul, a szabadulás pedig egy családi ügy. [...]

Így a család a legfontosabb szervezet az időben és az örökkévalóságban.

Éppen ezért jobban kell foglalkoznunk és törődnünk a családukkal, mint bármi mással az életben.

Minden fontos döntést arra alapozva kell meghozni, hogy az milyen hatással lesz a családi egységre. Az udvarlásunkról, az iskolánk és barátaink megválasztásáról; a foglalkozásunkról, hobbinkról és lakhelyünkről; a társadalmi életünkről, arról, hogy milyen szervezethez csatlakozunk, valamint milyen

szolgálatot nyújtunk az emberiségnek; és mindennek felett, a kinyilatkoztatott igazság iránti engedelmességünkről, vagy annak hiányáról – mindezen dolgokról arra alapozva kell döntést hozni, hogy azoknak milyen hatása lesz a családi egységre.

A világon semmi sem fontosabb annál, mint a Jézus Krisztus evangéliumában felvázolt családi egységek megteremtése és tökéletesítése” (in Conference Report, Apr. 1970, 27).

M. Russell Ballard elder

„Ámulattal tölt el, amikor elgondolkodom azon a hatalmas bizalmon, melyet Mennyei Atya belétek és belém helyezett, amikor megadta számunkra azt a kiváltságot, hogy mi legyünk az Ő örökkévaló lélekgyermekének halandó édesapái és édesanyái. Soha ne feledjük, hogy mindannyian különleges jelentőséggel bírnak számára, és fel kell ismernünk, milyen fontos minden emberi lélek Isten örökkévaló tervében. Amikor megértjük minden lélek jelentőségét, magabiztosan tudunk elé járulni imában, hogy útmutatást és irányítást kérjünk tőle szülői feladatunkhoz. Azt mondta: »Ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét« (Mózes 1:39). Úgy tűnik számomra, hogy ez foglalja össze legjobban azt a fontos szerepet, melyet a halandó szülők családjuk minden egyes tagja életének eme nagyszerű örökkévaló tervében játszanak” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1978, 99; vagy *Ensign*, Nov. 1978, 66).

Jeffrey R. Holland elder

„Mélyen megérint, hogy Isten az Ő legmagasabb céljának és létezése legfőbb okának a szülői létét tartja” (in Conference Report, Apr. 1997, 47; vagy *Ensign*, May 1997, 36).

J. Richard Clarke elder

„Minden korban gonosz erők támadták a családokat. Mit gondoltok, Sátán miért akarja oly megszállottan megsemmisíteni azt? Azért, mert az jelképezi mindazt, amit meg akar szerezni, ám nem lehet az övé. Soha nem lehet férj, apa vagy nagyapa. Soha nem lehetnek utódai. Sátán még azokat sem tudja megtartani, akiket elcsábított Istentől. Nincs örökkévaló királysága, sem pedig öröksége” (in Conference Report, Apr. 1989, 74; vagy *Ensign*, May 1989, 60).

A szülői lét öröme

Spencer W. Kimball elnök

„Egyetértünk Pestalozzival:

»Az otthoni örömeink a leggyönyörűsebb földi javaink, a szülők gyermekeikben lelt öröme pedig az emberiség legszentebb öröme. Szívüket tisztává és jóvá teszi. Felemeli őket az ő Mennyei Atyjukhoz.«

Ti és én nagyon jól értjük, hogy e nagyszerű, felsőbbrendű örömmel minden szülőpár birtokában lehet, ha megfelelően ellátják a házassági és a családi kötelezettségeiket, és ha mintaszerű házasság és családi életet élnek” (in Conference Report, Apr. 1976, 159; vagy *Ensign*, May 1976, 108).

N. Eldon Tanner elnök

„Semmi sem lehet édesebb annál az otthonnál, ahol a férfi a vallása szerint él, felmagasztalja a papságát, a felesége pedig minden tekintetben támogatja őt, ahol szeretet és egyetértés van, és ahol megpróbálnak együtt egy igazlelkű fiakból és leányokból álló családot felnevelni, akiket visszavihetnek Mennyei Atyjuk jelenlétébe. Ez talán megvalósíthatatlan álmoknak tűnik, ám biztosíthatlak benneteket, hogy az egyházon belül több ezer ilyen család van, és ez egy olyan dolog, ami mindannyiunk számára valósággá válhat, ha elfogadjuk Jézus Krisztus tanításait, és azok szerint élünk. Mily szerencsés is az a gyermek, aki ilyen otthonban nevelkedik, és mily nagy örömet lelik majd a szülők az utódaikban!” (in Conference Report, Oct. 1973, 127; vagy *Ensign*, Jan. 1974, 10)

Boyd K. Packer elder

„Az egyházban minden tevékenység végső célja az, hogy egy férfi, a felesége és a gyermekeik boldogok lehessenek, és hogy a család az örökkévalóságon át is folytatódjon. Minden keresztény tan úgy lett megalkotva, hogy az az egyén, az otthon és a család védelmét szolgálja” (in Conference Report, Apr. 1981, 17; vagy *Ensign*, May 1981, 15).

James E. Faust elder

„Bár kevés nagyobb kihívás áll az emberek előtt, mint jó szülőnek lenni, mégis kevés alkalom kínál nagyobb lehetőséget az örömeire is. Biztosan nincs fontosabb elvégeznivaló munka a világban gyermekeink arra történő felkészítésénél, hogy istenfélő, boldog, tiszteletreméltó és eredményes ember

legyen belőlük. A szülőket nem érheti nagyobb boldogság annál, mint hogy gyermekeik tisztelik őket és a tanításaikat. Ez a szülői mivolt dicsősége. János kijelentette: »Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak« (3 János 1:4)” (in Conference Report, Oct. 1990, 40; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 32–33).

Dallin H. Oaks elder

„A parancsolat, miszerint tiszteljük szüleinket, visszhangozza a családi kapcsolatok szent lelkiségét, amelyekben – legjobb esetben – jelen vannak az egymás iránti mennyei szeretet és törődés magasztos kifejeződései. Átérezzük e kapcsolatok fontosságát, amikor felismerjük, hogy a halandóságban az öröm és a fájdalom legnagyobb kifejezései a családtagjainktól érkeznek” (in Conference Report, Apr. 1991, 17; vagy *Ensign*, May 1991, 15).

Az evangélium tanítása a gyermekeknek

Ezra Taft Benson elnök

„Ezek az ígéretek – a nagyobb szeretet és összhang otthon, a nagyobb tisztelet szülő és gyermek között, a fokozott lelki fogékonyság és igazlelkűség – nem üres ígéretek, hanem pontosan erre gondolt Joseph Smith próféta, amikor azt mondta, hogy a Mormon könyve segíteni fog nekünk közelebb kerülni Istenhez” (in Conference Report, Oct. 1986, 6; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 7).

„Nem használjuk a Mormon könyvét úgy, ahogyan kellene. Az otthonaink csak akkor lesznek erősek, ha arra használjuk azt, hogy gyermekeinket Krisztushoz vezessük” (in Conference Report, Apr. 1975, 96; vagy *Ensign*, May 1975, 65).

„Arra ösztönözzük a szülőket, hogy olyan alapvető lelki tantételeket tanítsanak a gyermekeiknek, amelyek Istenbe vetett hitet ültetnek beléjük” („Righteousness Exalteth a Nation”, 5).

„Mit tanítsunk? Az Úr kinyilatkoztatott egy konkrét tantervet, amelyet a szülőknek tanítaniuk kell. Hallgassátok az Ő szavait: »Tanítsd... meg a gyermekeidnek, hogy mindenhol, minden embernek bűnbánatot kell tartania, különben semmiképpen nem örökölhetik Isten királyságát, mert semmi tisztátalan dolog nem lakhat ott, vagyis nem lakhat az ő jelenlétében« (Mózes 6:57).

Ahogyan e kinyilatkoztatásban később lejegyezték, az alapvető tanok közé tartozik a bukás tana, Krisztus

küldetése és engesztelése, valamint az evangélium első tantételei és szertartásai, amelyek magukban foglalják a Krisztusba vetett hitet, a bűnbánatot, a keresztelkedést a bűnök bocsánatára, illetve a Szentlélek ajándékát mint a megszentelt élet eszközét (lásd Mózes 6:58–59)” (in Conference Report, Apr. 1981, 48; vagy *Ensign*, May 1981, 36).

N. Eldon Tanner elnök

„A szülők továbbá tanítsák meg gyermekeiknek életük korai szakaszában azt a dicsőséges fogalmat és tény, hogy ők Isten lélekgyermekai, valamint hogy Jézus Krisztus tanításainak követése az egyetlen mód arra, hogy sikerben és boldogságban legyen részük itt, és az örök életben ezután. Meg kell tanítani nekik, hogy Sátán valós, és hogy minden rendelkezésére álló forrását fel fogja használni annak érdekében, hogy helytelen cselekedetek elkövetésére csábítsa őket, hogy félrevezesse őket, hogy rabjaivá tegye őket, és hogy távol tartsa őket a legfőbb boldogságtól és felmagasztosulástól, amelyben máskülönben részük lehetne” (in Conference Report, Apr. 1973, 58; vagy *Ensign*, July 1973, 8).

Marion G. Romney elnök

„Van még egy oka annak, amiért olvasnunk kell a Mormon könyvét: Ha ezt tesszük, megtöltjük és fel-frissítjük elménket annak a »víznek« az állandó áramlásával, melyről Jézus azt mondta, hogy »örök életre buzgó víznek kútfeje lesz« bennünk (János 4:14). Állandó tartalékkal kell rendelkezünk ebből a vízből, ha ellen szeretnénk állni a gonosznak, és meg szeretnénk őrizni az újjászületés áldásait. [...]

Biztos vagyok abban, hogy ha otthonainkban a szülők imádságos lélekkel és rendszeresen olvasnak a Mormon könyvből, magukban és a gyermekekkel is, akkor ennek a nagyszerű könyvnek a lelki-sége eljön, hogy átjárja otthonainkat, valamint mindazokat, akik ott laknak. Egyre nagyobb lesz a tiszteletadás lelkisége; növekedni fog az egymás iránti tisztelet és figyelmesség. A viszálykodás lelke eltávozik. A szülők nagyobb szeretettel és bölcsességgel adnak majd tanácsokat a gyermekeiknek. A gyerekek fogékonyabbak és engedékenyebbek lesznek szüleik tanácsaival szemben. Növekszik majd az igazlelkűség. Otthonunk és életünk bővelkedik majd hitben, reményben és jószívűségben – Krisztus tiszta szeretetében –, mely békét, örömet és

boldogságot fakaszt” (in Conference Report, Apr. 1980, 88, 90; vagy *Ensign*, May 1980, 66–67).

Mark E. Petersen elder

„Mit adnak majd a szülők kisgyermekük lelkéért cserébe? Ezen apróságokért, akiket maga a Mindenható bízott az ő gondjaira, akiknek az igazlelkűség tantételeit kellene tanítaniuk, és akiket e szülőknek az élet helyes ösvényein kellene vezetniük?” (in Conference Report, Oct. 1973, 142; vagy *Ensign*, Jan. 1974, 111)

L. Tom Perry elder

„Abban az időben, amikor még kezdő szülő voltam, David O. McKay elnök elnökölt az egyház felett. A gyermekeink iránti felelősségünkre vonatkozó tanácsa világos és egyenes volt. Azt tanította nekünk, hogy a legértékesebb ajándék, amit egy férfi és egy nő kaphat, az Isten egy gyermeke, és hogy egy gyermek felnevelése lényegében, alapvetően és kizárólagosan *lelki* folyamat.

Olyan alapvető tantételek felé irányított minket, amelyeket meg kell tanítanunk a gyermekeinknek. Az első és legfontosabb belső tulajdonság, melyet beleültethetsz egy gyermekbe, az *Istenbe vetett hit*. Az első és legfontosabb cselekvés, melyet egy gyermek megtanulhat, az *engedelmesség*. És a leghatékonyabb eszköz, amellyel taníthattok egy gyermeket, a *szeretet* (lásd *Instructor*, Dec. 1949, p. 620)” (in Conference Report, Apr. 1983, 106; vagy *Ensign*, May 1983, 78).

David B. Haight elder

„Az Úr útjaira kell tanítanunk és nevelnünk a gyermekeinket. Nem szabad magukra hagynunk őket a jellemvonások és a családi értékek elsajátításában, illetve az ellenőrizetlen zenék, televízió-műsorok vagy filmek hallgatásában és nézésében, hogy abból szerezenek tudást és ismereteket arról, hogy miként éljék az életüket!

Az Úr világosan megparancsolta, hogy a szülők tanítsák meg gyermekeiknek, hogy tegyenek jót (lásd Alma 39:12), továbbá tanítsák meg nekik »a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztelkedés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, [különben] a bűn... a szülők fejére [száll]«” (in Conference Report, Oct. 1992, 105; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 75–76).

James E. Faust elder

„A fegyelmezés elsődleges célja az engedelmesség megtanítása. David O. McKay elnök kijelentette: »Ha a szülők kudarcot vallanak abban, hogy engedelmességre tanítsák a gyermekeiket, és otthonukban nem alakul ki az engedelmesség, akkor a társadalom fogja követelni tőlük ezt, és meg is fogja kapni. Jobb tehát az, ha az otthon neveli engedelmességre a gyermeket annak kedvességével, együttérzésével és megértésével, mint az, ha kegyetlenül kiteszi őt annak a durva és együttérzés nélküli fegyelmezésnek, melyet a társadalom kényszerít majd rá, ha az otthon nem tett eleget e kötelességének” (*The Responsibility of Parents to Their Children*, p. 3)” (in Conference Report, Oct. 1990, 41–42; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 34).

Joseph B. Wirthlin elder

„Gyermekeiket irányítsák és tanítsák »meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; kedvességgel..., a kellő időben élesen feddve, amikor a Szentlélek arra készlet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva« (T&Sz 121:41–43). Akkor a szülők elnyerik gyermekeik tiszteletét, a gyermekek pedig nagyra becsülik majd szüleiket, egységessé téve ezzel a családokat” (in Conference Report, Apr. 1993, 87–88; vagy *Ensign*, May 1993, 71).

H. Verlan Andersen elder

„Habár az Úr megfenyítette a vezető fivéreket – és valójában minden szülőt Sionban – szülői kötelességmulasztás miatt, arra is rámutatott, hogy lehetőség van a bűnbánatra. Azt is elmondta azonban, hogy ha nem tartunk bűnbánatot, akkor elmozdítanak minket a helyünkről. (Lásd T&Sz 93:41–50.)

Nem csupán arra tanítanak minket a szentírások, hogy mi a legjobb módja a tanításnak (lásd T&Sz 68:25–32; 5 Mózes 8:5–9), hanem arra is, hogy mit kell, és mit nem szabad tanítanunk (lásd Moróni 7:14–19; 2 Nefi 9:28–29), továbbá hogy kinek szabad, és kinek nem szabad tanítania (lásd 2 Nefi 28:14, 31; Móziás 23:14)” (in Conference Report, Oct. 1991, 112; vagy *Ensign*, Nov. 1991, 81).

Robert D. Hales püspök

„Édesapám megtanította nekem a papság tiszteletét. Míg az ároni papságban szolgáltunk, rozsdamentes acél úrvacsorai tálcaikat használva osztottuk ki az úrvacsorát, amelyeken gyakran nyomot hagyott a

kilocsant vízből hátramaradó vízkő. Az ároni papság viselőjeként feladatom volt, hogy segítsek az úrvacsora előkészítésében. Édesapám megkért, hogy hozzam haza a tálcaikat, és együtt addig tisztogattuk őket fémtisztító ronggyal, míg minden tálca ragyogott. Az úrvacsora osztásánál tudtam, részese voltam annak, hogy egy kicsit szentebbé tegyük az úrvacsorai szertartást. [...]

A női nem iránti tiszteletet abból a gyengéd törődésből tanultam meg, melyet édesapám az édesanyám, a nővérem és saját nővérei felé mutatott. Apám volt az első, aki felállt vacsora után, hogy leszedje az asztalt. A nővérem és én minden este elmosogattunk és eltöröltük az edényeket apánk kérésére. Ha nem voltunk ott, apa és anya együtt takarították a konyhát” (in Conference Report, Oct. 1993, 9; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 9).

A gyermekek munkára történő tanítása**Tan és a szövetségek 68:31–32**

„Most én, az Úr, nem vagyok nagyon elégedett Sion lakóival, mert vannak köztük tétlenkedők; és gyermekek is gonoszságban nőnek fel; emellett nem törekednek őszintén az örökkévalóság kincseire, hanem kapzsisággal van tele a szemük.

Ezen dolgoknak nem kellene így lenniük, el kell hagyniuk őket; ezért Oliver Cowdery szolgálom vigye el ezen beszédek Sion földjére.”

Gordon B. Hinckley elnök

„*Dolgozzatok együtt!* Nem tudom, hány nemzedékkel vagy évszázaddal ezelőtt mondta ki először valaki: »A tétlen elme az ördög műhelye.« A gyermekek dolgozzanak együtt a szüleikkel, mosogassanak velük, mossák fel a padlót velük, nyírjanak fűvet, metsszék meg a fákat” („Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, Sept. 1996, 7).

A család: Kiáltvány a világhoz

„A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka... tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn” (*Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Marvin J. Ashton elder

„»A tanács, miszerint „orczád veritékével egyed a te kenyeredet«, még mindig aktuális. Ez alapvető a személyes jóléthez. Az egyik legnagyobb szívesség,

amit a szülők megtehetnek gyermekeiknek az, hogy megtanítták őket dolgozni. Az évek során sok minden elhangzott a gyermekekkel és a havi zsebpénzzel kapcsolatban, s eltérőek voltak a vélemények és a javaslatok. Én a »régis iskola« híve vagyok. Hiszem, hogy a gyermekeknek szolgálaton és megfelelő feladatokon keresztül kell megkeresniük a pénzüket. A gyermekeknek adott egyes anyagi jutalmakat tanulási erőfeszítésekhez, s más értékes célok megvalósításához lehet kötni. Azt hiszem, nem szerencsés, ha egy gyermek olyan otthonban nő fel, ahol az a kép alakul ki a gyermekben, hogy van egy »családi pénzfá«, amelyről hetente, vagy havonta magától pottyán le a pénz” (*One for the Money*, 8).

James E. Faust elder

„A gyermekek fegyelemre és felelősségre tanításának elengedhetetlen része, hogy megtaníttuk őket dolgozni. Felnővén sokan hasonlítunk ahhoz az emberhez, aki azt mondta: »Szeretem a munkát; rabul ejt. Képes vagyok leülni, és órákon át nézni« (Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts*, comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels és Thomas C. Jones [Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969], p. 782). A munka tantételeinek tanítói megint csak maguk a szülők. Számomra örömmé vált a munka, amikor először dolgoztam apám, nagyapám, nagybátyáim és fivérem mellett. Biztos vagyok benne, hogy gyakrabban okoztam bosszúságot, mint segítettem, de az emlékek kedvesek, a megtanult leckék pedig értékesek. A gyermekeknek szükségük van arra, hogy felelősséget és függetlenséget tanuljanak. Vajon a szülők maguk szakítanak-e időt a megmutatásra, a szemléltetésre és az elmagyarázásra, hogy Lehi szavaival élve a gyermekek »önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek«? (2 Nefi 2:26)” (in Conference Report, Oct. 1990, 42; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 34).

Joseph B. Wirthlin elder

„Ifj. J. Reuben Clark elnök ötvenhat évvel ezelőtt mondott beszéde ma is tanulságos. Ezt mondta: »Ez az az örökkévaló, elkerülhetetlen törvény, mely szerint a növekedés kizárólag munka és felkészülés árán következik be, legyen az akár anyagi, szellemi vagy lelki növekedés. A munkát semmi sem helyettesítheti« (in Conference Report, Apr. 1933, p. 103). Nemrégiben Howard W. Hunter elder a következő tanácsot adta: »Az első feljegyzett parancs, amit Ádám kapott a bukás után, a munka örökkévaló

tantétele volt. Az Úr azt mondta: 'Orczád veritékével egyed a te kenyeredet' (1 Mózes 3:19). Mennyei Atyánk oly tökéletesen szeret bennünket, hogy megparancsolta számunkra, hogy dolgozzunk. Ez az örök élet egyik kulcsa. Tudja, hogy többet tanulunk, jobban fejlődünk, többet elvégzünk, és több hasznunk van egy munkával töltött életből, mint egy gondtalan életből« (*Ensign*, Nov. 1975, p. 122)” (in Conference Report, Apr. 1989, 9; vagy *Ensign*, May 1989, 8).

Joe J. Christensen elder

„*Tanítsátok meg gyermekeiteket dolgozni és felelősséget vállalni!* Túl sok gyermek nő fel olyan környezetben – különösen a városokban –, ahol nincs mit csinálniuk. Olyanok ők, mint az a tizenhárom éves fiú, akitől megkérdezték, hogy mivel tölti a napot a nyári szünidőben.

Így válaszolt: »Nos, felkelek délelőtt 10 vagy 11 órakor. Ezután az anyukám ad valamit enni. Utána elmegyek esetleg néhány barátommal kosárlabdázni, vagy tévét nézek, aztán pedig átmegek a bevásárlóközpontba, és ott 'lógok' egy ideig – nézegetem a lányokat, meg ilyesmi.«

Nagyon tetszik, amit Spencer W. Kimball elnök mondott e témával kapcsolatban:

»Azt akarjuk, hogy ti, szülők, adjatok munkát a gyermekeiteknek«” (in Conference Report, Oct. 1993, 13; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 12).

Az apa kötelességei

Howard W. Hunter elnök

Lásd „Igazlelkű férjnek és apának lenni” a 134–137. oldalon.

James E. Faust elder

„El kell ismerjem, hogy túl sok olyan férj és apa van, akik bántalmazzák feleségüket és gyermekeiket, és akiktől meg kell védeni a feleségeket és a gyerekeket. A modern szociológiai tanulmányok ezzel szemben határozottan megerősítik, hogy egy gondoskodó édesapának jelentős hatása van egy gyermek – fiú vagy lány – életében. Az elmúlt húsz évben, miközben az otthonok és családok azzal vesződtek, hogy épek és sértetlenek maradjanak, a társadalomtudományi tanulmányok a következő ijesztő tényről tárták fel: az Egyesült Államokban a legtöbb bűnözés és viselkedési zavar olyan otthonokban jellemző, ahol az apa elhagyja gyermekeit.

Világszerte számos társadalomban a gyermekek éhezése, a bűnözés, a kábítószerrel való visszaélés és a család hanyatlása olyan körülmények között érhető nyomon, ahol az apák nem biztosítanak férfiúi gondoskodást. Társadalomtudományi szempontok alapján mára fájdalmasan nyilvánvalóvá vált, hogy az apák nem csupán szabadon választható „családi csomagok”.

Tisztelnünk kell az apa pozícióját mint a fizikai és lelki támasz elsődleges forrását. Habozás nélkül állítom ezt, mert az Úr kinyilatkoztatta, hogy ez e kötelezettség a férjek vállán nyugszik. »A nők jogot formálnak arra, hogy férjük eltartsa őket, míg férjük el nem vétetik« (T&Sz 83:2). Továbbá, »minden gyermeknek joga van arra, hogy szülei eltartsák, amíg nem nagykorú« (T&Sz 83:4). E mellett pedig lelki jólétüket »a hit..., valamint atyáik szövetsége« (T&Sz 84:99) kell, hogy biztosítsák. Ami a kisgyermeket illeti, az Úr megígérte, hogy »nagy dolgokat [követelhetnek meg] atyáik kezétől« (T&Sz 29:48).

Nem érdemes azon vitázni, melyik szülő a fontosabb. Senki sem kétli, hogy az édesanya elsődleges szerepet játszik az újszülött és a gyermek első éveiben. Az édesapa szerepe egyre nő, ahogy a gyerek egyre idősebb lesz. Ugyanakkor mindkét szülő fontos szerepet játszik a gyermek fejlődésének különböző szakaszaiban. Az apa és az anya is számos, lényegét tekintve különböző dolgot tesz meg gyermekeiért. Mind az anyák, mind pedig az apák úgy lettek teremtve, hogy képesek gyermeket nevelni, megközelítésük azonban eltérő. Az édesanyának mintha meghatározóbb szerepe lenne abban, hogy felkészítse gyermekeit a jelenlegi és leendő családjuk berkein belüli életre. Az édesapának pedig talán abban van legnagyobb része, hogy felkészítse gyermekeit a családon kívüli környezetben való életre.

Egy szaktekintély a következőket jelentette ki: »Kutatások szerint az édesapák különleges szerepet játszanak a gyermek önbecsülésének kialakításában. Abban is fontosak, amit nem igazán értünk ugyan, hogy belső korlátokat és kontrollt építenek ki a gyermekekben.« Így folytatja: »A kutatások rámutatnak arra is, hogy az édesapák meghatározó szerepet játszanak a gyermek nemének megszilárdításában. Érdekes módon az apa aktív jelenléte erősebb nemi identitást és jellemet eredményez

mind a fiúk, mind a lányok esetében. Bebizonyosodott, hogy a fiúgyermek férfiúsága és a lánygyermek nőiessége nagyobb mértékű, ha az apák aktív szerepet játszanak a család életében« (Karl Zinsmeister, „Do Children Need Fathers?” *Crisis*, Oct. 1992).

A szülőknek bármely házasságban kötelességük félretenni a személyes különbségeket, és bátorítaniuk kell egymást a gyermekek életére gyakorolt jó hatásukban. [...]

Lehet, hogy az Illés által elhozott hatalmat valami olyasminek tekintjük, ami csakis szent helyeken végzett formális szertartásokkal hozható

kapcsolatba. Ezek a szertartások azonban csak akkor válnak hatásossá és hasznossá, ha jelen vannak a mindennapi életünkben. Malakiás azt mondta, hogy Illés hatalma által az édesapák és a gyermekek *szíve* egymáshoz fordul. A szív az érzelmek központja és a kinyilatkoztatás egyfajta csatornája (lásd Malakiás 4:5–6). Eme pecsételő erő kinyilatkoztatja önmagát a családi kapcsolatokban, a gondoskodó környezetben kifejlesztett jellemvonásokban és erényekben, valamint szerető szolgálat során. Ezek azok a kötelek, melyek összefűzik a családokat, és a papság előreviszi fejlődésüket. Alig észrevehetően, de valós módon, »a papság tana úgy csapódik majd le lelkedden [és otthonodon], mint az égből érkező harmat« (T&Sz 121:45).

Tanúságomat teszem arról, hogy ha az apák és férjek tisztelik, a feleségek és gyermekek pedig nagyra értékelik a papságot, akkor annak áldásai valóban gyógyulást hozhatnak a társadalmunkat sújtó rákbetegségre. Apák! Könyörgöm nektek, jöjjetek haza! Magasztaljátok fel papsági elhívásotokat; hozzatok áldást családokra annak szent hatása révén, és éreztétek a jutalmakat, melyeket Atyánk és Istenünk ígért. Mindezt Jézus Krisztus nevében mondom, ámen” (in Conference Report, Apr. 1993, 44–45, 47; vagy *Ensign*, May 1993, 35, 37).

Horacio A. Tenorio elder

„A régi időkben az erődöket rendszeresen át kellett vizsgálni, hogy meggyőződjenek róla, nem alakultak ki rajta olyan gyenge pontok, melyeket az ellenség a saját előnyére fordíthatna. Az őrtoronyban lévő őrk pedig biztosították, hogy az ellenség ne közelíthesse meg őket észrevétlenül. Más szóval, ha egy várost megerősítettek, utána folyamatos erőfeszítéseket tettek annak érdekében,

**Mind az anyák,
mind pedig az apák
úgy lettek teremtve,
hogy képesek gyerme-
ket nevelni,
megközelítésük
azonban különbö-
zik egymástól.**

hogy az erőd erős is maradjon, s így eleget tegyen a rendeltetésének.

Ha saját védelmi rendszert építünk ki, megakadályozhatjuk az ellenséget abban, hogy megtalálja és kihasználja a gyengeségeket a családjunk erődjében, amelyen keresztül elérhetné és bánthatná legdrágább kincsünket, a családjunkat.

Erődünk egyik őrtornya lehetne az édesapa azon szokása, hogy rendszeresen interjút tart a családjá minden tagjával. A személyes interjúk fontos forrást biztosítanak erődünk épségének megtartásához. Általuk jobban megismerjük a gyermekeinket, megismerjük a problémáikat és az aggodalmaikat, és olyan őszinte kommunikációt és bizalmat alakítunk ki, amely lehetővé teszi számunkra, hogy előre meglássuk a veszélyt, segítsünk nekik döntéseket hozni, és támogassuk őket a nehéz időszakokban. Mennyei Atyánk azzal a feladattal bízott meg bennünket, szülőket, hogy gondoskodjunk a családjunkról, és óvjuk meg őket. Ez egy olyan felelősség, mellyel nem lehet és nem is szabad mást megbízunk.

A Tan és a szövetségek 93. szakaszának 39. és 40. versében ezt olvashatjuk:

»És az a gonosz jön és elveszi a világosságot és az igazságot az emberek gyermekeitől, engedetlenség által, és atyáik hagyományai miatt.

De én megparancsoltam nektek, hogy világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket.«

Egy Lélek által irányított, szeretettel teli interjú útmutatást adhat gyermekeink életére vonatkozóan, elősegítheti a szükséges módosításokat vagy változtatásokat, és még akár csodákra is képes” (in Conference Report, Oct. 1994, 29–30; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 23–24).

Az anya kötelességei

David O. McKay elnök

„Az anyaság három alapvető jellemvonásból vagy képességből áll: nevezetesen, (1) a gyermekszülés hatalma, (2) a felnevelés képessége, (3) a szeretet ajándéka. [...]

Ezen képesség és hajlandóság, hogy helyénvalóan neveljék fel gyermekeiket, a szeretet ajándéka, valamint az arra való törekvés, igen, vágyakozás, hogy segítsenek nekik a lelki fejlődésben, ezek teszik az anyaságot a legnemesebb hivatallá vagy elhívássá a világon” (*Gospel Ideals*, 453).

Lásd Spencer W. Kimball elnök idézetét a 7. oldalon.

Lásd Ezra Taft Benson elnök, *Az anyákhoz Sionban*, 201–207. oldal.

Lásd Gordon B. Hinckley elnök idézetét a 382. oldalon.

Lásd Gordon B. Hinckley elnök, „Az egyház nőtestvérei”, 207–210. oldal.

Lásd Dallin H. Oaks elder, „A boldogság nagyszerű terve”, 323–327. oldal.

Lásd „A nők isteni munkája”, 196–199. oldal.

Szeretettel történő fegyelmezés

Gordon B. Hinckley elnök

„A szeretet a családi élet lényege. Miért van az, hogy a gyermekek, akiket szeretünk, oly gyakran válnak kemény szavaink célpontjaivá? Miért van az, hogy a gyermekek, akik szeretik az édesapjukat és az édesanyjukat, néha úgy beszélnek, mint kocsis a lovával? *Csak akkor »szép a világ«, »ha szeretet van otthon«* (Egyházi énekek, 74.)” (in Conference Report, Apr, 1989, 83; vagy *Ensign*, May 1989, 67).

James E. Faust elder

„A sikeres otthonok eléréséhez értékeket kell tanítani, szabályokra van szükség, normákra van szükség, és végérvényes dolgokra. Sok társadalom nagyon kis mértékben támogatja a szülőket az erkölcsi értékek tanításában és tiszteletben tartásában. Számos kultúra válik alapvetően értéktelenné, és ezekben a társadalmakban sok fiatal válik cinikussá az erkölcsök terén. [...]

A gyermeknevelés nagyon egyéni dolog. Minden gyermek más és egyedi. Ami az egyiknél működik, az a másiknál talán nem. Nem tudom, ki elég bölcs ahhoz, hogy megmondja, melyik fegyelmezés túl szigorú, vagy melyik túl elnéző. Erre legfeljebb a gyermekek szülei képesek, akik a legjobban szeretik őket. Ez imádságos ítélőképesség kérdése a szülők számára. A mindent felölelő és alátámasztó tantétel bizonyára az, hogy a gyermekek fegyelmezését inkább a szeretetnek kell motiválnia, mintsem a büntetésnek. [...] Az útmutatás és a fegyelmezés azonban minden bizonnyal elengedhetetlen részét képezi a gyermeknevelésnek. Ha a szülők nem fegyelmezik a gyermekeiket, akkor a nyilvánosság oly módon fegyelmezi majd őket, ami a szülőknek nem fog tetszeni. Fegyelmezés nélkül a gyermekek az otthon és a társadalom szabályait sem tisztelik

majd” (in Conference Report, Oct. 1990, 40–41; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 32–34).

Ben B. Banks elder

„Szeretettel fegyelmezzetek! »A 'fegyelmezés' és a 'büntetés' szavak nem rokon értelműek. A büntetés bántást sugall, visszafizetni valakinek egy rossz tettet. A fegyelmezés egy olyan cselekedetet foglal magába, amely arra a célra irányul..., hogy segítsen a fegyelmezésben részesülőnek jobbra tenni saját magát« (William E. Homan, »How to Be a Better Parent«, *Reader's Digest*, Oct. 1969, p. 188). A fegyelmezésnek mindig szeretettel kell történnie” (in Conference Report, Oct. 1993, 40; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 29).

A személyes igazlelkűség felkészíti a szülőket

Brigham Young elnök

„Egyetlen ember sem válhat uralkodóvá Isten Királyságában, míg tökéletesen nem tud uralkodni saját magán; akkor válik csak alkalmassá arra, hogy olyan gyermekek családját nevelje fel, akik felkelnek, és áldottnak mondják őt” (*Discourses of Brigham Young*, 265).

Ezra Taft Benson elnök

„Az otthon rendben tartása Isten parancsolatainak megtartását jelenti. Ez kialakítja otthonodban a te és társad közötti, valamint a te és gyermekeid közötti összhangot és szeretetet. Ez a napi családi imát jelenti. Azt jelenti, hogy megtanítod a családotnak megérteni Jézus Krisztus evangéliumát. Azt jelenti, hogy minden családtag betartja Isten parancsolatait. Azt jelenti, hogy te és házastársad érdekesek vagytok a templomi ajánlásra, hogy minden családtag részesül a felmagasztosulás szertartásában, és hogy a családotat összepecsételik az örökévalóságra. Azt jelenti, hogy elkerülitek a túl nagy adósságot, és a család tagjai becsületes tizedet és felajánlásokat fizetnek” (in Conference Report, Apr. 1981, 48–49; vagy *Ensign*, May 1981, 36).

Gordon B. Hinckley elnök

„Imádkozzatok együtt! Olyan bonyolult dolog az imádkozás? Olyan nehéz lenne arra ösztönözni az apákat és az anyákat, hogy térdeljenek le a gyermekekkel, és szólítsák meg az Istenség trónját, hogy kifejezzék hálájukat az áldásokért, és imádkozzanak a szükségét szenvedőkért...? Mily egyszerű dolog is

az ima!” („Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, Sept. 1996, 8).

„A gyermekeitek ismerni fogják az otthon biztonságát, ahol az Úr Lelke lakozik. [...] A megbecsülés lelkületében fognak felnőni, hallván szüleiket, amint imában mondanak köszönetet a nagy és kis áldásokért. Az élő Istenbe vetett hitben fognak felnőni” (in Conference Report, Apr. 1971, 83; vagy *Ensign*, June 1971, 72).

A család: Kiáltvány a világhoz

„A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat... tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn” (*Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Boyd K. Packer elder

„Szülők! Beszélhetnénk először a problémátok legfájdalmasabb részéről? Ha szeretnétek visszavezetni a fiatokat vagy a lányotokat az igazlelkűséghez, miért nem hagyjátok békén egy kicsit a gyermeketeket, és koncentráltok saját magatokra? A változásnak először bennetek kell megtörténnie, nem a gyermekeitekben.

Nem folytathatjátok, amit eddig tettetek (habár azt gondoltátok, hogy az helyes), és várhatjátok el, hogy kiöljetez néhány viselkedésformát a gyermekeitek közül, miközben a ti viselkedésetek volt az egyik dolog, ami azt beléjük ültette.

Tessék! Kimondtuk! A sok kibúvó, a sok önféjű gyermek iránti aggodalom után. Mások hibáztatása, a szülőkkel való gyengéd bánásmód után. Végre kimondtuk!

Nem a gyermeknek, hanem nektek van szükségetek azonnali kezelésre.

Nos, szülők, megfelelő segítséget kaphattok, ha ezt elfogadjátok. Szeretném kihangsúlyozni, hogy az általunk javasolt segítség nem könnyű, hiszen a mértéke felér a problémátok komolyságával. Nem létezik olyan gyógyszer, amely azonnal meggyógyítana egy betegséget.

És ha ti, szülők, olyan orvosság után kutattok, amely figyelmen kívül hagyja a hitet és a vallási tant, akkor olyan gyógyírt kerestek, melyet sehol nem fogtok megtalálni. Nem érdekes, hogy amikor vallási tantételekről és tanokról beszélünk, és szentírásokat idézünk, milyen sokan nem fészengnek egy ilyen beszélgetéstől? Amikor azonban a családokat érintő problémáitokról beszélünk és megoldást ajánlunk, az érdeklődésetek azonnal felélénkül.

Tudjátok meg, hogy nem beszélhettek az egyikről anélkül, hogy ne érintenétek a másikat, és várhatjátok el, hogy megoldódjának a problémáitok. Amikor a szülők tudják, hogy van egy Isten, és hogy mi az Ő gyermekei vagyunk, akkor szembe tudnak nézni az ehhez hasonló problémákkal, és győzedelmeskedni tudnak felettük.

Ha tehetetlenek vagytok, Ő nem az.

Ha elveszettek vagytok, Ő nem az.

Ha nem tudjátok, mi a következő lépés, Ő tudja.

Azt mondjátok, ehhez csodára van szükség?

Nos, ha csodára van szükség, akkor miért ne történjen meg?” (in Conference Report, Oct. 1970, 119–20).

Neal A. Maxwell elder

„A szülők kis megingásai nagy elmozdulásokat okozhatnak a gyermekeikben!” (in Conference Report, Oct. 1992, 89; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 66).

Dallin H. Oaks elder

„Az újkori kinyilatkoztatás megparancsolja a szülőknek, hogy »imádkozni is tanítsák meg gyermekeiket« (T&Sz 68:28). Ez megköveteli a szülőktől, hogy megtanulják az ima különleges nyelvezetét, és azzal imádkozzanak. Anyanyelvünket úgy tanuljuk meg, hogy egyszerűen csak hallgatjuk az azt beszélőket. Ez arra a nyelvre is igaz, amelyen Mennyei Atyánkhoz szólunk. Az ima nyelvét megtanulni minden más nyelvnél könnyebb és kedvesebb. Gyermekeinknek meg kell adnunk e nyelv megtanulásának kiváltságát, azáltal, hogy otthon mindennap hallják, amint szüleik használják azt az egyes elmondott imák során” (in Conference Report, Apr. 1993, 20; vagy *Ensign*, May 1993, 18).

Időtöltés a gyermekekkel

Howard W. Hunter elnök

„A hatékony családi vezetés, fivérek, mennyiségi és minőségi időt is követel. A család tanítását és irányítását nem szabad egyedül a feleségetekre, a társadalomra, az iskolára vagy akár az egyházra hagyni” (in Conference Report, Oct. 1994, 68; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 50).

Thomas S. Monson elnök

„Túlságosan gyakorta hisszük tévesen azt, hogy a gyermekeinknek több dologra van szüksége,

amikor csendes könyörgésük valójában arra irányul, hogy több időt fordítsunk rájuk. A pénz felhalmozása és a javak gyűjtögetése meghazudtolja a Mester tanításait:

»Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.» (in Conference Report, Apr. 1994, 80; vagy *Ensign*, May 1994, 62).

James E. Faust elder

„A kis dolgok azok a nagy dolgok, melyek a szeretet, a hit, a fegyelem, az áldozathozatal, a türelem és a munka ezer szálával beleszövődnek a család szóttesébe” (in Conference Report, Oct. 1990, 43; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 35).

L. Tom Perry elder

„Két olyan terület van, ahol jobb munkát szeretnék végezni, ha megadhatna nekem annak kiváltsága, hogy ismét fiatal gyermekek lennének az otthonunkban.

Először is, férjként és feleségként több időt töltenék olyan családi végrehajtó bizottsági gyűlésekkel, ahol tanulunk, kommunikálunk, tervezünk, és megszervezzük a dolgokat, hogy jobban eleget tehesünk szülői szerepünknek.

A második dolog, amit szeretnék, ha újra élhetném azokat az éveket, hogy több időt tölthessek a családommal” (in Conference Report, Apr. 1994, 49; vagy *Ensign*, May 1994, 37).

„Alakítsatok ki olyan szokásokat a családokban, amelyek összehoznak benneteket, mert azok kifejezik az egymás iránti odaadástokat, szereteteket és támogatásokat. Ilyen események lehetnek családok minden egyes tagja számára a gyermekáldások, keresztelek, az egyéb papsági szertartások, a ballagások, misszionáriusi búcsúztatók és természetesen a házasságkötések. Ha a távolság, egy misszió vagy betegség megakadályozza a személyes összejöveteleket, írjatok egy különleges levelet, melyet a család-történetben oly nagy kincsként őriznek. Ha családként éljük meg ezeket az eseményeket, az segíteni fog, hogy alapunkat sziklára építsük” (in Conference Report, Apr. 1985, 29; vagy *Ensign*, May 1985, 23).

Neal A. Maxwell elder

Lásd a 362. oldalon található idézetet.

A. Theodore Tuttle elder

„Már most készüljete fel! Most tegyetek lépéseket afelé, hogy megerősítetek a családokat. Szánjatok időt egymásra. Olyan családi szokásokat alakítsatok ki és tartsatok meg, melyek boldog emlékeket hoznak” (in Conference Report, Oct. 1979, 39; vagy *Ensign*, Nov. 1979, 28).

Ben B. Banks elder

„Szervezzetek közös tevékenységeket! A vakációk, a szabadidős tevékenységek és a közös családi munkák jó lehetőséget adnak a szülőknek arra, hogy megtanítsák a jó munkamorál kialakításának fontosságát. Az együtt végzett tevékenységek lehetőséget adnak a gyermekeknek és szülőknek, hogy figyelmüket közös célra fordítsák” (in Conference Report, Oct. 1993, 40; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 29).

A LEGNAGYOBB KIHÍVÁS A VILÁGBAN – JÓ SZÜLŐNEK LENNI

James E. Faust elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

In Conference Report, Oct. 1990, 39–43; vagy Ensign, Nov. 1990, 32–35

Szülőnek lenni isteni elhívás

Szeretett fivéreim, nővéreim és barátaim! A hitetekért és imátokért könyörgöm ma délután, amikor úgy érzem, olyan témáról kell beszélnem, mely szerintem nevezhető a legnagyobb kihívásnak a világban. Annak kiváltságához és felelősségéhez kapcsolódik, hogy jó szülők legyünk. Ehhez a témához kapcsolódóan legalább annyi vélemény van, ahány szülő, néhányan mégis azt állítják, hogy minden választ tudnak. Én biztosan nem tartozom közéjük.

Úgy érzem, jelenleg több kiváló fiatal férfi és nő található fiataljaink között, mint életemben bármikor. Ez azt feltételezi, hogy e rendes fiatalok legtöbbször jó otthonokból és elkötelezett, gondoskodó szülőktől származik. Ennek ellenére, a leglelkismeretesebb szülők is úgy érzik, hogy valószínűleg

elkövettek néhány hibát. Emlékszem, amikor egyszer valami megdöbbenést követtem el, édesanyám felkiáltott: „Hol rontottam el?!”

Az Úr ezt az utasítást adta: „Világosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket” (T&S 93:40). Számomra nincs ennél fontosabb emberi erőfeszítés.

Apának vagy anyának lenni nemcsak hatalmas kihívás, hanem isteni elhívás is. Olyan erőfeszítés ez, mely odaadást igényel. David O. McKay elnök kijelentette, hogy szülőnek lenni „a legnagyobb bizalom, mely emberi lénynek adatott” (*The Responsibility of Parents to Their Children* [füzet, dátum nélkül.], p. 1).

Sikerer otthonok teremtése

Bár kevés nagyobb kihívás áll az emberek előtt, mint jó szülőnek lenni, mégis kevés alkalom kínál nagyobb lehetőséget az örömeire is. Biztosan nincs fontosabb elvégezendő munka a világban, mint felkészíteni gyermekeinket, hogy istenfélő, boldog, tiszteletreméltó és eredményes ember legyen belőlük. A szülőket nem érheti nagyobb boldogság annál, mint hogy gyermekeik tisztelik őket és a tanításukat. Ez a szülői mivolt dicsősége. János így tanúskodott: „Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak” (3 János 1:4). Véleményem szerint a gyermekek tanítása, nevelése és oktatása több intelligenciát, intuitív megértést, alázatosságot, erőt, bölcsességet, lelkeséget, kitartást és kemény munkát igényel, mint bármely más kihívás, melyet az élet elénk tárhat. Ez különösen igaz akkor, amikor a tisztesség és az illendőség erkölcsi alapjai szétmállanak körülöttünk. A sikeres otthonok eléréséhez értékeket kell tanítani, szabályokra van szükség, normákra van szükség, és végérvényes dolgokra. Sok társadalom nagyon kis mértékben támogatja a szülőket az erkölcsi értékek tanításában és tiszteletben tartásában. Számos kultúra válik alapvetően értéktelenné, és ezekben a társadalmakban sok fiatal válik cinikussá az erkölcsök terén.

Amikor társadalmak egészében bomlásnak indulnak és elvesztik erkölcsi identitásukat, és sok otthon tönkremegy, akkor az nyújtja a legnagyobb reményt, ha nagyobb figyelmet és több erőfeszítést szentelünk a következő nemzedék – azaz gyermekeink – tanításának. Ennek megtételéhez először a gyermekek elsődleges tanítóit kell megerősítenünk. Közöttük elsők a szülők és a többi családtag, a legjobb környezetnek pedig az otthonnak kell lennie. Valahogyan, valamiképpen, még jobban

meg kell próbálnunk erősebbé tenni az otthonainkat, hogy menedékhelyek legyenek a minket körülvevő egészségtelen, átható erkölcsi rothadással szemben. Az otthonban jelenlévő harmónia, boldogság, béke és szeretet segíthet megadni a gyermekeknek az ahhoz szükséges belső erőt, hogy megbirkózzanak az élet kihívásaival. Barbara Bush, George Bush elnök felesége, ezt mondta néhány hónapja a Wellesley College végzős hallgatóinak:

„Bármilyen korban, bármilyen időben élünk, egy dolog soha nem változik: Apák és anyák, ha vannak gyermekeitek, akkor ők az elsők. Olvassatok gyermekeiteknek, öleljétek meg és szeressétek őket! Sikereitek családként, sikerünk társadalomként nem azon múlik, hogy mi történik a Fehér Házban, hanem azon, hogy mi történik az otthonotokban”
(*Washington Post*, 2 June 1990, p. 2).

Ha jó édesapák és édesanyák akarnak lenni, akkor a szülőknek saját szükségleteik és vágyaik közül sokról le kell mondaniuk azért, hogy teret adjanak gyermekeik szükségleteinek. Ezen áldozathozatal következményeképpen a lelkiismeretes szülők nemes jellemre tesznek szert, és megtanulják a gyakorlatba átültetni azokat az önzetlen igazságokat, melyeket maga a Szabadító tanított.

Legnagyobb tisztelem az egyedülálló szülőké, akik küszködnek és áldozatokat hoznak, szinte emberfeletti erőfeszítéseket téve annak érdekében, hogy összetartsák a családot. Tisztelnünk és támogatnunk kell őket emberfeletti erőfeszítéseikben. Ám sokkal könnyebb minden édesanya vagy édesapa dolga akkor, ha két, feladatait ellátó szülő van otthon. A gyermekek gyakran mindkét szülő erejét és bölcsességét próbára teszik és igénybe veszik. [...]

A szülőknek kell példát mutatniuk

Amikor a szülők a veszély elkerülésére próbálják tanítani a gyermekeiket, akkor a szülők nem válaszolhatják azt a gyermekeiknek: „Mi tapasztaltak és bölcssek vagyunk a világ dolgai terén, és közelebb mehetünk a szakadék széléhez, mint ti.” A szülők képmutatása cinikussá és hitelenné teheti a gyermekeket az otthon tanultak iránt. Ha például a szülők olyan filmeket néznek meg, melyet gyermekeiknek megtiltottak, az hamar csorbát ejt a szülői hitelességen. Ha a gyermekektől elvárják a becsületességet, akkor a szülőknek is becsületessé kell lenniük. Ha

a gyermekektől elvárják az erényességet, akkor a szülőknek is erényesnek kell lenniük. Ha gyermekeiktől elvárjátok, hogy tiszteletre méltók legyenek, akkor nektek is tiszteletre méltóknak kell lennetek.

A gyermekeknek többek között a következő értékeket kell megtanítani: mások iránti tisztelet, kezdve a gyermek saját szüleivel és családjával; mások hitének jelképei és hazafias érzelmei iránti tisztelet; a törvény és a rend tisztelete; mások tulajdonának a tisztelete; a felhatalmazott személyek tisztelete. Pál arra emlékeztet minket, hogy a gyermekek „tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők” (1 Timótheus 5:4).

A gyermekek fegyelmezése

Az egyik legnehezebb szülői kihívás a gyermekek megfelelő fegyelmezése. A gyermeknevelés nagyon egyéni dolog. Minden gyermek más és egyedi. Ami az egyiknél működik, az a másiknál talán nem. Nem tudom, ki elég bölcs ahhoz, hogy megmondja, melyik fegyelmezés túl szigorú, vagy melyik túl elnéző. Erre legfeljebb a gyermekek szülei képesek, akik a legjobban szeretik őket. Ez imádságos ítélőképesség kérdése a szülők számára. A mindent felölelő és alátámasztó tantétel bizonyára az, hogy a gyermekek fegyelmezését inkább a szere-

tetnek kell motiválnia, mintsem a büntetésnek. Brigham Young ezt a tanácsot adta: „Ha valaha is felszólítanak, hogy fenýíts meg valakit, soha ne fenýítsd meg azon túl, amire balszamod van, és amit be tudsz kötözni” (*Journal of Discourses*, 9:124–25). Az útmutatás és a fegyelmezés azonban minden bizonnyal elengedhetetlen részét képezi a gyermeknevelésnek. Ha a szülők nem fegyelmezik a gyermekeiket, akkor a nyilvánosság oly módon fegyelmezi majd őket, ami a szülőknek nem fog tetszeni. Fegyelmezés nélkül a gyermekek az otthon és a társadalom szabályait sem tisztelik majd.

A fegyelmezés elsődleges célja az engedelmesség megtanítása. David O. McKay elnök kijelentette: „Ha a szülők kudarcot vallanak abban, hogy engedelmességre tanítsák a gyermekeiket, és otthonaikban nem alakul ki az engedelmesség, akkor a társadalom fogja követelni tőlük ezt, és meg is fogja kapni. Jobb tehát az, ha az otthon neveli engedelmességre a gyermeket annak minden kedvességével, együttérzésével és megértésével, mint az, ha kegyetlenül kiteszi őket annak a durva és együtt-

Ahhoz, hogy sikeres otthonaink legyenek, értékeket kell tanítanunk.

érzés nélküli fegyelmezésnek, melyet a társadalom kényszerít majd rá, ha az otthon nem tett eleget e kötelességének" (*The Responsibility of Parents to Their Children*, p. 3).

A gyermekek munkára történő tanítása

A gyermekek fegyelemre és felelősségre tanításának elengedhetetlen része, hogy megtaníttuk őket dolgozni. Felnővén sokan hasonlítunk ahhoz az emberhez, aki azt mondta: „Szeretem a munkát; rabul ejt. Képes vagyok leülni és órákon át nézni” (Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts*, comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels és Thomas C. Jones [Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969], p. 782). A munka tantételeinek tanítói megint csak maguk a szülők. Számomra örömmé vált a munka, amikor először dolgoztam apám, nagyapám, nagybátyáim és fivérem mellett. Biztos vagyok benne, hogy gyakrabban okoztam bosszúságot, mint segítettem, de az emlékek kedvesek, a megtanult leckék pedig értékesek. A gyermekeknek szükségük van arra, hogy felelősséget és függetlenséget tanuljanak. Vajon a szülők szakítanak-e időt arra, hogy megmutassanak, szemléltessenek és magyarázzanak, hogy gyermekeik képesek legyenek arra, ahogyan Lehi tanította, hogy „önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek”? (2 Nefi 2:26).

Luther Burbank, a világ egyik legnagyobb kertészeti szakértője, ezt mondta: „Ha csupán annyi figyelmet fordítottunk volna a növényeinkre, mint amennyit a gyermekeinkre, akkor most gazok dzsungelében élnénk” (in *Elbert Hubbard's Scrap Book* [New York: Wm. H. Wise and Co., 1923], p. 227).

A szülők különleges kihívásai

A gyermekek emellett megkapták az erkölcsi választás szabadságát, mely mindannyiunknak lehetőséget ad a fejlődésre, az előrehaladásra és a kiteljesedésre. Ez a választási szabadság lehetővé teszi gyermekeink számára azt, hogy az önzés, a pazarlás, az élvhajhászás és az önpusztítás útját kövessék. A gyermekek gyakran kifejezésre juttatják a választás e szabadságát, amikor nagyon fiatalok.

Vigasztalja a tőlük telhetően lelkiismeretes, szerető, törődő, az igazlelkűség tantételei szerint élő szülőket annak tudata, hogy néhány gyermekük cselekedetei ellenére ők még jó szülők. Maguk a gyermekek is felelősek azért, hogy odafigyeljenek, engedelmeskedjenek, és tanításban részesülve tanuljanak. A szülők nem felelhetnek gyermekeik minden hely-

telen cselekedetért, hiszen nem tudják biztosítani a gyermekek jó viselkedését. Néhány gyermek még Salamon bölcsességét és Jób türelmét is képes lenne próbára tenni.

Gyakran különleges kihívás áll azon szülők előtt, akik tehetősek vagy nagyon elnézőek. Ilyen körülmények között egyes gyermekek bizonyos értelemben túszul ejtik szüleiket azzal, hogy nem tartják be a szülői szabályokat, ha a szülők nem engednek követeléseiknek. Neal A. Maxwell elder azt mondta: „Akik túlságosan sokat tesznek a gyermekeikért, azok hamarosan rájönnek, hogy nem sok mindent tehetnek a gyermekeikkel. Sok gyermekkel olyan jól *bántak*, hogy majdnem *elbántak* velük” (in Conference Report, Apr. 1975, p. 150; vagy *Ensign*, May 1975, p. 101). Az emberi természet velejárájának tűnik az, hogy nem igazán értékeljük azokat a fizikai dolgokat, amelyekre nem mi magunk kerestük meg a pénzt.

Van bizonyos irónia annak tényében, hogy néhány szülő nagyon izgul amiatt, hogy gyermekeit vajon elfogadják-e a kortársai, és népszerűek lesznek-e azok körében; ám ugyanezek a szülők tartanak attól, hogy gyermekeik esetleg ugyanazokat a dolgokat teszik, amit a kortársaik.

Segíteni a gyermekeknek az értékek elsajátításában

Általában azok a gyermekek döntenek úgy, és tartanak ki döntésük mellett, hogy tartózkodnak a kábítószerektől, az alkoholtól, a nem megengedett szextől, akik átvették és magukévá tették az otthonuk, szüleik által megélt szilárd értékeket. Nehéz döntések idején valószínűleg inkább szüleik tanításait követik, mintsem kortársaik példáját vagy a média rafináltságát, mely csillogó fényben tünteti fel az alkoholfogyasztást, a nem megengedett szexet, a házastársi hűtlenséget, a tisztességtelenséget és egyéb gyarlóságokat. Olyanok ők, akár Hélamán kétezer ifja, akiknek „anyáik [azt] tanították..., hogy ha nem kételkednek, akkor Isten [meg] fogja szabadítani őket” a haláltól (Alma 56:47). „És felidézték... anyáik szavait, mondván: Mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt” (56:48).

Úgy tűnik, a gyermekek életében az segít a szülői tanítások és értékek megszilárdításában, ha szilárdan hisznek az Istenségben. Ha ez a hit lelkük valós részévé válik, akkor van belső tartásuk. Így hát, minden fontos megtanítandó dolog közül mit tanítanak a szülők? A szentírások azt mondják nekünk,

hogya a szülők tanítsák meg gyermekeiknek „a Krisztusba, az élő Isten fiába vetett hit, valamint a keresztkeresztelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának”, illetve a bűnbánat tanát (lásd T&S 68:25). Ezeket az igazságokat otthon kell megtanítani. A nyilvános iskolákban nem taníthatók, és az állam, illetve a társadalom sem igazán támogatja ezeket. Az egyházi programok természetesen segíthetnek, ám a leghatékonyabb tanításra otthon kerül sor.

A szeretet ezer szála

A szülők által kihasznált tanítási perceknek nem kell nagynak, drámainak vagy erőteljesnek lenniük. Ezt a Mester Tanítótól tanuljuk meg. Charles Henry Parkhurst azt mondta:

„Krisztus életének teljes szépsége csupán az apró, alig észrevehető, szép tettek összessége – beszélt a nővel a kútnál..., az ifjú úrnak megmutatta, milyen rejtett törekvés lappang a szívében, mely távol tartja őt a Mennyek királyságától..., a követők kis csoportjának megtanította, hogyan imádkozzanak..., tüzet gyújtott és halat sütött, hogy tanítványainak legyen reggelije, amikor várta őket, hogy fázva, fáradtan és kedvüket veszítve partot érjenek az éjszakai halászat után. Látjátok, mindezen dolgok világosan megmutatják nekünk, milyen minőségű és hangvételű volt [Krisztus] érdeklődése. Nagyon konkrét, nagyon

érdekelt még a kicsiny dolgok iránt is, nagyon odafigyelve arra is, ami jelentéktelennek tűnhet” („Kindness and Love”, *Leaves of Gold* [Honesdale, Pa.: Coslet Publishing Co., 1938], p. 177).

Így van ez a szülőkkel is. A kis dolgok azok a nagy dolgok, melyek a szeretet, a hit, a fegyelem, az áldozathozatal, a türelem és a munka ezer szálával beleszövődnek a család szöttesébe.

A szövetség gyermekei

Van néhány nagyszerű lelki ígéret, mely segítheti az ebben az egyházban lévő hithű szülőket. Az örök pecsételéssel rendelkező gyermekek olyan isteni ígérek áldásaiban részesülhetnek, melyeket hős őseik kaptak, akik nemesen betartották a szövetségüket. A szövetségekre, amelyekre a szülők emlékeznek, Isten is emlékezni fog. A gyermekek így haszonélvezőivé és örököséivé válhatnak e nagyszerű szövetségeknek és ígéreknek. Ez azért van, mert ők a szövetség gyermekei” (lásd Orson F. Whitney, in Conference Report, Apr. 1929, pp. 110–11).

Isten áldja meg e világ küszködő, áldozatot hozó, tiszteletreméltó szülőit! Különösen becsülje a népünk között élő hithű szülők által betartott szövetségeket, és vigyázzon a szövetség e gyermekeire! Imádkozom, hogy ez így legyen, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

TANTÉTELEK

A tantétel egy hosszan tartó igazság, egy törvény és egy előírás, melyet magunkévá tehetünk, hogy segítsen a döntéshozatalban.

– Boyd K. Packer elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Ezra Taft Benson elnök

„A szentírások tanulmányozását mindennapos elfoglaltsággá kellene tennünk. [...]

Az egyik legfontosabb dolog, amit tehetek... az, hogy elmerülök a szentírásokban. Szorgalmasan kutassátok őket! Lakmározatok Krisztus szavain! Tanuljátok meg a tant! Sajtítsátok el a tantételeket!” (in Conference Report, Oct. 1986, 61; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 47)

Boyd K. Packer elnök

„A kinyilatkoztatásban szereplő *tantétel* szó egy nagyon fontos szó. A tantétel egy hosszan tartó igazság, egy törvény és egy előírás, melyet magunkévá tehetünk, hogy segítsen a döntéshozatalban. A tantételek általában nincsenek részletesen kifejtve. Ez lehetővé teszi, hogy szabadon találjuk meg az utunkat egy-egy tartós igazság és tantétel kapcsán, amely a horgonyunkká válik” (in Conference Report, Apr. 1996, 22; vagy *Ensign*, May 1996, 17).

Boyd K. Packer elder

„A tanokból merítünk tudást az életvitelünk alapelveivel és azzal kapcsolatban, hogy miként reagálunk a mindennapi élet problémáira” (in Conference Report, Apr. 1994, 26; vagy *Ensign*, May 1994, 20).

„Vannak dolgok, amelyeken nem lehet változtatni. A tant nem lehet megváltoztatni.

»Az emberek gyermekeinek megszabadítása és felmagasztosulása érdekében kinyilatkoztatott tantételek – mondta Wilford Woodruff elnök – olyan tantételek, melyeket ti nem semmisíthettek meg. *Olyan tantételek ezek, melyeket nem pusztíthatnak el az emberek összeesküvései.* Olyan tantételek ezek,

amelyek soha nem múlhatnak el. [...] Kívül esnek az ember hatókörén, sem megérinteni, sem elpusztítani nem tudja azokat« [In *Journal of Discourses*, 22:342; kiemelés hozzáadva]” (in Conference Report, Oct. 1993, 29; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 22).

„A szervezetek, programok, eljárások, irányelvek és tantételek mind fontosak. De nem egyformán fontosak...”

Ha nem ismeritek a tantételeket – a tantételek alatt az evangélium tantételeit értem, a tanokat, melyek a kinyilatkoztatásokban vannak –, ha nem tudjátok, mit mondanak a kinyilatkoztatások az igazságról és az irgalomról, vagy hogy mit nyilatkoztatnak ki a feddésről vagy a megbocsátásról, akkor hogyan tudtok sugalmazott döntéseket hozni azokban a nehéz ügyekben, melyek megkövetelik az ítélőképességeket? [...]

Az egyházi igazgatás minden szintjének alapját egy evangéliumi tantétel képezi. Ezeket *nem* magyarázzák el a kézikönyvekben. Ezek a szentírásokban találhatóak. Ezek a kinyilatkoztatások alkotórészei és céljai.

Az eljárások, a programok, az igazgatás irányelvei, még a szervezet kialakult rendszere is ki van téve változásnak. Időről időre elég szabadon változtathatjuk azokat, sőt meg is követelik tőlünk, hogy változtassunk rajtuk. De a *tantételek*, a *tanok* soha nem változnak. [...]

Amire igazán szükségünk van, az az, hogy minden utolsó napi szent életében felelevenítsük az alapvető tantételeket. A papsági igazgatás valódi lényege nem egy eljárásban rejlik – hanem tantételben, tanban!

Joseph Smith próféta adta meg hozzá a megoldást. Ezt mondta az igazgatásra vonatkozóan: »Helyes *tantételeket* tanítok nekik, és ők magukat kormányozzák« („Principles”, *Ensign*, Mar. 1985, 6, 8).

James E. Faust elder

„Hatalmas fizikai és lelki erő árad abból, ha azokat követjük, akik napjainkban rendelkeznek Isten királyságának kulcsaival. A személyes erő és hatalom az Úr élő követői által tanított örök tantételek iránti engedelmisség eredménye” (in Conference Report, Oct. 1994, 97; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 74).

Neal A. Maxwell elder

„A hagyományokhoz való ragaszkodás egyensúlyt biztosít az evangélium erőteljes és helyes tantételei között. [...] Az evangélium tantételeit azonban igenis

szükséges összehangolni. Amikor szétválasztják vagy elkülönítik őket egymástól, az ember eme tanokról alkotott értelmezése és alkalmazása elvadult lehet” (in Conference Report, Apr. 1993, 97; vagy *Ensign*, May 1993, 78).

Richard G. Scott elder

„Miközben lelki tudásra törekedtek, kutassatok tantételek után! Gondosan válasszátok el őket a magyarázatokra használt részletektől! A tantételek tömény igazságok, melyeket a körülmények széles skáláján alkalmazhatunk. Egy igaz tantétel világossá teszi a döntéseket még a legzavarosabb és legsürgetőbb körülmények között is. Megér minden erőfeszítést, hogy az általunk összegyűjtött igazságokat egyszerű tantétel-kijelentésekké rendezzük össze” (in Conference Report, Oct. 1993, 117; vagy *Ensign*, Nov. 1993, 86).

„Az embernek mindig javára vált, ha igaz tantételeknek engedelmeskedett. A bátor polinéziaiak több ezer mérföldeket tettek meg az óceánon ingatag bárkákban. E jeles teljesítményt nem véletlenül érték el, hanem a csillagászati navigáció hibátlan alapelveinek követése által. Gondosan felkészültek, és nem engedtek semmilyen kísértésnek, amely eltérítette vagy késleltette volna őket az út során. Hasonlóképpen ti és én is bizonyosan érhetünk el érdemes célokat az életben azáltal, hogy megértjük és következetesen követjük a kinyilatkoztatott igazságban gyökerező helyes tantételeket.

A tantételek a biztonság horgonyai. Olyanok, mint a hegymászók által használt acélhorgonyok, melyek segítségével képesek legyőzni az amúgy lehetetlennek tűnő sziklákat. Segítenek nektek önbizalmat nyerni az új és ismeretlen helyzetekben. Védelmet nyújtanak az élet csapásainak viharai közepette.

Minden önmagunkra mért tragédia, mely az Úr parancsolatainak megszegésének hatására történik napjainkban, elkerülhető a kinyilatkoztatott igazság

alapos, állhatatos megtartásával. A helyes tantételek produktív ereje örömteli, kielégítő élménnyé varázsolhatja az életeteket. [...]

Joseph Smith inspirált kijelentése, miszerint „helyes tantételeket tanítok nektek, és ők magukat kormányozzák”, még mindig érvényben van (idéze: John Taylor, *Millennial Star*, 15 Nov. 1851, p. 339). Az Úr ezt a mintát használja velünk kapcsolatban. Helyes tantételeket találtok a Szabadító, az Ő prófétái, valamint a szentírások tanításaiban – különösen a Mormon könyvében.

Bár az igaz tantételeket könnyű megtalálni, nem könnyű azok szerint élni, amíg életünk szerves részévé nem válnak. Megkövetelik majd, hogy kiöljétek magatokból a hamis elképzeléseket. Arra ösztönözhetnek majd, hogy heves harcokat és éles tusákat vívjatok szívetek titkos kamráiban, hogy legyőzzétek a kísértést, ellenálljatok kortársaitok nyomásának, valamint a »könnyebbik út« hamis csábításának. Mégis, miközben eltökélten követitek a helyes tantételeket jellemetek megerősödik majd, és a szükség sürgető idején megmutatkozik. A tantételekhez való folyamatos ragaszkodásotok győzedelmeskedik majd a titeket körülvevő csábító, ám helytelen életmód felett. A helyes tantételek hithű gyakorlása kritikát és gúnyt szül majd mások részéről, ám az eredmény oly örökkévalóan értékes, hogy minden áldozatot megér.

Nos, a legfontosabb tantétel, melyet megoszthatok veletek: Horgonyozzátok le életeteket Jézus Krisztusban, a Megváltótokban! Örökkévaló Atyátokat és az Ő Szeretett Fiát tegyétek első helyre életetek fontossági sorrendjében – legyenek fontosabbak magánál az életnél, fontosabbak szeretett társatoknál, gyermekeiteknél vagy bárkinél a földön! Az Ő akaratukat állítsátok vágyaitok központjába! Akkor majd elnyeritek mindazt, ami a boldogságotokhoz szükséges” (in Conference Report, Apr. 1993, 40–41, 43; vagy *Ensign*, May 1993, 32, 34).

TANULÁS

*Hiszünk fiataljaink
képzésében, a lányokéban
éppúgy, mint a fiúkéban.*

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Készüljete fel a jövőre!

Gordon B. Hinckley elnök

A papsághoz. „Ügyesen képezték elméteket és kezeiteket a jövőre nézve. [...] Kötelességetek, hogy a legtöbbet hozzátok ki az életeketből. Már most készüljete az általatok elérhető legmagasabb oktatás elérésére, majd pedig dolgozzatok rajta, hogy eleget tegyete ennek a tervnek!

Bonyolult korban élte. A világnak tehetséges és képzett férfiakra és nőkre van szüksége. Ne zárjátok rövidre a tanulmányaitokat!

Nem azt mondom, hogy mindannyiótoknak diplomás emberré kell válnia. Én azt mondom, hogy bármit is választotok szakmátoknak, tanuljátok azt ki. Képezték magatokat. [...] Függetlenül attól, hogy milyen hivatást választotok, lerövidíthetete az oda vezető utat a tanuláson keresztül. [...]

Legyete okosak! Ne játsszátok el az iskolázottságot, amely előbbre vinné a jövőtöket csak azért, hogy kielégítsete az azonnali, mulandó élvezeteke iránti vágyatokat! Tekintsetek előre az életeketben! A legtöbbete még egy jó ideig itt lesz” (in Conference Report, Oct. 1981, 57; vagy *Ensign*, Nov. 1981, 40).

„Hiszünk fiataljaink képzésében, a lányokéban éppúgy, mint a fiúkéban. [...]

Rengeteg lehetőség áll rendelkezéséteke ahhoz, hogy képezték elméteket és kezeiteket. Házasodni kívántok majd, és egy jó férjet szeretnéte társatöku. De egyikünk sem tudja megjósolni a jövőt. Készüljete fel minden eshetőségre. [...]

Remélhetőleg a legtöbben közülete házasságot fognak kötni. A képzettség azonban, amit megszerzete, nem lesz hiábavaló. Áldás lesz számotokra,

akár egyedülállóak, akár házasok vagytok” („Live up to Your Inheritance”, *Ensign*, Nov. 1983, 82).

„A világ, amelyben élte, egy szörnyen versengő világ. Több iskolázottságra kell szert tennete, tovább kell képeznete magatokat, csizolni kell a tehetségeiteket, hogy be tudjátok tölteni felelőségeiteket abban a társadalomban, melynek része vagytok” (in Conference Report, Apr. 1992, 100; vagy *Ensign*, May 1992, 71).

A papsághoz. „Küzdjete az iskolázottságért! Szerezete meg minden lehetséges képesítést! A világ főként aszerint fizet majd nektek, hogy mennyire leszete értékesek az ő szemükben. Pál nem szépítgette a dolgokat, amikor ezt írta Timótheusnak: »Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél« (1 Timótheus 5:8).

„Elsődleges kötelezettségete, hogy gondoskodjate a családotökről.

A feleségete igen szerencsésnek mondható, ha nem kell a munkaerőpiacon versengenie. Kétszer olyan áldott lesz, ha otthon maradhat, míg te a család kenyérkeresőjévé válsz.

A képzettség a gazdasági lehetőségeke kulcsa. Az Úr azt az utasítást adta nekünk mint népnek, hogy »tanulmányozás és hit által is« (T&S 109:14) törekedjünk a tanulásra. Nagy valószínűséggel jobb kenyérkeresők leszete, ha elméteket és kezeiteket olyan dologra képzite ki, amely hasznos lehet abban a társadalomban, amelynek része leszete” (in Conference Report, Apr. 1998, 68; vagy *Ensign*, May 1998, 50).

L. Tom Perry elder

„Az életpályák folyamatosan változnak. Azt mondják, a munkaerőpiacon lépő mai fiatalok mintegy három-négy alkalommal változtatnak jelentős mértékben a pályafutásukon a dolgozó éveik során. Még gyakrabban váltanak munkahelyet, akár tíz-tizenkét alkalommal is életük munkával teli éveiben. [...] A mai világban lévő bizonytalanság elengedhetetlenné teszi, hogy figyeljünk a tanácsokra, és felkészüljünk a jövőre” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1995, 47; vagy *Ensign*, Nov. 1995, 36–37).

Russell M. Nelson elder

„Egyenlő mértékben van lehetőség a lelki és az értelmi fejlődésre. A férfiaknak nincs monopóliumuk az elme felett, és a nőknek sincs kizárólagos

uralmuk a szív felett. Az emberi teljesítmény legfőbb címei – tanító, művelt szakember, hűséges alkalmazott, hithű barát, a szentírások tanulmányozója, Isten gyermeke, Krisztus tanítványa, bizalmas társ, szerető szülő – az érdemesség egységes követelményei alatt érhetőek el” (in Conference Report, Oct. 1989, 25; vagy *Ensign*, Nov. 1989, 21).

„Emlékszem arra a napra, amikor sok évvel ezelőtt meghoztam a saját elhatározásomat e téren. Képzetlen kamaszként ideiglenes munkát vállaltam a karácsonyi szünetben. A munka egyhangú volt. Lassan telt minden egyes óra és minden egyes nap. Akkor és ott megfogadtam, hogy olyan képzettséget fogok szerezni, ami jobban felkészít engem az életre. Elhatároztam, hogy tovább tanulok, és olyan keményen küzdök az iskolában, mintha az életem múlna rajta” (in Conference Report, Oct. 1992, 5; vagy *Ensign*, Nov. 1992, 6).

Victor L. Brown püspök

„Meg kell tanítanunk a gyermekeinknek, milyen fontos szerepet játszik az iskolázottság abban, hogy felfedezzék, hogyan gondolkodjanak és tanuljanak” (in Conference Report, Oct. 1982, 117; vagy *Ensign*, Nov. 1982, 81).

A nők műveltségének fontossága

Howard W. Hunter elder

„Jelentős okuk van arra, hogy a nőtestvéreink is tervezzék egy szakma kitanulását. Azt szeretnénk,

hogy szerezzenek meg minden lehetséges iskolázottságot és szakmai képzést a házasság előtt. Ha megövezgyülnek vagy elválnak és dolgozniuk kell, azt szeretnénk, hogy méltóságos és kifizető munkájuk legyen. Ha egy nőtestvér nem házasodik meg, megvan minden joga arra, hogy elmerüljön egy olyan hivatásban, amely lehetővé teszi számára, hogy felmagasztalja tehetségeit és ajándékait” („Prepare for Honorable Employment”, *Ensign*, Nov. 1975, 124).

Russell M. Nelson elder

„Egy bölcs nő megújítja önmagát. Annak megfelelő idejében kifejleszti a tehetségeit, és folytatja a tanulmányait. Önfegyelmet épít ki, hogy elérje a céljait. Elúzi a sötétséget, és megnyitja az igazság ablakait, hogy megvilágítsák az útját.

Egy nő szóval és példa útján is tanítja a fontossági sorrendet. Nemrég láttam egy televízió-műsort, amelyben egy ügyvéd hölgygel készítették interjút. Teljes időben otthon volt a gyermekével. Amikor rákérdeztek, miért döntött így, ezt válaszolta: „Ó, lehet, hogy visszamegyek dolgozni valamikor, de nem most. Számomra nagyon egyszerű az ügy. Bármelyik ügyvéd át tudja venni az ügyfeleimet, de csak én lehetek ennek a gyermeknek az anyja.”

Az ilyesfajta döntést nem jogok, hanem kötelezettségek és felelősségek alapján hozzák. Ez a hölgy tudja, hogy ha eleget tesz e felelősségeknek, a jogok majd gondoskodnak saját magukról” (in Conference Report, Oct. 1989, 26–27; vagy *Ensign*, Nov. 1989, 21).

TEPLOMI FELKÉSZÜLÉS

*Ezek a kulcsok – a kulcsok,
amelyek pecsételnek és megkötnék
a földön úgy, hogy a mennyben is
kötve lesz – Istenünk legmagasabb
rendű ajándékát képviselik.*

– Boyd K. Packer elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Templomi érdemesség

Howard W. Hunter elnök

„Felszólítok továbbá minden utolsó napi szentet, hogy úgy tekintsen a templomra, mint egyháztagsága nagyszerű jelképére. Szívem leghőbb vágya az, hogy az egyház minden tagja érdemes legyen a templomba történő belépésre. Öröme szolgálna az Úrnak, ha minden felnőtt egyháztag érdemes lenne egy érvényes templomi ajánlásra – és magával is hordaná azt. Azok a dolgok, amelyeket meg kell tennünk, illetve nem szabad tennünk annak érdekében, hogy érdemesek legyünk a templomi ajánlásra, pontosan ugyanazok, amelyek biztosítják, hogy egyénekként és családokként is boldogok legyünk” (in Conference Report, Oct. 1994, 8; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 8).

Gordon B. Hinckley elnök

„Ezek a páratlan és csodálatos épületek, és a bennük végzett szertartások a legmagasabb fokú hódolatunkat jelképezik. Ezek a szertartások hittudományunk legmélyrehatóbb kifejezéseivé válnak. Népünket mindenhol arra buzdítom, minden meggyőzéssel, amire csak képes vagyok, hogy éljenek a templomi ajánlásra érdemesen, hogy szerezzék meg és tekintsék azt becses értéknek, és tegyenek nagyobb erőfeszítést arra, hogy elmenjenek az Úr házába, és részesüljenek az ott lakozó lelkeségben és áldásokban. Meggyőződésem, hogy minden férfi és nő, aki őszinte lelkülettel

és hittel tér a templomba, úgy hagyja el az Úr házát, hogy jobb ember vált belőle. Szüntelenül jobbá kell lennünk, egész életünkben! Időnként szükség van arra, hogy magunk mögött hagyjuk a világ zaját és viharait, és belépünk Isten egyik szent házának falai közé, ahol szentséges és békés környezetben érezhetjük az Ő Lelkét” (in Conference Report, Sept.–Oct. 1995, 72; vagy *Ensign*, Nov. 1995, 53).

Szövetségek és kötelezettségek

Joseph Fielding Smith elnök

„Ha egy személy megszeg egy szövetséget, legyen az keresztelési, elrendelési, házassági vagy bármilyen más, a Lélek visszavonja a jóváhagyás pecsétjét, az áldások pedig nem lesznek elnyerhetőek” (*Doctrines of Salvation*, 1:45).

James E. Talmage elder

„A felruházás szertartása az egyén részére bizonyos kötelezettségeket testesít meg, többek között egy arra vonatkozó szövetséget és ígéretet, hogy megtartja a szigorú erény és erkölcsi tisztaság törvényét; jószívű, jóindulatú, türelmes és tiszta lesz; tehetségét és anyagi eszközeit az igazság terjesztésére és az emberi faj felemelésére áldozza; hűséges marad az igazság ügyéhez és törekszik minden módon hozzájárulni ahhoz a nagyszerű munkához, amely a földet arra készíti fel, hogy fogadja Királyát – az Úr Jézus Krisztust. Minden megkötött szövetséggel és minden vállalt kötelezettséggel egy megígért áldás jelentetett ki, a feltételek hithű megtartásától függően” (*The House of the Lord*, 84).

A templom jelképei

Hugh B. Brown elnök

„Itt nemcsak az utca öltözékét tesszük félre, hanem az utca gondolatait is, és nemcsak a testünket próbáljuk tiszta fehér anyagba öltöztetni, hanem elménket is tiszta gondolatokba” (*Continuing the Quest*, 38).

John A. Widtsoe elder

„A jelképek világában élünk. Egyetlen férfi vagy nő sem jöhet ki a templomból úgy felruházva, ahogy kellene, hacsak nem látta meg a jelképeken túl a hatalmas valóságot, amelyet a jelképek jelentenek” („Temple Worship,” 62).

A felruházás célja

Joseph Smith próféta

„Azért van szükségetek, fivérek, felruházásra, hogy felkészüljete és képesek legyetek legyőzni minden dolgot” (*History of the Church*, 2:309).

Brigham Young elnök

„Hadd adjak egy rövid meghatározást. Felruházások mindazoknak a szertartásoknak az elnyerését jelenti az Úr házában, melyekre szükségetek van ahhoz, hogy ebből az életből eltávozva az őrt álló angyalok mellett elhaladva visszamehessetek az Atya jelenlétébe..., majd a földdel és a poklall dacolva elnyerjétek örök felmagasztosulásotokat” (*Discourses of Brigham Young*, 416).

Joseph Fielding Smith elnök

„Csodálatos dolog istentiszteletre járni, de nem nyertek felmagasztosulást addig, amíg nem köttök szövetségeket az Úr házában, és nem kapjátok meg azokat az ott ránk ruházott kulcsokat és felhatalmazásokat, amelyeket sehol máshol nem kaphattok meg a földön” (*Doctrines of Salvation*, 2:253).

John A. Widtsoe elder

„A templomi felruházás beszámol az ember örök utazásának történetéről; elmagyarázza a feltételeket, melyektől az örök utazásban való fejlődés függ; szövetségeket és megállapodásokat követel azoktól, akik részt vesznek, hogy fogadják el és alkalmazzák a fejlődés törvényeit; próbatételeket állít elénk, melyek alapján ismeretessé válhat az igazlelkűségre való hajlandóságunk és alkalmasságunk, és végül rámutat azok végső sorsára, akik szeretik az igazságot, és a szerint élnek” (*Program of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 178).

A felruházás megértése

John A. Widtsoe elder

„A felruházást, melyet kinyilatkoztatás útján adtak, a legjobban kinyilatkoztatás útján lehet megérteni; és azok kapják majd a legnagyobb kinyilatkoztatásokat, akik a legnagyobb mértékben tisztán szívvel törekszenek azokra” („*Temple Worship*”, 63).

Harold B. Lee elder

„Amikor beléptek a szent templomba, ezzel együtt elnyeritek a szentek társaságát Isten örök királyságában,

ahol nincs többé idő. Istenetek templomaiban nem a világi kincsek gazdag örökségét ruházzák rátok, hanem az örök javak gazdag tárá, amelyek felbecsülhetetlen értékkel bírnak.

A templomi szertartásokat egy bölcs Mennyei Atya tervezte meg, aki ezekben az utolsó napokban kinyilatkoztatta nekünk azokat, hogy utat mutassanak és védelmet nyújtsanak nekünk életünk során, hogy ti és én ne valljunk kudarcot, és kiérdemeljük a felmagasztosulást a celesztialis királyságban, ahol Isten és Krisztus lakik” („*Enter a Holy Temple*”, *Improvement Era*, June 1967, 144).

Carlos E. Asay elder

„Néhány évvel ezelőtt egy új templomelnököknek és vezetőnővéreknek tartott szemináriumon James E. Faust elder, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt, elmesélte, milyen volt, amikor elhívták általános felhatalmazottnak. Harold B. Lee elnök csupán egyetlen kérdést tett fel neki: – „Megfelelően viseled az alsóruhát?” – melyre ő igenlő választ adott. Majd megkérdezte, vajon Lee elnök nem az érdemességéről szeretett volna-e kérdezni. Lee elnök azt felelte, nincs szükség rá, ugyanis tapasztalatból tudja, hogy azzal, ahogyan valaki az alsóruháját viseli, kifejezi, hogyan érez az egyház és minden azzal kapcsolatos dolog iránt. Ez az egyén érdemességének és az evangélium iránti odaadásának mércéje.

Vannak néhányan, akik örömmel fogadnának egy öltözködési szabályzatot, amely minden elképzelhető kérdést megválaszol a templomi alsóruha viselésével kapcsolatban. Azt szeretnék, ha a papsági vezetők egyértelműen meghatároznák annak hosszát, valamint hogy mikor és hogyan kell vagy hogyan nem szabad viselni azt, és büntetést szabnának ki azokra, akik a legkisebb mértékben is eltérnének az előírástól. Ezek az emberek engednék, hogy az egyháztagnak semmisségeken fennakadjanak, miközben elhanyagolják Jézus Krisztus evangéliumának komolyabb részeit (lásd Máté 23:23–26).

Az utolsó napi szentek többsége azonban örvend annak az erkölcsi szabadságnak, melyet egy szerető Mennyei Atyától kaptak. Nagyra értékelik az Úr és az egyház vezetői által beléjük vetett bizalmat – azt a bizalmat, melyre Joseph Smith próféta következő kijelentése utal: »Helyes tantételeket tanítok nekik, és ők magukat kormányozzák« [idézte John Taylor, *Millennial Star*, 15 Nov. 1851, 339]” („*The Temple Garment: »An Outward Expression of an Inward Commitment«*”, *Ensign*, Aug. 1997, 19).

ELŐKÉSZÜLETEK A TEMPLOMI HÁZASSÁGRA

Az utolsó napi szentek megtanulják a templomban kötött házasság fontosságát. Azon a helyen a menyasszony és a vőlegény házasságát örökre megpecsételik.

Van néhány követelmény, melynek eleget kell tenned, mielőtt házasságot köthetsz a templomban. Némely az egyház törvényeivel, némely pedig az ország törvényeivel kapcsolatos. Mivel a templomok számos különböző országban helyezkednek el, a jogi követelmények is különbözőek.

Amennyiben egy adott templomban kívánsz házasságot kötni, fel kell vened a kapcsolatot a templommal, és be kell szerezned a szükséges információkat. A templomok címét a püspöködön keresztül tudod megszerezni. Neki rendelkeznie kell egy másolattal az adott évre vonatkozó „Az összes templom időbeosztása” című nyomtatványból.

Az alábbiakban felsorolunk néhány elintézendő feladatot, amelyre szükséged lehet.

Az ország törvényei

Szerológiai vizsgálatok

Néhány területen vérvizsgálatot kell végeztetni a házassági engedélyhez.

Házassági engedély

Amennyiben a polgári törvények elismerik a templomi házasságot, szükségetek lesz egy törvényes házassági engedélyre, melyet annak a helységnek a bíróságán állítanak ki, ahol a templom található.

Az Egyesült Államokban és Kanadában magaddal kell vinned egy törvényes engedélyt a templomba, amely jóváhagyja, hogy házasságot köss. Ezt az engedélyt abban az országban vagy államban/tartományban szerezheted be, ahol a templom található. Néhány területen megkövetelhetik a letelepedést is, mielőtt kiadnák az engedélyt.

Hozzájárulás

Életkorodtól függően szükséged lehet rá, hogy a szüleid elkísérjenek, és írásos hozzájárulásukat adják ahhoz, hogy megkapjátok a házassági engedélyt.

Várakozási időszak

Előfordulhat néhány állami szervnél, hogy a házassági engedélyért történő folyamodás napját követően el kell telnie egy kis várakozási időnek, mielőtt megkapnátok az engedélyt.

Templomi pecsételést megelőző polgári szertartás

Néhány ország törvénye elismeri a templomi házasságot. Sok más országban azonban megkövetelik az emberektől, hogy mielőtt a templomban összepecsételnék őket, először polgári házasságot kössenek.

Egyházi eljárásmodok

Tanúk

Két, érvényes templomi ajánlással rendelkező férfi egyháztag szolgál majd tanúként a házasságkötésetekkor. Kiválaszthatjátok a saját tanúitokat, akik a templomban aláírják a házassági papírjaitokat, vagy a templom jelöli ki számotokra a tanúkat.

Templomi házassági ajánlás

Amikor saját felruházás elnyerése vagy házassági összepecsételés céljából mentek a templomba, két ajánlással kell rendelkeznetek: egy templomi ajánlással, valamint az élőkért végzett szertartásokra vonatkozó ajánlással. Az elsőt arra használjátok majd, hogy a későbbiekben halottakért végezzetek munkát a templomban. Az utóbbi pedig a felruházásokra, házasságokra vagy pecsételésekre vonatkozó ajánlás. Ez olyan információkat tartalmaz a tagsági feljegyzésekről, mint például a születek neve, a keresztelések dátuma és a felruházások dátuma, amennyiben már korábban részesültetek a felruházásokban. Azt is jeleznie kell, hogy házasságkötés céljából jöttetek a templomba.

Értesítők és meghívók

Ne küldjétek szét az értesítőket és a meghívókat addig, amíg meg nem kaptátok a templomi házassági ajánlásokat, elkerülve ezzel egy lehetséges kínos helyzetet, ha valamilyen oknál fogva nem engedélyezik az ajánlás kiállítását. Készüljétek rá, hogy behívhatnak titeket egy újabb interjúra a házasságotok napjának közeledtével.

Egy évnél rövidebb idő

Senki nem kaphat templomi ajánlást addig, amíg egy teljes év el nem telt a keresztelese és a konfirmálása óta. Amennyiben egy pár polgári házasságot köt, majd úgy dönt, hogy szeretné, ha a templomban összepecsételnék őket, a polgári házasságkötésüket követően egy évet kell várniuk, mielőtt összepecsételhetnék őket. Ez a korlátozás csupán azon párokra vonatkozik, akiknek lehetőségük lett volna azonnal templomi házasságot kötniük, ám ezt nem tették.

Dátum és időpont

A párok egyeztessék esküvői terveiket a templommal, hogy az biztosan nyitva legyen az általuk választott napon és időpontban. A püspökötök rendelkezik a templomok időbeosztásával.

Felruházás és pecsételés

Azoknak a pároknak, akik pecsételésen szeretnének részt venni, először el kell nyerniük a felruházásukat. A felruházásodat megkaphatod a pecsételés napján vagy még az előtt.

Szánj három-négy órát a saját felruházásodra. A pecsételés, a szertartást végző személy tanácsadásával együtt további negyvenöt percet vesz majd igénybe. Amikor felruházásért vagy pecsételésért mész, legyél a templomban a szertartás vagy a pecsételés kezdete előtt egy órával.

Templomi ruházat

A templomban különleges fehér ruhát viselnek. Bérelhetsz egyet a templomban, vagy magaddal viheted a sajátodat is.

Menyasszonyi ruhák

A menyasszony viselheti a menyasszonyi ruháját a templomi pecsételés során. A ruha

legyen fehér, szerény díszítésű, hosszú ujjú, és csak enyhén kivágott a nyakrészénél. Az áttetsző részek legyenek alábélelve, az uszályt pedig távolítsák el vagy tűzzék fel, hogy ne legyen útban. Amennyiben kérdés merülne fel azzal kapcsolatban, hogy a ruha megfelelő-e, vigyétek el a ruhát, az anyagot vagy a szabásmintát a templomba, és folyamodjatok jóváhagyásért. A menyasszony viselheti a menyasszonyi ruháját a felruházás alatt, de az uszályt el kell távolítani a szertartás erejéig. Nem viselhetnek nadrágszoknya öltözéket a templomban. Számos templomnak gyönyörű fehér ruhái vannak azok számára, akiknek szükségük lehet rá e különleges alkalom céljából. Egyeztessetek az egyes templomokkal a készletükkel kapcsolatban.

A menyasszonyi ruha tárolása

A legtöbb templomba be lehet vinni az esküvői ruhákat a pecsételés előtt. A ruhát elteszik számodra a menyasszony öltözőszobájában.

Vendégek száma

Mivel a pecsételő szobák mérete különböző, tájékoztassátok a templomot (amikor időpontot egyeztettek), hogy várhatóan hány vendég lesz jelen a pecsételéseken. Kizárólag olyan egyháztagok lehetnek jelen a pecsételésen, akik már részesültek a saját felruházásukban és rendelkeznek érvényes templomi ajánlással. A legtöbb templom nem alkalmas nagy csoportok fogadására. Ezért a meghívottak számát korlátozzátok a családtagokra és a közeli barátokra.

Tájékoztassátok a vendégeket az időpontról és az öltözködési követelményekről

Ha az esküvőd napján részesülsz a felruházásodban, talán szeretnéd, ha néhány vendég részt venne veled a felruházási szertartáson is. Néhány vendégnek pedig talán csak arra lesz ideje, hogy részt vegyen a pecsételéseken. Mindkét esetben tájékoztatnotok kell ezeket a vendégeket arról, hogy mikor érkezzenek meg a templomhoz. Beszéljétek meg újra ezt az időpontot a templommal.

A vendégek úgy öltözzenek, mintha úrvacsoragyűlésre mennének. Frakkok vagy egyéb ünnepi

viseletek nem megengedettek. Minden vendég rendelkezzen érvényes templomi ajánlással.

Szertartásvezető

A templomelnökséget és más templomi pecséte-
lőket hivatalosan elválasztanak arra, hogy temp-
lomi házasságkötéseket vezessenek le. Mivel az
általános felhatalmazottaknak szoros időbeosz-
tásuk van, arra kérik az egyháztagokat, hogy ne
kérjék fel őket házasságkötések levezetésére.

Nyelv

A legtöbb templomban több nyelven is
végeznek szertartásokat. Egyeztess a temp-
lomelnökkel, hogy meggyőződj, a felruházá-
sodat és a házasságkötésedet az általad válasz-
tott nyelven vezetik majd le.

Fényképezkedés a templom területén

A templomon belül nem használható fényké-
pezőgép. A pecsételést követően készíthetnek
fényképet a menyasszonyról és a vőlegényről
a templom területén. Ennélfogva a fényképé-
szeteknek nem kell templomi ajánlással
rendelkeznie.

További információk

Minden templom tájékoztat majd benneteket
és a püspökötöket a templomi házasságok
megtervezéséhez szükséges információkról.
Bármikor felhívhatjátok a templomot (kérjétek
a házassági titkárt), vagy írhattok a templom-
elnöknek, ha kérdéseitek vannak.

Teendők összefoglalása

Jelöld, ha teljesítve van:

- Tájékoztasd a templomot, hogy házasságot
szeretnél ott kötni, és kérd el a szükséges
információkat. Dátum: _____
- Egyeztess a házasságkötés napját
és időpontját a templommal.
Dátum: _____ Időpont: _____
- Győződj meg róla, hogy a meghívott
vendégek száma nem haladja meg a lefog-
lalt templomi szoba befogadóképességét.
- Jelezd a templomi foglalásnál, hogy milyen
nyelven szeretnéd a szertartás lebonyolítását.

- Tájékoztasd a meghívott vendégeket a temp-
lomi ruházattal kapcsolatos előírásokról.
- Ha még nem részesültél a felruházásodban,
egyeztess napot és időpontot a saját
felruházásodhoz.
Dátum: _____ Időpont: _____
- Hívd meg azokat, akiket szeretnél, hogy
elkísérjenek a felruházásodra, és tájékoztasd
őket a dátumról és az időpontról.
- Amennyiben szükséges, menj el
vérvizsgálatra.
 - Dátum: _____
Nem vonatkozik rám: _____
 - Házassági engedély
 - Szükség van-e engedélyre?
Igen ___ Nem ___
 - Szükség van-e hozzájárulásra?
Igen ___ Nem ___
 - Számítani kell várakozási időre?
Igen ___ Nem ___
- Szükség van-e polgári esküvőre a templomi
pecsételést előtt? Igen ___ Nem ___ Ha igen,
ki végzi és mikor? _____
Megszerveve _____
- Tanúk kiválasztása a templomi szertartáshoz.
- Templomi ajánlás megszerzése a felruhá-
záshoz és/vagy házassághoz.
Dátum: _____
- Ha saját elhatározásunkból először polgári
esküvőt kötöttünk, vártunk egy évet. Nem
vonatkozik rám: _____
- Templomi alsóruha. Ha korábban még nem
történt meg a felruházás, beszéljünk a
püspökünkkel az alsóruha céljáról.
Dátum: _____
Alsóruha megvásárlása: _____
- Menyasszonyi ruha: fehér ___
hosszú ujjú ___ szerény nyakkivágás ___
áttetsző anyag alábélelve ___
- Igény szerint a templomban kölcsönzők
fehér ruhát. Egyeztettem a templommal
a készletükkel kapcsolatban. Nem vonat-
kozik rám: _____

A SZENT TEMPLOM

*Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának
ügyvezető elnöke
Ensign, Feb. 1995, 32–36*

Sok oka van annak, hogy az ember eljőjön a templomba. Már külső megjelenése is sejteti mély lelki céljait, de falain belül ez sokkal inkább nyilvánvalóvá válik. A templom ajtaja fölött ezek a tiszteletteljes szavak olvashatók: „Szentség az Úrnak.” Amikor beléptek bármely felszentelt templomba, az Úr házában vagytok.

A templomokban azok az egyháztagnak, akik érdemessé tették magukat, az emberiségnek kinyilatkoztatott legmagasztosabb megváltó szertartásokban vehetnek részt. Szent szertartások során részesülhetnek a megmosásban és a megkenésben, valamint tanításban, felruházásban és pecsételésben. Miután saját magunk számára elnyertük ezeket az áldásokat, szolgálhatunk azokért, akik anélkül haltak meg, hogy erre lehetőségük lett volna. A templomokban szent szertartásokat végeznek mind az élőkért, mind pedig a holtakért.

Ezek a dolgok szentek

A szentírások figyelmes olvasása feltárja, hogy az Úr nem mondott el mindent minden embernek. A szent ismeretek elnyeréséhez eleget kellett tenni bizonyos feltételeknek. A templomi szertartások is ebbe a körbe tartoznak.

A templomokon kívül nem beszélünk a templomi szertartásokról. Ez sohasem azért volt, hogy a templomi szertartásokkal kapcsolatos tudás néhány olyan kiválasztottra korlátozódjon, kiket köteleztek arra, hogy biztosítsák: mások soha ne szerezzenek ezekről tudomást. Valójában ennek pont az ellenkezője igaz. Nagy igyekezettel minden lelket arra buzdítunk, hogy legyen érdemes, és készüljön fel a templomi élményre. Azoknak, akik már jártak a templomban, megtanították annak eszményét, hogy egy nap minden élő és valaha élt lélek lehetőséget kap, hogy hallja az evangéliumot, és elfogadja vagy elutasítsa azt, amit a templom kínál. Ha ezt a lehetőséget visszautasítják, ennek az egyén részéről kell megtörténnie.

A templomi szövetségek és szertartások egyszerűek. Szépek és szentek. Bizalmasan kezelik őket, nehogy olyanok részesüljenek bennük, akik nem készültek fel. A kíváncsiság még nem felkészülés, mint ahogy önmagában a mély érdeklődés sem az. A szertartásokra való felkészülés magában foglalja a következő előzetes lépéseket: hit, bűnbánat, keresztkelés, konfirmáció, érdemesség, valamit egyfajta érettség és kiválóság attól az embertől, aki meghívott vendégként lép be az Úr házába.

Mindazok, akik érdeemesek, és minden szempontból jogosultságot nyertek, beléphetnek a templomba, hogy bevezessék őket a szent rítusokba és szertartásokba.

Érdemesen belépni

Ha egyszer már valamennyire megérezte, hogy milyen értékesek a templomi áldások, és hogy mennyire szentek a templomban végzett szertartások, akkor eszetekbe sem jut megkérdőjelezni azokat a magas normákat, amelyeket a szent templomba való belépéshez az Úr felállított.

Hogy bebocsátást nyerjete a templomba, érvényes ajánlással kell rendelkeznetek. Ezt az ajánlást az egyház megfelelő tisztségviselőinek kell aláírnia. Csakis azok mehetnek be a templomba, akik arra érdeemesek. A helyi püspökötök vagy gyülekezeti elnökök felelőssége, hogy kérdéseket tegyen fel a személyes érdemességetekkel kapcsolatban. Ez az interjú, vagyis beszélgetés nagyon fontos, mivel alkalmat ad arra, hogy az Úr egy elrendelt szolgálójával megvizsgáljátok életetek mintáját. Ha bármi hiányosság is mutatkozik az életetekben, a püspök képes lesz segítséget nyújtani nektek azok megoldásában. Ezen eljárás során, amint Izrael általános bírójával tanácskoztok, kijelenthetitek érdemességeket, illetve segítséget kaphattok érdemességetek megalapozásához, hogy majd az Úr jóváhagyásával beléphessetek a templomba.

A templomi ajánlásért készített interjú a püspök és az érintett egyháztagnak között bizalmasan zajlik. Ennek során pontos kérdéseket tesznek fel az egyháztagnak a személyes viselkedésével, érdemességével, valamint az egyház és annak tisztségviselői iránti hűségével kapcsolatban, neki pedig bizonyítania kell, hogy erkölcsileg tiszta, betartja a Bölcsesség szavát, teljes tizedet fizet, összhangban él az egyház tanításaival, és nem tagja semmilyen hitehagyott csoportnak, illetve nem rokonszenvez velük. A püspököt arra

utasítják, hogy ezeket az ügyeket minden interjú-alany esetében szigorúan bizalmasan kezelje.

A püspök kérdéseire adott kielégítő válaszok alapján általában megállapítható az egyén érdemessége a templomi ajánlás elnyerésére. Ha a kérelmező nem tartja be a parancsolatokat, vagy van valami, ami rendezetlen az életében és helyreigazítást igényel, akkor a templomi ajánlás kiállítása előtt igaz bűnbánatot kell mutatnia.

Miután a püspök lefolytatott velünk egy ilyen interjút, a cövekelnökség egy tagja hasonlóképpen elbeszélget mindegyikünkkel, mielőtt elmennénk a templomba.

A magasságból nyert tanítás

Az első templomlátogatáskor – vagy akkor is, ha már sokadszor jártok ott – segítségetekre lehet, ha felismeritek, hogy a templomokban jelképek útján tanítanak. Az Úr, a Mestertanító sok tanítását szintén ilyen formában adta át.

A templom nagyszerű iskola. A tanulás háza. A templomokban olyan légkör uralkodik, mely ideális a mély, lelki dolgok tanítására. A néhai John A. Widtsoe elder, a Tizenkettek Kvórumából, kiváló egyetemi rektor és világhírű tudós volt. Mélységesen tisztelte a templomi munkát. Egy alkalommal ezt mondta:

„A templomi szertartások felölelik a szabadulás tervének egészét, ahogyan azt az egyház vezetői időről időre tanították, és világossá tették a nehezen érthető dolgokat. Nem kell csűrni-csavarni a templomi tanításokat ahhoz, hogy beleilleszkedjenek a szabadulás nagyszerű tervébe. A felruházás filozófiai teljessége a templomi szertartások igazsága mellett szóló egyik legnagyobb érvelés. Ezen felül az evangéliumi terv áttekintésének és részletes kifejtésének ezen teljessége az egyik leghatékonyabb módszerré teszi a templomi hódolatot, hogy felfrissítsük emlékezetünket az evangélium egészéről” (*Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, p. 58).

Ha majd elmentek a templomba, és megfelelő lelkiséggel léptek be, észben tartva, hogy a tanítás jelképes, akkor soha nem jöttök ki onnan úgy, hogy látókörötök ki ne szélesedne, hogy érzéseitek ne lennének kicsit emelkedettebbek, vagy hogy ne növekedne a tudásotok a lelki dolgokról. A tanítási terv nagyszerű. Sugalmazott. Maga az Úr, a Mestertanító, állandóan példázatokkal tanította

a tanítványait, vagyis szavakkal érzékeltetett szimbolikus dolgokat, melyeket egyébként nehéz lett volna megérteniük.

***A templom
nagyszerű iskola.
A tanulás háza.***

Maga a templom is szimbólummá válik. Ha már láttatok templomot éjjel, teljesen kivilágítva, akkor tudjátok, milyen lenyűgöző látványt nyújt. Az Úr háza fényárban úszva, élesen kiemelkedve a sötétségből,

Jézus Krisztus evangéliuma hatalmának és sugalmazásának jelképévé válik, jelzőtűzként állva a világban, melyet egyre jobban elnyel a lelki sötétség.

A templomba belépve utcai ruhátokat felváltjátok a templom fehér öltözetére. Erre az öltözőszobában kerül sor, ahol mindenkinek biztosítanak egy kulcsra zárható szekrényt és egy elkülönített öltözőfülkét. A templomban gondosan ügyelnek az egyszerűsége. Amikor ruhátokat beteszitek az öltözőszekrénybe, velük együtt aggodalmaitokat, gondjaitokat és nyugtalanságaitokat is otthagytok. Amikor fehérbe öltözve kiléptek a kis öltözőfülkéből, megérezitek az egység és egyenlőség érzését, mert körülöttetek mindenki hasonlóan van öltözve.

A pecsételés hatalma

Azok, akik közületek templomi házasság előtt állnak, talán szeretnék tudni, mi fog történni. A pecsételő (házassági) szertartás szavait nem ismételhetjük el a templomon kívül, de azt elmondhatjuk, hogy a pecsételő szoba, melyet megszentel az ott végzett szentséges munka, gyönyörű, és csodálatos békét és nyugalmat áraszt.

Mielőtt a pár a pecsételő szertartáshoz az oltár elé járul, a szertartásvezető kiváltsága, hogy néhány jó tanácsot adjon az ifjú párnak, az ő kiváltságuk pedig az, hogy megfogadják azokat. Következzék néhány gondolat azok közül, melyeket az ifjú pár ezen alkalomból hallhat:

„Ma van az esküvőtök napja. Magukkal ragadnak benneteket a házasságotokkal kapcsolatos érzéseitek. A templomok szentélyek, melyeket az ilyen szertartások végzésére építettek. Nem a világban vagyunk. A világ dolgai itt nem érvényesek, és nem lehetnek hatással arra, amit itt teszünk. Kijöttünk a világból az Úr templomába. Ez a nap életetek legfontosabb napjává válik.

Megszülettetek: születek a földre hívtak benneteket, halandó templomot készítve nektek, hogy abban

lakozzon lelketek. Mindkettőtöket megkeresztelték. A keresztelés szent szertartás: a megtisztulás, a halál és a feltámadás, valamint az új életre való előjövétel jelképe. Magában foglalja a bűnbánatot és a bűnök bocsánatát. Az úrvacsora a keresztelkedési szövetség megújítása, és ha e szerint élünk, továbbra is bocsánatot nyerhetünk bűneinkre.

Téged, kedves vőlegény, elrendeltek a papságba. Először az ároni papságot ruházták rád, és valószínűleg végighaladtál minden hivatalán – voltál diakónus, tanító és pap. Aztán eljött a nap, amikor érdemesnek találtattál a melkisédeki papság elnyerésére. Ezt a papságot – mely a magasabb rendű papság – Isten legszentebb rendje szerinti papságként vagy az Isten Fiának rendje szerinti papaságként határozzák meg (lásd Alma 13:18; Hélamán 8:18; T&Sz 107:2–4). Hivatalt kaptál a papságban. Most elder vagy.

Mindkettőtök részesült a felruházásban. Felruházásokat során örökkévaló lehetőségeket kaptatok. Mindezek a dolgok bizonyos értelemben bevezetést és előkészítést jelentettek ahhoz, hogy ma az oltárhoz jöjjetek, és mint férjet és feleséget egymáshoz pecsételjenek benneteket az időre és az örökkévalóságra. Most családdá váltok, így szabadon cselekedhettek az élet megteremtésében: hűség és áldozat árán gyermekeket hozhattok a világra, hogy felneveljétek őket, és biztonságban vezessétek őket halandó létük során – hogy egy nap majd lássátok, amint eljönnek ide, ahogy egykor ti is, hogy részesüljenek ezekben a szent templomi szertartásokban.

Önként jöttetek és érdemesnek ítélték benneteket. Egymást elfogadni a házassági szövetségben hatalmas felelősség, amely határtalan áldásokkal jár együtt.”

Ha meg akarjuk érteni a templomi munka történetét és tanát, azt is meg kell értenünk, mit jelent a pecsételő hatalom. Látnunk kell, legalább egy bizonyos mélységig, hogy miért döntő fontosságúak a felhatalmazás *kulcsai* a pecsételés hatalmának alkalmazásához. Ezek valóban döntőek nemcsak a templomokban végzett szertartási munkában, hanem az egész egyházban végzett minden szertartási munkában világszerte.

A pecsételő hatalom képviseli az Istentől származó lelki felhatalmazás mindent felülmúló átruházását az emberre. Ennek a pecsételő hatalomnak az őrzője itt a földön, az Úr fő képviselője, az egyház elnöke. Ez a legteljesebb bizalom és felhatalmazás állapota.

Ahogy az már elhangzott, az egyházban – és különösen a templomban – a mélyebb lelki dolgokkal kapcsolatos tanítás nagy része szimbolikus. A *kulcsok* kifejezést is jelképesen használjuk. Itt a papsági felhatalmazás kulcsai annak a hatalomnak a korlátait jelentik, mely a fátyolon túlról adatott meg a halandó embernek, hogy Isten nevében cselekedjen a földön. A *pecsétel*, a *kulcsok* és a *papaság* kifejezések szorosan összefüggenek.

A pecsételő hatalom kulcsai egyet jelentenek az örökkévaló papaság kulcsaival. »Mikor pedig Jézus Cézárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? [...]

Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.

De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz» (Máté 16:13–19).

Péter volt az, akit a kulcsok birtoklására kijelöltek. Péter volt az, aki a pecsételő hatalom birtokosává lett, azon felhatalmazásé, mely azzal a hatalommal jár együtt, hogy amit megköt vagy megpecsétel, illetve megold a földön, az úgy lesz a mennyekben is. Ezek a kulcsok az egyház elnöke – a próféta, látnok és kinyilatkoztató – kezében vannak. Ez a szent pecsételő hatalom ma itt van az egyházban. Semmit sem tartanak ennél szentebbnek azok, akik ismerik e felhatalmazás jelentőségét. Semmit sem őriznek közelebb a szívükhöz. Viszonylag kevés olyan férfi van, akikre a földön egy adott időben ráruházzák e pecsételő hatalmat, azonban minden templomban vannak olyan fivérek, akiknek megadatott a pecsételő hatalom. Ezt senki mástól nem lehet megkapni, csak a prófétától, látnoktól és kinyilatkoztatótól, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus egyháza elnökétől.

Egy világos kijelentés következik a pecsételő hatalomról, mely mindennel kapcsolatban van, amit csak az élőkért és a holtakért teszünk.

Amikor az evangélium teljessége megtalálható a földön, az Úrnak vannak képviselői, akiknek

hatalmat ad, hogy megkössenek a földön, és örökre szólóan pecsételjenek a mennyekben (Máté 16:19; 18:18; Hélamán 10:3–10; T&Sz 132:46–49). [...]

Minden dolog, mely nem lett elpecsételve e hatalom által, véget ér, amikor az ember meghal. A keresztelkedés maradandó pecsétje nélkül senki sem léphet majd be a celesztialis királyságba; ha örökkévaló házassági szövetségük nincs elpecsételve e hatalom által, akkor a házastársak nem nyerik el a felmagasztosulást a legmagasabb mennyben a celesztialis világon belül.

Minden dolog e pecsételő hatalom révén nyer maradandó erőt és érvényességet. Ez a hatalom olyan átfogó, hogy felöleli az élőkért és a holtakért végzett szertartásokat, a gyermekeket hozzápecsételi a földön a már eltávozott atyáikhoz, és olyan pátriárkai láncot alakít ki, amely örökké létezni fog a felmagasztosult lények között” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2d ed., Salt Lake City: Bookcraft, 1966, p. 683).

Az egyházban elegendő felhatalmazás van arra, hogy az összes, az emberi család megváltásához és felmagasztosulásához szükséges szertartást elvégezzék. És mivel birtokunkban vannak a pecsételő hatalom kulcsai, ezért amit megfelelő rendben megkötünk itt a földön, az a mennyben is kötve lesz. Ezek a kulcsok – a kulcsok, hogy pecsételjünk és összekössünk a földön úgy, hogy az a mennyben is kötve legyen – Istenünk legnagyobb ajándékát jelenti. Ezzel a felhatalmazással keresztelhetünk és megáldhatunk, felruházhatunk és pecsételhetünk – és az Úr elfogadja elkötelezettségeinket.

Joseph Smith próféta azt mondta, hogy gyakran feltették neki a következő kérdést: „»Nem szabadulhatunk meg anélkül, hogy keresztül ne mennénk mindezen szertartásokon, stb.?« Azt válaszolám: Nem, a szabadulás teljességét tekintve, nem. Jézus ezt mondta: »Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, és elmegyek, hogy helyet készítssek néktek.« Az itt említett *házat* királyságnak kellett volna fordítani; és bárkinek, aki felmagasztaltatik a legmagasabb lakóhelyre, a celesztialis törvény szerint, valamint a teljes törvény szerint kell élnie” (*History of the Church*, 6:184).

Nem minden ellenállás nélkül

A templomok az egyház lelki erősségének valódi központjai. Számítanunk kell rá, hogy az ellenség majd igyekszik megakadályozni bennünket –

egyházként és egyénekként egyaránt – azon törekvésünkben, hogy részt vegyünk ebben a szent és sugalmazott munkában. A templomi munka épp azért vált ki olyan nagy ellenállást, mert a lelki erő nagy-szerű forrását jelenti az utolsó napi szentek és az egész egyház számára.

A Logan templom szegletkövének felszentelésekor George Q. Cannon elnök ezt a kijelentést tette:

„Minden alapkő, amelyet lefektetnek egy templom építéséhez, és minden templom, melyet annak a rendnek megfelelően emeltek, melyet az Úr nyilatkoztatott ki az ő szent papságának, gyengíti Sátán hatalmát a földön, és fokozza Isten és az Istenség hatalmát; lehívja érdekünkben a mennyek hatalmas erejét, és segítségül szólítja az Örökkévaló Istenek és azok áldásait, akik az Ő jelenlétükben élnek” (*Millennial Star*, 12 Nov. 1877, p. 743).

Amikor az egyház tagjai gondokkal küszködnek, vagy amikor sorsdöntő kérdések súlya nehezedik lelkükre, megszokott dolog számukra, hogy elmennek a templomba. Ez egy kiváló hely, hogy odavigyük gondjainkat. A templomban lelki perspektívából szemlélődhethetünk. Ott, a templomi szolgálat ideje alatt „kikerülünk a világból”.

Olykor elménket annyira elárasztják a problémák, és olyan sok dolog követeli egyszerre a figyelmünket, hogy egyszerűen képtelenek vagyunk tisztán látni és világosan gondolkodni. A templomban a zaklatottság köde kitisztul, a homály és a lelki zűrzavar eltűnik, és képesek vagyunk „meglátni” azokat a dolgokat, amelyeket azelőtt nem láttunk, és olyan kiutat találni problémáinkból, melyet korábban nem ismertünk fel.

Az Úr meg fog áldani bennünket, amint részt veszünk a templomok szent szertartásainak munkájában. Az áldások nem csupán a templomi szolgálatunkra korlátozódnak majd. Minden dolgunkban áldottak leszünk.

Jöjjetek a templomba!

Semmilyen munka nem nyújt nagyobb védelmet ennek az egyháznak, mint a templomi munka és az azt alátámasztó családtörténeti kutatás. Nincs más munka, mely lelkileg jobban kifinomítana bennünket. Nincs más olyan általunk végzett munka, mely több erőt adna nekünk. Nincs más munka, mely az igazlelkűség magasabb normáit kívánná meg.

A templomban végzett munka felvértez minket és védelmet nyújt nekünk – egyénekként és népként egyaránt.

Jöjjetek hát el a templomba – gyertek és tartsatok igényt áldásaitokra!

Ez a munka szent.

A TEMPLOMI ALSÓRUHA: „EGY BELSŐ ELKÖTELEZETTSÉG KÜLSŐ MEGNYILVÁNULÁSA”

Carlos E. Asay elder

A Hetvenek Első Kvórumának nyugalmazott tagja

Ensign, Aug. 1997, 18–23

Néhány évvel ezelőtt egy új templomelnököknek és vezetőnővéreknek tartott szemináriumon James E. Faust elder, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt, elmesélte, milyen volt, amikor elhívták általános felhatalmazottnak. Harold B. Lee elnök csupán egyetlen kérdést tett fel neki: „Megfelelően viseled az alsóruhát?” – amelyre ő igenlő választ adott. Majd megkérdezte, vajon Lee elnök nem az érdemességéről szeretett volna-e kérdezni. Lee elnök azt felelte, nincs szükség rá, ugyanis tapasztalatból tudja, hogy azzal, ahogyan valaki az alsóruháját viseli, kifejezi, hogyan érez az egyház és minden azzal kapcsolatos dolog iránt. Ez az egyén érdemességének és az evangélium iránti odaadásának mércéje.

Vannak néhányan, akik örömmel fogadnának egy öltözködési szabályzatot, amely minden elképzelhető kérdést megválaszol a templomi alsóruha viselésével kapcsolatban. Azt szeretnék, ha a papsági vezetők egyértelműen meghatároznák annak hosszát, valamint hogy mikor és hogyan kell vagy hogyan nem szabad viselni azt, és büntetést szabnának ki azokra, akik a legkisebb mértékben is eltérnének az előírástól. Ezek az emberek engednék, hogy az egyháztagok semmisségen fennakadjanak, miközben elhanyagolják Jézus Krisztus evangéliumának komolyabb részeit (lásd Máté 23:23–26).

Az Úr meg fog áldani bennünket, amint részt veszünk a templomok szent szertartásainak munkájában.

Az utolsó napi szentek többsége azonban örvend annak az erkölcsi szabadságnak, melyet egy szerető Mennyei Atyától kaptak. Nagyra értékelik az Úr és az egyház vezetői által beléjük vetett bizalmat – azt a bizalmat, melyre Joseph Smith próféta következő kijelentése utal: „Helyes tanokat tanítok nekik, és ők magukat kormányozzák”¹.

A lámánita Sámuel kijelentette:

„És most, emlékezzetek rá, emlékezzetek rá, testvéreim, hogy aki elvész, az maga miatt vész el; és aki gonoszságot tesz, az magának cselekszi azt; mert íme, szabadok vagytok; meg van engedve nektek, hogy magatok cselekedjete; mert íme, Isten tudást adott nektek, és szabaddá tett benneteket.

Megadta nektek, hogy különbséget tehesetek jó és gonosz között, és megadta nektek, hogy választhassátok az életet vagy a halált; és tehettek jót, és visszaállíthatnak benneteket ahhoz, ami jó, vagyis visszaadhatják nektek azt, ami jó; vagy tehettek gonoszságot, és visszaadhatják nektek azt, ami rossz” (Hélamán 14:30–31).

Úgy vélem, ez egy elengedhetetlenül fontos tudás a templomi alsóruhára vonatkozóan is. Amikor szert tesznek erre a tudásra, akkor az utolsó napi szentek

hittel telve öltik magukra alsóruhájukat, és helyesen viselik azt, de nem azért, mert valaki felügyeli a cselekedeteiket, hanem azért, mert megértik a szent öltözék erényeit, és jót akarnak tenni, hogy visszaállíthassák őket ahhoz, ami jó. Ezzel szemben, ha valaki nem érti meg a templomi alsóruha szent természetét, hajlamos rá, hogy közömbösen kezelje, és csupán egy egyszerű ruhadarabnak tartsa.

A szent papság alsóruhájával kapcsolatos elengedhetetlenül fontos tudás három témakörben összegezhető: Isten fegyverzete, Történelmi háttér és Az újkori próféták tanításai. A következőkben szeretnék átadni néhány ismeretet ezen témakörökkel kapcsolatban, remélve, hogy az így megosztott gondolatok elmélyítik az alsóruha iránti megbecsülést, és megerősítik a szentek elhatározását, hogy azt önszántukból és helyesen viseljék.

Isten fegyverzete

Háborúban állunk! Ellenségünk nem egy szomszédos országból támadó hadsereg, vagy valamilyen

tengerentúli hatalom flottája. Nem süvitenek puska-golyók a fülünk mellett, és nem robbannak bombák otthonaink körül. Mégis élet-halál harcot vívunk olyan erőkkal, melyek – ha nem vigyázunk – belülről kifelé küzdenek le bennünket, és a lelki vereség mélységébe taszítanak.

Természetesen arról a Pál apostol által leírt „tusakodásunkról” beszélek, mely a fejedelemségek, a hatalmaságok, a sötétség világbírói és a gonoszság azon lelkei ellen folyik, melyek a magasságban vannak (lásd Efézusbeliek 6:12). Az erkölcstelenség, a bűnözés, a káros anyagokkal való visszaélés és a társadalmunkat fenyegető egyéb más alattomos hatások támadásáról beszélek. E félelmetes hatások, sok más közelgő veszéllyel együtt az ördög ravaszságainak részei (lásd Efézusbeliek 6:11), melyeknek ellen kell állnunk e nehéz időkben (lásd 2 Timótheus 3:1).

Pál így intett minket: „Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhatatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhatatok” (Efézusbeliek 6:13). Prófétai hatalmával Pál előre látta, milyen gonosz állapotok uralkodnak majd napjainkban a földön. Ezért arra buzdította a szenteket, hogy övezzék fel derekukat igazlelkűséggel (lásd Eféz. 6:14), vegyék fel az igazság mellvasát (lásd 14. v.), saruzzák fel lábaikat „a békeség evangyéliomának készségével” (15. v.), ragadják meg „a hitnek paizsát” (16. v.), tegyék fejükre „az idvesség [szabadulás] sisakját” (17. v.), és vegyék magukhoz „a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde” (17. v.), továbbá mindig imádkozzanak (lásd 18. v.), hogy megtartassanak. Tudta, hogy az igazságból, igazlelkűségből, hitből, lélekből és imádságból álló fegyverzet megóvjá majd az embereket Sátán és csatlósainak tüzes nyilaitól (lásd 16. v.).

Fegyverzetünknek azonban van még egy eleme, melyre szintén érdemes figyelmet fordítanunk. Ez pedig a templomi alsóruha, vagyis a szent papság alsóruhája néven ismert különleges alsónemű, melyet Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza azon tagjai viselnek, akik már részesültek a templomi felruházásukban. Ez az éjjel-nappal viselt alsóruha három fontos célt szolgál: emlékeztet szent szövetségeinkre, melyeket az Úrral kötöttünk az Ó házában; védelmet nyújtva befedi testünket; és jelképezi azt az visszafogott öltözködést és erkölcsös életmódot, melynek jellemeznie kell Krisztus minden alázatos követőjének életét.

Megmondták, hogy „a fehér alsóruha a tisztaságot jelképezi, és segít megerősíteni az erényességet, az Isten jellemvonásai iránti tiszteletet, valamint – megbecsülése mértékében – *annak jegyévé válik, melyre Pál apostol úgy utalt, mint Isten teljes fegyverzetének magunkra öltése* (Eféz. 6:13; vö. T&Sz 27:15). [...] Az alsóruhákön található néhány egyszerű jel az engedelmesség, az igazság, az élet és a Krisztusban való tanítványság evangéliumi tantételeire emlékeztetnek bennünket.”²

Még nagyon sok mindent el lehetne mondani az emberek lelkéért dúló háborúról és Isten teljes fegyverzetéről. A földön zajló háború Ádám napjaiban kezdődött, majd folytatódott Mózes és Izráel gyermekei idejében, és még mindig tombol az idők teljessége néven ismert adományozási korszakban: abban az adományozási korszakban, melyet a Joseph Smith prófata által kapott kinyilatkoztatások nyitottak meg. Így hát annak témája, hogy védelmet nyújtva befed minket, és így ellen tudunk állni Sátán tüzes nyilainak, továbbra is nagy jelentőséggel bír.

Fel kell vennünk Isten fegyverzetét, melyről Pál apostol beszélt, és amelyet egy újkori kinyilatkoztatás is megerősített (lásd T&Sz 27:15–18). Emellett magunkra kell öltönnünk „az igazlelkűség fegyverzetét” is (2 Nefi 1:23), melyet a templomi alsóruha jelképez. Máskülönből elveszítethetjük a háborút és elpusztulhatunk.

A hajdani idők katonái által viselt nehéz fegyverzet, beleértve a sisakot, a pajzsot és a mellvértet, eldöntötte jó néhány csata kimenetelét. Napjainkban az élet valódi csatáit azok fogják megnyerni, akik magukra öltötték a lelki fegyverzetet – a fegyverzetet, mely az Istenbe, az önmagunkba, a jó ügybe, illetve a vezetőkhöz vetett hitből áll. A fegyverzet azon része, melyet templomi alsóruhának hívnak, nem csupán egy ruházat kényelmét és melegségét nyújtja, hanem megerősíti viselőjét, hogy ellenállhasson a kísértésnek, elháríthassa a gonosz hatásokat, és szilárdan kiállhasson az igazságért.

Történelmi háttér

Meg kell értenünk, hogy „az Úr dolgai” (2 Nefi 4:16) a szent ruházatot már a világ kezdete óta magukban foglalják. A szentírásokban számos utalást találunk arra, hogy a régiek különleges ruházatot viseltek. Ádámot és Évát, mielőtt kiűztették volna az Éden kertjéből, szent ruházatba öltöztették. Ezt olvashatjuk erről: „És csinálja az Úr Isten

Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltötté őket” (1 Mózes 3:21).

E ruházatot az engeszteléssel, áldozathozattal, bűnbánattal és megbocsátással kapcsolatos tanítások és utasítások keretében kapták (lásd Mózes 5:5–8). Az utolsó napi szenteknek hasonló keretek között adják át a templomi alsóruhát. Ez arra szolgál, hogy emlékeztesse viselőit: a megígért áldások elnyeréséhez folyamatos bűnbánatra van szükségünk, tisztelnünk kell az Úr házában megkötött, kötöttségekkel járó szövetségeinket, valamint mindennapi életünk során ápolnunk kell az erényt, és meg kell azt osztanunk.

Mózes azt a parancsot kapta, hogy adjon szent ruhát és papi öltözéket Áronra és másokra, hogy felkészítse őket a szent hajlékban való szolgálatra. Így szólt az Úr Mózeshez: „Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közül..., És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékességére..., hogy papom legyen” (2 Mózes 28:1–3).

Áron ruházata, valamint az ószövetségi idők választott vezetői által viselt papi öltözékre vonatkozó utalások mellé olyan kifejezések társulnak, mint drága köntös, ékes öltözet, a tisztelet palástja, a dicsőség köpenye és az üdvnek ruhái.³ E kifejezések főleg arra az öltözékre vonatkozhatnak, melyet a szent hajlék, illetve a templom szertartásaiban résztvevők viseltek, ám e szavak arra a szent ruházatra is utalnak, melyet naponta viselnek azok, „akik [Isten nevé] szólítják magukat, és azon igyekeznek, hogy [szentek] legyenek” (T&S 125:2). A szent alsóruha tisztelete, dicsőséges mivolta és értékes természete – akár a templomban, akár a mindennapi életben viselik az utcai ruházat alatt – túllép az anyagon, melyből készült. Az alsóruha valódi értékét és szépségét akkor méltányoljuk igazán, és akkor találjuk becsesnek és fenségesnek, amikor „a hit szemével” (Alma 5:15) tekintünk rá.

„Az alsóruha a nélkül, amit jelképez, haszontalanná válik. [...] Csak akkor óv meg benneteket, ha igazak és hithűek vagytok a szövetségetekhez, és csak olyan mértékben bír jelentőséggel, amennyire tiszteletben tartjátok az alsóruhát. Csupán akkor van bármilyen haszna az alsóruhának, ha tiszteletben tartjátok, és ti magatok tiszták vagytok, valamint hithűen betartjátok a szövetségeiteket”, írta Hugh Nibley, a Brigham Young Egyetem ősi szentírásokra szakosodott nyugalmazott professzora.⁴

Igen, az alsóruhát minden olyan korban viselték a próféták és más igazlelkű szentek, amikor a papsági és templomi szertartások elérhetőek voltak az emberek gyermekei számára. Amikor napjainkban az egyház visszaállított a földre, a szent templommal kapcsolatos szent papsági szertartásokat ismét kinyilatkoztatták Joseph Smith prófétának. Az általa elnyert kinyilatkoztatások között az alsóruhára vonatkozóan is kapott utasításokat és tanításokat.

Számos utalás található a szentírásokban az alsóruhával és az öltözékekkel kapcsolatban. Énók kijelentette: „Megnyílni láttam az egeket, és dicsőségbe öltöttem” (Mózes 7:3). Jákób az ítélet napjáról beszélt, amikor „tökéletesen tudatában leszünk... minden bűnünknek, és tisztátalanságunknak és mezítelenségünknek; és az igazlelkűek is tökéletes tudatában lesznek örömeiknek és igazlelkűségüknek, felöltöztetvén tisztasággal, igen, méghozzá az igazlelkűség köntösével” (2 Nefi 9:14). Ésaías örvendezett, mondván, „[Isten]... az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül” (Ésaías 61:10). Alma beszélt „mind a szent próféták[ról], akiknek ruhája meg van tisztítva és szeplőtelen, tiszta és fehér” (Alma 5:24). Ezek és más prófétai kijelentések nem csupán az ember lelkének belső tisztaságára utalnak, hanem lelkünk szeplőtelen palástjára is, mely a jó cselekedetekben gazdag élet és az Isten iránti odaadás által nyer kifejezést.

Az újkori próféták tanításai

Attól tartok túl sok egyháztag magától értetődőnek tekinti a templomi alsóruhával járó védelemre és áldásokra vonatkozó ígéretet. Sokan helytelenül viselik, mások pedig leveszik, ha épp úgy adódnak a körülmények. Ilyenkor figyelmen kívül hagyják az újkori próféták, látnokok és kinyilatkoztatók tanításait, és kockára teszik a lelki biztonságukat.

Egy 1974. július 3-án kelt Első Elnökségi levélben az egyháztagokat az alsóruha szent természetére emlékeztetik: „Az alsóruha szentségét viselőjének mindig szem előtt kell tartania; ... az áldások, melyek a szövetségeink megtartásából származnak elég nagyok ahhoz, hogy kárpótoljanak minket bármilyen kellemtelenségért. A szövetségek megszegésével elveszítjük az engedelmesség fejében megígért védelmet és áldásokat”⁵.

1988. október 10-én, egy papságviselőknél címzett levélben, az Első Elnökség a következő fontos kijelentést tette az alsóruha viselésével kapcsolatban:

„Azok az egyháztagok, akiket a templomban beöltöztettek az alsóruhába, szövetséget kötöttek, hogy azt egész életükön át viselni fogják. Elmagyarázták nekik, hogy ez azt jelenti, éjjel-nappal hordaniuk kell. E szent szövetség az egyháztag és az Úr között kötött. Az egyháztagok törekedjenek a Szent Lélek irányítására, amikor döntéseket hoznak az alsóruha viselésével kapcsolatos egyéni kérdésekben. [...] A megígért védelem és áldások elnyerésének feltétele az érdemesség, valamint a szövetség betartásában tanúsított hithűség.

Az alapelv az alsóruha viselése legyen, ne pedig az, hogy alkalmat keresnek annak levételére. Így az egyháztagok ne vegyék le részben vagy egészében az alsóruhát például a kerti munkák miatt, vagy azért, hogy fürdőruhában vagy szemérmetlen ruházatban legyenek otthon. Ne vegyék le olyan, kikapcsolódással kapcsolatos tevékenységek során sem, melyeket az ésszerűség határain belül úgy is elvégezhetnek, hogy öltözetük alatt viselik az alsóruhát. Amikor az alsóruhát le kell venni, például úszáshoz, azt öltésük újra magukra, amilyen hamar csak lehetséges.

A visszafogottság, valamint a test megfelelő eltakarása kimondatlanul is része a szövetségnek, és ennek kell uralnia öltözködési szokásainkat. Az egyház felruházott tagjai az Úrral kötött szent szövetségekre való emlékeztetőként, valamint a kísértések és a gonosz elleni védelemként viselik az alsóruhát. *Az, hogy ezt miként teszik, külső megnyilvánulása annak a belső elkötelezettségnek, hogy követik a Szabadítót.*⁶

Joseph F. Smith elnök mély érzéseket táplált az alsóruha megfelelő viselésével kapcsolatban. Ezt mondta: „Az Úr nekünk adta a szent papság alsóruháját, és tudjátok, hogy ez mit jelent. Ennek ellenére vannak olyanok közöttünk, akik levágnak belőle, hogy követhessék a világ ostoba, hiábavaló és (bocsánat a kifejezésért) szemérmetlen gyakorlatait. Annak érdekében, hogy követhessék a divatot, az ilyen emberek gondolkodás nélkül megcsontítják azt, amit a legszentebbnek kellene tartaniuk saját erényük és életük tisztasága után. Ezeket a dolgokat, amelyeket Isten adott nekik, szentként kellene kezelniük, valamint változtatás és átalakítás nélkül megőrizniük azon minta szerint, ahogyan azt megkapták. Legyen meg az erkölcsi bátorságunk, hogy szembemenjünk a divattal, különösen akkor, amikor arra kényszerítene minket, hogy megszegjünk egy szövetséget, és így súlyos bünt kövessünk el”⁷.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, A szent templom című könyvében röviden elmagyarázta, miért olyan fontos helyesen viselni az alsóruhát.

„Az alsóruha szent szövetségeket képvisel. Visszafogottságra készítet, és védőpajzsul szolgál viselőjének.

Az ilyen alsóruha viselése nem gátolja meg az egyháztagokat abban, hogy felvegyék a világszerte általánosan hordott divatos ruhákat. Csak a szemérmetlen, illetve szélsőséges divatirányzatot követő ruhadarabok nem egyeztethetők össze az alsóruha viselésével.”⁸

Mi többet mondhatnánk még az alsóruháról és arról, hogy miként kell viselni és kezelni azt? A tantételek világosak, és a viselőjére, illetve annak lelkiismeretére bízják, hogy azok szerint éljen. A hívő embernek nem kell minden dolgot megparancsolni, mert nem próbálják mentesíteni magukat a legkisebb mértékben sem, és nem hozzák fel mentségül a mózesi viselkedéskódex hiányát sem. Ehelyett úgy alakítják ruházatukat és viselkedésüket, ahogyan azt Isten és az Ő prófétái elrendelték, lehetővé téve ezzel, hogy Isten igazságossága, irgalma és hosszútűrése teljes befolyást gyakorolhasson a szívükre (lásd Alma 42:29–31).

Egy magunkon hordott emlékeztető

Szeretek úgy gondolni az alsóruhára, hogy az Úr ezáltal engedi meg, hogy egy részt magunkkal vigyünk a templomból, amikor elmegyünk. Igaz, az Úr házából magunkkal visszük az elménkbe és szívünkbe vésődött sugalmazott tanításokat és szent szövetségeket. Az egyetlen kézzel fogható emlékeztető azonban, melyet kiviszünk magunkkal a világba, az az alsóruha. És bár nem lehetünk mindig a templomban, egy része így mindig velünk lehet, hogy megáldja az életünket.

Ne feledjétek: az *alsóruha* szót jelképesen használják a szentírásokban, és tágabb értelmet ad az olyan további szavaknak, mint *fehér, tiszta, szeplőtelen, igaz-lelkű, visszafogott, oltalmazó, szertartásos, szent, papság, szépség, tökéletesség, szabadulás, szeplőtelen, érdemes, fehér ruha, pajzs, védelem, makulátlan, feddhetetlen, fegyverzet, szövetségek, ígéret, áldások, tisztelet, örök élet* és így tovább. Mindezen szavak különleges helyet foglalnak el azon emberek szókincsében, akik őszintén törekszenek arra, hogy szentté váljanak.

Egy nagyszerű hívőkből álló csoportról ezt írták: „Van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem

fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.

A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéért az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt” (Jelenések 3:4–5).

Mily csodálatos lenne, ha minden egyháztag fehérben járna Istennel, és Sárdis szentjei közé számláltatna!

Soha ne feledjétek, hogy jelképes értelemben szabadulásunk alsóruhánk állapotán múlik. Alma próféta azt mondta az egyház akkori tagjainak, hogy nem szabadulhatnak meg, ha jelképesen meg nem mossák, meg nem tisztítják, és fehérre nem teszik ruhájukat Jézus Krisztus vére által. Ezt tanította:

„Senkit nem lehet megszabadítani, ha nincs fehérre mosva a ruhája; igen, addig kell tisztítani a ruháját, míg minden mocsoktól meg nem tisztul, annak a vére által, akiről atyáink beszéltek, aki el fog jönni, hogy népét bűneitől megváltsa. [...]

Úgy jártatok-e, hogy makulátlanul tartottátok magatokat Isten előtt? Mondhatnátok-e magatokban, ha most elszólítanának, hogy meghaljatok, hogy elég alázatosak voltatok? Hogy ruhátok meg lett tisztítva és fehérre tétetett Krisztus vére által, aki el fog jönni, hogy népét bűneitől megváltsa?” (Alma 5:21, 27).

Azért imádkozom, hogy a ruhánk megtisztuljon Krisztus vére által, és hogy elménkben és szívünkben újra megerősítsük e kijelentést: „Sionnak gyarapodnia kell szépségben és szentségben..., magára kell öltenie gyönyörű ruháit” (T&Sz 82:14).

Jegyzetek

1. Idézte John Taylor, *Millennial Star*, 15 Nov. 1851, 339.
2. Evelyn T. Marshall, „Garments”, in *Encyclopedia of Mormonism*, ed. Daniel H. Ludlow, 5 vols. (1992), 2:534; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd *Encyclopedia of Mormonism*, 2:534.
4. „Sacred Vestments: A Preliminary Report”, Foundation for Ancient Research and Mormon Studies (1986), 13.
5. Első Elnökségi levél, 1974. júl. 3.
6. Első Elnökségi levél, 1988. okt. 10., kiemelés hozzáadva.
7. *Improvement Era*, Aug. 1906, 813.
8. *The Holy Temple* (1980), 75.

VÁLÁS

*Ápoljátok és gazdagítsátok
a házasságotokat! Óvjátok azt,
és dolgozzatok rajta, hogy
tartós és gyönyörű legyen!*

– Gordon B. Hinckley elnök

VÁLOGATOTT TANÍTÁSOK

Kapcsolódó szentírások

1 Mózes 2:24

„Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.”

Máté 19:4–6

„Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket,

És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.

Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszsa.”

Tan és a szövetségek 42:22, 75

„Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz. [...]

Ha azonban azt találjátok, hogy valakik házasságtörés céljából hagyták el társukat, és ők maguk a vétkesek, társuk pedig él, ők vettessenek ki közületek.”

Aggódás a családi életért

Gordon B. Hinckley elnök

„Ápoljátok és gazdagítsátok a házasságotokat! Óvjátok azt, és dolgozzatok rajta, hogy tartós és gyönyörű legyen! A válás kezd oly mindennaposá, sőt általánososan elterjedtté válni, hogy a tanulmányok azt mutatják, a jelenleg házas emberek fele néhány éven belül elválí. Sajnálom ezt mondani, de még az Úr házában összepecsételt emberek közül is néhányal ez

történik. A házasság egy férfi és egy nő közötti szerződés, megállapodás, egyezség a Mindenható terve alatt. Törékeny lehet. Gondoskodást és nagyon sok erőfeszítést igényel. Sajnálom beismerni, hogy néhány férj erőszakos, néhányuk goromba, néhányuk meggondolatlan, néhányuk gonosz. Rákaptak a pornográfiára, és olyan helyzeteket teremtenek, melyek elpusztítják őket, elpusztítják a családjukat, és elpusztítják minden kapcsolat legszentebbikét.

Sajnálom azt a férfit, aki egykor belenézett egy gyönyörű fiatal nő szemébe, és az Úr házában megfogta a kezét az oltár fölött, miközben szent és örök ígéreteket tettek egymásnak, és akinek nincs önfegyelme, nem hozza felszínre a jobbik énjét, durvaságba és gorombaságba süllyed, és elpusztítja azt a kapcsolatot, melyet az Úr biztosított számára” („Walking int he Light of the Lord”, *Ensign*, Nov. 1998, 99).

„Aggódok az egyházon belüli családi életért. Csodálatos egyháztagjaink vannak, de túl sok család hullik szét. Ez komoly aggodalomra ad okot. Azt hiszem, ez a legnagyobb aggodalmam” („Pres. Hinckley Notes His 85th Birthday, Reminisces about Life”, *Church News*, 24 June 1995, 6).

A válás egyre terjedő pestise nem Istentől való

Gordon B. Hinckley elnök

„Túl sokat azok közül, akik házasságra lépnek, azzal kényeztetek és babusgattak, és valamiképpen azt az érzést keltették bennük, hogy mindig mindennek tökéletesnek kell lennie, hogy az élet egy véget nem érő szórakozás, és hogy minden vágyat gátlások nélkül ki kell elégíteni. Mily tragikusak is a következményei az ilyen üres és esztelen gondolkodásnak! [...]

Néhány esetben indokolt a válás. Nem állítom, hogy sohasem igazolt. Habozás nélkül mondom azonban, hogy ez a járvány, amely úgy tűnik, mindenhol terjedőben van, nem Istentől való, hanem inkább az igazlelkűség, a béke és az igazság ellenségének műve” (in Conference Report, Apr. 1991, 96–98; vagy *Ensign*, May 1991, 73–74).

James E. Faust elnök

„Akkor hát mi lehet »jogos indok« a házasság szövetségének megszegésére? Egész életemben emberek problémáival foglalkoztam, mégis nehéz megértenem, mi tekinthető »jogos indoknak« a

szövetségek megszegéséhez. Bevallom, nincs meg hozzá a bölcsességem vagy a felhatalmazásom, hogy határozottan kijelentsem, mi a »jogos indok«. Csakis a házastársak határozhatják ezt meg. Nekik kell viselniük a felelősséget a következőkért, melyek törvénytörően bekövetkeznek, ha nem tartják tiszteletben ezeket a szövetségeket. Véleményem szerint a »jogos indok« nem lehet kevésbé komoly vagy súlyos dolog, mint egy hosszadalmas és nyilvánvalóan orvosolhatatlan kapcsolat, mely romboló hatást gyakorol az egyén emberi mivoltának méltóságára.

Ugyanakkor mély érzéseim vannak arról, mi az, ami nem adhat okot a házasság szent szövetségének megszegésére. A »szellemi kimerültség«, az »eltérő személyiségek«, az »eltávolodás« és a »szerelem elmúlása« biztosan nem! Különösen ott, ahol gyermekek is vannak” (in Conference Report, Apr. 1993, 46; vagy *Ensign*, May 1993, 36–37).

HÁZASSÁG ÉS VÁLÁS

*David B. Haight elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából
Conference Report, Apr. 1984,
14–17; vagy Ensign, May 1984,
12–14*

Imádkozom a Szentlélek társaságáért, hogy a beszédem összhangban legyen a kinyilatkoztatott igazsággal, és hogy ugyanezen mennyei befolyás alatt fogadják és értelmezzék azt.

Ostrom a hagyományos család ellen

Több mint huszonöt éve figyeljük, hogy ostromolják vég nélkül a hagyományos családot. Próbára tették az emberi jóságot, a fegyelmet, valamint az Isten, a mi Örökkévaló Atyánk iránti szeretetet és tiszteletet.

Egy új, énközpontú nemzedék a családot az állandó lekicsinylés elsődleges célpontjává tette. A házasságot alábecsülik vagy elkerülik, a szülőiséget lealacsonyítják és kibújnak alóla. Ezek és más zavaró hatások, gonosz kísértések áradatát eredményezték, melyek az úgynevezett azonnali kielégülésre, valamint a házasság és a feleség, illetve édesanya szent szerepeinek lealacsonyítására csábítanak.

A házasság isteni célja

Sajnos sok jó ember van, akik másképp élnének, de nem ismerik Isten, gyermekei számára készített örök tervét. Azt tanuljuk a szentírásokból, hogy az isteni cél az, hogy a házasság örök egység legyen, egy örökkévalóságon át tartó családi kapcsolattal.

A szentírások kinyilatkoztatják, hogy miután a föld kialakult, Isten a saját képmására embert teremtett, és uralmat adott neki a föld felett. De a férfi mellett ott állt a nő is, aki osztozott vele azon Isten által rájuk ruházott megtiszteltetésben és méltóságban, hogy felsőbbiséget élvezzenek minden más teremtmény felett. Így szól Isten: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt” (1 Mózes 2:18).

„Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket” (1 Mózes 1:27).

Az Úr továbbá ezt az utasítást adta: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1 Mózes 2:24), szentesítve ezáltal a férfi és a nő egyesülését a hivatalos házasság keretein belül, amely a menny által lett megtervezve, halandó testek teremtése céljából.

Az Úr programja a családok számára

Az Ádámnak és Évának adott legelső feljegyzett parancsolat az volt, hogy „szaporodja[nak] és sokasodja[nak], és töltsék be a földet” (1 Mózes 1:28).

Isten ajándékainak tekintjük a gyermekeket, akiket azért bíztak gondjainkra, hogy szeressük, tápláljuk és gondosan neveljük őket.

Az Úr továbbá a következőket parancsolta: „És imádkozni is tanítsák meg gyermekeiket, és arra, hogy egyenes derékkel járjanak az Úr előtt” (T&Sz 68:28).

Nem szabad rosszul bánni velük vagy bántalmazni őket, hiszen a szüleikkel együtt ők is egy olyan család részei, melynek lehetősége van arra, hogy örökké együtt legyen.

Spencer W. Kimball elnök így magyarázta:

„Az Úr már a kezdetekben úgy tervezte meg a programot, hogy lesz benne egy apa, aki nemz, ellát, szeret és irányít, valamint egy anya, aki gyermeket fogan, megszüli, gondoskodik, táplál és tanít. Az Úr másként is megtervezhette volna, ám úgy döntött, hogy létrehoz egy egységet, amely felelősséggel és jelentőségteljes társas kapcsolattal jár, ahol a gyer-

mekek tanítják és fegyelmezik egymást, valamint megtanulják szeretni, tisztelni és megbecsülni egymást. A család az élet nagyszerű terve, ahogyan azt Mennyei Atyánk létrehozta és megszervezte” (*Ensign*, July 1973, p. 15).

A házasság arra hivatott és olyannak is kell lennie, hogy szeretetteljes, összekötő, harmonikus kapcsolat legyen férj és feleség között.

A válás mindig tragikus és fájdalmas

Miközben elgondolkodunk Urunk Mózesnek tett kijelentésén, miszerint „ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39), szomorúan töprengünk el a családok és otthonok váláson keresztül történő szétszakadásának jelenlegi komoly irányzatán.

Úgy tűnik, a válások legfőbb oka az, hogy nem értik meg, hogy a házasságot és a családokat Isten adta és Isten rendelte el. Ha megértenénk ezek teljes jelentését, akkor kevesebb lenne a válás és az azzal járó boldogtalanság. A párok boldog házastársi kapcsolatot terveznének, melyet isteni útmutatósokra alapoznának. Ha a párok már a románcuk elején megértenék, hogy a házasságuk az örökkévalóságba nyúló ígéretekkel és állapotokkal áldathat meg, akkor a válás alternatívája még csak fel sem merülne, amikor nehézségek adódnának. A jelenlegi elmélet – váljatok el, ha nem működik – már elejétől fogva hátrányos helyzetbe hoz egy házasságot.

A válások számának egyre nagyobb emelkedése elegendő bizonyíték arra, hogy mily elfogadottá vált a válás a boldogtalan vagy „az elvártak nem megfelelő” házasságok népszerű megoldásaként.

De attól függetlenül, hogy a válás mennyire elfogadott – mennyire gyorsan és könnyen megejthető –, a válás akkor is tragikus és fájdalmas, nem csupán eleinte, hanem az elkövetkezendő évek során is.

A válás soha nem lehet végleges. Hogyan is tudnák az apák és az anyák valóban elválasztani magukat a saját testükből és vérükből származó gyermekektől, vagy az együtt töltött közös évek és napok emlékeitől, melyek életük részévé váltak.

A válás ritkán történik óriási érzelmi, szociális és anyagi megrázkódtatás nélkül. A legtöbb ember alábecsüli a váló felek, valamint a gyermekeik, a barátaik és a rokonaik közötti elidegenedést, kes-

rúséget, szakadást és csalódottságot. Néhányan soha nem lesznek képesek az ezt követő érzelmi következményekhez alkalmazkodni.

Talán a legtragikusabb dolog az egészben, hogy a válások 60 százalékánál nyolc év alatti gyermekek is vannak a családban. Az elvált szülők gyermekei túl gyakran magasabb arányban követnek el bűncselekményt, kisebb az önbizalmuk, hajlamosabbak arra, hogy kicsapongó életet éljenek, és nekik maguknak is boldogtalanná váljon a házasságuk.

Készüljete fel a sikerre!

A házasság roppant nagy jelentőségét figyelembe véve, megdöbbentő, hogy nem teszünk még több előkészületet a sikerre. A fiatal párok általában néhány hónapig, vagy egy-két évig randevúznak, élvezik a románcot, megismerik egymást, aztán összeházasodnak. Miután összeházasodtak, hamarosan rájönnek, hogy a románc lelki hitellel, rokoni kapcsolatokkal, anyagi ügyekkel és komoly beszélgetésekkel keveredik az erkölcsről, a gyermekekről, valamint a háztartás vezetéséről.

Túl sokan vannak, akik nem készülnek fel megfelelően erre az óriási felelősségre.

„Az emberek évekig járnak egyetemre, hogy felkészüljenek egy szakmára vagy egy hivatásra..., mely [közel] sem olyan jutalmazó [vagy fontos], mint a házasság” (lásd Lowell S. Bennion, „Conference on Utah Families” *Salt Lake Tribune*, 6 Apr. 1980, p. F-9).

Kérjete jó tanácsot!

A komoly bűnök, csakúgy, mint a megsebzett életek, melyek felszínre kerülnek a püspökök irodájában, túl gyakran teszik világossá, hogy a férj és feleség közötti kapcsolatok sokkal több imádságos figyelmet kívánnak, mint amennyit sokan szentelnek nekik. Kevesebb házasság kerülne bajba, és több lenne boldogabb, ha a párok elmennének egy melegszívű püspökhöz, aki tanácsokat adna, hogyan kerüljék el a csapdákat, és arra ösztönöznék a férjeket és a feleségeket, hogy megfontoltan alkalmazzák az önfegyelmet, a szükséges önmegtartóztatást, valamint fejlesszék ki az önzetlenség szeretetteljes tulajdonságát.

Néhány évvel ezelőtt Harold B. Lee elnök a következő levelet kapta egy házas asszonytól: „Amikor azt hittük, hogy eljött a vég, és hogy az egyetlen dolog,

A válások legfőbb oka az, hogy nem értik meg, hogy a házasságot és a családokat Isten adta és Isten rendelte el.

amit tehetünk, a válás, azt mondták nekünk, hogy tanácskozzunk a püspökünkkel. Először... tétovázunk, mert fiatal ember volt. [...] De ő volt a püspökünk, így hát elmentünk hozzá. Kiöntöttük a lelkünket a fiatal püspökünknek. Csendben ült és figyelt, majd amikor kibeszéltük magunkat, egyszerűen csak ennyit mondott: „Nos, nekem és a feleségemnek is vannak problémáink, és megtanultuk, hogyan oldjuk meg őket.” Mindössze ennyit mondott. De tudja, valami történt e fiatal püspök kijelentése hatására. Kisétáltunk az irodájából, és ezt mondtuk: „Hát, ha ők meg tudják oldani a problémáikat, akkor mi mit csinálunk rosszul?” (*Ensign*, Jan. 1974, p. 100).

Óvjátok és gazdagítsátok a házasságot!

Egy neves producer nemrég ezt mondta:

„A filmekben és a televízióban... vonakodva foglalkozunk a házassággal..., [kivéve] humoros fordulatként vagy szappanoperákban. Jobban szeretjük kihangsúlyozni... [a szexuális oldalát], és [kihagyjuk]... a »boldogan éltek, míg meg nem haltak« részt..., ahogyan azt a gyermekek tündérmeseiben ábrázolják” (Karl E. Meyer, *The Wife of Your Youth* [Palos Heights, Illinois: Np, 1977], np).

Nem csupán amiatt aggódunk, hogy a média producerek és az írók nem ábrázolnak boldog, gyümölcsöző házasságokat, hanem hogy a házaspárok sem veszik eléggé komolyan a házasságukat ahhoz, hogy dolgozzanak rajta, megvédjék, ápolják, valamint gazdagítsák azt napról napra, hétről hétre, éveken át, huszonöt évig, ötven évig, örökre.

A középkorúak közötti válás különösen aggasztó, hiszen ez azt jelzi, hogy érett emberek, akik a társadalmunk gerincét képezik, nem dolgoznak elég alaposan azért, hogy megőrizték a házasságukat. A negyvenöt év feletti közötti válások száma veszélyesen nagy ütemben növekszik. Amikor középkorú emberek fontolgatják, hogy felbontják a házasságukat – egy pár, akik valószínűleg felnevelték már a gyermekeiket, akiknek talán már unokáik is vannak –, most pedig úgy döntenek, hogy külön válnak útjaik, fel kell ismerniük, hogy a válásuk akár az egyik, akár mindkét fél önzésének az eredménye.

Malakiásban ezt olvashatjuk:

„Az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! [...]

Őriztétek meg azért a ti lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok!” (Malakiás 2:14–15)

Az ideális házasság

A házasság egy szövetség. A tíz parancsolat közül kettő foglalkozik közvetlenül a házasság szentségének megővésével: „Ne paráználkodjál” és „Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét” (2 Mózes 20:14, 17).

Jézus megerősítette a házasságtörés elleni törvényt: „Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:28).

Az ideális házasság egy férfi és egy nő egymás iránti hithűsége, a hithűség, mely akkor kezdődött, amikor egymást választották. A Példabeszédekben ezt olvashatjuk: „Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének” (Példabeszédek 5:18). Az ő ragaszkodása töltsön el téged boldogsággal minden időben, és mindig örvendj az ő szeretetének. (Lásd Példabeszédek 5:19.)

Valóban kiváltság ifjú korunk feleségével leélni az életünket, együtt élvezni az arany éveket – nem törődve a ráncokkal és az ősz hajjal –, hanem továbbra is mélyíteni a szeretetünket, az egységünket és a bölcsességünket, melyet megoszthatunk egymással most és az örökkévalóságon át.

A házasságot az annak isteni megszervezésében való hit és tudás, valamint a szeretet naponta belefektetett energiája táplálja. Egy bölcs ember így magyarázta: „Akkor beszélünk szeretetről, amikor egy másik ember biztonsága és elégedettsége ugyanolyan fontossá válik egy egyén számára, mint saját biztonsága és elégedettsége” (Harry Stack Sullivan, *Concepts of Modern Psychiatry*, 2nd ed. [New York: W. W. Norton and Co., 1940] p. 42).

KérjeteK segítséget Istentől!

Egy erős, megosztott meggyőződés arról, hogy van valami örökkévalóan értékes a házassági kapcsolatban, felépíti azt a hitet, amely ellenáll a gonosznak. A házasságnak gyönyörűnek és kielégítőnek kell lennie, a legszebb álmunkat meghaladó örömmel telve, hiszen „sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban” (1 Korinthusbeliek 11:11).

Az utolsó napi szenteknek nem kell elválniuk: létezik megoldás a házassági problémákra. Ha férj és feleségként komoly félreértés van közöttetek, illetve úgy érzitek, feszültség vagy idegesség terheli a házasságotokat, akkor együtt, alázatosan ereszkedjétek térdre, majd őszinte szívvel és igaz szándékkal kérjétek meg Istent, a mi Atyánkat, hogy oszlassa el a kapcsolatokon lévő sötétséget, hogy elnyerhessétek a szükséges világosságot, láthassátok a tévedéseiteket,

megbánhassátok helytelen tetteiteket, megbocsáthassátok egymásnak, és úgy fogadhassátok el a másikat, mint azt kezdetben tettétek. Ünnepelesen biztosítalak benneteket arról, hogy Isten él, és válaszolni fog alázatos könyörgéseitekre, mert ezt mondta: „Kérjétek, amit csak akartok, Jézus nevében, és az úgy lesz” (T&Sz 50:29). Jézus Krisztus nevében, ámen.

FORRÁSOK

- Ashton, Marvin J. *One for the Money: Guide to Family Finance* (booklet). 1992.
- Ballard, Melvin J. *Melvin J. Ballard – Crusader for Righteousness*. 1966.
- Bateman, Merrill J. „The Eternal Family”. In *Brigham Young University 1997–98 Speeches*. 1998.
- Benson, Ezra Taft. *Come unto Christ*. 1983.
 ———. „In His Steps.” In *1979 Devotional Speeches of the Year*. 1980.
 ———. „The Law of Chastity.” In *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches*. 1988.
 ———. „Righteousness Exalteth a Nation” (address at Provo Freedom Festival, 29 June 1986).
 ———. *...So Shall Ye Reap*. Compiled by Reed A. Benson. 1960.
 ———. *The Teachings of Ezra Taft Benson*. 1988.
 ———. *To the Mothers in Zion* (pamphlet). 1987.
 ———. *To the Fathers in Israel* (pamphlet). 1987.
- Brown, Hugh B. *Continuing the Quest*. 1961.
 ———. *Bulletin*, 1993.
- Christensen, Joe J. *One Step at a Time*. 1996.
- Clark, James R. Comp. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. 6 vols. 1965–75.
- Eyring, Henry B. *To Draw Closer to God*. 1997.
Family Home Evening: Love Makes Our House a Home. 1974.
- Father, Consider Your Ways: A Message from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (pamphlet). 1973.
- A fiatalság erősségéért: Isten irányi kötelességünk teljesítése* (füzet). 2001.
- Grant, Heber J. *Gospel Standards*. Compiled by G. Homer Durham. 1941.
- Green, Susette Fletcher and Dawn Hall Anderson, ed. *To Rejoice as Women: Talks from the 1994 Women’s Conference*. 1995.
- Hinckley, Bryant S. *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*. 1949.
- Hinckley, Gordon B. *Cornerstones of a Happy Home* (pamphlet). 1984.
 ———. „Our Fading Civility.” Brigham Young University commencement and inauguration ceremony, 25 Apr. 1996.
 ———. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997.
 ———. „This I Believe.” In *Brigham Young University 1991–92 Devotional and Fireside Speeches*. 1992.
- Holland, Jeffrey R. *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*. 1997.
 ———. „How Do I Love Thee?” In *Brigham Young University 1999–2000 Speeches*. 2000.
 ———. *Speaking Out on Moral Issues*. 1998.
- Hunter, Howard W. *The Teachings of Howard W. Hunter*. Edited by Clyde J. Williams. 1997.
Journal of Discourses. 26 vols. 1854–86.
- Kimball, Spencer W. *Faith Precedes the Miracle*. 1972.
 ———. *Love versus Lust*. Brigham Young University Speeches of the Year. 5 Jan. 1965.
 ———. „Marriage and Divorce.” In *1976 Devotional Speeches of the Year*. 1977.
 ———. *The Miracle of Forgiveness*. 1969.
 ———. *President Kimball Speaks Out*. 1981.
 ———. *The Teachings of Spencer W. Kimball*. Edited by Edward L. Kimball. 1982.
 ———. Fireside address delivered in San Antonio, Texas, 3 Dec. 1977.
- Lee, Harold B. *Decisions for Successful Living*. 1973.
 ———. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*. 1974.
 ———. *The Teachings of Harold B. Lee*. Edited by Clyde J. Williams. 1996.
- Lewis, C. S. *Mere Christianity*. 1960.
- Ludlow, Daniel H., ed. *Encyclopedia of Mormonism*. 5 vols. 1992.
- Maxwell, Neal A. *All These Things Shall Give Thee Experience*. 1979.
- „But for a Small Moment.” In *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses, 1974*. 1975.
 ———. *Deposition of a Disciple*. 1976.
 ———. *Even As I Am*. 1982.
 ———. *Meek and Lowly*. 1987.
 ———. *Men and Women of Christ*. 1991.
 ———. „Not My Will, But Thine.” 1988.

- . *That My Family Should Partake*. 1974.
- . *We Will Prove Them Herewith*. 1982.
- . *Wherefore, Ye Must Press Forward*. 1977.
- McConkie, Bruce R. *Doctrinal New Testament Commentary*. 3 vols. 1966–73.
- . *Mormon Doctrine*. 2nd ed. 1966.
- . *A New Witness for the Articles of Faith*. 1985.
- McKay, David O. *Gospel Ideals*. 1953.
- Oaks, Dallin H. *Pure in Heart*. 1988.
- . „Revelation.” In *Brigham Young University 1981–82 Fireside and Devotional Speeches*. 1982.
- Packer, Boyd K. *Eternal Love*. 1973.
- . „Self-Reliance.” In *Speeches of the Year, 1975*. 1976.
- . *The Things of the Soul*. 1996.
- Pratt, Parley P. *Writings of Parley Parker Pratt*. Edited by Parker Pratt Robison. 1952.
- Responding to Abuse: Helps for Ecclesiastical Leaders*. 1995.
- Richards, LeGrand. *A Marvelous Work and a Wonder*. Rev. ed. 1966.
- Smith, George Albert. *Sharing the Gospel with Others*. Selected by Preston Nibley. 1948.
- Smith, Joseph. *History of the Church*. 7 vols. 2nd ed. rev. Edited by B. H. Roberts. 1932–51.
- . *Teachings of the Prophet Joseph Smith*. Selected by Joseph Fielding Smith. 1976.
- Smith, Joseph F. *Gospel Doctrine*. 5th ed. 1939.
- Smith, Joseph Fielding. *Doctrines of Salvation*. Compiled by Bruce R. McConkie. 3 vols. 1954–56.
- . *The Way to Perfection: Short Discourses on Gospel Themes*. 2nd ed. 1935.
- Snow, Lorenzo. *The Teachings of Lorenzo Snow*. Edited by Clyde J. Williams. 1996.
- Talmage, James E. *The House of the Lord*. 1968.
- Taylor, John. *The Gospel Kingdom*. Selected by G. Homer Durham. 1943.
- Widtsoe, John A. *Evidences and Reconciliations*. Arranged by G. Homer Durham. 3 vols. in 1. 1960.
- . *Program of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*. 1937.
- . „Temple Worship.” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, 50–64.
- Woodruff, Wilford. *The Discourses of Wilford Woodruff*. Selected by G. Homer Durham. 1946.
- Young, Brigham. *Discourses of Brigham Young*. Selected by John A. Widtsoe. 1954.

TÁRGYMUTATÓ

abortusz 1–2

- „A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323
 lehetséges megbocsátást nyerni az ~ra 46
 súlyos bűn 168, 325–326

Ádám bukása 324

adósság 3–4, lásd még pénzügyek

- „A fiúkhöz és a férfiakhoz”, Gordon B. Hinckley elnök 4
 kerüljétek, mint a pestist 280
 megszüntetése 275
 óva intés az ~tól 156
 útmutató az elkerüléséhez 273

alapszabály

- „A tökéletes élet alkotmánya”, Harold B. Lee elnök 232

alázat

- elengedhetetlen a lelki tudáshoz 193
 fogadjuk el ~tal a tanácsot 303
 kevélységgel szembeni ~ 179, 183

áldozathozatal 186

alkalmazkodás a házasságban 177–178, lásd még problémamegoldás a házasságban

- „A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon belüli egység megtalálásához”, Robert E. Wells elder 297
 „A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C. Hafen elder 352
 „Házasság és válás”, Spencer W. Kimball elnök 245

alsóruhák, templomi ~

- „A templomi alsóruha: »Egy belső elkötelezettség külső megnyilvánulása«, Carlos E. Asay elder 393
 megfelelő viselésük 385
 történelmi hátterük 394

Andersen, H. Verlan 370

anya lásd még nők isteni szerepei és kötelességei

- anyaság tisztelete 125, 141
 és szülői lét 361
 felelős a gondozásért 42
 kötelessége 373
 munkavállalása az otthonon kívül 7–11, 209
 szent elhívása 122

apostolok bizonyossága 173

aranyszabály 46, 255, 317

Asay, Carlos E 385

- „A templomi alsóruha: »Egy belső elkötelezettség külső megnyilvánulása«” 393

Ashton, Marvin J. 3, 37, 53, 73, 76, 93, 175, 284, 329, 366, 370

- „Ami a pénzt illeti: Útmutatás a család pénzügyeihez” 273
 „Családon belüli kommunikáció” 186

atya (apa) lásd még férfiak isteni szerepei és kötelességei

- „Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat!” 128
 „Az apákhoz Izráelben”, Ezra Taft Benson elnök 131
 „Az atyák keze”, Jeffrey R. Holland elder 144
 „Igazlelkű férjnek és apának lenni”, Howard W. Hunter elnök 134

az ~ság áldásai 130

az otthon pátriárkája 133

és szülői lét 361

felelőssége, hogy gondoskodjon a családról 7, 42, 131, 137

felkészülés az ~ságra 141

hiánya kárt okoz a gyermekben 145

igazlelkűségben kell irányítaniuk 42

interjúi 373

kötelessége 128, 371

követi Isten példáját 146

örökkévaló elhívása 131

szerepének hatása 146

atyák hagyományai 12–17

- „Atyáik hagyományai”, Marion D. Hanks elder 14

azonos nemhez való vonzódás 18–27

- „Azonos nemhez való vonzódás”, Dallin H. Oaks elder 18

homoszexuális viselkedés súlyos bűn 28, 97, 107

azonos neműek közötti házasság 28

Ballard, M. Russell 43, 54, 116, 149, 284, 286, 306, 365, 367

- „Egyensúlyban tartani az élet követelményeit” 291

Ballard, Melvin J. 244, 357

Banks, Ben B. 72, 374, 376

bántalmazás 30–36

- „A bántalmazás tragikus sebeinek gyógyítása”,
Richard G. Scott elder 33
- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.
Hinckley elnök 235
- „Az egyház nőtestvérei”, Gordon B.
Hinckley elnök 207
- „Fegyelmezzétek a heves indulatokat!”,
Gordon B. Hinckley elnök 317
- „Komoly felelősségeink”, Gordon B.
Hinckley elnök 79
- áldozatai 33
- áldozatai nem bűnösök 13, 311
- bűnbánatot igényel 50
- fizikai ~ 50, 136, 318
- formáinak ismétlődése 13, 51
- gyermek ~ 40, 136
- házastárs ~a 40, 43, 62, 71, 136, 165, 235
- kevélység eredménye 181
- lelki ~ 80
- nem méltó egy papságviselőhöz 208, 335
- pornográfia ~hoz vezethet 284
- szexuális ~ 136, 159
- szóbeli ~ 81, 132
- védelem a ~ ellen 136, 208, 255, 282, 330

barátok

- gondosan válasszunk ~okat 308
- segítenek megtartani az egyensúlyt 292

Bateman, Merrill J. 43, 51, 72, 119, 242**becsületesség** lásd még bizalom a házasságban

- magunkkal és másokkal szemben 312
- pénzügyekben 237

béke, személyes ~ 11

- Benson, Ezra Taft** IX, 3, 7, 13, 30, 31, 37, 39, 44, 57, 75, 96, 99, 117, 150, 151, 158, 159, 175, 196, 197, 241, 264, 282, 284, 285, 286, 287, 294, 305, 328, 332, 358, 361, 364, 365, 368, 374, 380,
- „A belső edény megtisztítása”, 179
- „Az anyákhoz Sionban”, 201
- „Az apákhoz Izráelben”, 131
- „Az erkölcsi tisztaság törvénye”, 104
- „Óvakodjatok a kevélységtől!” 180

beszéd, ~ed legyen tiszta 99, 310**bizalom a házasságban** 37–38

- gazdagítja a házasságot 154
- legyünk rá érdemesek 188

biztosítás 277**boldogmondások** 233**boldogság**

- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.
Hinckley elnök 235
- „A boldogság nagyszerű terve szerinti életből
fakadó öröm,” Richard G. Scott elder 211
- „A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H.
Oaks elder 323
- „A női mivolt öröme”, Margaret D. Nadauld
nőtestvér 124
- a házasságban 39–41
- elnyerése 106, 213
- nők boldogtalansága 80
- szülői létből származó ~ 368
- templomi házasság ~ot hoz 39–41, 246, 257, 260

Bölcsesség szava 138**Bradford, William R.** 76**Brown, Hugh B.** 58, 384**Brown, Victor L.** 383**bűn**

- és vétek közötti különbség 324
- házasságon kívüli együttélés ~e 161
- kevélység ~e 180, 183

bűnbánat

- „A család: Kiáltvány a világhoz” 42
- „A királyság békés dolgai”, Jeffrey R.
Holland elder 89
- beismerés és ~ 171
- erkölcstelenség utáni ~ 105, 107, 110, 113, 170
- erőt és békét eredményez 90, 113, 311
- tantétele 45, 110

celesztialis házasság

- isteni célja 399
- szövetsége 351
- templomokban köttetik 245

Christensen, Joe J. 4, 45, 60, 79, 285, 330, 364, 371

- „A házasság és a boldogság nagyszerű terve” 295
- „Kapzsóság, önzés és mértéktelenség” 278

Clark, J. Reuben, Ifj. 76, 356

Clarke, J. Richard 60, 74, 316, 367

Clyde, Aileen H. 32

Curtis, LeGrand R. 76, 366

család

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

„A család”, Henry B. Eyring elder 64

„Az időre és az örökkévalóságra”, Boyd K. Packer elder 120

„Az örökkévaló család”, Robert D. Hales elder 61
áldás a fiatalok számára 307

családi tanács 364

felkészültség 132

időt tölteni a ~dal 288

ima 238

Isten rendelte el 42

központi szerepet játszik a Teremtő tervében 42

pornográfia hatása a ~ra 282

tervezés 132, 358

A család: Kiáltvány a világhoz 10, 18, 42–71, 197, 232, 356, 370, 374

„A család”, Henry B. Eyring elder 64

belőle származó tantételek ix

megéri alaposan elgondolkozni rajta 65

családi est

az apa elnököl és lelki vezetést nyújt a ~en
130, 134

az apák felelőssége, hogy legyen ~ 143

az Első Elnökség azt tanácsolja, helyezük
életünkben az első helyre a ~et 287, 364

felelevenítették a ~et 288

hetente tartott ~ 57, 292, 361, 363

kézikönyv 352

szakítsunk időt a ~re 204

tanítsuk az evangéliumot a ~ek által 58, 137

tanulás házává alakítja az otthont 364

csapás 353

Dew, Sheri L.

„Isten leányai vagyunk” 214

dolgozó édesanyák lásd anyák munkavállalása az otthonon kívül

egészség, fizikai, testi ~ 148, 313

egyedülálló

édesanyák 145, 254

egyháztagok 74, 135, 212, 245, 366

férfiak 252, 264, 327

nők 208, 252, 264

szülők 72–74, 210

egyenlőség

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

férfiak és nők közötti ~ 30, 115–116, 120, 136, 235

házastársak közötti ~ 119, 136

egyensúly és prioritások 286–293

„Egyensúlyban tartani az élet követelményeit”,
M. Russell Ballard elder 291

„Szülők Sionban”, Boyd K. Packer elnök 288
munkában 56

egység 75–77, *lásd még* bizalom a házasságban;
problémamegoldás a házasságban

„A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon
belüli egység megtalálásához”, Robert E.
Wells elder 297

tisztelet, hűség és ~ 37

együttélés *lásd* házasságon kívüli együttélés; azonos
neműek házassága

élelmiszerraktározás 150, 278

elkötelezettség 78–88, *lásd még* problémamegoldás
a házasságban; bizalom a házasságban

„Házasság és válás”, David B. Haight elder 399

„Komoly felelősségeink”, Gordon B.
Hinckley elnök 79

„Tartsatok ki és emelkedjete fel!”, Russell M.
Nelson elder 83

házastárs felé 340

ellentétek

ellenállás a templomi munkával szemben 392
és nehézségek 91

Ellsworth, Homer

„Van egy kérdésem” 358

Első Elnökség

„A család: Kiáltvány a világhoz” 42

„Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága” 173
1912-es kijelentése, hogy mennyei szülők
lélekgyermekei vagyunk 26, 323

- 1915-ös utasítása, hogy vezessük be a családi estet 205, 364
- 1936-os üzenete a munka szükségességéről 54, 149
- 1942-es figyelmeztető üzenete, hogy sokasodjunk és töltsük be a földet 122
- 1974-es levele a templomi alsóruha szent természetéről 395
- 1988-as levele a templomi alsóruha viseléséről 395
- 1991-es levele az erkölcsösség és hűség normáiról 20, 23, 107
- 1996-os húsvéti üzenete arról, hogy legyünk kedvesebbek 20
- 1999-es levele a családok gondozásának elsődleges fontosságáról 288
- anyaságról mint szent szolgálatról 135, 141, 197, 366
- második világháborús üzenete arról, hogy tartsuk magunkat tisztán 113
- szexuális bűnök súlyosságáról 325
- tetoválások és testékszerek helytelenítéséről 99
- David O. McKay, Hugh B. Brown, N. Eldon Tanner
a születésszabályozásról 356
- Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson
a párválasztásról 267
- Heber J. Grant, Anthony W. Ivins, Charles W. Nibley
az örök gyarapodásról 244
- Heber J. Grant, ifj. J. Reuben Clark, David O. McKay
a születésszabályozásról 356
a házasságon belüli hűségről 157
- Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, Charles W. Penrose
a családi estről 364
- Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney
a gyermekekről, akik eltévelyedhetnek 352
- engesztelés és örökkévaló házasság 89–92**
- „A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323
- „A királyság békés dolgai”, Jeffrey R. Holland elder 89
- „A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C. Hafen elder 352
- „Megbocsátás: A szeretet legmagasabb formája”, Marion D. Hanks elder 49
- Krisztus engesztelése 35, 144
- érdemesség**
- „Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a feleséged lesz”, Gordon B. Hinckley elnök 137
- párválasztásban 262
- templomi ~ 384, 389
- erény**
- és erkölcsi tisztaság 104
- gazdagítja a házasságot 154, 339
- legyünk ~es emberek 138
- mint Isten fegyverzete 100
- érettség 93–94**
- erkölcsi tisztaság** lásd hűség a házasságban; erkölcsösség és visszafogottság
- erkölcsösség és visszafogottság 95–114**
- „A belső edény megtisztítása”, Ezra Taft Benson elnök 179
- „A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323
- „Az erkölcsi tisztaság törvénye”, Ezra Taft Benson elnök 104
- „Erkölcsi környezetünk”, Boyd K. Packer elder 107
- „Öltsétek fel Isten teljes fegyverzetét!”, Harold B. Lee elnök 100
- „Személyes tisztaság”, Jeffrey R. Holland elder 110
- Az Első Elnökség Hivatalának levele 107
- és értékek 168
- értékek**
- fontosságuk a párválasztásban 262
- segíteni a gyermekeknek elsajátítani az ~et 378
- Eyring, Henry B.**, IX, 41, 76
- „A család” 64
- „Biztonságra lelni a tanácsokban” 301
- Faust, James E.** 4, 30, 38, 40, 48, 50, 53, 59, 75, 78, 98, 99, 116, 118, 125, 152, 284, 352, 368, 370, 371, 373, 375, 380, 398
- „A házasság gazdagítása” 153
- „A legnagyobb kihívás a világban – jó szülőnek lenni” 376
- Featherstone, Vaughn J.** 60
- feddhetetlenség 14**

fegyelmezés

- „Fegyelmezzétek a heves indulatokat!”,
Gordon B. Hinckley elnök 317
fegyelmi tanácsok 106
hagyománya 15
indulat ~e 81, 208
nehéz kihívás 377
szeretettel történő ~ 373

felelősségre vonhatóság

- anyák és apák ~a 42
fiatalok ~a 306
szövetségek megszegésekor 43

felelősségtudat

- „Komoly felelősségeink”, Gordon B.
Hinckley elnök 79

felkészültség

- családi ~ 132
fizikai ~ 148
személyes ~ 141
templomra való ~ 384

felruházás, templomi ~

- célja 385
és pecsételés 387
szövetsége 350, 384

**férfiak és nők közötti öröklött különbségek
114–127**

- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.
Hinckley elnök 235
„A boldogság nagyszerű terve szerinti életből
fakadó öröm,” Richard G. Scott elder 211
„A női mivolt öröme”, Margaret D. Nadauld
nőtestvér 124
„Az időre és az örökkévalóságra”, Boyd K.
Packer elder 120

férfiak isteni szerepei és kötelességei 128–147

- „A boldogság nagyszerű terve szerinti életből
fakadó öröm,” Richard G. Scott elder 211
„Apák, gondoljátok meg jól a ti útaitokat!” 128
„Az apákhoz Izráelben”, Ezra Taft Benson elnök
131
„Az atyák keze”, Jeffrey R. Holland elder 144
„Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a
feleséged lesz”, Gordon B. Hinckley elnök 137
„Igazlelkű férjnek és apának lenni”, Howard W.
Hunter elnök 134

„Komoly felelősségeink”, Gordon B.
Hinckley elnök 79

„Szent kötelességünk: a nők tisztelete”,
Russell M. Nelson elder 141

férj lásd még atya (apa)

„Igazlelkű férjnek és apának lenni”,
Howard W. Hunter elnök 134

**A fiatalság erősségéért: Isten iránti kötelességünk
teljesítése** füzet 306**figyelem lásd kommunikáció****figyelmeztetések, törődjünk a ~kel 109****filmek és videók 285****fizikai felkészültség 148–150****folyamatos udvarlás**

„Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder 332
gazdagítja a házasságot 79, 154, 296

függetlenség 151–152

„Önállóság és önellátás”, Boyd K. Packer elder 225
„Önállóvá és önellátóvá válni”, L. Tom
Perry elder 228
pénzügyi ~ 230
szülőktől való ~ 177

gondolatok, ~ feletti uralkodás 98, 105, 107**Grant, Heber J. 196, 356****gyermek**

elkényeztetésük 279
evangélium tanítása a ~nek 206, 368, 370
fegyelmezésük 377
felelősségvállalásra tanítani a ~et 277, 290
gyermektelenség átmeneti állapot 327
időt tölteni a ~kel 204, 326, 375
jó házasság áldást hoz a ~re 366
önfejú ~ 253, 352, 362
szövetség ~ei 102, 379

gyermeknemzés 323**Hafen, Bruce C.**

„A szövetségen alapuló házasság” 352

Haight, David B. 44, 53, 369

„Házasság és válás” 399

hála

Isten felé 144
tanuljuk meg fiatalon 307

Hales, Robert D. 48, 158, 344, 362, 363, 366, 370

„Az örökkévaló család” 61

Hanks, Marion D. 12, 59, 94

„Megbocsátás: A szeretet legmagasabb formája” 49

„Atyáik hagyományai” 14

hazafiasság 16

házasság

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

„A boldogság egyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323

„A házasság gazdagítása”, James E. Faust elnök 153

„A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C. Hafen elder 352

„Amit Isten egybeszerkesztett”, Gordon B. Hinckley elnök 252

„Az időre és az örökkévalóságra”, Boyd K. Packer elder 120

„Házasság és válás”, Spencer W. Kimball elnök 245

„Házasság”, Boyd K. Packer elder 258

„Miért házasodjunk a templomban?”, John A. Widtsoe elder 256

~i engedély 386

ha nincs lehetőség a ~ra 327, 366

ideális ~ 83, 401

nélkülözhetetlen Isten tervében 326

örökkévaló ~ 244–261

házasság az évek során 153–156

„A házasság és a boldogság egyszerű terve”, Joe J. Christensen 295

„A házasság gazdagítása”, James E. Faust elnök 153

„A Hinckley házaspár a 60. évfordulóját ünnepli” 155

„Egyensúlyban tartani az élet követelményeit”, M. Russell Ballard elder 291

„Tartsatok ki és emelkedjete fel!”, Russell M. Nelson elder 83

házasság új és örökkévaló szövetsége 244, 345

házasságon belüli intimitás 164–172

„Az élet forrása”, Boyd K. Packer elder 166

az egység alapvető szimbóluma 112

gyengédség és tisztelet a ~ban 136

megfelelő kialakítása 178

házasságon kívüli együttélés 161–162

a házasság hamisítványa 259

házasságtörés lásd hűség a házasságban; bizalom a házasságban

házastársak tökéletlenségei 353

Hinckley, Gordon B. 1, 3, 8, 18, 28, 30, 31, 37, 40, 43, 45, 46, 48, 50, 51, 53, 72, 76, 93, 96, 98, 99, 107, 115, 148, 157, 158, 159, 160, 161, 170, 173, 231, 241, 262, 265, 266, 267, 283, 287, 305, 315, 329, 357, 370, 373, 374, 382, 384, 398

„A boldog otthon szegletkövei” 235

„A fiúkhoz és a férfiakhoz” 4

„A Hinckley házaspár a 60. évfordulóját ünnepli” 155

„Amit Isten egybeszerkesztett” 252

„Az egyház nőtestvérei” 207

„Eltűnőben lévő udvariasságunk,” 316

„Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a feleséged lesz” 137

„Fegyelmezzétek a heves indulatokat!” 317

„Komoly felelősségeink” 79

hit lásd még bizalom a házasságban

„A család: Kiáltvány a világhoz” 42

„Egy a szükséges dolog”: olyan nőkké válni, akik nagyobb hittel rendelkeznek Jézus Krisztusban 217

„Isteni tulajdonságok kifejlesztése”, Joseph B. Wirthlin elder 238

az örökkévaló családokban 64

Jézus Krisztusban 194, 313

Holland, Jeffrey R. 162, 315, 331, 344, 363, 367,

„A királyság békés dolgai” 89

„Az atyák keze” 144

„Hogyan szeretlek?” 332

„Személyes tisztaság” 110

Holland, Patricia T. 198, 344

„Egy a szükséges dolog”: olyan nőkké válni, akik nagyobb hittel rendelkeznek Jézus Krisztusban 217

homoszexuális viselkedés lásd azonos nemhez való vonzódás

Hunter, Howard W. 8, 10, 30, 37, 47, 50, 78, 115, 117, 128, 149, 158, 164, 166, 197, 198, 283, 357, 362, 366, 371, 375, 383, 384

„Igazlelkű férjnek és apának lenni” 134

hűség lásd még bizalom a házasságban

egység a ~ által 76

házastárs felé 138

hűség a házasságban 157–160

„A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323

„Az erkölcsi tisztaság törvénye”, Ezra Taft Benson elnök 104

„Komoly felelősségeink”, Gordon B. Hinckley elnök 79

az Úr törvénye 107

nem idejétmúlt 168

igazlelkűség felkészíti a szülőket 374**igazságtalan uralom**

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

„A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon belüli egység megtalálásához”, Robert E. Wells elder 297

ellenőrző kérdések 32

igények és szükségletek

alaposan gondoljuk át az ~et 69

legyünk szerények az ~ terén 140

ne keverjük össze az ~et 279

Az ígéret Szent Lelke 163, 347**ima**

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

„A család: Kiáltvány a világhoz” 42

családi ~ 205, 238, 293

ellenállni a kísértésnek az ~ által 105

fontos a házasságban 295, 299

fontos a párválasztásban 265

megoldja a nézeteltéréseket 154

tantétele 85

indulat

fegyelmezzétek az ~otokat 81, 139, 335

„Fegyelmezzétek a heves indulatokat!”, Gordon B. Hinckley elnök 317

infláció 277**internet** 96, 284**Isten fegyverzete**

„Öltsétek fel Isten teljes fegyverzetét!”, Harold B. Lee elnök 100

Isten teljes fegyverzete 394

isteni

„Isteni tulajdonságok kifejlesztése”, Joseph B. Wirthlin elder 238

házasság intézményének ~ volta 250

rendeltetés 42

ítélkezés 188**Jensen, Marlin K.**

„A szeretet és megértés egysége” 337

Jézus Krisztus

„Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága” 173

jószívűség 175–176

„A szeretet és megértés egysége”, Marlin K. Jensen elder 337

„Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder 332

„Isteni tulajdonságok kifejlesztése”, Joseph B. Wirthlin elder 238

egység a ~ által 75

Kapp, Ardeth G. 79**kapzsiság**

„Kapzsiság, önzés és mértéktelenség”, Joe J. Christensen elder 278

karrier 7**kedvesség, a ~ rokonértelmű a jószívűséggel** 341**kevélység** 179–184

„A belső edény megtisztítása”, Ezra Taft Benson elnök 179

„Óvakodjatok a kevélységtől”, Ezra Taft Benson elnök 180

kiáltvány a családról lásd A család: Kiáltvány a világhoz**Kimball, Spencer W.** 1, 3, 7, 39, 44, 45, 46, 47, 50, 57, 78, 93, 95, 97, 99, 115, 117, 128, 132, 148, 150, 151, 159, 161, 164, 165, 166, 177, 196, 204, 231, 241, 262, 266, 282, 286, 287, 305, 306, 315, 329, 330, 332, 352, 356, 361, 364, 366, 368

„Az igazlelkű nők szerepe” 199

„Házasság és válás” 245

kinyilatkoztatás 265, 268, 272**kommunikáció** 185–191

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235

„A királyság békés dolgai”, Jeffrey R. Holland elder 89

„Családon belüli kommunikáció”,

Marvin J. Ashton elder 86

„Figyelj, hogy tanulj!”, Russell M. Nelson elder 189
egység a ~ által 76

elengedhetetlen a boldog házassághoz 156

házastárs meghallgatása 295, 298

házastárs nagyrabecsülésének kifejezése 49

konferencia, általános ~ 195

költségvetés

~ készítése 275

anyagi forrásaink keretein belül élni 296

könyörület 51

kötelesség

„Szent kötelességünk: a nők tisztelete”,

Russell M. Nelson elder 141

kötelezettségek lásd szövetségek és szertartások

kritika

súlyossága 298

tönkreteszi az önbecsülést 353

kultúra és származás a párválasztásban 245, 262

Larsen, Dean L. 54, 60

Lee, Harold B. 44, 117, 128, 177, 267, 283, 385

„A tökéletes élet alkotmánya” 232

„Öltsétek fel Isten teljes fegyverzetét!” 100

lelki társ, a ~ fogalma illúzió 266, 305

lelki tudás 192–195

Maxwell, Neal A. ix, 2, 31, 51, 94, 97, 119, 152, 185, 231, 242, 284, 286, 287, 330, 362, 375, 376, 380

„Húzd tovább a szekeret!” 54

„Vetkőzzétek le a természetes embert, és kerüljétek ki győztesként!” 319

McConkie, Bruce R. 40, 44, 115, 151, 163, 175, 241, 244, 245, 262, 263, 265, 367

„Önrendelkezés vagy sugalmazás?” 267

McKay, David O. 39, 76, 157, 159, 165, 196, 231, 262, 263, 328, 356, 373

megbocsátás

„A család: Kiáltvány a világhoz” 42

„A királyság békés dolgai”, Jeffrey R.

Holland elder 89

„Megbocsátás: A szeretet legmagasabb formája”,

Marion D. Hanks elder 49

bűnbánat és ~ 2, 45, 49, 90

megértés

„A szeretet és megértés egysége”, Marlin K. Jensen elder 337

megjelenés

fiatalok ~e 308

külső ~ 264

törődés a ~eddel 125

megpróbáltatások

„Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder 332
céljuk van 91

meztakarítás 276

mértéktelenség

„Kapzsiság, önzés és mértéktelenség”,

Joe J. Christensen elder 278

millennium 327

mindvégig kitartás lásd még elkötelezettség;
szövetségek és szertartások; házasság az évek során

„Tartsatok ki és emelkedjétek fel!”, Russell M. Nelson elder 83

misszió

áldásai 93, 140, 266

nőtestvéreknek nem kötelességük ~t szolgálni 266
vagy házasság 266

Monson, Thomas S. 3, 48, 52, 58, 59, 107, 118, 159, 173, 267, 284, 375

munka

„A család: Kiáltvány a világhoz” 52

„Húzd tovább a szekeret!”, Neal A. Maxwell elder 54

megtanítani a gyermekeket a ~ra 370, 378
tantétele 52

Nadauld, Margaret D.

„A női mivolt öröme” 124

Nelson, Russell M. 2, 59, 79, 332, 382, 383

„Figyelj, hogy tanulj!” 189

„Szent kötelességünk: a nők tisztelete” 141

„Tartsatok ki és emelkedjétek fel!” 83

nem

„A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323

„A női mivolt öröme”, Margaret D.

Nadauld nőtestvér 124

halandóság előtti élet jellemvonása 42, 323

nemi erőszak 1, 2

nemzés

intimitás fő célja 164, 165, 310
 szent ereje feletti uralom 113, 325
 szent erejét kizárólag férj és feleség
 használhatja 42

normák

A fiatalság erősségéért: Isten iránti kötelességünk teljesítése 306
 ne engedjünk a ~ból 264

nők isteni szerepei és kötelességei 196–224

„A boldogság nagyszerű terve szerinti életből fakadó öröm,” Richard G. Scott elder 211
 „A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H. Oaks elder 323
 „A család: Kiáltvány a világhoz” 42
 „A női mivolt öröme”, Margaret D. Nadauld nőtestvér 124
 „Az anyákhoz Sionban”, Ezra Taft Benson elnök 201
 „Az egyház nőtestvérei”, Gordon B. Hinckley elnök 207
 „Az igazlelkű nők szerepe”, Spencer W. Kimball elnök 199
 „Egy a szükséges dolog”: olyan nőkké válni, akik nagyobb hittel rendelkeznek Jézus Krisztusban 217
 „Isten leányai vagyunk”, Sheri L. Dew nőtestvér 214
 „Szent kötelességünk: a nők tisztelete”, Russell M. Nelson elder 141
 gondozás 132
 nők boldogtalansága 79
 nők mozgalmának hatása 241

Oaks, Dallin H. 2, 29, 116, 119, 165, 242, 265, 273, 286, 358, 368, 375

„A boldogság nagyszerű terve” 323
 „Azonos nemhez való vonzódás” 18

otthon

~i raktározás és termelés 150
 saját ~ 5, 277

otthonteremtés 8

öltözködés

menyasszonyi ruha 387
 visszafogottság az ~ben 99

önállóság, önellátás 225–230

„Húzd tovább a szekeret!”, Neal A. Maxwell elder 54
 „Önállóság és önellátás”, Boyd K. Packer elder 225
 „Önállóvá és önellátóvá válni”, L. Tom Perry elder 228
 pénzügyekben 6

önfegyelem

indulatok felett 81
 nélkülözhetetlen a boldog házassághoz 16, 155
 pénzügyekben 274
 szenvedélyek felett 168, 339

önrendelkezés

„Önrendelkezés vagy sugalmazás?”, Bruce R. McConkie elder 267
 alapvető tantétel 169, 359
 fiatalok ~e 169
 nem létezik szabad ~ 108

önzés 231

„Amit Isten egybeszerkesztett”, Gordon B. Hinckley elnök 252
 „Kapzsóság, önzés és mértéktelenség”, Joe J. Christensen elder 278
 „Van egy kérdésem”, Dr. Homer Ellsworth 358
 „Vetkőzzétek le a természetes embert, és kerüljétek ki győztesként!”, Neal A. Maxwell elder 319
 alapvető mérce 359
 levetkőzésének áldásai 322
 önzetlenség 177, 248, 322
 válás oka 47, 249, 254
 veszélyei 319

örökbefogadás 1

örökkévaló

„Az időre és az örökkévalóságra”, Boyd K. Packer elder 120
 „Az örökkévaló család”, Robert D. Hales elder 61
 „Egyensúlyban tartani az élet követelményeit”, M. Russell Ballard elder 291
 családok 61, 257
 elérhetőek az ~ szövetségek 42
 gyarapodás 244, 258, 260
 házasság és az engesztelés 89–92
 perspektíva 241–243, 353

az örökkévaló házasság alapjai 232–240

- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235
 „A tökéletes élet alkotmánya”, Harold B. Lee elnök 232

Packer, Boyd K. 1, 10, 13, 28, 39, 41, 47, 115, 116, 118, 149, 151, 161, 165, 245, 267, 294, 329, 331, 344, 352, 366, 367, 368, 374, 380

- „A szent templom” 389
 „Az élet forrása” 166
 „Az időre és az örökkévalóságra” 120
 „Erkölcsei környezetünk” 107
 „Házasság” 258
 „Önállóság és önellátás” 225
 „Szülők Sionban” 288

papság

- esküje és szövetsége 349
 kövessük, hogy biztonságban legyünk 302

parancsolatoknak való engedelmesség

- erőt ad 194, 354
 következményei 97
 nélkülözhetetlen a boldog házassághoz 155, 332

paráználkodás 95, 96, 97, 100**párválasztás** 262–272

- „Érdemesen élni a lányért, ki egy napon a feleséged lesz”, Gordon B. Hinckley elnök 137
 „Önrendelkezés vagy sugalmazás?”, Bruce R. McConkie elder 267

pénzügyek 273–281, *lásd még* adósság

- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235
 „Ami a pénzt illeti: Útmutatás a család pénzügyeihez”, Marvin J. Ashton elder 273
 „Egyensúlyban tartani az élet követelményeit”, M. Russell Ballard elder 291
 „Önállóvá és önellátóvá válni”, L. Tom Perry elder 228
 becsületesség a ~ben 237
 felkészültség a ~ben 148
 házastársak osztoznak a ~ért való felelősségben 140
 keretein belül élni 297

Perry, L. Tom 3, 51, 53, 59, 75, 98, 148, 242, 365, 369, 375, 382

- „Önállóvá és önellátóvá válni” 228

Petersen, Mark E. 58, 369

Peterson, H. Burke 31, 285

Poelman, Ronald E. 365

pornográfia 282–285

- óva intés a ~tól 96, 142

Pratt, Orson 331

Pratt, Parley P. 164

prioritások és egyensúly 286–293

- „Egyensúlyban tartani az élet követelményeit”, M. Russell Ballard elder 291
 „Szülők Sionban”, Boyd K. Packer elnök 288
 a házasság elsődleges 340
 családon belüli ~ 136
 felállítása 5
 segítenek kitartanunk 85

problémamegoldás a házasságban 294–300, *lásd még* kapcsolatok megfelelő kialakítása a házasságban

- „A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B. Hinckley elnök 235
 „A házasság és a boldogság nagyszerű terve”, Joe J. Christensen 295
 „A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon belüli egység megtalálásához”, Robert E. Wells elder 297
 „A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C. Hafen elder 352
 „Házasság és válás”, Spencer W. Kimball elnök 245
 alkalmazkodás 177–178
 ima útján érkeznek a megoldások 401

profétai tanács 301–304

- „Biztonságra lelni a tanácsokban”, Henry B. Eyring elder 301

randevúzási normák 305–314

- „Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder 332
A fiatalság erősségéért: Isten iránti kötelességünk teljesítése 306
 pornográfia hatása a ~ra 282

remény

- „Isteni tulajdonságok kifejlesztése”, Joseph B. Wirthlin elder 238
 az evangélium ~t hoz 63
 Jézus ~t ad 89

Richards, LeGrand 44

Richards, Stephen L. 365

Romney, Marion G. 75, 151, 343, 352, 369

sabbat napjának megtartása 312

Sátán

„A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C.
Hafen elder 352

„Eltűnőben lévő udvariasságunk”, Gordon B.
Hinckley elnök 316

„Fegyelmezzétek a heves indulatokat!”,
Gordon B. Hinckley elnök 317

„Vetkőzzétek le a természetes embert, és
kerüljete ki győztesként!”, Neal A.
Maxwell elder 319

célja 323

ellenállást támaszt a templomi munkával
szemben 392

ellenállni ~nak 255

kísértései 169, 315–322

megpróbálja elpusztítani Isten boldogságtervét
40, 108, 323

támadja a családot 62, 285, 367

támadja a házasságot 46, 108

Sátán és a természetes ember kísértései 315–322

Scott, Richard G. IX, 9, 11, 43, 73, 76, 94, 119, 159,
165, 198, 232, 245, 263, 330, 331, 362, 381

„A bántalmazás tragikus sebeinek gyógyítása” 33

„A boldogság nagyszerű terve szerinti életből
fakadó öröm,” 211

„A lelki tudás megszerzése” 192

Simpson, Robert L. 48

Smith, Barbara B. 38, 54, 60

Smith, George Albert 115, 196

Smith, Joseph IX, 196, 352, 385

Smith, Joseph F. 164, 177, 178, 356

Smith, Joseph Fielding 43, 266, 332, 343, 356, 384,
385

Snow, Eliza R. 116

Snow, Lorenzo 165, 245

sokasodjatok és töltsétek be a földet

a föld azért teremtett, hogy ~ 343

a parancsolat még mindig érvényben van 42,
122, 166

Stapley, Delbert L. 366

sugalmazás

„Önrendelkezés vagy sugalmazás?”, Bruce R.
McConkie elder 267

szabad választás 108, 169

szabadidős tevékenységek

„A család: Kiáltvány a világhoz” 53
tantétele 57

szabadulás terve 323–327

„A boldogság nagyszerű terve szerinti életből
fakadó öröm,” Richard G. Scott elder 211

„A boldogság nagyszerű terve”, Dallin H.
Oaks elder 323

„A házasság és a boldogság nagyszerű terve”,
Joe J. Christensen elder 295

boldogság terve 120

templomi szertartások felölelik a ~ét 390

származás és kultúra a párválasztásban 245, 262

szegletkövek

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.
Hinckley elnök 235

szelídség 320

szentírások

családi ~tanulmányozás 204, 297

idézett ~ 178, 175, 87, 3, 398, 43, 52, 157, 158,
159, 164, 161, 328, 97, 99, 12, 13

személyes ~tanulmányozás 192, 292

szenvedély, a ~ féken tartása 164, 165, 166, 168,
171, 339

szereket 328–342

„A szeretet és megértés egysége”, Marlin K.
Jensen elder 337

„Hogyan szeretlek?”, Jeffrey R. Holland elder 332
érett és hosszan tartó ~ 167

és intimitás 165

mindenkinél jobban szeresd a házastársad 62
mutassuk ki ~ünket 143

szertartások és szövetségek 343–355

celesztialis házasság 351

keresztelés 346

papság 349

Szentlélek ajándékának adományozása 347

templomi felruházás 350

úrvacsora 348

szexuális felvilágosítás az iskolában 108, 169

szolgálat, fiatalok által végzett ~ 313

szórakozás és média 309

szövetségek és szertartások 343–355

„A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C.

Hafen elder 47

„Komoly felelősségeink”, Gordon B.

Hinckley elnök 22

„Tartsatok ki és emelkedjete fel!”,

Russell M. Nelson elder 26

házasság 81, 244, 256

szentsége 81

templomi ~ 384

szükségletek *lásd* igények és szükségletek

születésszabályozás 356–360

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.

Hinckley elnök 235

„A boldogság egyszerű terve”, Dallin H.

Oaks elder 323

„Az anyákhoz Sionban”, Ezra Taft Benson elnök

201

„Van egy kérdésem”, Dr. Homer Ellsworth 358

szülői lét: az evangélium-központú otthon

megteremtése 361–379

„A legnagyobb kihívás a világban – jó szülőnek lenni”, James E. Faust elder 376

„Szülők Sionban”, Boyd K. Packer elnök 288

építi a leánygyermekben rejlő lehetőségeket 126

gazdagítja a házasságot 155

kötelezettség az élet létrehozásában 168

legmagasabb fokú boldogsága a ~nek 357

parancsolat 42

Talmage, James E. 384

tanács

„Biztonságra lenni a tanácsokban”, Henry B.

Eyring elder 301

kérjete jó ~okat 400

prófétai ~ 301–304

tanácsülés

a mennyben 323

egyházközségi ~ 290

Tanner, N. Eldon, 95, 98, 352, 368, 369

tantételek 380–381

~ szerinti élet, előszó, IX

„A lelki tudás megszerzése”, Richard G.

Scott elder 192

kutatásuk 192

tanulás 382–383

állandó folyamat 277

fiatalok iskolázottsága 307

gazdasági lehetőségek kulcsa a képzettség 139

küzdj az iskolázottságért 139, 264

nők műveltsége 10

Taylor, John 164

televízió nézés 285

templom *lásd még* felruházás, templomi; alsóruha, templomi; szövetségek és szertartások

„A szent templom”, Boyd K. Packer elder 389

„A templomi alsóruha: »Egy belső elkötelezettség

külső megnyilvánulása«, Carlos E. Asay elder

393

„Miért házasodjunk a templomban?”, John A.

Widtsoe elder 256

áldásai 172, 393

felkészülés a ~ra 384–397

Tenorio, Horacio A. 372

természetes ember

„A belső edény megtisztítása”, Ezra Taft

Benson elnök 179

„Eltűnőben lévő udvariasságunk”, Gordon B.

Hinckley elnök 316

„Fegyelmezzétek a heves indulatokat!”,

Gordon B. Hinckley elnök 317

„Vetkőzzétek le a természetes embert, és

kerüljete ki győztesként!”, Neal A.

Maxwell elder 319

szükségei 69, 279

tisztaság

„Személyes tisztaság”, Jeffrey R. Holland elder 110

randevúzásban 310

tisztelet

„A boldog otthon szegletkövei”, Gordon B.

Hinckley elnök 235

„A család: Kiáltvány a világhoz” 42

„Szent kötelességünk: a nők tisztelete”,

Russell M. Nelson elder 141

nélkülözhetetlen a boldog házassághoz 155

nők iránti 142, 143

tantétele 50

tized

becsületesen fizessünk ~et 274
 biztosíték a válás ellen 155
 és felajánlások 312

tökéletesedés, fokozatos ~ 340**törvények, fizikai és erkölcsi ~ 109****tudás, lelki dolgokról való ~ 192–195**

„A lelki tudás megszerzése”, Richard G. Scott elder 192
 „Biztonságra lelni a tanácsokban”, Henry B. Eyring elder 301

Tuttle, A. Theodore 376**türelem**

kommunikációban 188
 önfegyelem egy formája 31
 önmagunkkal szemben 220
 tanáccsal szemben 303

udvariasság

„Eltűnőben lévő udvariasságunk”, Gordon B. Hinckley elnök 316

úrvacsora 348**Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza**

kijelentése arról, hogy a homoszexuális viselkedés súlyos bűn 28

vágy, testi ~ 330, 401**válás 398–402, lásd még szövetségek és szertartások**

„A házasság gazdagítása”, James E. Faust elnök 153
 „A szövetségen alapuló házasság”, Bruce C. Hafen elder 352

„Amit Isten egybeszerkesztett”, Gordon B. Hinckley elnök 252

„Házasság és válás”, David B. Haight elder 399
 „Házasság és válás”, Spencer W. Kimball elnök 245

önzés ~hoz vezet 154, 248, 254

súlyos terhet ró a gyermekekre 259

vallás, a ~ fontos tényező a párválasztásban 251, 262

vérfertőzés 1, 2

vérvizsgálatok 386

vészhelyzetekre való felkészülés 278

viszály 30, 139, 182, 185, 364

vonzódás

fizikai ~ 329, 330

ugyanazon nemhez 18

Washburn, J. Ballard 345

Wells, Robert E.

„A nézeteltérések leküzdése: Recept a házasságon belüli egység megtalálásához” 297

Whitney, Orson F. 362

Widtsoe, John A. 287, 328, 331, 384, 385

„Miért házasodjunk a templomban?” 256

Winder, Barbara 75

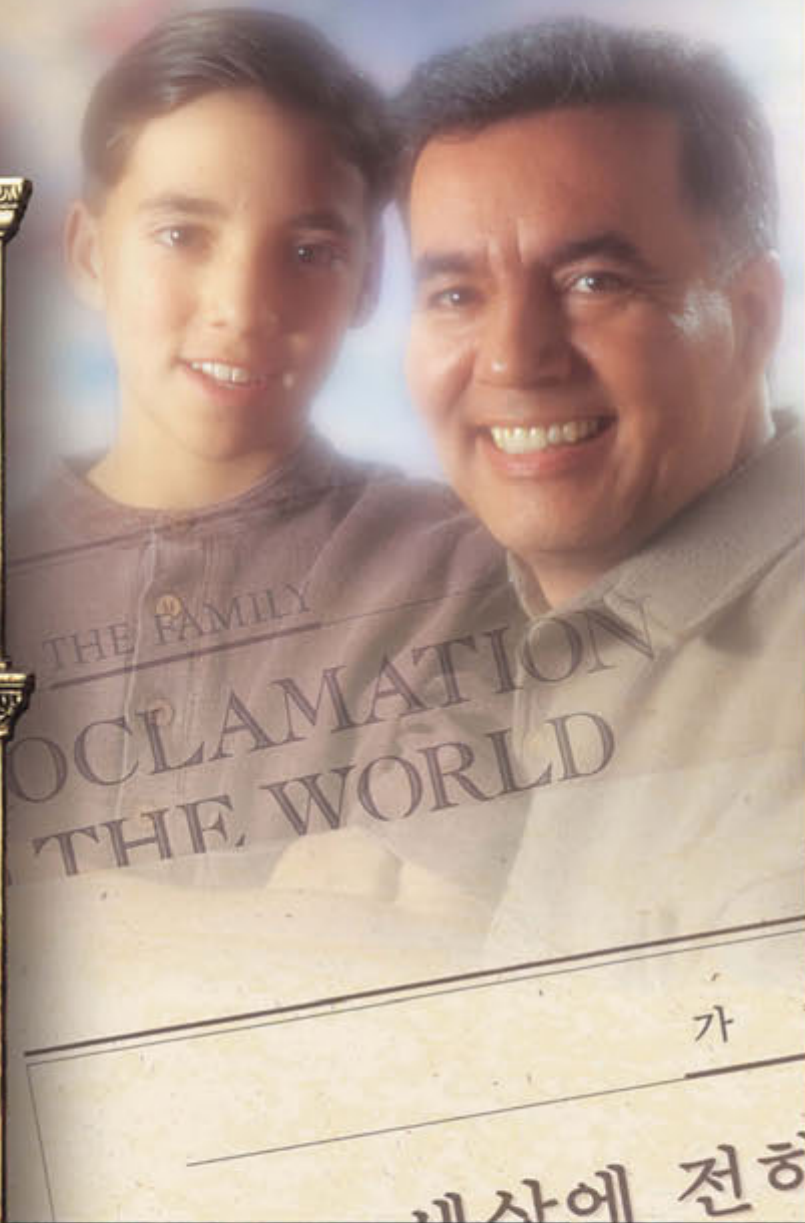
Wirthlin, Joseph B. 41, 54, 75, 150, 175, 364, 370, 371

„Isteni tulajdonságok kifejlesztése” 238

Woodruff, Wilford 264

Young, Brigham 153, 244, 315, 352, 374, 385

zene és tánc 309

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

4 02353 11135 6

35311 135